

LUNA SEPTEMBRIE

SINAXAR

1 Septembrie

În această lună, în ziua întâia, începutul Indictului, adică anul nou bisericesc.

Trebuie să știm că Biserica lui Dumnezeu prăznuiește Indictul ("Indiction" la

români înseamnă: poruncă și arătare), luând obicei de la cei batrâni; că era obicei, la români, să se facă începătură anului de la acest Indiction, adică la 1 septembrie.

Și pentru că în această zi a intrat Domnul nostru Iisus Hristos în Sinagoga iudeilor, și dându-I-se cartea lui Isaia proorocul, și deschizând-o a aflat locul unde era scris: "Duhul Domnului peste Mine, pentru

care M-a uns a binevesti săracilor, a vindeca pe cei zdrobiti la inimă, a propovădui robilor slobozenie și orbilor vedere. A slobozi pe cei sfărâmați întru usurare, a propovădui anul Domnului cel primit" (Luca 4, 16-22 după Isaia 61, 1-2). Apoi dând cartea slugii și sezând a zis: "Că astăzi s-a plinit Scriptura aceasta în urechile voastre". Cât s-au și mirat popoarele de cuvintele darului ce ieșeau din gura Lui.

De asemenea, tradiția spune că și poporul evreu a intrat în Țara Făgăduinței în această lună de Septembrie.

Tot în această zi, se face pomenirea minunii săvârșită de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, la Mănăstirea Miasinilor; și pomenirea incendiului cel mare de acolo.

Pomenirea Născătoarei de Dumnezeu din Mănăstirea Miasinilor se face pentru sfântă icoană făcătoare de minuni a Născătoarei de Dumnezeu, care a fost aruncată în iezerul Gazurului, la Mănăstirea Miasinilor, de frica luptătorilor

împotriva icoanelor. Aceasta după multă vreme cu voia lui Dumnezeu a ieșit nestricată.

Iar pomenirea incendiului se face, căci s-a întâmplat pentru păcatele noastre de s-a făcut ardere foarte mare în cetatea împărătească în zilele lui Leon împăratul, și au ars cea mai multă parte a cetății timp de șapte zile.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Simeon Stâlpnicul (sau Stilitul) cel Batrân.

Simeon Stâlpnicul (sau Stilitul) cel bătrân s-a născut într-un sat ce se chema Sisa, în Asia Mica, între Siria și Cilicia, în zilele împărăției lui Leon cel Mare, și a lui Martirie, patriarhul Antiohiei (către 457). Acesta, călugărindu-se, și șuindu-se într-un stâlp, și suferind într-acel stâlp patruzeci și șapte de ani, și făcându-se de multe minuni făcător, a adormit în pace.

Acest sfânt este altul decât Sf. Simeon Stâlpnicul de la Muntele Minunat (+ 596), prăznuit pe 24 Mai și decat Sf. Simeon Stâlpnicul cel tânăr, pomenit la 27 Aprilie.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Marta, maica Cuviosului Simeon Stâlpnicul.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Evantia.

Tot în această zi, pomenirea adormirii lui Isus al lui Navi.

Acest Isus a fost al lui Navi, și următor lui Moise, celui ce a fost dătător de Lege evreilor. Acesta a luat și cetatea Ierihonului, care era a celor de alt neam. El a văzut pe Arhistrategul Mihail ținând în mână spada, și aflând el că acesta este mai-marele Voievod al puterii Domnului, lepadându-si armele, a căzut la picioarele lui. Însă dând el război cu cei de alt neam, și fiind gata să apună soarele, având el osârdie spre razboi, rugatu-s-a lui Dumnezeu și a zis să stea soarele. Și îndată a fost oprit soarele din calea lui să nu apună, până ce a înfrânt Iosua pe cei străini care au fugit, și i-au biruit cu putere. Apoi povățuind el poporul, și trecându-i prin pustie și împărtindu-le pământul făgăduinței, și judecând pe popor douăzeci și șapte de ani, s-a făcut înfricoșător vrăjmașilor. Și arătându-și bărbăția și fapta bună în multe războaie, a murit, și a fost îngropat cu cinste de poporul său.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor 40 de Mucenițe Fecioare, și a lui Amun Diaconul, dascălul lor.

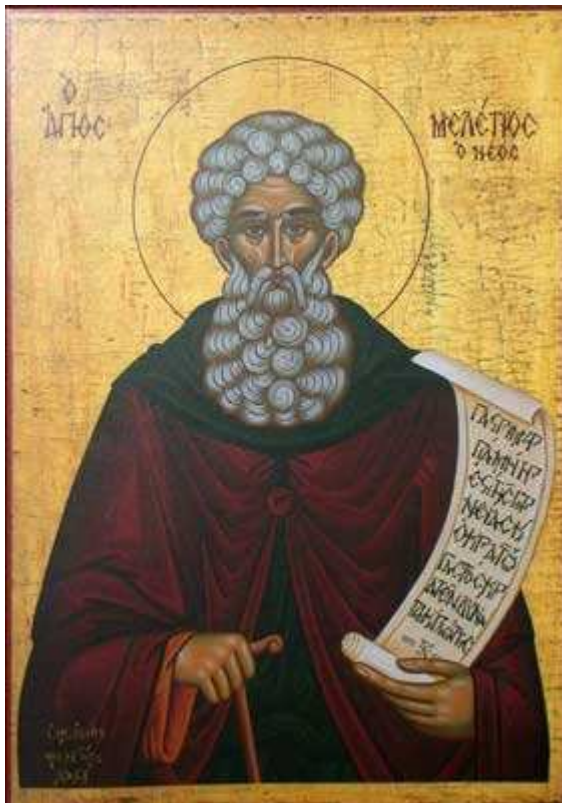
Aceste Sfinte Fecioare erau din Adrianopolul Macedoniei. Și fiind creștine au urmat lui Hristos, având și dascăl pe Diaconul Amun. Fiind prinse de Vaul, ighemonul Adrianopolului, și mult fiind chinuite ca să se închine idolilor, s-au rugat lui Dumnezeu, și fiind spânzurate, în vazduh, chinuindu-se multe ceasuri, căzând jos, au pierit.

Apoi a fost spânzurat Sfântul Amun, și l-au zgâriat pe coaste, după aceea au pus coif ars pe capul său. Și izbăvindu-se el a fost trimis împreună cu sfințele fecioare de la Bereia la Iraclia Traciei la Licinie tiranul. Și din porunca acestuia, zece dintr-însele au fost băgate în foc, iar la opt, împreună cu dascalul lor, li s-au tăiat capetele; Și alte zece, săbii prin gura și prin inima suferind, s-au sfârșit; șase au fost tocate cu cuțitele; iar celelalte șase s-au mutat la Domnul, fiind arse.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici și frați buni, Evod, Calista și Ermoghen.

Acești sfinți mucenici, frați buni fiind, precum erau născuți dintr-un pântece, așa s-au născut și duhovnicește prin scaldătoarea cea dumnezeiască pe vremea propovăduirii. Și de vreme ce au fost pârâți către cel mai mare ce era biruitor atunci, că sunt creștini, și cunoscându-se bun-neamul și neîngrozită starea sufletului lor, moarte de sabie asupra lor au rânduit, și așa sfârșindu-si calea muceniei, la Domnul s-au mutat.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Meletie cel Nou, care s-a nevoit în muntele Miupoliei (Myopolis) de lângă Theba, în Capadocia, și care cu pace s-a săvârșit.

Sfântul Meletie s-a născut în Capadocia (Asia Mica), către anul 1035. Puțin dotat pentru studii, el a cerut și a primit de Dumnezeu, după rugăciuni fervente, darul cunoașterii Sfințelor Scripturi, pe care le-a citit și meditat fără încetare tot restul vieții sale.

Devenit monah la Constantinopol, el a plecat în plerinaj la Ierusalim, pe atunci ocupat de turci. De acolo a vizitat Roma, unde s-a închinat la mormântul Sfinților Apostoli, iar apoi s-a instalat în Grecia, la mănăstirea de pe muntele Miopolis, în vremea domniei împăratului bizantin Alexis Comnenul (1081-1118). Aici a făcut dovada de o ascultare și de o smerenie exemplare în viața comunitară, și de un zel arzător în lungile privegheri pe care le făcea în fiecare noapte în chilia sa, nedând

nicidecum odihnă pleoapelor sale pâna ce nu uda patul sau cu lacrimi (cf. Ps. 131). O asemenea purtare dădătoare de sfințenie i-a atras desigur ura diavolului, care l-a supus la îngrozitoare ispite și boli. Dar, încă o dată, Meletie s-a arătat biruitor prin răbdare, și astfel Dumnezeu i-a dăruit mulțime

de harisme - a profeției, a înainte-vederii, a discernământului, a vindecării bolilor -, pe care sfântul le-a utilizat spre folosul și mântuirea ucenicilor săi.

A adormit în pace, și sufletul lui s-a alipit cetelor îngeresti, la 1 septembrie 1105.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Anghel, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1680, și care prin sabia s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

2 Septembrie

În această lună, în ziua a doua pomenirea Sfântului Mucenic Mamant (sau Mamas).

Acest sfânt a trait în a doua jumătate a secolului al III-lea și era din cetatea

Gangra, în Paflagonia (Asia Mică). Părinții săi erau creștini, și fiind prinși pentru credință în Hristos și băgați în temnița, Mamas (Mamant) s-a născut acolo, în închisoare.

Murind părinții lui în temniță, fericitul acesta a fost luat de o femeie creștină, anume Ammia, care l-a crescut. Și deoarece copilul striga adesea pe maică-sa zicând "mama", ea i-a pus numele Mamant.

Iar dacă s-a făcut de cincisprezece ani, aflându-l că este creștin, l-au prins și l-au bătut cu toiege, și spânzurându-i un plumb pe grumaz l-au aruncat în mare. Dar prin dumnezeiască putere, mântuit de primejdie, s-a ascuns într-o peșteră, și se

hranea cu lapte de ciută. Și iarăși prinzându-l, l-au supus la și mai grele chinuri și, spintecându-i-se pânțele cu sulite de fier, s-a mutat din lumea aceasta.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților și Dreptilor Eleazar și Fineas, fiul sau, preoți ai Vechiului Legământ.

Tot în această zi, pomenirea sfinților 3628 de mucenici din Nicomidia.

Sfinții 3628 de mucenici din Nicomidia au suferit chinurile sub împărații Diocletian (284-305) și Maximian (284-305). Aceștia erau creștini ce veneau din Alexandria (Egipt), unde au cunoscut credința creștină odată cu mucenicia sfântului Petru, Arhiepiscop de Alexandria (25 noiembrie).

Luându-și femeile și copiii cu ei, aceștia au venit în Nicomidia și prezentat pe ei înșiși de bună voie în față chinuitorilor spunând simplu : "Noi suntem creștini". La început Diocletian a încercat să-i convingă să renunțe la Hristos, dar văzând că nu ajunge la nici un rezultat, a poruncit să li se taie capetele, iar trupurile să fie aruncate într-o groapă în flăcări.

Mulți ani după aceea, moaștele sfinților mucenici s-au descoperit în diferite împrejurări minunate și pline de har.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Ioan Postitorul, patriarhul Constantinopolului (582-595).

Acest între sfinți Parintele nostru Ioan, a trăit pe vremea împărăției lui Iustin II (565-578), Tiberiu și Mauriciu. Se năcuse în Constantinopol, și fusese lucrător de aur, om evlavios și iubitor de săraci și de straini, și temător de Dumnezeu.

Acesta a primit pe un monah anume Eusebie, ce venea din Palestina. Acesta umblând pe cale de-a dreapta sfântului auzea zicându-i-se: "Nu-ți este îngăduit Avva să mergi de-a dreapta celui mai mare". Prin aceasta Dumnezeu arăta de mai înainte arhieria care avea să i se dea. Apoi a fost cunoscut de Sfântul Eutihie scolasticul și arhiereul lui Dumnezeu, care l-a sfătuit să se tundă ca fiind vrednic să intre în rândul clericilor. Fiind el încă diacon, a venit la biserica Sfântului Laurențiu în amiaza zilei. Și a aflat acolo pe un oarecare pustnic, pe care nu-l știa nimeni de unde era venit; și acesta arătă sfântului treptele jertfelnicului. Și iată acolo se vedea multime mare de sfinți și glas amestecat de cântare minunată, și toți erau îmbrăcați în vesminte albe strălucitoare. Ajungând el împărțitor și slujitor al banilor bisericii, când se întorcea de la șes și avea numai o pungă, dăruia la săracii ce veneau la el, iar punga nu se golea. Dar ajungând la locul ce se cheama Boul, un oarecare dintre săraci striga și zise: "Doamne miluiește până când se va deșerta această pungă". Și numaidecât punga ramase deșartă. Iar sfântul cautând spre acela, cu un chip înfricoșător, îi zise: "Dumnezeu să te ierte, frate".

După adormirea patriarhului Eutihie, voind ca să fie hirotonit, nu se supunea poruncii până ce a văzut această vedenie înfricoșătoare: marea se suia până la cer, și un cuptor de foc înfricoșător și mulțime de îngeri care ziceau așa: "Nu poate fi într-alt chip, ci taci; că altfel vei ispiti și una și alta". Și acestea îi ziceau cu asprime. Atunci, deși nu voia, s-a dat pe sine de a fost hirotonit patriarh al Constantinopolului, petrecând cu nevoiță desăvârșită și cu viață cinstită prin toată fapta bună până la sfârșit.

Acesta trecând pe mare (pe la Evdomon), și făcându-se mare furtună, cu rugăciunea sa și cu semnul crucii, a adus marea la liniște. Ioan Gazeanul, scolasticul, pătîmind de curgerea ochilor, și luând împărțășanie de la sfântul, care zicea: "Trupul lui Hristos, Celui ce a tămăduit pe cel din naștere orb", l-a sărutat și s-a tămăduit.

Fiind foarte mare, a dat unui om credincios două coșnițe; una deșartă și alta plină de ghioci, și îi zise: "Stai la locul ce se numește Boul și numără morții câți trec, deșertând ghiocii în coșnița cea deșartă. Și făcând aceasta o dată și de două ori, a cunoscut că în întâia zi au ieșit afară trei sute douăzeci și trei de suflete, și a doua zi făcând asemenea, a cunoscut că a mai încetat

puțințel. Și făcând aceasta șapte zile, află că s-a potolit de tot molima datorită rugăciunii sfântului.

La înfrânare atât se nevoia, încât n-a băut apă șase luni, fără cât numai miezul unei lăptuci i-a fost și mâncare și băutura, sau puțințel pepene; ori struguri sau smochine, schimbându-le. Acestea i-au fost hrana, în treisprezece ani și jumătate ai arhieriei sale. Iar somnul lui era, sezând cu pieptul lipit de genunchii săi. Înfigea o undrea într-o lumânare aprinsă, și când ajungea focul lumânării la undrea, cădea undrea într-un lighean, și se trezea. Iar de se întâmpla să nu audă sunetul undrelei, toată noaptea următoare o petrecea fără somn. O dată, o femeie, fiindu-i bărbatul îndrăcit, și năzuind către un oarecare om pustnic, îi zise acela: "Mergi la preasfântul Ioan, patriarhul Constantinopolului, că acela îl va lecui". Și făcând așa n-a greșit, că luând tămăduirea bărbatului ei cu ruga sfântului, se duse veselă la casa ei. Cu ruga acestuia și femei sterpe au născut, și multi bolnavi s-au tămăduit.

Răposând sfântul cu pace, și mergând preamaritul Nil eparhul să-l sărute, l-a sărutat și sfântul pe el, văzând toți și mirându-se. A fost îngropat înăuntrul altarului Sfinților Apostoli, precum era vrednic, mărind pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Diomid, care fiind spintecat cu sabie, s-a săvârșit; a Sfântului Iulian, căruia zdrobindu-i-se capul cu lemn, s-a săvârșit; a Sfântului Filip, care de sabie s-a săvârșit; a Sfântului Evtihian, care pe grătar de foc s-a săvârșit; a Sfântului Isihie, care sugrumat, s-a săvârșit; a Sfântului Leonid, care de foc s-a săvârșit; a Sfântului Eutihie, care fiind răstignit, s-a săvârșit; a Sfântului Filadelf, căruia îngreunându-i-se grumajii cu piatra, s-a săvârșit; a Sfântului Melanip, care de foc s-a săvârșit; și a Sfintei Partagapi, care în mare s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Aitala și Amun.

Acești sfinți au fost pârâți către Vaud, ighemonul Adrianopolei din Tracia, că sunt creștini. Deci întrebându-i să-și spună neamul și vrednicia ce au, ei au răspuns că sunt creștini. Apoi poruncindu-le să jertfească la idoli și ei neplecându-se, i-au batut cu vine de bou atât de mult, încât în bătaie și-au dat sufletele în mâna lui Dumnezeu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

3 Septembrie

În această lună, în ziua a treia, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Antim, episcopul Nicomidiei.

Sfântul Antim era episcop al orașului Nicomidia (în Bitinia - Asia Mică) atunci când, din porunca împăratului Dioclețian (284-305), la anul 288, s-a dat foc bisericii din Nicomidia, murind pentru Hristos douăzeci de mii de creștini (mucenici prăznuiți în 28 decembrie). El s-a aflat în fruntea credincioșilor săi în această încercare și i-a încurajat a-și pună în Dumnezeu toată încrederea și nădejdea. Atunci, prin harul și providența lui Dumnezeu, sfântul Antim și alți câțiva creștini, au scapat de moarte și s-au ascuns în munții din împrejurimi.

Dar după câțiva ani ei au fost prinși și sfântul episcop a fost adus legat înaintea lui Maximian (305-311), unde se aflau de față toate uneltele cele pentru chinuire. Și, de vreme ce-l întrebară, a mărturisit cu îndrăzneala și nesilit de nimeni pe Hristos. Pentru aceea întâi i-au zdrobit coastele, apoi l-au rănit cu fier încins; l-au întins gol deasupra unor hârburi și l-au bătut cu toiege; l-au încălțat cu încălțăminte de aramă arsă în foc, și apoi i-au tăiat capul. Dar, minunea lui Dumnezeu, și după moartea sfântului părul a continuat să-i crească pe capul tăiat.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Febe, diaconița la Cenchreae lângă Corint.

Această sfântă a fost diaconiță a Bisericii și următoare sfântului apostol Pavel, care o pomeniște în epistola către Romani 16, 1-2.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Teoctist, împreună-ajunător cu marele Eftimie.

Sfântul Teoctist al Palestinei a fost un mare ascet care a trăit în sălbăcia iudeică numită Wadi Mukellik. La început a fost împreună-nevoitor cu Sfântului Eftimie cel Mare (praznuit la 20 ianuarie). Dragostea unuia față de celălalt a crescut într-atât încât păreau că sunt două trupuri cu un singur suflet. Cei doi se asemănau foarte mult în virtuți și sfințenie, sprijinindu-se reciproc în nevoie. În fiecare an după Bobotează se retrăgeau în deșert pentru a se ruga în pustietate și se întorceau la chiliile lor în Duminica Floriilor.

După cinci ani petrecuți împreună, Sfinții Eftimie și Teoctist s-au retras în deșert pe durata Postului Mare, descoperind în *wadi* (=oază) o peșteră mare care a devenit mai târziu biserică. Ei au decis să rămână acolo, fiind convinși că aceea era voia Domnului. Petrecând izolați de lume, trăiau mâncând ierburi sălbatice.

Însă Dumnezeu nu dorea ca aceste candelile luminoase să rămână necunoscute. EL dorea ca și ceilalți să se bucure de înțelepciunea și sfințenia lor. Astfel, într-o zi niște păstori din Betania i-au descoperit pe cei doi și au alergat de au spus și altora din sat despre ei. Nu peste mult timp, ei au fost vizitați de mulți oameni ba chiar și de călugări care veneau din alte mănăstiri și doreau să rămână sub ascultarea lor.

Adunându-se mulți călugări, sfinții au fost nevoiți să ridice o lavră deasupra bisericii din peșteră. Teoctist a devenit egumenul lavrei iar Sf. Eftimie a continuat să trăiască în singurătate, în peșteră. Înțeleptul Teoctist a primit pe toți cei care veneau la el, spovedindu-i și vindecându-le neputințele sufletești și trupești cu medicamentul spiritual potrivit fiecăruia.

La o vârstă foarte înaintată, sfântul s-a îmbolnăvit și Eftimie a fost cel care, deși împlinise și el vârsta de 90 de ani, l-a vizitat și l-a îngrijit. Când Sf. Teoctist s-a mutat la Domnul în anul 467, la înmormântarea sa a slujit Patriarhul Anastasie al Ierusalimului.

Sf. Teoctist al Palestinei este altul decât Sf. Teoctist al Siciliei (prăznuit în 4 ianuarie).

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Zinon, care s-a săvârșit, fiind lovit cu pietre și decapitat.

Sf. Zinon a suferit împreună cu mucenicul Antim episcopul în vremea împăraților Dioclețian (284-305) și Maximian (305-311), care îi persecutau pe creștini. După un incendiu la curtea imperială din Nicomidia, persecuția creștinilor s-a întetit, aceștia fiind acuzați că au pus foc cu deadinsul. Numai în Nicomidia de Ziua Nașterii Domnului au fost arși de vii într-o biserică 20.000 de creștini. Această monstruoasă inumanitate nu i-a speriat pe creștini, care au continuat să-și mărturisească credința cu tărie, îndurând mucenicie pentru Hristos.

Câțiva ani mai târziu, soldatul Zinon l-a denunțat pe împăratul Maximian pentru persecuțiile nedrepte ale creștinilor, drept care a fost lovit cu pietre și decapitat.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Vasilisa din Nicomidia.

Fiind domnitor în Nicomidia Alexandru, care prigonea pe creștini, a fost adusă înaintea lui și sfânta.

Domnitorul, văzând neînduplecarea ei, a poruncit să o bată peste obraz, iar ea mulțumea lui Dumnezeu; atunci a poruncit să o dezbrace de îmbrăcăminte și să o bata cu toiege. Iar ea mai mult mulțumea lui Dumnezeu. Și atâta au bătut-o peste tot trupul, încât era o rană peste tot. Apoi a fost supusă la nenumarate chinuri, dar ea striga: "Multumescu-Ți Doamne, Dumnezeul meu". Văzând domnitorul că ea socotește chinurile ca niște jucării, a poruncit să fie încins un cuptor și să fie aruncată în el. Sfânta și-a făcut semnul crucii și a intrat în mijlocul văpăii și stând multe ceasuri, a fost păzită nevătămată, așa cum a rămas nevătămată și din alte chinuri. Acestea toate văzându-le domnitorul se minuna și, umilindu-se cu sufletul în ce chip sunt judecățile lui Dumnezeu, a căzut la picioarele sfintei zicând: "Miluiește-mă roaba lui Dumnezeu, ceresul împărat, și mă iartă de câte rele am arătat față de tine, și mă fă și pe mine ostaș împăratului tău, de vreme ce, precum zici, primește și pe cei păcătoși".

Atunci sfânta, mulțumind Atotputernicului Dumnezeu, învăță pe domnitor și ducându-l în biserică la Antonie episcopul, l-a botezat. După ce a fost botezat, domnitorul a zis către sfânta: "Roaba lui Dumnezeu, roagă-te pentru mine să fiu iertat pentru cele ce ți-am făcut ție, și să săvârșesc cu bună săvârșire vremea vieții mele". Sfânta făcând ruga, iar Alexandru dând mărire și mulțumită lui Dumnezeu, numaidecât și-a dat sufletul către Domnul. Sfânta, îngropându-i trupul, a ieșit împreună cu episcopul din cetate afară ca la trei mile și, aflând o piatră, a stat pe ea și, rugându-se, a izvorât apa și a băut și a mulțumit lui Dumnezeu; și mergând încă puțin zise: "Doamne, primește duhul meu cu pace". Acestea zicând și, îngenunchind la pământ, s-a dus către Domnul cu bucurie, veselindu-se și mulțumind lui Dumnezeu. Deci episcopul Antonie a a îngropat-o, făcându-i mormântul lângă piatra din care izvorâse apa la rugăciunea sfintei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Aristion, episcopul Alexandriei din Cilicia, care prin foc s-a săvârșit.

Sf. Aristion a fost episcopul Alexandriei Inferioare, în Cilicia (Asia Mică). Acesta s-a născut în orașelul Aribazo, eparhia Apamea din Siria, la începutul celui de-al doilea secol, din părinți păgâni, trăindu-și primii ani de viață în idolatrie.

Nu știm ce educație primară a primit Sf. Aristion sau unde a studiat mai departe, dar știm că nimic nu i-a satisfăcut căutarea pentru adevăr. Mucenicul Antonie, pe atunci un băiețel de zece ani, i-a arătat calea spre adevăr, învățându-l adevărata credință astfel încât Aristion a crescut duhovnicește.

Riscându-și viața, într-o perioadă în care persecuția era în floare, Antonie nu era doar un simplu membru al bisericii locale ci un propovăduitor al credinței lui

Hristos. Lucrarea sa pentru Aristion a fost binecuvântată pentru că și acesta

se ruga pentru tânărul său prieten, amintindu-și de strădania și curajul acestuia de a înfrunta pericolul pentru credința adevărată. Nu numai că Antonie a devenit mucenic al lui Hristos la vârsta de 20 de ani dar a mai călăuzit un suflet pe calea mântuirii, pe Sf. Aristion.

Câțiva ani mai târziu, Sf. Aristion a fost sfințit episcop de Issos în Cilicia, fiind un bun păstor pentru turma sa.

Într-o zi, conducătorul Alexandriei l-a arestat pe Aristion pe motiv că era creștin. Fiind supus unui proces public, sfântul episcop nu s-a pierdut cu firea. Pacea sa l-a făcut pe egumenul roman să înțeleagă că nu-i va fi ușor să trateze cu acest om. La început a vrut să-l depărteze de Hristos prin vorbe măgulitoare și promisiuni. Văzând că nu au nici un efect, acesta a trecut la amenințări cu tortura. Dar Sf. Aristion stătea în fața egumenului și a consilierilor săi rugându-se cu milă și cu dragoste pentru sufletele lor. Chiar și întemnițat, prizonierul era mai puternic decât captivii săi, refuzând închinarea la idoli.

Înaintea unei mulțimi de idolatri, sfântul a vorbit despre Dumnezeu și Sfânta Treime, prin care toate s-au făcut, despre întruparea ca om a Mântuitorului Hristos din dorința lui Dumnezeu de a ne salva sufletele, despre cum Hristos aduce salvarea omului păcătos, dându-i șansa de a se mântui.

"Ce goale sunt aceste statui fără de suflet și ce neajutorat pare eparhul vostru în hainele lui scumpe!, spuse episcopul."

Cei care l-au auzit vorbind pe sfânt au fost impresionați de curajul său. Aristion i-a invitat să creadă în adevărul pe care el îl descoperea lor. Oamenii au înțeles că acela era un om deosebit, un sfânt și au dorit să asculte cuvântul său.

Eparhul roman n-a putut să-l îngenuncheze pe Aristion decât prin violență, condamându-l la moarte. El a ordonat soldaților săi să aprindă un cuptor mare și să-l arunce pe sfânt în flăcări. Sfântul a rămas curajos până la sfârșit. Pușinii creștini prezenți la execuție s-au abținut să nu plângă. Ei se rugau în șoaptă pentru sfânt, fiind foarte triști că părintele lor îi părăsea. Ei știau totuși că păstorul lor sufletește nu va înceta să se roage pentru ei, mai ales acum că se duce la Hristos. Până la ultima suflare sfântul a înălțat imnuri de laudă lui Dumnezeu.

Eparhul nu știa ce greșală mare săvârșește. El n-a înțeles că moartea nu înseamnă sfârșitul nici pentru om nici pentru adevăr. Nimic nu-l putea despărți pe Sf. Aristion de Fântâna Vieții, Domnul pregătindu-i cununa izbăvirii.

După stingerea focului, fiii duhovnicești ai sfântului au luat din cuptor cât de multe oase au putut și cu evlavie au îngropat sfintele moaște într-un loc străin, nedescoperit nici până în zilele noastre.

În anul 2003, în Grecia John G. Thalassinou a publicat o biografie mai amănunțită a sfântului, sub titlul: SFÂNTUL SFINȚIT MUCENIC ARISTION (Atena, 2003), care conține slujba și acatistul sfântului întocmite de Ieromonahul imnograf Atanasie de la Mănăstirea Simonos-Petras din Muntele Athos.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Hariton, care fiind aruncat în groapa de var, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sf. Mucenic Arhontiul, care cu foamea fiind chinuit, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celui întru sfinți împăratul Constantin cel Nou (cel Tânăr), care se săvârșește în Biserica Sfinților Apostoli din Constantinopol.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Polidor, care a mărturisit în Efesul cel nou la anul 1794 și prin sugrumare s-a savârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

4 Septembrie

În această lună, în ziua a patra pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Vavila, arhiepiscopul Antiohiei celei mari, și a celor împreună cu dânsul Sfinții trei prunci, care prin sabie s-au săvârșit.

Ieromartirul Vavila și cu el Cei Trei Tineri Urban, Prilidjan, Epoloniu și mama lor Cristodula au murit ca martiri sub împăratul Decius (249-251). În timpul șederii sale în cetatea lor Antiohia, împăratul a organizat cu mare pompă un festival în cinstea zeilor păgâni.

În același timp, sfântul și de-Dumnezeu-temătorul Episcop al Antiohiei, Vavila, slujea Sfânta Liturghie în biserică; se ruga pentru turma lui și o învăța cu curaj să treacă prin toate suferințele pentru credința în Hristos. După abominabilă să închinare la idoli, Decius, curios să cunoască Sfintele Taine, a hotărât să intre în biserică și prin vizita sa să

profaneze locașul sfânt al Domnului.

Această veste a ajuns la urechile episcopului, care a ieșit în întâmpinarea sa și a blocat intrarea în biserică pentru că nu dorea să îngăduie împietate în casa lui Dumnezeu. Când împăratul a încercat să se apropie de ușile bisericii, Sfântul Vavila l-a împins cu mâinile sale, încât împăratul a trebuit să renunțe la intenția sa. El voia să se răzbune pe sfânt imediat, dar văzînd mulțimea de creștini, i-a fost teamă de o răscoală.

În ziua următoare împăratul, furios, dădu ordin să se dea foc templului creștin și să fie adus în fața lui Episcopul Vavila. Când a fost întrebat de ce insultă demnitatea imperială, nu dă voie împăratului să intre în biserică și nu îi respectă funcția, sfântul episcop a răspuns : "Oricine s-ar ridica împotriva lui Dumnezeu și vrea să îi pîngărească lăcașul, nu e demn de respect și a devenit dușmanul lui Dumnezeu".

Împăratul a cerut ca sfântul episcop să se închine idolilor și astfel să ispășească pentru jignirea adusă împotriva lui, altfel să fie executat. După ce s-a convins singur că sfântul episcop mucenic avea să rămână neclintit în credința sa, el a ordonat comandantului militar Victorinus să îl lege în lanțuri grele și să îl conducă prin cetate cu rușine. Sfântul martir i-a răspuns : "Împărate, pentru mine aceste lanțuri sunt atât de onorabile pe cât îți este ție coroana imperială, și, suferind pentru Hristos, îmi e la fel de ușor de acceptat pe cât îți este ție puterea imperială ; moartea întru Regele Nemuritor îmi e la fel de plăcută pe cât îți este ție viața".

În încercare cu Episcopul Vavila se aflau trei frați tineri, care nu îl abandonaseră nici în cele mai grele clipe. Văzându-i, împăratul a întrebat : "Cine sunt acești copii ?"

"Aceștia sunt copiii mei duhovnicești" răspuse sfântul, "și i-am crescut în pioșenie, le-am dat o educație, i-am călăuzit în ale culturii, și aici într-un trup mărunț se află înaintea ta acești bravi tineri și creștini desăvârșiți. Pune-i la încercare și vei vedea".

Împăratul a încercat în tot felul de moduri să îi ademenească pe tineri și pe mama lor Hristodula să renunțe la Hristos, dar în zadar. Apoi, cuprins de furie, a ordonat ca fiecare dintre ei să fie biciuit cu atâtea lovituri câți ani aveau. Primul a primit douăsprezece lovituri, al doilea, zece și al treilea, șapte. Lăsându-i pe mamă și copii, tortionarul a conjurat din nou pe episcop, spunându-i că acei copii renunțaseră la Hristos. Dar minciuna repede a ieșit la iveală și nu a reușit.

Apoi el a ordonat ca toți martirii să fie legați de un copac și arși cu focul. Văzând curajul stoic al sfinților, în cele din urmă împăratul i-a condamnat la moarte prin tăierea capului cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Vavila, dascălul de la Antiohia, împreună cu cei de sub ascultarea lui, optzeci și patru de copii, care de sabie s-au săvârșit.

Împărățind Maximian la Nicomidia, creștinii se ascundeau din pricina gonirii împotriva lor. Mergând cineva la împăratul, îi zise: "Împărate, un bătrân, anume Vavila, șade într-o cămară ascuns și învață pe pruncii celor nebuni să nu cinstească pe zei, ci să cinstească pe Cel răstignit". Și îndată trimitând cu dânsul ostași, au adus pe Vavila cu ucenicii lui înaintea împăratului. Și-i zise împăratul: "De ce nu te închini la zeii la care se închină toată lumea? De ce amăgești și pe prunci să nu se închine la ei?" Iar sfântul răspuse: "Zei păgânilor, o, împărate, sunt demoni, iar Dumnezeu nostru a făcut cerurile; dar tu și cei ce sunt cu tine fiind orbi, nu vedeți adevărul". Aceste cuvinte aduseră pe împăratul și pe cei ce erau cu dânsul la mânie, și au poruncit la patru ostași să-l bată cu pietre peste obraz, peste coaste și peste vine, să-i zdrobească umerii și gleznela, cu pietre, și, după ce-i zdrobiră toate încheieturile, îi puseră legături grele la grumaji și la picioare și l-au băgat în temniță. După aceea aduseră pruncii, optzeci și patru fiind la număr, parte bărbătească și femeiască. Și a început împăratul a-i lua cu cuvinte amăgitoare, dar ei nu răspundeau, ci se întorceau unii la alții. Văzând că nu răspund, a oșebit pe zece dintr-înșii, cei mai mari la vârstă, și le zise: "Iată voi ca niște înțelepți supuneți-vă poruncii mele, și faceți jertfă la zei, și veți fi în palat cu mine, îndulcindu-vă mai bine". Atunci Amonie și Donat ziseră împăratului: "Noi fiind credincioși, nu jertfim la demoni surzi și muți". Atunci a poruncit să-i bată, și întorcându-se împăratul către ceilalți prunci, le-a zis: "Jertfiți cel puțin voi, ca să nu pățiți mai rele decât cele ce au pățit aceștia". Dar și ei strigă: "Creștini suntem, și nu vom jertfi; ci anatema să fii tu și zeii tăi". Atunci a poruncit să-i bată și să-i bage în temniță, să se chinuiască de foame.

Iar a doua zi a poruncit să spânzure pe dascălul lor, și pe prunci, pe fiecare îl întreba, dacă se leapadă de Hristos și de dascălul lor. Și văzând că nu vor să se lepede, a poruncit să li se taie capetele tuturor împreună și dascălului. Mergând înainte sfântul la locul cel rânduit cu cei optzeci și patru de ucenici

ai săi, cânta: "Iată eu și pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu". Și sosind la locul sfârșitului, după porunca împăratului, întâi i-au tăiat capul Sfântului Vavila, apoi au tăiat și pe prunci. Iar unii credincioși mergând noaptea, și punând într-o corăbioară moaștele, le-au dus la Bizanț, le-au pus către partea de miază-noapte, afară din cetate, în trei sicrie unde este satul ce se cheamă Moni, dând laudă și mulțumire lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Teotim și Teodul care, dintre slujitorii chinuitori crezând, în foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Prooroc Moise, care cu pace s-a săvârșit.

Acesta s-a născut în Egipt și l-a luat din apă fiica lui Faraon și l-a făcut sieși

fiu și l-a învățat toată înțelepciunea egiptenilor. Întâind el cu vârsta și făcându-se de patruzeci de ani, a ucis un bărbat egiptean care bătea pe un evreu. Pentru aceea temându-se a fugit în pământul Madiam. Și acolo luându-și femeie pe Semfora, fata lui Iotor, i s-a arătat Dumnezeu în para rugului. Și plinind acolo patruzeci de ani, din porunca lui Dumnezeu, s-a pogorât la Egipt către Faraon, ca să-l facă să libereze pe evrei să aducă jertfă lui Dumnezeu. Și devreme ce acela nu voia să asculte, îndată a bătut Egiptul cu zece plăgi și luând poporul cu Pronia și voia lui Dumnezeu, cu argint și cu aur, și trecându-i Marea Roșie și învățându-i cu semne, i-a întărit cu Legea. Dar pentru că a mâniat pe Dumnezeu cu grăirea împotriva, suindu-se în munte a murit, fiind de 120 de ani, înainte de venirea lui Hristos cu 1485 de ani.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Ermiona, una din fiicele lui Filip Apostolul.

Sfântul Apostol Filip (prăznuit pe 11 octombrie), care a botezat pe famenul Candachiei, a avut patru fiice, pe care Evanghelistul Luca le mărturisește de proorocițe și fecioare. Dintre acestea Ermiona și Eutihia s-au dus în Asia căutând pe Teologul Ioan, și neaflându-l căci se mutase, aflat-au pe Petronie, ucenicul lui Pavel Apostolul, și luând învățătură de la dânsul, urma obiceiurilor lui. Iar Ermiona se deprindea cu mestesugul doctoriei. Drept aceea venea mulțime multă, și lecuia pe toți, chemând numele lui Hristos.

Trecând însă Traian împăratul asupra perșilor, se arată sfânta că este creștina și aducând-o înaintea lui căută să o înșele cu amăgiri și să o despartă de Hristos. Dar de vreme ce nu voia să se supună, a poruncit ca să o bată peste obraz multe ceasuri. Iar Ermiona văzând pe Domnul sezând la judecată în chipul lui Petronie, care îi grăia și o întărea, socotea bătăile ca o nimica.

Deci văzând împăratul întărirea și neînduplecarea gândului ei, rușinându-se, a slobozit-o. Și de atunci, deschizând în Asia sălășuire de oaspeți, odihnea pe toți și-i lecuia și suflețește și trupește. Și Domnul se preamărea în toate zilele de către tot omul, cât a trăit împăratul Traian.

Iar dacă a murit el, împărățind Adrian, ginerele său, și înștiințându-se de cele despre sfânta, trimise slujitori de o aduseră înaintea lui și-i zise: "Spune-mi, bătrâno, de câți ani ești, și de ce neam, și în ce stare te afli?" Iar sfânta, răspunzând, zise: "Domnul meu Hristos știe de câți ani sunt și de ce neam". Împăratul zise: "Dezbracați-o de haina ei și o bateți fără de milă", zicându-i să răspundă cu smerenie la cele ce o întrebă împăratul; și așa au bătut-o cumplit. După aceea a supus-o la chinuri îndelungate în căldări cu smoală, din care a rămas nevătămată. Și scoțând-o a grăit ea către împăratul: "Împărate! Domnul meu m-a întors spre somn în căldare, și am văzut unde mă închinam marelui zeu Iraclie". Iar el bucurându-se îi porunci să intre în capiste. Atunci sfânta făcând rugăciune întru sinesii către Iubitorul de oameni Dumnezeu nostru, îndată se făcu tunet din cer, și căzând jos la pământ idolii care erau în capiste, se zdrobiră și se făcură pulbere. Și ieșind, sfânta zise împăratului: "Intră înăuntru de ajuta zeilor, că au cazut și nu pot să se scoale".

Intrând împăratul și văzând zdrobirea idolilor, a poruncit să i se taie cinstitul ei cap afară din cetate. Și luând-o Teodul și Timotei, au ieșit din cetate și neîngăduindu-i să-și facă rugăciunea, s-au repezit cu obraznicie asupra ei, dar li s-au uscat mâinile. Rugându-se atunci de sfânta, și crezând cu tot sufletul în Domnul nostru Iisus Hristos s-au însănătoșit, și au rugat pe sfânta ca să se roage pentru dânsii să-si dea sufletele lor către Domnul înaintea ei. Și aceasta făcându-se a răposat și ea cu pace, aproape de același loc. Și venind oarecare credincioși binecinstitori, și luându-le moaștele le puseră în Efes în loc ales și însemnat, întru mărirea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Chentirion, Ocean, Teodor, Amian și Iulian, ce se trăgeau din satul Candaveu.

Acești sfinți pentru mărturisirea cea întru Hristos, după alte multe chinuri din porunca lui Maximian au fost băgați într-o baie înfierbântată; dar scăpând de acolo prin dumnezeiescul înger, li s-au tăiat picioarele cu tesla, și fiind aruncați în foc, și-au primit sfârșitul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici: Ermiona și surorile ei, Haritina și Eutihia, Petronie, Zarvil, Tatuil și Veveea.

Acești sfinți au trăit pe vremea împăratului Adrian. Dintre ei Tatuil era preot al idolilor, dar printr-un oarecare episcop, a venit la credința. Pentru aceea a fost bătut cu toiege de Avgar domnitorul, ars pe obraz, și chinuit în multe și felurite chipuri. Iar la urmă prin sabie s-a săvârșit, împreună cu sora sa Veveea.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

5 Septembrie

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea junghierii Proorocului Zaharia, tatăl Înaintemergătorului și Botezătorului Ioan.

Sfântul Profet Zaharia și Dreapta Elisabeta au fost părinții Sfântului Profet Înaintemergător și Botezător Ioan. Ei erau descendenți din neamul lui Aaron: Zaharia, fiul lui Barac, a fost preot în Templul din Ierusalim iar Elisabeta a fost sora Sfintei Ana, mama Preasfintei Fecioare Maria. Cele două femei căsătorite și evlavioase sufereau de nerodire a trupului, ceea ce pe vremea aceea era luat drept pedeapsă de la Dumnezeu.

Într-o zi, în timpul slujbei din templu, un înger i s-a arătat lui Zaharia care i-a spus că soția sa bătrână va naște prunc, "care va fi mare înaintea Domnului" (Luca 1:15) și "va merge înaintea Lui cu duhul și puterea lui Ilie" (Luca 1:17).

Zaharia s-a îndoit de această prezicere și pentru această slăbire în credință el a fost pedepsit, luându-i-se graiul. Când Elisabeta a născut un fiu, fiind insuflată de Duhul Sfânt i-a dat numele Ioan, deși

nimeni din familie nu mai avea acest nume.

Când l-au întrebat și pe Zaharia acesta a scris și el numele de Ioan pe o tablă. Imediat după aceasta i-a revenit darul vorbirii și a început să profetească despre fiul său care urma să fie Înaintemergătorul Domnului.

Când Irod împăratul a auzit de la magi despre nașterea Mântuitorului, a dat ordin să fie omorâți toți copiii de parte bărbătească de până la doi ani din Betleem și din împrejurimi, sperând astfel să nu-i scape nici pruncul Iisus.

Irod știa despre nașterea neobișnuită a lui Ioan și vroia să-l omoare, crezând că acesta era viitorul Rege al Iudeilor cel din profeții. Dar Elisabeta s-a ascuns cu pruncul în munți și s-a rugat la Dumnezeu să-i scape de prigonitori. Din mila Domnului muntele s-a crăpat și i-a adăpostit pe mamă și fiu până ce prigonitorii au dispărut.

În acele zile tragice, Zaharia slujea în templu iar soldații lui Irod au încercat în zadar să afle de la acesta unde se ascundeau Elisabeta și Ioan. Apoi, aceștia l-au omorât pe sfântul profet, înjunghiindu-l în fața altarului (Matei 23: 35).

Elisabeta a murit la 40 de zile după soțului ei și Sf. Ioan, ocrotit de Dumnezeu, a trăit în pustie până în ziua în care a apărut în fața poporului lui Israel.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Urban, Teodor, Medimn și a celor împreună cu dâșii optzeci de preoți și leviți, adică diaconi.

Mucenicii Urban, Teodor, Medimn împreună cu cei 79 de tovarăși au pătimit la Nicomidia sub împăratul arian Valentus (Valens) (364-378 sau 379). Episcopul ortodox Evagrie a fost înlăturat de la Biserica din Constantinopol și creștinii care nu au acceptat erezia ariană au fost închiși și torturați.

Ajunși la disperare, creștinii ortodocși au cerut sprijinul împăratului și au trimis la el 80 de oameni religioși, conduși de Sfinții Urban, Teodor și Medimn.

Auzind plângerile lor justificate, împăratul s-a mâniat foarte tare dar s-a stăpânit să se arate. În secret l-a chemat pe eparhul Modest și i-a dat ordin să-i omoare pe delegați. Modest i-a urcat pe un vapor spunându-le că vor fi trimiși la închisoare, dar apoi le-a dat ordin ofițerilor să dea foc corăbiei aflată în larg. Astfel, toți martirii de pe corabie au ars de vii.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfantitului Mucenic Avda, episcop de Hormizd, în Persia.

Sfântul acesta a fost pe vremea lui Teodosie împăratul romanilor și a lui Isdigerd I (399-419) împăratul persilor, în anii 412. Fiind prins de marele vrăjitor care îl silea să se închine soarelui și focului, fiindcă nu s-a plecat, a poruncit să-l bată peste tot trupul cu toiege de trandafir pline de ghimpi, atât de mult, încât a ajuns ca un mort. Pentru aceasta luându-l slujitorii l-au dus la casa sa. Și după un ceas și-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea arătării Sfântului Apostolul Petru la Iustinian împăratul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului cuviosului mucenic Atanasie, egumenul (staretul) Mănăstirii Sfântului Simeon Stilitul, la Brest-Litovsk.

Sf. Mucenic Atanasie al Brest-ului a fost bielorus și s-a născut în anul 1597 într-o familie de creștini numită Filipovici. El a fost bine educat și cunoștea literatură teologică și istorică după cum se poate vedea în jurnalul sfântului, care s-a păstrat.

În tinerețe, Sf. Atanasie a fost dascăl în casele comercianților polonezi. În

1627 a acceptat tunderea sub egumenul Iosif de la Mănăstirea Sf. Duh din Vilensk. Sf. Atanasie a fost numit ieromonah în 1632 și ales stareț al Mănăstirii Duboisk de lângă Pinsk.

Cu ajutorul și binecuvântarea specială a Maicii Domnului, Sf. Atanasie a reușit să reînvieze ortodoxia pe teritoriile limitrofe ale Rusiei vechi, care au fost luate de polonezi. Între anii 1638-1648 Sf. Atanasie a făcut ascultare ca egumen al Mănăstirii Bretsk-Simeonov, îndurând abuzuri nesfârșite din partea Uniaților și fiind ilegal persecutat de autoritățile civile. A fost întemnițat de trei ori.

Sfântul a fost dus la Kiev în fața unui tribunal religios ca să fie judecat dar a fost achitat și s-a întors la mănăstirea sa. Timp de zece ani Atanasie a luptat împotriva oamenilor răuvoitori, pentru triumful netulburat al ortodoxiei, marturie fiind suferințele sale. După mai multe încercări de a-i frânge spiritul de luptă pentru ortodoxie, în cele din urmă, după un alt proces care i s-a intentat, sfântul a fost condamnat la moarte prin execuție, deoarece era împotriva Uniaților.

Sf. Atanasie a murit ca martir în noaptea de 4/5 septembrie 1648, iar dezgroparea moaștelor s-a făcut în 20 iulie 1679.

Tot în aceasta zi, pomenirea purtătorului-de-patimire sfântul print Gleb.

Sfântul Prinț Gleb, botezat cu numele David, a fost unul din primii martiri ruși

cunoscuți sub numele de "Purtători de pătimiri". El a pățimit împreună cu fratele său, prințul Boris (botezat în creștinism cu numele de Roman). După uciderea Sf. Boris, Svyatopolk Blestematul i-a trimis Prințului Gleb un mesager mincinos care-i aducea informații eronate despre tatăl lor, Marele Prinț Vladimir, mort din cauza unei boli, încercând astfel să scape și de ultimul pretendent la tronul din Kiev.

Fiind mințit, Prințul Gleb s-a grăbit să ajungă la Kiev însoțit de o mână de oameni. Fratele său mai înțelept Yaroslav,

ajungându-l din urmă la Smolensk, nu l-a putut opri pe acesta din drum, deoarece sfântul Gleb nu-și putea imagina o astfel de crudă înșelăciune din partea fratelui său Svyatopolk.

Nu departe de Smolensk, ucigașii au urcat pe nava Sf. Gleb, care nu s-a opus, cerând doar să fie lăsat în viață pentru vârsta lui fragedă. Dar la ordinul criminalilor, bucătarul navei i-a tăiat gâtul lui Gleb îngropându-l lângă

Smolensk, într-un loc pustiu, între două trunchiuri de copac, într-un sicriu modest din lemn. (+1015). În perioada 1019-1020 fratele său, Yaroslav i-a descoperit mormântul și trupul neputrezit care a fost mutat la Vyshgorod lângă Kiev și îngropat lângă sfântul prinț Boris.

Mai târziu, moaștele fraților au fost mutate în 2 mai la Biserica Sf. Vasile cel Mare, săvârșindu-se multe minuni la raclele celor doi sfinți "Purtători de Pătimiri". Mitropolitul Ioan al Kievului a compus o slujbă pentru prinții sfinți fixând și data prăznuirii lor în comun ziua de 24 iulie, începând din prima jumătate a sec. al XI-lea.

Biserica Rusă i-a cinstit din vremuri străvechi pe acești doi sfinți, care prin rugăciunile lor au ajutat locul lor de naștere, mai ales în perioadele de mari tulburări. Astfel, chiar înainte de Bătălia de la Neva din 1240, Pătimitorii Boris și Gleb au apărut în vis unui soldat din armata prințului Alexander Nevsky (23 noiembrie, 30 august și 23 mai), ajutând rușii în timpul luptei.

Cronicile sunt pline de mărturii ale milostivirii celor doi sfinți ruși și de minunile care s-au văzut la raclele lor. Multe biserici s-au construit în Rusia care au primit hramul Sfinților Purtători de Pătimiri Boris și Gleb.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

6 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a șasea, pomenirea minunii celei mari ce s-a făcut în Colose (Frigia) de Arhistrategul Mihail.

Când a trecut prin Frigia ca să propovăduiască Evanghelia, Sfântul Apostol

Ioan a prorocit o apropiată vizită providențială a prințului arhanghelilor, Mihail, în locul numit Heretopa. Și într-adevăr, la puțin timp, în acel loc în mod minunat a izbucnit din pământ un izvor vindecător de toată boala. Unul din multii credincioși care s-au perindat pe la acest izvor, a cărui fiică s-a vindecat prin această apă, a contruit pe acel loc, în semn de recunoștință, o mica biserică închinată Arhanghelului Mihail.

Nouăzeci de ani mai târziu, în această biserică s-a așezat, spre a practica asceza și a servi la altar, un tânăr numit Arhip, originar din Hierapolis. Pentru zelul și dragostea acestui tânăr atlet al lui

Hristos, Dumnezeu i-a dat harul de a face minuni și vindecări. Dar oarecare elini, aprinși de zavistie din pricina minunilor preamărite ce se făceau în biserica Arhistrategului Mihail, au vrut să abată râul care curgea acolo aproape și să-l pornească asupra Bisericii, că să înece și Biserica și să piardă și pe Arhip. Dar dumnezeiescul Arhistrateg, însuși arătându-se și poruncind lui Arhip să se îmbărbăteze, a lovit cu un toiag piatră, și făcând cale apei printr-însă, de atunci până în ziua de astăzi, se vede cum acolo este înghițită apa și se mistuiește.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii Sfinților Mucenici Eudoxie, Zinon, Romil și Macarie.

Acestui Sfânt Romil i s-a tăiat capul în zilele lui Traian, care a trimis la oarecare cetăți în izgonire unsprezece mii de creștini, și cu amară moarte i-au omorât. Iar în zilele lui Dioclețian, Eudoxie primind pe slujitorii care îl căutau, le-a spus că el este Eudoxie, și aceia îl sfătuiau să fugă. Iar el uitând de femeie, de copii, de rude, de casă și de celelalte, s-a dus înaintea domnitorului din Melitin, și întâi scoțându-și brâul de la sine, care era semn de dregătorie comitei, l-a aruncat în obrazul domnitorului; și împreună cu dânsul multimea ce sta împrejur, toată ceata lui, 1104 ostași, asemenea au făcut. După aceea pe dumnezeiescul Eudoxie l-au întins patru slujitori și l-au

bătut pe coaste, l-au schingiuit și l-au condamnat a primi moarte prin sabie. Însă când a sosit la locul execuției, întorcându-se înapoi și-a văzut soția, și aducându-i aminte de cele ce o învățase mai înainte și poruncindu-i să pună sfârșit bun la toate, i-a dat cea de pe urmă învățătură: să nu plângă pentru moartea lui, ci să-i facă în sat un mormânt fără de semn și să-i bage trupul acolo și să cinstească mai mult ziua aceea cu luminată bucurie. Apoi mucenicul ridicându-și ochii și mâinile la cer, i s-a tăiat cinstitul cap, împreună cu iubitul său Zinon și cu ceilalți sfinți mucenici. Trecând șapte zile, s-a arătat Sfântul Eudoxie în vis soției sale, și i-a poruncit ei ca să spună Sfântului Macarie să meargă la divan, unde mergând și nevrând să aducă jertfă la idoli, i s-a tăiat și lui fericitul cap.

Tot în această zi, pomenirea celor 1104 ostași, și a Sfintei Calodoti, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Faust prezbiterul, Macarie, Andrei și Viv monahul, Chiriac, Dionisie, Andronic, și sfintele: Andropelaghia și Tecla, și Teoctist corabierul, și alt Chiriac, Dimotul, țăranul, care de sabie s-au săvârșit.

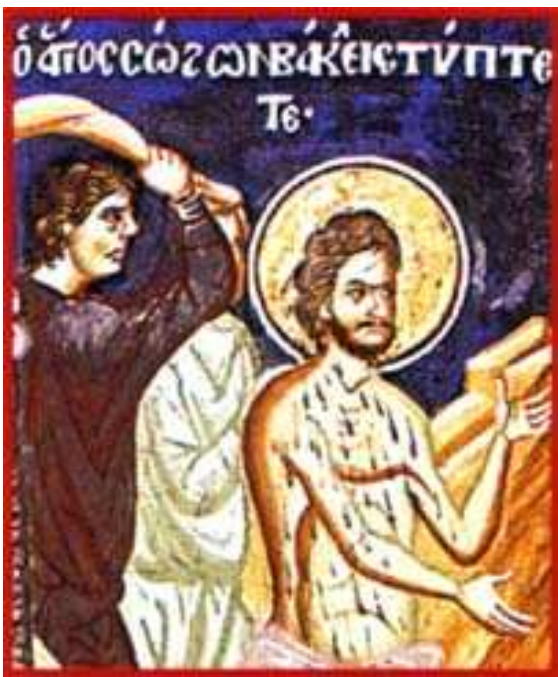
Acești sfinți au fost pârâți că sunt creștini, în zilele împăratului Deciu, către Valerie domnitorul Alexandriei. Fiind aduși sfinții, și cutremurându-se Valerie de întărirea și nespăimântarea lor, i-a osândit la moarte prin sabie. Și luându-și ei sfârșitul așa, iubitorii de Hristos ce erau în Alexandria le-au luat trupurile și le-au băgat în cetate, întru mărirea lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sarapavon senatorul, care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

7 Septembrie

În această lună, în ziua a șaptea, pomenirea Sfântului Mucenic Sozont.

Acest sfânt se tragea după neam din Licaonia (Asia Mică) și a trait în timpul împarației lui Diocletian (către 304). Înainte de a primi sfântul botez se numea Tarasie, și era păstor de oi. De la păstorit el a învățat arta de a paște oile duhovnicești, și a adus un mare număr de păgâni la credință prin propovăduirea sa.

Primind încredințare printr-o vedenie că a venit vremea de a-și vărsa sângele pentru Hristos, sfântul s-a dus la un templu idolesc de lângă Pompeiopolis (în Cilicia), unde păgânii adorau o statuie în aur a Artemisei, a tăiat mâna de aur a idolului, iar prețul ce a luat pe ea l-a împărțit săracilor. Pentru care domnitorul locului făcând

rău multor bănuți nevinovați, sfântul s-a vădit pe sine, spre uimirea păgânilor. Și îndată fost dus în față lui Maximian, guvernatorul Ciliciei, a fost supus la bătaie cumplită și la alte multe chinuri, încât sfântul și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Atunci păgânii au aprins un foc mare, ca să ardă trupul sfântului mucenic. Insa o furtună puternică s-a pornit ca din senin și ploaia a stins focul, iar păgânii s-au împrăstiat înspăimântați, lăsând pe creștinii pioși să ia moaștele sfântului.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Apostoli Evod și Onisifor.

Sfântul Evod s-a numărat între cei 70 de apostoli și a fost în urma lui Petru episcop la Antiohia cea mare (Siria). Succesorul său, sfântul sfințitul mucenic Ignatie Teoforul (Purtătorul de Dumnezeu, prăznuit la 20 decembrie), ucenic al sfântului Apostol și Evanghelist Ioan Teologul, îl pomenește în scrisoarea sa către Antiohieni cu aceste cuvinte: "Amintiți-vă de binecuvântatul părinte Evod, care a fost făcut de către Apostoli primul vostru păstor". Precum se vede din Epistolele Fericitului Pavel, săvârșind el

nevoința mare între cei șaptezeci, s-a făcut predicator vestit al Cuvântului.

Sf. Evod a slujit ca episcop timp de 27 de ani și a murit ca mucenic în zilele împăratului Nero (54-68). Sfântul Evod a lăsat mai multe scrieri. În una din acestea el scrie că Prea Sfânta Fecioară Maria a născut pe Mântuitorul lumii la vârsta de 15 ani. Alte scrieri ale sfântului nu ni s-a păstrat. Istoricul bisericesc Nichifor Calist pomenea însă, în secolul al XIV-lea, o altă carte, numită *Steaua*. Sfântul Evod a primit cununa muceniei în anul 66 după Hristos.

Iar Onisifor, este cel pe care îl pomenește Apostolul în Epistola a doua către Timotei: "Domnul să aibă milă de casa lui Onisifor, căci de multe ori m-a însuflăit și de lanțurile mele nu s-a rușinat, ci venind în Roma, cu multă osârdie m-a căutat și m-a găsit. Să-i dea Domnul ca, în ziua aceea, el să afle milă de la Domnul. Și cât de mult mi-a slujit el în Efes, tu știi prea bine." (II Timotei 1, 16-18).

Acesta a fost făcut episcop al Colofoniei (Asia Mica), iar mai târziu în Corint, că era vrednic și puternic la cuvânt, și pâna la sânge a întărit credința, murind mucenicește în orașul Pariul, nu departe de Efes, pe când propovăduia pe Hristos locuitorilor păgâni din Helespont.

Acesta în ceața propovăduitorilor împreună cu Apostolul Evod se sălășluiește în cereștile locașuri.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Evpsihie, care de sabie s-a savârsit.

Sf. Mucenic Eupsihie s-a născut în Cezareea Capadociei, în unele sinaxare spunându-se că ar fi fost fiul senatorului Dionisie. În timpul unei persecuții a creștinilor sub împăratul Adrian, acesta a fost prins și torturat. După ce l-au torturat, l-au aruncat în temniță, unde un înger i-a vindecat rănilile.

Când l-au eliberat, Eupsihie și-a împărțit toată averea săracilor ba chiar a dat o parte și dușmanilor săi care l-au denunțat și l-au dat pe mâna călăilor. Sub noul guvernator, sfântul a fost arestat din nou. Păgânii l-au agățat sus și i-au scrijelit trupul cu gheare de fier după care i-au tăiat capul. Martirul s-a stins din viață în timpul împăratului Hadrian (117-138).

Tot în aceasta zi s-a savârsit adormirea Preacuviosului Luca, cel din eparhia licaonilor, ce a fost al treilea egumen al Mănăstirii Mântuitorului, unde se cheama Pârâul Adânc.

Sfântul Luca din Prusa a fost al treilea sfânt egumen al Mănăstirii Mântuitorului, în Batheos Ryakos (lângă Triglia, Lykaonia). A murit în pace, la sfârșitul secolului al X-lea.

Primul sfânt egumen a fost Sf. Vasile care s-a săvârșit la începutul secolului al IX-lea, la 1 iulie după calendarul grecesc; al doilea egumen a fost Sf. Ignatie (prăznuit la 27 septembrie).

Mănăstirea era renumită pentru strictețea vieții ascetice a viețuitorilor ei.

Tot în aceasta zi, pomenirea cuviosului Macarie de la Optina.

Cel ce avea să devină Sf. Macarie, s-a născut în anul 1788 în nobila familie Ivanov, fiind botezat cu numele Mihail în cinstea Sf. Mihail din Tver (prăznuit la 22 noiembrie). Părinții săi aveau o proprietate în satul Shepyatino, districtul Dimitrov, provincia Orel. Mai aveau o proprietate și în satul Zhelezniki, aceeași provincie, unde și locuiau. Familia Ivanov s-a mutat la Moscova în 1794 pentru ca Elisabeta să poată fi tratată de tuberculoză.

Mama lui Mihail, pe care acesta a iubit-o foarte mult, a murit în 21 ianuarie 1797 și a fost înmormântată la Mănăstirea Sf. Andronic. Băiatul doar de nouă ani, a fost dus în satul Karachev să trăiască cu sora sa Daria și soțul ei Simeon Peredelsky, care a primit o funcție la Curtea Districtuală din Karachev. Mihail a învățat la școala primară din parohie.

Prin 1801, Mihail și cei doi frați ai lui s-au mutat în casa mătușii Anna M. Verevkina, unde au crescut împreună cu singurul ei fiu. În 1802, când a împlinit 14 ani Mihail și fratele său Alexis s-au angajat ca asistenți contabili la Trezoreria Lgov. Cu toate că nu era un serviciu ușor, Mihail și-a îndeplinit sarcinile cu precizie și atenție, atrăgând atenția autorităților provinciei.

În 1805 Mihail a fost numit șef al Departamentului Financiar al Trezoreriei din Kursk. În timpul liber îi plăcea să citească și să cânte la vioară. Tatăl său s-a stins din viață în 17 martie 1806 după o boală grea și a fost înmormântat la biserica parohială din Turischev.

În octombrie 1810 Mihail a vizitat Sihăstria Ploschansk, aflată la 24 de mile de proprietatea familială din Schepyatino. De acolo le-a scris fraților săi că le lasă lor toată proprietatea pentru că are de gând să rămână la mănăstire. Singura condiție pe care le-a pus-o a fost ca ei să doneze suma de 1000 de ruble pentru a ridica o biserică de piatră la Turischev, unde a fost înmormântat tatăl lor.

Nici cei mai apropiați ai lui Mihail n-au știut dacă vizita sa la mănăstire a fost premeditată sau întâmplătoare. Părea înclinat spre viața monahicească dar probabil că nu s-a putut hotărî decât după ce a experimentat pe viu acest fel de a trăi în mănăstirea Ploschansk.

Mihail a intrat în Mănăstirea Maicii Domnului de la Ploschansk la vârsta de 22 de ani. Era o mănăstire modestă, fără chilii prea mari, deloc îmbelșugată și izolată de zonele populate. Poate chiar acest lucru l-a atras în primul rând pe Mihail. Viețuitorii erau 50 la număr, conduși de Ieromonahul Ioanichie. La o lună de la intrare, Mihail a fost novice iar în 24 decembrie 1810 a fost tuns rasofoar cu numele Melchisedec. Nu l-au deranjat lipsurile din mănăstire și munca grea ci faptul că la mănăstire nu erau părinți în vârstă care să-i îndrume duhovnicește.

Auzind de părinții bătrâni sporiți duhovnicește care trăiau în pădurile din Bryansk și în mănăstirile aparținătoare diocезelor Orel și Kursk, monahul Melchisedec și-a dorit multă vreme să meargă să-i cunoască și să învețe din cuvântul lor, dar nu a avut ocazia.

În 1814, în pelerinajul pe care l-a făcut la Kiev, pentru a se închina la moaștele diferiților sfinți, la întoarcere a cunoscut niște părinți îmbunătățiți cu care a putut conversa.

Părintele Pavel, care se trăgea dintr-o familie de comercianți din Rostov și care a fost tuns la Muntele Athos, a devenit starețul mănăstirii Ploschansk în

1815. Acesta a observat râvna monahului pentru viața monahicească și pentru îndeplinirea ascultărilor sale. În 7 martie 1815, starețul Pavel l-a tuns monah cu numele de Macarie. La numai câteva zile, în 12 martie Episcopul Dositeu al Orel și Sevsk l-a hirotonit ierodiacon.

Schimonahul Atanasie (Zakharov), un discipol al Sf. Paisie Velichkovsky (prăznuit în 15 noiembrie) era în vizită la Ploschansk în 1815. El trăia la Mănăstirea Valea Albă și la Mănăstirea Florischev din provincia Vladimir. În timpul șederii sale la Ploschansk, părintele Atanasie a căzut de pe o bancă și și-a dislocat o articulație la picior. În 1816 s-a dus la Mănăstirea Cholnsk unde și-a revenit parțial dar nu a mai putut merge fără cârjă. În 1817 s-a întors la Ploschansk și monahul Macarie s-a mutat în chilia lui pentru a avea grijă de el.

Părintele Atanasie a influențat în mare măsură dezvoltarea spirituală a monahului Macarie, care-l considera părintele și învățătorul său. Timp de 7 ani el a trăit la Mănăstirea Neamț, unde a fost tuns de Sf. Paisie Velickovski. Părintele Atanasie și-a încheiat cursul vieții în 17 octombrie 1825 murind în brațele monahului Macarie. Mai departe a trăit la Ploschansk timp de 10 ani, luând ca exemplu viața trăită de mentorul său.

Monahul Atanasie avea copii după traduceri ale scrierilor sfinților făcute de Sf. Paisie, chiar el traducând Viața Sf. Grigorie Sinaitul, Omiliile Catehetice ale Sf. Teodor Studitul, Omiliile Sf. Grigore Palama și multe ale scrieri importante. Părintele Macarie nu numai că a citit, a copiat și și-a însușit înțelepciunea din acele scrieri, dar le-a și publicat pentru folosul altora.

Monahul Macarie a primit taina sfintei preoții din mâna Episcopului Dositei al Orel și Sevsk în 27 mai 1817. Când egumenul Pavel s-a retras la rezidența episcopală din Kaluga în 1818, l-a înlocuit Ieromonahul Serafim, un discipol al monahului Vasile (Kishkin), starețul Mănăstirii Valea Albă. Monahul Serafim a condus foarte bine Mănăstirea Ploschansk, călăuzind monahii în viața duhovnicească.

Cu binecuvântarea Monahului Serafim, Monahul Macarie a mers în pelerinaj la Kiev în anul 1819 împreună cu ierodiaconul Paladie. Acolo l-au cunoscut pe Arhimandritul Antonie, cel care avea să devină Arhiepiscopul Voronezh și Zadonsk. La întoarcere, cei doi au vizitat Mănăstirea Glinsk, unde părintele Macarie l-a cunoscut ierodiaconul Samuel, care avea experiență în rugăciunea minții. Deoarece Monahul Atanasie nu i-a vorbit niciodată de această practică, Macarie a fost bucuros că a găsit pe cineva să-i spună mai multe din proprie experiență despre acest tip de rugăciune.

În 1824, Părintele Macarie a mers la Rostov să se închine la moaștele Sf. Dimitrie (prăznuit în 21 septembrie și 28 octombrie), tot atunci vizitând și Mănăstirea Optina cu noul schit pentru prima dată.

Într-un scurt interval de timp, doi dintre îndrumătorii duhovnicești ai Părintelui Macarie s-au dus la Domnul: Părintele Atanasie în 1825 și egumenul Serafim în 1826. Ieromonahul Marcellinus a fost ales stareț al Mănăstirii Ploschansk, în plus față de îndatoririle pe care le avea ca asistent al Episcopului Gabriel. Timp de doi ani a rămas la Orel, în timp ce Mănăstirea Ploschansk era administrată de părintele Anatol, economul.

În 10 iunie 1826 Părintele Macarie a fost numit vicar al mănăstirii. În ianuarie 1827 a fost ales duhovnic al Mănăstirii Sf. Treime din Sevsk, începând astfel

drumul său duhovnicesc care a durat până la sfârșitul vieții sale. El nu a ales să fie duhovnic ci a acceptat ca ascultare față de episcop.

În 1828 Părintele Leonid (Nagolkin) a venit la Ploschansk de la Mănăstirea Sf. Alexandru de Svir, împreună cu alți discipoli, întâmplare care a fost considerată de Părintele Macarie ca un răspuns la rugăciunile sale, deoarece Părintele Leonid era un om de mare înțelepciune duhovnicească. Acest sfânt părinte care a dus războaie cu mulți vrăjmași văzuți și nevăzuți, putea să dea sfaturi folositoare tuturor celor aflați în ispite. El a înțeles din propria sa experiență că cei care doreau să-L urmeze le Domnul trebuiau să-și pregătească sufletul pentru ispite (I. Sirah 2:1). Mai mult, părintele Leonid l-a primit pe părintele Macarie să-i fie discipol și fiu duhovnicesc. După ce Părintele Leonid s-a mutat la Optina, în 1829, Părintele Macarie a ținut legătura cu acesta prin lungi epistole.

Părintele Macarie s-a dus în vizită la Optina la părintele său duhovnicesc în 1831, în drumul său spre Petersburg, unde episcopul Nicodim al Orel își exercita funcția pe care o avea în cadrul Sf. Sinod. Acesta l-a numit pe Părintele Macarie econom și administrator, spre nefericirea celui din urmă. Părintele Macarie era îngrozit de agitația pe care o presupunea viața la oraș, tânjind după liniștea lăsată în urmă la mănăstire. Cu toate acestea nu a renunțat la funcția sa, din ascultare față de episcop.

După aproape un an în Petersburg, Părintele Macarie s-a întors la Mănăstirea Ploschansk. Pe drumul de întoarcere, l-a vizitat din nou pe părintele Leonid la Optina, exprimându-și în scris către Părintele Moise dorința sa de a rămâne la Schit în Optina, cât de curând posibil. Dar mutarea mult dorită nu a avut loc decât în 14 ianuarie 1834.

După 23 de ani trăiți la Ploschansk, Părintele Macarie a păstrat toată viața sa un loc special în inima sa pentru această mănăstire. În cele din urmă, în 5 februarie 1834 Părintele Macarie a ajuns la Optina.

La vârsta de 46 de ani, Părintele Macarie s-a lăsat complet la voia Părintelui Leonid, arătând ascultare și smerenie totală. La început l-a ajutat pe părinte cu corespondența, dar cu timpul, responsabilitățile lui au crescut. În octombrie 1836 a fost numit duhovnic al mănăstirii. După ce părintele Antonie a fost desemnat stareț al Mănăstirii Sf. Nicolae din Maloyaroslavets, Părintele Macarie l-a urmat ca egumen al schitului din 1 decembrie 1839. Această nouă poziție a părintelui Macarie nu a schimbat cu nimic relația sa cu Părintele Leonid. Primul nu făcea nici o mișcare fără binecuvântarea celui de-al doilea, punându-și nădejdea în ajutorul și puterea rugăciunilor sale.

Părintele Leonid a rămas la fel de smerit față de părintele său duhovnicesc până în clipa când acesta s-a stins din viață în 11 octombrie 1841. Chiar și după mutarea acestuia de la schit la mănăstire, Părintele Macarie îl vizita zilnic, cerându-i sfatul în diverse probleme.

Pe timpul cât a fost bolnav, Părintele Leonid și-a îndrumat fiii duhovnicești la Părintele Macarie pentru călăuzire spirituală. Observând la Părintele Macarie aceleași calități duhovnicești, pe care le avea și Părintele Leonid, cei care l-au consultat pentru problemele de zi cu zi l-au recomandat cu încredere și altora, astfel încât numărul fiilor duhovnicești ai părintelui creștea din an în an. Părintele a mai fost ales și îndrumător al novicilor și al celor ce urmau să fie tunși în monahism.

Părintele Macarie era între oameni de dimineața până seara, rezolvând pe lângă asta și problemele de corespondență destul de numeroase. Uneori părintele era extenuat de mulțimea de oameni și de numărul scrisorilor pe care trebuia să le scrie, dar smerenia și dragostea sa pentru oamenii răniți fizic și spiritual nu-i permitea să-și scurteze absolut deloc timpul acordat acestora.

Părintelui Macarie i-a plăcut întotdeauna să citească din scrierile sfinților părinți. La Ploschansk, el a copiat multe din traduceri Sf. Paisie Velicikovski, care erau în posesia schimonahului Atanasie. Cunoștințele sale și înțelepciunea duhovnicească s-au îmbunătățit la Optina sub îndrumarea Părintelui Leonid, un discipol al părintelui Teodor de Svir, el însuși discipol al Sf. Paisie. Părintele Antonie, starețul schitului și Părintele Moise, starețul mănăstirii, au încurajat studiul cărților patristice, condițiile pentru asta fiind foarte favorabile deoarece cele mai bune copii ale acestor scrieri se aflau la Optina.

În 1845, Ivan V. Kireyevsky, redactorul publicației "Moscovitul", l-a rugat pe Părintele Macarie să scrie o biografie a Sf. Paisie pentru revista sa. În 1846, părintele Macarie era în vizită la familia Kireyevsky pe proprietatea lor și discuția s-a îndreptat spre tema lipsei de cărți duhovnicești atât de necesare pentru urcușul spiritual al creștinilor. Natalia Kireyevsky, fiică duhovnicească a părintelui din 1838, chiar avea în posesie câteva manuscrise duhovnicești pe care era dispusă să le doneze.

La începutul anului 1847 s-a publicat biografia Sf. Paisie Velicikovski, cu extrase din scrierile sale. De-a lungul timpului, 16 cărți de literatură patristică s-au publicat sub coordonarea părintelui, printre care scrierile Sf. Nil de Sora, ale Sfinților Varsanufie și Ioan, ale Sf. Simeon Noul Teolog și ale Sf. Isaac Sirul.

În 1853 părintele s-a retras din funcția de stareț al schitului Sf. Ioan Botezătorul, fiind urmat de Părintele Pafnutie. Aceasta s-a întâmplat în 30 noiembrie, exact 14 ani de la numirea sa în funcție.

În 1859, una din fiicele duhovnicești ale Părintelui Macarie a căzut grav bolnavă, fiind pe moarte. Maria l-a rugat pe Părintele Macarie să se roage pentru ca Domnul să-i cruțe viața ca să-l mai poată vedea pe fiul ei. Părintele i-a răspuns că femeia își va reveni dar că amândoi vor muri cam în același timp. Bătrâna le-a spus cunoscuților ei despre premoniție atrăgându-le atenția că moartea ei este în legătură strânsă cu moartea părintelui. Maria a murit în 23 august 1860, fiind de față Părinții Macarie și Leonid Kavelin.

În 26 august, Părintele s-a îmbolnăvit de o boală a aparatului urinar, fiind consultat și tratat de un medic care se afla la Optina pe atunci. Părintele Macarie s-a simțit mai rău în acea seară și l-au dus la medicul personal al unui bogătaș. Acel doctor nu era de găsit, deci Părintele Kavelin s-a dus la un alt doctor să-l ceară sfatul. Însă starea generală a părintelui Macarie nu s-a îmbunătățit și a fost miruit și împărtășit cu Sfintele Taine dătătoare de viață ale Mântuitorului. În 2 septembrie el a primit două daruri care l-au bucurat foarte mult. Unul a fost o icoană din smalt a Maicii Domnului de la Mitropolitul Filaret al Moscovei, pe care acesta a purtat-o pe piept, iar celălalt dar a fost o cruce care conținea o bucată din Sfânta Cruce a Mântuitorului.

Părintele s-a simțit mai slăbit în 4 septembrie și a primit Sfintele Împărtășanie după Vecernie. În timpul cât a fost bolnav, frații care l-au

îndrăgit au citit zilnic pentru el pravila de rugăciune, la orele potrivite. De asemenea, părintele îi ruga să îi citească pasaje din sfinții părinți.

În 5 septembrie părintele Macarie a fost mutat din dormitorul său mic într-un loc mai încăpător și mai aerisit. În timpul nopții, schimonahul Ilarion care avea 90 de ani a murit, trăgându-se clopotele bisericii de trei ori, după cum era obiceiul la mănăstire, când murea unul din frați. Majoritatea au crezut că bat clopotele pentru Părintele Macarie devenind foarte neliniștiți până când s-a anunțat că nu părintele Macarie a murit ci Ilarion.

În 6 septembrie Părintele Macarie a suferit de dispnee și i s-a dat Sfânta Împărtășanie, ajungând la el și doi doctori să-l consulte dar nu s-a mai putut face nimic. Părintele s-a simțit mai rău în acea seară, primind pentru a doua oară Sf. Împărtășanie pe la ora 8,00. Pe la miezul nopții el a stat de vorbă cu duhovnicul său o jumătate de oră primind iertare și dezlegare de păcate.

Părintele Macarie a cerut să i se citească rugăciunea celor pe moarte, pe care a ascultat-o stand pe un scaun. S-au mai citit Canonul și Acatistul Maicii Domnului, precum și Canonul Mântuitorului la utrenie, timp în care durerile părintelui s-au mai ușurat.

În timpul nopții Părintele Macarie a cerut de mai multe ori să fie mutat din pat pe scaun, fiind liniștit, împăcat și mulțumind celor din jurul său pentru ajutorul primit. La orele 6,00 în dimineața următoare a primit Sfânta Împărtășanie pentru ultima oară.

La ora 7,00 dimineața în 7 septembrie 1860, Părintele Macarie a plecat la Domnul, în timp ce se citea cel de-al nouălea imn al Canonului Ieșirii Sufletului din Trup. Cu doi ani înainte de moartea sa a fost tuns în secret în Marea Schimă, de aceea o schimă care a fost sfințită la Mormântul Mântuitorului a fost pusă pe trupul său. S-au citit mai multe panahide pentru sufletul său în timpul zilei.

Părintele Macarie a fost înmormântat în 10 septembrie într-un mormânt pregătit pentru el față în față cu altarul capelei sf. Nicolae din biserica mare. El a fost înmormântat în partea dreaptă a mormântului Părintelui Leonid, prietenul și îndrumătorul său.

Patriarhul Moscovei a autorizat prăznuirea locală a Părinților din Optina în 13 iunie 1996. Dezgroparea moaștelor sfinților Leonid, Macarie, Ilarion, Ambrozie, Anatol I, Varsanufie și Anatol al II-lea a început în 24 iunie/7 iulie, 1998 și s-a încheiat în următoarea zi.

Totuși, datorită sărbătorilor hramului bisericii (Nașterea Sf. Ioan Botezătorul, etc.) asociate cu datele dezvelirii moaștelor, Patriarhul Alexei al II-lea a fixat ziua de 27 iunie/10 iulie ca dată de comemorare a acestui eveniment. Sfintele moaște ale părinților se află acum în noua biserică a Icoanei Vladimir a Maicii Domnului.

Sfinții părinți din Optina au fost propuși de către Patriarhia din Moscova pentru prăznuirea universală în 7 august 2000.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

8 Septembrie

În această lună, în ziua a opta, pomenirea Nașterii Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria.

Tatăl Sfintei Fecioare, Ioachim, se tragea din neam împărătesc. Acesta cu

toate că-si ducea la Dumnezeu darurile îndoite, ca un iubitor de Dumnezeu și bogat ce era; dar pentru nerodire era defăimat căci erau sterpi și nu aveau copii. De aceea mâhnindu-se la inima, el în munte, iar femeia lui Ana în grădină, se rugau cu lacrimi lui Dumnezeu, Care ascultându-i, le-a dat rod sfânt pântecelui, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

Iar Sfânta Ana se trăgea din Matan al douăzeci și treilea din neamul lui David și al lui Solomon; acesta a luat pe Maria din neamul lui Iuda, și a născut pe Iacov tatăl lui Iosif teslarul, și trei fete: pe Maria, Sovi și pe Ana. Maria a născut pe Salomi moașa; Sovi a

născut pe Elisabeta, iar Ana a născut pe Născătoarea de Dumnezeu.

Deci Preasfânta este nepoată lui Matan și a Mariei femeia sa. Iar Elisabeta și Salomi erau nepoate ale Anei de surori, și verișoare cu Născătoarea de Dumnezeu.

Nașterea Maicii Domnului după Sinaxarul Părintelui Macarie de la Mănăstirea Simonos-Petras (Muntele Athos).

Tot în această zi, pomenirea Sfinților frați buni, Ruf și Rufian, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sever, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Artemidor, care în foc s-a săvârșit.

Povestire foarte de folos

Un oarecare preot și cu un diacon, Evlavist, având între dâșii dragoste multă spre Dumnezeu, dar învrăjbindu-se ei din drăcească înșelăciune, multă vreme au fost neîmpăcați. Întâmplându-se să moară preotul în acea vrajbă, diaconul s-a întristat că nu se împăcase, cât a fost preotul viu. De această întâmplare vorbind el cu un om bine chibzuitor, acela l-a îndreptat să meargă la un sihastru în pustiu. Și așa cu multă sânguință înconjurând el locurile cele mai pustii, își caută tămăduitorul. Și aflând pe un oarecare părinte bătrân, îi descoperi acestuia aducerea aminte de rău, cerând de la dânsul iertare. Iar bătrânul zise către dânsul: "Cel ce va cere cu credința, va lua; și celui ce va bate i se va deschide. Însă nu este cuvântul acesta prin putința mea, o, frate; ci tu nevoindu-te spre bine, Domnul va face de-ți vei lua curând dezlegare; deci, mergi de unde ai venit, și către seară mergând la biserica cea mare, să apuci mai înainte decât totii cu taina la ușile cele frumoase, și oprește pe cel ce va intra întâi înăuntru, și te închina lui din partea mea, dându-i și această scrisoare pecetluită, și de la dânsul îți vei lua cu adevărat îndreptarea greșelilor tale".

Atunci diaconul, a făcut după cum l-a îndreptat acel părinte: la miezul nopții, a sosit înaintea ușii bisericii; și îndată s-a ivit omul de care spusese părintele acela, căruia închinându-se, i-a dat scrisoarea bătrânului, descoperindu-i ceea ce i se întâmplase. Iar omul acela fiind înțelept, a socotit că de la Dumnezeu era acea îndreptare, și vărsând lacrimi multe, zise: "Dar cine sunt eu, un om prost ca mine, să îndrăznesc a mă apuca de un lucru ca acesta? Însă având nădejde spre rugăciunile celui ce te-a trimis voi ține seama de lucrul acesta". Și stând înaintea acelor uși încuiate, ridicându-și mâinile la cer, și îngenunchind, și-a pus capul la pământ și se ruga lui Dumnezeu șoptind. Și fără zăbavă sculându-se îndată ce zise: "Deschide nouă ușa milei Tale, Doamne", i se deschise ușa singură, și intrând diaconul împreună cu dânsul, au stat în tinda bisericii. Și mergând mai departe la ușile bisericii celei de argint, zise acel om sfânt către diacon: "Stai aici și nu merge mai înainte"; iar el făcându-și iarăși obișnuita metanie la pragul de jos, deschise și ușile cele de argint ce erau încuiate. Și intrând în biserică, minunată vedere a văzut: o lumină luminoasă se pogora din bolta bisericii pe capul omului aceluia, de strălucea biserica, și tot de dânsul se ținea făcând el ruga.

Dacă a sosit și în altar, plecându-și și acolo capul la ruga, iarăși a ieșit încetișor afară la diacon, și iarăși se încuiară ușile singure. Atunci îl cuprinse frica și spaima pe diacon, și nu cuteza el nicidecum a se apropia de acel om. Căci din ruga precum zicea, îi era fata preamărită că fata îngerului, încât se tulbura diaconul cu cugetul, zicând: "Nu cumva este înger acesta ce se arată și nu om?" Dar încă și gândul acesta l-a cunoscut sfântul acela, că zise către diacon: "De ce te tulbura și te lupta gândurile pentru mine, o, omule? Crede că și eu sunt om pământean, și din sânge și carne alcătuit, și din casă strălucită.

Sunt Hartularie, adică vistier de cărți, fiindu-mi hrană din venitul acela. Iar pronia lui Dumnezeu ce ocârmuiește toate spre bine, de multe ori prin cei proști și mici obișnuiește a face minuni mari. Să mergem, frate, spre lucrul ce ne stă înainte". Și mergând amândoi degrab spre târg, au sosit la biserica ce era acolo a Născătoarei de Dumnezeu, și apropiindu-se de ușile încuiate ale bisericii și pe acelea le-au deschis cu rugăciunea. Și intrând în altar, și-a săvârșit rugăciunea după obicei. Și ieșind afară către diacon, care sta de se mira, zise: "Doamne miluiește", și se închiseră ușile amândouă singure. După aceea au mers iarăși la biserica Născătoarei de Dumnezeu din Vlaherne, și spunea diaconul: "Așa de repede socoteam că ne facem calea pe la biserici, cât nici pasăre zburătoare n-ar fi putut a se asemăna cu iuțimea noastră".

Apropiindu-ne și acolo de ușile bisericii Născătoarei de Dumnezeu, se deschiseră și acelea bărbatului acela, și făcându-și și acolo rugăciunea, și udându-și față sa cu lacrimile, a sosit și la ușile sfintei racle, unde era sfântul brâu al Preasfintei de Dumnezeu Născătoare. Și punând pe diacon să stea între uși, îi porunci să ia aminte bine și să bage seama pe cei ce vor intra; și făcând el obișnuita sa rugăciune la pragul de jos, i se deschiseră ușile și dădură loc de au intrat, și mergând în mijlocul bisericii, punând genunchii la pământ, făcea rugăciune fierbinte, precum după aceasta cu jurământ diaconul ne încredința și ne adeverea: "La pragul ușii unde stăm și mă cutremuram, cu ochii mei aieva am văzut cum ieșea un diacon luminos din altar cu cadelniță în mână, și cădea toată biserica; peste puțin am văzut pe unii ca niște clerici intrând, îmbrăcați fiind cu podoabe albe preoțești; și iarăși altă ceată de preoți intrară îmbrăcați în veșminte mohorâte până la pământ, și aceștia de amândouă părțile adunându-se, cântau un vers foarte frumos și minunat", din care nu putea să mai priceapă diaconul altceva, decât "Aliluia".

Și după ce a săvârșit rugăciunea, a ieșit Hartularie afară și zise către diacon: "Frate, intră în biserică fără de nici o grijă, și ia aminte la preoții cei din ceata de-a stânga, de poți să cunoști pe cel cu care ai rămas neîmpăcat cu dânsul pentru neuitarea răutății". Și intrând diaconul îngrozit, a ieșit degrabă către omul lui Dumnezeu, zicând, cum ca n-a putut să vadă într-aceia pe preotul cel ce a murit învrăjbit. După aceea iarăși îi zise acel pământesc înger: "Intră și ia aminte și în ceata din dreapta". Și mergând zise către dânsul diaconul ca a cunoscut aieva pe cel ce căuta stând acolo. Și-i zise fericitul acela: "De l-ai cunoscut bine, mergi și zi: Ieși, că Nichita Hartularie stă afară și te cheamă". Deci, mergând diaconul după cum l-a învățat, a făcut de a ieși preotul din ceata cea de-a dreapta afară către omul lui Dumnezeu, căruia îi zise cu blând și smerit glas: "Prezbitere, fă dragoste și pace cu fratele, că amândoi netocmiti în greșeală ați rămas cu grabnica mutare a ta". Atunci îngenunchind amândoi cu smerită sărutare dezlegară vrajba. După aceea, preotul a intrat în biserică și a mers la ceata sa, iar omul lui Dumnezeu a luat pe diacon, și căzând la pragul sfintei biserici, se închiseră ușile prin putere dumnezeiască, și mergând puțină cale, s-au oprit amândoi. Și așa zise omul lui Dumnezeu către diacon: "Frate, mântuiește-te și-ți iubește sufletul, și mergând către părintele care te-a trimis la mine spune-i că, curațenia rugăciunilor tale, și îndrăznirea cea către Dumnezeu, poate să învieze și mort spre împăcare, nedând noi nimic ajutor pentru aceasta". Și aceasta zicând s-a despărțit de la ochii diaconului. Iar diaconul închinându-se la pământ, unde stătuseră picioarele aceluia om minunat, își făcu cale înspăimântat către bătrânul părinte, dând lauda și mulțumire lui Dumnezeu, Căruia se cuvine slava în veci. Amin.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Atanasie, care a mărturisit în Tesalonic, la anul 1774, și care prin sugrumare s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Serapion de la Mănăstirea Spaso-Elazar, la Pskov.

Sfântul Serapion din Pskov s-a născut la Yuriev (acum Tartu), localitate ce se afla sub cotropire germană, care urmăreau să stârpească ortodoxia. Părinții lui erau enoriași ai bisericii ruse cu hramul Sf. Nicolae.

Sf. Serapion cunoștea foarte bine Sfânta Scriptură și nu de puține ori a apărât ortodoxia. Când s-a încercat convertirea sa forțată la o credință

păgână, sfântul s-a retras în pustia Tolvsk, nu departe de Pskov, acolo unde și-a început lucrarea duhovnicească și ascetul Eufrosin (prăznuit la 15 mai).

Sub îndrumarea acestuia, Sf. Serapion a dobândit înțelepciunea vieții pustnicești dar asta nu l-a ferit de căderea în ispite. Fără binecuvântare Serapion a vrut să-l părăsească pe mentorul său și să se retragă în solitudine absolută. Dar Dumnezeu l-a adus pe novicele lipsit de experiență cu picioarele pe pământ: după ce s-a rănit serios la picior, i-a părut rău de ascultarea propriei voințe și nesupunere, întorcându-se la părintele său.

După ce a primit Marea Schimă, Serapion a trăit cu Sf. Eufrosin 55 de ani, păstrând cu strictețe votul tăcerii. Tot mai mulți frați au început să se adune în jurul Sf. Eufrosin, pentru care acesta a construit un schit închinat celor Trei Ierarhi, impunând și o rânduială monahală.

Sf. Serapion îndeplinea cu sârguință tot ce i se cerea, fiind un model de trăitor printre călugări. Pentru că a trăit respectând cu mare strictețe și votul sărăciei, un ucenic care a scris despre viața lui l-a asemănat cu un "cadavru viu". El a suportat insultele cu deosebită smerenie, învinovățindu-se numai pe sine, cerând iertare de la cel care-l umilea. Călugărul credea cu tărie în puterea rugăciunii comune, spunând că "rostirea celor 12 psalmi de unul singur în chilie nu poate egala un "Doamne miluiește" cântat în biserică.

Sf. Serapion s-a săvârșit în 8 septembrie 1480, de praznicul nașterii Preasfintei Theotokos (Nascatoarea de Dumnezeu). Deoarece ziua morții sfântului coincide cu una din cele 12 mari sărbători, comemorarea lui festiva se face în 7 septembrie. Există un tropar și un condac întocmite pentru Sf. Serapion.

Însuși Sf. Eufrosin a îngropat trupul neînsuflețit care era numai "piele și oase" din pricina asprelor nevoițe. Sf. Serapion nu a fost despărțit de părintele său spiritual nici după moarte, moaștele acestora fiind îngropate unele lângă altele. În slujba compusă special pentru cei doi sfinți în 15 mai, Sf. Serapion este slăvit ca primul co-ascet, "prieten și însoțitor" al Sf. Eufrosin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

9 Septembrie

În această lună, în ziua a noua, pomenirea Sfinților dreptilor Părinți Ioachim și Ana.

Prăznuim în această zi pe sfinții Ioachim și Ana, ca unii prin intermediul cărora noi toți am aflat Mântuirea, pentru nașterea Preasfintei Stăpânei Doamnei noastre de Dumnezeu Născătoarea.

Sfântul Ioachim, fiul lui Barpatir, era din neamul regelui David, căruia Dumnezeu i-a rânduit ca Mântuitorul să se nască din urmașii lui.

Sfânta Ana era fiica lui Matan. Din partea tatălui ei, era din tribul lui Levi, iar dinspre mama sa, era din tribul lui Iuda.

Prin post și rugăciune, dar mai ales prin rânduiala lui Dumnezeu, ei au avut un copil la bătrânețe, pe Fecioara Maria, Prea Sfânta Născătoarea de Dumnezeu.

Sfântul Ioachim a murit la ani după ce au avut copila, în vârsta de 80 de ani,

după aducerea și intrarea fiicei lui în Templul de la Ierusalim. Sfânta Ana a murit în vârstă de 70 de ani, la doi ani după sfântul Ioachim, ani pe care i-a petrecut în Templu cu fiica ei.

Sfinții Ioachim și Ana sunt adesea invocați în rugăciuni de cuplurile care nu reușesc să aibă copii.

Iar la 25 iulie prăznuim Adormirea sfintei Ana, mama Maicii Domnului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Severian, care s-a săvârșit legându-i-se de picioare bolovani de piatră și apoi spânzurat pe zid.

Sfântul Severian (+ 320) a mucenicit pentru Hristos în cetatea Sevastia (Sebastia) din Armenia în zilele guvernatorului Licius, în anii când creștinii erau persecutați de împăratul Licinius.

A fost descoperit creștin, pentru că îndemnase și pe cei patruzeci de mucenici de la Lacul Sebastiei (prăznuiți la 9 martie) spre nevoința muceniciei. Drept aceea, câteva luni mai târziu (în luna septembrie a aceluiași an 320) păgânii l-au adus și pe el în fața judecătorului pentru a vina de a fi mărturisit credința creștină. L-au supus la multe chinuri, iar mai apoi l-au agățat pe

zidul cetății Sebastiei, și îngreunându-i picioarele și grumazul cu bolovani mari de piatră, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Teofan mărturisorul, care a sihăstrit mai înainte de Dioclețian.

Acest sfânt era din părinți elini; și apropiindu-se către Hristos, fiind încă prunc, a văzut un copil pătîmind foarte rău de frig, și l-a îmbrăcat cu hainele sale. Întrebându-l tatăl său: "Unde-ți sunt hainele, fiul meu?" A răspuns: "Pe Hristos l-am îmbrăcat". Iar tatăl său zise: "Cine este Hristos? De vreme ce noi cinștim pe Hermes și pe Apolon". Atunci copilul, lepădându-se de tatăl său, l-a luat îngerul Domnului, și l-a suit în muntele ce se cheama Diavinon, și l-a dat în seama unui părinte sihastru, care petrecea viața călugărească de șaptezeci și cinci de ani. Și luându-l acel părinte l-a învățat Sfânta Carte și viața călugărească; și erau hrăniți amândoi de un înger. După cinci ani, răposând starețul, copilul a sihăstrit în acea peșteră cincizeci și opt de ani.

După aceea, fiind povățuit de dumnezeiescul înger, a ieșit din peșteră, și încălecând pe un leu, a umblat șazeci de stadii, și a predicat pretutindeni credința în Hristos. Dar fiind prins, împărații Caros, Carin și Numerian au pus și i-au dat o sută de palme. După aceea, supunându-l la felurite chinuri, și văzând că prin minunile ce facea el, venea către Hristos multa multime și se boteza de dânsul, s-au rușinat, și l-au lăsat să petreacă în sihăstria sa. Și suindu-se iarăși la peștera în care locuise mai înainte, și petrecând acolo și alti șaptesprezece ani în sihăstrie, până s-au făcut toți anii sihăstriei lui șaptezeci și cinci, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Hariton, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Părinților celor ce s-au adunat în Efes la Sfântul și a toată lumea al treilea Sinod, în zilele împăratului Teodosie cel Mic, și au caterisit pe necredinciosul Nestorie, episcop de Constantinopol.

Acest Sfânt și a toată lumea Sinod s-a adunat pe vremea împăratului Teodosie cel mic, la anii de la Hristos 431, împotriva lui Nestorie patriarhul Constantinopolului, care despărțea în două pe unul Hristos, căci îl zicea că Hristos nu reunește în El însuși în mod desăvârșit firea umană și firea dumnezeiască, și îl vedea deci pe Hristos a fi un simplu om divinizat, și nu Dumnezeu întrupat. Astfel, după învățătura acestui Nestorie, Preasfânta Maria, Mama lui Iisus, nu poate fi numită Născătoare de Dumnezeu (Theotokos).

Mai ales datorită harului apostolic și scrierilor inspirate de Duhul Sfânt ale sfântului Chiril de Alexandria (prăznuit la 9 iunie), Sfinții Părinți în număr de două sute, reuniți în anul 431 la Niceea într-un Sinod a toată lumea (ecumenic) sub conducerea sfântului Chiril, au zdrobit erezia lui Nestorie și au confirmat credința primelor două Sinoade Ecumenice, proclamând clar că Domnul Iisus Hristos a asumat firea omenească în întregime, ca să ne deschidă nouă posibilitatea unei adevărate uniri cu firea Sa divină (îndumnezeirea).

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

10 Septembrie

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea Sfințelor Mucenițe Fecioare Minodora, Mitrodora și Nimfodora.

Aceste fericite, surori după trup, au trăit în Bitinia în timpul domniei împăratului Galeriu Maximian (către 305-311). Și străluceau cu frumusețea sufletelor și a trupurilor lor. Iar din dragoste pentru Hristos s-au retras în munți, aproape de apele cele calde numite Pitia. Departe de oameni și de grijile lumesti, ele au cultivat florile sfințelor virtuți și s-au îndulcit cu mierea vederilor dumnezeiești, astfel că au devenit locașuri ale Duhului Sfânt și mulți veneau la ele ca să ia vindecare, atât de bolile trupesti, cât și de cele sufletești.

Fiind pârâte la Fronton, mai-marele cetății, și amare chinuri suferind pentru mărturisirea lui Hristos, și-au dat sufletele către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Varipsava (Baripsabas).

Acest sfânt a trăit în Dalmatia, și luând de la un oarecare pustnic, cinstitul sânge, care a curs din coasta Domnului și Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, făcea cu dânsul lecuiri. Pentru aceasta a fost ucis, noaptea, cu vicleșug de cei necredincioși. Dar odorul acesta a rămas iarăși la ucenicul sau cu paza.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Pulheria împărăteasa, care în pace s-a săvârșit.

Sfânta Impărăteasă Pulcheria, fiică a împăratului bizantin Arcadius (395-408), a fost coregenta și asfatuitoare a fratelui ei sora cu Teodosie cel Mic (cel Tânăr: 408-450). A primit o educație aleasă și s-a remarcat prin înțelepciune și credința, studiind învățătura ortodoxă. Prin eforturile ei s-a zidit biserica Prea Sfintei Născătoarei de Dumnezeu (Teotokos) la Vlaherne, precum și alte biserici și mănăstiri. De asemeni, cu ajutorul ei a fost convocat Sinodul al III-lea Ecumenic și erezia lui Nestorie a fost condamnată.

Din cauza intrigilor împărătesei Evdochia (Eudochia) - soție a împăratului Teodosie cel Mic - Pulcheria a fost înlăturată de la putere, așa încât ea s-a dedicat credinței și rugăciunii într-o viață de retragere. Totuși, când dezordinea a început să pună stăpânire pe Imperiu, la cererea fratelui ei, împăratul Teodosie cel Tânăr, Pulcheria a revenit și a reușit să calmeze spiritele încinse de ereticii vremii.

Dupa moartea lui Teodosie cel Mic, Marcian (450-457) a fost ales împărat. Sfânta Pulheria a vrut din nou să se retragă, dar atât împăratul cât și ceilalți demnitari ai Imperiului au rugat-o să nu refuze tronul, așa că a devenit logodnica a lui Marcian (Marchian). Pentru binele Imperiului a consimțit să devina soția lui Marcian, cu condiția să i se permită să-și păstreze fecioria chiar în căsătorie. Așa încât împărații au trăit în curăție, ca frate și soră, până la sfârșit.

Prin eforturile ei s-a convocat Sinodul al IV-lea Ecumenic de la Calcedon, în anul 451, unde au fost condamnate învățăturile eretice ale lui Dioscor și Eutihie.

În tot cursul vieții ei sfânta Pulcheria a apărat învățătura ortodoxă a credinței împotriva diferitelor erezii ale timpului. A adormit cu pace întru Domnul la 54 de ani, în anul 453, după ce a dat o mare parte din bunurile ei săracilor.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Apostoli Apelle (Apelles), Luca (Luciu) și Climent (Clement).

Alt Apelle a fost acesta, și altul a fost cel ce a fost episcop la Iraclia Traciei. De acesta pomenește Pavel Apostolul la Epistola către Români (16, 10), că s-a făcut luminator Smirnei și fiind episcop al acestei cetăți și slujind lui Dumnezeu cu cuviință, către Dânsul a călătorit.

De asemenea și acest Luca, n-a fost evanghelistul, ci acela de care mărturisește Fericitul Pavel în Epistola către Timotei, că a fost arhiepiscop în Laodiceea Siriei, și bine păstorind-o, s-a mutat către Domnul. Iar unii zic că acesta este unul și același cu Luciu, pe care Apostolul Pavel îl pomenește în aceeași epistolă către Romani (16, 21).

Iar Climent (Clement) acesta, este cel de care pomenește Apostolul Pavel în Epistola către Filipeni (4, 3) ca fiind "împreună-lucrător cu el". Sfântul Apostol Clement a fost făcut episcop al Sardiei (sau Sardica, în Asia Mica), și purtând rănilor lui Hristos pe trupul său, către Domnul a răposat.

Aceștia sunt cu toții scriși în Cartea Vieții și se praznuiesc împreună cu ceilalți 70 de apostoli în ziua de 4 ianuarie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Petru Marturisitorul, mitropolit de Niceea, care cu pace s-a săvârșit.

Sfântul Petru a fost episcop de Niceea și a apărat credința ortodoxă în vremea luptei iconoclaste din timpul domniei împăratului Leon Isaurul (813-820). A mărturisit și suferit pentru credința sa, și a murit în anul 823. De la Sfântul Teodor Studitul (prăznuit la 11 noiembrie) ni s-au păstrat opt scrisori către sfântul episcop Petru, scrise între anii 816-823.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

11 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a unsprezecea, pomenirea Cuvioasei Maicii noastre Teodora cea din Alexandria.

Precum împaratia cerurilor s-a asemanat cu zece fecioare, dupa pilda lui Hristos în

Evangelie, în același chip și zece femei, asemănându-se cu schima bărbaților, au zdrobit boldurile ucigătorului de oameni diavol. Una dintre aceste zece a fost și Teodora ce se praznuiește acum, având numele de dar al lui Dumnezeu. Ea se tragea din cetatea Alexandriei, și a trait pe vremea lui Zenon împaratul în anul 472. Însotindu-se prin nunta cu barbat legiuit, traia viața cu buna rânduială și neprihanită. Dar, din pizma urătorului de bine diavol, a cazut pe ascuns în preacurvie, și cugeta a cauta și a-si afla mântuirea. Auzind cuvintele Domnului ca nu este nimic ascuns, care sa nu se faca aratat la judecata cea de apoi: "Ca nu este lucru de taina, care sa nu se arate" (Luca 8, 17), îndata a cunoscut greutatea pacatului ce a facut. Si lepadând îmbracamintea femeiasca, și luând îngereasca schima a monahilor, și în loc de Teodora s-a numit Teodor, a mers într-o mănastire barbatesca, și acolo se pocăia și plângea pentru

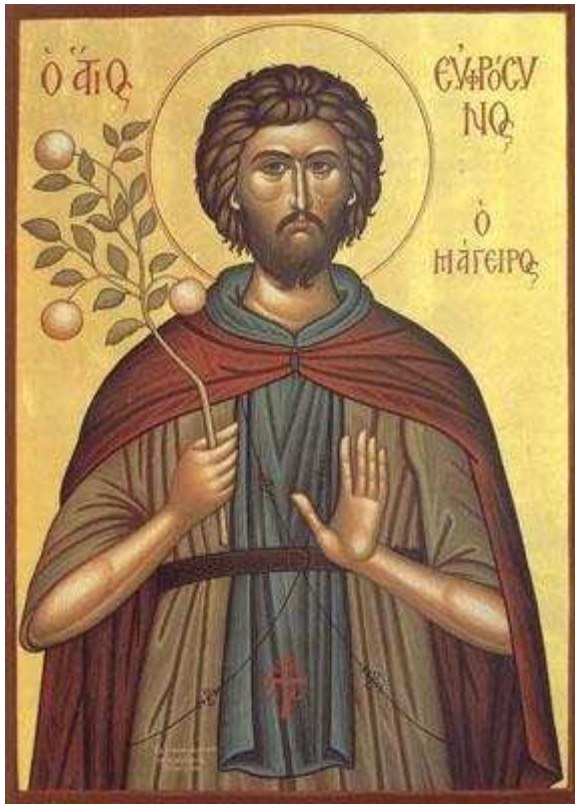
pacatul sau.

Dupa ce a petrecut, fericita, doi ani întregi, ostenindu-se cu slujbe grele și nevoindu-se la aducerea lucrurilor celor trebuincioase mănastirii, din pizma urătorului de suflet diavol, a fost clevetita cum ca a facut desfrânare cu o femeie, de catre unii care au adus un prunc și aruncându-l afara la poarta mănastirii, spunând mincinos ca era al ei. Pentru aceasta Fericita Teodora, primind prihanirea aceasta ca fiind adevarata, a luat pruncul și-l hranea pe el cu curatenie ca și când era al sau. Asa se sârguia, de trei ori fericita, a se tainui pe sine ca era femeie dupa fire.

Dupa aceea, pentru dragostea lui Dumnezeu și pentru canonul pacatului sau, i-au îngaduit sa locuiasca lângă mănastire sapte ani întregi, luptându-se cu gerul iernii și cu arsita verii și cu culcarea pe jos, și abia cu greu mai pe urma a intrat în mănastire. De atunci, uscându-si trupul cu dese rugaciuni, cu osteneli și cu starea și privegherea cea de toata noaptea, și cugetând la mostenirea împaratiei cerurilor, a ajuns la telul pe care l-a iubit. Caci femeie fiind dupa fire, a vietuit împreuna cu barbatii fara a fi cunoscuta, și s-a nevoit ca un barbat, stralucind prin pustnicie ca un mare luminator. Pentru aceasta, fiind împovarata de ostenelile sale cele vrednice de plata, s-a suit cu bucurie catre Hristos, Mirele sau Cel dorit. Iar monahii vazând minunea aceasta preamarita, s-au spaimântat și au marit pe Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Eufrosin bucatarul.

Acest cuvios s-a nascut din parinti tarani si fiind crescut fara de învatatura, a venit la

mânastire. Si îmbracându-se în schima monahiceasca, s-a facut slujitor monahilor. Fiindca petrecea totdeauna în bucatarie ca un om simplu, era defaimat si luat în râs de catre toti monahii. Dar fericitul suferea toate defaimarile cu barbatia inimii si a cugetului si cu linistea gândului, fara a se tulbura cât de putin. Caci, cu toate ca era simplu dupa cuvânt, însa nu era simplu si cu întelegerea. Caci în mânastirea aceea, unde se afla fericitul acesta Eufrosin, era si un preot iubitor de Dumnezeu, care se ruga cu sârguinta pentru ca sa-i arate Dumnezeu bunatatile, pe care le vor dobândi cei ce-L iubesc pe El. Sf. Eufrosin bucatarul

Într-o noapte, dormind preotul, i se arata în somnul lui ca se afla într-o gradina si privea cu mirare si cu spaima la bunatatile cele veselitoare ce se aflau acolo. Si vazu acolo si pe Eufrosin bucatarul mânastirii, care sta în mijlocul livezii si se desfata de bunatatile acelea. Apropiindu-se de el, îl întreba: "A cui

este gradina aceea? Si cum s-a aflat el acolo?" Iar Eufrosin a raspuns: "Gradina aceasta este locuinta alesilor lui Dumnezeu, iar eu pentru multa bunatatea Dumnezeului meu, sunt iertat a ma afla aici". Iar preotul i-a zis lui: "Si oare ce faci în aceasta gradina?" Eufrosin a raspuns: "Eu stapânesc toate câte vezi aici si ma bucur si ma veselesc de privirea si câstigarea acestora".

Atunci preotul i-a zis: "Poti sa-mi dai ceva din bunatatile acestea?" Eufrosin a raspuns asa: "Ia cele ce voiesti din acestea, prin darul Dumnezeului meu". Atunci preotul i-a aratat merele, si cerea sa-i dea din acelea. Eufrosin luând câteva mere, le-a pus în rasa preotului, zicând: "Iata ai dobândit merele, pe care le-ai cerut". Si fiindca atunci a lovit în toaca pentru ca sa se scoale parintii la Utrenie, s-a trezit preotul.

Si în vremea când socotea ca vedenia ce a vazut era vis, a întins mâna la rasa sa, si, o, minune! a aflat în fapt merele. Si minunându-se de acea preamarita buna mireasma, a ramas nemiscat multa vreme. Dupa aceea mergând în biserica, si vazând stând acolo pe Eufrosin, l-a luat la un loc osebit si l-a jurat ca sa-i spuna unde a fost în noaptea aceea. Eufrosin a zis: "Iarta-ma, parinte, nicaieri n-am mers în noaptea aceasta, ci acum am venit la Utrenie". Si preotul a zis: "Pentru aceasta eu te-am legat mai întâi cu juramânt, pentru ca sa descoperi la toti maririle lui Dumnezeu, si tu nu voiesti sa arati adevarul?" Atunci a raspuns smerit-cugetatorul Eufrosin: "Acolo, parinte, am fost, unde sunt bunatatile pe care vor a le mosteni cei ce iubesc pe Dumnezeu, pe care si tu de multi ani ai dorit sa le vezi. Acolo m-ai vazut si pe mine desfatându-ma cu bunatatile livezii aceleia. Pentru ca voind Domnul sa te încredinteze pe sfintia ta despre bunatatile celor dorite dreptilor, a lucrat prin mine smeritul aceasta minune". Atunci a zis preotul: "Parinte Eufrosine, si ce mi-ai dat din bunatatile livezii?" Iar Eufrosin a raspuns: "Merele cele frumoase si mirositoare pe care le-ai pus acum în patul tau. Însa, parinte, iarta-ma ca eu sunt vierme si nu om".

Atunci preotul a povestit la toti fratii vedenia ce a vazut. Si printr-aceasta a îndemnat pe toti a se minuna si a se spaimânta, si spre dorinta binelui si a faptelor bune. Iar fericitul Eufrosin fugind de marirea oamenilor, s-a dus pe ascuns din mânastire. Si s-

a departat fugind si ramânând necunoscut pâna în sfârșit. Iar din merele acelea mâncând multi bolnavi, s-au vindecat de bolile lor, întru marirea lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Diodor, Diomid si Didim.

Acestia au fost din Laodiceea Siriei si fiind prinsi de domnitorul locului si marturisind cu îndrazneala adevarul, au fost batuti fara mila si asa au primit sfârșitul vietii lor.

Tot în aceasta zi, pomenirea patimirii Sfintei Mucenite Ia, cea batrâna de vârstă.

The Holy Martyr Ia was taken into captivity together with 9,000 Christians by the Persian emperor Sapor II and led off to the Persian city of Bisada. The chief of the Persian sorcerers demanded that the saint renounce Christ, but she remained unyielding and was subjected to torture. They then threw her into prison, and after repeated tortures, they beheaded her.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Dimitriesi Evantiasotia sa si Dimitrian fiul lor, care fiind chinuiti cu foamea, s-au savârșit.

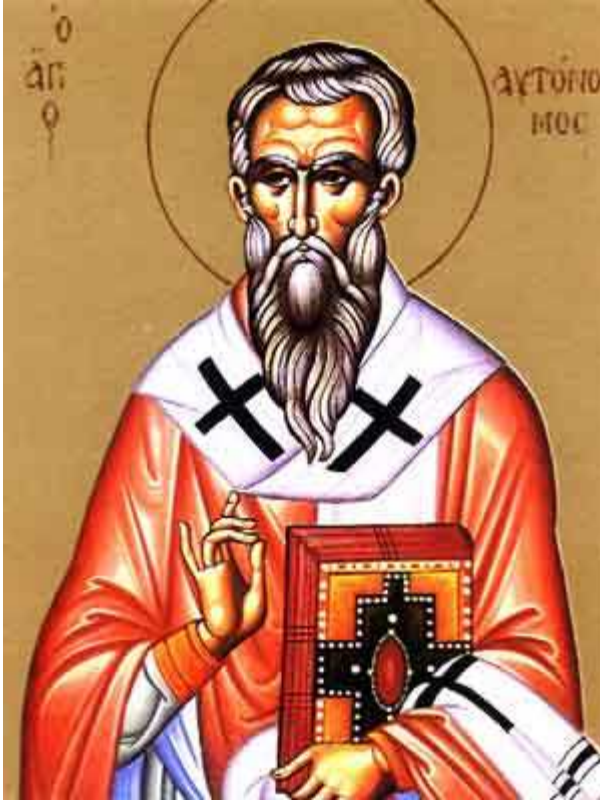
Tot in aceasta zi, pomenirea sfintei Xenia cea nebuna in Hristos, de la Sankt Petersburg (Rusia).

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

12 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a douăsprezecea chinuirea Sfântului Sfantit Mucenic Autonom.

Sfantul ierarh mucenic Autonom a fost episcop in Italia. In vremea

persecuțiilor asupra creștinilor ale împăratului Dioclețian (284-305), Sfantul Autonom și-a părăsit țara și s-a statornicit în Bitinia, în așezarea de la Soreus, împreună cu un alt bărbat numit Cornelius.

Sfantul Autonom și-a îndeplinit îndatoririle apostolești cu râvnă, drept care mulți păgani au fost botezați în Hristos și o mare comunitate a fost formată, comunitate a cărei biserică a primit hramul Sfântului Arhanghel Mihail. Pe seama acestei biserici sfantul hirotoneste pe Cornelius, mai întâi diacon, iar mai apoi îl ridică la cinstita treaptă a preotiei. În peregrinările sale apostolești, predicând învățătura mântuitoare despre Hristos, Sfantul Autonom a ajuns și în ținuturile Lykaonia și Isauria.

Împăratul Dioclețian a ordonat arestarea sfantului, drept pentru care sfantul se retrage la Claudiopolis, la Marea Neagră. Întorcându-se mai apoi la Soreus l-a înălțat pe Cornelius la treapta de episcop. A plecat după acestea să predice în Asia, iar la întoarcerea din Asia a predicat în împrejurimile Soreusului, la Limna.

Odată, unii dintre noii convertiți au distrus unul dintre templele păgane, pentru care păgânii s-au decis să se răzbune împotriva creștinilor. Văzând acestia ceasul potrivit, au navalit asupra bisericii Sfântului Arhanghel Mihail, chiar pe când Sfantul Autonom slujea dumnezeiasca Liturghie acolo. Și după ce l-au căznit, omorât-au pe dansul, înrosind cu sângele lui mucenicesc sfantul altar. Diaconita Maria a scos mai apoi trupul sfantului de sub o gramada de daramături și i-a dat îngropaciunea cuvenită.

În vremea sfantului împărat Constantin, s-a construit o biserică deasupra mormantului. În 430 un anumit preot a daramat biserică, fără să cunoască că aceasta fusese construită deasupra mormantului, și a reconstruit-o într-un alt loc. După alți 60 de ani, moaștele sfantului au fost găsite nestruciate, și s-a construit acolo o sfințită biserică închinată sfantului ierarh martir Autonom.

Tot în această zi, pomenirea Sf. Sfantitului Mucenic Curnut, episcopul Iconiei.

Acest sfânt, aflându-se în satul Sursalul, a fost prins de prigonitori și dus înaintea lui Perinie domnitorul, pe care muștrându-l pentru nebunia lui, acela a poruncit de i s-a tăiat capul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teodor, cel din Alexandria.

Acesta nu este sfântul sfintitul mucenic Teodor, arhiepiscop de Alexandria, care este praznuit în ziua de 3 decembrie.

Ci pe sfântul acesta prinzându-l alexandrinii ca propovăduia cu îndrăzneala pe Hristos, și aprinzându-se ei de mânie, îl încununara cu spini, îl batura peste obraz, îl purtara legat prin oras și îl aruncara în mare. Dar din toate acestea rămânând nevatamat cu dumnezeiescul ajutor, la sfârșit din porunca domnitorului i s-a tăiat capul și s-a suit la ceruri purtator de biruință.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Machedonie, Tatian și Teodul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Ochian, care prin foc s-a savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iulian cel din Galatia, și cei 40 de imprauna-patimitori cu el.

Acest sfânt a trait pe vremea lui Diocletian, și era în cetatea Galatia. Fiind domnitor cetății aceleia Antonie, caruia făcându-i-se știre că sfântul este creștin și sta cu alți patruzeci într-o peștera, a poruncit să fie prins și silit să spună și pe ceilalți. Văzând însă că avea a sta înaintea domnitorului, a strigat sfântul cu glas mare către cei împreună pușnici cu dânsul, zicând: "Iată m-au prins și merg să marturisesc și nu va vând; iar voi sărguiti de veniți să mă aflați". Iar Antonie i-a zis: "Apropie-te către zeu și adu jertfa". Iar fericitul i-a zis: "Tu te făcusi noua bun sfetnic, de vreme ce alt lucru mai bun și mai de folos la noi nu este decât a muri pentru credința cu care ne-am crescut". Sfârșind iarăși judecătorul întrebările, a poruncit să fie ars cu foc un pat de fier, și să fie pus sfântul deasupra patului cu fața în sus. Iar sfântul, însemnându-se peste tot trupul cu semnul cinstitei Cruci, s-a suit pe acel pat încins, dar îngerul Domnului rourând vapoia, a pazit nevatamat pe mucenic. Antonie s-a îngrozit foarte și a început a întreba pe sfântul:

"Cine ești tu, de biruiesti și focul așa lesne?" Zise mucenicul: "Slujitor al lui Dumnezeu sunt, și Iulian mă cheamă"; iar Antonie zise: "Dar care îți sunt părinții?" Și sfântul zise: "O bătrâna este maica mea iar tatăl meu s-a mutat către Domnul". Atunci a poruncit că degrab să vina maica-sa înaintea lui; și venind ea de fața, căutând asupra ei cu salvatică, răstăit îi zise: "Pleacă-ti, femeie, pe cel născut al tău să tamâieze la zei, că de nu, te vor apuca oamenii și-ti vor rusina trupul tău, cu necinste". Dar viteaza mama zise: "Dar ce osânda voi avea dacă în silă mi se va rusina trupul? Ci mai vârtos aceasta îmi va fi mie rasplătire și cununa".

De acestea mirându-se tiranul, a poruncit sa se dea drumul mamei sfântului, iar Fericitului Iulian sa-i taie capul. Mergând în munte, la locul de executie, sfântul, rugându-se sa-l lase putin ca sa-si faca rugaciunea, zise:

"Multumescu-Ti, Doamne, ca m-ai pazit nerusinat pâna la varsarea sângelui meu; si da celor ce vor lua din tarâna mormântului meu, iertare de pacate si ferire de patimi. Si sa nu vina asupra tarinilor lor pasari stricatoare sau lacuste sau alte vietati pricinuitoare de stricaciune; si-mi primeste duhul cu pace". Atunci s-a auzit glas din cer, zicând: "Puitorul de nevoite a deschis portile, si tu intra ca cel ce te-ai nevoit dupa lege". Acest glas auzindu-l si ceilalti patruzeci de crestini ce erau ascunsi la poalele muntelui, au aflat savârsit pe mucenicul lui Hristos.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Daniil cel din Tasios, care în pace s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Andronic cel de la Atroa, în Muntele Olimp al Bitiniei, care în pace s-au savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

13 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a treisprezecea, pomenirea sfintirii bisericii Sfintei Învieri a lui Hristos, Dumnezeuul nostru, de la Sfântul Mormânt de la Ierusalim.

Ca sa dea slava lui Dumnezeu pentru fericitul sfârșit al Sinodului de la Niceea (întâiul sinod ecumenic), Constantin cel Mare a vrut sa zideasca o biserica pe Golgota, locul Invierii lumii. Atunci episcopul Macarie i-a aratat împaratului locul Mormântului, acolo unde l-a pastrat memoria Traditiei, caci locul fusese acoperit cu pamânt în timpul domniei lui Adrian (135) cu scopul de a largi orasul. Dupa ce au sapat si au descoperit Mormântul si instrumentele Patimii, au zidit peste ele o mare biserica, a carei sfintire s-a facut în ziua de 13 septembrie 335 pentru a înlocui sarbatoarea pagâna a lui Jupiter Capitolin. Aceasta sfânta biserica era atât de frumoasa si de grandioasa, încat ea a devenit un simbol al victoriei crestinismului si chiar un model pentru multe biserici.

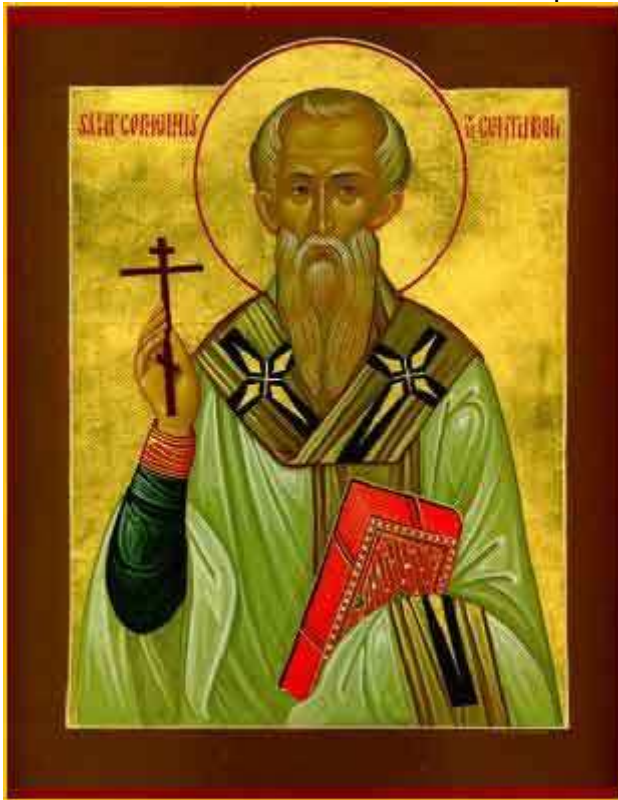
Tot în aceasta zi, pomenirea Sfantilor Mucenici Cronid, Leontie,

Serapion, Straton si Seleuc.

Fericitul Cronid diaconul, stralucind cu bunele fapte ale vietii sale, în Mitropolia Alexandriei, au crezut printr-însul Leontie si Serapion. Iar în Galatia cea barbara si necredincioasa, Seleuc si Valerian, Macrovie si Gordian, si Straton la Nicomidia Bitiniei. Însa Cronid, Leontie si Serapion, dupa ce au patimit multe chinuri în Egipt, legându-li-se mâinile si picioarele, au fost aruncati în mare. Ale caror moaste iesind la uscat, s-au aratat îngerii prin vedenii la oameni credinciosi, si le-au poruncit de le-au acoperit cu pamânt. Iar cei din Galatia, Seleuc si Valerian, Macrovie si Gordian, chinuiti fiind cu foc si cu sabie si în multe alte feluri de ighemonul ce era acolo, mai apoi de toate i-a dat sa-i manânce fiarele salbatice, si asa sufletele la Dumnezeu si-au dat. Iar ighemonul Bitiniei, dupa ce cu multe chinuri a chinuit pe Sfântul Straton, plecând vârfurile a doi copaci, i-au legat mâinile de acelea si poruncind îndata sa slobozeasca copacii la locul lor, au rupt pe sfântul în doua; si asa si-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Sfantitului mucenic Corneliie sutasul.

Acest sfânt a trait pe vremea Sfantilor Apostoli si este cel dintâi dintre pagâni, care a crezut. Petrecând o viata fara prihana, a vazut un înger care-l

îndemna sa cheme la sine pe Apostolul Petru, sa auda de la el cele ce se cadea. Si mergând Petru catre dânsul, si spunându-i cuvântul Domnului lui si celor ce venisera cu dânsul, si învățându-l si bo-tezându-l i-a dat rânduiala si ocârmuirea cetatii Schepsia. Pe care aflând-o cufundata în idoli, a botezat pe toti cu harul lui Hristos; si chiar si pe Dimitrie ighemonul, care a crezut cu toata casa lui. Deci sfârsindu-si sfântul viata apostoleste, catre Domnul s-a dus.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfantilor Mucenici Gordian, Macrovie, Ili, Zotic, Lucian si Valerian.

Acesti sfinti au suferit chinuri pe vremea lui Liciniu. Gordian era din Capadocia, iar Macrovie era din Paflagonia, tineri de vârstă, si desavârsiti în credinta întru Hristos. Iar Zotic, Ili si Lucian, s-au savârsit prin sabie la Roma, dupa multe chinuri, din porunca lui Maxim ighemonul; însa Valerian s-a savârsit plângând deasupra mormântului sfintilor.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Petru cel din Agreia, care în pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Ioan de la Prislop.

Se spune ca un tânar pe numele Ioan, din satul Silvasul de sus - în hotarul caruia se afla si Sf. Locas - a parasit casa parinteasca, s-a închinoviat în obstea calugarilor de la Prislop, ducând o viata aleasa de rugaciune, împletita cu munca si savârsirea de fapte bune. Dupa un numar de ani, dorind sa duca o viata si mai linistia, retrasa cu totul de lume, a gasit un loc, ca la 500 metri de manastire, pe malul prapastios al râului Slivut (Silvut), unde si-a sapat singur cu mari nevointe, o chilie de piatra, cunoscuta pâna azi sub numele de "chilia" sau iarasi "casa sfântului". Aici si-a petrecut restul zilelor în neîncetate rugaciuni si ajunari, întocmai ca marii nevoitori întru cele duhovnicesci din primele veacuri crestine. Dar a fost voia lui Dumnezeu ca viata lui îmbunatatita

sa se sfârseasca prea devreme. Spune traditia populara ca pe când își facea o fereastră la chilia lui, doi vântatori de pe versantul celalat al prapastiei l-au

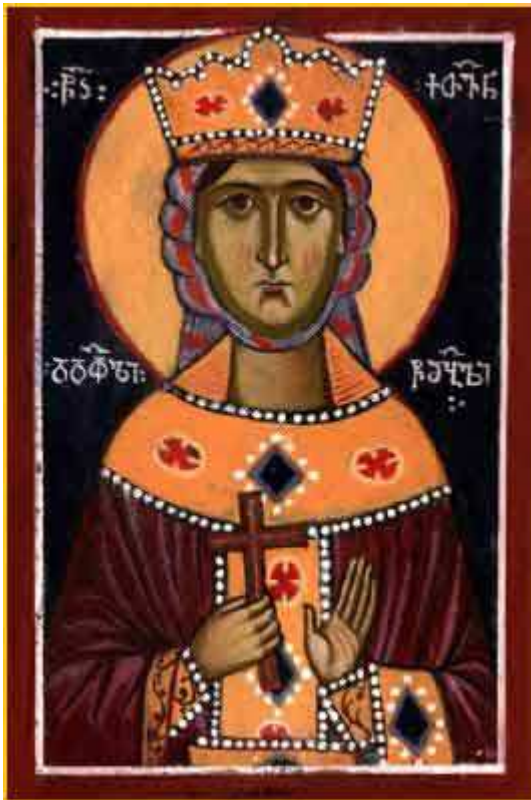
împuscat, fara sa stie cine era. Asa s-a savârsit din viata Cuviosul Sihastru sau Sfântul Ioan de la Prislop.

Nu stim cu siguranta când a trait Cuviosul Ioan de la Prislop. Presupunem ca în veacul al XV-lea sau în prima jumătate a celui urmator... El a fost este si va fi - pentru credinciosii din partile Hategului si Hunedoarei - o pilda vie de sfinzenie, iar "chilia" sau "casa" lui ramâne mereu un loc de pelerinaj si de reculegere sufleteasca pentru toti cei ce cauta cuvânt de mângâiere si de înarire în locurile de mare frumusetate naturala ale Prislopului, în care au trait atâtea cuviosi calugari cu viata aleasa si bineplacuta lui Dumnezeu.

(Pr. prof. dr. Mircea Pacurariu: "Sfinti Români", editia 1987)

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei marii mucenite Ketevan, regina Georgiei.

Sfinta Mare mucenita Ketevan era descendenta din familia imperiala

Bagration si era stranepoata a imparatului Constantin din Kartalin (1469-1505). Devenita sotia lui David, urmasul imparatului Alexandru al II lea din Kakheti (1577-1605), ea insasi a condus imperiul. Pietatea profunda a imparatesei se manifesta in atentia ei deosebita fata de nevoile Bisericii Georgiene, in zidirea de biserici, adaposturi si case pentru calatori sau cei fara de acoperis. Dupa moartea sotului sau, Sfinta Ketevan s-a instalat in singuratate.

Constantin (numit Okayan), frate al sotului ei, a acceptat Islamul si, urmind instructiunile saului Abbas I, a trimis asasini sa il ucida pe tatal sau care era pe moarte, imparatul Alexandru II, si fratele sau George. Dupa ce crima a fost infaptuita, Constantin a dat ordine sa fie puse corpurile victimelor pe camile si sa fie duse imparatesei

Ketevan. Ingrozita in fata faptei de cruzime, imparateasa i-a jelit pe nevinovatii suferitori si i-a ingropat la catedrala Alaverdsk. In plus, necredinciosul Constantin-Okayan a depasit buna cuviinta in fata respectabilei ei vaduvii si i-a cerut mina, amenintind cu forta in caz de refuz.

Imparatesa Ketevan si-a adunat poporul din Kakheti si a mers impotriva lui Constantin, invingind pe necuviinciosul apostat. El avu parte de o moarte lipsita de glorie impreuna cu multi din armata persana. Sub conducerea inteleapta a imparatesei Ketevan, pacea si dreptatea au fost restabilite in Kakheti. Sahul Abbas I i l-a inapoi pe fiul ei Teimuraz, care, desi traise mai multi ani la curtea seicului ca ostatic, isi pastrase Credinta Ortodoxa neintinata.

Dupa aceea saul Abbas, amenintind Georgia cu distrugerea, a constrins autoritatile feudale din Kakheti sa predea o suma de ostateci de seama. Printre ei, ca voluntar, se afla imparatesa Ketevan. Vrind sa previna

dezastrul pentru natiunea georgiana si Sfinta Biserica, ea a ajuns in Ispahan. Sahul Abbas a indemnat-o pe imparateasa sa accepte credinta mahomedana, dar a primit un refuz hotarit.

Apoi imparateasa Ketevan a fost aruncata in inchisoare, unde a petrecut zece ani, plini de suferintele martiriului. Nici josticia curtenilor persi, nici propunerile viclene ale sahului de a o ridica la rangul de imparateasa a tinutului pers, nici propunerile de mari bogatii, nici implorarile si rugamintile staruitoare ale curtenilor si nobililor persi - nimic nu era in stare sa o ademeneasca sa pronunte chiar si o singura vorba blasfemitoare impotriva lui Hristos. Nimic nu era in stare sa o miste pe cea care suferea intru Hristos.

Au atirnat-o rastignita pe un copac in forma de cruce si au torturat-o cu clesti incinsi. I-au pus pe cap un coif incalzit la rosu, a fost lovita cu vergi de otel si i-au impuns trupul cu unghiile. Fumul gros din parul si capul sau arzind s-a ridicat in sus, si binecuvintata martira si-a dat sufletul intru Dumnezeu in ziua de 13 septembrie 1624.

Trei coloane stralucitoare au coborit asupra trupului Sfintei Ketevan, semnificand izbinda ei spirituala. Osemintele sfintei imparatese au fost aduse la Roma la catedrala sfintului Apostol Petru, de catre calugari ai ordinului Augustinilor care fusesera martori la martiriul ei. O parte din moaste (cinstitul cap si mina dreapta a martirei) au fost date de catre calugarii Augustini imparatului Teimuraz I si puse sub masa altarului din catedrala Alaverdi a sfintului Mare mucenic Gheorghe din Kakheti. Patriarhul-katolikos Zaharia (1613-1630) a numarat pe Marea Martira Ketevan printre sfinti si i-a rinduit Sarbatoarea pentru 13 septembrie.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Ierotei cel nou, Iviritul, ce s-a nascut la anul 1686 si care în pace s-a savârsit.

Sfintul Ierotei s-a nascut in 1686 in Grecia. Dorind sa inteleaga înțelepciunea Divina asa cum este ea in stiinte si in viata monahala, tinarul pios, dovedind mare abilitate si sirguinta, a studiat filozofia Latina si pe cea Greaca.

Dupa moartea parintilor sai, vrând sa isi continue educatia, Sfântul Ierotei a vizitat mai intii Muntele Athos, care era renumit pentru invatatorii sai cei multi. La inceput a fost discipolul unui anume sihastru langa chilia Sfintului Artemie (sarbatorit la 20 octombrie), si apoi s-a alaturat fratilor din manastirea Iviron, unde a primit tunderea monahala.

Sfintul Ierotei in curind a ajuns la Constantinopol cu treburile manastirii si de acolo in Valahia, unde Domnul l-a condus sa isi continue educatia pe care o intrerupsese. Fiind instruit de un anume calugar cipriot, Sfintul Ierotei, prin bunele sale maniere si-a meritat favorurile Mitropolitului Auxentius din Sofia si a fost ordonat diacon.

Dupa ce si-a desavirsit educatia la Venetia, Sfintul Ierotei s-a intors la Sfântul Munte. S-a instalat langa manastirea Iviron in salbaticia de la Khaga. Conform marturiei contemporanilor sai, a dus o viata foarte stricta de sihastru ; cu necontenita Rugaciunea lui Iisus calugarul a descoperit adinca dragoste fata de aproapele si necazurile datatoare de bucurii. La interventia igumenului din manastirea Iviron, Sfintul Ierotei a fost hirotontit preot de catre Mitropolitul Iacob din Neocezareea care traia acolo retras.

La cererea locuitorilor din Skopelo, care nu aveau preot, ascetul tagaduitor-de-sine si-a parasit singuratatea. A oficiat slujbele si a predicat timp de opt ani, impreuna cu discipolii sai atoniti, ieromonahul Meletie si calugarii Ioasaf si Simeon.

Simtindu-si sfirsitul aproape, Sfintul Ierotei cu trei discipoli s-a retras in insula Yura, unde erau trimisi de obicei cei osinditi pe viata. Acolo dupa o scurta boala el a plecat la Domnul in anul 1745. Discipolii sai l-au ingropat in acea insula, si dupa trei ani capul sau venerabil a fost transferat la manastirea Iviron. Multi bolnavi si cei chinuiti cu suferintele trupesti erau tamaduiti prin rugaciuni catre sfint.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

14 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a paisprezecea, pomenirea înaltării Cinstitei și de viața facatoarei Cruci: Înaltarea Sfintei Cruci.

Constantin cel Mare, întâiul împărat al creștinilor, avea război, precum zic unii din istorici, la Roma împotriva lui Maxentiu, până a nu lua împăratia. Iar alții zic că la apa Dunării împotriva scitilor.

Văzând că multimea potrivnicilor era mai multă decât oastea lui, era cuprins de nedumerire și frică. Atunci i s-a arătat în amiaza zilei semnul Crucii cu stele pe cer, și litere romane împrejurul Crucii, care și acelea erau închipuite cu stele și ziceau: "Întru aceasta vei birui". Facând numai de câțiva o cruce de aur, după chipul celei ce i se arăta, și poruncind să fie purtată înaintea ostașilor săi, au dat război cu vrajmasii, dintre care cei mai mulți au pierit, iar alții au fugit.

Pentru aceasta, gândind întru sine la puterea Celui ce a fost răstignit

pe Cruce, și crezând că Acesta este Adevăratul Dumnezeu și întărindu-se cu Botezul împreună cu mama sa, a trimis-o la Ierusalim ca să găsească Crucea lui Hristos. Și a aflat-o ascunsă, împreună cu celelalte două cruci, pe care fuseseră răstigniti tâlharii; și nu numai crucile, ci și piroanele le-au aflat. Nesciind împărăteasa care ar fi Crucea Domnului, s-a arătat aceasta prin minune. O femeie văduvă moartă, de care s-a atins Crucea a înviat; iar celelalte două cruci ale tâlharilor nu au arătat nici un semn de minune. Atunci împărăteasa s-a închinat și a sărutat Crucea, împreună cu toată suita. Și neputând încapea tot poporul să se închine s-a rugat ca măcar să o vada. Atunci s-a suit Fericitul Macarie, patriarhul Ierusalimului, și a înălțat deasupra amvonului Cinstita Cruce, și văzând-o poporul, a început să strige: "Doamne miluiește!" Și de atunci a început să se ține sărbătoarea Înaltării Cinstitei Cruci.

Tot în această zi, pomenirea adormirii celui între sfinți Parintele nostru Ioan Gura de Aur, arhiepiscopul Constantinopolului.

Sfântul Ioan Hrisostomul ("Gura de Aur") a răposat în această zi de 14 septembrie, anul 407, în exil, și pentru praznicul Cinstitei Cruci, i s-a mutat slujba în luna noiembrie în 13 zile.

Iar la 27 ianuarie praznuim aducerea moastelor sale la Constantinopol.

Tot în aceasta zi, pomenirea binecredincioasei împaratese Plachila (Placila).

Aceasta sfânta a fost sotia împaratului Teodosie cel Mare, si petrecând toata viata ei întru dreapta credinta, în grija si nevointa spre saraci, asa s-a mutat catre Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea celor 170 sfinti Parinti, care s-au adunat la sfântul a toata lumea Sinod al VI-lea.

In anii 680-681, pe vremea împaratului Constantin VI Pogonatul, tatal lui Iustinian cel Mic, Riznomitul, cârma Bisericii Constantinopolului o purta Serghie, si a Bisericii Romei, Agaton. Si s-au adunat la Trula palatului imperial ce se chema Oat, acestia si trimisii papei Agaton, ai patriarhilor de Ierusalim si Alexandria, trei episcopi occidentali si alti episcopi si Parinti din Orient, pâna la numarul de 170, si supunând anatemei pe monotelitii: Serghie,

Pir, Petru si Pavel, ce fusesera episcopi ai Constantinopolului, si pe Macrovie al Antiohiei, pe Chir al Alexandriei, pe Onorie al Romei, pe Stefan si Polihronie si pe cei ce erau la un gând cu dânsii. Sfântul Sinod s-a adunat pe vremea celui mai sus zis Constantin Pogonatul, iar Cartea Canoanelor s-a facut în zilele lui Iustinian, fiul lui.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Papa.

Acest sfânt a trait pe vremea împaratiei lui Maximian si a lui Magnus, ighemonul cetatii Larandrei din Eparhia Licaoniei. Iar chipul muceniciei sale a fost în multe feluri în timpul carora si-a dat sufletul catre Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teoclit, care prin sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Valerian pruncul, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului noul cuvios Mucenic Macarie de la Manastirea Dionisiu (Muntele Athos), care a marturisit în Tesalonic la anul 1525, si a fost ucenic al Sfântului Nifon, patriarhul Constantinopolului, si care prin sabie s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

15 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a cincisprezecea, pomenirea patimirii Sfântului Marelui Mucenic Nichita Gotul.

Sfântul Mare Mucenic Nichita era Got (un trib de origine germana, care

pentru scriitorii greci este "dincolo de Dunare"). S-a nascut si a trait pe malurile Dunarii si a suferit pentru Hristos in anul 372. Credinta crestina era pe atunci deja larg raspândita prin tot tinutul gotilor. Sfântul Nichita credea in Hristos si a acceptat Botezul din partea episcopului got Teofil, care a participat la Primul Sinod Ecumenic (Niceea, 325). Gotii pagâni incepura sa se opuna raspândirii crestinismului, ceea ce a avut drept consecinta o dezbinare dezastruoasa pentru ambele parti.

Dupa victoria lui Fritigern, aflat in fruntea unei armate crestine si

invingator impotriva paginului Atanaric, credinta crestina a inceput sa se raspindeasca tot mai mult printre goti. Episcopul arian Ulfilas, care a urmat dupa episcopul Teofil, a creat un alfabet got si a tradus in limba gota multe carti preotesti. Sfintul Nichita a avut o lucrare puternica printre discipolii sai goti la raspindirea crestinismului. Prin propriul exemplu si prin cuvinte pline de duh el a adus pe multi pagâni la credinta crestina.

Totusi, dupa infringerea sa, Atanaric a faurit din nou planuri sa isi adune fortele, sa se intoarca in patria sa si sa-si recistige vechea putere. Intrucit a ramas pagân, el a continuat sa ii urasca pe crestini si sa ii persecute.

Sfântul Nichita a indurat multe chinuri din partea regelui got pagân si a murit dupa ce a fost aruncat in foc. Trupul sau a ramas nevatamat de flacari si a fost iluminat cu o minunata stralucire. Noaptea, un prieten al mucenicului, un crestin pe care il chema Marian, a recuperat trupul Sfintului Nichita si l-a ingropat in Cilicia. Dupa aceea a fost transferat la Constantinopol. O parte din moastele Marelui Mucenic Nichita au fost mai tirziu mutate la manastirea Vysokie Decani in Serbia. Sfintul Nichita a primit de la Hristos o nepieritoare coroana de preamarire in anul 372.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Filotei preotul.

Acesta era dintr-un sat ce se cheama Mirmicos, din locul ce se cheama Opsichiu, si purta nume asemenea cu al maicii-sale, pe care o cheama Teofila. Însurându-se si facându-se tata de copii, s-a învrednicit si a fost facut preot. Si nevoindu-se cu postul si cu rugaciunea, a ajuns facator de minuni: la vreme de lipsa a dat pâine celor flamânzi, a prefacut apa din râu în vin, si a mutat o piatra foarte mare cu cuvântul sau. Iar la un an dupa adormirea sa, fiind mutat în alt loc, si-a întins mâinile ca si cum ar fi fost viu, si apucându-se de umerii a doi preoti ce aveau sa-l mute, s-a sculat pe picioare, si pasind de trei ori s-a mutat, si s-a asezat în locul în care si acum zace. Si izvoraste mir neparasit, dând minunata dovedire de viata sa îmbunatatita.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Porfirie, cel dintre îngânatori (actorul / comicul).

Acestui sfânt poruncindu-i Iulian Paravatul (adica Apostatul, 361-363), când serba ziua nasterii lui, ca sa huleasca si sa batjocoreasca lucrurile cele crestinești, când voia sa intre în apa si sa se afunde ca sa batjocoreasca Sfântul Botez, a strigat tare: "Boteaza-se Porfirie în numele Tatalui si al Fiului si al Sfântului Duh". Deci iesind afara îmbracându-se cu haine albe, si marturisind ca este creștin si propovaduind aceasta pe fata, dupa multe chinuri i s-a taiat capul. Iar acestea s-au întâmplat la Efes, în anul 361.

Tot în aceasta zi, pomenirea aflarii moastelor Sfântului Acachie, episcopul Melitinei.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Maxim, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea a doua sfinte fecioare, care prin sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea aflarii moastelor Sfântului întâiului Mucenic si arhidiacon Stefan.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Parintele nostru Gherasim, ctitorul sfintei Manastiri a Sfintei Treimi, ce se numeste Survia care se afla aproape de Macrenita cea din Zagora, si care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Ioan Criteanul, care a marturisit în Efesul cel nou, la anul 1811.

Tot în aceasta zi, pomenirea celui între sfinti Parintelui nostru Visarion, arhiepiscopul Larisei, facatorul de minuni.

Acest între sfinți Parintele nostru Visarion era dintr-un sat din Macedonia, din partile spre Tesalia. S-a născut din părinți cucernici și învățând carte, când a fost de 16 ani, a pofțit viața și schima monahală; și cu adevărat s-a dus cu tot sufletul la Marco, mitropolitul Larisei. Și câtăva vreme rămânând împreună cu dânsul și trecând treptat cele sfintitoare, a fost făcut episcop pe seama cetății Dometicului și Elasonului.

Iar poporul cetății, din pricina mândriei, nu l-a primit ca episcop, pentru că în trecut cetatea lor era cinstită cu rang de Arhiepiscopie. Pentru aceasta, mergând ei cu îndrăzneala la patriarhul Teolip ce pastorea în vremea aceea, care era stăpânit mai mult de aur decât de Dumnezeu, au luat de la dânsul ca episcop pe un oarecare Neofit.

Iar Visarion, următorul lui Hristos, socotind acest lucru pricina de odihnă, aștepta lângă Marco, parintele lui duhovnicesc, vindecând pururea cu cuvântul și cu fapta pe saracii și neputincioșii ce așteptau la biserică sa. Trecând patru ani, și vaduind de pastor episcopia Stagopului a fost cerut de către credincioșii acelei episcopii să le fie exarh. Și petrecând în episcopia aceea șase ani multe supărări și prigoniri a suferit din pricina unui netrebnic de preot, numit Dometie. Iar preasfântitul Marco, dându-și sfârșitul și mutându-se către locurile cele fericite, atunci cu alegerea și cu cererea episcopilor acelei eparhii și a clericilor, precum și a tot poporul drept-credincios, Sfântul Visarion a fost rânduit urmaș în scaunul Larisei de către patriarhul Ieremia.

Cât a condus această eparhie a savârșit cele placute lui Dumnezeu: rascumpăra pe cei robiți, ajutăra cu daruri pe cei saraci și lipsiți; făcea poduri peste ape. Astfel, a făcut pod peste râul ce coboară din Pind în Etolia, numit de locuitorii de acolo Levcopotomos, adică râul alb, iar de poezii Ahelios, curgător ca argintul, peste care mai înainte nimeni nu putea trece și nici nu putea face pod din pricina repeziciunii cu care curgea apa și a namolului ce se făcea în vremea ploilor. El a pus temelie și a zidit la munte, aproape de satul lui, Mănăstirea cea frumoasă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Și a avut și ajutor întru toate, pe fratele lui bun Preacuviosul Ignatie episcopul.

În acest chip, bine și cu plăcere dumnezeiască chivernisindu-și toate lucrurile sale, precum și cele ce erau sub stăpânirea lui, fiind aproape de 50 de ani, s-a dus către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea celui între Sfinți Parintelui nostru Iosif cel Nou, mitropolitul Timisoarei și a tot Banatul, facătorul de minuni.

Acest fericit părinte era din pământul Dalmatiei, născut la anul 1568 în orașul Ragusa, unde părinții săi Ioan și Ecaterina, vlahi sau aromâni, se îndeletniceau cu negotul pe mare fiind cunoscuți de toți locuitorii acelei țări ca oameni cu frica lui Dumnezeu. Murindu-i tatăl, înecat cu corabia în apele Marii Adriatice, tânărul Iacob, cum se numea în mirenii, s-a mutat împreună cu maica sa în Ohrida unde a și învățat carte mai multă vreme la Mănăstirea Maicii Domnului din acea cetate. Dorind să-și închine viața Domnului, a plecat apoi la Sf. Munte al Atosului, intrând în Mănăstirea Pantocratorului, unde s-a calugarit luând numele de Iosif. Până la vârsta patriarhală de 82 de ani a petrecut între vietuitorii Sfântului Munte, făcându-se pilda de adevărată trăire întru Hristos. Înfruntând cu puterea credinței primejdiile și ostenele de tot

felul, alesul între cuviosi a crescut duhovnicește și a rodit bogat în fapte minunate.

În vremea aceea surpându-se stăpânirea creștinească din părțile Banatului, o dată cu venirea turcilor, Domnul n-a lăsat fără mângâiere și întărire pe credincioșii acestor meleaguri; ci din Sfântul Munte le-a harazit cărmuitor duhovnicesc pe vladica Iosif, care prin alegerea și trimiterea sa de către Patriarhia Tarigradului trebuia să împodobească scaunul mitropolitan al Timisoarei. Deși la vârsta înaintată, n-a precupetit osteneala purcederii la calea lungă ce-l ducea spre pastoria sa, care-l așteptau ca pe un sfânt ales al lui Dumnezeu, al cărui dar al facerii de minuni în tot locul era vestit.

Noul mitropolit a fost înscăunat la 20 iulie 1650, din acea zi cercetând cu o râvnă deosebită întregul ținut pus sub oblăduirea sa duhovnicească, îndrumând lucrarea preoților, înviorând viața credincioșilor, reînnoind bisericile și mănăstirile sau zidind altele noi, după trebuință. Pretutindeni pe unde a trecut, neputința se vindeca, viața se înnoia, credința se întărea, nădejdea creștea. Ostenindu-se ca un viteaz s-a arătat biruitor în vâltoarea luptelor cu greutățile, mâna Domnului fiind cu el în toată vremea, ridicându-l marturie tare și pavaza neînfrântă a dreptei credințe și arătându-l strălucit prin fapte de bine, prin savârșirea de minuni și prin neabatuta dragoste față de toți oamenii.

La 1653, în al optzeci și cincilea an al vieții sale, s-a retras la sfânta Mănăstire a Partosului, nu departe de cetatea Timisoarei, și aici a mai viețuit încă trei ani în rugăciune, post, fapte de bine și tămăduiri. Iar la praznicul Adormirii Maicii Domnului din anul mântuirii 1656 s-a mutat către Domnul fiind îngropat în biserică a mănăstirii. Mormântul său a devenit de atunci loc de cinstire și de rugăciune pentru credincioșii de pretutindeni. Mai apoi înșă găsindu-se cu dreptate că sfintele sale moaște să se așeze în chiar orașul în care a păstorit, spre mai mare cinstire și împlinirea cererilor de folos ale smeriților rugători, au fost stramutate cu mare alai în catedrala mitropolitană din Timisoara în anul 1956, la treisute de ani de la moartea sa.

Și a lucrat sfântul și după moarte tot felul de minuni, într-o slava adevăratului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

16 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a saisprezecea, pomenirea Sfintei Marii Mucenite si Prealaudatei Eufimia cea din Calcedonia.

Aceasta sfânta a trait în zilele lui Diocletian (intre 284 si 305). Fiind prinsa, pentru marturisirea în Hristos a fost chinuita cu focul, cu roata si cu alte chinuri. Si scapând cu darul lui Hristos de toate nevatamata în sfârșit a fost arunca ca sa fie mâncata de fiare, si asa si-a dat sufletul în mâinile Domnului printr-o simpla muscatura de urs. Iar parintii ei au luat trupul sfintei si l-au îngropat în apropierea orasului.

Dupa ce persecutia lui Diocletian a încetat, creștinii au pus moastele sfintei într-o racla de aur în biserica ce i-a fost dedicata. Iar în ziua praznuirii ei, curgea din mormântul ei sânge proaspat care raspândea o mireasma dumnezeiasca.

La mormântul acestei sfinte s-a întâmplat minunea respingerii tomului ereticilor de la sinodul ecumenic de la Calcedon, praznuit la 11 Iulie.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Mucenite Meletina.

Aceasta sfânta era din Marchinopolul Traciei (adica din cetatea lui Marchian), pe vremea împaratului Antonie si a ighemonului Antioh. Facând multe minuni, rasturnând idolii la pamânt cu rugaciunea sa, si zdrobind pe Apolon si pe Hercule, si aducând pe multi catre Hristos, a fost condamната sa i se taie capul. Însa fiind dusa la sotia ighemonului ca sa o întoarca cu amagiri, ea a facut-o si pe aceasta crestina. Dupa ce i s-a taiat capul, zacând cinstitul sau trup neîngropat, un oarecare Acachie, macedonean fiind, mergator la patria sa, a cerut moastele sfintei, si ighemonul nebanuind nimic în aceasta, i le-a dat.

Luând acesta sfintele moaste, si punându-le într-un sicriu, sârguia a merge la patria sa. Si calatorind el pe mare, a cazut în boala si a murit, iar corabia abatându-se la un colt de mare, la ostrovul Limnului, a fost asezat acolo sfântul trup al mucenitei, si lângă dânsa iubitorul de mucenici Acachie.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintului Ciprian de Cartagina.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

17 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea Sfințelor Mucenite și bine-biruitoare fecioare: Pistis, Elpis și Agapis și a mamei lor Sofia.

Aceste sfințe au trăit în Italia, pe vremea împăratiei lui Adrian (117-138).

Deci aducând pe Pistis, care era de doisprezece ani, și marturisind ea pe Hristos, au bătut-o cu toiege, și i-au tăiat sânii, din care în loc de sânge a curs lapte, și după alte chinuri, i-au tăiat capul.

După aceea pe Elpis, care era de zece ani, au supus-o de asemenea la felurite chinuri, și la urmă, prin sabie și-a primit și ea moartea.

Tot așa a fost chinuită și Agapis care avea nouă ani, și la urmă i-au tăiat capul.

Iar mama lor, Sofia, trei zile în urmă plângând pe mormântul lor, și-a dat sufletul către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinței Mucenite Agatoclia.

Această sfântă a fost slujnica a unui oarecare Nicolae care era creștin.

Femeia lui, care era pavlichiană, ocară a făcut Agatocliei timp de opt ani, bătând-o peste grumaji cu pietre, gonind-o desculță prin locuri colturoase, zdrobindu-i coastele cu un ciocan de fier și arzându-i limba.

Dar, văzând că nu poate să o întoarcă spre voia sa, i-a turnat jeratec peste grumaz, silind-o astfel să parasească viața aceasta.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Maxim, Teodot și Asclipiodota.

Acești sfinți au fost bătuti, li s-au tăiat degetele mâinilor și au fost bagati în temnița întunecată, pentru că marturiseau pe Hristos. La urmă le-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea Sfinței Lucia și Mucenicului Geminian fiul ei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinței Mucenite Teodota.

Împăratind Alexandru la Roma cea veche, a fost trimis Simpliciu în Capadocia, și a fost clevețita către dânsul Teodota, care era din părțile Pontului, femeie foarte bogată. Fiind adusă înaintea lui, și neputând să o plece ca să lase credința în Hristos, au atârnat-o și i-au zgâriat pântecele multe ceasuri; iar ea lauda pe Dumnezeu și răbda, parându-i-se că altcineva ar fi chinuit.

Dupa aceea, pogorând-o, au bagat-o în temnita si dupa opt zile s-a deschis temnita singura, iar pazitorii s-au spaimântat si degrab au vestit lui Simpliciu, dar el nu i-a crezut. A doua zi au adus-o pe sfânta înaintea lui, si vazând-o cu totul sanatoasa, neavând macar un semn cât de mic de rani pe trupul sau, a întreat-o: "Cine esti tu?" Iar sfânta i-a zis: "Ti s-a întunecat mintea, ca de ai fi treaz m-ai cunoaste ca eu sunt Teodota". Acestea auzind Simpliciu, a poruncit sa fie încins tare un cuptor, în care au bagat pe sfânta.

A doua zi a trimis dregatorul pe doi popi idolesti si cu altii dimpreuna, ca sa risipeasca cenusa trupului sfintei. Acestia destupând gura cuptorului, au fost arsi amândoi de para focului, iar ceilalti au vazut pe sfânta între doi tineri îmbracati în vesminte albe, sezând si cântând; si a iesit sfânta din cuptor nevatamata, bucurându-se si cântând.

Dupa aceea, plecând Simpliciu la Bizant (Constantinopol), a poruncit sa ia si pe sfânta legata sa o duca dupa dânsul. Si abatându-se el la Ancira, a cerut sa fie adusa sfânta, catre care a zis: "De nu te vei pleca mie sa jertfesti la zei, te voi ucide pe gratar încins". Iar ea zise lui: "De va intra si Doroteu, slujitorul zeilor, cu mine si va birui focul, voi jertfi si eu zeilor tai". Si a zis Simpliciu catre Doroteu: "Intra cu dânsa având pe zei ajutor". Dar intrând el cu sfânta, îndata s-a topit de foc, iar sfânta a iesit nevatamata. De care lucru mirându-se dregatorul, a poruncit sa fie legata iarasi sfânta, si dusa la Bitinia. Si când a sosit la Niceea, a poruncit ca sa intre sfânta în capistea idolilor sa faca rugaciune.

Sfânta a primit aceasta cu bucurie; dar toti idoli au cazut si s-au zdrobit. Atunci cu mânie a poruncit dregatorul ca sfânta sa fie întinsa în patru parti, si sa fie despicata cu fierastraul. Si facându-se asa, fierastraul s-a tocit, neputând sa faca nimic, iar sfânta ramase libera, multumind Mântuitorului Dumnezeu. Întunecându-se mintea lui Simpliciu, a poruncit sa ucidă pe sfânta prin sabie; si asa i-au taiat capul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor o suta de mucenici, si a Sfintilor Pilevs si Nil episcopii si a celor 46 de mucenici de la Palestina.

Când s-a ridicat prigoana împotriva crestinilor din partea închinatorilor la idoli, atunci au fost prinsii si acesti sfinti. Din Egipt, au prins doi episcopi, ce se numeau Pilevs si Nil, si doi boieri mari, ce se chemau Paternutie si Ilie, si altii împreuna cu acestia fiind la numar o suta; iar din Palestina au prins cincizeci. Sfântul Pilevs si sfântul Nil, asemenea si Paternutie si Ilie, si cei cincizeci din Palestina, toti acestia prin foc au savârsit marturisirea, si au luat cununile de la Domnul.

Iar pe cei o suta ce se trageau din Egipt, mai întâi i-au orbit, scotându-le ochii si taindu-le pulpele cele stângi ale picioarelor, dupa aceea i-au dat ca sa lucreze la metale. Si în sfârșit, le-au taiat capetele, luând si ei de la Dumnezeu cununile nevoitei.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici Haralambie si Pandoleon, cu tovarasii lor. A caror praznuire se face la mucenicia lor, care se afla la Defteron.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici Iraclid si Miron, episcopii Tamasului de la Cipru.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

18 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a optsprezecea, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Eumenie, episcopul Gortinei.

Acest Eumenie din tinerețea vârstei, alegând viața sihastriei și petrecând cu multă nevoie, a dobândit smerenia cea desăvârșită. Drept aceea și s-au încredințat și turma Bisericii din Gortina. Acesta pe un balaur groaznic ce a navalit asupra lui l-a omorât cu faciile. Apoi mergând la Roma, ca un înalt luminător, a luminat cu dumnezeieștile învățături, spaimântând pe mulți cu semne și cu minuni. Și de acolo, sosind la Tebaida, numaidecât a potolit întristarea secetei. Aflându-se acolo, și-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu. Iar după mutarea sa, tebanii i-au trimis trupul la moșia și la turma sa, la locul ce se cheama Raxos, unde se afla și cinstitul trup al lui Chiril.

Tot în această zi, pomenirea Sfințelor Mucenite femei Sofia și Irina.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenite Ariadna (în alta parte numită Maria) din Frigia.

Această sfântă a trăit pe vremea împăraților Adrian și Antonin (între 117 și 139). Era roaba unui anume Tertulus, ce era mare în cetatea Promises în Frigia. Și pentru că n-a vrut să praznuiască împreună la nașterea copilului stăpânului său, în capitea idolilor, a fost foarte rău chinuită, dar a scăpat. Stăpânul ei căuta să o prindă. Atunci ea, apropiindu-se de o piatră, s-a rugat lui Dumnezeu să o izbăvească; și din dumnezeiască voie crapând piatră, s-a ascuns sfânta într-însa, și iar s-a așezat piatră cum a fost. Iar cei ce o cautau au pierit toți, ucisi de îngerii ce s-au ivit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Castor din Alexandria.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

19 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a nouasprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici Trofim, Savatie și Dorimedont.

Acești sfinți au trăit pe vremea împăratiei lui Prob (anul 277). Dintre ei, Savatie, stând înaintea guvernatorului la Antiohia, și fiind batut foarte rau, a fost bagat în temniță, și astfel și-a dat sufletul în chinuri. Iar pe Trofim încaltându-l cu încaltăminte de fier, și uргisindu-l l-au dus la Synad, și suferind multe chinuri împreună cu Dorimedont, li s-au taiat capetele.

***Cu ale lor sfinte rugăciuni,
Doamne, miluiește-ne și ne
mântuiește pe noi. Amin.***

20 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a douăzecea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Eustatie și Teopista, soția lui, și doi fii ai lor: Agapie și Teopist.

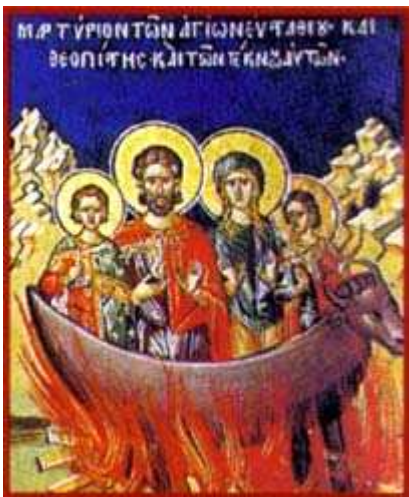
Acest sfânt mare Mucenic Eustatie, pe când se numea încă Placid, iar femeia

lui, Tatiana, a fost general peste ostii la Roma, pe vremea împăratului Traian (catre anul 100). Si desi era un pagân bogat, el stralucea cu virtutile, si mai ales era foarte milostiv fata de saraci. Vazând deci Dumnezeu buna înclinare a sufletului lui, i s-a descoperit într-un chip asemanator celui în care s-a aratat Sfântului Apostol Pavel. Caci fiind într-o zi la vânat, i s-a aratat un cerb și a început a-l goni; și apropiindu-se a vazut între coarnele lui cinstita Cruce a lui Hristos, stralucind mai mult decât soarele, și pe dânsa chipul lui Hristos, și a auzit glas de la Cruce, zicând: "O, Placide ! pentru ce ma prigonesti ? Eu sunt Hristos, pe Care tu cinstesti fara sa stii prin lucrarile tale cele bune." Uimit și speriat, Placid a cazut de pe cal și a ramas fara cunostinta mai multe

ceasuri. Mântuitorul i-a aparut și a doua oara, ca sa fie încredintat de adevarul din prima vedenie și ca sa-i spuna ca El este Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, și ca din iubire pentru om a luat firea omeneasca și s-a întrupat pentru noi. Atunci Placide a crezut cu toata inima sa și s-a botezat, el și toata casa lui. Iar din botez el s-a numit Eustatie, soția lui, Teopista, iar cei doi copii ai lor : Agapie și Teopist. Vazând cresinta credinta și virtutile sale, Domnul i-a aparut din nou și i-a spus ca o sa ajunga, ca Iov, sa îndure mari încercari din partea diavolului, dar ca Harul va fi cu el.

Si într-adevar, atât razboi a dat împotriva lui ucigasul de oameni, diavolul, încât si-a pierdut averea, a trebuit sa ia drumul exilului, iar pe femeia sa a vazut-o robita și pe copiii lui rapiti de fiare salbatice.

Dar s-a întâmplat ca în vremea aceea barbarii sa invadeze pământurile romanilor, fara ca ei sa poata gasi un capitan de ostii destul de încercat care sa le poata face fata. Atunci împăratul si-a adus aminte de Eustatie, de curajul lui și de multele lui ispravi de arme, și l-a chemat la curte și i-a redat averea și bunurile și titlurile aristocratice romane. Iar Eustatie, în frumtea ostilor romane, a învins și respins pe barbari, și întorcându-se la Roma, a aflat pe soția și copiii sai, pastrati nevatamati de Harul lui Dumnezeu,

pentru credinta sfântului.

Iar noul împărat, Hadrian (117), i-a redat lui cinstea cea dintâi, dar i-a cerut ca să aducă jertfa la idoli pentru victoriile obținute. Eustatie i-a răspuns că această victorie s-a datorat numai lui Hristos, nu și puterii iluzorii a idoloilor și falsilor dumnezei. De acest răspuns mâniindu-se împăratul i-au dat, pe el și pe soția și pe copiii lui, spre mâncare fiarelor salbatice. Cum însă fiarele nu au vrut să-i mănânce, i-au vârat într-un cazan de aramă încins cu foc și așa și-au dat sfintii mucenici sufletelor lor în mâinile lui Dumnezeu, fără ca focul să strice trupurile lor, spre mirarea păgânilor și bucuria creștinilor, care au înțeles astfel că harul lui Dumnezeu salasluieste în trupurile Sfinților Mucenici ce le sunt lasate spre mângâiere.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Parinților noștri și Marturisitorilor Ipatie episcopul și Andrei preotul.

Acești sfinți erau din Lidia, și de copii mici au mers la școală. Ipatie iubea calugăria, iar Andrei a fost făcut propovăduitor al Bisericii; însă întrețea pe alții nu numai cu postul și cu priveghețile și cu rugăciunile, ci încă și cu toată smerita cugetare și dragoste. Aflând de dânsii episcopul Efesului și tragându-i la sine, pe Ipatie l-a hirotonit episcop, iar pe Andrei prezbiter.

Și aflând de dânsii hulitorul de sfinți Leon împărat, a trimis de i-au chemat și i-au bagat în temniță. După aceea a poruncit de le despuiera capetele de piele și sfintele icoane cele de mult pret pe capetele lor le-a ars; și ungându-le barbile cu smoală i-au purtat prin mijlocul orașului, și i-au junghiat în partile Zirolofului, dându-i câinilor să-i mănânce.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Martin, Episcop de Rome, et Maxim cel Intelept.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Anastasie, Teodor et Euprepie, ucenici ai Sfântului Maxim.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Artemidor și Taleleu.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Meletie, episcopul Ciprului.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre marturisitori marelui Ioan Egipteanul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul mucenic Ilarion Criteanul.

Acesta era de fel din insula Creta, și a marturisit pe Hristos în Constantinopol, la anul 1804, savârșindu-se prin sabie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

21 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și una, pomenirea Sfântului Apostol Codrat.

Acesta fiind om vechi și mult știutor a predicat cuvântul Domnului în Atena și în Magnesia; și luminând pe mulți cu învățătura dogmelor i-a adus la lumina cunoștinței lui Dumnezeu. Pentru aceea l-au alungat persecutorii de la turma sa din Atena; întâi a fost împröscat cu pietre și în foc ispitit, și apoi cu alte chinuri. Iar mai la urmă a primit cununa muceniciei pe vremea împăratiei lui Eliu Adrian.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Prooroc Iona.

Acest Prooroc a fost fecior al lui Amati din Get, din Cariatmaus, aproape de Azot cetatea elinilor de lângă mare. Și fiind aruncat de chit, a mers la Ninive de a propovăduit; și întorcându-se n-a rămas în pământul său, ci luând pe mama-sa a locuit în Asur, cetatea celor de alt neam. Pentru că zicea: "Așa îmi voi ridica rusinea mea, de vreme ce am mintit, proorocind asupra Ninivei cetății celei mari". Acesta este feciorul vaduvei, pe care l-a înviat proorocul Ilie; căci muștra atunci Ilie pe Ahav, și chemând foamete pe pământ a fugit și mergând la Sarepta Sidonului, a aflat pe acea vaduva cu fiul ei. Și

a locuit la dânsa, căci nu putea să locuiască cu cei netaiți împrejur; și a binecuvântat-o pe dânsa pentru primirea ei de oaspeți. Acesteia i-a înviat feciorul care-i murise. Și sculându-se Iona după foamete a mers la pământul lui Iuda, și a îngropat pe mama-sa care murise, aproape de Balanul Deborei, și a locuit în pământul Senaar, și a murit acolo și a fost îngropat în pesteră lui Cenezu, care fusese judecător unui trib, pe când nu era împăratie. Și a dat semn în Ierusalim și în tot pământul, când vor vedea piatra urlând cu jale cu viers subtilă, și gândac din lemn graind către Dumnezeu, atunci se va apropia mântuirea. Atunci vor vedea Ierusalimul stricat până în temelie, și vor veni către dânsul toate limbile ca să se închine Domnului. Și vor clădi pietrele lui spre apusul soarelui. Și acolo va fi închinaciunea Unsului, căci Ierusalimul s-a dat spre pustiirea fiarelor salbatice. Și atunci va veni sfârșitul a toată suflarea.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Parintele nostru Iona Savaitul.

Acest preacuvios preot a fost tata al Preacuviosului si Preafericitului Teodor, si al lui Teofan facatorul de canoane. Chipurile lor le-a scris Teofil luptatorul de icoane. Acest parinte Iona mergând la Lavra Sfântului Sava, si calugarindu-se, a dobândit smerenia desavârsita. Si facând multe bunatati, întru batrânete bune s-a dus catre Domnul

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Eusebie.

Acest sfânt a mers singur catre ighemonul Feniciei si i-a zis: "Pentru ce esti fara de minte, luptatorul cu Dumnezeu, de gonesti turma lui Hristos?" Si acela mâniindu-se a poruncit sa spânzure pe sfântul si sa-l sfâsie, bagând sare în traiste de par si legându-le, strujea carnea sfântului foarte rau. Dar sfântul se bucura ca si cum ar fi patimit în trup strain. Atunci dregatorul aflându-se în uimire, a dat porunca sa-i taie capul; si s-a suit la ceruri, slavind si binecuvântând pe Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici si frati buni, Eusebie, Nestavu si Zinon.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Parintilor nostri: Meletie si Isachie, episcopii Ciprului.

Acesti sfinti si fericiti parinti ai nostri au fost episcopi ai Bisericii lui Hristos, din Cipru. Erau cucernici si cu frica lui Dumnezeu. Lucru neîncetat avea a învăta pe popor dumnezeiestile cuvinte ale lui Hristos, si a-si împarti averea la cei ce aveau nevoie. Si asa facând în toata viata lor, prin felurite locuri, s-au mutat catre Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Prisc.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor sase Mucenici, care erau pazitorii împaratului Maximian.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

22 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfântului Sfantitului Mucenic Foca, facatorul de minuni.

Acest Sfânt era fiul lui Pamfil și al Mariei din cetatea Sinope, pe malul Marii Negre. Și încă din frageda vârstă făcea minuni mari cu darul Sfântului Duh. Și a petrecut făcând minuni până la sfârșitul vieții sale. I s-a aratat și sfârșitul muceniei ce era să vină, că a venit un porumbel și a sezut pe capul lui și i-a pus cununa, graind omeneste: "Pahar ti s-a amestecat și trebuie să-l bei". Pe care pe deplin s-a învrednicit de l-a baut, în zilele împăratului Traian (catre anul 101), luând sfârșit prin sabie și prin foc. Și după mutarea lui către Domnul a făcut multe minuni.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Foca gradinarul.

Acest Sfânt era din Sinope, cetate veche și vestită lângă Marea Neagră. Avea meserie gradinar, la care ostenea și lucra, și ce agonisea avea mare grijă să-și înfrumusețeze sufletul. Pentru aceea nu s-a ascuns, ci s-a vadit ca o slugă adevărată a lui Hristos către ighemonul care era atunci. Și venind ucigașii, au gazduit la casa celui pe care îl cautau. Primindu-i și odihnindu-i i-a întrebat cine sunt și cu ce trebuință au venit în cetatea lui? Aceia îi spusera taina, că ei cautau pe Foca, pentru a-l chinui. Și dacă a auzit sluga Domnului acestea, făcându-și gătirea mormântului, s-a vadit pe sine la cei ce-l cautau; iar lor li s-a făcut mila; dar el îi ruga să îndrăznească a înfaptui porunca pe care o aveau, și

taindu-i capul, s-a adus curată jertfa înaintea lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Isaac și a Sfântului Martin.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Cosma Zografu, ce a pustnicit în Sfântul Munte al Atonului, în anii 1323.

Sfântul Cosma, pustnic al Mănăstirii Zografu, a fost bulgar de origine. În tinerețe a făcut tot ce a putut să nu se căsătorească și a părăsit în secret casa părinților săi, plecând spre Muntele Athos. Pe drum spre Sfântul Munte, diavolul a încercat să-l zdruncine pe tânăr printr-o viziune înfricoșătoare a unei adâncimi infinite a mării care înconjură muntele. Tânărul a scăpat de ispita diavolească după îndelungă rugăciune făcută cu ardoare.

La Sf. Munte, Cosma a fost primit în Mănăstirea Zografu, unde a fost novice o perioadă lungă de timp, după care a fost tuns și numit ecleziarh. Sf. Cosma a

fost învrednicit de un dar deosebit chiar din partea Stăpânei Sfântului Munte, Preasfânta Fecioară, care la hramul Bunevestiri de la Mănăstirea Vatoped a binevoit să-i dezvăluie acestuia o fărmă din grija ei față de oameni. Astfel i se arată o Fecioară cu slavă împărătească, care participa la slujbele din biserică și la trapeză, toți călugării slujind și supunându-i-se ei.

Curând, sfântul a fost hirotonit diacon, apoi preot, ceea ce l-a inspirat la multe fapte remarcabile. Râvnitor pentru mântuire, prin multele rugăciuni la Maica Domnului, a fost învrednicit de un semn special din partea Preasfintei Fecioare. El a auzit vocea Maicii Domnului vorbindu-i dintr-o sfântă icoană în care ea îl întreba pe Fiul ei: "Cum se va mântui Cosma?" La care Mîntuitorul a răspuns: "Lăsați-l să se retragă în pustie". După ce primi binecuvântarea din partea superiorului său, Sf. Cosma s-a retras în sălbăticie, unde într-o peșteră tăiată în stâncă și-a început nevoința însingurării. Dumnezeu însă nu s-a lepădat de rugătorul său credincios, dăruindu-i darul înaintevererii.

Ca și la începutul drumului său în ale credinței, vrăjmașul neamului omenesc a încercat din nou să-l abată pe sfânt de la drumul său, dîndu-i în ultimele sale zile de viață o încercare cumplită. Nu cu mult timp înainte de moartea alesului lui Dumnezeu, i s-a arătat Însuși Hristos care i-a spus că înainte ca sufletul său să urce la cer va veni satan cu armata lui și-l vor chinui.

Pregătit cu acea mângâiere divină pentru încercările care urmau, sfântul a îndurat curajos atacurile demonice și în a treia zi de bătăi furibunde a primit Preacuratele Taine. Cu rugăciuni de slavă lui Dumnezeu pe buze, sfântul a plecat cu pace de la moarte la viață în Sânul Domnului.

Dumnezeu, "Care slăvește pe toți cei ce-L slăvesc pe El", l-a slăvit în mod minunat și pe Sf. Cosma la moartea sa. La slujba înmormântării sfântului, mulțime de animale sălbatice și păsări s-au adunat la peștera sa, simțind și ele pierderea pentru Sf. Munte. La punerea sa în mormânt, fiecare din cele necuvântătoare au scos sunete de jale, ca un ultim omagiu adus sfântului lui Dumnezeu.

După patruzeci de zile, când frații au deschis mormântul sfântului după privegherea de toată noaptea, după cum era obișnuit, ca să mute cu cinste sfintele moaște la mănăstire, acestea nu au mai fost de găsit. Dumnezeu le-a ascuns în mod minunat. Acestea toate s-au întâmplat în anul 1323.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului ierarh martir Teodosie de la Brazi.

Sfântul mucenic TEODOSIE s-a născut în prima jumătate a secolului al XVII-lea în apropierea Mănăstirii Brazi din părinți răzeși de la sfântul voievod Ștefan cel Mare. Părinții săi l-au dus la slujbele care se oficiau aici. La vârsta de 18 ani el a intrat ca frate la aceasta mănăstire, iar metania de călugăr a primit-o la Mănăstirea Bogdana (azi în județul Bacău).

Fiind un monah evlavios și având și o inteligență deosebită, cunoscând Sfânta Scriptură și o parte din Scrierile Sfinților Părinți, a fost ales Episcop în anul 1669 la Rădăuți, unde mergea deseori la mormântul lui Ștefan cel Mare de la Mănăstirea Putna, unde ardea permanent o candela.

În anul 1671 a fost trimis să păstorească Episcopia Romanului, unde a activat până în anul 1674, când pentru activitatea sa pastorală și pentru înalta sa

spiritualitate a fost ales Mitropolitul Moldovei, unde scaunul era vacant prin plecarea lui Dosoftei in Polonia.

Cronicarul Ion Neculce scrie in Cronica Moldovei ca domnul Moldovei era Dumitrascu Cantacuzino, una dintre cele mai decăzute figuri din istoria noastră. El a adus pe tătari in Moldova pentru a sta cat mai mult pe tron, plătind un bir mare provenit nu numai din impozitele mari asupra moldovenilor, dar si din banii mănăstirilor (de la Mănăstirea Rascău luând toți galbenii).

"Mitropolitul Teodosie s-a dus la Domnitorul Dumitrascu Cantacuzino zicand: Ce sunt acestea Maria Ta, au semeni lui Antihrist? si domnul s-a maniat si l-a scos din scaun cu necinste", scrie cronicarul Ion Neculce, si l-a închis la Mănăstirea Sfântul Sava din Iași. Când s-a întors din Polonia Mitropolitul Dosoftei l-a scos din închisoare si Mitropolitul Teodosie s-a retras la Mănăstirea Brazi, de care era legat sufletește de când a intrat ca frate la aceasta mănăstire. Cum a ajuns aici a ridicat o biserica frumoasa cu hramul Sfântului Gheorghe, introducând reguli cu slujbe monahale de zi si de noapte. A avut grija si de Mănăstirea Bogdana, determinând pe logofătul Solomon Bârlădeanu de a ridica din temelie o noua mănăstire.

A înzestrat aceste mănăstiri cu terenuri arabile, vii, pomi fructiferi, păduri si mori de apa. In vremea aceea era Vornic de Vrancea Cronicarul Miron Costin si împreuna au semnat multe documente ale vrâncenilor, urmași ai celor 7 feciori ai "babei Vrâncioaia" , căror Sfântul Voievod Ștefan cel Mare le-a dat "ocine", fiindcă "l-au slujit cu credință."

In anul 1691 Mitropolitul Teodosie face o Diata in care scrie ca a ridicat mai multe locașuri pe care le știe Dumnezeu si lasă toate donațiile pe care le-a primit de la credincioși pentru mănăstiri, ucenicului sau Diaconul Laurențiu ca sa mai facă doua mănăstiri.

Cronicarul Ion Neculce scrie ca in vremea aceea veneau tătarii ca lăcustele si jefuiau pe moldoveni de tot avutul lor. Astfel, in anul 1694 o hoarda de tătari răzleți au pătruns in Mănăstirea Brazi si l-au chinuit cumplit pe Mitropolitul Teodosie ca sa le dea odoarele si banii, si pentru ca el nu a voit sa le dea, l-au ucis tăindu-i cinstitul său cap. Era după "Ziua Crucii".

Monahii împreună cu credincioșii de prin satele vecine l-au înmormântat in Biserica Sfântul Gheorghe, care era ridicată de Mitropolitul Teodosie.

Din cauza cutremurelor din regiunea Vrancei, biserica ridicată de Mitropolitul Teodosie s-a ruinat.

Atunci Ieroschimonahul Dimitrie, starețul Mănăstirii Brazi, a dezgropat, in anul 1842, osemintele Mitropolitului Teodosie si le-au dus sa fie reinhumate in Peștera de jos, ridicata de primii pustnici ai Mănăstirii Brazi, Teofilact si Sava, unde era si Paraclisul "Învierea lui Lazar", in care se oficia si Sfânta Liturghie.

In timpul in care soborul de preoți slujeau osemintele Sfântului Ierarh Teodosie, era acolo si Cuviosul Antipa (de la Calapodești), pe care noi il sărbătorim la 10 ianuarie, si el mărturisește: "M-am învrednicit a vedea aceste moaște, eu le-am atins si erau binemirositoare". Un egumen al Mănăstirii Brazi, Anton Dumbrava, care a fost si ajutor de stareț la

Mănăstirea Neamț, scria ca în anul 1857 se găsea tivda (capul) Sfântului Mucenic Teodosie la mare cinste, scoasă din mormânt la Mănăstirea Brazi.

Starețul de la Mănăstirea Brazi - Teodosie Filimon, care după anul 1959, când Mănăstirea Brazi a fost demolată de comuniști, a dat o declarație la Mănăstirea Cernica semnată de Prea Cuviosul stareț și cu stampila Mănăstirii Cernica, în care scrie ca "atât în timpul meu, cât și înainte de mine, monahii și credincioșii veneau de aprindeau lumânări și se rugau pentru împlinirea cererii lor la mormântul Sfântului Ierarh Mucenic Teodosie de la Mănăstirea Brazi".

Viața Sfințitului Mucenic Teodosie, râvna lui pentru ridicarea de sfinte lăcașuri, smerenia sa, dragostea pentru buna rânduială a obștilor monahale, grija părintească față de păstoriții săi, răbdarea tuturor suferințelor și prigonirilor nedrepte la care a fost supus, precum și lucrarea lui încununată de jertfă martirică au făcut ca să fie întotdeauna cinstit cu evlavie de dreptmăritorii creștini.

Sfântul Teodosie de la Brazi a fost în mod solemn proclamat sfânt la data de 5 octombrie 2003. Pomenirea sa a fost stabilită pentru ziua de 22 septembrie.

Tot în aceasta zi, pomenirea celor douazeci și șase cuviosi Parinti Zografiti (de la Manastirea Zografu, Muntele Athos), care muștrând pe împăratul Mihail și pe patriarhul Ioan Becul, latino-cugetătorii, deasupra Pîrgului prin foc s-au savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

23 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea zămislirii Sfântului slavitului înaintemergatorului și Botezătorului prooroc Ioan.

Aceasta dumnezeiasca zămislire a binevestit-o dumnezeiescul Arhistrateg Gavriil către proorocul și sfântul Zaharia, zicându-i: "Ascultată a fost rugăciunea ta". Așa că din aceasta s-a cunoscut mai înainte dumnezeiasca și feciorească naștere a Preacuratei Nascatoarei de Dumnezeu, adică pentru minunea, și a bătrânelilor și a sterpiciunii Elisabetei.

Când Domnul și Dumnezeu nostru, unic Fiul și Cuvânt al Tatălui, se pregătea să se pogoare din înaltul Cerului pentru a fi zămislit în chip feciorelnic în sânul Preacuratei Sfinte Maica Domnului, voi să întareasca și să vestească această Minune între Minuni printr-una care să îi semene fără a fi precum el. De asemenea, pentru că întru toate Sfântul Ioan Botezătorul să fie înaintemergatorul lui

Hristos, cu șase luni înainte ca Arhanghelul Gavriil să se arate Maicii Domnului, acesta din urmă se arată Marelui Prooroc Zaharia, în momentul în care intra în templul Domnului ca să tămăduieze și să se roage pentru popor. Văzându-l, Zaharia fu cuprins de spaimă, dar Ingerul îl liniști spunându-i: "Nu-ți fie teama, Zaharie, rugile tale au fost ascultate, și femeia ta Elisabeta îți va darui un fiu pe care îl vei numi Ioan. Vei avea multă bucurie și veselie, și mulți se vor bucura de nașterea lui. Căci el va fi mare în fața Domnului, și se va umple de Duhul Sfânt încă din sinul mamei sale" (Luca 1, 13-15).

Dar Zaharia era bătrân, și la fel și femeia lui. De aceea el se îndoiește pentru o clipă de adevărul cuvintelor Ingerului cum că acolo unde Dumnezeu voințește, rânduiala firii se biruiește. De aceea Gavriil îl instă pe el să - pentru necredința lui, dar și să învețe să se folosească de graiul său numai pentru a-l preamări pe Domnul -, el va rămâne în mutenie până ce se va naște pruncul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Andrei și Ioan, Petru și Antonie, care s-au savârșit în Africa.

Domnind la Roma Vasile Macedon, domnea și tirania preacrudul Avrahin Agareanul (Turcul) toată Africa. Acesta pradând Siracuzele (aceasta este

Mitropolia Siciliei), a luat de acolo pe Ioan împreună cu copiii lui, Petru și Antonie, care erau încă mici și îndată a poruncit să-i învețe carte agareneasca. Și după ce au ajuns la vârsta barbatească, și întreceau pe mulți cu înțelepciunea și cu faptele bune, mirându-se de dânsii acel viclean Veliar, i-a boierit: făcând pe Antonie ghenicon, și pe Petru sachelar. Însă aceștia în ascuns erau creștini, iar la vedere se fatarniceau ca sunt saracini. Dar nu s-au putut ascunde mult timp. Ca aflând Avrahin, și mâniindu-se, i-a pus cu picioarele în obezi, și i-a batut cu toiège noduroase.

Fericitul Antonie luând patru sute de toiège pe talpi, multimea lui Dumnezeu. După aceea l-a pus pe un gratar, legat deasupra unui samar cu streanguri și l-a purtat prin mijlocul târgului. Iar pe Petru dezbracându-l, l-a batut cu toiège pe spinare și pe pânțece, și l-a bagat în temnița. După aceea mai scotându-i, iarăși i-a supus la cumplite chinuri, în timpul cărora și-au dat sufletul lui Dumnezeu. După aceea au adus și pe tatal lor Ioan, și ridicându-l cu mâna stânga de grumaji, îi baga lui sabia în gura pe gâtlej, și așa el și-a dat duhul peste fiii săi.

Și făcând foc mare, au ars trupurile sfinților toate la un loc. Iar fericitul Andrei, foarte bătrân fiind de vârstă, și multă vreme zacând la închisoare, uscat fiind de foame și de sete și de goliciune și nesupunându-se aceluia, a fost strapuns cu sulita și apoi i s-a taiat capul. Și așa s-a plinit marturisirea lor.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenite Raida fecioara.

Această sfântă s-a născut în Egipt, la locul ce se cheama Tama, fiica fiind unui preot anume Petru, și a îmbrăcat schima monahicească, având ea doisprezece ani. Deci pogorându-se împreună cu alte fecioare la fântâna ca să-și scoată apa și văzând multe fecioare, femei și multime de bărbați, preoți și diaconi și calugari, pe care îi prinsese ighemonul Luchian, și-i ducea legați într-o corabie, și aflând ea că sunt legați pentru Hristos, îmbarbatându-se, a intrat și ea între dânsii, rugându-se lui Comentarisie care era mai mare, ca să fie și ea cu aceia, iar acela o învăța să-și aleaga ce este mai bine: să nu patimească chinuri, nici să moară cu acei legați. Dar nevrând ea, a stat înaintea ighemonului și a batjocorit pe zeii lui și l-a scuipat în obraz căci își batea joc de credința creștinilor. De aceea, după multe chinuri i s-a taiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioaselor femei surori Xantipi și Polixeni.

Aceste sfinte au fost din țara spaniolilor, pe vremea lui Clăudiu Cezarul. Xantipi era femeia lui Prob care administra țara și a fost învățată de Apostolul Pavel când a fost acolo, și împreună cu alții și barbatul ei. Iar Polixeni fusese răpită de oarecare om rău și făcător de rele; dar cu darul lui Dumnezeu a scăpat curată și neîntinată, și a fost botezată de Apostolul Andrei.

Crezând mulți prin ea, a luat cu sine pe Apostolul Onisim, și s-au dus în Spania, patria sa. După acea călătorie mare și nespusa, a fugit trăgând cu dânsa și pe Rebeca cu care se botezase, și a aflat pe sora sa Xantipi. Și petrecându-și viața împreună, și multe puteri de minuni arătând, către Domnul s-au dus.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Nicolae Pantopolitul, care, marturisind în Constantinopol, la anul 1672, prin sabie s-a sfârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Ioan din Konitsa.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

24 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea Sfintei Marii Mucenite și întocmai cu Apostolii Tecla.

Aceasta sfânta a fost din cetatea Iconiei, născută fiind de Teoclia, de bun neam și slavita. A învățat cuvântul credinței de la marele Pavel Apostolul, când acesta învăța în casa lui Onisifor. Iar sfânta când a venit la credință era de optsprezece ani, logodită fiind cu Tamir. Și nebagând seama focul în care s-a aruncat, nici de logodnic, a urmat lui Pavel. Iar după aceea mergând la Antiohia, a fost dată la fiare salbatice de Alexandru, și la tauri ca să o împunga și să o sfărâme; și izbăvindu-se de toate cu darul lui Dumnezeu, și propovăduind prin multe locuri pe Domnul Iisus Hristos și trăgând pe mulți către credință în Hristos, s-a dus la patria sa, unde petrecând cu singurătate într-un munte, ce se zice vechea Selevchie și făcând multe puteri de minuni, a parasit viața,

despiciându-se o piatră și primind-o. Iar toată vremea vieții sale a fost nouăzeci de ani.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Coprie.

Acest sfânt părinte s-a născut în gunoi lângă Mănăstirea Sfântului Marelui Teodosie Chinoviarhul, dintr-o femeie urmarită de agareni, cu alți mulți creștini care fugeau către Sfântul Teodosie ca să scape. După ce s-au dus păgâni, potoliti de dumnezeiescul dar ce locuia în Sfântul Teodosie, au aflat calugării pe copilul ce se născuse în gunoi. Din porunca marelui Teodosie l-au luat și l-au numit Coprie (adica gunoi) și a fost hrănit cu laptele unei capre, care pășea în câmp împreună cu celelalte. Iar când stia vremea ca trebuie să suga copilul, se pogora singura din munte de-l alăpta și iar se întorcea la turma. Dacă s-a făcut mare, copilul era foarte drag marelui Teodosie, și s-a învrednicit de Duhul Sfânt. Căci păzind curăția sufletului a ajuns de i se supuneau fiarele salbatice. Așa, într-una din zile, aflând un urs în grădina mâncând lactucile, l-a luat de urechi și l-a scos afară. Și poruncindu-i, cu ruga marelui (Teodosie), n-a mai cutezat ursul altădată să mai intre în grădina. Și în munte suindu-se cu un magar la lemne, și aducând lemnele iarăși a venit un urs, și a apucat magarul să-l vatăme.

Dar sfântul a prins pe urs, și a pus lemnele pe el zicându-i: "Nu te voi lăsa, că acum trebuie să faci tu slujba magarului până se va tamadui". Și prin ruga marelui Teodosie i se supunea ursul și căra lemne. Acest sfânt servind la bucatărie, când undea caldărea de se varsau bucatele, negăsind la îndemână

lingura cea obisnuita, își baga mâna goala în caldare de potolea undele si nu se vatama.

Ajungând el la nouazeci de ani, stralucea între parintii aceia ca soarele, împodobit fiind cu preotia si cu tot felul de virtuti. Si stând într-un loc ascuns își tindea rugaciunile catre Dumnezeu atâta, încât marele Teodosie, dupa mutarea sa catre Domnul, i se arata, si venea împreuna cu dânsul si cânta. Si mai pe urma zise catre dânsul: "Iata, frate Coprie, ti-a venit vremea petrecerii tale; vino catre noi la locul care-ti este gatit". Si daca auzi aceasta minunatul, peste putine zile se îmbolnavi si sarutând pe sfintii parinti, se duse cu pace catre Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Siluan Athonitul.

Acest Siluan, cetatean al Ierusalimului cel ceresc, s-a ivit din parinti cucernici de pe pamântul Rusiei în satul numit Sovsk, tinând de Mitropolia Tambovului. S-a nascut în anul al 1866-lea de la nasterea dupre trup a Cuvântului lui Dumnezeu, si din tinerete a fost chemat la pocainta de Însasi prelaudata Nascatoare de Dumnezeu si pururea Fecioara Maria.

Ajungând cu vârsta la al 27-lea an, a parasit grijile lumii si întarindu-se la drum cu rugaciunile celui între sfinti Parintele Ioan din Kronstadt, a ajuns în Grecia, la vestitul Munte Athos, luând asupra-si jugul cel monahicesc în Mănastirea Sfântului Mare Mucenic si Tamaduitor Pantelimon.

Daruindu-se din tot sufletul lui Dumnezeu, în putina vreme nu numai a primit rugaciunea cea neîncetata în dar de la Preasfânta de Dumnezeu Nascatoare, dar si negraitei dumnezeiesti aratari în slava a Domnului nostru Iisus Hristos s-a învrednicit, în cinstita biserica a Sfântului Prooroc Ilie care se afla în moara zisei mănastiri.

Stingându-se însa primul har si cuprins fiind cel preacuvios de plâns mare, si de multe ori fiind parasit de Dumnezeu si dat ispitirilor vrajmasilor celor întelegatori, vreme de 15 ani urmând pasilor lui Hristos, "cereri si rugaciuni catre Cea ce putea sa-l mântuiasca pre dânsul din moarte, cu strigare tare si cu lacrimi aducând" (Evr 5,7), învătat de Dumnezeu fiind (vezi In 6,45), de Sus a auzit glasul Datatorului de Lege: "Tine-ti mintea în iad si nu deznadajdui", pre carele pazind ca pre un nemincinos îndreptar, alergat-a în calea lui Antonie, lui Macarie, lui Sisoe, lui Pimen si a celorlalti preaslaviti dascali ai pustiei, a caror masura si ale caror daruiri a atins, aratându-se un învătator apostolicesc si proorocesc, viu fiind si dupre moarte.

Lasat-a si scrieri pline de har si de Duhul Sfânt, pre care le-a facut aratate ucenicul si învătăcelul lui, Staretul Sofronie, întemeietorul si arhimandritul celei din insula Britaniei mănastiri a binecredinciosilor ortodocsi. Si ce nevoie este aici de a înmulti cuvinte despre atotcuviosul Siluan? Caci mai înainte venind acel Avva Sofronie, însemnat-a si a scris viata si învătatura aceluia pre larg si cu de-amanuntul la începutul cartilor dumnezeiestilor si

preadulcilor lui scrieri. Cărea carte învăta, precum este cu putinta celor ce citesc sa cunoasca si sa vaza, ce fel a fost acest nevoitor al Domnului, si cum, pazind Poruncile cu scumpete, murind vietii întru totul, dobândit-a pre Hristos, precum zice Sfântul Pavel, viind într-însul (Ga 2, 20); carte, altfel de Dumnezeu insuflata, fiind scrisa cu con-deiul Duhului. Adeveresc cuvântul acesta cei multi cari printr-însul "dintru tot neamul ce este sub cer" (FA 2, 5) "la cunostinta adevarului" (1 Tim 2, 4) au venit, si înca si acuma vin. Caci a fost acest minunat barbat "blând si smerit cu inima" (Mt 11, 29), înflacarat rugator catre Dumnezeu pentru mântuirea tuturor oamenilor, si un propovaduitor neasemuit al dragostei pentru vrajmasi, carea este întarirea cea mai neîndoielnica cu putinta a venirii Duhului, cu adevarat Cel dumnezeiesc.

Mutatu-s-a de la moarte la viata acest fericit Cuvios Siluan, împlinit în zile dupre Duhul, în luna lui septembrie, ziua a 24-a, în anul 1938, împaratind Domnul nostru Iisus Hristos, Caruia slava si stapânirea în vecii vecilor. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

25 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre Eufrosina, fiica lui Pafnutie Egipteanul.

Sfânta Eufrosina a trait pe timpul Împaratului Teodosie cel Mic. Parasind ea lucrurile veselitoare ale lumii și desertaciunea și slava vietii acesteia, și fugind pe ascuns din casa parinteasca, s-a schimbat pe sine, îmbracând haine barbatesti, Smarald numindu-se, în loc de Eufrosina. Si fiindca a iubit vietuirea monahiceasca, a mers la o mânăstire de barbati, aratându-se ca un famen împaratesc, și tunzându-si parul capului sau, se silea prin tot chipul sa se ascunda, ca sa nu o afle Pafnutie, tatal ei. Dupa ce si-a câstigat dorinta, se nevoia cu multe nevointe și osteneli și cu rugaciuni neîncetate, pâna când si-a uscat cu totul trupul sau gingas femeiesc, asa fel, încât toti fratii mânăstirii se spaimântau și se minunau, vazând patimirea ei. Si cu adevarat era un lucru minunat, sa vada cineva o femeie frumoasa, locuind în mijlocul monahilor. Prin urmare asa a putut a straluci în mijlocul barbatilor cu virtutile, precum și piatra cea scumpa smaraldul straluceste în mijlocul celorlalte pietre. Cu adevarat smarald s-a aratat fericita aceasta Eufrosina, ramânând necunoscuta, nu un an sau doi sau trei, ci vreme de treizeci și opt de ani încheiati, adica pâna la sfârșitul vietii sale.

Caci numai la sfârșitul vietii sale s-a aratat cum ca era femeie, și nu barbat. Pafnutie, tatal ei, a mers odata la mânăstire, pe timpul în care era sa moara cuvioasa. Si vazându-l ea, a zis catre dânsul cuvântul acesta cel mai de pe urma: "O, tata!" Si asa si-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu, bucurându-se și veselindu-se de bunatatile ce avea sa le dobândeasca pentru nevointele și ostenelile sale.

Tatal ei auzind cuvântul acesta, s-a spaimântat, pentru bucuria cea peste masura ce a luat, ca s-a învrednicit a vedea pe fiica sa, și a cazut la pamânt ca un mort. Si ce alt dar se cuvenea sa patimeasca, în timp ce a auzit acest cuvânt facator de bucurie? A lasat el patria și lumea și cele din lume, și luând în sufletul sau asemenea râvna și dorinta a pustnicestilor nevointe ale fiicei sale, s-a facut și el monah. Pentru aceasta s-a aratat mostenitor, atât al locului cum și al chipului, mânăstirii, și al virtutilor fiicei sale. Ca un tata al acestui fel de copil evlavios, bucurându-se și veselindu-se, s-a mutat la Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului mucenic Pafnutie Egipteanul.

Sfantul Martir Pafnutie a fost chemat din Egipt și s-a nevoit in desert. In timpul persecutilor lui Diocletian (284-305), guvernatorul Adrian a poruncit

ca Sfântul Pafnutie să îi fie adus înainte. Sfântul neașteptând după aceștia de au fost trimiși să îl aducă, s-a înfățișat înaintea guvernatorului pentru a mărturisii pe Hristos și pentru a primi mucenicești cazne.

Dintre soldații care l-au pus la cazne, Dionisie și Callimachii, văzând puterea cu care Dumnezeu îl ținea pe mucenic neatins au crezut în Hristos. Mantuitorul ei insuși, fapta pentru care le-au fost tăiate capetele. După aceste cazne Sfântul Pafnutie a fost aruncat în închisoare unde dintre cei închiși aduce la Hristos un număr de 40, aceștia fiind și ei martirizați prin arderea cea de vii. După o vreme Sfântul Pafnutie a fost lăsat liber, nevătat arătându-se prin grija lui Hristos, iar un creștin pe nume Nestorie l-a primit pe dansul la sine. Acesta, împreună cu a sa familie, primind îndrumarea cea duhovnicească a sfântului, au ajuns în curând dintre cei mai râvnitori în credință, iar până într-un sfârșit au primit moartea cea mucenicească. Sfântul a fost sfătuit și a întărit în credință mulți alți creștini pentru al mărturisii pe Hristos și pentru a primi de Dumnezeu binecuvântatele cazne. Unii fost au tăiați cu săbile alții arși de vii, 546 a fost numărul acestora.

Sfântul însuși a fost aruncat de calai într-un rau cu o piatră atârnată de gat, dar minune s-a arătat plutind acesta la mal cu piatra. Până în sfârșit l-au trimis pe sfântul mucenic înaintea lui Diocetian însuși, împăratul ordonând ca sfântul să fie rastignit într-un smochin.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Pafnutie anahoretul și a celor 546 mucenici împreună cu dânsul.

Tot în această zi, pomenirea aducerii aminte de cutremurul cel mare, în care s-a făcut rapirea unui prunc în văzduh.

Pe timpul împăratiei lui Teodosie cel Mic, vrând Dumnezeu să arate oamenilor, mai înainte de ziua învierii, a îngăduit de s-a făcut cutremur înfricosător. Pentru aceasta a făcut litanie tot poporul cu împăratul Teodosie, și cu patriarhul Proclu și cu tot clerul Bisericii, și cu tot orașul pentru frică, afară la câmp. Și fiindcă atunci din ispita diavolului se începuse eresul teopăștilor (a celor ce ziceau că Dumnezeu a suferit), fără de veste a fost rapit un copil și se ducea în sus în văzduh. Și strigând toți cu frică și cu spaimă multe ceasuri: "Doamne miluiește", s-a pogorât iarăși copilul sezând ca pe un norișor, și a spus cu mare glas, ca cetele îngerilor cântă întreit sfânta laudă: "Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi". Și îndată cu glasurile acestea și-a dat copilul sufletul la Dumnezeu și a încetat cutremurul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Pavel și Tatis, cu fiii lor.

Acești Sfinți Pavel și Tatis, și copiii lor Savinian, Maxim, Ruf și Eugenie, erau din cetatea Damascului. Și fiind pârâți că sunt creștini, au fost închiși în temniță și legați cu lanțuri. Și fiind aduși la întrebare, au fost batuți tare și chinuți de mâinile celor fără de lege, dându-și sufletele la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Parintelui nostru Serghie de Radonej, facătorul de minuni și ocrotitorul Rusiei.

Sfântul Serghie s-a născut în 1313 la Rostov. Parinții săi, Chiril și Maria, îl botezau cu numele de Bartolomeu. Încă din sinul mamei sale, Dumnezeu lăsa

sa se intrevada maretia ce ii va fi data mai tirziu supusului sau. Astfel o data, in timpul Liturghiei, inaintea citirii Evangheliei, pruncul incepu sa tipe in pintecele maicii sale, atit de puternic incit glasul lui fu auzit si de catre ceilalti. Cind se cinta imnul Heruvimilor, vocea pruncului rasuna din nou, ceea ce o infricosa pe Maria. Cind Preotul rosti efonisul "Sfintele Sfintilor", pruncul scoase un strigat pentru a treia oara iar mama sa incepu sa plinga. Cei de fata voiau sa vada copilul ; dar mama fu nevoita sa spuna ca el nu striga din bratele sale ci din pintecele sau. Dupa aceasta intimplare neobisnuita, Maria, pe toata perioada cit a fost gravida, nu a mincat nici carne nici lapte nici peste ; se hranea numai cu piine si apa si se ocupa numai cu rugaciunea. Cind implini sapte ani, copilul fu trimis la scoala. Dar spre deosebire de fratii sai Stefan si Petru care invatau bine, Bartolomeu intimpina dificultati. Invatatorul il pedepsea, colegii rideau de el, parintii il certau ; dar Bartolomeu, cu toata bunavointa lui, nu reusea sa invete.

Atunci se intimpla acelasi lucru ca si cu Saul. Intr-o zi, in timp ce tatal sau il trimisese pe cimp sa aduca acasa caii, Bartolomeu vazu un calugar batrin sub un stejar, care se ruga plingind. Tinarul se apropie incetisor, asteptind sfirsitul rugaciunii Staretului, care ii spuse : Bartolomeu raspunse : . Staretul, spunind o rugaciune, dadu copilului o bucata de prescura si ii spuse : . In timp ce Staretul voia sa plece, Bartolomeu cazu la picioarele lui si ii ceru sa vina in casa parintilor sai. Aduca : . Batrinul, zimbind, se duse la casa parintilor copilului, care ii facura o primire foarte respectuoasa. Il rugara sa ramina cu ei la masa, apoi Staretul intra in capela familiei. Luind pe copil cu el, batrinul calugar ii porunci sa spuna ceasurile. Dar surprins, Bartolomeu raspunse ca el nu putea sa citeasca. Staretul ii mai porunci o data si copilul, luindu-si binecuvintarea, incepu sa citeasca Psalmii corect si raspicat, spre surprinderea generala. La masa, parintii povestira calugarului ce se intimplase la biserica atunci cind copilul era inca in pintecele mamei sale. Staretul, inainte de a-si lua ramas bun, spuse aceste cuvinte cu tilc : . Dupa aceea, Bartolomeu incepu cu ardoare sa se duca regulat la biserica si sa citeasca Sfinta Scriptura. Dupa o oarecare vreme, pe cind era in virsta de doisprezece ani, incepu sa se infrineze cu strictete, abtinindu-se de la a minca miercurea si vinerea si multumindu-se in celelalte zile doar cu piine uscata si apa. Din cauza unor necazuri pe care le avu la Rostov, tatal lui Bartolomeu, Chiril, pleca la Radonej cu familia. Acolo Bartolomeu continua sa traiasca ca un ascet. In timp ce cei doi frati ai lui se casatorisera, el ceru voie parintilor sa intre in calugarie. Acestia il rugara sa mai intirzie in dorinta sa pina la moartea lor. Insa la putin timp se dusera chiar ei la manastire si murira curind. Timp de patruzeci de zile Bartolomeu se ruga la mormintul lor, dadu de pomana saracilor si se ingriji sa fie tinute slujbele de pomenire. Dupa aceea ii darui lui Petru, fratele sau mai mic, toate bunurile sale si hotari sa isi implineasca dorinta. Stefan, fratele sau mai mare, a carui sotie murise, fu ordonat calugar la Manastirea din Khotov, unde ii erau ingropati parintii. Bartolomeu, care voia sa traiasca in singuratate deplina, il convinse pe Stefan sa caute un loc mai prielnic vietii de ascet. Mersera multa vreme prin paduri, pina gasira un loc in apropierea unui curs de apa si departe de drumul mare, la vreo zece kilometri de Radonej si de Khotov.

Construira o chilie cu o mica biserica. Fratele mai mic, supus celui mare, intreba carui sfint avea sa fie inchinata biserica. Bartolomeu, amintindu-si cuvintele Staretului, raspunse ca se cuvenea ca biserica sa fie rinduita Sfintei Treimi. Fratele mai mic spuse ca tot astfel gindea si el. Biserica fu sfintita cu binecuvintarea Mitropolitului Teognost. Cum ii ceruse si Igumenului Mitrofan sa vina, Bartolomeu isi primi tunsoarea monacala cu numele de Serghie.

Avea pe atunci douazeci si patru de ani (1337). Iar Stefan pleca la putina vreme la Manastirea Teofaniei la Moscova.

Si iata ca Serghie se trezi singur in aceasta padure, unde lupii urlau in apropiere de chilia lui. La fel si ursii se apropiau de locul in care vietuia Sfintul. O data, Serghie dadu peste un urs pe care il vazu ca nu era pe atit de feroce pe cit de infometat si incepu sa ii fie mila de acest animal, apoi ii dadu de mancare. Fiara se atasa de parinte si venea adesea sa isi primeasca milostenia. Sfintul i-o dadea de fiecare data, isi impartea ultima bucata de piine cu acest animal, mergind pina intr-atit incit se lipsea el de hrana ca sa ii dea ursului. Sfintul Serghie ramase singur vreme de trei ani pina cind fanatici ai pioseniei incepura sa il solicite voind sa traiasca sub indrumarea sa spirituala. Incet incet, doisprezece frati se adunara si fiecare isi construi propria chilie. Slujba de la miezul noptii, Utrenia, Ceasurile, Vecernia si Pavecernita erau savirsite zilnic la biserica. Pentru a spune Liturghia, fratii chemau pe un Preot din afara, caci inca nu era nici unul printre ei. In fine, Igumenul Mitrofan, care il tunsese monah pe Serghie, veni sa locuiasca impreuna cu ei. Dar la putina vreme acest batrin muri. Serghie, din smerenie, nu voia sa devina Igumen. Fratii se reunira atunci, venira sa il vada pe Sfint si ii spusera : "Parinte, nu putem trai fara Igumen si noi voim ca tu sa indeplinesti acest rost. Astfel, cind vom veni sa iti marturisim pacatele noastre, vom primi invataminte si iertarea. Se cuvine de asemenea ca Sfinta Liturghie sa fie zisa si ca noi sa primim Sfintele Taine din miinile tale curate". Dar Serghie refuza si dupa citeva zile comunitatea se reuni din nou la Sfint, rugindu-l sa accepte indatoririle de Igumen. "Nu imi e ingaduit mie sa indeplinesc Slujirea Ingereasca; rostul meu e sa pling pentru pacatele mele", le raspunse el. Fratii plinsera si spusera in cele din urma : "Daca tu nu vrei sa iei in grija sufletele noastre, vom fi nevoiti sa parasim aceste locuri, vom rataci atunci precum oile pierdute si va trebui sa raspunzi in fata lui Dumnezeu". "Prefer sa ma supun decit sa poruncesc, spuse Serghie, dar, de teama judecatii lui Dumnezeu, las acest lucru in voia Domnului". Luind cu el doi calugari dintre cei mai in virsta, se duse in localitatea Pereiaslavl, la Atanasie, Episcopul Voliniei (*Ukraina), caruia Sfintul Alexei, pe atunci la Constantinopol, ii incredintase treburile diocezei metropolitane.

In 1354, Serghie fu hirotont Preot si ridicat la rangul de Igumen de catre Episcopul Atanasie. Savirse zilnic Sfinta Liturghie si venea primul la biserica pentru fiecare slujba. Fabrica el insusi luminarele si prescurile, nu ingadua nimanui niciodata sa participe la aceste treburi.

Timp de trei ani, numarul calugarilor ramase neschimbat, primul care spori numarul lor fu Arhimandritul Simon din Smolensk, care prefera mai degraba sa fie supus Sfintului Serghie decit poruncitor in alta parte.

Seara dupa Pavecernita, nimeni nu avea dreptul sa se duca in chilia altui calugar, cu exceptia cazurilor de extrema necesitate. Caci orele noptii trebuia daruite numai lui Dumnezeu. Restul vremii, ei ramineau in liniste alternind rugaciunea si lucrul manual. La sfisitul rugaciunii pe care fratii trebuiau sa o incheie in chiliile lor, Sfintul facea in secret turul acestora. Daca auzea discutii desarte sau risete, batea in geam pentru a le face sa inceteze si se ducea de acolo plin de intristare. Dimineata ii aduna pe impricinati si cu ajutorul pildelor si pe un ton umil si blind, ii povatuia. El nu uza de severitate, si aceea masurata, decit fata de cei care refuzau sa se caiasca si ramineau in greselile lor. Iubea atit de mult saracia incit institui ca regula stricta aceea de a nu face niciodata cheta in folosul manastirii, oricare i-ar fi fost nevoile. Comunitatea traia in desavirsita saracie : iluminatul se facea cu

taciuni pentru Slujba, iar cartile erau facute din scoarta de mesteacan. Intr-o buna zi manastirea ajunsese in asemenea nevoi incit nu se mai gasea nici piine nici apa. Dupa ce a petrecut trei zile fara de hrana, Serghie se duse la fratele Daniel si ii spuse : "Am aflat ca voiai sa construiesi o intrare in fata chiliei tale. Am sa ti-o construiesc eu pentru ca miinile mele sa nu leneveasca. Nu o sa te coste scump, vreau piine stricata daca ai". Daniel ii aduse bucati de piine stricata pe care le avea la el. "Pastreaza-le, ii spuse Sfintul, pina la ceasul al noualea ; eu nu iau simbria inainte de a fi lucrat". Sfirindu-si lucrul, Serghie se ruga, binecuvinta piinea, minca din ea, bau apa, si asta fu mincarea lui. Din lipsa hranei, fratii incepura sa isi manifeste nemulțumirea : "Noi murim de foame" spusera cei slabi "si tu nu ingaduiesi sa cerem de pomana. Miine ne vom duce de aici, fiecare in seama lui, si nu ne vom mai intoarce". Sfintul ii convinse atunci sa nu isi slabeasca nadejdea in Dumnezeu. "Cred, zise el, ca Dumnezeu nu ii va uita pe vietuitorii acestui loc". Atunci se auzi cineva batind la usa. Paznicul vazu ca cineva adusese multe piini. Alerga plin de bucurie si ii spuse Igumenului : "Parinte, ne-au fost aduse multe piini. Da-ne binecuvintarea ca sa le luam!" Sfintul porunci ca binefacatorii sa fie lasati sa intre si ii invita pe toti fratii la masa, dupa ce mai inainte savirsi o slujba de multumire. "Unde sint cei ce ne-au adus aceste daruri ?" intreba el. "Noi i-am invitat la masa si i-am intrebat cine le-a trimis" raspunse calugarul "iar ei ne-au raspuns ca au fost trimise de cineva care il iubeste pe Hristos ; dar ca, avind si altele de infaptuit, trebuiau sa plece".

Alta data, Sfintul, seara tirziu, se ruga pentru fratii din manastirea lui. Deodata, auzi un glas spunindu-i : "Serghie!" Terminindu-si rugaciunea, deschise fereastra si zari o lumina neobisnuita coborind din cer iar glasul continua : "Serghie! Domnul a auzit rugaciunea pentru copiii tai ; iata cita multime s-a adunat in jurul tau in numele Sfintei Treimi". Atunci, Sfintul vazu o multime de pasari minunate, zburind nu numai in manastire ci si in jurul ei. "Astfel, continua glasul, se va inmulti numarul discipolilor tai si nu iti vor lipsi urmasii care sa mearga pe urmele tale".

La putina vreme, Patriarhul Filotei (praznuit la 11 octombrie) trimise Sfintului o cruce si multe alte daruri impreuna cu o scrisoare cu urmatorul continut :

"Prin Indurarea Dumnezeiasca, Arhiepiscopul Constantinopolului, Patriarhul Ecumenic, Filotei, catre Serghie, fiu in Sfintul Duh si slujitor al umilei noastre persoane. Fie ca harul, pacea si binecuvintarea sa fie cu voi toti! Am auzit si noi de viata ta plina de virtute, incuviintam, si il preamarim pe Dumnezeu pentru aceasta. Dar iti lipseste un lucru : comunitatea (monahism cenobitic). Stii, Parinte prea asemuit lui Hristos, profetul David, care pe toate le pricepea cu mintea lui, a laudat comunitatea." "Ce e mai frumos pentru frati decit sa traiasca impreuna ?" (Psalmul 132). De aceea, va voi da un sfat folositor : instituiti cenobitismul. Fie ca mila lui Dumnezeu si binecuvintarea noastra sa fie cu voi!" Urmind sfatul Patriarhului, Sfintul, cu binecuvintarea Mitropolitului Alexei, introduse in manastirea sa viata in comuniune totala. Construi cladirile necesare, stabili datoriiile proprii acestui mod de viata, si porunci ca toate sa fie comune, interzicind cuiva de a detine ceva propriu sau de a numi ceva ca fiind "al sau". Numarul discipolilor spori atunci si abundenta domnea in manastire. Fu introdusa ospitalitatea, fura hraniti saracii si se dadu pomana celor care o cereau. Sfintul Serghie se supuse acestui sfat al Patriarhului din spirit de ascultare. Desi ramase iubitor de singuratate, accepta sa isi asume aceasta forma mai rigida de conducere, fara a inceta insa de a fi un parinte si un invatator mai degraba decit un administrator. Dar in curind avea sa fie supus la grele incercari. Intr-o simbata, Sfintul se

gasea in Altar, savirsind Vecernia. Fratele sau, revenit in manastire, il intreba pe cel care cinta (Canonarque) : "Cine ti-a dat aceasta carte ?" " Igumenul", raspunse acesta. "Cine e Igumen aici ?" raspunse la rindul sau, cu minie, Stefan. "Nu eu am fost primul care a creat acest lacas ?". Si adauga cuvinte grele. Sfintul auzea toate acestea in Altar si intelese ca aceasta manifestare de nemultumire se datora de fapt noii ordini instituite in manastire.

Nemultumiti de cenobitism, citiva parasira manastirea pe ascuns iar altii isi doreau sa nu il mai aiba pe Serghie ca Igumen. Sfintul, lasindu-i pe cei care voiau sa vietuiasca dupa voia lor in fata propriei constiinte, nici nu reveni in chilia sa, ci se indeparta de manastire. Calugarii cei mai destoinici erau nelinistiti, dar inca se mai gindeau ca Serghie va reveni. Totusi fura dezamagiti in asteptarea lor. Sfintul se stabili la Kirjatch. La cererea citorva, Sfintul Alexei trimise mesageri la Sfintul Serghie, pentru ca el sa revina la manastire unde era atit de folositor. Dar Sfintul Alexei, simtindu-si sfirsitul aproape, si-ar fi dorit pe Sfintul Serghie ca urmas. Il aduse la el si ii darui crucea sa episcopala. Dar Sfintul Serghie, din smerenie, o refuza spunind : "Iarta-ma Doamne, dar inca din copilarie nu am purtat niciodata aur iar acum, cu atit mai mult voiesc sa ramin in saracie". "Stiu, prea iubite, dar accepta din supunere" raspunse Alexei. Si totodata ii puse crucea in jurul gitului si ii vesti ca il numea urmasul sau. "Iarta-ma, cinstite pastore, dar tu voiesti sa ma incarci cu o greutate care depaseste fortele mele. Nu vei gasi in mine ceea ce cauti. Eu sint cel mai pacatos si cel mai rau dintre toti".

Cind hoardele tatarilor se napustira asupra pamintului rus, si cind poporul era inspaimintat, marele Duc Dimitrie Ivanovici, care avea mare credinta in Sfintul Serghie, il intreba daca trebuia sa intre in razboi impotriva tatarilor pagini. Sfintul il binecuvinta pe marele Duc pentru a intra in razboi si ii spuse : "Cu ajutorul lui Dumnezeu, vei fi invingator si vei iesi din lupta neatins, acoperit de glorie". In timpul celei de a doua batalii de la Koulikovo, Sfintul era in rugaciune cu fratii sai si vorbea de desfasurarea fericita a luptelor. Pomenea chiar numele celor care cadeau, spunind o rugaciune pentru ei. Conform prezicerii Sfintului Serghie, marele Duc cistiga renumita victorie de la Koulikovo, care constituia inceputul eliberarii de sub jugul tatar.

Intr-o noapte, in timp ce Sfintul Serghie cinta Acatistul Maicii Domnului si ii adresa rugaciuni infocate pentru manastire in fata Icoanei ei, se intrerupse o clipa pentru a-i spune ucenicului sau Miheea : "Vegheaza, copilul meu, caci vom avea un oaspete miraculos!". Abia ce pronunta aceste cuvinte ca auzi un glas : "Preacurata soseste!" Se precipita la intrarea in chilia sa si, deodata, o lumina neobisnuita il invalui, mai stralucitoare decit soarele. O vazu pe Prea Sfinta Maica Domnului, insotita de Apostolii Petru si Ioan, raspindind o maretie de nedescris. Sfintul se prosterna la pamint dar Maica Domnului il atinse cu mina sa si ii spuse : "Nu-ti fie teama, alesul meu! Am venit la tine pentru ca ti-am auzit rugaciunea pentru discipolii tai si pentru acest loc. De acum inainte nu vei mai parasi manastirea ta, atit in viata cit si dupa moarte, o vei ocroti". Dupa aceea Sfintul nu mai dormi toata noaptea, meditind cu cucernicie la mila cereasca.

Cu sase luni inainte de moartea sa, Sfintul, chemind comunitatea, o incredinta lui Nikon si se dedica el insusi singuratatii si rugaciunii. In septembrie isi presimti boala, chema din nou pe frati si le dadu la toti ultimele indrumari. Muri in ziua de 25 septembrie 1391, la virsta de 78 de ani.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

26 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a douazeci și sasea, pomenirea mutării la Domnul a Sfântului slavitului Apostol și Evanghelist Ioan Teologul.

Sfântul Ioan Evanghelistul a fost feciorul lui Zevedei și al soției lui, Salomi,

care era fiica logodnicului Iosif. Pentru că acesta a avut patru feciori: pe Iacov, pe Simeon, pe Iuda și pe Iosif și trei fete: pe Estera, pe Marta și pe Salomi, care a fost femeie lui Zevedei, și mama lui Ioan. De aici se vede că Domnul nostru Iisus Hristos era unchi lui Ioan și frate al Salomiei, fetei lui Iosif. Acesta este cel ce s-a rezemat pe pieptul lui Hristos, ca cel ce era foarte iubit de Dânsul. Pentru că și la vânzare a fost cu Dânsul, și la rastignire, când a luat și pe Nascatoarea de Dumnezeu în casa sa, slujind-o până la adormirea ei. Iar după adormire aruncând sorti Sfintii Apostoli unde era să meargă fiecare dintr-înșii și să propovăduiască, a căzut lui Ioan soarta ca să meargă în

Asia. Se măhnea de aceasta că cunostea mai înainte că o să aibă nevoie de călătorie pe mare, ceea ce și spuse mai înainte ucenicului său Prohor. Umblând patruzeci de zile și patruzeci de nopți pe mare, purtat de puterea valurilor, căci se măhnișe pentru sorti; și (fiindcă n-a nădăruit la puterea lui Dumnezeu cea nebiruită) pentru aceasta s-a îngăduit de la Dumnezeu că să cada în ispită, că prin acea ispită să i se ierte greșala sa cea omenească. Și s-a dat într-o parte de loc al Asiei, ce se cheama Marmareonda și acolo a aflat pe Prohor căzut și el în primejdie. Căci fiind disprețuit de oamenii ce erau acolo, și parându-li-se că este vrajitor, și că Ioan ar fi furat galbeni din corabie și a fugit. Scapând cu nevoie a sosit la locul ce s-a zis mai sus. Mergând la Efes i-a aflat pe ei o femeie anume Romana vestită în rautate până și la Roma. Aceasta platindu-le i-a silit să slujească la baie. Apostolii neștiind mestesugul babei, ea îi necajea atât de rău că i-a făcut pe amândoi ca pe niște robi. Ioan era rânduit să facă foc, să încălzească baia, iar Prohor să porneasca apa la baie în tot timpul. De trei ori într-un an un drac cumplit sugruma înăuntru câte un tânăr și câte o tânără, pentru că atunci când se zidise baia a pus un tânăr și o tânără la temelie, și din această pricină începuse a face moarte.

Când a fost a treia luna, intrând Domnus, feciorul lui Dioscorid într-aceia baie, a fost sugrumat de demon. Iar Romana făcând plângere, s-a auzit în tot orășul Efesului și la Dioscorid, care auzind aceasta, de mare întristare și de

multa mândnire a murit și el. Atunci Romana a rugat foarte pe Artemida să învieze pe Domnus, dar fără folos. Întrebând Ioan pe Prohor ce se întâmplase i-a văzut Romana vorbind, și a apucat pe Ioan și strâmtorându-l îi zicea că este fermecător, și că de nu va învia pe Domnus îi va desparti sufletul de trup. Facând apostolul rugăciune și înviind pe copil, s-a spaimântat cu duhul Romana, și zise că este ori Dumnezeu, ori fiul lui Dumnezeu, și a crezut în Hristos, marturisindu-se către Ioan. Iar înviind și pe Dioscorid, a crezut și el împreună cu fiul său Domnus, și se marturisira toti, botezându-se: Dioscorid, Domnus și Romana. Și a rupt Romana înscrisul de robie, iar Ioan a departat și duhul cel viclean din baie.

Pe când efesenii praznuiau pe Artemida, apostolul a stat într-un loc înalt, unde se afla acel idol. Iar poporul înfuriindu-se pentru aceasta, arunca cu pietre asupra lui Ioan, dar nu-l atingeau pe el, ci loveau idolul încât l-au făcut farâme. Apostolul le spunea multe pentru credința; iar ei întarâtându-se, iarasi au aruncat cu pietre asupra lui; pietrele însă se întorceau asupra celor ce le aruncau. Atunci facând apostolul rugăciune se făcu o fierbere mare din pamânt, și au cazut jos la pamânt din popor ca la vreo două sute de oameni și au murit. Iar ceilalți abia dezmeticindu-se și izbavindu-se din groaza, se rugau sfântului să-i miluiască, și să învieze pe cei morți. Deci rugându-se și înviindu-i pe cei ce murisera, și iarasi facându-se fierberea aceea a pamântului, au cazut la Ioan toti și s-au botezat. Apoi când sta sfântul într-un loc ce se cheama Tihi, a tamaduit pe un slabanog ce zacuse doisprezece ani, care, sculându-se, marea pe Dumnezeu. Facutu-s-au și alte multe minuni de Ioan, de s-a dus pretutindenea vestea minunilor. Văzând dar demonul ce se afla în capistea Artemidei, toate cele ce se făcuse de sfântul și cunoscând că și pe el era să-l gonească de acolo, a stârnit furie mare în popor împotriva Sfântului Ioan și a ucenicului său Prohor.

Cunoscând Ioan prin Duhul Sfânt că pornirea poporului era să iasă spre bine, s-a dat de bunăvoie poporului împreună cu ucenicul său Prohor. Și tragându-i poporul până la capistea Artemidei, se ruga ei lui Dumnezeu să cada capistea, dar să nu vatăme pe nimeni din cei ce erau acolo. Și așa cazând capistea, apostolul zise către demonul care se afla acolo: "Tie zic, demone spurcat, câta vreme este de când locuiești aici? Și de ai pornit tu asupra noastră poporul, marturiseste!" Iar demonul striga tare: "De când locuiesc aici sunt două sute patruzeci și nouă de ani și eu i-am pornit pe acestia toti asupra voastră". Zise drept aceea sfântul: "Poruncescu-ti în numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, să nu mai locuiești în acest loc". Și îndată ieși demonul din oras. Atunci pe toti i-a cuprins cutremur și frica, și cei mai multi dintr-înșii au crezut în Domnul.

Facându-se și alte multe semne și minuni din mâinile apostolului, și venind multa multime la credința, s-a dat știri de lucrurile lui și la ighemonul de atunci că poporul, ademenit de niște învățături fermecătorești graite de apostol, paraseste legile împăraților, și calca cinstea zeilor, încât și capistile cele mai bune ale lor au cazut de s-au sfărâmat. De aceea au fost izgoniti în ostrovul Patmos, de care i se arătase Domnul în vis lui Ioan spunându-i-se că are să patimească mult și să fie izgonit la un oarecare ostrov ce se cheama Patmos, fiind celor de acolo de mare folos mergerea lui.

Mergând pe mare la locul Exoriei, a înviat pe unul din slujitorii ce se înecase în mare, și întoarse spre liniste și furtuna, care ridicase asupra lor valul cel groaznic al mării. Pentru aceea s-au botezat toti. Iar Ioan mergând bucuros la Exoria ostrovului Patmos, a scapat pe feciorul lui Miron, pe Apolonid, de dracul ce locuia într-înșul. Și îndată toată casa lui Miron a crezut în Hristos și

s-a botezat, împreuna cu Lavrentie ighemonul, care avea mare putere în acel ostrov, si femeia lui Hrisipia, fiica lui Miron, cu fiul sau si cu toate slugile sale.

Deci, era în partile acelea un vrajitor anume Chinops petrecând în loc pustiu, care cu multimea nalucirilor demonice minuna atâta pe cei fara de minte, încât era socotit ca un zeu. Preotii lui Apolon vazând îndraznirea ce avea Ioan în învatatura sa, au vorbit lui Chinops, pe dânsul rugându-l, sa foloseasca mestesugirile lui împotriva sfântului. Acela, nevrând sa mearga în cetate, caci petrecea în pustietati neumblate, a fagaduit ca va trimite un duh viclean la casa lui Miron, ca sa ia sufletul lui Ioan.

A doua zi a trimis pe unul din duhurile cele viclene învatându-l sa-i aduca sufletul lui Ioan. Mergând demonul la casa lui Miron, a stat în locul unde se afla Ioan, care simtind pe demon, i-a poruncit sa nu se mai mute de acolo, ci sa stea pâna va spune pricina pentru care a venit. Iar duhul a zis: "Preotii lui Apolon au venit la Chinops, si au vorbit multe lucruri rele despre tine, si-l chemau sa vina în oras sa-ti rânduiasca moarte; iar el s-a aparat zicând: "Nu vreau sa ma ostenesc sa merg în cetate pentru un om mic si ticait, ci va întoarceți înapoi, ca mâine voi trimite un duh si voi lua sufletul lui si-l va aduce la mine, si-l voi da la judecata". Iar Ioan zise: "Ai mai fost trimis vreodata si ai mai luat suflet de om sa i-l duci?" Si zise duhul: "Am fost trimis de am omorât, dar suflet n-am luat". Atunci Ioan zise: "Pentru ce-l ascultati?" Si zise duhul: "Toata puterea satanei locuieste acolo si s-a tocmit cu toti cei mai mari si noi cu dânsul, si ne asculta Chinops pe noi, si-l ascultam si noi pe el".

A zis Ioan: "Asculta duh viclean: îti porunceste apostolul lui Dumnezeu Ioan sa nu mai mergi niciodata sa mai viclenesti om, ci sa iesi afara dintr-acest ostrov, si sa umbli ratacind, si sa nu ai loc nicaieri". Si îndata duhul cel viclean a iesit din ostrov. Vazând Chinops ca nu se mai întoarce duhul, a trimis pe altul, care patind la fel a mai trimis si alti doi: unul sa intre la Ioan si altul sa stea afara sa-i aduca raspuns. Deci intrând acela si patind ca si ceilalti, s-a dus celalalt si a spus lui Chinops ce s-a întâmplat. Atunci Chinops, umplându-se de mânie, si luând toata multimea demonilor a mers în cetate; iar cetatenii au început a striga, si toti i se închinau. Gasind el pe Ioan unde învăta, s-a umplut de multa mânie si a zis catre popor: "Oameni orbi si rataciti! Ascultati calea adevarului: de este drept Ioan si sunt adevarate graiurile lui, si va face cuvântul care voi zice, voi crede si eu în cele ce zice". Si apucând Chinops pe un tânar îi zise: "Tânarule, traieste tatal tau?" Iar acela îi spuse ca a murit. Chinops zise: "Cu ce moarte?" Iar acela raspunde: "A fost corabier, si spargându-se corabia pe mare s-a înecat". Iar Chinops zise catre Ioan: "Iata, arata de graiesti adevarat, si scoate pe tatal copilului din mare si adu-l la fiul sau, sa-l vedem si noi viu". Iar Ioan zise: "Nu m-a trimis Hristos ca sa înviez mortii, ci ca sa învat oamenii rataciti". Deci zise Chinops catre tot poporul ce sta acolo: "Macar acum sa ma credeti pe mine, oamenilor, ca acest om este amagitor si va înseala cu farmece; tineti-l pâna ce voi aduce pe tatal tânarului si-l pun înaintea voastra viu". Si l-au tinut pe Ioan. Iar Chinops tinzându-si mâinile si lovind marea, si facându-se sunet în mare de a speriat pe toti, s-a facut nevazut. Atunci au înaltat toti glas, zicând: "Mare esti Chinops si nu este altul afara de tine". Si fara de veste iesi Chinops din mare tinând, precum a zis, pe tatal copilului, si s-au minunat toti. Deci zise catre copil: "Acesta este tatal tau?" Si zise copilul: "Acesta este, doamne", si se închinara toti lui Chinops.

Si vrând ei sa ucida pe Ioan, nu i-a lasat Chinops zicând: "Daca veti vedea altele mai mari decât acestea, atunci va fi certat rau". Si întreba pe unul din

cei de fata: "Ai feciori?" El zise: "Am avut, dar l-a ucis oarecine cu viclesug". Chinops s-a fagaduit sa-l aduca si pe acela la tatal sau, viu. Deci strigând tare, chema anume si pe ucigas si pe cel ucis; iar ei îndata se aratara stând de fata amândoi. Si zise Chin-ops catre omul acela: "Acesta este fiul tau? Si acesta este cel ce l-a ucis?" Si zise omul: "Asa, doamne". Iar Chinops zise catre Ioan: "Te miri de acestea?" Iar Ioan zise: "Nu ma mir, ci mi-e mila de sufletele ce pier prin tine".

Si se lauda Chinops ca va face si pe sfântul sa se mire de cele ce facea el, sperindu-l, ca în cele din urma si de viata îl va lipsi. Iar Apostolul a zis: "Curând ti se vor dezlega semnele si tie". Acestea auzind poporul si pornindu-se asupra lui Ioan, pâna într-atât l-au batut si l-au zdrobit ca l-au lasat aproape mort; si parându-le tuturor, chiar si lui Chinops, cum ca ar fi murit apostolul, nu l-au socotit vrednic de îngropare, ci din porunca lui Chinops l-au lasat neîngropat, ca sa-l manânce fiarele si pasarile. Apoi s-a dus fiecare la casa lui, bucurându-se ca au scapat de Ioan, si mirându-se de spurcatul Chinops. Dupa aceea, peste putin, auzind Chinops ca Ioan

zvârlitura pietrii, au chemat pe demonul cu care facea fermecatoriile, si mergând în locul acela a zis catre Ioan: "Vrând sa te fac de mai mare rusine te-am lasat atunci viu; dar vino sa mergem la marginea marii, si vei vedea puterea mea si te vei rusina". Deci au mers dupa dânsul si cei trei demoni, care se aratasera a fi înviati din morti. Si batând Chinops tare din palme, sari în mare disparând fara de veste din vederea tuturor. Iar poporul striga: "Mare esti Chinops si nu este altul ca tine". Iar Ioan, poruncind demonilor care se faceau ca sunt oameni înviati din morti sa stea pe loc sa nu se miste de acolo, s-a rugat catre Dumnezeu sa nu mai lase viu pe Chinops. Si îndata se facu mare sunet în mare, si învaluindu-se apa unde cazuse Chinops, n-a mai iesit. Iar demonilor carora se aratasera ca au înviat din morti, le-a poruncit Ioan în numele lui Iisus Hristos cel rastignit sa iasa din acel ostrov, si s-au facut nevazuti. Asteptând poporul pe Chinops trei zile si trei nopti pe marginea marii, de foame si de racnete si de zaduf cea mai mare parte dintr-însii lesinase, de zaceau fara glas, dintre care au si murit trei copii. Dar facându-i-se mila sfântului, si rugându-se pentru mântuirea lor si mult învățându-i pentru credinta, a înviat pe copiii cei morti. Atunci toti cu o unire întorcându-se catre Hristos, au primit Sfântul Botez. Deci s-au întors toti locuitorii ostrovului la propovaduirea Evangheliei si venind catre Hristos prin credinta, au facut rugaciune toti catre apostolul, sa le dea scrisa toata mântuitoarea propovaduire.

Mergând Apostolul Ioan într-un munte, împreuna cu ucenicul sau Prohor, a postit trei zile, rugându-se lui Dumnezeu pentru aceasta.

Si dupa a treia zi s-a facut fulger mare si tunet, ca s-a cutremurat muntele si Prohor a cazut la pamânt, iar Ioan ridicându-l si sezând de-a dreapta lui si cautând la cer a început a zice: "La început era Cuvântul, si Cuvântul era la Dumnezeu"... si celelalte. Si savârsind Sfânta Evanghelie, a dat-o în mâinile lor, si de acolo s-a raspândit la toate marginile pamântului. Si a petrecut acolo împreuna cu Prohor; si a aflat pe un tânar într-un oras aproape de Efes, pe care înca pâna a nu fi izgonit la Patmos, sfântul îl daduse pe mâna episcopului bisericii, dar fugind de la episcop, s-a facut capetenie de tâlhari. Pe acesta iarasi l-a întors la pocainta, si a izbavit orasul de moarte, si l-a îndreptat catre Hristos. Si asa a trait Sfântul Evanghelist în Efes, si facând nespuse minuni a atras multa multime catre Hristos. Acolo a mai trait douazeci si sase de ani, si mai înainte noua ani; iar la Patmos cincisprezece ani. Iar când a mers la Efes de la Ierusalim era de cincizeci si sase de ani si sapte luni, încât s-au facut anii lui peste tot o suta cinci ani si sapte luni. Si tragea în casa lui Domnus; de unde iesind cu ucenicii sai, sapte fiind, si mergând într-un loc le porunci sa sada acolo. Si era pe la vremea utreniei, si dându-se putin înlaturi de la dânsii își facu rugaciune multa. Întorcându-se la dânsii, le-a poruncit sa sape crucis dupa statul sau, si facând ei precum le poruncise, a mers si a intrat în groapa, si sarutându-i pe dânsii pentru despartire si ei foarte întristându-se, caci se lipseau de dascalul lor, si varsând lacrimi pentru dânsul, i-a învătat sa-l acopere cu pamânt pâna la genunchi; dupa aceea iarasi sarutându-i si învătându-i, l-au mai acoperit pâna la grumaji; dupa aceea, punându-si o mahrama peste obraz, si punând pamânt peste dânsul a fost acoperit de tot, si rasarind soarele, si-a dat duhul.

Ucenicii plângând mult, caci ramasera lipsiti de dascalul lor, se întoarsera si povestira celor din cetate despre petrecerea lui, si auzind aceasta fratii care erau în cetate au mers de au sapat si n-au gasit nimic. Si plângând mult si rugându-se se întoarsera în cetate. De aceasta si Policrat, episcopul poporului Efesu-lui, scriind catre Victor, episcopul Romei, zise asa: "A adormit în Asia, mare Stihie, care va sa se scoale la ziua cea de apoi a venirii Domnului, Ioan cel ce s-a rezemat pe pieptul lui Hristos". Iar dumnezeiescul Ipolit povestind propovaduirea si savârsirea apostolilor, zice: "Ioan, fratele lui Iacov, propovaduind în Asia cuvântul, a fost izgonit la ostrovul Patmos. Si de acolo, iarasi fiind chemat din izgonire de la Efes, s-au savârsit acolo, în zilele lui Neron. Ale carui moaste cautate de locuitorii cetatii cei credinciosi nu s-au aflat". Iar Chesarie, fratele marelui Grigorie, întrebând la Constantinopol de aceasta pe vremea lui Sighet, i s-a raspuns asa: "Acest Ioan la sfârșitul Evangheliei sale a aratat aceasta: Si aceasta zicând Iisus, zise lui (adica lui Petru): Vino dupa mine; si întorcându-se Petru a vazut pe ucenicul pe care-l iubea Iisus urmând, si zise: Doamne, dar acesta ce? Si zise lui Iisus: de voi vrea sa ramâna el pâna voi veni Eu, ce-ti este tie? Drept aceea a iesit cuvântul acesta între frati ca ucenicul acela nu va muri. Pentru aceasta si unii din pricina cuvântului acesta zic ca Ioan nici pâna astazi n-a gustat moarte, ci ca s-a mutat. Dar nu este asa adevarul: de vreme ce aflând Hristos unde vâna peste, poruncit-a numai lui Petru sa-i urmeze. Iar el vrând ca sa mearga si Ioan împreuna cu dânsul, zise: Doamne, dar acesta ce? Iisus a poruncit lui Ioan sa ramâna la vânatoarea pestelui, zicând: De voi vrea sa stea acesta aici pâna voi veni, sa pescuiasca pâna iarasi ma voi întoarce, ce-ti este tie? Numai ca iubitul lui Hristos, Ioan, a murit, de vreme ce si mormântul lui se stie unde este. Însa o adevereaza aceasta si marele dascal si întocmai cu apostolii Ioan Gura de Aur, în tâlcuirea Epistolei catre Evrei, a Evangheliei dupa Matei si a Evangheliei dupa Ioan".

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Mucenite Hira, care prin sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea dreptului Ghedeon, care mai înainte a vazut Nasterea lui Hristos, prin roua lânii.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

27 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea Sfântului Mucenic Calistrat, și a celor împreună cu dânsul 49 de sfinți mucenici.

Acești sfinți au trait în Roma, în zilele împăratului Diocletian. Sfântul Calistrat fiind prins de Persendin Stratilatul și marturisind că Hristos este Dumnezeu adevărat, a fost bătut foarte. După aceea l-au pus peste niște hârburi ascuțite și l-au tras peste ele; apoi l-au bagat într-un sac și l-au aruncat în mare. Dar rupându-se sacul, a ieșit sanatos. Văzând minunea, cei patruzeci și cinci de slujitori au crezut în Hristos; pe aceia batându-i Persendin i-a bagat cu Calistrat în temniță. Acolo el i-a învățat despre judecata și despre înviere și despre suflet. După aceea ieșind din temniță cu dânsii împreună și făcând rugăciune, au darămat toți idolii; și văzând aceasta ceilalți o sută optzeci și patru de slujitori au crezut și ei, și li s-au tăiat capetele tuturor.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Apostoli Marcu, Aristarh și Zinon.

Marcu Apostolul, care și Ioan se cheama (de care pomeneste Evanghelistul

Luca în cartea Faptelor Apostolilor), hirotonindu-se de apostoli episcop Bivlei, s-a dovedit istet la lucru evanghelic, și așa era de lipit și iubit la Dumnezeu, încât de umbra lui se departau bolile.

Însă s-a aflat și alt Apostol Aristarh între cei 70, de care a pomenit Apostolul în Epistola către Romani, și a fost episcop la Apamia Siriei.

Alt Ioan Acridomelitrofos (adică se hrănea cu mugur și cu miere) îmbrăcat cu cojoc, acela a fost Zinon legiuitorul, de care pomeneste Fericitul Pavel în Epistola către Romani, și acesta a fost episcop în Diospol, care făcându-se locas al Sfântului Duh, și propovăduind Evanghelia a trecut către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenite Epiharis.

Epiharis, mucenita lui Hristos, a trait în Roma, în zilele împăratului Diocletian, și a fost prinsă de Chesarie eparhul. Marturisind cu îndrăzneală numele lui Hristos, au atârnat-o și i-au sfâșiat trupul și au chinuit-o în multe feluri. Ea și-a primit sfârșitul prin sabie, și așa și-a dat fericitul și cinstitul suflet lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea preacuviosului Parintele nostru Ignatie, ce a fost egumen la Manastirea Mântuitorului Hristos, ce se cheama Valea-Adâncă.

Acest sfânt a fost din a doua eparhie a Capadociei pe vremea împaratilor Nichifor si Ioan. Din pruncie el a fost daruit lui Dumnezeu de parintii lui ca si Sfintitul Samuel. Si fiind învățat, adeverirea petrecerii calugaresti de Vasilie, ctitorul mănastirii, si trecând prin toate treptele bisericesti, a fost hirotonit preot si pus egumen. El a crescut si a înmultit mănastirea spre venituri, si spre toate cele ce trebuiau; a zidit si dumnezeiesti biserici Sfântului Arh. Mihail, vazatorului de Dumnezeu Ilie, si a facut si alta sfânta biserică a Sf. Apostoli la un târg din afara cetatii si altele. Iar în zilele de prigoana s-a nevoit vitejeste împotriva celor ce biruiau atunci, pe care-i hirotonise Andart, cel fara de lege si fara Dumnezeu, care toata lumea a tulburat-o cumplit. Iesind acesta de acolo, s-a dus la Constantinopol si a facut sfinte odoare si semnul Domnului nostru Iisus Hristos si Evanghelie ferecata cu argint, pe care a si trimis-o prin fratii ce erau cu dânsul la acea mănastire. Iar el zăbovindu-se acolo a cazut în boala, de care văzând ca se topea de tot si încet-încet îi grăbea moartea, se silea sa mearga la mănastirea sa. Sosind la Amoreea si-a luat sfârșitul vietii, si a fost îngropat la o biserică cinstita a acelui oras. Si daca a trecut un an, au vrut parintii mănastirii sa-i ia moastele, si deschizându-i sicriul, i-au aflat trupul întreg si nestricat si plin de minunat miros. Si l-au adus la mănastirea lor, si l-au pus în tinda bisericii.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Ierarh Martir Antim Ivireanul, mitropolitul Tarii Românești.

Vistierie de daruri, ca un pom rasadit lângă izvoarele apelor, acest trimis al

lui Dumnezeu pamântului românesc din îndepartata Ivirie (Georgia), nu a îngropat nici un talant din câți i-au fost daruiti de Dumnezeu si pe toti, ca o sluga buna si credincioasa, i-a înmultit.

Însemnându-l la botez cu numele Sfântului Apostol Andrei, parintii sai, Ioan si Maria, l-au crescut în evlavie si dreapta credinta. Ocrotit fiind de Bunul Dumnezeu în robia turceasca în care a cazut, tânărul Andrei își arata - de timpuriu - ascutimea mintii, deprinzând cu usurinta limbile greaca, turca, slava veche, araba, iar mai târziu si limba româna. Dupa marturiile vremii, se pare ca dupa ce a scapat din robia turceasca, a trait în preajma Patriarhiei de la Constantinopol unde a învățat arta sculpturii în lemn, pictura si broderia.

Catre anul 1690, evlaviosul voievod, Sfântul Martir Constantin Brâncoveanu îl aduce la Bucuresti unde, dupa ce învăța mestesugul tiparului în tipografia domneasca, se muta la mănastirea Snagov unde întemeiaza o noua

tipografie. A tipărit și a supravegheat cu neobosită râvnă, în migăloasă îndeletnicire, scotând din tiparnitele pe care le-a îndrumat 63 de cărți, din care 38 lucrări de el însuși, în diferite limbi: română, greacă, araba, georgiană.

Pentru virtuțile și viața sa curată, a fost ales mai întâi stareț la mănăstirea Snagov, apoi episcop la Râmnic și nu mult după aceea, mitropolit al Tarii Românești. Cu ajutorul și harul lui Dumnezeu cel Atotputernic, cu blândete și necrutând nici o osteneală, și-a păstorit clerul, călugării și credincioșii cărora le-a ridicat noi sfinte lăcașuri sau le-a preînnoit pe cele stricate de vreme. Marturie despre această lucrare sta ctitoria sa, mănăstirea Antim din București, cu hramul Tuturor Sfinților pe care, cu darurile pe care i le-a harazit Dumnezeu, a zidit-o, împodobind-o cu alese sculpturi și a înzestrat-o cu tipografie. O altă lucrare laudabilă a Marelui Ierarh a fost înființarea de școli pentru copiii celor săraci în care învățământul era fără plată.

Smerit și convins fiind că numai datorită Milostivului Dumnezeu a ajuns vas ales lucrării dumnezeiești, Sfântul Părinte Ierarh Antim priveghea cu osârdie și fără de lene, ziua și noaptea și în tot ceasul, pentru folosul și spăsenia tuturor de obște, învățându-i și îndreptându-i pe toți cu frica lui Dumnezeu pe calea cea dreaptă". Podoaba a cărturarilor și dulce graitor al înțelepciunii dumnezeiești în graiul românesc, Sfântul Ierarh Antim a adaptat poporul înșecat de credință prin cuvântul său de învățătura, lăsând Bisericii noastre marele tezaur literar și teologic cuprins în Didahiile și predicile sale.

Nesocotindu-i-se toate câte cu harul lui Dumnezeu a izbândit, Sf. Ierarh Antim, pe nedrept a fost departat de toată lucrarea și ordinea arhierască și dezbrăcat de harul divin și scos din catalogul arhieresc". Osândit a fost cu exilul și pus a fost sub pază necredincioșilor ostasi turci care, l-au chinuit foarte, până la moarte, prin tăierea capului pe care apoi l-au aruncat în apele Tungei, un afluent al râului Marita, în sudul Dunării. Așa s-a savârșit de moarte mucenicească Părintele și Mitropolitul Antim al Tarii Românești, a cărui pomenire rămâne înscrisă pentru veșnicie în cartea Bisericii și neamului românesc.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Filimon, episcopul Fortunianu și a Sfintei Mucenice Gaiani.

Tot în această zi, pomenirea celor cincisprezece Mucenici, care au fost bagați în corabie și aprinzând corabia cu foc, s-au înecat în mare.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

28 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Hariton marturisorul.

Acest sfânt a trait pe vremea împaratului Aurelian în cetatea Iconiei, din Eparhia Licaoniei. Fiind adus înaintea judecatii si marturisind cu îndrazneala ca Hristos este Dumnezeu, a fost batut de patru slujitori si cu foc ars. Dar dupa sfârșitul împaratului Aurelian (270-276), scapând sfântul, s-a dus în pustiu, unde a cazut între tâlhari, care prinzându-l si legându-l, a scapat de dânsii într-acest chip: venind un sarpe si intrând în vasul în care tineau tâlharii vin, si-a varsat otrava în vin, din care bând ei, toti au murit. Iar sfântul, facând peștera biserica si adunând multime de calugari, a facut mănastire, scotând dintr-o piatra uscata izvor de apa si aratându-se leucitor de orice boala; iar la adânci batrâneti a adormit întru Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Prooroc Baruh.

Adevarata oglinda a proorocilor, a fost urmasor dascalului sau Ieremia, când acesta plângea pradarea si pustiirea Ierusalimului. Si în timpul cât a durat pustiirea Ierusalimului, Baruh se închisese într-o peștera si plângea înstrainarea lui Ieremia; si n-a iesit de acolo pâna la întoarcerea poporului. Iar când s-a întors poporul, Baruh, iesind din peștera, auzit-a iarasi cu Abimeleh cele ce vazusera Ieremia în uimire când era lovit cu pietre. Si se

aratau a fi ca un suflet în doua trupuri acesti doi prooroci, deoarece dumnezeiescul Duh însemna si îi adeverea pe amândoi. Baruh a propovaduit mai limpede despre orânduiala întruparii lui Hristos, zicând: "Acesta este Dumnezeuul nostru, nu se va socoti altul lângă Dânsul" si celelalte. Si ar putea cineva din cei ce cu dragoste ostenesc a lua seama la cartile proorocesti, sa afle pe proorocul Baruh ca proorocește mai mult despre Hristos si despre Ierusalim. Dupa ce a îngropat pe Ieremia cu sânguinta, curând dupa petrecerea aceuia, catre Domnul s-a petrecut si acesta.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Sfintitului Mucenic Marcu pastorul; a Sfintilor Mucenici si buni frati Alexandru, Alfiu (Alfeu) si Zosima; a Sfântului Mucenic Pimen, a Sfintilor Mucenici Nikon, Neon, Eliodor (Heliodor) si celelalte fecioare si fii.

Acesti sfinti au trait pe vremea împaratului Diocletian (284-305), în cetatea Pisidiei, în Asia Mica, când acolo era domnitor Magnus.

Iar Fericitul Marcu, un păstor, pastea oile, având parul capului alb si lung pâna la calcâie. Sf. Marcu a fost arestat pentru mărturisirea deschisă a credinței creștine în Antiohia Pisidiei. Cei treizeci de soldați care-l păzeau au

fost convertiți la creștinism de Sf. Marcu fiind martirizați la Niceea prin tăierea capului. Iar pe sfântul l-au trimis la Claudiupoli, unde au chemat fauri ca să facă legaturile sfântului.

Și au venit trei frați, anume Alfie, Alexandru și Zosima, care locuiau în satul Cataliton, mesteri deprinși la lucrul fierului. Începând să bate fierul, curgea apa pe ei și li se muiau mâinile, dar fierul nu se lasa bătut; iar ei mirându-se de ceea ce li se întâmpla, și auzind dumnezeiesc glas care-i îndemna să se nevoiască împreună cu Marcu, au marturisit că sunt creștini. Atunci îndată au fost supuși la chinuri felurite, în timpul cărora și-au dat duhul.

Iar Marcu a fost încălțat cu încălțăminte de chinuire, bătut, împuns cu frigari și, după ce i s-a tăiat limba, i s-a tăiat și capul la Claudiopolis. Când au luat capul sfântului mucenic să-l ducă în templul păgân al lui Artemis, toți idoli s-au prăbușit la pământ și au fost distruși. Martorii acestei minuni, Nicon, Neon, Heliodor împreună cu alți tineri bărbați și femei au crezut în Hristos, și-au mărturisit credința creștină, au fost chinuți împreună cu mulți tineri și fecioare și le-au tăiat capetele la locul ce se cheamă Maromilium (Moromilio).

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Calinic și Eustatie Romeul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Alexandru, și a celor împreună cu dânsul treizeci de mucenici.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Eustatie de la Lavra Peșterilor din Kiev.

Mucenicul Eustație din Peșteră s-a născut în sec. al XI-lea la Kiev, într-o familie bogată. Devenind adult, a primit tunderea în monahism la Mănăstirea Peșterile Kievului, după ce a dat toate proprietățile sale săracilor. Sfântul a dat dovadă de smerenie în îndeplinirea ascultărilor sale de la mănăstire, făcându-și pravila cu strictețe și petrecînd în post și priveghere.

În 1096 poloveții au copleșit Kievul, prădînd mănăstirea Peșterilor și omorînd mulți călugări. Sf. Eustație a fost făcut prizonier și vîndut ca sclav unui evreu din Korsun împreună cu alți treizeci de viețuitori ai mănăstirii și douăzeci de locuitori ai orașului.

Evreul păgân a încercat să-i facă pe captivi să renunțe la Hristos, amenințîndu-i cu moartea prin înfometare pe cei care refuzau. Sf. Eustațiu îi încuraja pe frații săi creștini, spunîndu-le "Fraților, nici unul din noi cei botezați întru Hristos să nu ne lepădăm jurămintele făcute la botez. Hristos ne-a purificat prin apă și prin Duh, scoțîndu-ne de sub blestemul Legii prin Sângele Său și făcîndu-ne moștenitori ai Împărăției sale. Dacă vom trăi, vom trăi pentru Domnul iar de vom muri, vom muri întru Domnul, primind viață veșnică."

Încurajați de cuvintele sfântului, prizonierii au ales să suporte înfometarea decât să renunțe la Hristos, Cel ce este Apa și Hrana în Viața de Veci. Epuizați de foame și sete, unii dintre ei au murit în trei zile, alții după patru și șapte zile. Sf. Eustațiu a rămas în viață paisprezece zile, fiind obișnuit cu postul încă de mic copil. Suferind de foame nu s-a atins de hrană sau apă. Necredinciosul evreu, văzînd că a pierdut banii pe care i-a dat pe sclavi, s-a răzbunat pe sfântul călugăr.

Apropiindu-se Sfânta Înviere a lui Hristos, evreul avea și el sărbătoarea lui pascală. Acesta s-a gândit împreună cu prietenii săi să-l crucifice pe sfânt. Păgânii și-au bătut joc de el spunându-i că este invitat la masa lor pascală. Dar sfântul le-a răspuns, "Domnul mi-a arătat mare milostivire lăsându-mă să îndur moarte pe cruce în numele Său așa cum a suferit El". Sfântul a mai prezis o moarte groaznică pentru evreu.

Auzind acestea, evreul a apucat o suliță și l-a înjunghiat pe Sf. Eustație pe cruce. Corpul mucenicului a fost luat de pe cruce și aruncat în mare. Creștinii au căutat multă vreme sfintele moaște dar nu le-au putut găsi. Dar, prin mila dumnezeiască moaștele întregi ale sfântului au fost găsite într-o peșteră, unde se săvârșeau multe minuni. Mai târziu, acestea au fost mutate la Mănăstirea Peșterile Kievului.

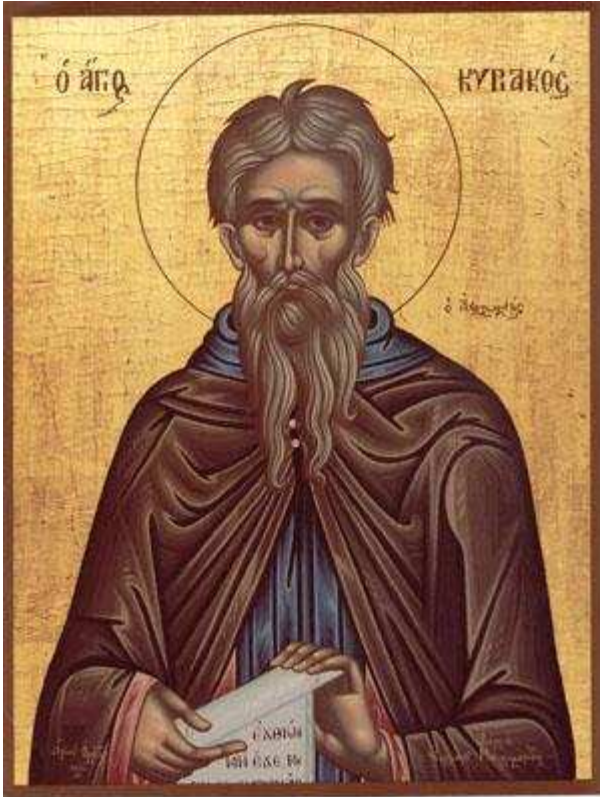
Proorocia sfântului despre răzbunarea sângelui său vărsat s-a adevărit la scurt timp după moartea sa. Împăratul bizantin a dat un decret prin care se expulzau toți evreii din Korsun, luându-li-se proprietățile și ucigându-i pe bătrânii lor pentru persecuția creștinilor. Evreul care l-a crucificat pe Sf. Eustație a fost spânzurat de un copac, primindu-și răsplata pentru răutatea sa.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

29 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și nouă, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Chiriac Sihastrul.

Acest Sfântul Chiriac s-a născut la anul 448, în vremea împăratului Teodosie cel Mic, în cetatea Corintului. Tatăl lui se cheama Ioan, fiind preot al bisericii

din Corint și mama lui Evdochia. Era nepot al lui Petru episcopul, cetate fiind la aceeași biserică. Împlinind optsprezece ani, s-a dus la Ierusalim și a fost făcut calugar de marele Eftimie. Și arătând multă nevoită și muștrând pe cei ce urmau greselilor lui Origen, și cu lucrarea lui Hristos făcând multe minuni și ajungând la adânci bătrâneți a trecut din viață.

Era blând și bun primitor, spunând mai înainte cele ce aveau să fie din dumnezeiască descoperire.

Era mare la trup, cu cuviință și cu dar, păzind toate partile trupului întregi, neschimonosindu-se cu nimic din pricina bătrâneții. A fost și egumen câțiva ani la Lavra Sfântului Hariton.

Tot în această zi, pomenirea celor 150 de Mucenici din Palestina.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenite Petronia.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenite Gudelia.

Această sfântă fiind creștină, și întorcând pe mulți din persi la credința creștinilor, a fost prinsă de Savorie împăratul persilor. Dar, nevrând să aducă jertfa focului, a bagat-o în temniță, mulți ani chinându-se de foame. După aceea scotând-o din temniță, și nevrând să se lepede de Hristos, întâi i-au despuiat capul de piele, apoi tintuind-o cu piroane la stâlp foarte tare, și-a dat sfântul sau suflet Domnului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Casdon și Casdoas.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici: Dada, Govdela și Casdoas, din care unii rudenii, iar alții erau adevărați fii lui Savorie, împăratul persilor.

În zilele lui Savorie, împaratul persilor, tatal Sfântului Govdela, era un oarecare crestin anume Dada, mai de frunte la palatul împaratesc, preaiubit si neam cu împaratul. Fiind trimis ca sa domneasca tarile ce erau sub biruinta lui, el a crezut în Hristos. Dar pârându-l oarecine la împaratul, si trimitând la dânsul pe Andrameleh, cel mai mare din dregatorii lui, ca sa afle adevarul, l-a gasit crezând în Hristos si a scris despre aceasta împaratului. Iar împaratul scriind raspunsul, i-a dat putere împotriva crestinilor. Acest raspuns l-a trimis cu fiul sau Govdela, care primindu-l si sezând alaturi cu el, Govdela a început a face cercetare. Si luându-i seama cu amanuntul, si zicându-i cele ce aveau ei în gândul lor, a aflat pe sfântul crezând cu tot sufletul în Domnul nostru Iisus Hristos si vrând sa moara cu osârdie pentru Dânsul. Atunci a aprins un cuptor cu foc foarte mare, si a poruncit sa bage pe sfântul în el. Daca s-a apropiat de cuptor, sfântul si-a facut semnul cinstitei si de viata facatoarei Cruci, cuptorul s-a stins si a izvorât apa în loc de vapaie; si se minunau toti de aceasta minune. Atunci fiul împaratului Govdela a zis: "Iubitul meu Dadas, cine te-a învătat aceste farmece?" Iar el a zis: "Macar de te-ai fi învrednicit si tu sa fii învătat de la Dascalul meu!" Si Govdela a zis: "Dar de voi crede în Hristosul tau, putea-voi sa fac si eu acestea?" Zis-a Dadas: "Nu numai acestea vei face, ci si cu Dânsul împreuna vei împarati". Si poruncind Govdela de a aprins un cuptor, si chemând el numele lui Hristos, îndata l-a stins; si cazând la sfântul a crezut în Hristos. Acestea vazând Andrameleh s-a dus de a spus toate împaratului. Împaratul auzind ca fiul sau s-a facut crestin a trimis de l-au adus si a poruncit sa taie toiege ghimpoase si a pus patru servitori de l-au batut. Iar sfântul fiind batut peste tot trupul, se ruga sa i se dea rabdare. Si aratându-i-se îngerul îl întarea zicându-i: "Fii barbat, ca eu sunt cu tine", si bagându-l în temnita a stat cinci zile. Dupa aceea luând oarecare Gargal voie de la împaratul asupra sfântului si asupra tuturor crestinilor, si scotând pe sfântul din temnita, si batându-l cu vine de bou, sfântul se ruga si anatemiza credinta tatalui sau. Atunci a poruncit Gargal sa-i scoata doua fâsii de piele de la picioare pâna la cap, zicând: "Lasa ca va veni în adevar Hristosul tau de te va tamadui", si dupa aceasta legându-l foarte tare l-au bagat iar în temnita. Dar dezlegându-se legaturile singure îndata s-a facut sfântul sanatos precum era si mai înainte. Si vazând Gargal aceasta, se minuna. Si a mers de a spus împaratului. Iar el i-a zis: "Mergi de-l omoara, ca nu-mi este fecior, ci-mi este vrajmas de vreme ce a crezut în Hristos". Atunci l-a supus Gargal la nenumarate si grele chinuri din care a ramas nevatamat. Vazându-l cei ce erau în temnita, s-au minunat zicând: "Mare este Dumnezeuul crestinilor". Iar stapânitorul mâniindu-se a poruncit sa fie supus la chinuri si mai grele. Deci auzind împaratul, a zis lui Gargal: "Tot traieste acel fermecator Govdela?" Iar el a zis: "Asa împarate, viu este.

Si eu mult l-am chinuit, dar tot viu este". Atunci împaratul a poruncit sa-i despoaie pielea capului spre spate, sa-i acopere obrazul si facându-i si aceasta, iar l-a bagat în temnita, iar el marea pe Dumnezeu. Dimineata aflând ca tot este viu, i-au dezradacinat unghiile de la mâini si de la picioare, si cele patru masele mari. Si l-au aruncat în temnita ca pe un mort, poruncind sa nu-i dea nici apa, nici sa intre cineva la dânsul. Iar sora-sa a mers la dânsul, si i-a dat apa, zicând temnicerului sa nu spuna cuiva, ca-si va pune capul. Iar sfântul, daca i s-a adeverit credinta, nu mai avea nevoie de leuire; ci luând rabdare si îndraznire si osârdie la chinuri cu lumina Sfântului Duh, aflându-se si ranit, se bucura si tamaduia pe toti; si toti se minunau de acestea. Un alt oarecare Gargal fermecator ce se afla în temnita pentru multe rele ce facuse, vazând rabdarea sfântului si minunatele lucruri ce facea, a cazut la picioarele sfântului zicând: "Rogu-te, robul lui Dumnezeu, pomeneste-ma si pe mine înaintea Hristosului tau". Iar sfântul i-a zis: "Crede

într-Însul si te va scapa de toate relele tale". Si Gargal a zis: "Cred întru Tine, Doamne Iisuse Hristoase", si s-a alaturat cu Govdela.

A doua zi i-a adus domnitorul pe amândoi înaintea sa, si dezbracând pe Gargal, a poruncit de l-a batut cu toiege, si el cautând la cer, zicea: "Doamne Iisuse Hristoase, pentru numele Tau patimesc, întareste-ma"; si acestea zicând si-a dat sufletul la Dumnezeu.

Iar pe Sfântul Govdela, l-au supus la neînchipuit de cumplite chinuri, dar ramânând viu, Gargal s-a consultat cu ai sai, a rastignit pe sfântul, gol, sus pe un lemn, si l-au sagetat multi oameni multe ceasuri; dar sfântul ramânea neranit, caci sagetile aruncate asupra lui se duceau în vazduh. Aceasta a facut pe toti de s-au cutremurat.

Vazând împaratul toate lucrurile zadarnice, a trimis pe fiica sa Cazdoua ca sa învete pe Govdela si sa-l întoarca. Iar ea daca s-a dus, fiind învatata de fratele ei, s-a facut crestina. Deci mâniindu-se împaratul de aceasta, a poruncit de a supus pe fiica sa la multe chinuri. Atunci ea a zis catre sfântul: "Roaga-te pentru mine ca nu pot rabda chinurile". Iar sfântul i-a zis: "Sa nu ti lipseasca credinta întru Hristos, si nadajduiesc în Acela în Care ai crezut, ca nu vei mai suferi alte chinuri". Deci scotând împaratul pe Sfântul Govdela, a poruncit sa-i lege mâinile si picioarele, si sa-l arunce în picioarele cailor celor ce învârteau moara, ca sa-l calce toata noaptea. Dar sfântul a fost pazit nevatamat, binecuvântând pe Dumnezeu. Iar dimineata aflându-se sanatos si dezlegat din legaturi, se minunau toti. Apoi a fost supus la alte grele chinuri. Iar Dadie si Avdie, crestini fiind staruiau de scriau chinurile sfântului în taina, de frica împaratului, catre care a zis sfântul: "De puteti aduceti-mi apa si untdelemn ca sa ma botez, iar de nu puteti, rugati-va ca sa se faca aceasta". Si când graia aceste cuvinte, iata un norisor mic ca o negura a acoperit pe sfântul, si a turnat pe capul lui untdelemn si apa multa si s-a auzit glas zicând: "Iata ca ai primit sfântul botez, robule al lui Dumnezeu, Govdela". Si s-a facut fata lui ca lumina, si a iesit mult miros frumos. Iar auzind sfântul glas, facea rugaciune catre Dumnezeu, multumindu-I si marindu-L, si rugându-se sfântul catre Dumnezeu, si-a dat sufletul.

Atunci Gargal i-a legat picioarele cu streanguri, si legându-l de coadele unor cai neînvatati, i-a tras trupul gol prin locuri rele si pietroase, de se rupea carnea bucati de pe dânsul, si ce mai ramasese din trupul lui l-a taiat de l-a facut trei parti si l-a risipit. Pe acestea si preotii, Dadie, Avdie si Armaazac diaconul, le-au luat si le-au dus la casele lor; si înfasurându-le cu pânda si cu aromate le-au îngropat cu osârdie.

Iar Sfântul Dadas cel marit, varul împaratului fiind chinuit mai înainte în multe feluri, l-au taiat tot bucati din toate membrele, si asa si el în Domnul s-a savârsit. Oarecare iubitori de Dumnezeu, adunând si bucatile moastelor lor, le-au îngropat la loc însemnat. Deci cântând cei trei barbati ce s-au pomenit mai înainte, toata noaptea, când a fost la miezul noptii s-a aflat si Sfântul Govdela în mijlocul lor, si a zis: "Îmbarbatati-va în Domnul, fratilor, si stati întariti si neschimbati, si nu va temeti de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot sa-l ucidă". Iar ei daca l-au vazut s-au bucurat; si iarasi le-a zis: "Dumnezeu sa va dea plata pentru cele ce ati ostenit pentru mine". Si plecându-si capul catre Dadia, a zis: "Ia cornul cu untdelemn si sfântul trup al lui Hristos, si intra în gradina împaratului, si unge pe soru-mea Cazdoua si o împartaseste cu Sfântul Trup". Acela luându-le a mers si cum a sosit la poarta, i s-a aratat îngerul Domnului si a intrat cu dânsul, si botezând-o si împartasind-o cu trupul Domnului, i-a zis: "Mergi si dormi pâna la venirea Domnului nostru

Iisus Hristos", si îndata luând îngerul sufletul ei l-a dus la cer. Iar dimineata intrând maica-sa la dânsa, si aflând-o savârsita s-a dus la împaratul si i-a zis: "De acum înainte bucura-te, tu si împaratia ta; ca fiul meu ca si cum ar fi facut greseli de mii de ucigasi, în mii de chinuri s-a petrecut; iar acum si fiica mea, ca si cum ar fi ucis pe tatal sau, goala, ucisa cu toiege ghimpoase ca un tâlhar, s-a savârsit si ea". Acestea auzind cumplitul si nemilostivul acela mâncator de sânge împarat, nu s-a plecat nicidecum spre mila. Iar împarateasa luând aromate de tot felul cu mirosuri scumpe a uns moastele sfintei fiicei sale si învaluind-o în porfira împarateasca, a pus-o cu Govdela fiul ei.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

30 Septembrie

În aceasta luna, în ziua a treizecea, pomenirea Sfântului Sfantitului Mucenic Grigorie, Iluminatorul Armeniei celei mari.

Acest sfânt s-a născut către anul 240, și era persan de neam, fiul lui Anac,

rudenie lui Cusaro, împăratul Armeniei, fratele lui Artavan, împăratul persilor. Fiind prins ca creștin de domnitorul Tiridat, a fost supus la multe și neînchipuite chinuri, dar din toate a rămas viu cu ajutorul lui Dumnezeu. După aceea, aflând Tiridat că sfântul este fiul lui Anac persanul care cu înșelăciune omorâse pe tatăl său, i-a legat mâinile și picioarele sfântului și la cetatea Ararat l-a aruncat într-o groapă adâncă plină de fiare și de târâtoare în care sfântul a trăit 15 ani, fiind hrănit în taină de o femeie văduvă. Iar împăratul Tiridat, ieșindu-și din minte, își mușca din carnea trupului său și pasta cu porcii prin

munți. Atunci sora sa, Cusaroducta, a avut un vis și glas a auzit, că de nu va ieși Grigorie din groapă, Tiridat nu se va face sănătos. Atunci a fost scos sfântul din groapă și ieșind a botezat pe mulți.

Iar fiind făcut episcop, a zidit multe biserici și a luat parte la sfântul și marele întâi sinod ecumenic în 325, an în care s-a și mutat cu pace către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfințelor Mucenite Ripsimia, Gaiani și alte treizeci și două cuvioase mucenite femei și fecioare.

Aceste două sfinte femei erau de neam mare și au trăit pe vremea împăratiei lui Diocletian, fiind fecioare prea încuviințate cu frumusețea și calugarite. Deci pentru că n-a voit Ripsimia a se însoti cu împăratul, a fugit și s-a dus împreună cu Gaiani în părțile Armeniei. Și aflând aceasta Tiridat, domnitorul laturilor aceluia, a trimis și au adus-o și a silit-o la nelegiuita împreunare. Dar cu puterea lui Hristos nu a biruit-o pe ea, iar el nedobândindu-și dorința, zăcea ca un mort. Atunci ea a fugit, dar ostasii împăratului, gonind-o și prinzând-o, mai întâi i-au rupt hainele, apoi legându-i mâinile la spate, i-au tăiat limba, trupul i l-au ars și i-au scos ochii. Așa și-a dat fericitul sau suflet. Au fost ucise încă împreună cu ea 70 de bărbați creștini și 32 de femei. Iar viteza Gaiani a fost strapunsa prin gât și după aceea au suflat în ea ca într-o bască, și fiind despuia de pielea trupului până la sânii, a fost zdrobită cu pietre și i s-a tăiat capul.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfinților celor șaptezeci de mucenici, cărora li s-au tăiat capetele împreună cu Sfânta Ripsimia.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Stratonice.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Mardonie care prin foc s-a savârșit.

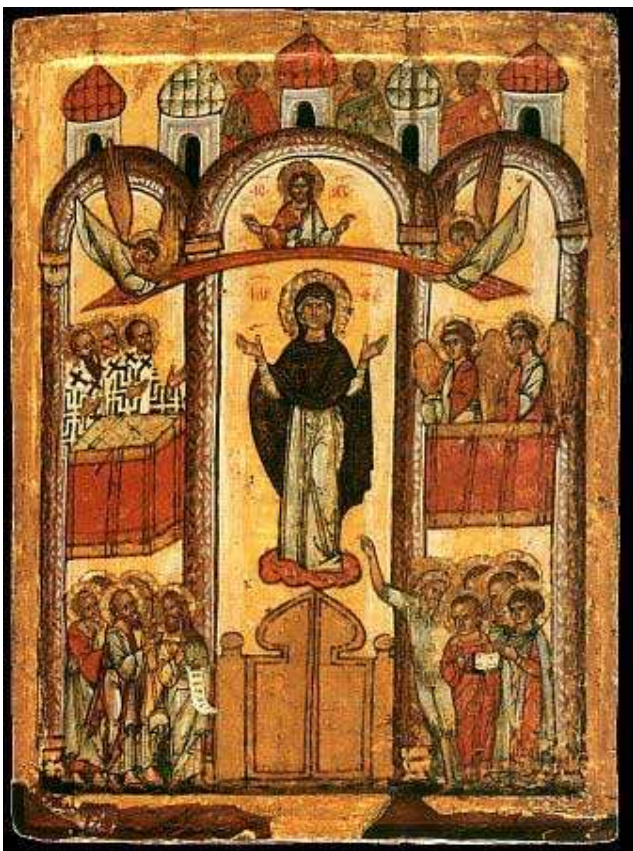
Tot în aceasta zi, pomenirea cuvioaselor două femei și a sfinților o mie de mucenici, care prin sabie s-au savârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

LUNA OCTOMBRIE SINAXAR

1 Octombrie

În aceasta luna, în ziua întâia, praznuim pomenirea Acoperământului Preasfintei noastre de Dumnezeu Nascătoare și pururea Fecioarei Maria.

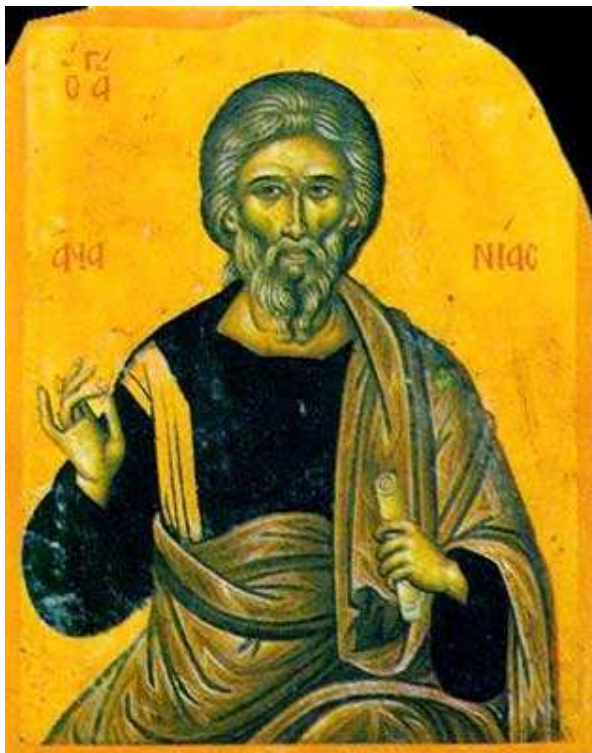
Trebuie să știm că acest praznic a început să se sărbătorească pentru o anumită cauză: în zilele împăratului Leon cel înțelept în Constantinopol, spre o duminică, făcându-se privegheri de toată noaptea în sfânta biserică Vlaherna a Preasfintei Nascătoare de Dumnezeu, în ziua întâia a lunii octombrie, și mulțimea poporului stând înaintea, ca la patru ceasuri de noapte fiind, [Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos](#) și-a ridicat ochii în sus împreună cu ucenicul său, Fericitul Epifanie, și au văzut pe Împărăteasa cerului, pe ocrotitoarea a toată lumea, pe Preasfânta Fecioara Nascătoare de Dumnezeu, stând în văzduh și rugându-se, strălucind cu lumina și acoperind pe popor cu cinstitul sau omofor, înconjurată de oști cerești și de mulțime de sfinți, care

stateau în haine albe cu cucernicie împrejurul ei; din care doi erau mai aleși, Sfântul Ioan înaintemergatorul și Evanghelistul Ioan. Iar cele cu umilinta graiuri ale rugăciunii ei către iubitul său fiu, și Dumnezeu nostru Iisus Hristos, acestea s-au auzit: "Împarate ceresc, primește pe tot omul cel ce Te slaveste pe Tine, și cheama în tot locul preasfânt numele Tau; și unde se face pomenirea numelui meu, acel loc îl sfințește, și preamărește pe cei ce Te preamăresc pe Tine, și pe cei ce cu dragoste mă cinstesc pe mine Maica Ta. Primește-le toate rugăciunile și fagăduințele și-și izbăvește din toate nevoile și rautățile". Știind și noi pe solitoarea și acoperitoarea noastră, să năzuim către dânsa cu umilinta strigând: "Acopera-ne pe noi cu acoperământul tau, Preasfânta Fecioara, în ziua rautăților noastre; acopera-ne în toate zilele noastre, iar mai ales în ziua cea rea când sufletul de trup se va desparti, de fata să ne stai întru ajutor, și să ne acoperi pe noi de duhurile cele rele din văzduh, cele de sub cer, și în ziua înfricosătoarei judecări, să ne acoperi pe noi întru ascunsul Acoperământului tau".

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Apostol Anania.

Sfântul Apostol Anania a fost din cetatea Damasc, care a botezat și pe Pavel din descoperire dumnezeiască, făcându-se episcop de către apostoli în acea cetate. Deci făcând multe vindecări în Damasc și în Eleveropole și convingând pe mulți la credința cea în Hristos, a fost batut cu vine de bou de către guvernatorul Luchian, strujit la coaste și pârjolit cu faclii; apoi fiind scos afara din cetate, a

fost ucis cu pietre, si asa plinindu-si mucenicia s-a petrecut catre cerestile locasuri.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Mihail din Manastirea Zovei și a celor cu dânsul, 36 de sfinți monahi, care au marturisit în Eparhia Sevastopolei.

Acești sfinți au fost pe vremea împăratiei lui Constantin și a Irinei, sezând la o manastire ce se chema Zovi, lângă Sevastopol. Deci ostindu-se Alim Amira al agarenilor, asupra țării aceleia a prins pe sfinți; iar cuviosii părinții aceia i-au stat împotriva, întariti fiind cu puterea lui Hristos, și stând la mijloc Mihail precuviosul egumen și învățându-i, i-a povățuit pe toți spre moartea cea pentru Hristos; și întâi ei plecară capetele spre tăiere, apoi Cuviosul Mihail.

Tot în aceasta zi, Sfinții șase precuviosii mucenici, care de sabie s-au savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Precuviosului parintelui nostru Roman Melodul, facatorul de condace.

Acest între sfinți Parintele nostru Roman a fost din Siria, cetatea Emesinilor, diacon al sfintei Biserici celei de Berit. Deci mergând la Constantinopol, în zilele împăratului Anastasie, a ramaș la biserica Preasfintei de Dumnezeu Nascătoare, cea din Chir, petrecând cu evlavie, și priveghind toată noaptea la slujba Vlahernelor. Și după savârșirea slujbei de acolo, iarăși se întoarse la Chir, unde și darul alcatuirii condacelor a luat, arătându-se lui în vis Preasfânta Nascătoare de Dumnezeu, și dându-i o bucată de hârtie, îi porunci să o mănânce; deci i se pară că deschise gura, și înghiți hârtia; și fiind praznicul nasterii lui Hristos, îndată cum se destepă, suindu-se în Amvon, a început a cânta: "Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființa naste...". Acesta a făcut condacele și ale celorlalte praznice, înca și ale sfinților celor mari; așa că multimea condacelor făcute de dânsul este mai mult de o mie; apoi cu pace a adormit.

Tot în aceasta zi, Sfântul Mucenic Domnin.

Acesta a fost de la Tesalonic. Fiind Maximian acolo, când își făcea curți împăratești, l-a prins aflându-l că este creștin, și aducându-l de față la judecata lui i-a zis cu mânie: "Pentru ce fiind eu în scaun aici în cetate, cutezi tu de marturisești pe alt Dumnezeu? Ci de voiești să trăiești, jertfește zeilor". Iar sfântul nevrând să se înduplece, împăratul a poruncit de i s-a strujit trupul. Maximian văzând că se batjocorea de sfântul, a poruncit să-l scoată afara din cetate, unde îi zdrobira fluierile și taindu-i picioarele, după șapte zile de chinuri, mucenicul multumind lui Dumnezeu și-a dat Lui fericitul sau suflet.

Tot în aceasta zi, Cuviosul Ioan cântăretul cel numit Cucuzel, care s-a nevoit în hotarele Lavrei celei mari din Atos, cu pace s-a savârșit.

Sfântul Ioan numit Cucuzel, de origine bulgar din Dirrachia (Bulgaria), a rămas orfan de mic. Înzestrat cu o voce frumoasă el a intrat la școala de curte din Constantinopol, unde, fiind îndrăgit de împăratul pe-atunci Ioan Comnenos (1118-1143) a devenit cântăreț principal. Însă luxul și strălucirea curții imperiale nu-l satisfăceau pe tânărul evlavios. Odată, întrebând fiind ce a mâncat la cină, acesta a răspuns: "fasole și mazăre" (adică *koukouzelis*). De atunci, aceea i-a rămas porecla.

Ioan căuta modalități de a se desprinde de ispitele și viața de la curtea imperială, precum și să evite căsătoria pregătită de împărat pentru el. Cu voia lui Dumnezeu, tânărul a întâlnit un egumen din Muntele Athos, venit la Constantinopol cu treburi mănăstirești. Dezvăluindu-i dorința sa de a pleca de la curte, părintele i-a dat binecuvântare pentru Muntele Athos, unde a fost acceptat și tuns călugăr.

Acolo a primit ca ascultare să îngrijească de turma de capre a mănăstirii. Mergând cu animalele la păscut în locuri mai retrase de pe munte, tânărul călugăr se putea ruga, medita la Dumnezeu și cânta imnuri de slavă în voie. Vrăjite de vocea angelică a păstorului, animalele se adunau pe lângă el și-l ascultau căzute parcă în transă.

Din modestie și smerenie, cântărețul n-a lăsat să se știe printre frați despre darul său de a cânta așa frumos, Însă, un locuitor al acelor pustietăți l-a auzit într-o zi și i-a spus egumenului despre cum cânta Ioan. Atunci Ioan i-a dezvăluit acestuia că a fost cântăreț de curte și l-a implorat să-l lase în continuare să păstorească animalele.

Egumenului fiindu-i teamă că împăratul va afla că favoritul cântăreț al curții e la Sf. Munte, i-a cerut să se întoarcă de unde a venit. Vrînd să-l împăce pe împărat, egumenul a călătorit la Constantinopol ca să-i explice acestuia ce s-a întâmplat cu Ioan, implorîndu-l să nu-l abată pe tânăr din calea mântuirii. De atunci, Ioan Cucuzel a cântat la catedrală în duminici și sărbători. Odată, după ce a cântat un acatist în fața icoanei Maicii Domnului, călugărul s-a învrednicit de o mare minune. Maica Domnului i s-a înfățișat și i-a spus cuvintele acestea: "Bucură-te, Ioane și nu te opri din cântat, iar pentru aceasta eu nu te voi uita", după care îi puse în mână o monedă de aur și dispăru. Moneda a fost așezată lângă icoană și multe minuni s-au întâmplat datorită icoanei și monedei de aur.

Icoana a fost numită "Cucuzelisa" în memoria Sf. Ioan și a fost pusă în Lavra Sf. Atanasie. Ea este comemorată în ziua de 1 octombrie și în a zecea vineri de după Sf. Paști.

Preasfânta Fecioară i se mai arată o dată lui Ioan vindecându-l de o boală a picioarelor, din cauza statului mult în picioare în biserică. Ioan și-a petrecut zilele rămase în mari nevoițe ascetice, lucrînd mult și la disciplina cântărilor bisericesti, primind titlul de maestru didact și regent.

El a lucrat la aranjamentul și compilarea mai multor stihuri, tropare și condace, editînd textele imnurilor și scriindu-și propriile condace, care se pot găsi în unele din aceste manuscrise: "O carte scrisă cu voia lui Dumnezeu și cuprinzînd tipicul slujbelor bisericesti", scrisă de maestrul didact Ioan Cucuzel, "Tipicul slujbelor" de maestrul didact Ioan Cucuzel, "De la Începutul Vecerniei până la sfârșitul Sfintei Liturghii" și "Știința cântării și notele muzicale cu poziția mâinii și toate aranjamentele cântării."

Văzînd dinainte ceasul plecării sale la veșnicie, Ioan și-a luat luat rămas bun de la frați și le-a lăsat cu limbă de moarte să-l îngroape la Biserica Arhanghelului construită de el. Cantorii bisericilor îl slăvesc pe Sf. Ioan Cucuzel ca pe patronul lor spiritual.

Tot în aceasta zi, Cuviosul Grigorie Domesticul care în acea mare Lavra a Atonului (Muntele Athos) s-a nevoit și o monedă de aur de la Nascatoarea de Dumnezeu a primit, cu pace s-a savârsit.

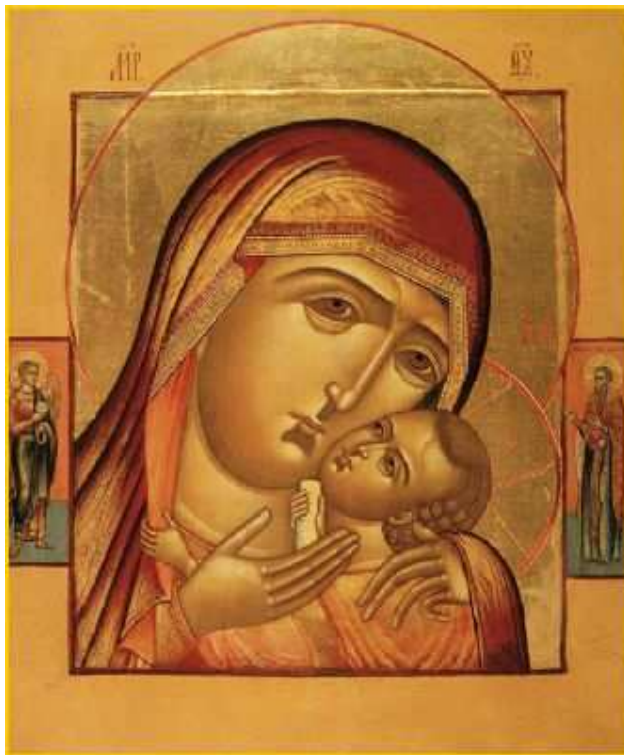
Sf. Grigorie Domesticul a fost contemporan cu Ioan Cucuzel, trăind la Marea Lavră din Muntele Athos în sfințenie și evlavie. Asemeni lui Ioan acesta cânta în corul din dreapta al Marii Lavre și chiar era numit Grigorie Cucuzel în onoarea învățătorului său. Sf. Grigorie se deosebea prin aptitudinile sale tehnice și dulceața vocii. El cânta slujbele de priveghere cu multă evlavie și zdrobire de inimă, fără să se așeze vreodată în biserică.

Patriarhul Calist I (prăznuit în [20 iunie](#)) a introdus cântarea "Toată suflarea se bucură" la Liturghia Sf. Vasile cel Mare în locul "Cuvine-se cu adevărat..", dar Patriarhul Filotei (prăznuit în [8 octombrie](#)), care l-a succedat, a reintrodus în Sf. Liturghie a Sf. Vasile "Cuvine-se cu adevărat..". Curînd după acestea, Sf. Grigorie a cântat "Toată suflarea se bucură" la Sf. Liturghie în ajunul Botezului Domnului nostru Iisus Hristos, în prezența Patriarhului Grigorie al Alexandriei. Sf. Fecioară i-a apărut lui Grigorie și i-a mulțumit că a cântat imnul în cinstea sa, dîndu-i o monedă de aur. De atunci, la slujba Sfintei Liturghii a Sf. Vasile se cântă "Toată suflarea..".

Sf. Grigorie a adormit întru Domnul în 1355.

Tot în aceasta zi se face pomenirea de icoana Maicii Domnului zisa Kasperov.

Icoana Kasperov a Preasfintei Fecioare Maria a apărut de invazia străinilor orașul Odessa în timpul Războiului din Crimeea (1853-1855).

Arhiepiscopul Inochentie (Borisov) a hotărât ca "acest eveniment să nu rămână necunoscut posterității" și să se prăznuiască în data de 1 octombrie. Icoana era deja cunoscută drept făcătoare de minuni și a fost recunoscută ca atare de Sf. Sinod în anul 1840, după cercetarea numeroaselor minuni care au avut loc. Înainte de aceasta, icoana s-a aflat în posesia Iulianeii Ioannovna Kasperova, care a primit-o ca amintire de familie în anul 1809.

În fiecare vineri se citește Acatistul Maicii Domnului în fața Icoanei Kasperov la Catedrala din Odessa a Adormirii Maicii Domnului, care se mai sărbătorește în 29 iunie și în

miercurea luminată.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

2 Octombrie

In aceasta luna, în ziua a doua, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Ciprian vrajitorul si a sfintei Iustina fecioara.

Acesta era din Antiohia Siriei în vremea împaratului Deciu (catre 250), de bun neam si bogat, filozof si vrajitor cumplit. Si a fost câstigat la credinta cea întru Hristos de catre Iustina fecioara si crestina, care pe toate demonicele lui lucrari ca pe o pânza de paianjen le-a sfarâmat, fiind si ea din Antiohia. Caci un barbat oarecare elin, numit Aglaid, de dragostea frumusetii ei ranindu-se si neajungându-si scopul a venit la Ciprian; iar acesta de trei ori trimitând demonii catre tânara, n-a izbutit nimic. Deci dupa ce a cunoscut ca mestesugul sau este neputincios, s-a botezat si, arzând vrajitoarele sale carti, a crezut în Domnul. Apoi a fost facut episcop si

pe multi povatuindu-i la credinta lui Hristos, a fost prins împreuna cu Iustina de catre stapânitorul Damascului, si strujindu-li-se coastele au fost bagati în cazan de fier; si fiind trimisi la Nicomidia li s-au taiat capetele. Iar marele Grigorie Cuvântatorul de Dumnezeu, nu pe altul, ci pe acesta îl numea iubit Fecioarei. Si se savârseste soborul lor la locul muceniciei, care se afla de acea parte, la locasurile lui Solomon.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului parintelui nostru Teofil Marturisorul.

Preacuviosul Parintele si marturisorul nostru Teofil era monah cucernic pe vremea împaratiei lui Leon Isaurul, a carui necredinta si rea pornire asupra sfințelor icoane vazând, a mers de l-a muștrat de fata, si i-a zis ca este fara de lege si înaintemergator lui antihrist. Din care pricina pornindu-se împaratul cu mânie si cu urgie a poruncit de l-au batut cumplit si l-au bagat în temnita, unde s-a chinuit cu foamea. Apoi scotându-l, si nevrând sa se supuna, l-a trimis în exil departe, si acolo multumind lui Dumnezeu, si-a dat Aceluia sufletul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului nou Mucenic Gheorghe, care la Carageas a marturisit, în anul 1794 si care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfinților mucenici David si Constantin, printi din Georgia.

Mucenicii David și Constantin, Prinți ai Aragvet, Georgia, au fost creșcuți în credința ortodoxă, fiind nu numai conducători vrednici și curajoși dar și creștini evlavioși. Frații cei sfinți au apărat Georgia de invazia musulmană dar raportul numeric dintre cele două forțe militare era inegal. Comandantul militar arab Murvan-Abdula-Kasim, luându-i prizonieri, a

Încercat prin promisiuni meșteșugite să-i facă să accepte credința islamică. Dar cei doi au rămas dreptți în credința lor. Apoi Then Murvan-Kru ("cel tare de ureche") a cerut ajutorul vrăjitorilor pentru a-i întoarce pe frați de la creștinism. Însă aceștia au reușit să se apere de toate făcăturile lor cu ajutorul rugăciunii.

Văzînd hotărârea celor doi creștini, mahomedanii au poruncit să fie torturați și înecați în fluviul Rioni (în anul 740). Apa unde au fost aruncate trupurile a fost luminată de trei stâlpi de lumină. Creștinii au scos corpurile sfinților mucenici din apă și le-au îngropat într-o peșteră pe muntele Tskal--Tsiteli, în orașul Kutaisi.

În sec. al XII-lea, împăratul Bagrat cel Mare (1072-1117) aflîndu-se la vânătoare, a dat peste sfintele moaște aflate întregi și iradiind strălucitor. Împăratul a construit o biserică în cinstea lor, înființînd Mănăstirea Motsameti. La sfintele moaște ale fraților s-au petrecut multe vindecări.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

3 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a treia, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Dionisie Areopagitul.

Acesta, întrecând pe toți cu bogăția, cu slava, cu mintea și cu înțelepciunea, era unul din sfinții Areopagului, dar fiind convins de marele Pavel, s-a botezat și a fost hirotonit episcop. Fiind învățat tainele cele de negrit și dumnezeiești de înțeleptul Ierotei, a lăsat și cărți minunate și foarte înalte. Însă acest sfânt Dionisie tâlcuind și Tipicul bisericescilor orânduiești, după aceea s-a dus spre părțile Apusului, pe vremea împăratiei lui Domitian și arătând multe minuni, i s-a tăiat capul în cetatea Parisului. Și primindu-și capul în mâinile sale, a umblat două mii de loc pe picioarele sale, făcând ca să se minuneze

cei ce îl vedeau, și nu l-au lăsat până nu s-a întâlnit cu o femeie anume Catula. Și oprindu-se din dumnezeiască pronică, l-a pus în palmele ei ca un odor. Așijderea și ucenicii săi, Rustic și Elefterie, taindu-li-se capetele și aruncându-li-se trupurile împreună cu mucenicescul trup al sfântului propovăduitor ca să-l mănânce fiarele cele salbatice și pasarile. Oarecare credincioși le-au luat și le-au ascuns pentru frica ce era atunci de ucigători; și după ce s-au dus aceia, le-a așezat Fericita Catula într-o casă, la trei ale lunii octombrie. Era la statul trupului om de mijloc, uscativ, albenet, cam galben, puținel cam scobit la nări, cu sprâncenele dese, cu ochii adânciți și cu urechile mari, carunt paros, cu barba cam lungă și rară puținel, cam pântecos, degetele mâinilor lungi. Și se savârșeste soborul lui în preasfânta marea Biserică.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Rustic și Elefterie, ucenicii sfântului Dionisie Areopagitul.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Teoctist.

Tot în această zi Sfântul Mucenic Dionisie și cei cu dânsul 8 mucenici.

Acesta a fost pe vremea împăraților Valerian și Galien; și fiind adus către guvernatorul Emilian și nesupunându-se legii lor, l-au trimis undeva la urgie. După aceea l-au tras la popor și l-au împröscat cu pietre, patimind mai mult decât cele ce patimise mai înainte din partea lui Deciu în Libia. Deci închizându-l într-un loc sec, cu Faust și cu Gaius și cu Petru și cu Pavel, și cu ceilalți patru care suferind cu el doisprezece ani, s-au savârșit în buna marturisire.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Teaghen.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Teotechi.

Tot în aceasta zi, Preacuviosul Ioan Hozevitul, episcopul Cezareii.

Acest sfânt parinte al nostru Ioan a fost tibeu din tara Egiptului. Deci primind de la mosul sau îngerescul chip al monahilor si luând iertare de la batrânul, s-a dus la sfintele locuri, la Ierusalim. A lepadat Soborul din Calcedon si de Biserica soborniceasca se departa pe sinesi; dar voind a se închina cinstitei Cruci, si oprit fiind a se apropia, i s-a parut ca aude glas, ca cei ce nu fac parte din Biserica soborniceasca, sunt nevrednici de închinarea Crucii. Trezindu-se dar, s-a apropiat de Biserica, apoi iarasi s-a întors la mosul sau, si fiind iertat iarasi de catre batrânul a iesit din mânastire. Si aflând într-un loc râpos si cu anevoie o mica pestera, a locuit în ea, hranindu-se cu mugurul copacilor de acolo. Pe acesta vrând Dumnezeu sa-l slaveasca l-a vadit asa: Oarecare Ananie, sihastru mare si vestit, locuia în acele locuri; deci a fost adus un copil îndracit al unui om bogat la acest om mare. Copilul era bântuit de duh necurat si acela nu l-a primit, ci de smerenie mare sfântul acesta îi însela ca sa mearga mai înaintea pustiei sa caute pe Ioan egipteanul.

Deci aici fiind trimisi aflara pe cel ce cautau si spunându-i cu ce treaba au mers, întâi s-a aparat ca face rugaciune, apoi suparându-l a facut si a zis catre demon:

"În numele lui Iisus Hristos, duh necurat, nu eu, ci Anania robul lui Dumnezeu, îti porunceste sa iesi din copil". Acestea auzind duhul cel necurat de la sfântul, îndata a iesit si copilul s-a facut sanatos.

Si facându-se prin minunea aceasta vestit, se supu-se si fara de voie a primit hirotonia ca episcop al Cezareii. Si neputând a petrece acolo viata cea pustnica si fara gâlceava, a lasat Cezareea si iarasi s-a dus în pustie, dar nu s-a putut ascunde de un plugar, care având si el un copil ce era bântuit de duhul necurat, l-a pus într-o cosnita si acoperindu-l cu buruieni l-a pus lângă usa sfântului si s-a dus în laturi; deci plângând copilul si sculându-se sfântul si vazându-l, a cunoscut pe duhul cel necurat ce locuia într-însul si gonindu-l, a tamaduit pe copil. Acest fericit Ioan auzind de un oarecare sihastru vestit anume Marcian, dorea sa-l vada, dar de vreme ce el facuse juramânt ca sa nu mai iasa din pestera, macar de vrea a-i urma nevoie mare si neaparat, ca sa nu se poata mântui, legându-se el însusi cu cuvântul, nu putea sa dezlege acea legatura, deci socotiti ce lucru minunat a facut si aici pronia lui Dumnezeu, care toate le vede. Înger luând pe sus pe Marcian din chilia lui, fara cinteala l-a pus în pestera fericitului Ioan; deci împreuna fiind amândoi, si sarutându-se unul cu altul, si saturându-se unul de altul de duhovniceasca vorbire si alcatuind fericitul Ioan cuvântul cel de apoi de multumire zicea asa:

"Slava Sfântului Dumnezeu, Care m-a învrednicit a vedea pe doritul meu Marcian". Fara veste rapit fiind Marcian de înger, s-a facut nevazut dinaintea ochilor fericitului Ioan. Însa aceasta a bagat pe sfântul la multe gânduri si se îndoia luptându-se cu gândurile si, calcându-si legatura, a iesit din pestera si purcese pe cararea care mergea la chilia lui Marcian pentru ca se spaimântase de marimea minunii, socotind sa nu fi fost vreo nalucire ceea ce se facuse. Deci daca se duse si auzi pe Cuviosul Marcian chemându-l pe nume si întelegând fericitul Ioan cum a fost pricina venirii sale, se bucura cu inima si se veselea. Drept aceea iarasi sarutându-se unul cu altul, si multumind lui Dumnezeu, s-a întors la locasul sau. Acesta a gonit multi demoni din oameni si a tamaduit si boli fara de leac, si a

facut de a izvorât si ape prin multe locuri si de multe ori ploi din cer a coborât prin rugaciunea sa si alte multe semne printr-însul a facut Dumnezeu. Si dupa acestea cinstitul sau suflet întru batrânete bune cu pace lui Dumnezeu l-a dat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

4 Octombrie

Tot aceasta luna, în ziua a patra, pomenirea celui dintru sfinti parintelui nostru, Ierotei, episcopul Atenei.

Acesta a fost, împreună cu Dionisie Areopagitul, unul din cei nouă sfinți care erau la Areopag. Deci fiind învățat ale credinței de către Sfântul Apostol Pavel, a fost hirotonit episcop al Atenei. Acesta a învățat pe marele Dionisie credința în Hristos, și a fost și începător al cântărilor la Adormirea și la îngroparea Preasfintei Nascatoarei de Dumnezeu, în adunarea Sfinților Apostoli. El era cu totul înstrăinat și departat cu sufletul de cele pământești, și arăta către toți la care se vedea și se auzea, că este cuprins de dumnezeire, și de Dumnezeu laudat. Deci, vietuind, bine placut înaintea lui Dumnezeu și veselind pe Dumnezeu cu faptele sale bune, către Domnul s-a mutat.

Tot în aceasta zi, Sfântul mucenic Petru din Capitoliu.

Acesta era foarte înțelept, întrecând pe mulți cu înțelepciunea. Deci luându-și femeie și nascând trei copii, după aceea s-a făcut călugăr, și s-a preotit, luând acest har, fără voia lui, de la cel ce purta atunci cămașa arhieriei Bostrei; și ca un dascăl fiind creștinilor, a fost pârât la conducătorul agarenilor al acelei țări, și ducându-l în Damasc, pentru dragostea lui Hristos, tăindu-i-se limba, a grai și mai curat și mai deslusit. Apoi i-au tăiat mâna dreaptă și picioarele. După aceea l-au lipsit de ochi, l-au rastignit, și i-au tăiat capul, și arzându-i-se oașele au fost aruncate în râu.

Tot în aceasta zi, Sfânta Mucenita Domnina și fiicele ei Verina și Prosdoca.

Aceste femei, din râvna dumnezeiască, parasindu-și casele și rudele, au fugit și s-au înstrăinat din loc în loc până la Edesa. Oprindu-se ele acolo, fără de veste a ajuns barbatul ei și tatăl fetelor, având și slujitori, ca să prinda vânatul. Deci dacă le prinsese, le duseră la Ierapole și acolo fiind un râu ce înconjură locul, și persecutorii punându-se să pazească, s-au dat după bauturi; ele atunci se furisară, și făcându-și ruga din pripă, s-au aruncat în apă și le-a luat repejunea apei și s-au săvârșit înecate de apă.

Tot în aceasta zi, Sfântul mucenic Audact, și Calistena, fiica lui.

Acesta a fost din Efesul Asiei, care fiind duce peste alt duce, și eparh al lui Maximin, întrecea pe ceilalți cu bogăția, și cu înțelepciunea. Dar pentru că n-a vrut să-și dea pe fiica sa împăratului, care era străin de credință, l-au dat în jaf de i-au pradat tot, și izgonindu-l la Melitini, i-au tăiat capul. Iar Callistena, fiica sa, și-a tuns parul capului, și îmbrăcându-se barbătește s-

a ascuns la Nicomidia. Dupa opt ani, s-a dus la o femeie din Tracia, a carei fiica era beteaga la ochi si a tamaduit-o; si pentru tamaduirea ce a facut acelei fete, au vrut parintii ei sa o marite dupa dânsul, sa-l faca ginere, parându-li-se ca este barbat. Deci silind-o spre aceasta, a spus cele despre sine; si minunându-se, a laudat pe Dumnezeu cu cuviinta. Deci murind Maximin, a luat împaratia Liciniu; atunci Callistena s-a înfatisat la împarateasa acestuia, care era crestina si sora a marelui Constantin. Si povestindu-i toate câte i s-au întâmplat, a luat-o lângă sine si a facut-o ca pe o maica fiului sau; si asa fericita Callistena, își întoarse înapoi toata averea tatalui sau, pe care o luase Maximin. Si a adus sfintele moaste ale tatalui sau, din Mesopotamia în Asia si facând o biserica muceniceasca în numele lui, a sfintit-o si apoi petrecându-si viata apostoleasca, s-a mutat catre Domnul.

Tot în aceasta zi, Preacuviosul Parintele nostru Ammun Egipteanul.

Acesta a fost egiptean de neam, si sarac de parinti si fiind silit de unchiul sau s-a însurat, si locuind cu femeia optsprezece ani, el avea grija de facea balsam care-i da multa truda si osteneala, nesocotindu-si sotia ca si când nu i-ar fi femeie, ci ca pe o sora o tinea. Apoi, când au aflat el aceasta întelepciune, plecând de la casa sa, a mers în pustie la marele Antonie. Iar femeia sa a ramas la casa lor cu buna cuviinta si a facut acolo o manastire de maici.

Iar Amun s-a ostenit 22 de ani in desertul Nitriei, ajungând la mare dreapta socotinta si facator de minuni facându-se, spre folosul multora.

Sfântul Amun venea adeseori pentru sfat la sfântul Antonie cel Mare - praznuit la [17 iunuarie](#). La vremea trecerii la Domnul a lui Ammun, sfântul Antonie a vazut pe îngeri însotind sufletul lui Amun catre cer. Sfântul Amun a murit pe la mijlocul veacului al IV-lea.

Tot în aceasta zi, Sfintii Mucenici Faust, Gaiu, Eusebiu si Herimon diaconii.

Acestia erau ucenici ai Sfântului Dionisie, si diaconi Domnului nostru Iisus Hristos. Deci Gaiu si Faust, izgoniti fiind cu dânsul, si multe patimind si-au primit mucenicescul sfârșit. Iar Eusebiu si Herimon, dupa izgonirea dascalului lor umblând si cercetând pe sfintii care erau închisi prin temnite, si îngropând moastele mucenicilor, si ajungând ei pâna în zilele lui Deciu, si suferind multe ispite pentru marturisirea lui Hristos, au fost prinsi si li s-au taiat capetele.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

5 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a cincea, pomenirea Sfintei Mucenite Haritina.

Aceasta a fost pe vremea împaratului Diocletian și a lui Dometie comitul, slujnica fiind a unui oarecare Claudie, de care aflând comitul ca este creștina, a scris stăpânului ei să o trimită la dânsul să-i facă cercetare, căci este creștina și întoarce pe mulți la credința creștinească. Iar stăpânul său întristându-se să-a îmbrăcat cu sac și o plângea, iar ea mângâindu-l îi zicea: "Nu te mâhni, domnul meu, ci te bucura, că și pentru pacatele mele și pentru ale tale voi fi socotită jertfa bine-primită lui Dumnezeu". Deci zicând și el: "Pomeneste-mă și pe mine la Cerescul Împarat", o trimise la comitul, la care

sosind și pe Hristos marturisind, i-au ras capul, i-au turnat pe cap jaratic de carbuni aprinsi și cu frigari de fier înrosite i-au împuns sânii și coastele, apoi i-au legat o piatră grea și au aruncat-o în mare și iesind vie s-a aratat iarasi comitului și mult chinuind-o și scotându-i unghiile de la mâini și de la picioare din radacina și dintii, și-a dat duhul la Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, Sfânta Mucenita Metodia din Kimolo.

Tot în aceasta zi, Sfânta Mucenita Mamelhta.

Aceasta a fost din Persida, preoteasa a capistei Artemidei, având și sora creștina și vazu în vis îngerul lui Dumnezeu unde-i arata tainele creștinilor și sculându-se cu frica povesti surorii sale. Și ea o duse la episcop și botezându-se și se făcu singura sora-sa nasa de a o primi din botez. Pentru care pornindu-se elinii asupra-i cu mânie, o ucisera cu pietre, fiind încă îmbrăcata cu hainele sfântului Botez și o aruncara într-o groapă adâncă din care abia au putut-o creștinii să o scoată. Iar episcopul, mergând la împaratul Persilor, a luat stăpânire să strice capistea Artemidei și să zidească o biserică în care au pus cinstitele moaste ale sfintei Mucenite Mamelhta.

Tot în aceasta zi, vedenia lui Cosma Monahul, înfricosătoare și folositoare.

În al treisprezecelea an al împaratiei lui Romano, care ocârmuia cu cucernicie împaratia romanilor, se afla un oarecare om la Constantinopol, fiind din cei ce slujeau la camera de culcare a lui Alexandru (ce fusese cu puțin mai înainte împarat, care era fiu al lui Vasile Macedon și frate al lui Leon împaratul), și din cele mai de casa slugi. Acesta alergând la viața calugarească, a ajuns egumen calugarilor, ce se aflau la mănastirea ce este la apa Sangarului.

Trecând câțiva ani i s-a întâmplat de a cazut într-o boala foarte grea și a zăcut multa vreme. După cinci luni, într-o zi la trei ceasuri s-a trezit puțin și venindu-și în fire s-a sculat încetisor din pat, și a sezut sprijinit și de o parte și de alta de către cei de casa. Și așa sezând își iese din fire și era mintea lui dusa cu ochii atinți în sus la podul casei de la trei ceasuri până la al nouălea și șoptea cu gura cuvinte neîncheiate și neînțelese, și întru aceste ceasuri, ce s-au zis mai sus, mai venindu-și în fire oarecum, ceru de la cei ce erau cu dânsul două bucati de pâine uscată, zicând: "Dăți-mi cele două bucati de pâine ce am luat de la batrânul", și zicând aceasta își baga mâinile în sân pipăind și cercând cele ce căuta. Iar un oarecare din cei ce stateau acolo se ruga să le spună această mare taină, zicându-i: "Spune-ne, părinte, și nu te îndura să nu ne fi de folos, unde ai fost atât de ceasuri? Și la ce vedenie îți suie-și gândul? Și cu cine vorbeai mișcând din buze?" Iar el văzându-i pe ei foarte întristați și plânsi a zis: "Încetați fiilor, că de va da Domnul să îmi vii în fire, voi plini cererea voastră".

Deci când fu dimineata, se strânse la dânsul toată obștea fratească și începu el povestea așa: "De voi vrea să le spun întocmai toate câte una cu gândul meu, părinților și fraților, și să le povestesc cu amanuntul, trece peste mintea și limba omenească, dar câte voi ține minte și voi putea să povestesc, acestea va voi povesti. Acolo unde se așează pe patul meu sprijinit de doi frați, mi se pară că vedeam în partea de-a stânga multime, de niște omuleți neînchipuiți, cu obraji negri și negreata nu era la toți într-un fel, ci la unii mai multa și la alții mai puțină, și unii erau cu obraji schimonosiți, alții cu vânătaie la ochi, alții cruntăți de sânge, având cautatura groaznică și salbătecă și unii cu buzele umflate, alții cu buzele vinete, la unii cele de sus, la alții cele de jos, aceștia dar veneau de se apropiau de patul meu și se nevoiau să mă ia de la voi și întâi văzându-va că stăți împrejurul meu, mi se părea că nu îmi era prea frica, nici nu mă temeam de pornirea lor. Apoi nu știu cum am rămas singur de voi și am fost cuprins de dânsii, și au cucerit și m-au luat; deci unii mă trageau înainte legat, alții mă împingeau dinapoi, și unul de o parte, altul de alta parte mă strângeau tare și așa m-au dus la o răpa foarte mare; lățimea ei nu era mai mult decât o aruncătură de piatră, iar adâncimea până la tartar și mă trageau cu silă la acea răpa. Și era dinspre acea răpa o cararuie foarte strâmtă, atât cât nici o urmă de picior nu încăpea, deci pe acea cararuie strâmtă mă trageau și eu mă lasam tot spre partea dreaptă, de mă cumpaneam, că nu cumva să scap, că să cad în acea prăpastie adâncă peste seamă; și întru acea prăpastie se vedea un râu unde curgea cu mari siroaie, zgomotoase. Deci trecând cu multa groază acea cararuie strâmtă, se făcea că mergeam spre partea răsăritului și aflăram o poartă mare deschisă la capul acelei prăpastii. Acolo se așează un om mare ca un urias, negru și groaznic la chip, ai cărui ochi erau strămbați și foarte mari și sângerăți și lasă din ei pară de foc multa și fum din nări, iar limba lui spânzura afară din gura de un cot și mâna lui dreaptă era de tot seacă, iar cealaltă era umflată, ca un stâlp gol și foarte întinsă, care apuca pe cei osândiți de-i arunca în acea prăpastie și toți câți se osândeau întru acea prăpastie, strigau: "Vai, vai!".

Apropiindu-mă eu de acel om înfricosător și groaznic, el striga tare către cei ce mă duceau, zicând: "Acesta este prietenul meu", ținzând și mâna cu poftă să mă apuce. Iar eu spaimântându-mă de frica mă cutremuram și mă trasam spre sine-mi și îndată se arătară doi bărbați ca și cum i-ar fi trimis cineva, oameni batrâni și cuviosi, care socoteam să fie Andrei și

Ioan, Sfintii Apostoli, semuindu-i dupa chipurile din sfintele icoane. Pe acestia vazându-i acel scârnav si groaznic, îndata s-a tras si s-a ascuns. Deci luându-ma acesti doi batrâni si trecând prin portile de care am spus mai înainte, si prin orasul care era între porti, am iesit la un loc ses, unde erau niste sate frumoase si trecând pâna unde se sfârsea acea câmpie, am iesit la o vale ierboasa cu pajiste foarte frumoasa, care frumuseti si darul ce-l avea, este peste putinta a o povesti si a o arata cu cuvintele. Iar în mijlocul ei se vedea un batrân, om foarte vesel si de cinste, având împrejurul lui multime de copii ca nisipul marii. Atunci parasindu-ma frica, am întrebat cu smerenie pe cei ce ma purtau, cine era batrânul acela? Si ce era acea multime nenumarata dimprejurul lui? Si ei ziseră: "Acesta este Avraam si sânul lui Avraam, de care ai auzit", si îndata fiind purtat de ei ma închinai cu plecaciune si sarutai pe acel ce ziceau ei, ca este Avraam si iarasi mergând înainte noi pe cale si sfârsindu-se valea, am aflat un pomet foarte mare de maslini, care precum mi se pare, erau mai multi pomi decât stelele cerului, si la fiecare pom era ca nu cort si cu pat sub cort si pe fiecare pat era un om, între care am cunoscut pe multi din cei ce se aflau la curtea împarateasca si pe multi din oras si pe unii din tarani, înca si pe unii dintre ai mânăstirii noastre, si acestia câti am cunoscut sunt toti morti mai demult.

Cugetând eu sa întreb, ce era pometul acela de maslini asa de mare si minunat, batrânii apucara a vorbi înainte de întrebarea mea, zicând: "Ce cugeti despre acest mare si prea înfrumusetat pomet de maslini? Si care sunt toate câte sunt în el? Acestea sunt acele: "Multe locasuri la Tine, Doamne, sunt, dupa vrednicia tuturor împartite dupa masura virtutii"; si dupa maslinisul acela era o cetate, a carei frumuseti si împestritura si încheietura si tocmirea zidurilor cu neputinta este a povesti cineva. Erau douasprezece rânduri împrejurul a tot zidul, ca douasprezece brâie din cele douasprezece pietre scumpe, si fiecare brâu dintre acestea era întreg facut dintr-o piatra si fiecare își facea înconjurarea lui, si ce pot sa zic de netezitura zidului si de buna alcatuire si tocmire ce era la toate; si în zidul acela erau porti pestrate, cu aur si cu argint amestecatura, si din porti înăuntru era pardoseala de aur, si case de aur cu scaune de aur, si cu mese de aur, si toata cetatea era plina de lumina nepovestita, plina de miros, plina de bucurie, prin care trecând n-am vazut nici om, nici vita, nici pasare zburatoare, nici altceva nimic din câte se misca pe pamânt si în vazduh; iar despre marginea cetatii aceleia erau zidite curti minunate împaratesti, si la intrarea curtilor era o bolta de lunga cât ai azvârli cu o piatra, si din marginea boltei pâna în cea margine era întinsa o masa de marmora ce se numeste Romancon, de înalta cât se rezema omul si era plina de oaspeti, ce sedeau, si toata casa era plina de lumina foarte vie si de un bun miros si de daruri, iar în fundul boltei era o scarisoara învârtita de iesea într-un foisor fermecator care se vedea de la masa, din care plecându-se si ivindu-se din afara doi tineri luminati la fata ca fulgerul si plini de toata stralucirea, ziseră batrânilor care ma tineau: "Sa sada si acesta la masa", si îndata cum ziseră au aratat si locul, la care aducându-ma batrânii m-au pus, iar el a sezut de o parte. Iar tinerii, au intrat pâna în casa cea dinauntru de la fereastră soarelui, si zabovindu-se ei, eu ma uitam si foarte luam aminte la masa aceea si cunosteam multi prieteni din cei ce sedeau si din mireni si din monahii cei din mânăstirea noastra, iar unii erau si din cei ce se aflau la împaratie.

Dupa aceea târziu iarasi venind acei tineri strigara pe cei doi batrâni, zicându-le: "Ridicati-l pe acesta, ca mult îl plâng fiii lui cei duhovnicesti si

Împaratului i s-a facut mila si vrea sa-l lase sa petreaca cu monahii în viata si ducându-l pe alta cale, luati în locul lui pe monahul Atanasie de la Traian". Si îndata luându-ma batrânii, cu degrab am iesit din bolta si din cetate si am mers pe alta cale, aflând sapte iezere pline de munci si de chinuri, unul era plin de întuneric, altul plin de foc, altul de negura împutita, altul cu viermi, altele cu alte feluri de munci si toate erau pline de nenumarata multime, care plângea si se tânguia cu jale. Deci trecând aceste iezere si putin loc mai înainte, iarasi am aflat pe batrânul acela ce zicea ca este Avraam, si închinându-ma la dânsul iarasi l-am sarutat, iar el mi-a dat un pahar de aur, plin de vin mai dulce decât mierea, si trei bucati de pâine uscata, din care una o am muiat în vin, precum mi se pare ca o am mâncat si am baut si vinul tot, iar celelalte doua ce le ceream ieri, le-am bagat în sân; dupa aceea peste putin iarasi am mers la locul acela unde sedea uriasul acela, ce era peste seama de grozav, si obrazul lui asemenea cu noaptea, care vazându-ma scrâsnea din dinti greu împotriva mea, si-mi zicea cu mânie si cu amar: "De aicea mi-ai scapat, dar de acum înainte nu voi înceta a face tot felul de uneltiri asupra ta si asupra mânăstirii tale".

Pâna aicea, fratilor au fost câte am cunoscut si am tinut minte de v-am spus, iar cum mi-am venit în fire nimic nu stiu. Deci, trecând vedenia aceasta în acest chip, îndata am trimis la Mânăstirea lui Traian si au aflat pe monahul Atanasie mort si-l scoteau din chilie pe patul cel ce poarta mortii. Si întrebând când a murit, au aflat ca a murit ieri pe la al noualea ceas, în ziua în care a vazut parintele acesta vedenia si si-a venit în fire. Si peste scurta vreme s-au facut aceste doua mânăstiri tot una, fiind aproape una de alta, si pâna în ziua de astazi se chivernisesc de un egumen. Si cârmuindu-se amândoua mânăstirile cu viata placuta lui Dumnezeu, treizeci de ani, de catre acest parinte ce a vazut aceasta vedenie, traind el atâta vreme, mult au sporit aceste mânăstiri, atât cu petrecerea cea placuta lui Dumnezeu a monahilor cât si cu veniturile din toate partile spre chivernisirea si hrana lor, întru slava iubitorului de oameni, Dumnezeului nostru. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

6 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a șasea, pomenirea Sfântului maritului Apostol Toma, numit Geamanul.

Acesta propovăduind cuvântul lui Dumnezeu, la midieni, la parti, la persi și

la indieni, a fost închis de Smideu împăratul, căci crezu printr-însul Uazan fiul său și Tertia femeia lui, Migdonia și Narca. Drept aceea l-a și dat pe mâinile a cinci ostasi, care suindu-l într-un munte, l-au junghiat cu sulitele, și așa s-a petrecut în Domnul.

Înca trăind apostolul, a trecut în India, cu un negutator anume Avan, și au gazduit la o casă în Andrapole. Tocmai atunci avea nunta mai-marele cetății aceleia, care își marita o fiică și se veseleau toți câți se întâmplaseră acolo. Apostolul sezuse la masa mai jos decât alții, și ospătându-se toți ceilalți, numai el nu

mânca, ci fiind în grijă și pe gânduri, se pazea pe sine și se dădea liniștit. Iar una din slugi, îngâmfându-se, a dat sfântului o palmă peste obraz, zicându-i: "Dacă ai venit la nunta, nu se dădea posomorât, ci te bucura și te veselește împreună cu ceilalți oaspeți". Iar apostolul a zis aceluia ce i-a dat palma: "Să-ți ierte Domnul greșeala în veacul viitor, iar în acest de acum, mâna care s-a întins fără de cale asupra mea, să o împarta fiarele salvatice, pentru a multora învățatură și certare". Și îndată după cuvânt, alergând acela ca să aducă apă, să dreaga vinul cu apă, fiind paharnic, a ieșit o fiară ce pândea acolo la fântâna, de l-a sfâșiat și a murit. Atunci un câine gasind în drum mâna ce loviseră pe sfântul și luând-o în gura a intrat cu ea unde era masa, ca și cum ar fi arătat tuturor pedeapsa ce a luat acela pentru lovirea ce a dat apostolului.

Și mirându-se toți câți erau acolo a cui să fie mâna aceea, o oarecare femeie evreică ce cânta cu fluierul la nunta, a strigat cu glas mare și a zis: "Mare taină ni s-a arătat astăzi, nuntaşilor! Sau Dumnezeu, sau apostolul lui Dumnezeu, a vrut să sadă împreună cu noi la masa; pentru că eu cântând cu fluierul și veselindu-mă, am auzit pe un om de o limbă cu mine, care a zis evreiește către paharnicul ce l-a lovit: "Mâna ta cea dreaptă ce m-a lovit, să fie ruptă de câini în viața aceasta, pentru că să vada toți și să se înțelească". Și iată că s-a împlinit cuvântul lui". Și au aflat toți minunea aceasta, și a ajuns și la urechile stăpânitorului. Acesta după ce a trecut nunta, chemând pe apostol, îi zise: "De vreme ce știi prin blestemul tău a pricinui moarte, arată și puterea rugăciunii tale, la fiica mea pe care o am dat astăzi". Deci primind apostolul acesta bucuros, intra în camera cea de nunta, și întărind pe tineri spre curătenie, și convingându-i că să urască dulceata poftii trupesti, dându-i în seama lui Dumnezeu s-a dus de acolo. Deci peste puțină vreme a văzut mirele pe un oarecare, ce seamana cu apostolul, și vorbea cu mireasa, și parându-i-se că este Toma, îi zise: "N-ai ieșit tu mai înainte decât toți? Dar cum iarăși ai venit?" Iar cel ce se

aratase zise: "Eu nu sunt Toma, ci dupa har frate îi sunt lui, si cine va urma dupa Mine ca dânsul, lepadându-se de lume, va fi la a doua nastere nu numai frate, ci si dimpreuna mostenitor împaratiei Mele". Si zicând aceasta s-a facut nevazut.

Deci, aceia pazind la sine cuvântul ca un margaritar, au facut rugaciune toata noaptea, catre cel ce li se aratase, iar dimineata s-au dus tatal si socrul la casa în care se culcau tinerii, si aflându-i sezând osebiti, s-au mâhnit, si întrebând pricina, pentru ce sed osebiti, ei au zis: "Ne rugam, ca sa se tina aceasta osebite între noi pâna la sfârșit, ca sa ramânem nedespartiti la vremea cununii în camera de nunta cea vesnica, dupa fagaduinta celui ce ni s-a aratat în asemanarea strainului. De aceasta tulburându-se tatal si socrul, fagaduirea daruri ca sa fie gasit înselatorul acela, sa fie adus înainte, si trimitând cautau pe cel ce se aratase. Iar cercetatorii dupa cuvântul psalmistului, s-au stins iscodind multe caci cel ce se aratase tinerilor, nu se afla în chip vazut, iar în chip nevazut aratându-se noilor sai ucenici, îi întarea. Fiindca tinerii rugau pe Domnul, ca sa îmblânzeasca mânia tatalui si socrului lor, si sa-i învredniceasca a cunoaste credinta cea adevarata, auzindu-i Dumnezeu, a rânduit ca si acela sa se faca crestin. Si a fost învățat de catre însisi tinerii cinstirea de Dumnezeu, si a crezut în Hristos cu tot sufletul. Iar dupa ce s-a facut aceasta, auzind acesti ispititi ucenici ai lui Hristos, cum ca Toma zaboveste în India, au mers la el cu sânguinta si s-au desavârsit cu sfântul Botez; acestia apoi altora s-au facut propovaduitori ai Sfintei Evanghelii.

Iar când a mers apostolul Domnului la Gundafor împaratul Indiei, l-a întrebat acesta ce mestesug stie, la lemn sau la pietre a lucra? Apostolul raspunse ca la lemn stie a face pluguri, juguri, cârme si vâsle; iar la pietre, coloane, temple si case împaratesti. Atunci împaratul zise: "Oare, putea-vei sa-mi faci niste palate dupa voia mea la locul care îmi va placea? Apostolul zise ca poate; si se tocmira si fara sa-si faca grija, porunci sa se dea apostolului aur, ca sa ia cele ce-i trebuie si sa puna temeliile, aratându-i si locul. Însa apostolul zise: "Acum, împarate, nu este vreme a zidi cineva, ci în luna lui octombrie". Aceasta mi se pare sa o fi zis apostolul, pentru rasplatirea ce este sa se dea în veacul cel viitor, pentru cele ce am facut în viata; si asa prea lesne îndupleca firea împaratului, mai ales ca lua în mâinile sale si dreptarul si desemna cu mestesug locul de construit, si-l linisti ca sa nu aiba nici o grija. Deci mirându-se împaratul de istetimea apostolului, dându-i si de cheltuiala de ajuns, se întoarse la casa sa. Iar apostolul împarti tot aurul la saraci, si ca un apostol facu împaratului case nefacute de mâna de om, în curtea celor întâi-nascuti. Deci trecând câțva timp, împaratului îi era aminte sa stie despre lucru, si auzind ca lipsea numai acoperisul de bucurie socotind ca este adevarata vestea, trimise si alta masura de aur la apostol, zicând sa-i faca acoperisul foarte frumos si mai curând. El iarasi luând aurul, își ridica mâinile si ochii catre cer, si zise: "Multumescu-Ti Iubitorule de oameni, ca în multe feluri de chipuri stii si rânduiesti mântuirea fiecaruia; si aflându-se tot în acel gând, îl împarti tot la cei lipsiti. Deci în cele din urma, unii din cei ce se aflau cu apostolul, au spus împaratului ca nu va iesi nici un fel de zidire de la acel om, de vreme ce aurul l-a împartit la saraci, si înca propovaduieste pe un Dumnezeu nestiut, face niste lucruri minunate catre cei ce merg la dânsul, si nu manâncă nimic".

Împaratul umplându-se de nespusa mânie, a trimis si a adus pe apostol si l-a întrebat daca a zidit palatul? Iar el raspunzând a zis: "Ti-am zidit

împarate palat foarte frumos, precum am învățat eu să lucrez, de la marele meșter Hristos". Și împăratul zise: "Ia să mergem să-l vedem". Iar apostolul zise: "Nu-ți va trebui acum, ci când te vei muta de aici, atunci cu bucurie vei avea sălășuirea palatului ce s-a zidit. Iar împăratului parându-i că-l ia în răș, striga salbatic: "Luți pe acest înșelător și-l bagați într-o groapă, care va fi mai întunecoasă, împreună cu negutatorul, care mi l-a adus". Deci aflându-se la închisoare în legături apostolul, fratele împăratului cazând în multa inimă rea, chemând pe împăratul îi zise: "Pentru mânia ce ți s-a întâmplat de la acest înșelător, îngreunându-mă la suflet, acum voi să mor"; și vorbind amândoi așa, îi pieri firea și muri.

Atunci luându-i sufletul îngerul, și purtându-l pe la sălășele Domnului îi arată frumusețea lor și-l întreba unde-i place să locuiască? Iar sufletul văzând unul mai ales și osebit pe urma tuturor, îl arată pe acela îngerului, și se ruga a se sălășui în o parte a aceluia palat; îngerul însă îi zise: "Nu vei putea să te sălășuiești în acesta ca este al fratelui tău pe care i l-a făcut Toma străinul". El îi zise: "Rogu-te lasă-mă să mă duc la dânsul, că-l voi cumpăra de la el cu puțin pret și mă voi întoarce; că el nu-i știe frumusețea.

Atunci îngerul întorcând sufletul în trupul cel mort, și trezindu-se mortul ca dintr-un somn greu, a trimis să cheme pe fratele său. Care venind îi zise: "Știu fără îndoială că ai fost tu bucuros să dai jumătate din împărăția ta pentru mine, că să înviez. Cer dar de la tine un dar mic, și te rog a-mi-l da". Împăratul zise: "Ceea ce este în puterea mea, voi da bucuros, iubitelui meu frate", adevărindu-i cu jurământ. Atunci fără nici o șfială spuse frate-sau cererea, zicând: "Daruieste-mi palatul pe care-l ai în ceruri; câți bani vei vrea să-ți dau să-mi-l dai?" Împăratul la aceasta ramase ca un mut; apoi întreba: "Eu să am palate în cer? De unde?" "Cu adevărat ai, macar că tu nu știi; cele ce ți le-a zidit străinul care este închis în temniță".

Atunci punând împăratul în mintea sa cuvintele acestea, urni pe frate-sau în acest chip, zicându-i: "De ar fi ceea ce poftesti din cele ce sunt sub împărăția mea, ar fi păcat a se calca jurământul; dar fiindcă este din cele ce sunt osebit la ceruri, judecă tu singur! Fiind însă meșterul de față, ți-l ia și-ți va face mai frumoase, decât cele ce ai văzut". Acestea zicând, scoase pe apostol și pe Avăn din temniță; și cazând împăratul la picioarele lui, i-a cerut iertare pentru greșala ce a făcut din iuteala mâniei. Iar apostolul multumind lui Dumnezeu de aceasta, și luminându-i pe amândoi cu cuvântul harului, dându-le și arvuna împărăției celei vesnice, adică dumnezeiescul Botez, se duse în alte cetăți propovăduind și binecuvântând pe Tatal și pe Fiul și pe Duhul Sfânt.

Tot în aceasta zi, Sfânta Mucenita Erotiida.

Tot în aceasta zi, Sfântul noul mucenic Macarie cel din Chios, în Bitinia, care în Brusa a marturisit, improscat fiind mai întâi cu pietre; în urma de sabie s-a săvârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului Inochentie, Mitropolitul Moscovei, Iluminătorul aleuților și Apostol pentru America.

Sf. Inochentie, Mitropolitul Moscovei, Iluminătorul aleuților și Apostol

pentru America, (cu numele real Ioan Popov-Veniaminov), s-a născut în 26 august 1797, în satul Anginsk, dioceza Irkutsk, în familia unui paracliser. Băiatul și-a terminat studiile foarte devreme și la vârsta de șapte ani citea Apostolul în biserică. În 1806 familia l-a dat la Seminarul din Irkutsk. În 1814, noul rector a considerat că ar fi mai bine să schimbe numele de familie ale unor studenți. Astfel Ioan Popov a primit numele de Veniaminov în onoarea Arhiepiscopului Benjamin al Irkutsk (decedat în 8 iulie, 1814). În 13 mai 1817 a fost numit diacon al Bisericii Bunavestire din Irkutsk iar în 18 mai 1821, a fost hirotonit preot.

Activitatea misionară a viitorului apostol pentru America și Siberia a început în 1823. Părintele Ioan a petrecut 45 de ani muncind la iluminarea populației din Kamchatka, Insulele Aleutine, America de Nord, Yakutsk și frontiera Khabarov, în condiții vitrege, punându-și chiar viața în pericol. Sf. Inochentie a botezat zece mii de oameni și a construit biserici și școli unde a predat personal liniile fundamentale ale vieții creștine. Cunoștințele muncii manuale și îndemânarea l-au ajutat foarte mult în procesul misionar.

Părintele Ioan era un predicator înnăscut, călăuzindu-și enoriașii neîntrerupt, în timpul Sf. Liturghii, a diferitelor slujbe de pomenire sau de priveghere. În călătoriile sale numeroase, părintele a studiat limba, tradiția și obiceiurile popoarelor în mijlocul cărora se afla. Munca sa în domeniul geografiei, etnografiei și lingvisticii a fost foarte apreciată în toată lumea. El a compus un alfabet și o gramatică a limbii aleute traducând Catehisme, Evanghelia și multe ale rugăciuni în acea limbă. Una din cele mai reușite lucrări este Drumul către Împărăția Cerurilor (1833), tradusă în variate dialecte ale popoarelor din Siberia, tipărită în mai mult de 40 de ediții. Datorită muncii Părintelui Ioan, poporul Yakut a putut auzi pentru prima dată în 1859 cuvântul lui Dumnezeu și slujbele bisericești în limba sa.

În 29 noiembrie 1840, după moartea soției sale, părintele Ioan a fost tuns monah cu numele de Inochentie de către Sf. Filaret, Mitropolitul Moscovei, în cinstea Sf. Inochentie al Irkutsk. În 15 decembrie Arhimandritul Inochentie a fost sfințit Episcop al Kamchatka și al Insulelor Kurile și Aleutine. În 21 aprilie 1850, episcopul Inochentie a fost promovat la rangul de arhiepiscop.

Din voia lui Dumnezeu, în 5 ianuarie 1868, Sf. Inochentie l-a succedat pe Mitropolitul Filaret la scaunul din Moscova. Prin Sf. Sinod, Mitropolitul Inochentie a consolidat eforturile misionare seculare ale Bisericii Ruse

(deja în 1839 a propus un proiect pentru îmbunătățirea organizării activității misionare).

Sub îndrumarea mitropolitului a fost înființată Societatea Misionară iar Mănăstirea Sf. Acoperământ a fost reorganizată pentru activități misionare. În 1870 s-a înființat Misiunea Spirituală Ortodoxă Japoneză condusă de Arhimandritul Nicolae Kasatkin (după care devenit Sf. Nicolae al Japoniei (prăznuit în 3 februarie), căruia sf. Inochentie i-a împărtășit mare parte din experiența sa misionară. Călăuzirea diocesei Moscovei de către Sf. Inochentie a fost de asemenea fructuoasă, prin eforturile sale construindu-se Biserica Sf. Acoperământ al Maicii Domnului în cadrul Academiei Spirituale din Moscova.

Sf. Inochentie s-a mutat la Domnul în 31 martie 1879, în sfânta zi de duminică, fiind înmormântat la Biserica Sf. Duh al Sfintei Treimi -Lavra Sf. Serghie. Biserica Ortodoxă l-a canonizat pe Sf Inochentie în 6 octombrie 1977. Sfântul este prăznuit de trei ori în an: 31 martie, ziua morții sale, în 5 octombrie (după Sinaxarul Ierarhilor Moscoviți) și 6 octombrie, ziua canonizării sale.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

7 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a șaptea, pomenirea Sfinților Mari Mucenici Serghie și Vah.

Acestia au trait la Roma pe vremea împaratiei lui Maximian (catre anul

296). Serghie era primicer din scoala centiliilor, iar Vah era secundicer din aceeași scoala. Deci, învățându-se și urmând din început credinței creștinilor, și dumnezeiestilor Scripturi, și fiind pârâți la împaratul, îi silira să facă împreună cu dânsul jertfa de idoli; și ei neprimind nicidecum aceasta, i-au descins de brâu și le-au luat portul cel de podoaba, ce purtau împrejurul grumajilor, și i-au îmbracat cu port femeiesc, și i-au dus în mijlocul târgului, ca să-i ocarască, încarcăți de lanțuri. Apoi au fost trimisi la guvernatorul Antioh - un dregator cu deosebire crud - în cetatea Barbalison pe Eufrat. Aci apropiindu-se, din aratare

îngerească s-au umplut de îndrăzneală și de putere dumnezeiască, și întâi Vah fiind bătut cu vine de bou crude multă vreme, și-a dat duhul în aceste chinuri. Iar lui Serghie făcându-i-se strânsori în multe chipuri, și bagându-i în picioare încaltăminte de fier, și silindu-l să alerge departe, după aceea bagându-l în temniță, și iarăși pironindu-se cu aceleași rani de încaltăminte, și s-a tăiat capul.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Iulian Prezbiterul și Chesarie Diaconul.

Împaratind Claudiu la Roma, și omorând pe maica-sa pentru credința în Hristos, nu i se mai făcea mila de creștini; atunci fericitul Chesarie venind din Africa la un sat ce se cheama Tarachini și văzând spurcatele Jertfe, le-a scuipat și le-a calcat cu picioarele. Atunci l-au prins și l-au bagat în temniță, zăcând trei zile nemâncat, apoi l-au dat la proconsul. Și legându-i mâinile dindarat, l-au târât slujitorii înaintea carului dregatorului, până la capistea lui Apolon. Și dacă au venit acolo, făcând sfântul rugă, îndată a căzut capistea din temelie, fiind înăuntru preotul cel mare al idolilor și alți mulți; lucru pe care văzându-l Leontie Ipatul a căzut la sfântul, și crezând în Hristos, s-a botezat înaintea tuturor. Atunci venind preotul Iulian l-a cuminecat cu Sfintele Taine, și consulul îndată și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu, precum poftise prin rugăciunea sfântului. Deci văzând Loxorie capetenia ceea ce se făcuse a prins pe preotul Iulian și pe Chesarie diaconul, și a poruncit să-i bage în saci și să-i arunce în mare; iar sfinții i-au zis:

"Noi, o Loxorie, vom fi aruncați în mare, iar tu muscat fiind de un sarpe rau, îți vei lepada sufletul cu rea moarte"; ceea ce s-a și făcut; ca peste două zile, umblând el pe lângă mare, s-a încolăcit peste dânsul un sarpe foarte mare și bătându-i toate madularele, atât îl făcu de nu putea să

rasufle, si era mai mort, fiind o priveliste mare de jale celor ce-l vedeau zacând umflat. Iar trupurile sfintilor iesind din mare de Domnul îndrumate, trimisi fiind prin vedenie oarecare Eusebiu preot si Felix de le-au primit, si trecând pe unde zacea acel nenorocit, pe care si vazându-i striga si se vaita ticalosindu-se pe sine, si dupa putin si-a lepadat sufletul; iar feciorul botezatului Leontie consulului celui mai sus numit, dupa ce au îngropat moastele sfintilor lângă cetate, au taiat si capetele lor, si le-au dat pe râu. Atunci Quart preotul din cetatea Capua, fiind povatuit de dumnezeiesc înger, a mers de a luat moastele acestora, adica ale lui Eusebiu si ale lui Felix, si le-a pus în loc cucernic, într-o marirea Tatalui si a Fiului si a Sfântului Duh.

Tot în aceasta zi, Sfântul Leontie Consulul, crezând în Hristos si rugându-se cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici Eusebiu prezbiterul si Felix.

Tot în aceasta zi, Cuviosii nouazeci si noua de parinti, care în insula Creta s-au nevoit, cu pace s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, Sfântul Mucenic Polihronie.

Acesta a fost nascut în provincia ce se cheama Gamfanita, iar tatal acestuia Vardenie era plugar. Si si-a învătat copilul carte, si i-a poruncit sa urmeze dupa ceilalti copii. Si fiindu-le apa departe, prin ruga copilul a izvorât fântâna în curtea tatalui sau cu apa foarte buna; pentru ca avea copilul multa înțelepciune si înfrânare. Deci ajungând în vârsta, se lua cu cei ce lucrau la vie si merse la Constantinopol. Si lucrând si el cu ceilalti lucratori la vie, gusta hrana si bea apa a doua zi, sau a treia zi. Iar stapânul viei mirându-se de lucratorul lui Dumnezeu si respectând virtutea lui, i-a dat o suma de aur si l-a trimis zicându-i: "Du-te la casa ta si te roaga lui Dumnezeu pentru mine", oprindu-i si sapa de dragul credintei, care a facut multe minuni; iar el cu aurul ce avea la mâna lui, a facut o biserica; si aflându-se la Sinodul ce s-a tinut la Niceea, fiind citet s-a învrednicit si de diacon si de preot. Dupa aceea murind marele Constantin, îndata erezia lui Arie începu a prinde pe multi; atunci sfântul acesta tinând tare credinta cea dreapta, se silea totdeauna a o creste si a o întari. Pentru aceea ereticii se topeau de zavistie, si aflând pe sfântul stând la altar, au sarit fara veste si l-au junghiat si l-au taiat cu sabiile, amestecându-l cu tainicul si dumnezeiescul sânge, si astfel l-au trimis fara voia lor jertfa sfânta lui Dumnezeu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

8 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a opta, pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre Pelaghia, care mai înainte a fost desfrânata.

Aceasta sfânta a fost în zilele împăratului Numerian; ea era din cetatea

Antiohiei și umbla pe la jocuri și prin teatre, și făcând desfrâu a strâns avere mare din acea rea agonisire. Apoi luând învățătura de la oarecare om sfânt anume Non episcopul, pocaindu-se cu caldura și botezându-se, își lepada toată averea, ca și cum ar fi fost niste gunoaie, și îmbracându-se cu haine de par, schimbându-se în chip barbatesc și tainuindu-se, s-a dus în muntele Maslinilor. Aici s-a închis într-o chilie și și-a petrecut viața ce i-a mai rămas cu plăcere dumnezeiască și a răposat cu pace.

Tot în aceasta zi, Sfânta Pelaghia fecioara.

Aceasta a fost de la Antiohia Siriei de neam mare; și aflând

conducătorul țării aceleia că este creștină, a trimis ostasi să o prindă. Deci ei mergând acolo i-au înconjurat casa, vrând să o rapească; iar sfânta prinzând de veste i-a rugat să-i îngaduie puțin și ei au ascultat-o; deci stând ea către răsărit, la locul unde-si făcea rugăciunea, ridicându-si mâinile în sus și înălțându-si ochii la cer, s-a rugat multă vreme lui Dumnezeu ca să nu o lase să cadă în mâinile ostasilor, ci să ridice către Dânsul curată și sfântă jertfa fără prihană; apoi suindu-se deasupra casei, s-a aruncat pe sine în prăpastie și și-a dat sufletul lui Dumnezeu. Pe aceasta Sfântul Ioan Gura de Aur cu laude a cinstit-o pentru curăția fecioriei ei și pentru multă ei nevointă.

Tot în aceasta zi, Sfânta Taisia, care a fost desfrânata.

Sfânta Taisia a trăit în Egipt în secolul al V-lea. Rămășă orfană după moartea părinților ei înstăriți, ea a dus o viață evlavioasă, împărțindu-si averea la saraci și oferind sală în casa ei pelerinilor străini. Taisia s-a hotărât să-și dedice viața lui Hristos și să nu se mărite niciodată.

După ce și-a cheltuit toată moștenirea, Taisia a fost tentată să facă rost de mai mulți bani prin orice mijloace, începând să ducă o viață păcătoasă. Părinții din Sketis de lângă Alexandria auzind de caderea ei, l-au rugat pe Sf. Ioan Piticul (Ioan Colovul, praznuit în [9 noiembrie](#)) să meargă la Taisia și să o convingă să se pocăiască de cele rele. "Ea a fost bună cu noi și acum ar trebui să-o ajutam", spusera ei. Tu, părinte, ești înțelept. Du-te și

incearca sa-i salvezi sufletul iar noi ne vom ruga la Dumnezeu sa te ajute".

Parintele s-a dus la casa Taisei dar servitorul n-a vrut sa-l lase sa intre. Atunci Sf. Ioan i-a spus servitorului sa-i transmita stapanei lui ca i-a adus ceva de pret. Taisia, stiind ca de multe ori calugarii gasesc perle pe malul mării , i-a spus servitorului sa-l lase pe Ioan inauntru. Sfantul s-a asezat, a privit-o in ochi si a inceput sa planga. Taisia l-a intrebat de ce plange si Sf. Ioan i-a raspuns: "Cum sa nu plang cand ai uitat de Mirele Tau, Domnul nostru Iisus Hristos si faci voia satanei cu faptele tale?"

Cuvintele sfantului i-au strapuns sufletul Taisei ca o sageata de foc dandu-si seama ce viata pacatoasa ducea. Cu frica, ea l-a

intrebat pe sfant daca Dumnezeu ar accepta pocainta unei pacatoase ca ea. Sf. Ioan i-a raspuns ca Mantuitorul asteapta pocainta ei. De aceea a venit EL pe pamant, sa caute si sa mantuiasca pe pacatosi. "EL te va primi cu dragoste" mai adauga sfantul "si ingerii se vor bucura impreuna cu tine". Dupa cum Insusi Mantuitorul a spus, "mare bucurie se face in cer pentru un pacatos care se pocaieste (Luca 15:7).

Sentimentul de pocainta a pus stapanire pe ea si vazand in cuvintele sfantului o chemare de la Dumnezeu de a se intoarce la EL, Taisia cauta cat mai repede o cale de a-si salva sufletul. S-a ridicat si a plecat din casa fara nici un cuvânt si fara sa lase dispozitii despre ce se va intampla cu proprietatea sa, astfel incat s-a mirat si Sf. Ioan de reactia ei. Urmandu-l pe Sf. Ioan in pustie, ea s-a grabit sa se intoarca la Dumnezeu prin penitenta si rugaciune. La caderea noptii, parintele i-a pregatit Taisei un culcus si o perna din nisip pe care sa se odihneasca si el a mers putin mai departe pentru a-si face rugaciunile de seara dupa care s-a pus si el la odihna.

Dar la miezul noptii sfantul a fost trezit de o lumina ce venea din cer si o invaluia pe Taisia, in locul unde aceasta dormea. In lumina minunata el vazua ingerii din cer cum duceau cu ei sufletul Taisei. Apropiindu-se de ea, sfantul isi dadu seama ca Taisia murise.

Sf. Ioan I-a cerut in rugaciune lui Dumnezeu sa-i arate daca Taisia s-a mantuit sau nu. Atunci un inger al Domnului a venit la el si i-a raspuns: , "Avva Ioan, o ora de pocainta din partea ei a facut cat o multime de ani pentru ca s-a pocait din tot sufletul si cu toata zdrobirea de inima. "

Dupa ce a ingropat trupul sfintei, Sf. Ioan s-a intors la Sketis si le-a spus calugarilor ce s-a intamplat. Toti au dat slava lui Dumnezeu pentru ca s-a

milostivit de Taisia, care s-a pocait ca si talharul de pe cruce, intr-o singura clipa.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului noului mucenic Ignatie bulgarul, care a calugar la Muntele Athos si a spânzurat de turci la Constantinopol pentru marturisirea lui Hristos la anul 1814.

Sf. Nou Mucenic Ignatie s-a născut în satul Eski Zagora, regiunea Târnovo a Bulgariei și a fost botezat Ioan. Pe când era încă copil, părinții săi George și Maria s-au mutat in orașul Philippopolis unde l-au dat la școală.

Deși se descurca bine la învățătură, copilul avea o dorință arzătoare pentru viața monahală. Ajungând la maturitate, s-a dus la Mănăstirea Rila, din vestul Bugariei, fiind dat în grija unui părinte sub ascultarea căruia a rămas timp de 6 ani. Când asprimea părintelui a devenit insuportabilă, Ioan s-a întors acasă.

Cam pe-atunci sârbii s-au revoltat împotriva guvernului musulman iar tatăl lui Ioan a fost numit comandant al unei brigăzi otomane, însă el a refuzat să lupte împotriva creștinilor ortodocși. Musulmanii l-au atacat pe George cu furie, înjunghiindu-l și apoi tăindu-i capul. Mama și surorile lui Ioan au fost prinse de agareni și în cele din urmă s-au convertit la Islam.

Ioan a fugit și s-a ascuns în casa unei bătrâne ortodoxe. Mama și surorile sale aflând unde se ascunde, le-au spus musulmanilor. Aceștia vrînd să-l prindă, nu l-au cunoscut la înfățișare și femeia le-a spus că nu-l cunoaște pe cel pe care-l caută. Apoi bătrâna l-a ajutat să fugă la București, în România, unde l-a cunoscut pe Sf. Eftimie, care și el a îndurat mucenicie.

Însă Ioan nu a dorit să rămână în București, pornind spre [Muntele Athos](#). Pe drum a trecut și prin satul Soumla, unde l-a întâlnit din nou pe prietenul său, părintele Eftimie, care, între timp, s-a lepădat de adevărata credință și a devenit musulman. Aflînd aceasta, Ioan s-a întristat și a părăsit satul.

Dar nu a ajuns prea departe când a fost prins de soldații turci și i-au fost luate toate cele ce avea asupra sa, fiind amenințat să se convertească la Islamism. De frică Ioan le-a spus că așa va face și a fost lăsat să plece.

Ajungînd în satul Eski Zagora, acolo a cunoscut un călugăr atonit de la mănăstirea Grigoriu și au plecat împreună spre Muntele Athos. Acolo, Ioan s-a stabilit la schitul Sf. Ana unde l-a cunoscut pe părintele Vasile.

Într-o zi, cei doi mergînd la Tesalonic cu treburi, au fost martorii muceniei suferite de călugării David și Eftimie din Demetsana. Văzînd suferința lor pentru credința creștină, Ioan s-a însuflețit de dorința de a suferi și el mucenicie pentru Hristos însă părintele Vasile l-a convins să amâne aceasta și să se întoarcă la Sf. Munte. La scurt timp, părintele Vasile s-a mutat la cele veșnice.

Mai târziu, aflînd de la un călugăr de la schit despre Noul Mucenic Eftimie care a suferit mucenicie (prăznuit în 22 martie), Ioan a revenit la gândul de a se sacrifica prin mucenicie pentru credința sa. Fiind lăsat sub

Îndrumarea Părintelui Acachie, acesta a primit de la bătrân să facă diferite rugăciuni, închinăciuni și să citească din Evanghelie.

Cu trecerea timpului, Ioan s-a învrednicit de tunderea în monahism primind numele de Ignatie. Părintele Acachie i-a dat binecuvântare să călătorească la Constantinopol împreună cu călugărul Grigorie ca să-L mărturisească pe Hristos. După ce a primit Sfintele Taine la Constantinopol, Ignatie s-a simțit pregătit pentru marea încercare.

Îmbrăcat în haine musulmane, Ignatie a mers în fața cadiului recunoscând că este creștin. El a povestit cum a promis în tinerețe că se va converti la Islamism, după care aruncă turbanul din capul său la picioarele cadiului, mărturisind că nu se va lepăda nicio dată de Hristos.

Crezînd la început că Ignatie e nebun, cadiul l-a avertizat să înceteze cu acele vorbe altfel va suferi chinuri groaznice înainte de a fi omorât. Iar dacă va rămâne la Islamism va primi bunuri materiale și multă cinste din partea lor.

Curajosul mucenic i-a răspuns cadiului că nu are nevoie de darurile sale care sunt deșertăciuni și că amenințările cu tortura și moartea nu sunt noi pentru el. Ignatie mărturisi că a venit tocmai ca să îndure acele chinuri și să moară mucenic pentru Hristosul său.

Sf. Ignatie a continuat să-l numească pe Mahomed un fals profet, un învățător al pierzaniei și prieten al vrăjmașului, invitîndu-i pe musulmani să creadă în Hristos, care era singurul Dumnezeu adevărat.

Cadiul s-a mâniat atît de tare încît nu a mai putut vorbi, făcînd semn unui servitor să-l scoată afară pe Ignatie din sală. Însă Ignatie s-a împotrivit și a îngenunchiat în fața cadiului, plecîndu-și gâtul pentru a fi tăiat pe loc. Atunci alți servitori l-au prins și l-au târât în temniță.

Mai târziu a fost adus din nou în fața stăpânului turc pentru a răspunde la întrebări. Când a fost întrebat cine l-a adus la Constantinopol, el a răspuns că l-a adus Iisus Hristos.

Atunci turcul l-a mai avertizat încă o dată de chinurile care îl așteaptă spunîndu-i să nu se aștepte că va muri de sabie, ca creștinii să-I adune sângele ca pe o binecuvântare, pentru că avea de gând să-l spînzure. Ignatie i-a răspuns că îi va face o favoare indiferent cum va muri, pentru că el acceptă orice din dragoste pentru Hristos.

Văzînd că nu-l poate abate de la credința sa, cadiul a dat ordin să fie spînzurat. Ignatie a fost dus într-un loc numit Daktyloporta, unde s-a dus la capăt sentința. Trupul mucenicului a rămas agățat timp de trei zile, după care niște creștini evlavioși au plătit răscumpărarea și au luat trupul pentru a fi înmormântat pe insula Prote.

Sf. Ignatie și-a dat viața pentru Hristos în 8 octombrie 1814. El mai este sărbătorit în [1 mai](#) împreună cu Sf. Acachie și Eftimie. Capul Sf. Ignatie se află la Mănăstirea Sfântul Pantelimon din Muntele Athos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

9 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a noua, pomenirea Sfântului Apostol Iacov al lui Alfeu.

Acesta era fratele Sfântului Matei Evanghelistul, care fusese mai înainte vames, si era fiu al lui Alfeu; mergând la propovaduirea Evangheliei, arzându-se de râvna dumnezeiasca, a stricat toate capistile idolilor, tamaduind boli si gonind duhuri necurate; pentru care lucru si multimea limbilor, l-a numit samânta dumnezeiasca. Acesta umblând multa parte a lumii, si vestind pe Hristos, ca un iubitor de Hristos si patima ce-a râvnit si moartea, ca a fost rastignit pe cruce, si asa si-a dat Duhul la Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, Preacuviosul Parintele nostru Andronic, si Atanasia sotia lui.

Acest cuvios Andronic, a fost din Antiohia cea mare, lucrator de argint, foarte cucernic, plin de fapte bune si bogat; si a luat luisi pe Atanasia, femeie curata si iubitoare de Dumnezeu; iar bogatia lor o împarteau în trei parti; o parte la saraci, alta la împodobirea bisericilor si a treia la trebuinta casei lor. Au nascut ei un fiu si o fiica, iar dupa nasterea celor doi fii, n-au mai adaugat a se cunoaste trupeste, ci amândoi se nevoiau pururea în curatie, la rugaciune, si a face bine saracilor si a cauta pe bolnavi. Traind asa doisprezece ani împreuna, fiind fiii lor la o vârsta care putea sa dea bucurie parintilor, într-o zi îmbolnavindu-se amândoi fiii au murit. Deci Andronic, nu se arata mâhnit de acea întâmplare, ci înca a strigat fericitul, acel glas al lui Iov, zicând: "Gol am iesit din pântecele maicii mele, gol ma voi si duce": "Domnul a dat, Domnul a luat". Iar femeia lui, Atanasia, avea jale nemângâiata, zdrobindu-se cu atâtea plânsuri, încât de mâhnirea cea mare atâta a slabit încât era sa moara; pentru ca zicea: "Sa mor si eu cu fiii mei". La îngroparea fiilor lor s-au adunat toti cetatenii si însusi patriarhul cu tot clerul, si i-au îngropat în biserica Sf. Iulian. Iar dupa îngropare nu voia Atanasia sa mearga la casa sa, ci sedea lângă mormântul fiilor sai plângând. La miezul noptii însa i s-a aratat ei Sfântul Mc. Iulian, în chip de calugar, zicându-i: "Pentru ce nu lasi pe cei ce sunt aicea sa se odihneasca, femeie?" Iar ea a zis: "Nu te mânia pe mine, domnule; sunt mâhnita, pentru ca doi fii am avut, si pe acestia astazi i-am îngropat împreuna". Iar el i-a zis: "Dar de ce plângi pentru dânsii? Ca în ce chip cauta firea omeneasca mâncare si nu se poate a nu-i da, asa si copiii cu cerestile bunatati se hranesc de la Hristos, pe Care roaga-L, zicând: "Dreptule judecator, daca ne-ai lipsit de cele pamântesti, nu ne lipsi de cele ceresti". Iar ea auzind acestea s-a smerit si si-a schimbat mâhnirea în bucurie, ca zicea: "Daca fiii mei vietuiesc în cer, apoi de ce plâng eu?" Si s-a întors sa mai vorbeasca cu cel ce i se aratase si nu l-a mai vazut; l-a cautat prin toata biserica, si n-a aflat pe nimeni. Atunci Atanasia a cunoscut ca vedenie a fost, si s-a spaimântat; si mergând a

spus barbatului ceea ce a vazut, si s-au mângâiat amândoi. Iar nu dupa multa vreme, a zis Atanasia catre Andronic: "Lasa-ma la o mânăstire, ca sa-mi plâng pacatele", si el primind cuvântul cu bucurie, fiindca dorea si el, au împartit cea mai multa parte din avutia lor la saraci, si au iertat robii ce erau cumparati, iar cealalta avutie a lor au dat-o socrului sau ca sa faca bolnita de saraci si gazda strainilor, si luându-si putina avere, cât sa le fie pe cale, au iesit noaptea din cetate numai ei amândoi. Iar fericita Atanasia întorcându-se, a vazut de departe casa sa, si cautând spre cer a zis: "Dumnezeule cel ce ai zis lui Avraam si Sarei: iesi din pamântul tau si din rudenia ta, si vino la pamântul pe care îl voi arata tie, cauta si spre noi si ne du întru frica ta. Iata pentru numele tau, am lasat casa noastra, ca sa nu ne închizi noua usile împaratiei Tale". Si plângând amândoi, au mers în calea lor si ajungând la Ierusalim s-au închinat la Sf. Locuri, si vorbind cu multi parinti, au luat binecuvântare de la dânsii. Si auzind de parintele Daniil, au mers la dânsul, si i s-au închinat lui; acesta vorbind cu ei cuvânt de mântuire, mult i-a folosit, si scriindu-le o carte i-a binecuvântat si i-a trimis la Mânăstirea Tavenisiotului.

Deci mergând acolo, a dat fericitul Andronic pe sfânta lui sotie Atanasia la mânăstirea de femei. Iar el întorcându-se la parintele Daniil, a primit îngerescul chip si a petrecut fericitul lângă acest parinte doisprezece ani, nevoindu-se. Dupa aceasta a rugat pe parintele sa-l lase pe el la Ierusalim sa se închine la Sfintele Locuri; iar parintele Daniil facând rugaciune i-a dat voie. Si mergând parintele Andronic în partile Egiptului, a sezut sa se odihneasca putin sub un copac, si iata dupa rânduiala lui Dumnezeu a vazut pe fericita Atanasia, femeia sa, care mergea în chip barbatesc, si s-au închinat unul catre celalalt. Deci a cunoscut Atanasia pe barbatul sau, iar el nu a cunoscut-o pe ea. Caci cum era cu putinta sa o cunoasca, ca fata ei se vestejise de înfrânare, si era neagra ca un arap: Catre aceasta înca si rânduiala sa schimbându-si, era îmbracata barbateste, si a întrebat pe Andronic, zicând: "Oare, nu esti tu ucenicul parintelui Daniil, cel ce se numeste Andronic?" Iar el a zis: "Eu sunt". Si iarasi l-a întrebat: "Unde mergi Avva Andronic?" Raspuns-a Andronic: "Ma duc la Sfintele Locuri sa ma închin; dar tu unde mergi, si cum îți este numele?" Iar ea a zis: "Ma duc si eu la Sfintele Locuri, si numele îmi este Atanasie" (pentru ca asa își schimbase numele). Si a zis Andronic: "Sa mergem dar împreuna". Iar Atanasie a zis: "De voiesti sa mergi cu mine, sa pui paza gurii tale ca în tacere sa calatorim". Iar el a zis: "Bine, sa fie asa precum voiesti". Grait-a Atanasie: "Sa mergem dar, si rugaciunile sfântului tau staret sa calatoreasca cu noi". Si ajungând la Sfânta Cetate si închinându-se la Sfintele Locuri, s-au întors cu tacere la Alexandria. Si a zis Atanasie catre parintele Andronic: "Voiesti, parinte, sa petrecem amândoi într-o chilie?" Raspuns-a Andronic: "Sa petrecem; însa mai întâi voi întreba pe staret daca ne va porunci noua ca împreuna sa petrecem". Si a zis Atanasie: "Mergi si întreaba, iar eu te voi astepta pe tine în schitul ce se cheama Optsprezecinicul; si de-ti va porunci parintele sa vii la mine, precum am umblat cu tacere, asa cu tacere si în chilie sa petrecem. Iar de nu vei putea sa petreci în tacere, sa nu vii la mine; ca macar si parintele de ar porunci, nu voi sa vietuiesc acolo unde nu ar fi tacere".

Si mergând Andronic la Avva Daniil, i-a spus de împreuna-calatorul sau Atanasie. Si a zis Daniil lui Andronic: "Mergând sa iubesti tacerea, si sa petreci cu Atanasie de vreme ce este calugar desavârsit". Deci a luat Andronic pe Atanasie, si l-a dus în chilia sa, si au petrecut în frica lui Dumnezeu cu tacere alti doisprezece ani; si n-a cunoscut Andronic ca

Atanasie este sotia lui; pentru ca aceea se ruga cu deadinsul lui Dumnezeu ca sa nu fie cunoscuta de barbatul sau. Iar Avva Daniil adeseori venea la dânsii si-i învăta. Odata fiind la dânsii, si mult graindu-le de folosul sufletului, se întorcea; si mai înainte de a sosi în chilia sa, l-a ajuns fericitul Andronic, zicându-i: "Parinte Daniel, parintele Atanasie se duce catre Domnul!" Si întorcându-se staretul, l-a aflat într-o mare fierbinteala; si a început Atanasie a plânge. Si staretul i-a zis: "Se cade sa te bucuri ca mergi sa întâmpini pe Hristos, iar nu sa plângi". Raspuns-a Atanasie: "Nu plâng pentru mine, ci pentru parintele Andronic; ci sa faci dragoste parinte, dupa îngroparea mea vei afla o scrisoare sub capatâiul meu, si citind-o sa o dai parintelui Andronic". Si facând rugaciune, s-a împartasit Atanasie cu dumnezeiestile taine, si s-a dus catre Domnul. Si au venit fratii sa îngroape trupul lui, si aflara ca era femeie cu firea ei. Iar Avva Daniil a aflat sub capatâiul ei scrisoarea si, citind-o, a dat-o lui Andronic. Atunci a cunoscut Andronic, ca femeia lui era, si toti au laudat pe Dumnezeu. Si s-a auzit aceasta în toate Lavrele, si trimitând Avva Daniil a chemat pe toti parintii cei din Egipt, si pe cei din pustiu cel mai dinauntru, si s-au adunat din toate Lavrele, si au îngropat cu cinste sfântul trup al fericitei Atanasiei, marind pe Dumnezeu cel ce i-a dat o asemenea rabdare. Iar dupa îngroparea ei, au petrecut staretul cu Andronic pâna la a saptea zi, si în ziua a saptea facând pomenirea celei ce se mutase, a voit ca sa ia pe Andronic în chilia sa; iar Andronic îl ruga zicând: "Lasa-ma aicea parinte, ca si eu sa ma îngrop cu doamna mea Atanasia". Si lasându-l staretul s-a dus; si înca nesosind el pâna la chilia l-a ajuns un calugar, zicându-i: "Parintele Andronic se duce catre Domnul". Si a trimis staretul în urma parintilor celor ce plecase, zicând: "Întorceti-va cu mine la parintele Andronic; iar ei întorcându-se l-au aflat înca viu, si au luat binecuvântare de la dânsul. Iar sfârșindu-se cu pace parintele Andronic, s-a îngropat cu fericita Atanasia, laudând pe Dumnezeul cel minunat între sfintii sai. caruia se cuvine marirea, în vecii vecilor. Amin. Avraam

Tot în aceasta zi, pomenirea dreptului Avraam si a nepotului sau Lot.

Avraam s-a nascut prin secolul al doisprezecelea înainte de Hristos la Ur,

in tinutul caldeenilor. Se tragea din neamul lui Sem si era casatorit cu Sarah, ramasa fara copii. Dumnezeu il alege pe Avraam pentru a face din el parintele poporului sau. Ii spuse : "Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu. Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare. Binecuvânta-voi pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor blestema îi voi blestema; și se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului" (Facere 12, 1-3). Avraam se incredinta cuvintelor Domnului si fara sa se

uite in urma, isi lua pe femeia lui Sarah, pe nepotul sau Lot, avutiile si slugile sale si se duse tot inainte, catre tinutul Canaan. In schimbul credintei sale, Dumnezeu ii promise lui Avraam sa faca un legamint vesnic intre El si urmasii sai, legamint ce avea sa fie simbolizat in taierea imprejur a oricarui nascut de parte barbatesca din descendenta lui Avraam. Ca prim semn al favorurilor sale, Domnul ii dadu un fiu lui Sarah cea sterila, chiar daca si ea si barbatul ei erau foarte inaintati in virsta. Isaac deveni astfel semnul bunavointei lui Dumnezeu si simbolul viitorului Mesia, Hristos, care trebuia sa vina pentru a duce la bun sfirsit si la perfectiune promisiunile facute de Dumnezeu Sfintului Patriarh. Avraam muri intr-o batrinete fericita la virsta de o suta saptezeci si cinci de ani. Fu ingropat in pamintul din Canaan, pe ogorul pe care il cumparase ca sa ii faca mormint lui Sarah.

Cind Lot intra cu Avraam in tinutul Canaan, puse stapinire pe paminturile bogate si fertile din cimpia Iordanului si se instala in Sodoma. Dar locuitorii tinutului erau in acea vreme afundati in viciu si perversiuni. Ei atrasera minia Domnului, care hotari sa distruga orasul. Trimise totusi doi Ingeri ca sa-l vesteasca pe Lot si sa ii porunceasca sa fuga de acolo, el si ai sai. Ii spusera : "Mântuiește-ți sufletul tău! Să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în câmp, ci fugi în munte, ca să nu pieri cu ei!" (Geneza 19 :17). In momentul in care Lot se indeparta, Dumnezeu facu sa ploua peste Sodoma si Gomora pucioasa si foc, si pacatosii murira in chinurile pe care li le pregateste pentru vesnicia in iad. Dar femeia lui Lot nu asculta porunca Domnului si se intoarse pentru a se uita in urma. Fu dintr-odata schimbata intr-o statuie de sare, sa fie de invatatura pentru generatiile ce aveau sa urmeze ca trebuie sa urmeze chemarea Domnului fara nici o privire pentru lumea si obiceiurile din care El ne-a scos.

Lot si Avraam sint praznuiti si cu ceilalti Stramosi ai lui Hristos, in duminica dinaintea Craciunului.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Mucenite Poplia.

Aceasta traia pe vremea pagânului Iulian, maritata fiind mai înainte si nascând roada vrednica lui Dumnezeu, pe preotul Ion care a fost purtator de grija pentru orânduiala Bisericii, si pururea fugea de vrednicia episcopiei, pentru multa lui smerenie. Deci mergând atunci Iulian la Antiohia, având multa mândrie demonica si silind pe toti sa creada în demoni, aceasta cinstita batrâna, a început a cânta în fata împaratului cu niste fecioare: "Idolii pagânilor argint si aur, lucruri de mâini omenesti". Pentru aceasta târând-o, au batut-o tare peste obraz, atâta cât s-a rosit si pamântul de sângele ei, dar nu a fost omorâta, pâna la întoarcerea Paravatului. Acela însa, fiind înjunghiat, nu s-a mai întors, iar ea traind un an dupa aceea, cu pace s-a dus catre Domnul.

Tot în aceasta zi, Precuviosul parintele nostru Petru.

Acest fericit ostas a fost pe vremea împaratiei lui Teofil; si fiindca era încuviintat si la frumusetate si la stat, si la chipul trupului, a fost încins de împaratul mare spatar. Apoi calcând si lepadând toate lucrurile lumesti, a mers la viata calugareasca, la o mânăstire ce se cheama Dafnes, si si-a pus numele Petre, în loc de Leon. Apoi s-a dus la Olimp, dupa aceea la Sfintele Locuri, apoi la Laodiceea si la Attalia, suferind toate ostenele calatoriei. Deci fiindca înțelese înaltimea vietii si a faptelor sale celor bune,

I-a plecat împăratul Vasile Macedon, de a mers la Mânăstirea sfântul Foca.
În care nevoindu-se foarte după Dumnezeu, cu pace și-a dat duhul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

10 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a zecea, Sfintii Evlampie si Evlampia.

Acesti sfinti mucenici au fost pe vremea lui Maximian (catre anul 296), când domnea în orasul Nicomidia Maxim. Pe atunci mai multi crestini ascunsi în munte, au trimis pe Sfântul Evlampie la cetate ca sa le cumpere pâine. Iar el mergând, a fost prins de slujitorii idolesti; si punându-l înaintea împaratului si întrebându-l, se marturisi pe sine ca este crestin; si intrând în capistea idolilor, în loc sa jertfeasca, el a poruncit idolului lui Aris sa cada si a cazut de s-a sfarâmat. Fiind el pedepsit a venit Evlampia, sora sa, la mijloc si l-a rugat sa faca rugaciune pentru dânsa, ca sa marturiseasca si ea împreuna cu el. Deci, bagându-i într-o caldare ce fierbea, si ramânând nevatamati, au crezut în Hristos doua sute de barbati, carora li s-au taiat capetele împreuna cu dânsii.

Tot în aceasta zi, Sfintii doua sute de mucenici ce s-au taiat împreuna cu sfântul Evlampie.

Tot în aceasta zi, Parintele nostru Vasian.

Acest Preacuvios, parintele nostru Vasian, era de la Rasarit, din Siria. Iar în zilele împaratului Marcian a venit în Constantinopol, si atâta a stralucit cu faptele si cu minunile, încât împaratul a zidit o biserica întru numele lui, care se afla pâna astazi. Si i s-a înmultit numarul ucenicilor pâna la trei sute, dintre care era si Preacuvioasa Matroana. Deci, traind asa si pe multi aducând lui Dumnezeu, si tamaduind boli, si fiind facator de nespuse minuni, întru adânci batrâneti catre Domnul s-a dus.

Tot în aceasta zi, Preacuviosul Parintele nostru Teofil marturisorul.

Acest fericit, parintele nostru Teofil, a fost nascut aproape de Tiberiupol din parinti crestini, si când a fost de trei ani, primind sfântul Botez, îl luara parintii si mersera în muntele Selentiul, unde aflând pe cuviosul parintele nostru Stefan, si luara binecuvântare de la dânsul, se dusera la casa lor. Deci de atunci se nevoia copilul la învatatura cartii. Si daca ajunse la treisprezece ani, se duse iar la Preacuviosul Stefan. Acesta vazându-l, îi zise: "Pentru ce ai venit fiule la mine?" Iar copilul îi raspunse: "M-ai chemat parinte; si eu lasându-mi parintii am venit aici". Si iarasi zise cuviosul: "Când te-am chemat fiule, si ce ti-am zis?" "Lucrând eu, zice, la tarina, mi-ai zis: "Fiule Teofile, te-ai departat de la Domnul, care zice: "Ridica-ti Crucea, si urmeaza Mie!" Din aceste cuvinte ranindu-ma la inima ti-am venit pe urma pâna la usa; si aflând-o încuiata, te-ai facut nevazut de la ochii mei, si ramasei singur; si mi se pare, parinte sfinte, precum îti cunosc vorba, sa nu fi fost tu cel ce m-ai chemat; nu te întoarce dar de catre robul tau, care cere mântuire". Iar cuviosul parinte multumind lui Dumnezeu, lua copilul la dânsul, crescându-l, si deprinzându-l cu nevointa si cu petrecerea vietii calugaresti. Apoi, peste trei ani, chemând parintele pe egumenul lavrei, a dat copilul pe mâna lui, si luându-l la mânăstirea lui, îi taiasera parul. Iar parintii lui nu încetau cautându-l si nevoindu-se sa afle pe cel ascuns; si dupa câtiva ani, aflând cele despre copil, au mers la

egumen, cerând cu pofta sa le arate pe fiul lor; iar egumenul întâi mâhnindu-se foarte de acest lucru, nici cum se pleca; dar daca vazu întristarea lor si fara de voie l-a aratat. Vazându-l parintii, în cinul ce se afla, pornindu-se spre plângere, amestecata cu bucurie, îmbratisându-l si sarutându-l, ce nu zicea, si ce nu facea, cât era destul sa porneasca si pe cel fara de suflet spre bucurie.

Atunci bucurându-se câteva zile cu fiul lor, si cu adevarat cunoscând harul ce era asupra lui, adeverira catre egumenul cu juramânt, ca întorcându-se acasa poftea sa-si aiba si copilasul cu dânsii; ca sa faca o mânăstire cu cheltuiala lor, precum de mult doreau; si deoarece acum este vremea aceea, trebuia sa se apuce de lucru. Aparându-se egumenul gasira cu cale sa ia de la Dumnezeu raspunsul acestui lucru. Si a facut rugaciune si post trei zile neîncetat, si savârsind rugaciunea: "O, minunate sunt lucrurile Tale, Doamne!" Si auzi un glas de sus în biserica, poruncind: "Sa sloboada copilul". Pe care luându-l parintii împreuna si cu oarecare frati din mânăstire, se întoarsera cu bucurie la casa lor. Deci facându-se în scurta vreme mânăstirea, se afla Sfântul Teofil petrecând în ea sihastreste de câtiva ani. Iar fiara cea hulitoare Leon împaratul, luptatorul împotriva icoanelor, facu de veni sfântul înaintea lui, si marturisind închinaciunea sfintelor icoane, porunci sa-l bata cu vine de bou; apoi sa-i lege strâns mâinile la spate si sa-l duca pe calea ce mergea la Niceea. Si pe stâlpnicul Longin, sa-l întinda cu fata în sus pe pamânt, si sa-i arda pe cap icoanele ce s-au aflat. Iar sfântul Teofil ajungând la Niceea, statu înaintea judecatii, si nesuferind pagânul îndraznirea si mustrarea sfântului, porunci sa-l întinda pe doi stâlpi crucis, si sa-i rupa carnea cu vine de bou uscate. Si pagânul vazând ca-i curgea sângele ca un izvor, de se rosea pamântul, se scula si el de pe scaun, si a batut însusi pe sfântul peste obraz multe ceasuri. Deci dupa ce înceta a-l bate, porunci sa-l încalte cu încaltaminte de fier arsa, si sa alerge înaintea lui. Atunci consulul umilit fiind de patimile sfântului îi zise: "Oare numai tu Teofil si cu ai tai, va aflati fara minte la închinarea icoanelor?" Iar sfântul zise: "Daca vei vrea, ia sa cercam din Sfintele Scripturi despre întrebarea aceasta ca te stiu ca bine le stii. Si de ma vei ramâne cu socoteala, voi parasi închinarea icoanelor; iar de vei ramâne tu, vei voi sa te închini lor?" Capetenia zise: "Fara îndoiala, asa sa fie!".

Atunci sfântul facându-si voie buna, începu a se întreba pentru cinstea si rânduiala sfintelor icoane. Si învingând sfântul pe capetenie, acesta zise catre el: "Cinstite batrânule, eu voi pune nevointa sa înduplec pe împaratul, sa urmeze la aceasta cunostinta de voi putea. Iar tu du-te la chilia ta". Iar sfântul se mâhni ca nu-si savârsi calea muceniei, însa având ranile îi parea bine. Si întorcându-se la mânăstire, a dus mare bucurie fratilor, si prietenilor si rudelor, si tuturor câti erau pe aproape. Deci trecând putina vreme de la întoarcerea lui de la marturisire la mânăstire, cunoscând fericitul mutarea sa cea dupa pamânt spre ceruri si bine tocmind lucrurile mânăstirii si învatând si binecuvântând pe toti, s-a mutat catre Domnul, de Care dorea: a Caruia este marirea în veci. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

11 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfântului Apostol Filip, unul din cei șapte diaconi.

Acesta era din Cezareea Palestinei și luându-și femeie a născut patru fete

proorocite. De acesta pomeneste dumnezeiescul Luca evanghelistul la Faptele Apostolilor. A fost făcut și diacon de către apostoli la lucrarea sfinților, împreună cu Stefan și cu ceilalți. Acesta a luminat Samaria și a botezat pe Simon vrajitorul, care se fatarnicea; și rapit fiind de înger a aflat pe etiopianul famen, pe care învățându-l l-a botezat. După aceea fiind adus de înger la cetatea Azot a luminat-o și pe aceasta cu cuvântul său. Apoi a mers la Tralia cea din Asia, în care făcând minuni și zidind biserica, s-a mutat către Domnul.

Tot în aceasta zi, Sfintele Mucenite Zinaida și Filonila, surorile.

Acestea au fost din Tarsul Ciliciei, rudenii lui Pavel apostolul și parasindu-

și patria și lepadându-se de averea lor și prefacându-se ca umbla cu mestesugul doctoricesc, iar după adevăr plineau lucrul apostolesc. Au venit și în cetatea Dimitriadei și intrând într-o peșteră, petreceau acolo viața lor; în care loc Zinaida tamaduind boli și slabiciuni s-a mutat către Domnul. Iar Filonila dându-se pe sine la îndelungate postiri și privegheri cu rugăciunea făcea multe minuni. Și cu slujba slujind firii, s-a dus din viața aceasta vremelnică.

Tot în aceasta zi, Precuviosul Parintele nostru și marturisorul Teofil, fratele Sfântului Teodor Scrisul.

Acestia fiind din părinți cucernici, care locuiau în Palestina și aveau grija iubirii de oaspeți, prin sânguinta părinților lor au învățat toată filozofia cea sfântă și cea elinească și s-au calugarit, apoi au fost hirotoniți preoți. Pe atunci tulburându-se păgânul Teofil împotriva icoanelor și oprindu-le de la închinare, au fost trimisi acești preaînțelepți de către cel ce era atunci patriarh de Ierusalim, către acel hulitor de Hristos împărat pentru pricina aceasta; înaintea caruia stând de față și muștrându-l ca pe un luptător împotriva

lui Dumnezeu au fost închisi în temnita amândoi multa vreme. Dupa aceea spurcatul chemând pe fercitul Teodor la el din temnita si batându-l rau si înfierându-i obrazul cu stihuri iambicesti l-a trimis iarasi la temnita. Iar pe Sfântul Teofan, patimind si el asemenea, l-a trimis în Tesalonic la închisoare. Dupa moartea pagânului Teofil, fiind chemat de la închisoare de Mihail si Teodora, binecredinciosii împarati, a fost facut mitropolit Bisericii din Niceea de patriarhul Metode, care a risipit erezia luptei împotriva icoanelor; si ocârmuind Biserica si turma sa precum iubeste Dumnezeu, a trecut din viata aceasta.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfintilor patriarhi ai Constantinopolului: Nectarie, Arsachie si Sisinie.

Duminica dupa 11 zile ale acestei luni, se face pomenirea Sfintilor si

fericitilor Parinti de la Niceea, care a doua oara s-au adunat în acest oras în zilele iubitorilor de Hristos împarati Constantin si Irina, împotriva celor ce pagâneste si fara învățatura si fara socoteala faceau Biserica lui Dumnezeu a sluji idolilor si aruncau cinstitele si sfintele icoane.

Sfântul si a toata lumea al saptelea Sinod, s-a tinut la Niceea, a doua oara, în zilele împaratului Constantin si ale Irinei maicii sale; în ale lui Adrian papa Romei si Tarasie al Constantinopolului; Politian al Alexandriei, Teodoret al Antiohiei si Ilie al Ierusalimului. Erau Sfintii Parinti, ce se adunaseră acolo, trei sute saizeci si cinci; care s-au strâns

împotriva luptatorilor icoanelor si au anatemizat cu scrisoare anume tot eresul si pe capetenile eresurilor, apoi pe toti luptatorii împotriva icoanelor, poruncind si întarind cu scrisoare, cum ca cel ce nu va cinsti sfintele icoane, este strain de dreapta credinta. Au dogmatisit ca cinstea icoanei se ridica la chipul cel dintâi; si cum ca cel ce cinsteste icoana, cinsteste pe însusi cel ce este înfatisat în aceasta. Si asa rânduint si întarind dreapta credinta, s-a dus fiecare la scaunul sau.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

12 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a douăsprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici Prov, Tarah și Andronic.

Aceștia au fost pe vremea consulului Dioclețian și a guvernatorului Flavian

(catre 304). Tarah era foarte bătrân cu vârsta, roman fiind cu neamul, și din norocire ostas. Iar Prov era din Sida Pamfiliei. Și Andronic din cetatea Efesului Ioniei. Deci, lui Tarah i-au zdrobit falcele și grumajii cu pietre; i-au ars mâinile cu foc, l-au spânzurat sus de un lemn și cu fum împutit l-au afumat dedesubt; apoi amestecând otet cu mustar și cu sare, i-au turnat pe nas și l-au ars la piept cu tepi arse în foc, i-au tăiat urechile și i-au despuiat capul de piele. A fost dat și fiarelor să-l mănânce și în cele din urmă tăiat tot bucată cu sabia, și-a dat sufletul la

Dumnezeu. Iar viteazul Prov a fost bătut cu vine crude, și s-au ars picioarele cu fiare încinse, a fost spânzurat de un lemn; i-au ars și i-au fript spinarea și coastele cu frigari înrosite în foc, și-au tăiat pulpele cu alte frigari și în cele din urmă, făcându-l și pe el bucată cu sabiile, și-a dat fericitul sfârșit. Iar dumnezeiescul Andronic a fost spânzurat pe un lemn și sfâșiat pe picioare cu fiare ascuțite; l-au împuns în coaste și l-au frecat cu sare peste tăieturi; și s-a tăiat limba și buzele și de asemenea și lui zdrumicându-i-se trupul tot bucată cu sabia și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Cosma facatorul de cântări, episcopul Maiumei, Aghiopolitul.

Acest sfânt fiind foarte tânăr, ramase sarman; deci fiind în saracie, îl lua în casa tatăl Sfântului Ioan Damaschin ca să-l crească; acesta având multă avere și mare lumină, a luat în casa sa pe oarecare dascal învățat și înțelept, având vrednicia de asingrit, care și acesta se numea Cosma; și i-a dat pe seama-i pe fiul său Ioan și pe Cosma, fiul său cel de suflet. Acela punând nevointa asupra lor cu învățatura, în scurtă vreme tinerii au învățat tot mestesugul cartii: adică gramatica și filozofia și încă nevoindu-se și cu astronomia, muzica și geometria; dintru aceasta se arăta tuturor vrednici de cinste. Dar cui îi este voia să-i cunoască de

Învatati spre toate lucrurile, se vor adevăra din cartile pe care le-au făcut. După aceea ducându-se ei la lavra Sfântului Sava, se făcuseră monahi. Fericitul Ioan a fost hirotonit preot de către Ioan patriarhul Ierusalimului, iar fericitul Cosma, rugat fiind foarte de toți Ierusalimtenii, a fost făcut episcop la Maiuma. Deci petrecând bine și povățuindu-și turma spre hrana cea mântuitoare, foarte bătrân fiind a răposat în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenite și bunei biruitoare Domnina.

Aceasta a fost chinuită în zilele împăratului Diocletian, fiind adusă înaintea guvernatorului Lisie, în cetatea anazarbenilor; deci mai întâi a fost bătută cu vine de bou crude, și i s-au ars picioarele cu fiare arse; apoi i s-au zdrobit oasele cu lemne și au deznodată-o din toate încheieturile. Apoi bagând-o în temniță și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfânta Mucenita Anastasia fecioara.

Sfânta aceasta a fost pe vremea împăratiei lui Deciu și Valerian din cetatea Romei, și era calugarită împreună cu alte fecioare la o mănăstire. Deci pârâta fiind la guvernator și adusă fiind înaintea lui în legături de fier, a fost bătută peste obraz și golită și arzând-o cu foc, o picau pe deasupra cu iarba pucioasă, cu untdelemn și cu smoală. După aceea au spânzurat-o pe un lemn, i-au tăiat sânii și i-au scos unghiile; apoi i-au tăiat mâinile și picioarele și i-au scos dinții din rădăcina. În cele din urmă și-a primit sfârșitul prin sabie.

Tot în această zi, Sfinții șaptezeci de Mucenici, care de sabie s-au savârsit.

Tot în această zi, Sfântul Teodot episcopul Efesului, care în pace s-a savârsit.

Tot în această zi, Sfânta Mucenita Malfeta, săgetată fiind s-a savârsit.

Tot în această zi, Sfânta Mucenita Anthia, care, bagată fiind în bou de aramă înroșită, cu foc s-a savârsit.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Iuventim și Maxim care de sabie s-au savârsit.

Tot în această zi, Sfântul Iason episcopul Damascului, care în pace s-a savârsit.

Tot în această zi, Sfinții Andromah și Diodor, care prin foc s-au savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

13 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a treisprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici Carp și Papil, Agatodor și Agatonica.

Acești sfinți mucenici ai lui Hristos au fost pe vremea împăratului Deciu și a lui Valerian proconsulul Asiei, cu meseria de doctori. Sfântul Carp era episcop Tiatirilor, iar Papil era hirotonit diacon de acest Carp. Deci, prinzându-se de către domnitor și întrebați fiind, au mărturisit înaintea tuturor numele Domnului Hristos și silindu-i să facă Jertfa la idoli și neînduplecându-se, ei au fost legați pe lângă cai și târați de la Tiatira până la Sardia și acolo spânzurându-i de un lemn i-au strujit. Atunci și Sf. Agathodor sluga fiind sfinților și urmând lor s-a întărit de dumnezeiescul înger și a mărturisit pe Hristos. Deci spânzurându-l și pe el l-au bătut cumplit cu toiage. Și așa fiind bătut și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu. Iar Sf. Carp fiind spânzurat a râs; și fiind întrebat de către domnitor, pentru ce ai râs Carp a zis: "Am văzut slava Domnului meu și m-am bucurat". Iar pe Papil l-au legat de patru pari, și l-au ridicat sus, apoi l-au împrăscat cu pietre de care a rămas nevatamat. După aceea fiind aduși de fața sfinților împreună i-au tavalit peste spini în sus și în jos, și bătându-i deasupra pe pânze. După aceea i-au dat ca să-i mănânce fiarele. Atunci un leu, o minune!, racnind oprea pe chinători de la atâta nemilostivire. Și bătându-le cu piroane încaltaminte de fier în picioare, i-au aruncat în cuptor; atunci și Agathonica, sora Sfântului Papil, făcând rugăciune, a intrat și ea cu dânsii. Și rămânând sfinții neșansați și nevatamați, li s-au tăiat capetele cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Florentie.

Sfântul Mucenic Florentie, a fost din cetatea Tesalonicului. Și fiind creștin și râvnitor binelui, ocară și defaima înaintea tuturor, pe dumnezeii elinilor, întărea pe creștini în credința cea în Hristos și-i îndemna în tot chipul spre lucrarea dumnezeiestilor porunci. Deci făcând el așa a fost prins de guvernatorul cetății și fiind întrebat, a mărturisit pe Hristos cu îndrăzneală fără frică înaintea tuturor, că este Dumnezeu mai înainte de veci și Facătorul tuturor; și că zeii păgânilor, sunt lemne, pietre, aur, argint, arama, fier, idoli fără suflet și fără simțire. Acestea zicând, l-au bătut cumplit, l-au spânzurat de un lemn și l-au strujit; și aprinzând foc mare l-au aruncat în mijlocul focului; iar el bucurându-se și rugându-se în taină și mulțumind lui Dumnezeu, s-a savârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Dioscor.

Acesta a mărturisit pe vremea împăratiei lui Diocletian. Se tragea cu neamul din schinopoliti și cu vrednicia era sfetnic. Deci socotind toate lucrurile lumii acestea că pe niste gunoaie, numai că să dobândească pe Hristos, a luat îndrăzneală și stând înaintea guvernatorului Luchian, înfruntându-l și mai vârtos batjocorindu-l, întru nimic îi socotea înfricosăria și amăgirile; mai ales când acela arăta sfântului foc și organele vârtejelor, și alte multe feluri de chinuri. Însă toate acestea au rămas nelucrătoare și s-au arătat că o nimică înaintea barbatiei și a

marimii de suflet a mucenicului. Pentru aceasta în cele din urma, cu sabia i-a taiat sfântul lui cap.

Tot în aceasta zi, Sfântul Parintele nostru Nichita Patriciu Marturisitorul.

Acesta s-a nascut în Paflagonia din parinti crestini si iubitori de Dumnezeu; se zice ca era rudenie cu împarateasa Teodora. Deci dându-se la învățatura si la Sfintele Scripturi a mers în Constantinopol, fiind de saptesprezece ani. Si tinând atunci Irina sceptorurile împaratiei si aflând ca copilul era facut famen de parintii sai l-a luat în casa si peste putina vreme a ajuns mai mare peste toti ai casei. Si ajungând la vrednicia patriciilor, a fost pus guvernator al Siciliei. De atunci traind bine, precum iubeste Dumnezeu si vrând sa se calugaresca, nu l-au lasat împaratii Nichifor si fiul sau Stavrachie. Iar apoi împaratind Mihail (adica Rangave, care si Curopalat se zicea), abia dupa multe rugaciuni, i-au dat voie sa se faca monah, însa din cetate sa nu iasa; ci dându-i Mânastirea Hrisonichi la poarta de aur i-au poruncit sa petreaca acolo. Si era de cincizeci de ani când s-a calugarit; si la aceasta mânăstire s-a aflat, pâna în zilele împaratiei lui Leon Armeanul luptatorul împotriva icoanelor.

Daca a vazut necinstea ce se facea icoanelor, a iesit din cetate si a mers la un metoc pe care îl daruise el mânăstirii si s-a amestecat cu fratii cei de rând, mâncând cu ei si lucrând împreuna cu ei. Iar unii din clevetitori facând voia luptatorului împotriva lui Dumnezeu, i-a spus ca acesta avea o icoana a Mântuitorului, pe care din credinta o luase de la Roma. Deci a fost trimis unul din rânduiala sa înfricosându-l cu cuvinte aspre si cu îngroziri, si cerându-i sa-i dea cinstita icoana; iar el nevrând a raspuns: "Nu este a mea aceasta cinstita icoana, ci este a lui Dumnezeu si a fost daruita în sfintele odoare ale bisericii". Deci apucând pe alt frate, ca sa-i arate ceea ce cauta, a intrat în biserica si aflând-o a luat-o ca si cum ar fi fost lucru de nimic si a aruncat-o fara de cinste la asternutul picioarelor lui. Sfântul vazând aceasta a suspinat din adâncul inimii, socotind ca aceasta era sa fie începutura chinurilor lui. Deci, vrând sa plece trimisul împaratesc, a închis pe sfântul sa nu iasa nici de acum de acolo.

Dupa acestea luând împaratia Teofil luptatorul împotriva lui Dumnezeu si acesta purtând si el razboi împotriva sfintelor icoane, a trimis si catre sfântul pe oarecare Teodosie sa-i spuna înaintea celor ce se aflau acolo ca, sau sa se împartaseasca cu patriarhul Antonie, si sa nu se închine icoanelor, sau în acel ceas sa fie izgonit. Iar sfântul zise: "Nu voi înceta niciodata a ma închina icoanei lui Hristos si Dumnezeului meu, macar ca aceasta nu va place". Iar pe Antonie, avându-mi mintea întreaga, nu-l voi numi Patriarh, ci desfrânat. Deci izgoneste, taie, fa ce-ti este voia; si îndata l-a izgonit de acolo. Iar sfântul multumind lui Dumnezeu si luând cu dânsul trei frati a mers la alt metoc ce era acolo aproape si petrecând acolo sfânta patruzecime, pâna la Pogorârea Sfântului Duh, s-a dus la Pantihia. Dar iesise porunca sa nu fie primiti crestinii care fug. Atunci sfântul s-a întors la Erivol, si acolo a venit catre dânsul un oarecare Nicolae, rudenie a sa, si i-a spus ca ar gasi mare odihna, daca ar vrea sa mearga la metocul lui, ce se cheama Zulupas si s-a dus acolo.

Apoi peste putina vreme a venit porunca de la luptatorii împotriva icoanelor ca sau sa se împartaseasca cu ei, sau sa fuga de acolo. Deci iesind si de acolo, s-a dus la Catisia si aflând un loc mic l-a cumparat si a

zidit o biserică în numele Sfinților Arhangheli și petrecând în aceea câțiva ani, bine și cu plăcere dumnezeiască, împreună cu frații ce erau cu el, în cele din urmă s-a dus la mănăstirea cea de lângă mare; unde învățând pe monahi și rugându-se pentru dânsii și cunoscându-și mai înainte mutarea către Domnul, a răposat la șaptezeci și cinci de ani ai vieții sale.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Veniamin Diaconul.

Acest fericit Veniamin era în zilele lui Isdigherd împăratul Persiei; fiind diacon la Biserica lui Dumnezeu, a adus pe mulți păgâni la dumnezeiască cunoștință. Atunci a fost pârât ca un făcător de rele; pentru aceasta a fost bătut și bagat în temnița unde a zăcut doi ani. Deci venind un sol de la împăratul romanilor, la împăratul persilor, și aflând de aceasta, a rugat pe împăratul, ca să slobozească pe Veniamin; iar împăratul l-a întrebat dacă va înceta să mai învețe pe magii creștinismului? Și solul a răspuns: "Așa este împărate, să păzească în tot chipul poruncile tale precum trebuie". Iar Veniamin dacă a auzit cuvintele solului, a zis: "Este peste putință să nu împart eu lumina care am primit-o, căci de câta certare este vrednic, cel ce va ascunde talantul, ne arată aievea învățătura sfinților Evangheliilor". Împăratul nepricepând nimic din toate acestea, a poruncit să-i dea drumul din legături; iar el iarăși s-a dus de făcea cele obișnuite. Pentru care mâniindu-se împăratul, a făcut douăzeci de tepuși de trestii ascuțite și i le-a bagat pe sub unghiile mâinilor și ale picioarelor. Și văzându-l ca socotea chinurile ca niște jucării, a făcut alta tepușă de trestie ascuțită, și i-a pus-o în madularul udului, pe care punând-o și scotând-o adesea, făcea dureri nesuferite sfântului. Apoi după chinul acesta, cea fără de omenie a poruncit să-i îndese prin sezut un lemn gros care avea de toate părțile noduri; și așa și-a dat duhul către Domnul.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Antigon care s-a savârșit prin foc.

Tot în această zi, Sfânta nouă Mucenita Hrisi (Zlata), care s-a nevoit în oarecare loc al eparhiei Moglenilor ce se numește Slatina (Slatena), la anul 1795, în bucată taindu-se s-a savârșit.

Noua Muceniță Zlata (Hrisi), acest "vas de aur al fecioriei și mireasă neprihănită a lui Hristos", s-a născut în satul Slatena, eparhia moglenilor aflată la granița dintre Bulgaria și Serbia, vreme în care Bulgaria era sub jugul turcesc.

Încă din tinerețe Zlata a dezvăluit un caracter puternic, credință neșămutată în Hristos, frumusețe și neprihănire. Însă unul din turci și-a rănit inima cu frumusețea ei și a răpit-o la casa lui pe când ea aduna lemne, încercînd de mai multe ori să o seducă și să o convingă să treacă la Islamism. Nereușind cu vorba, turcul a trecut la amenințări cu tortura.

Sfânta muceniță nu s-a înfricoșat de aceste amenințări, mărturisind cu tărie că nu va renunța la Hristos, indiferent de chinurile ce i se pregăteau. Timp de șase luni păgânii agareni au încercat să o facă pe Zlata să le accepte religia, dar în zadar, ea a rămas neclintită în credința sa. După aceste încercări, ei au încercat să o forțeze folosindu-i pe părinții și surorile ei, amenințînd că dacă nu o vor convinge ei să renunțe la Hristos, o vor omorî și pe ei îi vor chinui.

Părinții și surorile sale au început a plînge amar și a o ruga să se lepede de Hristos "măcar de formă" ca să scape de chinuri și moarte. "Dacă mă ispitiți să mă lepăd de Hristos, nu mai sunteți familia mea. În schimb am pe Domnul Iisus Hristos ca tată și pe Maica Domnului ca mamă, iar sfinții îmi sunt frați și surori!"

Văzînd musulmanii că nu îi pot slăbi credința, au chinuit-o timp de trei luni, bătînd-o cu bâtele. Apoi, au jupuit fâșii de piele de pe trupul ei, înroșind pămîntul cu sângele său și mai pe urmă au înroșit un fier în foc și i l-au băgat prin urechi.

În apropiere de locul unde suferea ea se afla părintele ei duhovnicesc, ieromonahul Timotei de la Mănăstirea Stavronikita din Muntele Athos. Ea i-a trimis vorbă să se roage pentru ea ca să aibă putere să îndure mucenicia până la capăt. Duhovnicul ei a fost cel care a păstrat însemnări despre suferințele sfintei.

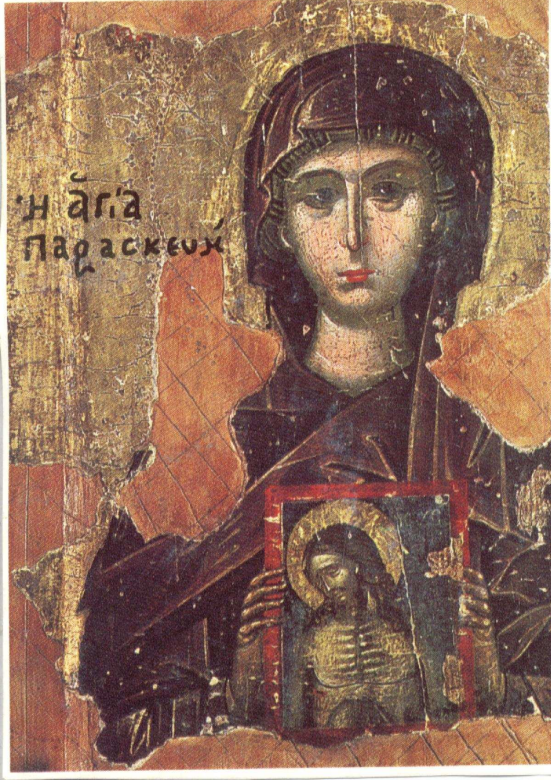
În cele din urmă, musulmanii furioși că au fost învinși de o femeie, au legat-o de un copac și au tăiat-o în bucăți cu cuțitele. Sufletul ei curat a fost luat la Domnul, Care a răsplătit-o cu două cununi: una a fecioriei și cealaltă a muceniei. Niște creștini au adunat sfintele moaște și le-au îngropat în secret, cu mare evlavie. Sf. Zlata a suferit pentru Hristos în anul 1795.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

14 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a paisprezecea, Cuvioasa Maica noastra Parascheva cea noua.

Aceasta cu adevărat mare și vestită între femei, Cuvioasă și pururea

pomenită Parascheva, s-a născut într-un sat al Traciei, numit și din vechime și acum Epivata. Părinții fericitei erau de neam bun și mariți, învâtiți cu foarte mulți bani și averi; mai mult însă îi marea și îmbogățea drept cinstirea lui Dumnezeu și a fi și a se numi creștini. Aceștia dar aducând la lumină pe cuvioasă, întâi au renașcut-o prin scaldatoarea cea dumnezeiască, apoi pe cale înaintând, o învățară toată îmbunătățirea și așezarea cea după Dumnezeu; iar după ce a trecut al zecelea an, adesea mergea cu maica sa la biserica Preacuratei Născătoare de Dumnezeu și a auzit aceste dumnezeiești binevestiri: "Cel ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine și să ridice crucea sa și să urmeze Mie". Îndată toată a fost cuprinsă de aceasta și

ieșind din biserică, întâlnind un sărac, ascunzându-se de maica sa și dezbracând hainele strălucite și luminate ce purta, le-a dat lui și ea a îmbrăcat pe al aceluia, luându-le pe acestea cu oarecare mestesugire înțeleaptă.

Iar după ce a venit acasă și au văzut-o părinții într-un astfel de chip s-au îngrozit și au bătut-o ca să nu mai facă așa. Ea însă nu numai de două ori, ci de trei ori, și de multe ori, se zice că dezbracând hainele sale, le-a dat săracilor, întru nimic socotind pentru aceasta, ocarile, îngrozirile și nesuferitele batai ale părinților. Și acestea, adică în casa părintească erau ca niște preîntâmpinări ale roadelor ce mai pe urmă erau să odraslească în ea și pașiri spre trecerea peste om. Apoi fiindcă nu mai putea suferi durerea duhului în suflet, fără știrea părinților și al celor de un sânge cu ea, și a multimei slugilor, a ajuns la Constantinopol, unde gustând toate bunătățile cele după Dumnezeu, îndestulându-se de dumnezeieștile și sfintele biserici și moaștele sfinților și fiind binecuvântată de sfinții bărbați cei de acolo și întărindu-se cu rugăciunile lor, a ieșit din cetate și a trecut în Calcedon de cealaltă parte și de acolo a venit la Iraclia din Pont, călătorind cu picioarele sale. Iar părinții ei însisi și prin alții (că nevoia este lesne iscoditoare), mult trudindu-se și locuri din locuri schimbând și cetăți și sate calcând și neaflând-o, s-au întors acasă. Iar preafericita fecioară venind la Iraclia din Pont și sosind la un oarecare locas dumnezeiesc al Maicii lui Dumnezeu și intrând în el cu bucurie duhovnicească, s-a așezat

pe pamânt si l-a udat cu lacrimi; apoi s-a sculat si prin ruga sa umplându-se de har, cinci ani întregi a petrecut cu rabdare într-acest sfânt locas, tot felul de îmbunatatiri savârsind; caci întru rugaciunile de toata noaptea facea stari statornice si de diamant, ajunari neîncetate, batai în piept, tipete, tânguiri cu lacrimi nestinse, iar culcarea jos pe fata pamântului, cine dupa vrednicie va povesti; obiceiul smerit, cugetul cumpatat, curatenia inimii si plecarea ei spre Dumnezeu. Iar acum din destul de acestea desfatându-se a trimis Dumnezeu pe cei ce aveau sa o duca la Ierusalim; caci aceasta dorinta o avea si ruga pe Dumnezeu si pe Maica Lui de aceasta. Deci asa pregatita a iesit din biserica si îngradita cu ajutorul de sus, a ajuns la Ierusalim si îndestulându-se de toate cele sfinte si bune ale Ierusalimului, unde si blândeale picioare ale Mântuitorului meu Hristos au calcat" si saturându-se si zburdând prin pustiul Iordanului ca o pasare, a nimerit la o viata cinstita de calugarite pustnice si aci a intrat. Însa cât s-a nevoit aci, prin care pe vrajmasul diavol pâna în sfârșit l-a stins, care mai înainte cu ispite multe si de tot felul a navalit asupra ei, neputând a le da în scris toate, putine oarecare din ele spre pomenire vom adauga aci. Bautura întrebuinta apa de izvor, si de aceasta foarte putina; trebuinta asternutului o împlinea o rogojina, iar îmbracamintea era o haina si aceasta foarte zdrentaroasa, cântarea pe buze neîncetata, lacrimile de-a pururea. Peste toate acestea înflorea dragostea, iar vârful îmbunatatirilor, smerita cugetare le cuprindea pe toate acestea.

Deci multi ani rabdând în aratata mânastire a calugaritelor si nevoindu-se prin foarte multe fapte bune, plinind al douazeci si cincilea an al vârstei, a iesit de aci si a venit la Ioppe si intrând într-o corabie a început a pluti pe calea ce ducea spre casa, si a ajuns cu corabia la limanul patriei sale dupa ce a suferit multe primejdii ale sfarâmarii de corabie, în mare. Apoi pururea pomenita a venit la Constantinopol, si dupa ce a cercetat dumnezeiestile locasuri si pe sfintii barbati a plecat si a venit la oarecare sat anume Calicratia si acolo la biserica sfintilor si întru tot laudatilor Apostoli s-a salasluit, nesocotind petrecerea parintilor de bun neam si batjocorind înțelepteste uneltirile vicleanului înselator. Deci doi ani a petrecut acolo neîntinata porumbita si din potopul acestor curgatoare zburând a odihnit cortul ceresc, încredintând sfânt sufletul sau mâinilor îngeresti si prin ei locasurilor celor vesnice si dumnezeiesti; iar trupul cel din pamânt si înfrumusetat cu dumnezeiesti îmbunatatiri l-a ascuns în pamânt. Multa vreme dupa aceasta a trecut si cineva, rau cheltuind viata si obstesca datorie împlinind, a fost îngropat aproape de cuvioasa; dar ea n-a vrut a-l suferi, prea viteaza; ci oarecaruia din barbatii sfinti aratându-se în vis: "Ridica, i-a zis, trupul acesta si-l arunca; ca soare fiind si lumina nu pot suferi întunericul si murdaria". Însa zabovind acel dumnezeiesc barbat, divina aratare a cuvioasei socotind-o vedere obisnuita, sau vis normal, si a doua, si a treia iarasi sfânta l-a strigat si cumplit l-a îngrozit. Si dupa ce calugarul si-a venit în sine dupa cum se cuvina si din numele cuvioasei, care îi arata cu degetul locul, prea degrab s-a sculat si cu sânguinta a descoperit poporului vedenia de acolo, care cu totii obsteste alergând ca la o vistierie foarte înavutita au sapat pamântul. Iar dupa ce s-a apropiat de sicriu, se umplea de mireasma, si acel sfânt trup al cuvioasei aflându-l întreg cu totul pazit, cu mâini cucernice l-au adus în biserica Sfintilor Apostoli, umplând aerul de mirezme si tamâieri si cântând dumnezeiesti psalmi. Însa câte minuni a savârsit dupa asezarea moastelor ei aici, Dumnezeu minunilor prin ea si pâna acum savârseste, cu neputinta este în scris a le da; caci covârsesc, ca sa zicem asa si numarul stelelor si nisipul marii. De vreme ce vindeca schiopi, surzi,

ciungi, ologi si tot felul de boli, înca si cele atingatoare de moarte; si în scurt a zice, departeaza toata neputinta nevindecata, numai cu atingerea raclei, care nu înceteaza, nici va înceta, îmbelsugat a varsa tamaduirii, cu harul lui Iisus Hristos, Celui ce a preamarit-o.

Despre aceea, ca sfintele moaste ale cuvioasei aflate în cetatea Târnovei, capitala oarecând a crailor bulgari, s-a stramutat de aci la Belgrad, si de acolo în orasul Constantinopol, povestesc Evtimie si Rafail; asemenea si Meletie al Atenei si Dositei patriarhul Ierusalimului. Tot la acelasi loc aflam si povestire de stramutarea moastelor ei din orasul Constantinopol aici la Iasi. Adica, "Patriarhul Constantinopolului Partenie batrânul, luând bani de la domnitorul Moldaviei Vasilie, cu cuvânt ca sa plateasca datoriile Patriarhiei, spânzurând de zidul Fanarului din Constantinopol sfintele moaste, ce se pazeau în Patriarhie, le-a trimis aici catre stapânitorul Moldoaviei".

Iata ce zice despre aceasta Cantemir domnitorul Moldovei: "Sfânta Parascheva, precum aflam din cartile bisericesci, era stapâna a satului Epivatelor, pe care apoi l-a câstigat marele Apocavcos, Voievodul însusi stapânitorul Andronic Paleologul. Sultanul Murad al IV-lea a dat voie domnitorului Moldaviei, Vasilie, sa stramute sfintele ei moaste din biserica patriarhala a Constantinopolului; le-a câstigat acestea pentru cele multe si mari binefaceri si slujbe facute sfintei biserici celei mari; ca din însasi veniturile sale a platit peste 260 pungi ce datora ea turcilor si crestinilor. Însa fiindca la turci este oprit a stramuta mort peste trei mile, afara de trupul sultanului, a cheltuit peste 300 de pungi la Poarta otomana, ca sa ia voie pentru stramutarea sfintelor moaste si ca sa ia porunca catre un Capugibasa, ca sa le însoteasca la Moldavia. Toata povestirea aceasta a stramutarii acesteia este zugravita pe peretele de amiazazi al bisericii Sfintilor Trei Ierarhi, unde se afla sfintele ei moaste. Între alte lucruri se înfatiseaza acolo si Capugibasa cu ofiterii lui, mergând la petrecerea sfintelor moaste".

Aceasta stramutare de atunci este descrisa si pe marmura Cuvucliului, unde sunt asezate sfintele moaste, asa: "Cu vointa Tatalui, cu bineplacerea Fiului si cu conlucrarea Sfântului si de viata facatorului Duh, a Dumnezeului celui marit si închinat în Sfânta si cea de o fiinta si nedespartita Treime. Binecinstitorul si de Hristos iubitorul Ioan Vasilie Voievod cu mila lui Dumnezeu domnitor a toata Moldavia, fiind râvnitor si aparator al sfintei credinte rasaritene, dupa dumnezeiasca îngrijire, a stramutat din Constantinopol cu multa osârdie si prea multa dorinta aceste cinstite moaste ale Cuvioasei Maicii noastre Parascheva cea din Târnova. Aceasta stramutare a fost a treia. Iar preasfintitul si fericitul a toata lumea patriarh Partenie, cu toata bunavointa si sfatul Bisericii, a trimis aceste sfinte moaste ca pe o vistierie dumnezeiasca, cu prea fericitii trei mitropoliti: Ioanichie al Iracliei, Partenie al Adrianupolei si Teofan al Paleon-Patronului, în zilele prea sfintitului Varlaam mitropolitul Sucevei si a toata Moldavia; iar binecinstitorul si de Hristos iubitorul si cu mila lui Dumnezeu stapân al nostru si domnitor a toata Moldavia Ioan Vasilie Voievod, de acasa iesind cu evlavie si din tot sufletul primind aceasta nepretuita vistierie, potrivit le-au pus si le-au pastrat în cea noua zidita biserica a Sfintilor Trei Ierarhi si ai lumii dascalii: Vasilie cel Mare, Grigorie de Dumnezeu cuvântatorul si Ioan Gura de Aur, spre cinstea si marirea lui Dumnezeu celui laudat în Treime si spre vesnica solire a Preacuvioasei Maicii noastre Parascheva, pentru lasarea pacatelor sale si a tot stralucit

neamul lui. În anul de la Adam 7149, iar al domniei lui al 8-lea, în 13 iunie; în același an s-a născut și preaiubitul fiu al lui, Ioan Ștefan Voievod, căruia să-i dea Domnul zile îndelungate și viața de mulți ani. Amin".

Din tradiție avem povestiri de multe minuni savârșite de cuvioasa în anii cei dinaintea noastră, pe care nu s-a sărguit cineva să le adună și să le publice spre lauda lui Dumnezeu slavitorul sfinților Sai; încă și în zilele noastre nu conțenește să face minuni celor ce cu credința alergă la ea. Căci câți neputincioși au evlavie la sfintele moaște, alergând cu credința sau din acoperământurile puse la capul cel sfânt al Cuvioasei luând și purtând, dobândesc vindecare! Și la neplouare, sau altă nevoie mare, făcând litanie creștinii cu sfintele moaște, nu se lipsesc de cerere. Ci și în patria ei Epivata unde, precum se zice, casa ei parintească a fost prefăcută în biserică cu numele ei, cuvioasa face multe minuni, căreia se cuvine mărirea în vecii vecilor. Amin.

În ziua de 13 iunie 1641, cinstitele moaște au fost așezate în minunata biserică a mănăstirii "Sfintii Trei Ierarhi", ctitoria domnitorului. Cinstitele moaște au rămas aici până în anul 1884, când au început lucrările de restaurare a sfântului lăcaș, fiind mutate în paraclisul mănăstirii. Dar în seara zilei de 26 decembrie 1888, după slujba Vecerniei, din neatenție a rămas aprinsă o lumanare din sfesnicul de lângă racla din lemn în care erau așezate cinstitele moaște; peste noapte sfesnicul a ars, iar focul s-a extins la catafalcul pe care era așezată racla, arzând mocnit toată noaptea, fiind prefăcut totul într-un morman de jar. A doua zi dimineața, autoritățile de stat și bisericesti, preoții și credincioșii au constatat că cinstitele moaște au rămas neatinse, încă o minune savârșită prin puterea lui Dumnezeu.

Ridicate din mormanul de jar, moaștele Cuvioasei au fost adăpostite provizoriu în altarul paraclisului de la mănăstirea Sfintii Trei Ierarhi și în curând strămutate în noua catedrală mitropolitană din Iași, care fusese sfântită cu puțin timp mai înainte, la 23 aprilie 1887. Aici se găsesc și astăzi, fiind cinstite de obștea dreptcredincioșilor moldoveni, care îi cer să mijlocească pentru ei înaintea tronului ceresc, fiind socotită ca o adevărată ocrotitoare a Moldovei.

În ședința sa din 28 februarie 1950, Sfântul Sinod al Bisericii noastre a hotărât canonizarea unor sfinți români, precum și generalizarea cultului unor sfinți ale căror moaște se găsesc în țara noastră. Hotărârea respectivă a fost transpusă în faptă în cadrul unor mari festivități bisericesti în cursul lunii octombrie 1955. În cazul Cuvioasei Parascheva, generalizarea cultului ei s-a făcut în catedrală mitropolitană din Iași, la 14 octombrie 1955, în prezența a numeroși ierarhi români, precum și a unor reprezentanți ai Bisericilor ortodoxe Ruse și Bulgare.

De astfel, Cuvioasa Parascheva a fost cinstită în Biserica noastră veacuri de-a rândul. Încă de la sfârșitul veacului al XIV-lea există o biserică cu hramul Prea Cuvioasa Parascheva în Rasinari, lângă Sibiu, iar în anul 1408 aflăm de existența unei biserici cu hramul Sfânta Vineri în "Târgul Romanului". Multe alte biserici din Moldova sau din alte părți ale pământului românesc au același hram. Chipul ei sau scene din viața ei sunt zugrăvite în diferite biserici românești. Dreptcredincioșii creștini de pretutindeni o venerază atât prin participarea lor la slujbele din 14

octombrie a fiecarui an, iar cei din Iasi si imprejurimi prin inchinarea in fata cinstitelor ei moaste, cerandu-i ocrotire si ajutor.

Drept aceea, sa o cinstim si noi si sa ne rugam asa:

"Spre tine pururea nadajduind, de multe boli si primejdii s-a izbavit tara aceasta, alinand si prefacand mania cea cu dreptate pornita asupra noastra de la Dumnezeu, in buna si milostiva indurare, prin ale tale rugaciuni; dar si acum ingrozindu-ne marile nenorociri, la tine nazuim cu lacrimi, sa ne ajuti ca sa scapam din primejdie si sa cantam lui Dumnezeu: Aliluia." (Din Acatistul Cuvioasei, Condacul 3).

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici: Nazarie, Protasie, Ghervasie si Chelsie.

Acestia s-au nevoit în Roma în zilele lui Neron împaratul, dupa savârsirea Sfintilor Apostoli Petru si Pavel. Dintre acestia Sfântul Nazarie era din tata de bun neam si bogat, asemenea si din mama, povatuindu-se spre dreapta credinta de Apostolul Petru si botezându-se de Lin episcopul Romei. Deci când a fost în vârsta de douazeci de ani, trecând prin cetatile Italiei, propovaduind, a atras pe multi la credinta; iar peste zece ani, nimerind în cetatea Plachentia a aflat de Protasie si Ghervasie, bagati în temnita de capetenia Anulie si a fost gonit din acea cetate. Mergând dar la alta cetate numita Chimelin, a luat cu sine pe Sfântul Chelsie, fiind copil de trei ani, si îndata a fost bagat în temnita de capetenia Dinovie. Apoi dându-i-se drumul de acolo, s-a dus la cetatile lui Tiberie, binevestind si fiind prins de Neron a fost legat si dat la fiare. Scapând de acestea nevatamat, iarasi s-a dus în Plachentia, si a aflat vii în temnita pe Ghervasie si pe Protasie; si a fost trimis din nou la Roma de Anulie, unde s-a facut pricina de mântuire mosului sau; si întorcându-se la Mediolan, i s-a taiat capul împreuna cu Ghervasie, Protasie si Chelsie.

Tot în aceasta zi, Sfântul Mucenic Silvan.

Acesta era din Gaza, barbat blând, întreg cu credinta, preot al bisericii din Gaza, batrân cu vârsta; care stând fata înaintea poporului chesarenilor, a fost batut cu amar si i s-au strujit coastele. Apoi a fost osândit sa munceasca la baile de arama din Zoora; si de acolo fiind scapat de credincios, s-a învrednicit a fi facut episcop. Si ajungând la adânci batrâneti si în neputinta, caci era slabit de boala, i s-a taiat capul de catre închinătorii la idoli.

Tot în aceasta zi, Sfântul Mucenic Petru Avselamul.

Acesta era din muntii Elevterupolei, din satul ce se cheama Ania, tare si sporit cu sufletul; iar cu trupul tânar si vârtos. Si multe rabdând în

nevointa pentru credinta si toate cele pamantesti defaimându-le, în al saselea an al împaratiei lui Diocletian si Maximian, s-a facut jertfa bine primita lui Dumnezeu, savârsind lupta prin foc.

Tot în aceasta zi, Sfântul Eftimie, care s-a luptat în Tesalonic pentru Sfintele icoane.

Tot în aceasta zi, Sfintii patruzeci de Mucenici cei din Egipt si Palestina, care de sabie s-au savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

15 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a cincisprezecea, pomenirea Sfântului Martir Luchian (Lucian), preotul Antiohiei celei mari.

Acesta fiind fiu de parinti bine credinciosi, dupa moartea lor împartindu-si averea la saraci, se nevoia cu citirea dumnezeiestilor Scripturi; prin care a tras pe multi iudei si elini la credinta cea în Hristos. Lasându-si apoi casa si mergând la Nicomidia, îndemna spre nevointa pe cei ce de frica chinurilor se lepadau de credinta. Si stiind a scrie frumos, a lasat bisericii nicomidenilor o carte scrisa în trei stâlpi care cuprinde tot Testamentul Vechi si Nou. Si se facuse mai presus decât tot omul, prin înaltimea faptelor celor bune si a nevointei. Aflând de el Maximian si rusinându-se a-l vedea la fata, ca nu cumva prin puterea cuvântului lui sa se defaime, a grait cu acesta de dupa perdea, si cunoscând nemutarea gândului lui, l-a osândit la închisoare si foame îndelungata. Multe zile nici mâncând, nici bând, s-a savârsit în închisoare. Si trupul lui din porunca guvernatorului a fost aruncat în mare. Iar din voia lui Dumnezeu un delfin tinându-l pe umere l-a scos la uscat.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Savin (Sabin) Episcopul.

Fericitul Savin pentru nespusa lui bunatate a fost facut episcop si urând certurile, a fugit si s-a departat si atâta s-a nevoit încât s-a facut si facator de minuni; tamaduia boli, izgonea demonii si spunea dinainte cele ce aveau sa fie. Si pe multi folosind si plecându-i a parasi lumea si parintii a sluji lui Hristos, cu pace a raposat.

Tot în aceasta zi, Preacuviosul Parintele si marturisorul nostru Vars episcopul Edesei.

Acest sfânt parinte a stralucit prin faptele sale cele bune nu numai la Edesa, ci si în Fenicia si în Egipt si la Tebaida. Valentinian însa care era atunci împarat, informându-se ca sfântul era râvnitor dreptelor dogme, întâi i-a poruncit sa-l duca sa locuiasca în insula Aradon; dar aflând ca mergea catre dânsul mult popor, l-a trimis în exil la o cetate egipteană ce se cheama Oxirinh; si acolo asemenea pe toti i-a pornit vestitul sau nume. Deci în cele din urma, acest vrednic preot al celor ceresti, s-a exilat într-un fort al barbarilor, care era în vecinatate. Si se spune ca pâna astazi sta patul lui la Aradon având mare cinste; caci bolnavii culcându-se pe el cu credinta, se tamaduiesc. Facând nenumarate minuni, s-a mutat catre Domnul.

Tot în aceasta zi, nevointa oarecarui monah si mucenic - povestire folositoare.

Oarecare monah se afla la schit si era supus la un parinte de câtiva ani. Acesta din zavistia vrajmasului diavol, cazând de sub ascultarea batrânului, s-a dus de la acel batrân fara nici o pricina calcându-si legământul; pentru ca era legat cu legatura ascultarii, ca sa nu se lepede de ascultare. Deci pogorându-se la Alexandria, s-a prins ca un crestin de

conducatorul de acolo, si dezbracându-l de chipul monahicesc, îl silea sa aduca jertfa la idoli; si el nevrând nicidecum sa se supuna, întâi a fost batut fara de mila cu vine de bou, apoi s-a poruncit sa i se taie capul, aruncându-i trupul câinilor afara din cetate. Iar oarecare crestini iubitori de Hristos l-au luat noaptea si înfasurându-l cu miruri si cu giulgiu, l-au pus într-un sicriu si l-au asezat ca pe un mucenic în altarul bisericii. Deci facându-se sfânta liturghie si strigând sfintitul cleric: "Câti sunteti chemati iesiti; cei chemati iesiti", au vazut toti ca sicriul iese singur neapucat de mâna de om si sta în tinda bisericii, pâna la apolisul sfintei Liturghii; apoi iarasi intra înauntru singur si sta în locul unde fusese asezat sa stea.

Deci facându-se de multe ori un lucru ca acesta, se minunau toti cei ce vedeau; despre care aflând si oarecare din parintii cei mari purtatori de Dumnezeu ce vietuiau atunci, s-a rugat lui Dumnezeu pentru aceasta si degrab a primit dezlegare; caci venind îngerul îi zise: "Ce te miri de aceasta? Au n-au luat Apostolii lui Hristos, precum stii, puterea de a lega si a dezlega si de la dânsii iarasi pe rând ucenicii lor? Deci acest frate ce si-a varsat sângele pentru Hristos si nu își îngaduie ca sa stea la jertfelnic când se aduce sfânta jertfa, ci se scoate pâna la tinda bisericii, pentru ca a cazut din ascultarea cutarui sihastru ce a sihastrit cu el, ucenic fiindu-i, fiind legat de dânsul cu dreptate, el s-a înstrainat de acolo legat. Si ca un mucenic a luat cununa; iar ca un legat nu se iarta a sta înauntru când se face sfânta Liturghie, pâna nu-l va dezlega cel ce l-a legat". Acestea auzind acel dumnezeiesc batrân, luându-si toiagul, s-a dus la acel sihastru si, povestindu-i toata istoria, s-a pogorât cu el la Alexandria. Si mergând la biserica unde se aflau moastele mucenicului, deschizând sicriul putintel, i-au dat amândoi iertare si, sarutându-l, au stat la sfânta Liturghie si a ramas mucenicul neclintit în altar, de atunci pâna astazi.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

16 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a saisprezecea, pomenirea Sfântul Mucenic Longhin sutasul.

Acesta a fost pe vremea lui Tiberiu cezarul din Capadochia, sutas sub

ascultarea lui Pilat, guvernatorul Iudeii și a fost rânduit din porunca aceluia să slujească la cinstitutele patimi ale lui Hristos, și la rastignire și să pazească mormântul cu straja, adică cu ceata sa de ostasi ce avea sub ascultarea lui. Văzând el minunile ce se faceau, cutremurul și întunecarea soarelui, mormintele ce se deschideau, mortii care ieșeau afara și pietrele care se despicau, a strigat tare, zicând: "Cu adevărat Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu". Acesta și cu alți doi ostasi care mai pe urmă împreună cu el au marturisit, n-a primit argintii care i s-au dat de către iudei ca să tagaduiască învierea. Apoi lasându-și

slujba ce era pe seama lui și mergând în țara sa, propovăduia apostolește pe Hristos Dumnezeu. Deci plecându-se Pilat, mai vârtos fiind stricat prin fagăduinta de bani de la iudei, a pârât pe Longhin cu scrisori către Tiberiu cum că și-a lasat slujba și se afla în patria lui propovăduind pe Hristos Dumnezeu. Și Tiberiu îndată a trimis cu porunca lui de i-a tăiat capul și lui și celor doi ostasi ce erau cu el și i-au adus capul din Capadochia la Ierusalim ca să se încredințeze Pilat și iudeii de moartea lui și pentru că să ia Pilat cele ce i se fagăduiseră.

Deci i-au ascuns cinstitul cap afara din cetate în niste gunoi. Și peste mulți ani, o femeie slavita din Capadochia, pierzându-și vederea ochilor, a mers la Ierusalim cu un fiu ce-l avea unic-născut, ca să poată să-și găsească leacul orbirii la acele Sfinte Locuri; și ajungând-o și moartea fiului său, își plângea îndoită jale. Deci arătându-se în vis fericitul Longhin, și spunându-i cine este și arătându-i unde era capul îngropat, a îndemnat-o să șape, să-l scoată de acolo, ca să se va tamadui la ochi și își va vedea și pe fiul său, ca să se afla preamarit. Femeia aflând gunoiul, șapa cu mâinile și scoase capul sfântului și îndată i s-a tamaduit vederea ochilor și a văzut în vis pe fiul său ca era împreună cu sfântul și avea cinste acolo. Atunci a îngropat moastele fiului său într-un loc cu capul sfântului; fiindcă așa îi zisese sfântul prin vis; și s-a dus la Capadochia, ca și Saul, care căutând asinii tatalui său, a dobândit împăratia.

Asa și ea căutându-și lecuirea ochilor, a dobândit aceasta și pe sfântul l-a aflat de atunci căld ajutor. Drept aceea zidind ea mucenicului o biserică foarte frumoasă și punând acolo mucenicestile moaste se îmbogăți și ea și toți credincioșii de izvoare de tamadui, într-o marire a Domnului nostru Iisus Hristos.

Tot în aceasta zi, Sfintii doi Mucenici cei tăiați împreună cu Sfântul Longhin.

Tot în aceasta zi, Sfintii Mucenici Leontie, Dometie, Terentie si Domnin, care prin foc s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, Preacuviosul Parintele nostru Mal.

Acest între sfinti Parintele nostru Mal, lasând averea si rudeniile, petrecea în locuri pustii si nelocuite, bucurându-se în postiri, în privegheri si în toata alta nevointa. Ba înca îi era fata pururea vesela si facea mari minuni cu numele lui Hristos, curatind leprosii, alungând demonii, daruind orbilor vedere; si acestea le facea înca fiind viu; iar dupa ce s-a dus catre Domnul si lasându-si trupul pe pamânt, a luat har de la Dumnezeu de curgea mir din el cu foarte frumoasa mirosire, spre tamaduire si aparare de toate primejdiile si de boli fara de leac: "Ca pe cei ce ma preamaresc, zice Domnul, îi voi preamari. A Caruia este marirea si puterea, în vecii vecilor. Amin."

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

17 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Osie (Osea).

Acesta se tâlcuieste mântuit, pazitor sau umbritor. Era fecior al lui Beyri din Balemot, din tribul lui Isahar. Si proorocind multe asupra lui Israel, a raposat, si a fost îngropat în pamântul lui cu pace. El a dat semn ca va veni Domnul pe pamânt si va locui cu oamenii, când va apune soarele spre Silom si se va împarti în doua parti si se vor face doisprezece copaci, urmând si ascultând lui Dumnezeu, Celui ce se va ivi pe pamânt; si printr-însul se va mântui tot pamântul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Preacuviosului Mucenic Andrei cel din Crit (Creta).

Acest fericit Parinte al nostru Andrei, s-a nascut si a crescut în cetatea Critului cea aleasa, din parinti binecredinciosi si iubitori de fapte bune si fusese crescut cu bune învățaturi, si era cu mare caldura lucrator al poruncilor lui Dumnezeu. Deci când a fost pe vremea împaratiei lui Constantin Copronim, vazând turma lui Dumnezeu ca este smintita de eresul luptatorilor împotriva icoanelor a venit la Constantinopol si a marturisit cu îndrazneala adevarul înaintea împaratului, muștrând fara nici o frica pagânatatea lui. Iar acesta nesuferind îndrazneala lui, l-a oprit numaidecât asupra vorbei si a poruncit celor ce stau înaintea lui sa-l prinda; si acestia l-au doborât jos la pamânt pe cel înalt cu gândul si nu l-au lasat pâna nu l-au târât, cât însusi împaratul dupa ce s-a razbunat de ajuns pentru îndrazneala sfântului, a poruncit sa-l lase. Vorbind atunci si alte multe sfântul catre împaratul pentru sfintele icoane, între altele i-a zis: "De vreme ce pe cei ce ocarasc chipurile împaratești, îi certati de moarte, la câta urgie si pedeapsa dumnezeiasca va veti osândi voi cei ce ocarâți icoana lui Dumnezeu?" Atunci tiranul aprinzându-se de mânie, a poruncit de l-au dezbracat si l-au întins cu legaturi de streanguri si atâta l-au batut de rau, încât se rosise locul sub el cu curgerea sângelui. Deci daca l-au sculat, vazând ca nici cu daruri nici cu înfricosari nu-l pot înfrânge, iarasi l-au pus la chinuri cumplite si fara de omenie; si i-au patruns coastele si i-au zdrobit gura cu pietre; apoi l-au bagat în temnita. Si a doua zi, iarasi aducând pe sfântul înaintea lui si vazându-l mai îndraznet de cum era, a poruncit de l-au batut iarasi si i-au strujit carnea si i-au sfârtecat ranile, de se rupeau si cadeau bucati de pe trupul lui. Iar în cele din urma, legându-i picioarele cu streanguri, l-au tras pe pamânt târându-l prin tot târgul. Deci târât fiind mucenicul asa, un pescar cum iesise din mare cu peste, pornindu-se din îndemnarea demonica, a luat satârul cel de macelarie si taind un picior de la trupul sfântului, a continut alergatura nevointei mucenicului si l-a trimis la cerestile locasuri. Iar cinstitele sale moaste au fost aruncate la locul facatorilor de rele si fiind aflate dupa multa vreme amestecate cu trupurile care erau acolo, 12 oameni demonizati din multe parti ale cetatii s-au dus acolo, ca si cum ar fi fost sfatuiti si au gasit cinstitul trup zacând negrijit si fara de cinste; dar atingându-se de trup, întru acel ceas se tamaduiră; si luându-l l-au dus de l-au îngropat la un loc sfintit ce se numea Crisis, întru marirea Domnului nostru Iisus Hristos. Amin.

Tot în aceasta zi, aducerea Cinstitelor moaste ale Sfântului Dreptului Lazar.

Fericitul între împarati, prea înțeleptul Leon, pornindu-se din dumnezeiasca râvna, ca din dumnezeiasca insuflare, întâi a zidit o biserica frumoasa Dreptului Lazar; dupa aceea trimitând la Insula Cipru, a aflat sfintele sale moaste zacând în pamânt în cetatea chitieilor, fiind trecuti ca la o mie de ani, în o racla de marmura, în care erau sapate litere într-alta limba: "Lazar cel de patru zile mort, prietenul lui Hristos". Deci îndata ridicând odorul cel scump si punându-l într-un sicriu de argint, l-au dus la Constantinopol.

Tot în aceasta zi, Sfintii Mucenici si buni frati, fara de arginti, Cosma si Damian, Leontie, Antim si Evprepie (Euprepie).

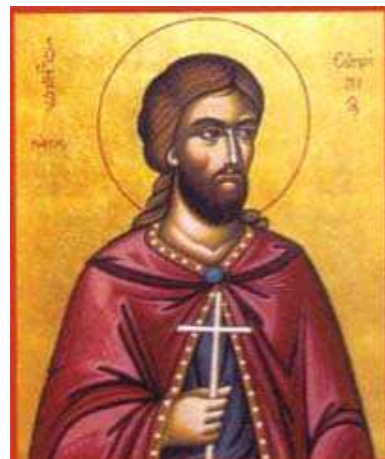
Trei sunt perechile sfintilor fara de arginti Cosma si Damian ce se numesc

tot cu acest nume si lucreaza mestesugul doctoricesc, având numele fara de arginti. Unii au fost fiii Teodotei, o femeie buna si credincioasa, care a raposat cu pace si a fost îngropata în locul ce se cheama Fereman. Altii se aflau în Roma, având dascal viclean. Acesta suindu-i cu înselaciune într-un munte, ca sa culeaga ierburi, i-a ucis cu pietre.

Iar altii sunt acestia, a caror pomenire o facem, care au fost din Arabia, foarte învățati la mestesugul doctoricesc si umblau prin toate cetatile si orasele, tamaduind bolnavii, neluând

plata; si cu prilejul mestesugului propovaduiau pe Hristos. Iar în zilele lui Diocletian si Maximian, au mers la Eghea cetatea Lisiei si stând înaintea guvernatorului Lisiei si batându-i fara de mila i-au aruncat în adâncul mării; si cu vrerea lui Dumnezeu aflându-se pe uscat, si prinzându-i iarasi, i-au aruncat într-un cuptor ars; si paziti fiind nevatamati, i-au rastignit pe cruce. Dupa aceasta li s-au taiat capetele acestor fericiti cinci frati.

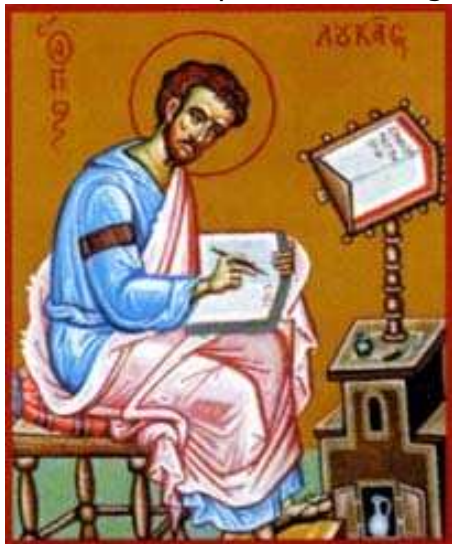

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

18 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfântul Apostol si Evanghelist Luca.

Luca marele apostol si evanghelist, a fost din Antiohia Siriei celei mari,

doctor cu mestesugul, având si stiinta zugraviei desavârsit. Acesta aflându-se în Teba Beotiei si doctorind pe vremea împaratului Tit Claudie, a aflat pe Sfântul Apostol Pavel si crezând în Hristos, a parasit ratacirea cea parinteasca, si lasându-se de tamaduirea cea trupeasca, s-a apucat de cea sufleteasca. A scris si Evanghelia sa catre oarecare dregator anume Teofil, care crezuse în Hristos, dupa cum o stia de la Sfântul Apostol Pavel. Dupa aceea a scris si Faptele Apostolilor catre acelasi Teofil.

Apoi dupa ce s-a dus de la Roma si a lasat pe fericitul Pavel, a umblat învățând toata Grecia si ajungând, precum se spune la optzeci de ani, a raposat cu pace; iar în locul în care a fost îngropat trupul lui, marind Dumnezeu pe apostolul lucratorul sau, a plouat colurie deasupra mormântului lui, spre semnul mestesugului lui cel doctoricesc. (Caci coluria este o doctorie alcatuita din picaturi de apa de trandafiri si din alte feluri, folositoare la boala ochilor). Pentru care a fost cunoscut si mai mult mormântul lui de toti. Iar Constantie feciorul marelui Constantin a adus de la Teba moastele lui prin mijlocirea lui Artemie marele duce al Egiptului, care si mucenic s-a facut, si le-a pus în biserica Sfintilor Apostoli, sub sfânta masa, împreuna cu ale lui Andrei si ale lui Timotei. Si se spune despre dânsul ca el a zugravit întâi icoana Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, tinând în brate pe Domnul nostru Iisus Hristos, cu mestesugul zugravirii cu ceara si alte doua si cum ca le-a dus apostolul la Maica Domnului sa le vada, si aceasta ar fi zis: "Harul Celui nascut din mine, prin mine sa fie cu dânsule. Asemenea si icoanele sfintilor mai marilor apostoli". Si de atunci s-a împartit în toata lumea un lucru bun ca acesta, ortodox si întru totul cinstit.

Tot în aceasta zi, Sfântul Mucenic Marin cel batrân.

Acesta a fost pe vremea lui Diocletian si a lui Aristobul. Deci, stând înaintea guvernatorului Ciliciei, a fost batut cumplit cu toiege si legându-i se picioarele cu fiare, a fost bagat în temnita, si a doua zi iarasi aducându-l înainte, l-au spânzurat pe lemn de picioare, si l-au batut fara de mila; apoi pogorându-l de pe lemn, a suferit moarte prin sabie, dându-si duhul lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului parintelui nostru Iulian, cel de lângă râul Eufratului.

Acest între sfinti parintele nostru Iulian, parasind lumea, s-a dus la tarmurile apei Eufratului si gasind acolo o peștera, petrecea viata monahiasca, caruia râvnindu-i multi, au nazuit la acea peștera mica si facându-si colibi împrejur, s-au strâns pâna la o suta, mâncând si ei ce mânca învățatorul lor.

Minunatul acesta a omorât si un balaur si a facut de a izvorât fântâna cu apa în pamânt sec si fara de apa. Acesta mergând si la Muntele Sinai, a facut o biserica deasupra pietrei pe care a vazut Moise, primitorul de lege, pe Dumnezeu, pe cât i-a fost cu putinta a-L vedea, care se afla si pâna astazi. Însa multi si din cei ce se temeau de întoarcerea pagânului Iulian Paravatul de la persi, cunoscându-l ca este rob ales al lui Dumnezeu, îl rugau ca sa-i izbaveasca de el. Iar acesta facând îndelungata rugaciune catre Dumnezeu zece zile, a auzit glas de sus, zicând: "Nu numai pentru tine, ci si pentru altii multi, care stau toata noaptea la rugaciune, spurcatul si pagânul Iulian a fost junghiat". Apoi dupa câtiva ani fiind izgonit fericitul Meletie de la Antiohia, au chemat unii pe fericitul acesta, pentru ruga si mângâierea multora, si înduplecându-se si mergând a fost primit pe cale de o femeie iubitoare de Dumnezeu si sezând sfântul la cina, un copil de sapte ani al acelei femei, singurul nascut, care se afla împrejurul mesei si departându-se putintel de la ochi în laturi, s-a întâmplat de a cazut într-un put. Iar acea cinstita femeie vazând aceasta, fara a se întrista cât de putin sau a se mâhni, nimic nu-si schimba firea, acoperind putul, slujii sfântului cu credinta si marime de suflet. Deci sfântul întrebând de copil, ea zise cum ca îi este rau, iar sfântul cerând cu dinadinsul ca sa vina copilul la masa sa-l binecuvinteze, a priceput lucrul si numai decât sculându-se sfântul de la masa si descoperind putul, vazu copilasul plutind deasupra apei sanatos, ca si cum s-ar fi jucat si a poruncit celor ce se aflau acolo de l-au scos; si fiind întrebat copilul, spunea ca nu i-a fost nici un rau, fiindca era ridicat deasupra de sfântul, care îi vorbea în apa si se juca cu dânsul.

Deci mergând Sfântul la Antiohia, s-a pogorât la peștera în care sfântul Meletie oarecând se ascundea si navalind multa multime la peștera, ca sa ia har si binecuvântare de la sfântul, iar el fiind aprins de niste friguri foarte grele, zacea fara de glas, de abia tragându-si sufletul. Deci supărându-l fratii cei ce erau împrejurul lui zicându-i ca stau multi afara care vor sa ia binecuvântarea sa, el a raspuns: "De este pentru folosul vostru sanatatea, sa le-o dea Domnul Atotputernicul". Si facând rugaciune, s-a sculat însusi dintru acea mare fierbinteala, pentru folosul multimii. Deci calatorind el oarecând pe cale de mergea la împaratia Constantinopolului, un bolnav care zacea de multa vreme, atingându-se de cojocul lui numai decât s-a sculat, urmându-l ca si oarecând ologul pe Petre si pe Ioan. Si nu numai aceasta, ci si întarindu-l în credinta ortodoxa s-a întors la sihastreasca sa nevointa, facându-si calea prin mijlocul cetatii Cirului; iar cei de loc de acolo din Cir oprind pe sfântul pentru mângâiere, i-au zis: "Robule al lui Dumnezeu, asteptam în locul episcopului nostru pe un oarecare Asterie rau credincios si adânc în rautate, ci fii cu noi de ne ajuta cât vei putea, ca nu cumva el cu bârfitoarea sa limba, sa ne întoarca cu oarecare cuvinte". Deci sfântul a ramas si a facut rugaciune toata noaptea cu cei putini ce se adunaseră si a fost ucis acela prin urgie trimisa de la Dumnezeu, lasându-i viata chinuita numai de o zi. Apoi întorcându-se catre ucenicii sai si petrecând câtiva ani cu dânsii, catre Domnul a raposat.

Tot în aceasta zi, Sfintii patruzeci de tineri, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, sfântul Mnason episcopul Ciprului, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor din nou aratati Mucenici Gavriil si Chirmidol, care în Egipt s-au nevoit la anul 1522.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

19 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a nouasprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Ioil.

Acesta se tâlcuieste dragostea Domnului, sau începătura, sau pârga a lui Dumnezeu. El era din semintia lui Ruvim, din satul Metomoran; si proorocind despre foametea si încetarea jertfelor legii si despre patima dreptului prooroc, prin care s-a înnoit spre mântuire tot pamântul, a murit si s-a îngropat în pamântul lui.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Uar (Var) si a celor ce erau împreuna cu dânsul, sapte dascalii, precum si a fericitei Cleopatra si a fiului ei Ioan.

Acesta a fost în zilele împaratului Maximian (catre 304), ostindu-se în Egipt, de neam mare si luminat si drept maritor. Deci fiind la închisoare oarecare sapte sfinti, multa vreme le-a purtat de grija Sfântul Uar, în toate zilele. Si savârsindu-se unul dintre acei sapte a trecut sfântul în locul aceluia; si mergând la guvernator cu ceilalti dimpreuna, a fost batut cu toiege, si i-au strujit coastele mult si într-aceste chinuri cinci ceasuri aflându-se cu rabdare, pe lemn fiind pironit, si-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, sase Cuviosi Mucenici din pustie, care dimpreuna cu Sfântul Uar s-au nevoit si care de sabie s-au savârsit.

Acesta a fost în zilele împaratului Maximian (catre 304), ostindu-se în Egipt, de neam mare si luminat si drept maritor. Deci fiind la închisoare oarecare sapte sfinti, multa vreme le-a purtat de grija Sfântul Uar, în toate zilele. Si savârsindu-se unul dintre acei sapte a trecut sfântul în locul aceluia; si mergând la guvernator cu ceilalti dimpreuna, a fost batut cu toiege, si i-au strujit coastele mult si într-aceste chinuri cinci ceasuri aflându-se cu rabdare, pe lemn fiind pironit, si-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, Sfântul sfintitul Mucenic Sadot si cei dimpreuna cu dânsul o suta si douazeci de mucenici, care s-au savârsit în Persida.

Împaratind Savorie în tara persilor, sfântul parintele nostru acesta, fiind acolo episcop, la o eparhie a împaratiei lui, si învatând pe poporul lui Dumnezeu câte trebuie spre folosinta sufleteasca botezând si pe unii din persi fara de sfiata, a fost pârât la împaratul; si fiind adus înaintea lui, si nesupunându-se a se închina soarelui si lunii, apei si focului, întâi l-au batut cu toiege. Apoi i-au scos o fâsie din frunte pâna la unghiile picioarelor, de un deget de lata; si iarasi l-au batut cu vine de bou si l-au tavalit peste spini si peste scai de cei ghimposi, si l-au strâns într-un teasc

cu vârtej. Deci, rabdând acestea toate vitejeste, spre mai multa mânie a atâtat pe împaratul, si bagându-l în temnita, iarasi l-a scos la întrebare. Si aflându-se sanatos peste tot trupul, l-a spânzurat cu capul în jos, si l-a patruns peste tot trupul cu tepi de fier arse. Si sfântul socotind acestea întru nimica, a auzit pe împaratul înfricosându-l mai vârtos, si zicându-i, ca-i va risipi membrele trupului. Iar sfântul i-a raspuns, zicând: "Eu cred lui Dumnezeu, ca crestinii vor împarti moastele mele si cine va chema pe Dumnezeu prin numele meu va afla mântuire". Si îndata i-au taiat limba. Iar sfântul întinzându-si mâinile si ochii la cer, si rugându-se întru sine a auzit glas din cer, zicându-i: "Plinitu-ti-s-a cererea, si iata vei grai". Si crescându-i alta limba, marea pe Dumnezeu. Aceasta vazând popoarele s-au spaimântat si au crezut în Domnul Dumnezeu si Mântuitorul nostru Iisus Hristos, o mie si saptezeci de barbati, si alte doua sute. Deci vazând împaratul, ca vin multi prin mijlocirea lui catre Hristos Dumnezeuul nostru, a poruncit sa-i taie capul; de vreme ce si altii multi au strigat zicând: "Împarate, si noi suntem crestini"; si a dat si asupra lor judecata cea mai de pe urma, si luându-i slujitorii i-au adus la locul junghierii. Deci, facând sfântul rugaciune si însemnându-i cu semnul cinstitei si de viata facatoarei Cruci, fiind o suta douazeci, întâi a fost taiat capul Sfântului Mucenic Sadot, apoi ale celorlalti, si toti si-au luat cununile muceniciei.

Tot în aceasta zi, Sf. Leontie filozoful care în pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, Sfintii Felix preotul si Eusebie diaconul care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, Cuviosul parintele nostru Ioan facatorul de minuni, care la muntele Rila (Bulgaria) s-a nevoit si a zidit manastirea de acolo, si care în pace s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

20 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a douazecea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Artemie.

Acest fericit Artemie, fiind duce și august al Alexandriei și patriciu, era cinstit de marele împărat Constantin; luând însă împăratia Iulian Paravatul, și prigonind pe creștini la Antiohia, a mers nechemat fericitul acesta la chinuri; și muștrând faradelegea aceluia, l-au bătut cu vine de bou crude, și l-au zgâriat pe spate cu brice ascuțite și tăioase, și i-au patruns coastele și tâmplele cu tepusi. Și despiciând taietorii de pietre o piatră mare l-au bagat într-însa și lasând piatră peste dânsul, a fost turtit sfântul și i-au sarit ochii și matele pe pământ; după aceea i-au taiat capul. Și așa a luat de trei ori fericitul cununa cea nevestejita a muceniciei. Iar sfintele lui moaste s-au adus de la Antiohia la Constantinopol, de către femeia unui oarecare diacon, ce se chema Aristis. Și a fost îngropat la locul ce se numeste Ocsia.

Tot în aceasta zi, Sfintii Mucenici Evor și Evnoi, fiind ucisi cu pietre s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, Cuvioasa Maica noastră Matroana cea de la cetatea Hios.

Sfânta Matroana s-a născut prin secolul al XIV-lea, în satul Volissos din Chios, într-o familie înstărită, cu părinți evlavioși, pe nume Leon și Ana. Încă din tinerețe sfânta avea înclinații spre monasticism. Într-o zi ea și-a părăsit părinții, mergînd să locuiască într-un loc pustiu, unde a găsit o mică mănăstire de măicuțe. Curând, i s-au alăturat acolo și alte călugărițe, nevoindu-se împreună pentru mântuire.

Sf. Matroana a făcut minuni cât a fost în viață dar și după aceea, fiind slăvită în Chios pentru viața sa curată și sfântă. Ea era milostivă cu săracii și avea puteri de a vindeca bolnavii.

Acatistul Sf. Matroana a fost compus de Mitropolitul Nichita din Rodos și a fost găsit într-un codice din anul 1455, unde se consemnează că sfânta a murit înainte de această dată.

Sf. Matroana mai este prăznuită și în ziua de 15 iulie, când i-a fost găsit capul.

Tot în aceasta zi, Cuviosul și purtătorul de Dumnezeu Parintele nostru Gherasim cel nou, sihastru cel din Peloponez, ale cărui sfinte moaste sunt în Chefalonia, care în pace s-a savârsit.

Sfântul Gherasim, Noul Pustnic al Cefaloniei, s-a născut în satul Trikkala din Peloponez. În primii ani ai maturității s-a călugărit pe insula Zakynthos, după care a plecat la Muntele Athos unde a devenit

schimonah, studiind împreună cu pustnicii de pe Sfântul Munte. Primind binecuvântare de la părinți, călugărul s-a dus la Ierusalim să se închine la Sfântul Mormânt Dătător de Viață al Mântuitorului. După ce a vizitat multe din locurile sfinte din Ierusalim, Muntele Sinai, Antiohia, Damasc, Alexandria și Egipt, el s-a întors la Ierusalim, devenind îngrijitor de candelă la Sfântul Mormânt.

Călugărul a fost hirotonit diacon și apoi preot de către Patriarhul Gherman al Ierusalimului (1534-1579). Sf. Gherasim a continuat să trăiască viață sfântă. Pentru singurătate s-a retras la Iordan, unde a petrecut patruzeci de zile fără întrerupere. Binecuvântat de patriarh pentru o viață solitară, Sf. Gherasim s-a retras în singurătatea din Zakyntos, unde s-a hrănit numai cu ierburi.

După cinci ani, a simțit dorința de a pleca pe insula Cefalonia unde și-a găsit adăpost într-o peșteră. Sfântul a restaurat biserica din Omala și a construit o mănăstire de măicuțe unde a trăit, a muncit și a privegheat neîntrerupt timp de treizeci de ani. El se ruga îngenunchind pe pământul gol. Pentru viața lui sfântă, Gherasim s-a învrednicit de darul vindecării bolnavilor și a izgonirii duhurilor necurate.

La vârsta de 71 de ani, sfântul a știut că va muri curând. După ce le-a binecuvântat pe măicuțe, a adormit cu pace întru Domnul în 15 august 1579. După doi ani, deschizându-i-se mormântul, s-au descoperit moaștele sale întregi și frumos mirositoare, vindecătoare de boli.

Deoarece Adormirea Maicii Domnului se sărbătorește în 15 august, Sf. Gherasim se prăznuiește în [16 august](#). În ziua de 20 octombrie se prăznuiește dezvelirea moaștelor sfântului, în anul 1581.

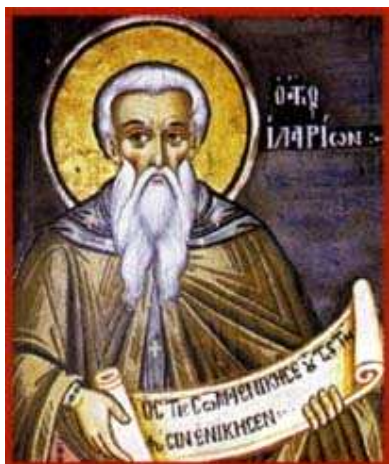
Tot în aceasta zi, Sfintii Mucenici Zevina, Ghermano, Nichifor si Antonin, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, Sfânta Mucenita Manato fecioara care de foc s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

21 Octombrie

**În aceasta luna, în ziua a douazeci și una, pomenirea
Preacuviosului Parintelui nostru Ilarion
cel Mare.**

Sf. Ilarion cel Mare s-a născut în anul 291 în satul palestinian Tabatha. Trimis în Alexandria la studii, s-a familiarizat cu credința ortodoxă și s-a botezat acolo. După ce a auzit despre viețuirea asemeni îngerilor a Sfântul Antonie cel Mare (prăznuit în [17 ianuarie](#)), Ilarion a plecat să-l întâlnească și să învețe de la el cele plăcute lui Dumnezeu. Însă curând s-a întors acasă pentru moartea părinților săi și împărțind tot ce i-a rămas săracilor, Ilarion s-a dus în deșertul din vecinătatea orașului Maium (Maiuma).

În deșert, călugărul s-a luptat mult cu gândurile necurate, cu risipirea minții, cu patimile trupului, dar pe toate le-a învins cu munca fizică grea, post și rugăciune neîncetată. Diavolul vrăjmaș vroia să-l sperie pe Ilarion cu închipuiri și năluciri. Astfel, în timpul rugăciunii el auzea copii plângând, femei tânguindu-se, lei răgind și alte dobitoace făcând gălăgie. Sfântul a înțeles meșteșugirile diavolului care căuta să-l izgonească din pustie dar rugăciunea puternică l-a ajutat să depășească frica. Odată, niște hoți l-au atacat pe Ilarion și numai cu puterea cuvântului sfântul i-a îndreptat de la viața păcătoasă pe care o duceau.

În scurt timp, toată Palestina a auzit de sfântul pustnic. Domnul l-a învrednicit pe Sf. Ilarion cu puterea izgonirii duhurilor necurate, eliberând cu harul primit multe suflete din legăturile vrăjmașului. Bolnavii veneau la Sf. Ilarion pentru vindecare și acesta îi slobozea tămăduiți la casele lor, fără să le ceară plată, spunând că harul lui Dumnezeu nu era de vânzare. (Matei 10:8). Harul său era într-atât de mare încât numai după mirosul omului sau al hainei ce o purta, sfântul știa felul patimii care robea sufletul omului.

Ei veneau la Sf. Ilarion cu nădejdea de a se mântui sub povața sa. Cu binecuvântarea sfântului, mănăstirile au început să se înmulțească în toată Palestina, iar el mergând în vizită de la una la alta, a impus la mănăstiri un mod de viață ascetic strict.

Cu șapte ani înainte de moartea sa (+ 371 / 372), Sf. Ilarion s-a mutat înapoi în Cipru, unde a trăit în singurătate până în clipa în care Domnul l-a chemat la EL.

Tot în aceasta zi, Sfinții Mucenici Gaie, Dasie și Zotic.

Acești sfinți aflându-se în Nicomidia propovăduind, luând îndrazneala, au surpat cele ce se aflau în capistile idolești; și dacă au fost dovediti, au suferit tot felul de chinuri, fiind spânzurați pe lemn și frecati pe coaste cu

tesaturi de par aspre. Dupa aceea legându-li-se pietre de grumaji, au fost aruncati în mare.

Tot în aceasta zi, sfintii si din nou aratatii Mucenici: Andrei, Stefan, Pavel si Petru.

Tot în aceasta zi, Sfânta Mucenita Teodota, si Socrate Prezbiterul.

Sfânta Teodota a fost în zilele împăratului Alexandru Sever, din parinti de bun neam din partile Pontului. Mergând la un schit si petrecând sihastreste, a fost vadita. Si fiind prinsa de catre guvernatorul Capadociei pentru marturisirea lui Hristos, a fost spânzurata în doua rânduri, strujita si aruncata într-un cuptor aprins. Si fiind pazita cu harul lui Hristos a fost adusa de Domnul la Bizantia; dupa aceea la Anghira, unde se afla prezbiterul Socrate. Acesta, în timp ce elinii cu tot poporul, aveau praznic zeilor si se închinau idolilor, s-a umplut de dumnezeiasca râvna, si rasturnând vatra jertfelor, i s-a taiat capul. Iar Sfânta Teodota, fiind silita sa jertfeasca la idoli si nesupunându-se, si-a primit sfârșitul prin sabie.

Tot în aceasta zi, Sfântul Mucenic Euclat, de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Filotei (Filoteu), cel ce s-a nevoit în Muntele Atonului.

Sfântul Filotei din Manastirea Dionisiu, [Muntele Athos](#), s-a născut în Elateia. Fugind de turci, părinții săi s-au mutat la Chrysopolis în Macedonia, unde după scurt timp tatăl său muri. Copilul Filotei și fratele său au fost prinși de turci și aruncați în închisoare.

Însăși Preasfânta Fecioară i-a salvat pe cei doi într-un mod miraculos. Ea le-a apărut copiilor în persoana mamei lor și i-a îndrumat spre Mănăstirea Maicii Domnului din Neapole, Asia Mică. Acolo, frații au fost tunși și prin ascultarea fără crâcnire față de egumenul mănăstirii, cei doi au devenit eclesiarhi.

Între timp, mama lor, Evdochia, prin providența divină a ajuns și ea la o mănăstire de măicuțe în același oraș, multă vreme neștiind nimic de soarta copiilor ei. Vizitînd o mănăstire de călugări cu ocazia hramului bisericii, împreună cu alte măicuțe, Evdochia și-a recunoscut fiii. Întrebați cum au scăpat de turci, ei au răspuns că ea trebuia să știe mai bine pentru că chiar ea i-a salvat atunci din închisoare. Atunci Evdochia a înțeles intervenția divină care s-a petrecut din partea Maicii Domnului, pentru că Ei i s-a rugat femeia pentru a găsi mângâiere. Frații călugări auzind povestea celor trei, s-au adunat în jurul lor dînd slavă lui Dumnezeu pentru minunea întâmplată.

După moartea mamei, Sf. Filotei s-a retras la Sfântul Munte, la mănăstirea din Dionysiou, după care s-a retras în pustnicie. Total devotat vieții în rugăciune și sfințenie, Sf. Filotei a atins perfecțiunea duhovnicească și a primit darul înaintevederii.

La vârsta de 84 de ani sfântul a mers în pace la Domnul. Înainte de moarte el i-a rugat pe frați să nu-i îngroape trupul ci așa, fără nici o slavă sau evlavie să-l arunce la întâmplare în pădure ca să-l mănânce fiarele. Ucenicii săi i-au ascultat rugămintea dar Dumnezeu a făcut ca moaștele

rămase să fie minunat luminate, astfel încât au fost culese și așezate în mănăstire.

Tot în aceasta zi, Cuvios Mucenic Zaharia, care în mare s-a savârsit.

Tot în aceasta zi Cuviosul Varuh, cel ce cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, Sfântul Mucenic Azis, care prin foc s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Ioan cel de la Monemvasia, în Peloponez, care s-a savârsit în chinuri la Tesalonic, în anul 1773.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului marturisitor Visarion.

Cuviosul parintele nostru Visarion, s-a nascut în Bosnia, din parinti crestini ortodocsi, Maxim si Maria, în anul mântuirii 1714, si a primit din Sfântul Botez numele de Nicolae. Tânăr, calatorind pe la multe locasuri de închinare, a poposit adesea la Locurile Sfinte. Acolo, la mânăstirea Sfântul Sava, de lângă Ierusalim, a îmbracat schima monahiceasca, pe când avea 18 ani, primind numele de Visarion. Dupa un timp, a venit în Slovenia si s-a asezat la mânăstirea Pacra, unde pentru râvna sa catre cele sfinte, s-a învrednicit de darul preotiei.

La trei ani dupa hirotonirea sa într-un preot, cuviosul Visarion a mers din nou la Locurile Sfinte, ca sa-si întareasca si mai mult sufletul în dreapta credinta a Bisericii Rasaritului. La putina vreme dupa întoarcerea sa din aceasta calatorie, a venit în Tara Ardealului, unde papistasii cautau prin silnicie sa smulga credinta dreptmaritoare din sufletele românilor ortodocsi.

Nu glasul omenesc l-a chemat în Ardeal, ci însusi Ziditorul tuturor, ca sa mântuiasca din pierzare pe românii drept-credinciosi. Pe unde trecea, el aprindea în sufletele credinciosilor râvna pentru credinta cea adevarata. Traia o viata de aspra înfrânare, hranindu-se numai cu mâncare slaba de legume. Pentru chipul mult îmbunatatit al vietii sale, drept-credinciosii români nu numai ca-l ascultau si urmau povetele lui, dar cuprinsi de o mare însufletire duhovniceasca, îi sarutau mâinile si picioarele cele sfinte.

În drum spre Sibiu a fost prins de stapânirea catolica si târât la judecata. În fata celor care-l judecau, el a stat drept si fara frica, marturisind ca dreapta credinta a Bisericii Rasaritului este singura adevarata si mântuitoare. Pentru aceea, el nu va înceta sa arate unitilor ratacirea lor si sa-i îndemne sa se lase de ea. Pentru aceasta marturisire a dreptei credinte, cuviosul Visarion a fost aruncat în feroasa temnita din Kufstein, în creierul muntilor tirolezi, unde dupa suferinte grele departe de lume, dar aproape de Cel care împarte cununile vietii celor vrednici, s-a mutat catre Domnul.

Tot în aceasta zi se face pomenirea Cuviosului marturisitor Sofronie.

Cuviosul Sofronie se tragea din familia Popovici de la Cioara Sebesului. La botez i s-a dat numele de Stan, iar în calugarie numele de Sofronie. A sihastrit multa vreme în Tara Româneasca, iar în anul 1756 s-a întors la Cioara. unde râvna sa pustniceasca l-a mânat sa-si faca un mic schit în mijlocul codrului si sa tina acolo câtiva tineri la învatatura. Dar diavolul, care pururea cauta sa strice cele bune, l-a izgonit prin oameni rai din schitul sau, si l-a silit sa plece în straine locuri.

Dupa ce strabatu o mare parte din tinutul Sebesului si al Albei, îndemnând, cu multa râvna duhovniceasca, pe credinciosi sa nu se departeze de credinta dreptmaritoare, a suferit grea prigoana din partea papistasilor, care l-au aruncat în temnita grea din Bobâlna. Dar Domnul, care a scapat pe Petru din lanturi, l-a slobozit si pe cuviosul Sau Sofronie. Doua luni a stat cuviosul în tinutul Zarandului si apoi s-a îndreptat spre Muntii Apuseni, ca sa faca din crestele lor cetate nebiruita dreptei credinte.

Neputându-l abate de la calea cea dreapta, papistasii l-au prins din nou si l-au aruncat în temnita din Abrud. Dar Dumnezeuul puterilor l-a izbavit iarasi din temnita. De acum, credinciosii n-au mai vrut sa-l paraseasca, ci, ca pe Domnul Hristos odinioara, îl însoteau pururea câte 12 barbati tematori de Dumnezeu, ca niste apostoli înflacarati.

În ziua a patrusprezecea a lunii februarie din anul 1761, cuviosul Sofronie a tinut "Marele sobor" din cetatea Balgradului (Alba Iulia). Cu cuvinte lipsite de mestesug, dar pline de dulce mângâiere, a cerut, la acel sobor, cuviosul Sofronie, în numele poporului român, vladica pe seama drept-credinciosilor din Ardeal. Bunul Dumnezeu i-a ascultat glasul si a înmuiat inima stapânitorilor care au îngaduit ca românii sa aiba vladica dupa rânduiala Bisericii Ortodoxe de Rasarit. Iar atunci când, cu voia lui Dumnezeu, a fost rânduit ca episcop ortodox al Ardealului Dionisie Novacovici, cuviosul Sofronie, socotindu-si împlinit lucrul sau, a plecat la sfânta mânăstire a Argesului, unde s-a savârsit în pace, mutându-se în locasurile ceresti.

Tot în aceasta zi pomenirea Sfântului Mucenic Oprea.

Acest marturisitor al dreptei credinte s-a nascut în Salistea Sibiului, pe vremea împaratesei Maria Tereza (1740-1780). Era plugar, si împreuna cu sotia si copiii lui, ducea o viata de buna cucernicie si placuta lui Dumnezeu.

Pe vremea aceea, semeata împarateasa multa silnicie facea credinciosilor de sub stapânirea ei, ca sa-i rupa de la Legea Rasaritului si sa-i plece unirii cu Roma. Le rapea bisericile, pe preoti îi izgonea, pe cei care nu se clatinau de la dreapta credinta si nu se plecau Romei, îi lovea cu biruri si poveri si umplea temnitele cu ei.

În amaraciunea lor, românii se rugau fierbinte lui Dumnezeu sa nu-i lase sa piara cu totul. Si Dumnezeu si-a plecat urechea cu mila si a ridicat pe Oprea din Saliste, barbat drept si inimos, sa le fie aparator în cumplita lor primejdie.

Si evlaviosul Oprea porni cu încredere la lupta pentru apararea dreptei credinte. Mai întâi își întari sufletul cu post si rugaciune, cu binecuvântarile preotilor izgoniti de la sfintele lor altare si cu bunele povete de la batrânii înțelepti. Apoi cauta, prin muntii si vaile salistene, gloatele drept-credinciosilor, pretutindeni îmbarbatând pe cei ce patimeau, mângâind pe cei ce suspinau, si sprijinind pe cei ce se clatinau.

Când se înfatisa înaintea capeteniei de la cârma tarii si-i ceru oprirea prigoanelor si sloboda marturisirii a dreptei credinte, capetenia îl muștra ca pe un razvratit si-l ameninta cu temnita si moartea, daca nu se pleaca unirii cu Roma.

Vazând aceasta neomenie, în toamna anului 1748, evlaviosul Oprea merse la Viena sa se plânga împaratesei si sa-i ceara libertate pentru Legea Rasaritului, aratând ca unirea cu Roma s-a facut atât de ascuns, încât nici preotii n-au stiut ce este. Împarateasa, cu viclenie i-a spus ca i-a ascultat plângerea, dar în ascuns a dat porunca pentru si mai mari prigoane, iar Oprea sa fie întemnitat de îndata ce va sosi în Ardeal. Prin vrerea lui Dumnezeu, aflând de aceasta ticalosie, evlaviosul Oprea a ramas în Banat ca cioban la oi. Dar, dupa putin timp, înainte de Sfintele Pasti din anul 1752, evlaviosul Oprea nemaiputând rabda suferintele drept-credinciosilor, merse iarasi la Viena si ceru împaratesei oprirea prigoanelor si încheia jalba: "sau vladica de legea noastra, sau drum slobod sa plecăm din tara". Împarateasa porunci ca fericitul Oprea sa fie prins si osândit la temnita pe viata în cetatea Kufstein din Tirol. Pe fericitul Oprea l-a asteptat vreme îndelungata sotia sa Stana, stând la usa bisericii, îmbrobodita în negru, plângând si cerând mila ca sa-si poata creste copiii. Dar el n-a mai venit, împodobindu-se în temnita cu cununa nepieritoare a sfintilor mucenici.

*RUGACIUNE CATRE SFINTII IERARHI
IOREST SI SAVA AI ARDEALULUI
SI SFINTII MARTURISITORI
VISARION, SOFRONIE SI OPREA
CE S-A ROSTIT LA SLUJBA CANONIZARII*

Cu inima smerita si cu grai de lauda cutezam a preamari astazi pe Hristos, Cel ce v-a aratat pe voi, preafericiti marturisitori ai dreptei credinte, slava Bisericii noastre! Si început cinstirii voastre de obste făcând, ne plecăm genunchii cu umilinta si negrita dragoste si rugaciune înaltam voua, celor ce ati pus mai presus de toate cele vremelmce, credinta cea dreptmaritoare; caci voi, o, bunilor ierarhi ai Ardealului, Iorest si Sava, traitori ai smereniei calugaresti si partasi ai darurilor ceresti, ati îndurat chinuri de moarte pentru apararea Legii noastre stramosesti si a poporului dreptcredincios; iar tu, cuvioase Visarioane, prealuminate, te-ai coborât ca un arhanghel cu glas de trâmbita dumnezeiasca în mijlocul credinciosilor, întarindu-i în dreapta credinta si viata ta ti-ai dat pentru Hristos; si turma cea dreptcredincioasa din Ardeal pe caile mântuirii si îndrumând Biserica lui Hristos la biruinta; iar tu, Oprea, cel prea osârduitor, iubind mai mult

Legea neschimbata a lui Hristos decât pe ai tai si decât însasi viata ta, sufletul ti-ai pus pentru dreapta credinta.

De aceea, voi toti care ati odraslit din coapsele Bisericii dreptslavitoare din Ardeal si care acum va bucurati de slava mucenicilor si a marturisitorilor lui Hristos, primiti rugaciunea noastra si mijlociti pentru noi înaintea Bunului si Milostivului Dumnezeu, Celui în Treime preamarit. Ocrotiti, cu rugaciunile voastre, turma cea dreptslavitoare, care va cinsteste ca pe niste stâlpi neclintiti ai dreptei credinte. Rugati-va Domnului ca sa întareasca dragostea si unitatea de credinta dintre frati, sa reverse harul pacii în inima tuturor, sa fereasca turma dreptcredinciosilor de toata reaua întâmplare, ca într-un glas si într-un suflet sa preamarim pe Cel ce este Datorul tuturor darurilor si Mântuitorul nostru. Priveghiati si va rugati pentru noi, ca izbaviti fiind, prin mijlocirile voastre, de cursele celui rau, sa ducem lupta cea buna a mântuirii, în toate clipele vietii noastre si sa fim neclatinati întru dreapta credinta a mosilor si stramosilor nostri.

Bucurându-va de dumnezeiasca marire întru care v-ati înaltat si rugându-ne voua ca sa fiti mijlocitori înaintea tronului Celui de sus, preamarim pentru toate pe Tatal, pe Fiul si pe Sfântul Duh, zicând: Slava Tie Dumnezeule, Cel mare si minunat întru sfintii Tai. Amin!

Tot în aceasta zi, se face si pomenirea Sfintilor preoti Marturisitori Moise Macinic din Sibiel si Ioan din Gales.

Pe la mijlocul veacului al XVIII-lea, din rândul preotilor si al credinciosilor ortodocsi români din Transilvania s-au ridicat numerosi aparatori ai dreptei credinte în fata încercarilor autoritatilor habsburgice de a-i înstraina de "Legea stramoseasca".

Între ei s-au numarat si preotii Moise Macinic din Sibiel si Ioan din Gales, sate care tineau pe atunci de "scaunul" Saliste. Primul dintre ei a fost hirotonit la Bucuresti de Mitropolitul Neofit al Tarii Românești, prin anul 1746. Ridicându-se împotriva uniatiei, a fost prins si întemnitat la Sibiu, unde a patimit timp de 17 luni. A fost eliberat din închisoare cu conditia de a nu mai savârsi cele ale preotiei, si a trai si a munci ca un simplu taran. În 1752 a fost delegat, alaturi de credinciosul Oprea Nicolae din Saliste, sa plece la Viena, pentru a prezenta împaratesei Maria Tereza plângerea credinciosilor din partile de sud ale Transilvaniei (Fagaras, Sibiu, Sebes si Orastie), prin care cereau drepturi pe seama Bisericii Ortodoxe. Au fost primiti de împaratesa, dar în loc sa li se dea un raspuns la plângerile lor, au fost aruncati în fioroasa închisoare Kufstein, din Muntii Tirolului.

În anii care au urmat, reprezentantii clerului si ai credinciosilor din Transilvania au cerut în mai multe rânduri autoritatilor habsburgice sa elibereze pe cei doi captivi. La 24 iulie 1784, Stana, sotia lui Oprea, ruga pe împaratul Iosif al II-lea sa-l elibereze dupa o robie de 32 de ani. Conducerea închisorii raporta ca nu se mai stie nimic despre el. Înseamna ca amândoi si-au sfârșit zilele în temnita de la Kufstein, jertfindu-si viata pentru credinta ortodoxa, câstigând însa cununile muceniei.

Preotul Ioan din Gales a fost hirotonit la Bucuresti sau la Râmnic, în lipsa unui episcop ortodox în Transilvania. S-a numarat printre cei mai îndrazneti aparatori ai credintei ortodoxe, în fata oricaror încercari ale autoritatilor habsburgice de a impune o alta credinta. În anul 1756 a fost

arestat și dus în lanțuri la Sibiu. Împărăteasa Maria Tereza a dat ordin să fie dus în închisoarea cetății Deva, urmând să fie reținut acolo până la moarte. Dar spre sfârșitul anului următor, a fost dus sub aspră pază militară la închisoarea de la Graz, în Austria. Un cronicar brasovean - Radu Duma - scria că în anul 1776 câțiva negustori din Brașov l-au cercetat în închisoare, marturisindu-le că mai bine va muri acolo, decât să-și lase credința stramosească".

Mai târziu a fost mutat în închisoarea de la Kufstein, unde își sfârșisera viața și alți marturisitori și mucenici ai Ortodoxiei transilvane. În 1780 un alt întemnitat de aici, sârbul Ghenadie Vasici, a reușit să trimită o scrisoare țarinei Ecaterina a II-a și Sinodului Bisericii Ortodoxe Ruse, prin care ruga să se intervină pentru eliberarea lui. Între altele, scria: Aici în fortareata este și un preot român din Transilvania, cu numele Ioan, care patimește în robie de 24 de ani pentru credința ortodoxă". Acesta era preotul Ioan din Gales, cel întemnitat în 1756, deci cu 24 de ani în urmă.

Pentru marturia lor ortodoxă și moartea lor martirică, Sfinții Preoți Martiri Ioan din Gales și Moise Macinic din Sibiu, sunt cinstiți ca sfinți de către obștea credincioșilor de pretutindeni și mai cu seamă de cei din Transilvania, din mijlocul cărora s-au ridicat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

22 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea celui întru sfinți parintelui nostru și întocmai cu apostolii Averchie, episcopul Ierapolei, facatorul de minuni.

Sfântul Averchie, Episcop și Făcător de Minuni din Hieropolis, a trăit în secolul al II-lea în Frigia, mai exact Ierapolea (Hieropolis) Frigiei Salutare, pe vremea împăratiei lui Marcu Antonin (161-180).

Orașul Hieropolis era plin de păgâni și foarte puțini creștini. Sfântul se ruga lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor lor și pentru a se număra printre cei aleși. Odată un înger i s-a înfățișat și i-a poruncit Sf. Averchie să distrugă idoli din templul păgân, ceea ce a și făcut cu multă râvnă. Apoi, auzind că închinătorii la idoli îl căutau ca să-l omoare,

sfântul a mers în locul unde s-au adunat oamenii și cu voce tare a vorbit despre răătăcirile păgânilor. Aceștia au încercat să-l prindă pe sfânt dar în momentul acela, trei tineri posedăți au început să strige din mulțime. Oamenii au rămas înmărmuriți când au văzut cum sfântul a izgonit duhurile necurate din acei tineri numai cu puterea rugăciunii. Văzându-i pe îndrăciți reveniți la normal, locuitorii din Hieropolis i-au cerut Sfântului Averchie să-i învețe despre credința creștină și au acceptat sfântul botez.

Sfântul Averchie a umblat prin orașele și satele vecine vindecând bolnavii și propovăduind cuvântul lui Dumnezeu. El a predicat în Siria, Cilicia, Mesopotamia, vizitând Roma și convertind peste tot mulțimi de oameni la creștinism. Mulți ani sfântul a apărat biserica de eretici, a întărit creștinii în credință, a revărsat din abundență sfaturile sale despre cărarea cea dreaptă, a vindecat bolnavii și a propovăduit slava lui Dumnezeu. Pentru faptele sale minunate Sf. Averchie a fost socotit "întocmai cu Apostolii".

Sf. Averchie s-a întors să moară acasă la Hieropolis. După moartea sa multe minuni s-au împlinit la mormântul său. El și-a scris propriul epitaf care a fost gravat în piatra de mormânt. Piatra este păstrată și azi în Muzeul Lateran.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților șapte tineri din Efes: Maximilian, Iamvliu, Martian, Dionisie, Antonin, Exacustodian și Constantin.

Acești sfinți au fost în zilele împăratului Deciu; și s-au sfătuit și și-au împartit averea la saraci și au intrat într-o peștera; și rugându-se lui Dumnezeu, să le ia sufletele, ca să nu cadă în mâna împăratului și să nu se dea sufletele. Iar dacă s-a întors Deciu la Efes, a întrebat de ei, ca să-i facă să aducă Jertfa la idoli, și aflând că au murit în peștera a poruncit ca să astupe gura peșterii. Deci, după trei sute șaptezeci și doi de ani, când a fost în vremea împăratiei lui Teodosie cel mic, scornindu-se un eres cum

ca nu exista înviere, la treizeci si opt de ani ai împaratiei lui, vazând împaratul ca se tulbura Biserica lui Dumnezeu, pentru ca se aflau si unii din episcopi cuprinsi de acel eres, sta îndoit ce va face. Dezbracându-se de haine, si culcându-se jos la pamânt, împaratul se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi ca sa-i arate ceea ce dorea sa stie. Domnul nu i-a trecut lacrimile cu vederea, ci i-a aratat cu chip aceasta. Stapânul muntelui în care era pestera aceea, a vrut sa faca în aceeasi vreme staul pentru turma sa; si rasturnând pietrele de la pestera, spre zidirea staulului, s-a deschis usa pesterii; si din porunca lui Dumnezeu s-au desteptat acei sapte sfinti tineri ce fusesera savârsiti acolo si vorbeau între dânsii ca si cum ar fi fost adormiti de ieri neschimbându-se nicidecum; atât cât nici hainele lor ce purtau, nu se stricasera cu nimic de pamânt; si mai vârtos aceasta aducându-si aminte, ca si Deciu îi cerca ca sa-i chinuiasca vorbeau între dânsii, zicând Maximilian catre ceilalti: "De cumva ne vor si prinde, fratilor, sa stam barbateste si sa nu vindem bunul neam al credintei noastre; iar tu, frate Iamvlihe, du-te si cumpara pâine si ia mai multa, ca aseara ai adus putina si ne-am culcat flamânzi; si afla si de Deciu, ce gând are pentru noi?" Deci, mergând Iamvlih la cetate, si vazând semnul Crucii la poarta, se mira; acelasi semn vazând si prin alte parti, si zidirile schimbate, si altfel de oameni, i se parea ca viseaza, sau ca nu-si este în fire. Însa mergând catre cei ce vindeau pâine, a luat si dându-le argintul, se grabea sa se întoarca.

Vazând însa ca vânzatorii aratau între dânsii si pe la altii argintul, si cautând la dânsul si zicând ca a gasit o comoara, precum argintul arata lucru de fata, având chipul celui ce a împaratit mai înainte cu multi ani, îl cuprinsese frica si grija si nu putea sa graiasca cugetând ca l-au cunoscut si-l vor prinde, si-l vor duce la împaratul Deciu. Drept aceea cazând la dânsii cu rugaminte zicea: "Rogu-ma voua, daca ati luat argintul, luati si pâinea, numai pe mine ma lasati sa-mi caut de cale". Iar aceia îi ziceau:

"Arata-ne comoara si ne fa si pe noi partasi; sau de nu, te vom da spre moarte". Acestea zicându-i si vazându-l ca este pe gânduri, îl legara de grumaji, si-l purtau prin târg, aducându-l la proconsulul cetatii ca sa-si dea seama. Iar vazându-l dregatorul îi zise: "Spune-ne tinere, cum ai aflat comoara, câta este si unde?" Iar el a raspuns: "Niodata n-am aflat comoara, si banii îmi sunt de la parinti si ce întâmplare este aceasta nu stiu". Iar proconsulul zise: "Dar din care cetate esti?" El zise: "Din aceasta sunt, de este acesta Efesus". Iar guvernatorul zise: "Dar care îti sunt parintii? Sa vina aici si daca se va cunoaste adevarul te vom crede". Iar el zise: "Cutare este tatal meu si cutare este mama mea si cutare îmi sunt rudele si cutare este mosul meu". Iar dregatorul zise: "Nu vei putea tu sa ne faci sa credem spunându-ne nume straine, care nu sunt acum, ci sunt afara din cele obisnuite". Iar Iamvlih zise: "De nu ma crezi ca spun adevarul, nu stiu ce sa zic alta". Atunci dregatorul zise: "Pagâne, banul tau marturiseste dupa scrisoare ca este tiparit mai înainte cu trei sute de ani si mai bine, din zilele împaratului Deciu; si tu fiind tânar, nici treizeci de ani având, te silesti sa ne amagesti". Atunci Iamvlih cazând la picioarele lor se ruga zicând: "Ma rog, domnilor mei, spuneti-mi unde se afla împaratul Deciu, care era întru aceasta cetate?" apoi ei ziseră: "În vremile acestea nu se afla Deciu ci a fost mai înainte cu multi ani". Si Iamvlih zise: "Si pentru aceasta v-ati mirat, domnii mei? Veniti dar dupa mine si va voi duce la sotii mei care sunt în pestera si de la dânsii doara se vor crede cuvintele mele; ca eu stiu ca am fugit de fata împaratului Deciu. Si ieri venind ca sa cumpar pâine, am vazut pe Deciu intrând în

cetatea aceasta". Acestea zise, si auzind episcopul Marin, zise catre proconsulul: "Pare-mi-se sa se fi întâmplat vreo minune la aceasta povestire. Ci, sa mergem cu dânsul împreuna sa vedem".

Si mergând dupa cuvintele acestea intra înainte Iamvlii în pesteră; dupa aceea episcopul. Si întorcându-se spre partea dreapta a usii, vazu un sicrius pecetluit, cu doua peceti de argint, pe care îl pusese Rufin si Teodor crestini fiind, ce fusesera trimisi împreuna si cu altii de Deciu, ca sa astupe pesteră, scriind întru aceasta spre pomenirea sfintilor, însemnându-le numele lor în table de plumb. Si strângându-se toti cei alesi cu proconsulul le-au aratat lor. Si deschizând gasira tablele cele de plumb. Si citind se minunara si intrând înăuntru în pesteră, aflara pe sfinti si au cazut la picioarele lor si sezând îi întrebau. Iar ei povesteau mai întâi despre ale lor; dupa aceea de ispravile împaratului Deciu; si se mirau toti si slaveau pe Dumnezeu minunilor. Atunci proconsulul împreuna ca episcopul au scris împaratului Teodosie, si i-au vestit despre toate cele mai sus-zise. Deci împaratul luând scrisoarea, s-a umplut de bucurie pentru o înstiintare ca aceasta si a mers foarte degrab acolo la acel loc; si cum a intrat în pesteră, a cazut la pamânt si a udat picioarele sfintilor cu lacrimile lui si i se bucura sufletul, caci i-a ascultat Domnul rugaciunea, aratându-i de fata învierea mortilor. Deci, facând împaratul nu putina vorba cu sfintii împreuna cu episcopii si cu mai-marii cetatii, sfintii au fost cuprinsi ca de un somn; si privind toti cum dormitau, iarasi au raposat catre Domnul. Atunci împaratul dând haine scumpe si aur si argint, se facu sapte sicrie întru cinstea sfintilor. Iar peste noapte s-au aratat împaratului si-i zisera: "Lasa-ne împarate pe pamânt, unde o data am înviat". Si facându-se adunare mare de episcopi, împaratul puse pe pamânt, precum ei poruncise prin vedenie si facând praznic cu bucurie, au dat multa milostenie la saracii cetatii Efesului si se bucura cinstind pe tot poporul sau cu daruri. Si a slobozit pe episcopii care erau închisi prin temnita, pentru propovaduirea învierii; si s-a facut de toti praznic obstesc, multumind si slavind pe Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, Sfântul Mucenic Alexandru episcopul si Iraclie Mucenicul, Anna si Elisaveta, Teodota si Glicheria.

Sfântul mucenic Alexandru, episcop fiind si învatând si întorcând si botezând pe multi a fost prins de guvernator si fiind chinuit mult si silit ca sa jertfeasca la idoli, n-a vrut sa se supuna. Deci, vazând Iraclie ostasul rabdarea lui a crezut în Hristos si chinuindu-l si pe acesta mai întâi mult, i-au taiat capul. Si facând Sfântul Alexandru minuni si tamaduindu-se de rani, cu ajutorul si harul lui Dumnezeu a tras spre credinta lui Hristos si pe patru femei: Teodota, Glicheria, Anna si Elisaveta care înaintea guvernatorului stând si muștrând înselaciunea idolilor, li s-au taiat capetele. Apoi si Sfântul Alexandru s-a savârsit lovit de sabie.

Tot în aceasta zi, Sfântul Mucenic Zaharia, care în mare s-a savârsit.

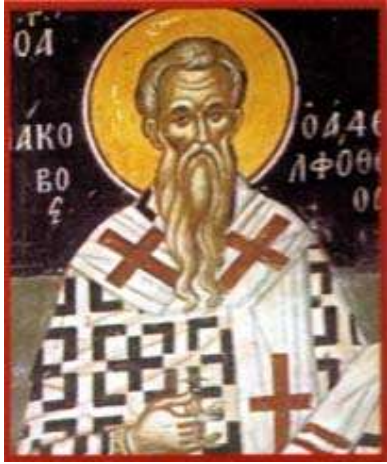
Tot în aceasta zi, Sfântul Ruf, care în pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi Cuviosul Lot cel ce în pace s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

23 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea Sfântului sfintitului Mucenic și Apostol Iacov, fratele Domnului.

Acest sfânt Iacov, fratele Domnului, a fost cel întâi episcop la Ierusalim, hirotonit de însuși Domnul și întâi el a izvodit și a scris dumnezeiasca Liturghie, învățată de la însuși Hristos. Pe care Liturghie în urmă o a făcut mai pe scurt marele Vasile și după dânsul dumnezeiescul Ioan Gura de Aur pentru neputința omenească. Pastorind sfânta Biserică din Ierusalim și învățând pe mulți din iudei și din elini și întorcându-i spre Domnul, a pornit pe iudei asupra-si cu urgie, care, prinzându-l, l-au aruncat jos de pe aripa templului și fiind

încă viu l-au omorât cu un lemn. Iar cuvântul, fratele Domnului se trage din predanie. Ca Iosif logodnicul împartindu-si pământul fiilor ce-i avea cu femeia sa cea dintâi și vrând să facă parte și celui din sfânta Fecioara, Fiu și Dumnezeu, ceilalți nu-l primira; iar Iacov luându-l partas de mostenire pe partea sa, s-a chemat nu numai frate al Domnului, ci și drept.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Ignatie, Patriarhul Constantinopolului.

Acest între sfânti Parintele nostru Ignatie a fost fecior al împăratului Mihail Rangave și al împărătesei Procopia, frate lui Teofil și nepot împăratului Nichifor. Și fiind eunuc, s-a făcut calugar și a ajuns egumen la Mănăstirea Arhanghelului, care atunci se numea Anatelon; iar acum îi zic a lui Satir. După aceea a fost patriarh al Constantinopolului și a îndreptat Biserica unsprezece ani și cinci luni. Apoi a fost scos de împăratul Mihail, fiul lui Teofil, care a pus patriarh în locul lui pe Fotie protospatarul și protasicritul, după ce fusese făcut mai întâi monah. După aceea și pe el l-a scos împăratul Vasilie Machedon și a pus iarasi pe Ignatie și l-a ținut zece ani, și iarasi a fost scos; și în locul lui a făcut patriarh pe cel între sfânti Stefan, fiul împăratului Vasilie; iar Sfântul Ignatie, mergând la Mănăstirea Satirului, cu pace s-a savârșit; vietuind de toți anii vietii sale saptezeci și noua.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului parintelui nostru Macarie Romanul.

Trei oarecare sfânti batrâni: Serghie, Ighin și Teofil, din Mănăstirea Sfântului Asclapie cea din Mesopotamia Siriei, fiind la un gând, cu buna socoteala, se vorbira într-una din zile, și puseră gând până în sfârșit să umble, să înconjure pământul; și plecând într-o cale, aveau adesea groaza și din pricina oamenilor și din pricina fiarelor cu scârba și cu patima rea; câte odata lipsiti chiar și de hrana buruienilor salbatice. Deci calatorind multe zile, au ajuns la un loc, unde se vedeau urme de om; după care s-au și îndreptat de au mers la o peștera, în care se vedea ca

locuiește om, ca era îngrijita binisor. Si intrând într-însa au asteptat ca sa vada pe cel ce locuia acolo. Si peste putin simtind un miros frumos, au vazut o asemanare de om împodobit cu parul sau. Si acesta era Preacuviosul lui Dumnezeu Macarie Romanul. Venind acesta spre peștera, l-a simțit de departe, si aruncându-se batrânul jos la pamânt, a facut rugaciune, si strigând cu glas mare, a zis: "De sunteti de la Dumnezeu, iviti-va la mine, iar de sunteti de la diavolul, va departati de la mine smeritul si pacatosul". Iar ei raspunsera, zicând: "Bindecuvântea-ne robul lui Dumnezeu, ca suntem crestini si ne-am lepadat de diavolul". Atunci sculându-se staretul, a venit catre dânsii si desfacându-si parul de pe obraz, i-a binecuvântat; parul îi era alb ca zapada, iar pielea trupului sau era ca tesut de broasca, si de multa batrânete îi erau lasate sprâncenele pe ochi si unghiile mâinilor si ale picioarelor sale mai lungi decât o palma erau, iar barba ajungea pâna la picioare. Si a început a-i întreba: "De unde sunteti, fiii mei, si pentru ce ati venit aici?" Iar ei îi spusera toata întâmplarea si gândul lor. Si el zise: "Fiii mei, nu se va afla om ca sa poata pricepe puterea lui Dumnezeu; ca eu nevrednicul m-am nevoit sa fac aceasta, si mi s-a aratat unul noaptea si mi-a zis: "Nu te pune a ispiti pe Cel ce te-a zidit, ca nu vei putea trece mai departe din locul acesta". Deci auzind ei acestea foarte se înfricosara. Si fiind îndeseara, le zise: "Fiii mei, stati putintel înlaturi, caci am doi copii aicea, care vin în toata seara la mine, ca nu cumva vazându-va straini sa va vatame". Si iata doi lei veneau din pustie repede si cazura la picioarele lui racnind; iar aceia de frica cazura cu fata la pamânt. Punând batrânul mâinile peste fiare, le zise: "Fiii mei, din pamântul omenesc au venit oarecare la mine, dar sa nu le faceti vreun rau". Si îndata batrânul întorcându-se catre monahi, le zise: "Veniti, fratilor, sa facem Vecernia; si daca se sculara aceia înfricosati, se repezira leii la dânsii si le lingeau picioarele. Iar când fu a doua zi, zisera sfântului: "Spune-ne cinstite parinte, cum ai venit aici"; si el raspunzând, zise: "Eu am fost fiul unui oarecare boier Ioan Romanul, singliticul si m-au logodit parintii mei ca sa ma însoare fara voia mea, si s-a facut nunta, si când au vrut sa ma închida la asternut, jucând oamenii si umblând ei încoace si încolo eu am iesit singur afara si m-am ascuns într-o casa a unei femei vaduve, sapte zile.

Iar parintii mei plângând si cautându-ma, eu la miezul noptii am iesit la drum si am aflat un batrân si l-am întrebat: "Unde mergi, parinte?" Iar el îmi raspunse: "Unde gândesti tu, acolo merg si eu"; si ma luai dupa dânsul, si peste trei ani am ajuns aici împreuna cu dânsul. Iar mai înainte cu putine zile pâna a nu veni aici, dormind noi, cum ma desteptai, n-am mai vazut pe împreuna-calatorul meu si am început a plânge si a ma întrista si numaidecât mi se arata, zicând: "Eu sunt Rafail Arhanghelul; nu te speria, ci da slava lui Dumnezeu, de vreme ce ai trecut întunericul si ai venit la lumina". Zicându-mi acestea, iarasi s-a facut nevazut de la ochii mei. Iar eu am plecat si dupa cinci zile am ajuns aici si am aflat în aceasta peștera o leoaica moarta si puii amândoi tipau neavând ce suge si luându-i i-am hranit cu mugur de prin copaci, ca pe niste fii ai mei; iar pe leoaica am îngropat-o în pamânt. Si daca s-au împlinit doi ani am iesit în al saptelea ceas si am sezut cu acesti leisori, si iata vazui o basma jos, foarte subtire si frumoasa si eu ma miram în cugetul meu si ziceam: de unde sa fie aceasta; iar a doua zi am gasit niste papuci de matase si m-am mirat si de acelea. Si cautând împrejur am vazut o femeie sezând deasupra unei pietre, si era împodobita cu haine de aur de mult pret si frumoasa. Si i-am zis: "De unde ai venit si ce este acest chip diavolesc?" Iar ea plângea cu amar zicând: "Eu, ticaloasa, sunt fiica unui oarecare

boier roman, si m-au silit parintii de m-au maritat fara voia mea. Si fugind eu de la împreunare nestiind nimeni dintr-însii fuga mea, ma ratacesc prin munti, prin pesteri si pustietati; si am nimerit aici nestiind unde merg; dar nu te scârbi de mine roaba ta, de vreme ce si eu sunt zidirea lui Dumnezeu". Si ea era ispita diavoleasca, si-mi graia cu mestesug, si eu nu stiam. Deci zisei catre dânsa: "Unde vrei sa mergi, de vreme ce nici eu nu te voi lasa sa te afli aici cu mine?" Iar ea zise: "Venit-am sa locuiesc aici în pustiul acesta". Si luând-o de mâna am dus-a în peatera si i-am dat sa mânânce mugur, de care mânâcam si eu.

Si lacrimile îi curgeau ca un izvor, încât îmi tremura si mie sufletul; si daca s-a înserat si-mi facui ruga Vecerniei, m-am culcat pe pamânt sa ma odihnesc putin, si a început a ma tulbura satana. Si eu cel ce niciodata n-am poftit vreun pacat trupesc, am îndragit femeia; si când am vrut sa ma împreun cu dânsa, îndata a pierit dinainea mea. Si cunoscând ca am gresit înaintea lui Dumnezeu, am zis: "Gresit-am înaintea Ta, Doamne, miluieste-ma!" Si în sfârșit venindu-mi în sine mi-am cunoscut pacatul, ca nici leii acestia nu mai veneau la mine de zece zile, cum faceau mai înainte. Si am pus gând sa ma mut de aici, ca nu cândva sa ma amageasca iarasi si sa fiu lepadat de la fata Domnului. Si sculându-ma am iesit din aceasta peatera si umblând cale de doua zile mi s-a aratat îngerul Domnului, si-mi zise: "Unde mergi, Macarie?" Iar eu i-am zis: "Fug de fata pacatelor mele!" Si-mi zise îngerul: "O ispita nu ai putut rabda? întoarce-te la chilie-ti"; si eu i-am zis: "Dar cine esti tu, Doamne?" Si zise: "Eu sunt Rafail, care te-am povatuit la calea aceasta". Si acestea zicând s-a facut ne vazut de la mine, si întorcându-ma la chilia aceasta am îngenunchiat catre Domnul, petrecând patruzeci de zile si patruzeci de nopti nemâncat. Si sculându-ma am vazut ca erau lumini în peatera la câte patru unghiuri, si un om îmbracat în porfira, si cu cununa de aur în cap de pietre scumpe, si cânta o cântare minunata si glasul lui era ca de popor mult cântând. Si daca a sfârșit cântarea s-a facut miros prea minunat si îndata s-a facut ne vazut dinaintea mea cel ce se aratase. Eram atunci de 48 de ani. Iata acestea le-ati auzit, fratilor; de veti putea sa suferiti, ramâneti cu noi; iar de nu, Domnul sa va îndrepteze. Si slobozindu-i, le zise: "Mântuiti-va cu pace, duhovnicestii mei fii, si rugati-va si pentru mine". Si i-au petrecut leii trei zile; care sarutând urmele picioarelor lor, se întoarsera catre staretul; iar monahii calatorind câteva zile au sosit la un râu si culcându-se sa doarma putintel au fost rapiti de dumnezeiestii îngeri si au fost dusi în Ierusalim.

Deci desteptându-se si cugetând câta cale ca prin vis trecusera, au slavit pe Dumnezeu, si facând ruga si închinându-se la sfintele locuri, s-au întors la mânăstirea lor, povestind afara din celelalte ce vazusera si patimisera ei si cele ale Sfântului Macarie.

Tot în aceasta zi, Cuviosul Parintele nostru Nichifor, cel ce a asezat Manastirea cea din Harsian, care în pace s-a savârsit.

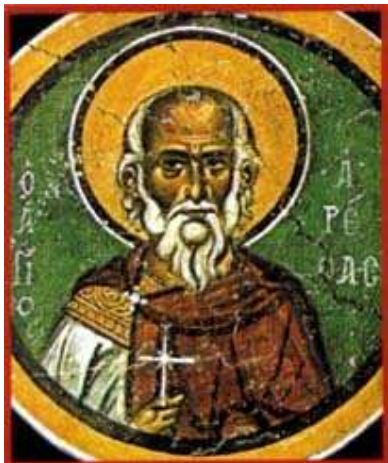
Tot în aceasta zi, Cuviosul Petronie (Petroniu) cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, Sfintii doi tineri, fiind siliti a alerga peste foc asternut pe pamânt, s-au savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieste-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

24 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a douazeci și patra, pomenirea Sfântului marelui Mucenic Areta și cu cei care îl însoteau.

Acesta a fost capetenie a cetății Negran din Etiopia, pe vremea împăratiei lui Iustin, în anii 442. Iar în Etiopia împărăteasa Elezvoi preacredinciosul împărat; și în țara omeritilor împărăteasa păgânul Dunaan, evreul; aceasta țară a omeritilor în Sf. Scriptura se numește Sava, iar de greci este numită Arabia fericită. Fiindcă binecredinciosul Elezvoi biruise pe păgânul Dunaan și pusese pazitori și credincioși de ai săi, ca să păzească și să ocârmuiască cetățile acelea, pentru aceasta Dunaan s-a sculat cu război și a omorât pe pazitorii dreptmaritorului Elezvoi. Și încă mergând și la cetatea Negran, a înconjurat-o și neputând-o lua cu război, a făcut jurământ, cum că nu va supăra pe creștinii din ea și așa a intrat în cetate. Apoi calcându-și jurământul a omorât pe toți câți i-a aflat în ea, atât bărbați cât și femei. Care cu toții au stat barbatește și au marturisit credința cea în Hristos. Atunci și Sfântul acesta Areta a stat cu barbatie și marime de suflet la lupta muceniciei. Cu toate că era atât de bătrân, cât nici nu putea umbla. După ce mai întâi viteazul acesta nevoitor al dreptei credințe, a întărit cu cuvintele sale pe toți împreună cetățenii săi în credința cea în Hristos, a luat moartea prin sabie și așa s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea femeii ce a patimit cu Sfântul Areta, și a copilului ei, pe care văzând-o pruncul în foc, s-a aruncat singur în văpaie la dânsa și s-au savârsit împreună.

Tot în această zi, Sfânta mucenita Sevastiana (Sebastiana).

Pe vremea împăratiei lui Dometian, aflându-se petrecând Sfânta Mucenita Sevastiana în cetatea lui Marchian, a fost pârâta la guvernatorul Serghie că este creștină; aducând-o de față înaintea lui, și marturisind sfânta, că a fost ucenita a Apostolului Pavel, și a fost botezată de dânsul și cum că este gata a muri pentru Hristos, întâi au bătut-o cu maciuci de plumb peste tot trupul și au bagat-o în temniță, unde i s-a arătat apostolul, zicându-i: "Bucura-te, și nu te mâhni, că trebuie să mergi legată în cetatea ta pentru marturisirea în Hristos". Și peste șapte zile scotându-o guvernatorul din temniță și arzând foarte tare un cuptor a osândit-o că să se arunce în el. Iar sfânta aruncându-se în cuptor și rămânând nevatamată a ieșit, încât s-au minunat toți și s-au spaimântat. Deci făcând ea rugăciune, s-a făcut glas mare din cer și fulgere și tunete și grindină atât cât stinse și focul și mulți se primejdura și fugea și guvernatorul cu ceilalți. După acestea a zis guvernatorul: "Cine ești tu, ce ești pentru tine și din ce cetate ești"; iar sfânta tacea. Și înțelegând de la cei ce stau înaintea, cum că este din Mitropolia Iracliei, a trimis-o legată la guvernatorul de acolo. Iar îngerul Domnului arătându-i-se i-a zis:

"Îndrazneste, fiica lui Dumnezeu, ca trebuie sa stai de fata înaintea guvernatorului Pompian, si eu sunt cu tine". Si mergând în Iraclia a stat înaintea guvernatorului care spânzurând-o de un lemn, a strujit-o fara de mila ca la trei ceasuri si rupându-se carnea iese din ea miros frumos de mir. Deci fiind strujita, se ruga întru sine atâta, cât ziceau toti ca patimeste trup neînsufletit. Si pogorând-o de pe lemnul acela, a dat-o sa o manânce fiarele. Si slobozind ei un leu foarte mare, a venit lângă dânsa si luând glas omenesc din porunca lui Dumnezeu, pentru îndreptarea pagânilor, lauda pe sfânta si mustra pe cei fara de lege.

Apoi au slobozit asupra ei o leoaica foarte rea si nu a stricat-o cu nimic; si sedeau amândoua fiarele ca niste mielusei tineri si blânzi; de care mirându-se guvernatorul a dat raspunsul cel mai de pe urma asupra ei. Si scotând-o afara din cetate, i-au taiat cinstitul cap, din care a curs lapte în loc de sânge. Bagând pagânul sfântul ei trup si capul într-un sac, cu 300 de litre de plumb si legându-l cu tot dinadinsul, l-a aruncat în mijlocul marii. Iar îngerul Domnului rupând sacul a scos trupul sfintei la locul ce se cheama Risiston. Iar Amia, o nobila, daca a aflat, a înfasurat moastele cu pânza curata si cu mirezme scumpe, si le-a asezat în acelasi loc la Risiston.

Tot în aceasta zi, Sfintii Marcu, Sotirih si Valentin, care pe pamânt fiind târâti, s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, Sfântul Acachie, preotul, cel ce de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, Sfântul Mucenic Nerdon, care prin foc s-a savârsit.

Tot în aceasta zi cel între sfinti Parintele nostru Proclu, Patriarhul Constantinopolului, care în pace s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

25 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea Sfinți Mucenici Marchian (Marcian) și Martirie (Martiriu), notarii.

Pavel Marturisorul, fiind patriarh în Constantinopol după adormirea lui Alexandru, pe vremea împărației lui Constantie arianul (337-361), fiindcă n-a primit arienească împărtășire, ci mai vârtos a înfruntat-o, a fost izgonit

de către același împărat în Armenia, unde a primit fericitul sfârșit, fiind sugrumat de către arieni. Atunci și sfinții aceștia, ca unii ce au fost notari sau scriitori ai lui, care citeau sfintele cărți poporului, luminând cu ortodoxia, au fost tăiați cu sabia și îngropați la poarta Constantinopolului, ce se numea Milandisia, la locul Devterului; a cărora biserică după acestea a ridicat-o din temelie cel între sfinți Parintele nostru Ioan Gura de Aur.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Anastasie.

Acesta mergând singur de sineși chemat la tirani și propovăduind cu îndrăznire pe Hristos Dumnezeu adevărat și făcător al tuturor, s-au minunat toți și văzând neînduplecarea gândului lui, i-au tăiat capul cu sabia și l-au aruncat în mare, iar o oarecare femeie având frica lui Dumnezeu, scotând din mare sfintele sale moaste și înfășurându-le cu mirezme și cu pânza curată, le-a pus într-o casă de rugăciune ce-si făcuse. Iar cu așezarea lor s-au făcut multe tămăduiri și se fac până astăzi întru mărirea iubitorului de oameni Dumnezeului nostru, Amin.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Valerian.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Savin (Sabin).

Tot în această zi, sfinții mucenici Valerie (Valeriu) și Hrisaf.

Tot în această zi, Sfânta Tavita.

Pe aceasta a înviat-o Sfântul Apostol Petru la Iope (Faptele Apostolilor 9, 39-40), și mai apoi cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, Cuviosul Gheorghe episcopul Amastridei, făcătorul de canoane, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfinții Papie, Diodor și Claudian, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfinții Faust, Vasilie și Lucian, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în aceasta zi, Sfintii Nichifor si Stefan, care s-au savârsit fiind strujiti.

Tot în aceasta zi, Sfintii Filadelf si Policarp, care în pace s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, Cuviosul Macarie, episcopul din Cipru, care în pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, Sfintii Mucenici cei din Tracia, care prin mijlocul a doua pietre s-au savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

26 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea Sfântului slavitului Marelui Mucenic Dimitrie (Dumitru), izvorătorul de mir și facatorul de minuni, din Tesalonic.

Acesta a fost pe vremea împăraților Diocetian și Maximian (284-305), trăgându-se din Tesalonic, fiind din început evlavios și învățator al credinței celei în Hristos. Deci mergând Maximian la Tesalonic a fost prins sfântul și pus în temnița, pentru că era vestit în dreapta credință. Și laudându-se împăratul cu un om al lui ce-l chema Lie și îndemnând pe oamenii cetății să iasă să se lupte cu el, căci întrecea acesta pe toți cei de vârsta lui la mărimea trupului și la putere. Un oarecare tânăr creștin anume Nestor, mergând la Sfântul Dimitrie unde se afla în temnița, îi zise: "Robule al lui Dumnezeu, vreau să mă lupt cu Lie; roaga-te pentru mine". Iar sfântul însemnându-l la frunte cu semnul crucii, îi zise: "Și pe Lie vei birui și pentru Hristos vei mărturisi". Deci luând Nestor îndrazneala din cuvintele acestea, merse de se lupta cu Lie și-i puse semetia lui jos, omorându-l. De care lucru împăratul rusinându-se, s-a mâhnit și s-a mâniat.

Și fiindcă s-a aflat că Sfântul Dimitrie a îndemnat la aceasta pe Nestor, a trimis ostasi și le-a poruncit să-l strapunga cu sulitele pe sfântul în temnița. Pentru că a fost pricina înjunghierii lui Lie și făcându-se aceasta, îndată marele Dimitrie și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, făcând după moartea sa multe minuni și uimitoare tămăduiri. Apoi din porunca împăratului s-a tăiat și capul Sfântului Nestor.

DINTRU ALE LUI METAFRAST

Asadar, zacând trupul sfântului mort pe pământ, au luat apoi niște creștini cinstitele lui moaste și le-au îngropat cu cinste și cu dragoste dumnezeiască. Iar o slugă a sfântului ce-i slujea, când a primit sfântul fericit junghiere, el precum a putut a strâns sfântul sânge al mucenicului, în sfântul orar ce-l purta sfântul pe umere, înca și inelul sfântului ce-l purta în mână sângărându-l cu mucenicescul sânge, multe minuni a făcut cu el, încât s-a umplut toată cetatea tesalonicenilor de vestea minunilor. Drept aceea nici era cu putință a se ascunde aceasta de Maximilian, nici el a suferi zavistia; ci au prins numaidecât pe cea minunată slugă, care se chema Lupul și l-au omorât. Deci trecând câtava vreme și înmultindu-se minunile și ajungând în toate partile, un om oarecare anume Leontie, foarte de cinste și cu căldura spre credință în Hristos, a căzut într-o boală foarte grea, cât socotea mai de dorit moartea și neputând doctorii nimic a-i folosi și boala tot întărindu-se, a nazuit la sfânta biserică a mucenicului, și îndată cum l-au dus și l-au pus acolo și el chemând numele sfântului prin buzele sale, lesne s-a tămăduit de cea boală. Și precum Leontie curând își lua tămăduirea, așa fără de zabava precum a putut a dat rasplatirea. Ca a stricat locul cel mic unde era

trupul sfântului, fiind foarte strâmt din pricina zidului baii si a ulitei. Si a zidit din temelie locas mai mare în cetatea Tesalonicului, care sta pâna astazi foarte cuvios în fata ulitei celei mari, unde este baia cea de obste. Deci vrând acest iubitor de credinta om, ca sa mearga la Iliric unde avea si dregatoria de guvernator si vrând el sa ia oarece parti din sfântul trup, ca sa zideasca si acolo biserica sfântului mucenic, a fost oprit de la ce voia sa faca, prin aratari de noapte, pentru ca nu luase voie de la sfântul. Pentru aceasta a facut a doua calatorie, precum se spune, si luând haina mucenicului ce era rosita de sfântul lui sânge si o parte din orar, si punându-le într-un sicriu de cinste, pe cele ce erau cu adevarat cinstite, într-acest chip a împlinit dorinta mucenicului si apararea sa. Deci vrând a si face calea catre Sirmium în vreme de iarna si sosind la tarmurile apei Istrului si venind apa foarte mare, era în mare mâhnire. Iar Sf. Dimitrie aratându-i-se i-a zis: "Sa nu ai nici o grija, ci tine în mâini cele ce duci si treci fara de nici o îndoiala râul". Si a ascultat guvernatorul pe cel ce i se aratase si dimineata suindu-se în car a trecut apa tinând sicriasul în mâini; iar apa îi facea loc si curgea cu liniste. Deci asa trecând fara de nici o vatamare si sosind la Sirmium a asezat acest sfânt sicriu cu odorul ce era în el în biserica ce zidise mucenicului. Si multi s-au bucurat de multele minuni si tamaduri ce facuse acea sfânta hlamida, înca si pe cale.

Si pe Marian guvernatorul ilirienilor, care era cuprins de o boala rea din cap pâna la picioare, parasindu-l doctorii si mergând la biserica sfântului, precum îi poruncise sfântul, i-a izbavit de acea boala. Si pe alt om ce avea boala de curgerea sângelui, l-a tamaduit minunat si pe altul ce era demonizat, înca si cetatea cea mare a Tesalonicului a izbavit-o de împresurarea barbarilor si a scos-o din robia lor.

Si pe episcopul afrorilor (pe care îi socotesc elinii mutati din Fenicia), care fiind robit de catre barbari l-a izbavit, aratându-i-se sfântul si slobozindu-l din legaturile ce avea împrejur, l-a îndreptat pâna la Tesalonic. Iar daca s-a dus episcopul în Africa, a zidit o biserica Marelui Mucenic Dimitrie, silindu-se înca sa-i faca si un chivot si un amvon, iar sfântul neîntârziind, ci aratându-se episcopului în vis, i-a zis: "Ia aminte, corabia ce a sosit acum la liman a adus marmore câte îti trebuie, si din acelea sa iei pentru acea trebuinta"; deci vorbind episcopul cu corabierul si neizbutind, i s-a aratat iarasi sfântul si i-a zis: "Ca la vârful corabiei zaceau marmorele", spunându-le tot anume cum si în ce fel de forma erau si cum ca le cumparase pe numele fratelui sau si împreuna-mucenicului Victor, si cum ca acela i le-a daruit acum fiind pentru el altele la Constantinopol de i s-a împlinit trebuinta si sa spuna aievea corabierului în acest chip, ca asa îl va pleca si le va lua, precum a si fost. În cetatea Tesalonicului a potolit foametea si moartea ce era, înconjurând pe la limanuri si aratându-se corabierilor, le-a poruncit sa porneasca cu corabiile cu bucate acolo degrab, aratându-se atunci si aievea, de-l vedeau corabierii cu ochii si mergea sfântul departe înaintea corabiilor, umblând pe mare.

Pururea pomenitul împarat Iustinian, a zidit acel de Dumnezeu facut si fara cusur lucru, în numele adevaratei înțelepciuni a Cuvântu-lui lui Dumnezeu si cauta sa ascunda acolo toate cele de demult vechi si cinstite lucruri si pof-tind sa i se aduca acolo si vreo particica din moastele Sfântului Marelui Mucenic Dimitrie, si pornindu-se spre acel lucru cei trimisi de dânsul si apropiindu-se de mucenicescul si de Dumnezeu cinstitul mormânt al mucenicului, îndata se arata unde stralucea foc de la cinstitul sicriu si sarea de acolo vapaie de foc de-i lovea în gura si nu-i lasa

sa se apropie, si glas din foc iesind si povestind acel înfricosator si minunat lucru zicea: "încetati de a mai încerca"; de care îngrozindu-se, au cazut cu fata la pa-mânt si luând numai tarâna de acolo, s-au dus. Din care, jumatate au pus-o ca un odor în camera odoarelor, iar jumatate au trimis-o la împarat pentru sfintenie, povestindu-i cele ce li s-a întâmplat si ce li s-a grait.

Iar diavolul cel ce pururea pizmuieste cele bune, a ispitit oarecând sa dea marea cetate a Tesalonicului în mâinile vrajmasilor în acest chip: a uneltit ca sa arda chivotul sfântului în biserica, si aprinzându-se biserica de ardea, a sosit si neamul cel fara de omenie al slavilor, si a ascuns oastea putin în laturi de la cetate. Iar poporul strângându-se ca sa stinga focul, cel ce era purtator de grija de lucrurile cele sfinte ale bisericii, vazând ca argintul sicriului se topise de curgea pe pamânt, s-a temut sa nu se faca vreun jaf, sa piara argintul de popor, deci striga cu glas mare zicând: "O, prietenilor si fratilor, vrajmasii au împresurat cetatea si au început a sfârâma zidurile" si se mestesugia el cu cuvântul lui ca sa risipeasca multimea oamenilor si sa nu jefuiasca argintul, caci sfântul daduse insuflarea aceasta. Crezând cuvântul aceluia, precum si era de crezut si pornindu-se toti numaidecât la ziduri au aflat pe vrajmasi punând scarile la ziduri si maiestriile cele de stricaciunea cetatii si pe cei ce dadusera navala asupra cetatii numai putin decât focul; deci chemând pe sfântul în ajutor, i-au alungat. Iar dupa ce s-a stins si focul, pazitorul acela al bisericii, a spus catre toti minunea, zicând: Ca strigarea aceea ce facuse, nu era doara ca stia el ceva de venirea vrajmasilor, ci numai pentru paza sfântului, ca sa nu se jefuiasca argintul de popor. Care este aratata la cei chibzuiti, care stiu socoti lucrurile si cunosc dumnezeiestile rânduieli, ca cu pronia sfântului întorcând la capul vrajmasului mestesugurile lui, se tamadui raul cu rau, caci cu aprinderea focului a atârnat poporul si cu stingerea l-a întarit, iar cu glasul cel de mântuire, care s-a dat din dumnezeiasca insuflare pazitorul bisericii le-a strigat si fiind poporul înfierbântat a mântuit si zidul si cetatea foarte usor.

Asijderea si un oarecare Industrie, ce se zice pe limba greaca protospatar, sezând lângă biserica sfântului, dumnezeiesc om se cunostea a fi. Acesta spunea, ca pe vremea razboiului cu avarii, când împaratia Mavrachie, a vazut doi barbati luminosi la chip si la stat, ca cei ce sunt în cinste si stau înaintea fetei împaratului, care mergeau sa intre în biserica sfântului si când au fost la locul ce se cheama Trivolon, de unde se începe a intra în biserica, între cei doi stâlpi mari de tetalie, ce stau spre apus, au zis slugii sa-i duca la domnul casei, si apropiindu-se el de intrarea sfântului chivot, iar sfântul degrab a deschis usile si a iesit de i-a întâmpinat si le-a dat închinaciunea sanatatii ca unor cunoscuti si veniti de la împaratul si facând voia împaratului, iar si au grait catre dânsul, zicând: "Ca împaratul a poruncit sfintiei tale sa lasi cetatea si sa mergi catre dânsul, ca s-a lasat vrajmasilor cetatea aceasta". Daca a auzit sfântul acest lucru a plâns, plecând capul, fiind cuprins cu tacere, multa vreme, arata cu chipul acesta greutatea mâhnirii ce-i dadusera cuvintele acelea, de care mâhnindu-se si sluga, a zis: "De as fi stiut, fratilor, ca va aduce venirea voastra atâta amaraciune, nu as fi spus domnului meu". Si dupa aceea târziu i-a întrebat sfântul: "Adevarat, asa a placut? Asa s-a parut Domnului si Stapânului tuturor? Sa paraseasca o cetate atât de mare, pe care a cumparat-o cu Sângele Sau si sa o dobândeasca cei ce nu-l cunosc?" Si ei au zis: "Asa, adevarat". Iar sfântul si mult-milostivul mucenic, i-a tocmit si i-a învătat sa duca raspunsul la Domnul si Stapânul tuturor, care era în

acest chip: "Cunosc, iubitorule de oameni, Doamne, milosârdiile Tale, cele ce biruiesc pururea mâhnirea Ta, pe care o atâta pacatele noastre; cunosc ca Ti-ai pus sufletul pentru pacatosi si Ti-ai varsat sângele pentru ei, si nu s-a zaticnit niciodata aceasta buna voie a Ta si de pacatele noastre, si de vreme ce m-ai pus si pe mine pazitor acestei cetati, ma voi asemana Tie, Stapânului meu, si-mi voi pune sufletul pentru dânsii si voi pieri cu pieritorii acestia, ce cred în numele Tau. Si nu s-au despartit de la Tine, macar ca au gresit, iar Tu esti Dumnezeuzeul celor ce se pocaiesc". La acestea, barbatii aceia zisera: "Acestea sa spunem celui ce ne-a trimis? Acestea sa zicem împaratului? Frica ne este sa nu cumva sa se mâhneasca asupra ta"; iar sfântul a zis: "Acestea sa le zica si iara sa le zica, si s-a întors iarasi la Chimitirion si închise sfântul chivot înaintea celor cu chip îngeresc, care purcesera de se dusera dupa vorba aceasta". Acestea le adeverea sfintitul Ilustrie, ca le vazuse aievea într-u uimire; sau vedenie si povestindu-le cetatenilor, ce mai ramasesera, le da îndraznire cu cuvântul, ca erau îngroziti si slabiti pentru boala omorului ce se întâmplase mai înainte, aflându-se la multa neputinta si la lipsa de prada si calcarea limbilor, si-i îmbuna, ca este sfântul într-ajutor cu dânsii si-i adeverea ca vor fi paziti cu rugaciunile sfântului, precum mai pe urma sfârșitul lucrurilor a aratat.

Iarasi un eclesiarh anume Onisifor, pazind la sfântul mormânt si se ostenea la aprinderea candelilor si a faciilor si fiind rau cu naravul, ca fura lumânările si faciile; si facând aceasta multa vreme, n-a lasat sfântul netamaduit naravul lui cel nepriceput si de stricaciune, si aratându-i-se în vis, l-a mustrat si l-a învatat cu binisorul ceea ce se cadea sa faca, zicându-i: "Frate Onisifore, nu-mi place ce faci la faciile; ci sa stii ca facând aceasta si pe cei ce le aduc pagubesti mult, si însuti pe tine te-ai împins în prapastia pierzarii. Caci cu cât se aprind mai mult faciile, se milostiveste si Dumnezeuzeu mult spre cel ce le aduce; iar când se iau curând, micsoreaza lucrul mila aceluia si sporeste osânda celui ce le ia".

Deci oprindu-se Onisifor putin dupa cuvintele acestea, peste putina vreme iar lasându-se de împlânzirea vedeniei, s-a apucat iarasi de cele obisnuite si le facea fara de frica. Si într-o zi, mergând un crestin foarte de noapte a dus faciile foarte frumoase, care au placut lui Onisifor si îndata cum le-a aprins a mers sa le ia, dupa ce plecase cel ce le adusesese. Însa vezi si grija sfântului: cum se întinse acela la faciile, sfântul înca slobozi glas din sicriu, zicându-i: "Dar nu te-ai mai lasat?" într-acest chip lovindu-se Onisifor, a cazut la pamânt cadere grea, îngrozindu-se de frica si de sunetul glasului, pâna a venit un cleric cunoscut al lui, de l-a ridicat de jos si l-a tinut de si-a venit în fire; si dupa ce si-a venit în fire, si-a marturisit catre toti îndraznirea nebuniei lui si purtarea de grija a sfântului, cu cea dintâi si a doua certare cu iubire omeneasca, încât nu numai el, ci si altii toti se folosira de minunea aceasta.

Tot în aceasta zi, Sfintii Mucenici Artemidor si Vasilie, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, Sfânta Mucenita Leptina, care s-a savârsit fiind târâta pe pamânt.

Tot în aceasta zi, Sfântul Mucenic Glicon, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Marelui si groaznicului cutremur.

La douazeci si patru de ani ai împaratiei lui Leon Isaurul, la al noualea Indiction, în 26 zile ale lui octombrie, s-a facut cutremur mare si înfricosator în Constantinopol, atât cât au cazut cele mai înalte si mai frumoase locasuri si multi s-au prapadit împreuna cu acelea. Drept aceea în aceasta zi, a Marelui Mucenic Dimitrie, se face si pomenirea acelei groaznice înfricosari a cutremurului, mergând cu litie la biserica din Vlaherne, a Preacuratei si slavitei Stapânei noastre Nascatoarei de Dumnezeu si pururea Fecioarei Maria, savârsind într-însa si dumnezeiasca Liturghie. Cu ale carui rugaciuni sa ne mântuim de toata groaza si sa ne învrednicim de vesnicile bunatati, în Hristos Iisus Domnul nostru, a Caruia este slava si stapânirea în vecii vecilor, Amin.

Tot în aceasta zi, pomenirea mutarii icoanei slavitului Mucenic Dimitrie, de la Tesalonic în Constantinopol, la Mânastirea Pantocratorului, care icoana mai înainte sta deasupra mormântului lui cel izvorâtor de mir si-l acoperea pe el.

Tot în aceasta zi, Cuviosul nou Mucenic Iosaf, care de sabie s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

27 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a douazeci și saptea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Nestor.

Acesta fiind tânăr și foarte frumos, era cunoscut Marelui Mucenic Dimitrie; și alergând la locul unde se afla Sfântul Dimitrie în paza, a căzut la picioarele lui și a zis: "Robul lui Dumnezeu, vreau să mă lupt cu Lie; roaga-te pentru mine, chemând numele lui Hristos". Iar sfântul însemnându-l cu semnul cinstitei Cruci, i-a zis: "Și pe Lie vei birui și pentru Hristos vei marturisi". Deci mergând la locul de luptă, privindu-l pe Maximian, a zis: "Dumnezeul lui Dimitrie ajută-mi" și apucându-se cu acel grozav ucigaș Lie, și lovindu-l lovitură de moarte tocmai în inimă, l-a omorât. Iar împăratul s-a tulburat la suflet și îndată a poruncit de a

omorât pe Sfântul Dimitrie cu sulitele, ca pe un pricinuitoare al junghierii lui Lie; și pe Sfântul Nestor a poruncit de l-au omorât cu sabia lui.

Tot în această zi, Sfintele Mucenite Capitolina și Erotiida.

Acestea au fost pe vremea împăratului Diocletian și a lui Zilichinie, guvernatorul Capadociei. Capitolina de neam mare fiind și bogată, împărțindu-și toată averea la saraci și iertându-și robii săi cu cinste, lua îndrăznire și merse înaintea guvernatorului de s-a marturisit că este creștină. Și bagând-o în temniță, a doua zi au scos-o și i-au tăiat capul; iar Erotiida, care era roaba sfintei, de vreme ce și cu pietre a zvârlit în eparh de l-a lovit, a fost batută cu toiogă; și cu harul lui Hristos făcându-se sănătoasă, i-au tăiat și ei capul.

Tot în această zi, cel dintre sfinți Parintele nostru Chiriac, patriarhul Constantinopolului.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Procla, soția lui Pilat.

Povestire pentru ivireni (georgieni), cum au venit la cunoștința dumnezeiască, printr-o femeie roabă.

În zilele celui între sfinți Constantin marele împărat, oarecare femeie a fost adusă roabă la iviri, care era învățată din copilărie desăvârșit cu viața sihastreasă și ajungând la robie, asemenea se ostenea. Ivirii fiind lipsiti

de tot de mestesugul doctoricesc, au obicei de merg unii la altii, de se întreaba de leacul bolii ce li se întâmpla. Deci a mers alta femeie la acea vrednica minunata femeie, având un copil, care se îngreua si se chinuia de o boala cumplita, sa o întrebe ce sa faca? Iar roaba aceea luând pruncul l-a pus în patul sau si s-a rugat lui Dumnezeu, ca sa-l izbaveasca din boala. Si a auzit-o Cel ce cunoaste ascunsurile inimilor si fara de zabava a dat sanatate copilului. De care lucru a fost vestita acea minunata femeie încât a ajuns si la urechile împaratesei ivirilor, care îndata a trimis sa o aduca pentru ca si împarateasa avea o boala grea. Iar femeia smerindu-se nu vrea sa mearga, socotindu-se pe sine nevrednica a merge la împarateasa.

Nebagând nicidecum seama de marirea ei, împarateasa s-a pogorât si a mers ea la acea roaba. Si aceasta facând loc împaratesei sa sada pe patul ei cel sarac, unde pusese si copilul, a adus rugaciunea în loc de iarba pentru leacul bolii; si izbavindu-se împarateasa de boala, voia sa-i dea aur si argint si haine si alte daruri împaratesti, ca rasplatire pentru ca asa curând cu tot harul a izbavit-o de boala. Iar acea femeie minunata a zis ca nu-i trebuie nici unele de acelea, ci socotea plata mare a fi cu-nostinta buneii credinte. Ci a cerut ca sa zideasca o biserica lui Dumnezeu Celui ce o iz-ba-vise de acea boala si o mântuise. Auzind împarateasa cuvintele acestea a mers la împaratie si a facut pe împarat de se minuna de acea minunata tamaduire, povestindu-i si în ce chip, si adeverea ca Dumnezeu roabei, Acela este Dumnezeu cel adevarat. Si cum ca se cade, cât mai curând sa zideasca o biserica si sa întoarca pe tot poporul spre închinarea Aceluia.

Împaratul de acel lucru minunat s-a mirat, dar de zidit biserica nu vrea. Si peste putina vreme iesind împaratul la vânat, ceilalti toti faceau vânarea fara de nici o sminteala, iar împaratul singur ramasese, ca-l lovise nevederea si mirându-se de ceea ce i se întâmplase își aduse aminte de neascultare si chemând într-ajutor pe Dumnezeul roabei, se izbavi îndata de întunecare si mergând la acea minunata roaba, a rugat-o sa-i arate chipul zidirii si ea însemna si închipuia, iar mesterii zideau.

Daca s-a ispravit biserica si a fost acoperita si ramasese lucrul numai despre preoti, a aflat prilej si pentru lucrul acesta minunata femeie. Si a înduplecat pe împaratul ivirilor sa trimita solie la împaratul romanilor sa-l roage sa trimita dascalii de dreapta credinta si a facut dupa pofta ei si trimise. Iar împaratul Constantin primind solia prieteneste si cu cinste a multumit lui Dumnezeu si a trimis pe un oarecare om de cinste, împodobit fiind cu credinta si cu înțelepciune si cu buna viata si vrednic arhieru a propovaduit dumnezeiasca cunostinta la neamul acela cu multe daruri, care mergând si tragând pe toti cu minuni si cu învățături spre adevarata credinta crestineasca si botezându-i si zidindu-le multe biserici si sfintind preoti si întorcând toată tara ivirilor spre dumnezeiasca cunostinta, s-a mutat catre Domnul. Într-acest chip au cunoscut ivirii pe Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Dimitrie cel nou de la Basarabi.

Acest cuvios Parinte, a fost pe vremea evlaviosilor împarati bulgari, dintr-un sat din Bulgaria ce se chema Basarabi, de pe marginea apei Lomului; si întâi a fost pazitor de vite la numitul sat, apoi vazând ca toate ale lumii sunt trecatoare, a iesit din satul acela si s-a dus într-o peștera ce era

aproape de Basarabi si s-a facut calugar la o mănastire ce era înăuntrul pesterii. Si cine poate spune luptele ce a suferit? Postul, rugaciunea si privegherile ce facea! Încât si de harul facerii de minuni s-a învrednicit; înca si vremea iesirii sufletului sau din trup a cunoscut-o, pentru care intrând în mijlocul a doua pietre, asa si-a dat prealuminatul sau suflet în mâna lui Dumnezeu.

Trecând multa vreme, a venit acea apa a Lomului mare de surpa lemnele

si pietrele de primprejur. Atunci au cazut în apa si cele doua pietre ce erau în cuprinsul pesterii, dimpreuna cu moastele sfântului; si mult timp au fost acolo. Deci vrând Dumnezeu sa-l descopere, s-a aratat îngerul Domnului în vis la o copila, a unui credincios, ce patimea de duh necurat, zicându-i: "De ma vor scoate parintii tai din apa, eu te voi tamadui"; si daca s-a sculat copila dimineata, a spus visul ce a vazut la parintii ei si asa adunându-se preoti si oameni multi, s-au dus la locul acela, unde de multe ori se arata lumina si cei ce vedeau socoteau a fi comoara si au gasit pe sfântul, precum a zis îngerul, întreg si luminat ca soarele si luându-l i-au dus în sat si mergând vestea în toate partile de aflarea sfântului, a ajuns si la urechile domnitorului de la

Bucuresti, care îndata a si trimis preoti si boieri, sa aduca pe sfântul la biserica Curtii domnesti.

Mergând trimisii aceia la Basarabi, au luat pe sfântul si au purces sa mearga la Bucuresti, si sosind pâna aproape de Rusi, unde este o fântâna, n-a vrut sa mearga mai înainte. Deci vazând preotii si boierii acea minune si nestiind ce sa faca, s-au socotit cu sfat de obste de au înjugat doi junci tineri neînvatati, ca sa vada unde este voia sfântului sa mearga si asa o, minune! S-a întors îndata sfântul la Basa-rabi în mijlocul satului si acolo a stat. Iar preotii si boierii întorcându-se la Bucuresti, au spus toate cele ce au vazut. Deci domnitorul a trimis boieri cu cheltuiala de au facut o biserica în numele Cuviosului Dimitrie la Basarabi, unde a si fost asezat sfântul. Si multe minuni a lucrat acolo la cei ce cu credinta au nazuit; si macar ca fiind satul mic si simplu si lipsit de oameni de stiinta, nu s-au însemnat toate câte minuni s-au întâmplat, dar câte s-au scris de cei ce au vazut minunile sfântului, prin cucernici crestini le însemnam:

Doua femei oarecare surori, Aspra si Ecaterina, de la satul ce se numeste Cernavoda, au facut o biserica prea frumoasa, punându-i hramul Adormirea Preasfintei Nascatoarei de Dumnezeu si pururea Fecioarei Maria si au gândit întru sine, doara ar putea sa ia vreo particica din moastele Sfântului Dimitrie si sa o aduca în biserica lor; ca de a le lua cu totul, socoteau ele ca nu va vrea sfântul, precum a si fost. Deci venind prea cu smerenie si cu evlavie si închinându-se la sfântul, în taina au luat o mica particica din moastele lui si vrând sa se duca, sezând în carutele lor,

nicidecum n-au putut a se misca caii din locul acela, macar de-i si batea foarte vizitii. Iar ele cunoscând pricina si din carute pogorându-se, cu lacrimi au alergat si au cazut la sfântul si punând particica la locul ei, s-au rugat sa le ierte greseala, si asa s-au dus cu pace la satul lor. Altadata a venit preasfintitul mitropolitul Târnovului, anume Nichifor, cu sinodia lui, ca sa se închine sfintelor moaste ale Sf. Dimitrie. Si închinându-se mai întâi mitropolitul si sarutând sfintele moaste si departându-se a sezut pe un scaun; apoi pe rând mergând si ceilalti ai sinodiei lui toti si sarutând sfintele moaste un oarecare monah anume Lavrentie, în vremea sarutarii, ispitindu-se sa rupa cu gura o mica particica din sfintele moaste ale Sfântului, a ramas cu gura cascata si toti cautând la dânsul si vazându-l cu gura cascata, nu se pricepeau ce a patimit. Iar mitropolitul i-a poruncit sa se dea înlaturi ca sa se închine si ceilalti. Iar el mut si fara de glas fiind deabea s-a departat putin de la sicriul sfântului. Iar dupa ce au iesit toti a cazut cu lacrimi rugându-se sfântului si cerându-si iertare si asa i s-a dezlegat limba si a grait ca mai înainte. Dupa aceea a mers cu mitropolitul la gazda si i-a spus toate cele ce a patimit. Iar el i-a zis: "O, omule, cum n-ai socotit ca de ar fi fost sa se împarta moastele la toti câti vin spre închinarea lor, pâna acum n-ar fi ramas nimic. Ci de acum caieste-te, ca ai gresit lui Dumnezeu si sfântului.

Un iubitor de Dumnezeu episcop al Preslaviei, anume Ioanichie, cazând într-o boala foarte grea, încât de patru inisi era purtat si neputând sa se vindece l-au adus la biserica Sfântului Dimitrie si l-au pus cu asternutul lui înauntru în biserica si slujindu-se Sfânta Liturghie, dupa trei ceasuri s-a sculat sanatos si umbla pe picioarele sale, laudând pe sfântul si multumindu-i. Acestea si alte minuni a facut Sfântul Dimitrie, care nu s-au scris dupa cum s-a zis, pentru nestiinta locuitorilor.

Iar în anii 1769 si 1774 fiind razboi între împaratia Rusiei si între Poarta Otomana si cuprinzând muscalii amândoua tarile acestea si trecând generalul Petru Salticov Dunarea, si dând razboi Rusciucului, a calcat si câteva sate de peste Dunare, orasul Cernavoda si altele; între care a calcat si satul Basarabi, unde se aflau moastele sfântului pe care luându-le mai susnumitul general, vrea sa le trimita în Rusia. Iar un evlavios crestin anume Hagi Dimitrie, întâmplându-se într-acea vreme lângă general, a cazut la dânsul cu rugaminte, ca sa nu înstraineze sfintele moaste, ci sa le daruiasca tarii ca rasplata pentru prazile si jafurile care au patimit din pricina razboiului si sa o mângâie cu acest dar al sfintelor moaste; si plecându-se generalul, le-a daruit tarii. Pe care primindu-le cu mare cinste si evlavie tot poporul, le-au asezat în biserica cea mare a sfintei Mitropolii a Ungrovlahiei, în zilele preasfintitului mitropolit al tarii Chir Grigorie. Si îndata a simtit tot poporul ocrotirea si patimirea sfântului; ca nu numai razboiul dintre muscali si dintre turci l-a încetat, ci si boala ciumei cea înfricosatoare a continut-o. Si mult ajutor si mare folos câstiga, toti cei ce cu credinta nazuiesc catre sfântul, pentru ale carui rugaciuni Dumnezeule miluieste-ne si ne mântuieste pe noi pe toti, acum si pururea si în vecii vecilor, Amin

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

28 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a douazeci și opta, Sfintii Mucenici Terentie, Neonilla și fiii lor Nita, Sarvil, Ierax, Teodul, Fota, Vil și Evnichi.

Acești sfinți fiind în casa, închinându-se și slujind lui Dumnezeu pururea, au fost pârâți și fiind aduși la judecata, au marturisit pe Hristos Dumnezeu adevărat și pe idoli îi batjocoreau. Deci au fost spânzurați și-i strujeau, și-i udau peste rani cu otet iute și cu sare, pârjolindu-i dedesubt cu foc. Iar ei se rugau lui Dumnezeu în tăcere, îndemnându-se unul pe altul la mucenicie. Și nu a trecut Dumnezeu cu vederea ruga lor și îngeri nevăzuți i-au slobozit din legături și le-au dat tamaduiuri; iar păgânii s-au înfricosat și s-au spaimântat. Apoi legându-i la o roată, i-au batut; și cât se pareă acelora ca-i bat, ei nici un rău la nici un chin nu patimeau; apoi i-au dat să-i mănânce fiarele. Și sfinții mucenici rămânând de toate nevatamați, i-au bagat în niște caldari cu smoala clocotind pe foc; și smoala s-a prefăcut în apă. Deci văzând păgânii că chinurile nu sunt nimic înaintea lor, le tăia răcapetele.

Tot în această zi, Preacuviosul Parinte Stefan Savaitul.

Acest cuvios din tânără vârstă dorind, s-a făcut monah, în anii 790; și venind în Lavra marelui Sava și primindu-se de către sfinții părinți ce locuiau în Lavra, s-a învățat de către aceia frica lui Dumnezeu și toată alta faptă foarte bună și regula pustnicească. Deci a rămas neîmpărtășit de dulceturile lumii fericitul acesta, căci s-a făcut monah foarte de tânăr. Iar după ce a sporit cu vârstă cea după Dumnezeu și a strălucit cu ascultarea și liniștea, atunci s-a învrednicit și de darul arhieriei. Și nu numai acesta, ci și har făcător de minuni a luat de la Dumnezeu, după ce mai întâi a omorât patimile sufletului și ale trupului, cu înfrânarea, cu osteneala sihastriei și cu dumnezeiasca cugetare. A vindecat pe o fecioară îndrăcită prin rugăciunea sa și sanatoasă a dat-o tatălui ei; îmblânzea fiarele cele salbatice și cerbilor celor ce veneau la el, le da hrană cu mâinile sale. O dată lovind cuviosul pământul cu toiagul său, a scos apă de a adăpat pe ucenicul său și alte semne și minuni a făcut. A strălucit în sfârșit pretutindenea ca un soare, cu nevoita și cu minunile și pilda de virtute făcându-se ucenicilor săi, cu pace s-a rugat către Domnul.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici African, Terentie, Maxim, Pompei și alți treizeci și șase.

Acești sfinți mucenici s-au nevoit pe timpul împăratului Deciu și a guvernatorului Fortunat, fiind născuți în Africa și iesind la luptă, au fost batuți cu vine de bou crudă, apoi cu toiogă și arși pe spinare cu țepi arse în foc; apoi caliti cu otet amestecat cu sare peste arsuri și frecati cu țesături aspre; apoi au fost întrebați dacă se leapăda de Hristos, și neînduplecându-se a se lepăda de Hristos, i-au legat goi la pământ, deasupra focului și iarăși îi freca cu țesături aspre. După aceea i-au aruncat într-o groapă plină de serpi și de scorpioni și rămânând nevatamați li s-au tăiat răcapetele.

Tot în aceasta zi, Preacuviosul Parintele nostru Firmilian, episcopul Cezareii Capadociei si Melhion dascalul si preotul Antiohiei, cel ce a caterisit pe Pavel de Samosata.

Tot în aceasta zi, Sfântul Mucenic Chiriac, care a descoperit cinstita Cruce, în zilele lui Constantin cel Mare si a maicii lui Elena.

Acesta dupa ce a descoperit cinstita Cruce, a crezut si s-a botezat si a fost facut episcop al Ierusalimului si a trait pâna în zilele lui Iulian Paravatul. Care ridicându-se cu oaste împotriva persilor, a mers si la Ierusalim si aflând de sfântul acesta a trimis de l-a prins si l-au adus înaintea lui. Si silindu-l sa faca jertfa la idoli, a fost muștrat de dânsul împaratul. Drept aceea a poruncit pagânul de i s-a taiat mâna dreapta, zicându-i: "Multe carti ai scris tu cu mâna aceasta, de ai întors pe multi de la închinaciunea zeilor". Dupa aceea i-au turnat plumb topit în gura si apoi l-au culcat pe un pat de fier ars în foc cu fata în jos. Între acestea, mergând mama-sa la dânsul, a prins-o si pe ea, si a poruncit de au spânzurat-o de parul capului si strujind-o si-a dat duhul catre Domnul. Apoi si pe sfântul bagându-l într-o caldare plina de untdelemn fierbinte, a fost înjunghiat cu sabia si asa si-a luat sfârșitul.

Tot în aceasta zi, Ana maica Sfântului Chiriac care, fiind arsa cu faclii si fiind strujita, s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, Sfânta Fevronia, fiica împaratului Iraclie care în pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Parinte Atanasie Patriarhul Constantinopolului, care a sihastrit în muntele Atonului (Muntele Atos).

Sfântul Atanasie I, Patriarhul Constantinopolului (1289-1293; 1303-1311), cunoscut in lume drept Alexie, era din Adrianopolis. Încă din tinerețe, hrânindu-se cu cuvintele de înțelepciune ale lui Hristos, și-a părăsit casa ducându-se la Tesalonic, unde a fost tuns monah la una din mănăstiri sub numele de Acachie. Curând după aceea s-a retras în [Muntele Athos](#) alăturându-se fraților mănăstirii Esfigmenu, făcând ascultare timp de trei ani la trapeză. Prin faptele sale duhovnicești a dobândit darul lacrimilor și a câștigat curând bunăvoința tuturor fraților monahi.

Urînd cuvintele de laudă, Acachie a părăsit smerit Sfântul Munte mergînd mai întâi la locurile sfinte din Ierusalim, apoi la Muntele Patra, trăind ca pustnic o lungă perioadă de timp. De aici, sfântul a plecat la Mănăstirea Auxention, după care a ajuns în Muntele Galantea la Mănăstirea Sfințitului Lazăr, unde a primit schima îngerească și numele de Atanasie. Apoi a fost hirotonit preot și a devenit eclesiarh, adică acel călugăr care administrează sfintele moaște și odoarele bisericii. Aici sfântul s-a învrednicit de o revelație divină, și anume a auzit vocea Domnului dintr-un crucifix care-l chema la slujire preoțească.

Râvnind la îmbunătățirea sufletului său întru cele sfinte prin liniște și rugăciune, Sf. Atanasie s-a retras din nou în Muntele Athos după 10 ani. Însă pentru tulburările ce s-au ivit acolo, sfântul s-a întors la Muntele Galantea. Dar nici aici nu i-a fost rânduit să trăiască retras pentru că

mulți oameni veneau la el pentru un cuvânt de înțelepciune. Astfel, Atanasie a pus acolo bazele unei mănăstiri de măicuțe.

În vremea Patriarhului Ioan Bekkos, scaunul Bisericii din Constantinopol a rămas neocupat din cauza tulburărilor și neregulilor care frământau societatea. La sugestia împăratului credincios Andronicus Paleologos, un consiliu format din ierarhi și cler l-au ales în unanimitate pe Sf. Atanasie ca ocupant al tronului patriarhal al Bisericii în 1289.

Patriarhul Atanasie și-a început activitatea și ascultările cu multă râvnă, având un rol foarte mare în întărirea Bisericii. Strictețea în convingerile sale a atras după sine nemulțumirea clerului aflat la putere iar în anul 1293 a fost obligat să renunțe la scaunul patriarhal, retrăgându-se la mănăstirea sa, unde a trăit în singurătate și sfințenie. În anul 1303 i s-a pus din nou în mâini sarcina patriarhiei, pe care a îndeplinit-o fără cusur timp de 7 ani. În 1308 Sf. Atanasie l-a numit pe Sf. Petru Mitropolitul Kievului și Întregii Rusii. (prăznuit în [21 decembrie](#)).

În 1311, tot din cauza unor neînțelegeri în cadrul Bisericii, nedorind să fie prins la mijloc, Patriarhul Atanasie s-a retras din nou de la guvernarea bisericii, mergând înapoi la mănăstirea sa, unde s-a afierosit cu totul vieții monahale.

Spre sfârșitul vieții, sfântul s-a învrednicit din nou de vederea lui Hristos. Domnul l-a muștrat pentru că nu și-a îndeplinit până la capăt sarcina de slujitor al bisericii pe care o avea. Plângând și căindu-se, sfântul și-a cerut iertare pentru lașitatea de care a dat dovadă, primind iertare de la Domnul precum și harul facerii de minuni. Sf. Atanasie s-a săvârșit la vârsta de 100 de ani.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

29 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a douazeci și nouă, Sfânta Precuvioasa Mare Mucenita Anastasia Romana.

Aceasta a fost pe vremea împaratilor Deciu și Valerian și a guvernatorului Prob, romana de neam, tânara fiind și locuind într-o manastire. Aceasta marturisind pe Hristos cu îndrazneala de fata a fost batuta cu palme peste obraz și au întins-o pe jaratic cu foc, apoi au batut-o cu toiege. Apoi spânzurând-o pe lemn au strâns-o cu vârteje de munci și au strapuns-o cu tepi ascutite. Și iarasi spânzurând-o, au strujit-o peste tot trupul, i-au taiat sânii, i-au smuls unghiile, i-au taiat mâinile, picioarele și limba; apoi i-au scos maselele și dintii și i-au taiat capul.

Tot în aceasta zi, Precuviosul Parintele nostru Avramie și Maria nepoata sa.

Acesta a fost fiu din parinti crestini și fiind însurat fara voia lui, a lasat toate pentru dragostea ce avea catre Domnul, și s-a dus de s-a închis într-o chilioara, pedepsindu-se cu toata nevointa; și peste zece ani, a fost hirotonit preot.

Deci murind frate-sau cel trupesc, i-a ramas o copila de noua ani și a luat-o la sine și facând o chilioara lângă chilia lui, a pus-o acolo; iar când fata a ajuns la vârsta de douazeci de ani, i s-a întâmplat de a cazut cu oarecine în pacat; și a fugit și s-a dus la o casa publica.

Atunci sfântul îmbracându-se în port ostasesc, a încălecat pe un cal, și s-a dus de a luat-o din acea cadere, și a adus-o iarasi la acel loc. Aceea atâta pocainta a aratat, încât peste scurta vreme facea mari minuni.

Deci raposând fericitul Avramie în douazeci și nouă ale lui octombrie și ea cu puțin mai pe urma s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, Sfântul Mucenic Chiril.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici Min și Mineu.

Tot în aceasta zi, Sfântul Sava Stratilatul, care fiind de toate partile însulitat și patruns, s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Maicii noastre Ana, care si-a schimbat portul și numele barbateste și s-a numit Evfimian.

Aceasta Preacuvioasa Maica noastra Ana s-a nascut în Bizant, fiind fiica a unui diacon cucernic de la biserica Preasfintei Stapânei noastre Nascatoare de Dumnezeu cea din Vlaherne, pe vremea împaratului Leon Isaurul, în anii 716. De aceea ramânând ea fara de parinti, se silea o matusa a ei sa o marite dupa vreun om cinstit, precum ceea ce pâna la urma a si facut. Si venind de la Muntele Olimpului unchiul ei dupa tata, om foarte ales dintre sihastri si priceput spre cele dumnezeiesti, caruia cu toate ca îi taiase limba Leon Iconomahul, tot vorbea si dupa taietura curat si neîmpiedicat, daca a vazut-o maritata, zise: "Pentru ce ati dat-o dupa barbat pe aceasta, care tragea spre dumnezeiestile nevointe si osteneli?" Si dându-i blagoslovenia sa, s-a dus. Trecând câtiva ani, a pierit acel necredincios împarat Leon; iar Irina si Constantin pravoslavnicii si preacredinciosii împarati, trimitând sa aduca pe sfântul acesta si aflându-i de patima ce patimise de la cel mai dinainte împarat, i-a primit rugaciunea si blagoslovenia si el învățându-i cele ce erau de folos spre buna placerea lui Dumnezeu, s-a dus la locasul sau.

Atunci iarasi vazând pe fericita aceasta, i-a zis: "Îmbarbateaza-te si te întarestea fiica, ca multe sunt scârbele dreptilor si sa stii ca nu vei naste copilul din pântecele tau, pâna nu-ti vei îngropa mai întâi pe barbatul tau", ceea ce asa a si fost; ca fiind ea grea de sase luni, i-a murit barbatul si plângând si tânguindu-se, dupa ce a nascut copilul si l-a întarcat, l-a dat în mâinile altui unchi al ei. Iar ea s-a supus la nevointele pustnicesti, care si de ce fel sunt stiu cei ce i-au urmat si au savârsit prea deplin viata cea sihastreasca. Deci aflându-se ea întru acestea, a venit iarasi de la Muntele Olimpului acel om sfânt, care cunostea cele de mai înainte si cazându-i la picioare si cerându-i blagoslovenia, a auzit zicându-i-se: "Întarestea-te întru Domnul, fiica". De aceea a întrebat-o: "Unde-ti este copilul?" Iar ea a raspuns: "Unul l-am dat fratelui tau celui dupa Dumnezeu, mie facator de bine, iar celalalt este cu mine". Acestea si alte cuvinte amestecate zise din inima foarte mâhnita si aducându-si amândoi copii înaintea cinstitului staret, plângând se ruga, zicând: "Roaga-te pentru copii mei acestia, cinstite parinte". Iar el i-a zis: "Nu acestia au trebuinta de rugaciune!" Care cuvânt a fost greu la urechile ei si suspinând dintru adânc, a zis: "Vai mie, pacatoasei, ce rau va sa-mi mai vie?" Si staretul zice: "Nu ti-am spus fiica, ca multe sunt scârbele dreptilor? De nu vom suferi, nu ne vom mântui niciodata, ca asa se cade si asa place lui Dumnezeu"; iar ea a zis: "Au doara, parinte, s-a parut Stapânului nostru Hristos sa-mi mute copilasii cei fara de vârsta la locasurile cele de acolo?" Si minunatul parinte a zis: "Bine ai zis fiica mea, ca în curând va sa-i ia Domnul de la tine". Iar ea multumind lui Dumnezeu de cuviinta, si cazând la picioarele cinstitului staret si luându-i rugaciunea, a început cu amândoua mâinile a-si împarti averea la saraci si apoi în scurta vreme murindu-i copilasii, a plâns mult dupa ei si dând si ce mai ramasese la saraci, mergea pe la biserici, facând rugaciune si aprinzând lumânari. Si luându-si ziua buna si iertaciune de la toti, afla pe un oarecare monah de la Muntele Olimpului si a fost tunsă de dânsul în chipul monahicesc.

Deci se îmbraca pe de desubt cu port barbatesc si pe dinafara cu femeiesc si purcezând pe ascuns a mers spre partile Olimpului si acolo lepadând definitiv portul femeiesc a mers la o mânăstire de cele de obste, a vorbit cu portarul si i-a zis ca-i este aminte foarte a vedea pe egumen. Deci portarul facând stire egumenului, a chemat-o de a mers la dânsul si cazând cinstita femeie la picioarele egumenului si cerând blagoslovenie dupa obicei, iar dumnezeiescul acela barbat blagoslovind-o si sculând-o i-a

zis: "Pentru care pricina ai venit aici? Si cum îti este numele!" Si ea zise: "Pricina venirii mele la aceasta sfânta mânăstire, sfinte parinte, este multimea pacatelor mele, ca sa pot afla pe Dumnezeu, blând si milostiv la ziua judecatii, sihastrind aici ramasita vietii mele, iar numele îmi este Evfimian". Deci staretul zise: "De ai pus în inima ta, fiul meu, gând ca acela si poftesti sa te mântuiesi, sa fugi din adunare, ca firea celor fameni se biruieste lesne de gândurile poftelor". Acestea zicându-i si blagoslovind-o a rânduit-o în ceata celorlalti frati. Iar ea atâta a înaintat si a sportit spre toata fapta buna si smerirea, încât s-a facut pilda tuturor monahilor, ce se nevoiau la mânăstire. Iar sluga pe care o alesese ea si o lasase iconom peste casa ei, tocmind toate precum îi poruncise, iesise si cauta pe stapâna sa. Si întâmpinând pe monahul acela care o tunsese îl întreba de stie unde se afla cea care a parasit cele pamântesti si cauta cele ceresti; iar el raspunzând i-a zis: "Cum ca stiu de întâmplarea ei, fiul meu, nu tagaduiesc, dar unde s-ar fi aflând ea acum, nu stiu; ci vino peste un ceas sa mergem împreuna la o mânăstire". Si mergând au aflat de la portar, ca era înauntru cea care era cautata. Si l-au rugat sa-i dea de stire. Deci iesind ea, si aratându-i monahul pe sluga sa, i-a zis: "Iata credinciosul iconom al casei tale, mult s-a ostenit cautându-te si de vei vrea sa mergem la mânăstirea noastra".

Auzind acestea sfânta si mergând la egumenul mânăstirii si luând binecuvântare de la dânsul si de la toti fratii, a iesit de s-a dus cu sluga ei si cu monahul la lavra. Si petrecând câtava vreme acolo, s-a dovedit de nespuse minuni facatoare. Drept aceea ducându-se vestea minunilor, venea la mânăstire multa multime din cei ce se lepadau de lume, ca sa se faca monahi, iar strâmtoarea locului împiedica înmultirea monahilor. Pentru aceea egumenul mânăstirii a dat stire patriarhului ce era atunci în Constantinopol, Sfântul Tarasie, ca sa stie de lucrurile cele minunate ale monahului Evfimian, ca întelegându-se vestea minunilor, au navalit multime multa la mânăstire si nu mai încapea din pricina strâmtoarii si micsorarii locului. De care lucru, aflând patriarhul i-a daruit un loc pustit.

Deci luându-l egumenul pe acesta, în putina vreme a zidit acolo o mânăstire din temelie spre mântuirea sufleteasca a multora. Iar mânăstirea acum se numeste a avramitenilor. Si a asezat pe sfânta ca sa-si savârseasca vremea nevointei acolo. Si asa vestindu-se la toti acea îngereasca petrecere si vietuire si vadindu-se cu încetul ceea ce se ascundea, nu este cu putinta a scrie la câta suma de numar venise din cei ce se adunau în toate zilele. Iar de vreme ce se întâmpla sfintei si bântuiala de catre un oarecare ce era numai cu chipul monah, dar cu faptele asemenea cu cei ce locuiesc cu pizmataretul diavol, care nu înceta a ocarî în toata vremea si a batjocori pe sfânta, defaimând-o de fata ca ar fi famen. Deci ea socotindu-le acestea întru nimica, s-a adevérit ca mai mult îi sunt de folos cele ce o defaimau. Iar oarecare femeie iubitoare de Dumnezeu, auzind acele cuvinte grozave si pline de scârba, ale acelui necurat si ucigas, precum s-a aratat mai pe urma, îi zicea: "Socoteste frate, dar daca nu va fi famen, nici cu pofta precum ti se pare, ci este femeie nepatimasa? Si vei dobândi gheena focului, caci ocarasti si defaimi pe cea nevinovata si pângaresti pe cei ce aud. Caci cu putina vreme mai înainte o femeie oarecare împartindu-si averea la saraci, nu s-a mai vazut si oare nu cumva este aceea, care zici tu ca este famen si-ti bagi sufletul întru adâncimea pierzarii?" Iar pângaritul acela si vicleanul, luând-o si aceasta spre rautatea lui, a vadit cuvântul la multi si parasind ocarile, pândeia vreme ca sa-i dea brânci sfintei undeva, sa o surpe jos, ca sa i se

dezgoleasca trupul sa se adevereze, precum a si facut si n-a vazut nimic. Si i-a secat lui trupul jumatate, fiind pedepsit de puterea dumnezeiasca.

Ducându-se el din mânăstire, a mers la patria sa si acolo aflându-se a fost prins cu vina de ucidere si fiind osândit l-au pus în teapa, dându-si pângaritul lui suflet la pierzare. Iar sfânta, defaimata si aceasta si fugind de scandal, a luat doi monahi cu dânsa si s-a suit în partile ce se chemau a lui Steno si aflând o biserica ce avea apa si o gradinita, a locuit acolo cu acei doi monahi ce se numeau Evstatie si Neofit. Si peste putina vreme s-a dus si de acolo, fiind chemata la Bizant de oarecare monahi spre partile Sigmatei, petrecând acolo restul vietii cu placere dumnezeiasca si daruind tamaduiiri si minuni multe celor ce mergeau catre dânsa, a raposat în Domnul.

Tot în aceasta zi, Sfânta Mucenita Melitina.

Aceasta sfânta mucenita fiind pârâta, ca este crestina si stând înaintea stapânitorului, întâi au batut-o peste obraz, si dezbracând-o în pielea goala si stând la întrebare câteva ceasuri, în mijlocul divanului, batjocorea pe stapânitorul si toate închinaciunile lui. De aceea, fiind data la multe chinuri si cu puterea lui Dumnezeu ferindu-se nevatamata, pe urma a fost taiata de sabie si asa si-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului noului sfintit Mucenic Atanasie celui ce era din Sparta Ataliei, care a marturisit în Muntania în anul 1653.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

30 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a treizecea, Sfintii Mucenici si frati Zenovie episcopul cetatii Egheilor si sora lui Zenovia.

Acestia au fost în zilele împaratiei lui Diocletian, fii din parinti crestini. Deci Zenovie sporind în buna cinstire cea dupa Dumnezeu a fost pus episcop al cetatii egheilor, în care s-a si nascut si a fost îngropat, facând multe minuni cu numele lui Hristos. Si fiind prins a stat înaintea guvernatorului. Si acolo unde se afla el la întrebare, s-a dat singura pe sine si sora sa Zenovia. Deci i-au batut pe amândoi si i-au bagat într-o caldare plina cu smoala fierbând pe foc si fiind paziti cu harul lui Dumnezeu nevatamati, si-au primit sfârsitul prin sabie si asa au luat cununa muceniciei.

Tot în aceasta zi, Sfânta Mucenita Melitina.

Tot în aceasta zi, Sfântul Marcian episcopul Siracuzei, ucenicul Sfântul Apostol Petru.

Acesta hirotonit fiind de Apostolul Petru a fost trimis la Siracusele Siciliei, unde, surpând cu rugaciunea sa capistile idolilor si tragând pe multi spre adevar si înfricosându-i cu semne si cu minuni, i-a facut fii luminii. Pentru care zavistuiind iudeii si nesuferindu-i îndraznirea sa l-au omorât cu moarte grabnica. Si asa a luat fericitul cununa luptei cea nevestejita.

Tot în aceasta zi, Sfintii Mucenici Alexandru, Cronion, Iulian, Macarie si alti treisprezece.

Sfintii acestia au patimit pe vremea împaratului Deciu în Alexandria. Deci aducându-se de fata întâi Alexandru si neputând sta pe picioare, ca era bolnav de podagra, l-au pus calare pe camila împreuna cu Cronion, care era om al lui si i-au purtat pe ulite. Apoi spânzurându-i si batându-i, mai pe urma au turnat pe dânsii var nestins. Si asa fericitii prin chinul acesta si-au dat sufletele în mâinile lui Dumnezeu. Iar lui Iulian si Macarie dupa multe chinuri li s-au taiat capetele. Asijderea si din cei treisprezece unii strujiti în multe feluri, altii arsi, altii omorâti de sabii si neparasindu-si credinta lor, luara cu toti cununa muceniciei.

Tot în aceasta zi, sfânta Mucenita Eutropia.

Aceasta a fost pârâta la guvernatorul Apelian, ca este crestina si ca umbla pe la temnita de cauta si miluieste pe cei închisi. Drept aceea întâi au spânzurat-o si au ars-o cu lumânari aprinse. Iar ea socotea vapaia focului ca apa si adeverea catre toti ca vedea un om înfricosator rourând-o si racorind-o, pe care om îl vedeau si slujitorii. Dupa aceea chinuind-o mai cumplit, asa întru acele chinuri si-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, Sfântul Apostol Cleopa.

Tot în aceasta zi, Sfântul Preacuviosul Parintele nostru Iosif patriarhul Constantinopolului.

Tot în aceasta zi, Sfintii Mucenici Asterie, Claudie, Neon si cu sora lor Neonila.

La întâiul consulat al lui Diocletian domnind în Cilicia, Lisie, erau acesti sfinti crestini si frati buni, locuind împreuna si având avere destula. Deci murind mama lor, aveau mama vitrega. Dupa aceea murind si tatal lor si silindu-se marea sa le opreasca averea de la parinti, i-a pârât la guvernator ca sunt crestini si daca au stat tinerii înaintea guvernatorului la întrebare au raspuns: "Noi de nici un lucru, o, guvernatorule, nu bagam seama, ci pentru credinta noastra vom rabda ori ce rau ne va veni asupra. Iar ceea ce în locul maicii noastre nu bine s-a ales, ne-a pârât la tine, nu îndreptând legea voastra, ci silind ca sa ne opreasca parinteasca mostenire, multa fiind". Acestea auzindu-le guvernatorul, i s-a parut si aceasta a fi dupa gândul lui pentru a lui îndreptare si îndata au întins la pamânt pe Claudie de patru parti si porunci sa-l bata cu toiege pe spate. Dupa aceea spânzurându-l cu degetele mâinilor, l-au ars la picioare cu jeratec si i-au zgâriat coastele cu bolduri, si iarasi frecându-l peste rani cu hârburi, l-au ars cu papura. Iar sfântul auzind totdeauna zicându-i, fa jertfa zeilor si ai sa te izbavesti, a raspuns: "Am zis odata ca pentru credinta lui Hristos Domnul meu, nici de moarte nu bag seama, ci fa ce-ti este voia. Si pogorându-l de pe lemn l-au bagat în temnita si l-au adus înaintea judecatii pe Asterie, catre care a zis Lisie: "Cum îți este numele?" Si tacând sfântul, nevrând sa raspunda, a poruncit de i-au zdrobit dintii si auzind sfântul pe crainic zicând: "Jertfeste zeilor", acesta a raspuns: "Ceea ce vrei sa faci, guvernatorule, fa; ca eu nu ma voi lepada niciodata de Dumnezeuul meu".

Atunci spânzurându-l l-au strujit si asternându-i jaratic din jos i-au ars picioarele. Dupa aceea batându-l cu toiege, l-au bagat în temnita. Si au adus pe Neon, care întrebat fiind si el, cum îți este numele, a zis: "De vei vrea sa afli numele meu guvernatorule, Neon ma cheama. Iar mai mult decât aceasta de la mine nu nadajdui a sti; ca fiind eu frate cu cei ce înaintea mea au fost pedepsiti, nu pot sa ma despart de dânsii, ci iata înaintea ta sunt pentru marturisirea Hristosului meu si nu zabovi a face ceea ce vrei sa faci". Atunci întinzându-l si pe el, l-au batut rau, asternând si sub picioarele lui foc si batându-l multe ceasuri, l-au bagat în temnita si a doua zi, sezând Lisie pe scaun la judecata, au adus înainte pe Sf. Claudie si i-au zis: "Spune-ne de te-ai dojenit însuti pe tine si ti-ai schimbat gândul si ai gând mai bun". Sfântul a zis: "Înca mai îndraznet îți stau înainte astazi decât ieri, facându-ma mai ager pentru chinurile tale si mai îndraznet".

Deci îndata legându-l vârtos, l-au ridicat de degetele mâinilor si ale picioarelor si aducând cleste si croiale de descheieturi, i-au desfacut mâinile si picioarele de la încheieturi. Si dupa multa vreme de sedere spânzurat, pogorându-l mai mult mort, l-au bagat în temnita. Dupa aceea uitându-se Lisie si la Sfântul Asterie cel ce fusese adus înainte, i-a zis: "Dar tu ce zici? Te-ai gândit sa jertfesti zeilor si sa scapi de acum înainte de chinuri?" Iar sfântul a zis: "Celui ce cunoaste pe adevaratul Dumnezeu si-si pune toata nadejdea în El, nu-i este grija de moarte, macar de ar cadea în mii de rele". Atunci a zis Lisie: "Spânzurati-l si-i strujiti coastele si sa i se taie degetele mâinilor si ale picioarelor si sa-i frigeti coapsele cu frigari arse în foc". Si facându-se acestea, sfântul de dureri mari si iuti ce simtea a strigat: "Vada Dumnezeu acestea ce faci tu robului Lui, necuratule, si sa-ti faca dreapta izbândire". Deci Lisie a poruncit sa bage

pe acesta în temnița și să aducă pe celălalt la întrebare, și stând Sfântul Neon de față, tot același era ca și întâi cu îndrăzneala și întinzându-l iarasi la pământ l-au bătut cu vine de bou și înnoindu-i ranile cele de mai înainte, l-au făcut peste tot trupul rani și l-au bagat în temnița. Atunci a poruncit guvernatorul de a aduce și pe Neonila sora sfinților și aflându-o și pe ea mai tare decât piatra în credința lui Hristos, a poruncit de a bătut-o peste obraz și a legat-o de picioare și a bătut-o pe talpi cu bice. Apoi a spânzurat-o de degetele mâinilor. De aceea au ras-o pe cap și întinzându-o pe patru părți, au torturat-o pe trup cu curele crude. După aceea au întins-o la pământ cu fața în sus și au umplut un vas cu jaratic și l-au pus pe pântecele sfintei sfârâind și astfel au scos-o din viața aceasta. Apoi bagând cinstul ei trup într-un sac, l-au aruncat în mijlocul mării. Iar pe Sfintii Mucenici Claudie, Asterie și Neon, taindu-le slujitorii capetele afara din cetate, i-au aruncat să-i mănânce fiarele și pasarile. Și așa s-au sfârșit sfintii și bunii mucenici și frați biruitori ai lui Hristos și au luat cununa biruinței.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Apostoli din cei 70, Tertie, Marcu, Iust, care se cheama și Isus, și Artema.

Acești Sfinti Apostoli sunt din cei șapte-zeci, luminati fiind în credința cea către Dumnezeu. Deci Tertie a fost al doilea episcop de Iconiu după Sosipatru și a împlinit propovăduirea acestuia și a înnoit pe toți cei rămasi cu sfântul botez, adică cei ce rămaseseră de la Sosipatru, făcându-se facător de minuni, a scris și Epistola Sfântului Pavel către Romani. Iar Marcu nepotul de frate al Varnavei de care pomeneste Apostolul Pavel în epistola și acesta a fost hirotonit episcop al Apoloniadei risipind cu propovăduirea adevărului închinarea la idoli. Iar Iust caruia și Isus îi zice, a fost episcop în Elefterupolis, atragând pe toți la cunoștința adevărului cu cuvântul învățării sale. Iar Artema a fost episcop în Listra, împrăștiind toate vicleniile demonilor, ca un slujitor desăvârșit al lui Hristos. Deci așa nevoindu-se acești patru apostoli pentru dreapta credință și căzând întru mari și grele bătăneli cu pace și-au dat sufletele către Domnul.

Tot în această zi, Sfintii 9 Mucenici, care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Manuel, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Dometie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, un calau oarecare cunoscând pe Hristos, și în închisoare întunecată fiind bagat s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

31 Octombrie

În aceasta luna, în ziua a treizeci și una, pomenirea Sfinților Apostoli din cei 70: Stahie, Amplie, Urban, Narcis și Apeles.

Dintre acești cinci Sfinți Apostoli Stahie a fost pus episcop al Vizantie de către Apostolul Andrei, și a zidit și biserica în Arghiropol, la care se aduna nenumărată mulțime de creștini și-i învăța. Și așa vițuind săisprezece ani, cu pace a raposat. Iar Sfântul Apeles ajungând episcop al Iracliei și pe mulți aducând la credința lui Hristos, a luat fericitul sfârșit. Iar Sfinții Amplie și Urban, fiind făcuți și ei episcopi, tot de același Apostol Andrei: Amplie cetății Odisopoleos, iar Urban Machedoniei, și pentru marturisirea în Hristos și a idolilor surpare omorâți fiind de iudei și de elini și-au dat fericitele lor suflete lui Dumnezeu. Iar Narcis fiind făcut episcop al atenienilor și în multe feluri fiind chinuit, și-a dat și el sufletul lui Dumnezeu, pentru Care și-a varsat și sângele cu osârdie.

Iar Aristobul, a fost hirotonit și acesta pastor al oilor celor cuvântătoare și pe Hristos tuturor propovăduindu-L, a luat fericitul sfârșit al ostenețelor sale celor multe.

Tot în aceasta zi, Sfântul Mucenic Epimah.

Acesta era din Egipt, foarte frumos la față și locuia la țară, fiind din cetatea Pelusiu. Fiind pârât la guvernatorul Apelian, care chinuia o mulțime de sfinți în Alexandria și când se făcea jertfa idolilor, mergând Epimah cu degrabă s-a apucat să rastoarne jertfelnicul. Deci îndată l-au spânzurat de un lemn și l-au strujit cu unghii de fier și i-au zdrobit oasele cu pietre. Deci stând o femeie acolo, care era oarbă de un ochi și căutând fără abatere tot la sfântul s-a făcut cu dânsa o minune mare și dorită, că strujind pe sfântul și rupându-se oarece parte din trupul său și fiind aruncată în văzduh, a picat picătura din sângele lui în ochiul ei cel beteag și închegându-se picătura, o minune! i se făcu lumina și i se făcu ochiul sanatos, apoi și capul sfântului s-a tăiat.

Tot în aceasta zi, cel între sfinți Parintele nostru Iacov, episcopul Migdoniei, unul din cei 318 Sfinți Parinti din Niceea.

Acest Sfânt Parinte Iacov a fost episcop în Antiohia Migdoniei, careia îi zic și Nisibia și pentru înalta lui virtute, făcându-se mare și de minuni făcător, a înviat morți cu puterea lui Hristos și a întors pe mulți din nebunia idolească spre cunostința dumnezeiască și pe alții care de frică omenească se lepadau de Hristos i-a făcut de s-au întors la Dânsul. Și a scris și o carte foarte de folos și a urmat unele din acea carte Teodorit episcopul Cirului în Istoria sa de Dumnezeu iubitoare. Acesta răbdând multe încercări de la împărații închinători la idoli și neînduplecându-se, a ajuns până în zilele marelui împărat Constantin, de a fost unul din acei trei sute optsprezece sfinți parinti care s-au strâns la Soborul cel dintâi ecumenic și pecetluind și adevărind cu cei ce erau împreună cu dânsul câte s-au propovăduit acolo cu buna credință, s-a dus la Constantinopol la marele Mitrofan și comunicând cu dânsul și îngropându-l după ce a raposat, s-a

întors la scaunul sau si putin traînd în urma si luminând cu semne si cu minuni, a raposat întru Domnul.

Tot în aceasta zi, povestirea lui Teodorit episcopul, despre viata si nevointa unui oarecare marturisitor nenumit.

În zilele apostatului Iulian, un tânar oarecare, fecior de preot idolesc, fiind crescut în pagânătate, a trecut în ceata bunilor credinciosi în acest chip: O femeie oarecare vestita în frica lui Dumnezeu si cu vrednicia diaconita, era cunoscuta cu mama sfântului acestuia. Acesta când venea el cu mama-sa înca mic fiind, îl primea si-l îndemna spre creștinătate. Dupa aceea murind mama-sa, mergea la dânsa tânarul si lua obisnuita învatatura. Si întarindu-se cu aceste învataturi ale cinstitei femei a întrebat-o zicând: "Cum as putea sa scap de ratacirea tatalui meu si sa fiu partas al adevarului, pe care îl propovaduiesti tu?" Iar ea i-a zis: "Trebuie, fiul meu, sa scapi de la tatal tau si sa alegi pe Facatorul si al tau si al lui si sa mergi într-alta cetate, unde vei putea sa scapi de mâinile pagânului împarat". Si ea i-a fagaduit ca-i va purta grija, de va ajunge lucrul acesta la sfârșit. Iar tânarul a zis: "Îmi voi da si sufletul".

Trecând câteva zile, Iulian a venit în Antiohia la Dafne, aducând jertfe de obste cu poporul si împreuna cu dânsul s-a suit si tatal copilului, fiind preot idolesc, ca avea obicei a merge si el cu împaratul. Deci era si copilul cu tatal sau si cu alt frate al lui, ca era slujitor capistei si stropea bucatele împaratești, caci sapte zile obisnuia de a praznui la Dafne. Iar la ziua dintâi stând înaintea copilul la rânduielile slujbei ce avea de presara înaintea împaratului si stropind spurcatele bucate dupa obicei si umplându-se de ura, a fugit si a mers la Antiohia si îndata sosind la acea minunata femeie i-a zis: "Eu m-am tinut de cuvânt si am facut precum am fagaduit, de am venit, iar tu te îngrijeste si de mântuirea mea si de a ta, si împlineste ce mi-ai fagaduit".

Sculându-se îndata, a dus pe copil la omul lui Dumnezeu, la Sfântul Meletie si acesta l-a asezat ca sa se afle sus la locasul lui. Iar tatal sau cautându-si copilul, a înconjurat Dafnele si mergând în cetate a luat aminte în toate par-tile, înconjurând drumurile si cararile ca sa-l afle. Deci, mergând si acolo unde era locasul Sfântului Meletie, cautând în sus, l-a vazut unde se pleca în jos si grabind l-a apucat si l-a pogorât târâs; si aducându-l la casa lui întâi l-a batut cu toiege si i-a patruns spinarea si mâinile si picioarele cu frigari arse. Dupa aceea l-a închis într-o camera si încuind-o pe din afara s-a suit la Dafne. Acestea eu (zice fericitul Teodorit) am auzit povestind om batrân fiind atunci, ca facându-se minunat si plin de dumnezeiescul har, a zdrobit toti idolii tatalui sau si batjocorea slabiciunea lor.

Dupa aceea luându-si seama de ce facuse pentru venirea tatalui sau se ruga lui Dumnezeu sa-i îngaduie sa zdrobeasca încuietorile si sa se deschida usile, ca pentru Tine, Doamne, zicea, am patimit si am facut aceasta. Si zicând eu, zice, aceste cuvinte au cazut încuietorile si s-au deschis usile. Si numaidcât am iesit si m-am dus la acea femeie si ea îmbracându-ma în port femeiesc si tiindu-ma în camera ei, m-a dus iarasi la Sfântul Meletie. Iar el m-a dat în mâna patriarhului din Ierusalim, fiind atunci Sfântul Chiril si asa ne-am dus noaptea în Palestina".

Deci după moartea lui Iulian, a povătuit acesta și pe tata-sau la dreapta credință; și ajungând la bătrânețe și purtând ranile pe trupul sau și povătuind și pe alți elini spre dreapta credință. S-a dus și el către vesnicele locasuri.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici: Stefan, Varnava, Trofim, Dorimedont, Cosma, Damian, Sava, Vas, Avramie și cei împreună cu dânsii.

Tot în această zi s-a savârșit Sfântul Mucenic Pes, fiind lovit cu piatra în cap.

Tot în această zi, Sfintele douăsprezece tinere, care înăuntrul camării spânzurate fiind, s-au savârșit.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Seleuc și Stratonica, împreună-vietuitori, care de sabie s-au savârșit și pururea izvorăsc mir.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Gordian, care de sabie s-a savârșit.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Epimah Romanul, care de sabie tăiat fiind, s-a savârșit.

Tot în această zi, Sfinții trei Mucenici cei din Melitina, carora zdrobindu-li-se picioarele, s-au savârșit.

Tot în această zi, Sfântul nou Mucenic Nicolae, care în Hio a marturisit la anul 1754 și care de sabie s-a savârșit.

Tot în această zi, Sfântul Ioan Kochurov, Misionar Ieromartir din America.

Viața Sf. Ioan Kochurov, Misionar Ieromartir din America, Preot Mucenic al Revoluției Ruse

În 31 octombrie 1917, în Tsarskoye Selo, s-a deschis un capitol nou plin de durere pământeană și bucurie cerească în istoria sfinților ruși, și anume Noii Mucenici ai sec. al XX-lea. Acest capitol se leagă de numele păstorului ortodox rus care a fost printre primii jertfitori de suflet pentru enoriași în lupta purtată împotriva dușmanilor lui Dumnezeu din secolul XX: Arhipreotul Ioan Kochurov.

Părintele Ioan Kochurov s-a născut în 13 iulie 1871, în satul Bigildino-Surka din provincia Danky, regiunea Ryazan, într-o familie credincioasă cu

mulți copii. Părinții săi erau preotul Alexandru Kochurov și soția Ana (Perehvalskaya). Părintele Alexandru a slujit aproape întreaga viață în Biserica Botezului Domnului din satul Bigildino-Surka, diocesa Ryazan, începând cu ziua hirotonirii sale în 2 martie 1857, alternând anii de slujire preoțească în parohie cu îndeplinirea obligațiilor sale ca profesor al legii lui Dumnezeu la școala din sat. Exemplul său de viață a influențat existența fiilor săi, mai ales a lui Ioan, care s-a dovedit cel mai sensibil duhovnicește dintre toți. Tatăl era în viziunea lor figura radiantă a preotului paroh, plin de smerenie și har.

Creșterea și educarea preotului Ioan bazate pe tradițiile de necontestat ale generațiilor de preoți îngemănate cu călăuzirea naturală a omului pe calea credinței ortodoxe, au întrevăzut un drum clar al tânărului pe urmele tatălui său în slujirea preoțească. Studiile Părintelui Ioan (la început în cadrul Școlii Teologice din Danky și apoi la Seminarul Teologic Ryazan) s-au încununat nu numai cu succese remarcabile în învățarea disciplinelor teologice dar și cu exemplul de evlavie în credință demonstrată în vremuri nu tocmai renumite pentru trăirea duhovnicească și morală.

Viitorul preot a absolvit cu succes seminarul în anul 1891. Luând examenul de intrare la Academia Teologica din Sankt Petersburg, Ioan a devenit student la una din cele mai prestigioase instituții de învățământ din Rusia. În timpul studiilor la academie, Ioan și-a format un drum clar către preoția de parohie. Chiar din timpul studenției Părintele Ioan a combinat posibilitatea de a sluji ca preot de parohie cu activitatea de misionar, pe care o considera întruchiparea ideală a unui preot ortodox. După absolvirea academiei în 1895 cu distincția unui student adevărat, Ioan a fost trimis la Dioceza Insulelor Aleutine și Alaskăi conform dorinței sale aprinse de a sluji ca misionar.

Curând după casatoria sa cu Alexandra Chernisheva, sosirea lui în America protestantă a însemnat șocul tangenței cu o viață mult diferită de cea cu care era obișnuit în Rusia Ortodoxă. Aflat pentru prima dată în SUA, părintele a ajuns în New York, un oraș hiper-monden față de orașele rusești ortodoxe. Deși nu stăpânea încă limba engleză, părintele s-a adaptat destul de repede la viața americană necunoscută pentru el până atunci, fără prea mari complicații psihologice sau de altă natură, primind ajutor din partea comunității ortodoxe new-yorkeze, destul de modestă ca număr la acea vreme. Trebuie subliniat faptul că viața Bisericii în Dioceza Alaska și I-le Aleutine era foarte diferită de viața în celelalte părți ale țării, care pe cât era de întinsă geografic pe atât era de săracă în preoți. Dar misionarismul ortodox rus exista deja de aproape o sută de ani în California de Nord, în Insulele Aleutine și Alaska, viața bisericii fiind condusă prin cumulul unor parohii destul de numeroase, cu resurse financiare semnificative. După mai multe generații în America, parohiile s-au acomodat la noua lor viață pe pământ străin. Însă viața ortodoxă din restul țării era doar în fază incipientă. Era necesară o activitate de înduhovnicire serioasă din partea clerului pentru a "crește" parohii ortodoxe normale în pădurea de ramificații multiconfesionale a unei populații multinaționale. Tocmai pentru această parte a diocezei a fost destinat părintele Ioan, din ziua hirotonirii sale ca preot în 27 august 1895, de către Episcopul Alaskăi și Insulelor Aleutine, Preasfințitul Nicolae.

Începutul activității sale ca preot slujitor de parohie a fost marcată prin înființarea unei parohii ortodoxe în Chicago în 1892 de Episcopul Nicolae. Numit ca preot paroh la catedrala Sf. Vladimir din Chicago în 1895 din

ordinul Sfântului Sinod, Părintele Ioan s-a lovit de o viață de parohie mult diferită de cea a parohiilor ortodoxe din Rusia, care erau organizate și înrădăcinate în tradiții vechi de secole.

Fiind o insulă îndepărtată cu viață creștin-ortodoxă, la sute de mile distanță de celelalte parohii ortodoxe dispartate pe teritoriul nord-american, Bisericile Sf. Vladimir din Chicago și Trei Ierarhi din Streator la care era afiliată, aveau nevoie de eforturi eroice din partea tânărului părinte Ioan pentru a le putea stabili așa cum trebuie. După aproape trei ani de la înființare, parohia încă nu și-a câștigat statutul de parohie complet stabilizată.

Slujind la parohia din Chicago și Streator, mică și formată din enoriași de diferite nații, părintele a crescut acești oameni în credința ortodoxă, care nu erau decât niște imigranți săraci, nefiind sprijinit în munca sa de o comunitate bine încheată, cu suficiente resurse materiale.

Într-un articol publicat în decembrie 1898, Părintele Ioan a descris foarte expresiv comunitatea parohială din Chicago-Streator, astfel: Parohia Ortodoxă a Bisericii Sf. Vladimir din Chicago este formată dintr-un număr mic de ruși originari, din slavi galici și unguri, arabi, bulgari și aravieni. Majoritatea enoriașilor sunt muncitori care-și câștigă existența nu departe de casă, în suburbiile orașului. La această parohie mai este afiliată și Biserica Trei Ierarhi din orașul Streator. Acesta împreună cu orașelul Kengley se află la 94 mile de Chicago și sunt renumite pentru minele lor de cărbune. Parohia ortodoxă de acolo este formată din slovacii care muncesc acolo și au fost convertiți de la Uniați.

Prin caracterul său unic, comunitatea de enoriași ai parohiei Chicago-Streator cerea din partea părintelui Ioan o combinație abilă de calitate pastoral-liturgice și misionare totodată, care i-ar permite nu numai să stabilizeze spiritual și administrativ parohia, dar și să mărească continuu numărul enoriașilor prin convertiri și prin atragerea la ortodoxie a locuitorilor creștini diversificați etnic din Illinois. Chiar din primii trei ani ai slujirii sale, părintele Ioan a adăugat la numărul enoriașilor săi 86 de uniați și cinci catolici, ajungând la un număr de enoriași permanenți de 215 bărbați în Chicago și 88 în Streator. Mai existau și două școli de religie active, afiliate la parohii, cu mai mult de 20 de elevi înscriși, așa numitele școli de duminică, cu cursuri în zilele de duminică de-a lungul anului școlar și cursuri de zi în timpul vacanțelor.

În activitatea sa, părintele Ioan a continuat să promoveze cele mai bune tradiții ortodoxe ruse în America de Nord, organizând frații pe lângă cele două biserici din Chicago și Streator, a căror scop principal era întrajutorarea enoriașilor pe baza unui program social și material de sprijin reciproc, ca membre ale Societății Ortodoxe de Ajutor Reciproc. Cu toată munca laborioasă pe care o desfășura în parohie, părintele Ioan nu-și neglija nici responsabilitățile importante ale diocezei care-i reveneau. Astfel, în 1 aprilie 1897 părintele Ioan a fost ales membru al Comisiei de Cenzori nou constituite pe lângă Dioceza din Alaska și I-le Aleutine, pentru a revizui texte în limbile rusă, ucrainiană și engleză. În 22 mai 1899, părintele a fost ales președinte al Comitetului de conducere al Societății de Ajutor Reciproc, prin decretul Episcopului Tihon al Alaskăi și Aleuților, de curând sosit în eparhie.

Răsplata pentru munca complexă desfășurată de Părintele Ioan nu s-a lăsat mult așteptată. După primul an de slujire preotul a primit înalte distincții preoțești din partea Preasfințitului Episcop Nicolae.

Unul din principalele obstacole în desfășurarea normală a ciclului liturgic la parohia Chicago-Streator era specificul clădirilor, nepotrivite pentru derularea activității în biserică. Biserica Sf. Vladimir din Chicago ocupa o parte dintr-o clădire închiriată în sud-vestul orașului. La parterul casei biserica era separată printr-un perete de bucătăria și camera unui chiriaș, iar la etaj erau mai multe camere mici unde locuia părintele cu familia sa și cantorul bisericii. Biserica Trei Ierarhi din Streater găzduia holul secțiunii ruse a Expoziției Mondiale din Chicago.

Însă soluția pentru rezolvarea problemelor vieții parohiei părintelui Ioan a venit în 30 noiembrie 1898, odată cu numirea Episcopului Tihon, viitorul Patriarh al Moscovei, în fruntea Diocezei din Alaska și Insulele Aleutine.

Îndeplinindu-ți cu râvnă obligațiile ierarhice, Episcopul Tihon a reușit încă din primele luni ale numirii sale în fruntea diocezei, să viziteze aproape toate parahiile ortodoxe împrăștiate în vastul teritoriu al Alaskăi și I-lor Aleutine, cu scopul de a se familiariza cu nevoile principale ale clerului acestei dioceze.

Ajungând pentru prima dată în Chicago în 28 aprilie 1899, Episcopul Tihon i-a binecuvântat pe Părintele Ioan și pe enoriașii săi. În ziua următoare a și inspectat un loc de pământ potrivit pentru ridicarea noii biserici atât de necesară pentru parohia din Chicago. În 30 aprilie episcopul a vizitat Biserica Trei ierarhi din Streater și a condus slujba de priveghere de la Biserica Sf. Valdimir din Chicago. A doua zi, după Sfânta Liturghie, a aprobat procesul-verbal al ședinței comitetului întrunit pentru aprobarea construcției bisericii din Chicago, comitet prezidat de Părintele Ioan.

Dar resursele financiare limitate ale parohiei Chicago-Streator și enoriașilor care erau mai degrabă săraci, nu i-au permis părintelui Ioan să înceapă prea curând construcția. Simțind dorul de casă, părintele a hotărât să viziteze Rusia sa Ortodoxă, cu aprobare din partea episcopului, după cinci ani de înstrăinare în America.

Cu gândul la nevoile parohiei care i s-a încredințat, părintele a hotărât ca în perioada vacanței din 15 ianuarie până în 15 mai 1900, să strângă bani în Rusia ca să poată porni construcția noii biserici precum și al unui cimitir ortodox în oraș. Având succes la donații, imediat după întoarcerea sa în America a început construcția. În 31 martie 1902 Episcopul Tihon a condus slujba de sfințire a fundației bisericii.

Mânat de harul divin și cu un simț practic foarte dezvoltat, Părintele Ioan a reușit să finalizeze construcția bisericii în anul 1903, cu un cost total de 50.000 de dolari, bani mulți la acea vreme.

Sfințirea noii biserici cu hramul Sfintei Treimi a fost făcută de Episcopul Tihon, o adevărată sărbătoare pentru dioceza ortodoxă rusă din America de Nord. Peste doi ani, la sărbătorirea celor zece ani de slujire a Părintelui Ioan ca preot, cele mai multe felicitări i s-au adus pentru construcția bisericii Sfânta Treime care a devenit una dintre cele mai faimoase biserici ortodoxe din America. "Acest an a fost plin de cele mai vii sentimente,

unele dureroase, altele plăcute; un an de interminabile colectări de fonduri în Rusia, de nopți nedormite, de nervi greu încercați și multe neîmpliniri dar iată dovada grijii dumneavoastră: o biserică ridicată prin truda mâinilor, cu aspectul magnific al unui templu ortodox rus care-și ridică crucile strălucitoare în Chicago, izvorînd pacea și dragostea adevărată în sufletele turmei!"

Pentru activitatea sa deosebită Părintele Ioan a primit Ordinul Sfânta Ana (clasa a III-a) în ziua de 6 mai 1903, prin recomandarea Episcopului Tihon.

În primii nuă ani de slujire, Părintele Ioan a fost singului părinte slujitor în parohia Chicago-Streator. În același timp, el a continuat să participe activ la rezolvarea diferitelor probleme din viața diocezei nord-americane. În februarie 1904, Părintele Ioan a fost ales președinte al Comisiei de Cenzori de pe lângă Dioceza Alaskăi și I-lor Aleutine, în cadrul căreia era deja membru de 7 ani. În iunie 1905, a fost un participant activ în pregătirea întîlnirilor clerului diocezei care s-au ținut la Old Forge, sub îndrumarea Episcopului Tihon, unde s-a discutat organizarea primului Sinod al Diocezei din America de Nord și I-le Aleutine, pentru prima dată în istorie. În atmosfera solemnă indusă de sesiunea Sinodului organizat în 20 iulie 1905, Părintele Ioan și-a comemorat primii 10 ani de slujire preoțească. Data concretă a aniversării a fost 27 august.

În biserica Sf. Mihail din Old Forge, în prezența a numeroși clerici din dioceză, în frunte cu Preasfințitul (acum sfântul) Rafail, Episcopul Brooklyn-ului, Părintele Ioan a fost onorat cu o cruce de aur de pus în piept, iar cuvântul ce l-a pus înainte a oferit o descriere obiectivă a întregii activități pastorale a părintelui Ioan în America de Nord. *"Direct de pe băncile seminarului, părăsind patria mamă, ați venit în acest loc străin ca să vă consumați întregul suflu al tinereții, toată forța și harul pentru acea grijă divină care vă caracterizează vocația. Vi s-a lăsat o moștenire grea: biserica din Chicago nu avea locul ei meritat, fiind încropită într-un spațiu mizer dintr-o clădire umedă, aproape prăbușită. Parohia, cu legăturile ei slab definite, era formată din oameni heterodocși răsfirați prin oraș și sfâșiați de fiarele sălbatice. Toate acestea ar fi putut duce un suflet tânăr la deznădejde dar sfinția voastră ați luat cu curaj pe umeri sarcina de a găsi scânteia în maldărul de gunoai și de a aprinde focul sfânt într-un grup mic de credincioși! Lepădarea de sine v-a ajutat să nu băgați în seamă calamitățile, bolile, locuința sărăcăcioasă cu pereți șubrezi și podele sparte prin care băteau toate cele din afară, punînd în pericol sănătatea sfinției voastre și a întregii familii. Copiii vi-au fost bolnavi, soția la fel, iar reumatismul cronicizat părea să vă doboare nădejdea și să vă sece toată energia. Vă mulțumim și pentru o altă faptă mare care este o nestemată nepieritoare în cununa de laudă pentru cei zece ani de slujire preoțească, și anume activitatea plină de sacrificii în funcția de președinte al îndrăgitei noastre Societăți de Binefacere, în funcția de cenzor al tipografiei noastre misionare iluminătoare și eforturile depuse pentru organizarea parohiilor din Madison - Illinois și Hartshorne din Oklahoma. În completarea tributului adus sfinției voastre, dorim să amintim și alte aspecte care accentuează valoarea muncii sfinției voastre și a rezultatelor, implicit. Depărtarea parohiei din Chicago v-a rupt de frații d-voastră din America, deprivîndu-vă în toți acești ani de șansa de a vă întîlni cu preoții frați întru credință, fiindu-vă cenzurat tocmai elementul care încoronează viața și activitatea de misionar. Cât de dureroasă a putut fi această izolare pe*

care ați simțit-o mai ales atunci când ați fost nevoit să vă botezați propriii copii, în lipsa altor preoți ortodocși în apropiere... Fie ca această Sfântă Cruce să fie mărturie a iubirii noastre frățești iar imaginea Mântuitorului pe Cruce să vă dea puterea să îndurați greutățile, neplăcerile și suferințele care sunt iminente în viața unui preot misionar și să vă încurajeze în munca sfinției voastre în numele Păstorului și Dătătorului de Viață, Domnul Nostru Iisus Hristos."

La mai puțin de un an de la aniversarea deceniului de slujire, cele mai înalte autorități bisericești i-au oferit Părintelui Ioan unul dintre cele mai prestigioase ordine bisericești care au încoronat merituosele sale eforturi din cadrul diocezei Americii de Nord și I-lor Aleutine. Prin ordinul Sfântul Sinod Părintele Ioan a fost ridicat la rangul de arhiepiscop în data de 6 mai 1906.

Acum începea o nouă eră în activitatea de slujire a părintelui Ioan. Ca unul dintre cei mai respectați arhiepiscopi din dioceză, fiind mult apreciat de Episcopul Tihon pentru activitatea sa pastorală deosebită, Părintele Ioan era din ce în ce mai mult implicat în rezolvarea celor mai presante probleme administrative ale diocezei. În mai 1906 părintele a fost numit protopop al New-York-ului și Statelor Estice iar în februarie 1907 a fost unul dintre cei mai activi participanți la primul Consiliu Ortodox Nord-American din Mayfield, unde s-a discutat problema convertirilor rapide care aveau loc în cadrul diocezei nord-americane și aleutine de la greco-catolici la ortodoxia rusă din America, baza de mai târziu a bisericii ortodoxe din America.

În perioada 1903-1907, parohia Chicago-Streator, ridicată cu eforturile viețuitorilor ei, a ajuns una din cele mai înfloritoare parohii episcopale, fiind angrenată într-un proces de funcționare prin energia proprie. Dar oricât de satisfăcătoare au fost eforturile activității sale în America de Nord, Părintele Ioan avea un dor nestăvil de țara sa, pe care a revăzut-o pentru câteva luni de când venise în America. Pe lângă asta, dorind să dea o educație mult mai bună copiilor săi, părintele a luat în calcul posibilitatea de a se întoarce în țara natală și a-și continua misiunea preotească acolo. Ceea ce l-a impulsivat cel mai tare în decizia sa de a adresa o cerere de transfer în Rusia, a fost rugămintea stăruitoare a bătrânului său socru, preot la dioceza Sankt Petersburg, de a se reîntoarce pentru a prelua frâiele parohiei sale. În urma cererii sale părintele a fost eliberat din funcția sa în cadrul diocezei nord-americane și aleutine în 20 mai 1907, pregătindu-se pentru mutarea înapoi în Rusia. Însă cu o săptămână înainte de plecare, au primit o veste tragică de-acasă, prin care erau anunțați că tatăl Alexandrei murise.

În iulie 1907, după 12 ani de slujire la parohia Chicago-Streator, atât de dragă inimii sale, părintele Ioan s-a întors acasă, înfruntând necunoscutul ce avea să-l trăiască în patria mamă, unde a rămas până la sfârșitul slujirii sale ca preot.

Întoarcerea sa în Rusia în vara anului 1907 a însemnat nu numai un nou început ca preot slujitor la dioceza Sankt Petersburg, de altfel cunoscută lui din timpul anilor studenției, ci și provocarea aplicării cunoștințelor sale păstorești, acumulate în America, în domeniul educației teologice. Prin ordinul Consistoriului Bisericii Sankt Petersburg, în august 1907 Părintele Ioan a fost numit membru al clerului Catedralei Schimbării la Față din

Neva iar din 15 august 1907 a început să predea Legea la gimnaziul de băieți și fete din Narva. Din ordinul șefului departamentului educațional din S. Petersburg, intrat în vigoare în 20 octombrie 1907, P. Ioan a fost titularizat pe postul de profesor al Legii lui Dumnezeu în gimnaziul de băieți (acest termen vine din lb. rusă și se referă la întreaga învățătură ortodoxă) fiind angajat și ca profesor pentru aceeași materie la gimnaziul de fete din Narva, ceea ce a devenit centrul slujirii sale bisericești pentru următorii nouă ani din viață.

Viața simplă și provincială din Neva, cu mai puțin de jumătate din populație ortodoxă rusă, îi amintea într-o oarecare măsură Părintelui Ioan de viața pe care a dus-o în America, unde a avut de a face cu influențele heterodoxe. Cu toate acestea, activitatea sa ca profesor al Legii Domnului în două gimnazii în care prevalau indubitabil elementul cultural rus și etosul religios ortodox, îi inducea părintelui un sentiment familiar din copilărie, acela de a respira aerul unei vieți ortodoxe ruse.

În acei ani, cumulul de ore în clasă era de 16 pe săptămână la școala de băieți și 10 la cea de fete, ceea ce îl solicita mult, având în vedere diferența claselor în care predă subiectul foarte vast al Legii lui Dumnezeu, pentru care profesorul trebuia să cunoască variatele probleme atât din punct de vedere teologic cât și social contemporan. Pe cât cei 12 ani de slujire preoțească în parohia Chicago-Streator l-au transformat pe Părintele Ioan într-unul dintre cei mai respectați păstori din dioceză, pe atât ce 9 ani ca profesor al Legii lui Dumnezeu (de altfel, fără evenimente spectaculoase dar concentrate pe iluminarea spirituală imparțială) l-au făcut pe Părintele Ioan cel mai practic profesor teolog și cel mai erudit predicator ortodox. După numai cinci ani de predare a Legii Divine în școlile din Neva, Părintelui Ioan i-a fost înmănat ordinul Sf. Ana (Clasa a II-a) în 6 mai 1912, iar după patru ani, realizările părintelui în domeniul educației teologice au fost recunoscute prin Ordinul Sf. Vladimir (Clasa a IV-a). Alăturat celorlalte numeroase distincții de stat și clericale, acest ordin al Sf. Vladimir i-a conferit merituosului arhipărinte dreptul la titlul de nobilitate.

Succesele răsunătoare ale Părintelui Ioan în activitatea de profesor au fost încununate de satisfacția pe care acesta o avea la gândul că toți cei patru fii ai săi au putut beneficia din plin de călăuzirea sa spirituală pe toată perioada cât au fost elevi la gimnaziul din Neva.

Cu toate acestea, alături de avantajele de necontestat pe care i le-a adus această nouă perioadă de slujire pastorală Părintelui Ioan, după întoarcerea sa pe pământul strămoșesc după ani buni de absență, exista încă un motiv care nu putea decât să împovăreze inima unui preot adevărat cum a fost părintele Ioan toată viața lui. Fiind atașat doar prin aspirații la Catedrala Schimbării la Față fără să fie membru efectiv al personalului cleric, datorită prestației sale ca profesor la școală, Părintele Ioan a fost frustrat nu numai de postul de conducere a catedralei dar și de posibilitatea participării sale la viața parohială a catedralei din Narva. Abia în noiembrie 1916, prin hotărârea Consistoriului Bisericesc din S. Petersburg părintele Ioan a fost numit al doilea preot paroh în postul care era atunci liber la Catedrala Sf. Ecaterina din Tsarskoye Selo, împlinindu-și dorința de a redeveni preot paroh la el acasă.

Tsarskoye Selo, devenit intruchiparea unei epoci întregi din istoria culturii ruse, îmbina armonios calitățile unui oraș provincial liniștit cu cele ale unei capitale răsunătoare cum era S. Petersburg. Catedrala Sf. Ecaterina avea locul ei special în oraș, fiind cea mai mare dintre multele biserici parohiale majoritatea aparținătoare curții imperiale și armatei. Devenind membru al clerului catedralei și mutându-se cu soția și cei cinci copii acolo (cel mai mare dintre fii, Vladimir, era în armată la acea vreme), Părintele Ioan a primit în sfârșit mult visata șansă de a fi din nou activ ca preot paroh la una din bisericile cele mai vestite din dioceza S. Petersburg. Primit cu căldură și reverență de turma bisericii Sf. Ecaterina, încă din primele luni, părintele, ca slujitor minunat al Sfintei Liturghii dar și ca predicator erudit și elocvent, a adunat sub cupola Catedralei Sf. Ecaterina ortodocși din tot orașul Tsarskoye Selo.

Părea ca un astfel de început promițător de care se bucura părintele să îi asigure un viitor de succes în slujirea preoțească. Însă odată cu izbucnirea Revoluției din Februarie în Petrograd la doar trei luni de la începerea activității sale la catedrală, orașul a intrat încetul cu încetul în curentul înșelător al evenimentelor revoluționare.

Revoltele soldaților de la sediile militare din Tsarskoye Selo din primele zile ale revoluției și arestarea familiei regale la palatul Alexandrovsky pe o perioadă de mai multe luni, au atras atenția unor elemente revoluționare extremiste. Aceste cercuri au antrenat țara către un război civil și în cele din urmă către o completă scindare politică internă, a cărei început a fost marcat de participarea Rusiei la măcelul din Primul Război Mondial. Evoluția evenimentelor au schimbat treptat atmosfera pașnică a orașului Tsarskoye Selo, distrăgând atenția locuitorilor de la îndeplinirea îndatoririi zilnice de creștin. Dar și în acele luni tulburătoare mesajul Părintelui Ioan continua să se facă auzit din amvonul Catedralei Sf. Ecaterina, în încercarea de a trezi sentimentele de reconciliere în sufletele creștinilor ortodocși din Tsarskoye Selo, chemându-i la o percepție duhovnicească a vieții lor sufletești, care i-ar ajuta mult la înțelegerea schimbărilor contradictorii care aveau loc în Rusia.

În octombrie 1917 după mai multe zile de la acapararea puterii de către bolșevici în Petrograd, efectele s-au resimțit și în orașelul Tsarskoye Selo. În încercarea de a scoate din oraș trupele Gen. Paul Krasnov Cossack, încă loiale Guvernului Provizoriu, grupurile Armatei Roșii (formate din soldați și marinari acoliți ai bolșevicilor) veneau dinspre Petrograd. În dimineața de 30 octombrie 1917, orpindu-se la intrarea în oraș, forțele bolșevice au atacat cu artileria orașul Tsarskoye Selo. Locuitorii de aici, ca și cei din întreaga Rusie, încă nu înțelegeau că țara lor se afla în pragul unui război civil. În tumultul creat, oamenii alergau la bisericile ortodoxe, inclusiv la Sf. Ecaterina, sperând să găsească liniștea în rugăciuni și slujbe, precum și în predicile preoților direct legate de tragicele evenimente. Tot clerul bisericii Sf. Ecaterina a răspuns prompt la nevoile duhovnicești ale locuitorilor orașului. Sub turlile bisericii înțesate de creștini s-a făcut auzită o predică specială pentru susținerea ideii de stopare a războiului civil. Mai târziu, protopopul catedralei, arhiepiscopul N. Smirnov, împreună cu alți doi preoți, Părinții Ioan și Steven Fokko, au hotărât să organizeze o procesiune sfântă în oraș, cu rugăciuni fierbinți pentru încetarea fratricidului.

Timp de mai multe zile, ziarul Mesagerul Social al Tuturor Bisericilor Rusești, a publicat declarația unui corespondent al unui ziar din Petrograd, care descria evenimentele astfel: "Procesiunea Sfântă a trebuit să-și schimbe cursul inițial datorită unor bombardamente și, deși necunoscută schimbarea de către locuitori, prezența a fost covârșitoare. Plânsul și lamentările femeilor și copiilor înecau cuvintele rugăciunii pentru pace. Doi preoți au predicat în timpul procesiunii, chemînd oamenii la păstrarea calmului în încercările ce aveau să vină. Am înțeles foarte clar că mesajul preoților nu au avut absolut nici o tentă politică."

"Procesiunea a continuat. Amurgul s-a transformat în întuneric iar lumînările pâlpiu în mâinile credincioșilor. Toată lume cânta."

"În acel moment trupele lui Cossack se retrăgeau din oraș. Preoții au fost informați de acest lucru și au fost întrebați dacă nu e momentul să se înceteze rugăciunea, la care preoții au răspuns: "Ne vom face datoria până la capăt". "Aceștia au plecat de la noi iar cei care vin sunt frații noștri. Ce rău ne pot ei face?"

Pentru a preveni luptele de stradă în orașul Tsarskoye Selo, comandamentul Cossack continua retragerea trupelor din oraș în noaptea de 30 octombrie iar în dimineața următoare forțele bolșevice au intrat în Tsarskoye Selo, fără a li se opune cineva. Unul din martorii anonimi ai urmărilor acelor evenimente tragice a trimis o scrisoare Preasfințitului Arhipărinte din S. Petersburg, părintele Ornatsky, care el însuși a fost destinat să îndure mucenicia din mâinile autorităților păgâne. Autorul scrisorii vorbea simplu dar profund despre patimile Părintelui Ioan, astfel: *"Ieri, în 31 octombrie, când bolșevicii au intrat în Tsarskoye Selo cu Armata Roșie, au început să percheziționeze casele ofițerilor militari, făcînd arestări. Părintele Ioan (Alexandrovich Kochurov) a fost luat și dus la marginea orașului, la Catedrala Sf. Teodor, unde a fost asasinat pentru simplul fapt că organizatorii procesiunii sfinte se presupune că s-au rugat pentru victoria armatelor lui Cossack, ceea nu era nicidecum adevărat. Ceilalți proți au fost eliberați ieri seară. Astfel s-a născut încă un mucenic pentru Credința în Hristos. Decedatul, chiar nefiind de mult timp în oraș, a câștigat dragostea adevărată a tuturor, mulți creștini venind să-i asculte predicile."*

Jurnalistul din Petrograd a reconstruit imaginea terifiantă a martirizării Părintelui Ioan, prezentînd următoarele detalii: "Preoții au fost prinși și trimiși la sediul Consiliului Muncitorilor și Reprezentanților Soldaților. Unul din ei, Preotul Ioan a încercat să protesteze și să clarifice situația. A fost lovit de mai multe ori peste față. În țipete și vociferări mulțimea agitată l-a mutat pe preot la aerodromul din Tsarskoye Selo. Acolo s-a tras asupra preotului neajutorat. Acesta a căzut doborât, sângele țâșnindu-i peste sutană. Moartea însă nu l-a luat pe loc. A fost tras de păr și cineva din mulțime a strigat: "Terminați-l ca pe un câine." În dimineața următoare trupul a fost dus la spitalul palatului. Conform ziarului "Problema poporului", șeful statului Duma împreună cu un membru au văzut trupul preotului dar crucea din piept deja dispăruse...."

Aceste împrejurări ale morții de martir a Părintelui Ioan, așa cum le-a prezentat ziaristul, capătă o semnificație spirituală specială dacă le punem pe fundalul unor cuvinte rostite cândva de însuși părintele cu 12 ani înainte de moartea sa, care se dovedesc a fi profetice. În îndepărtata

America, la aniversarea deceniului de slujire preoțească misionară, când i s-a înmănat crucea de aur pentru piept, a spus cu patos următoarele: "Sărut această Sfântă Cruce, un cadou al iubirii voastre frățești pentru mine. Nu vreau să devin patetic spunând acum că nu voiesc să mă despart de ea nici în mormânt. Aceasta ar suna foarte grandios dar trebuie să recunosc că nu ar fi locul ei într-un mormânt. Ea trebuie să rămână pe pământ, pentru copiii mei, pentru posteritate, ca o moștenire sfântă de familie și ca dovadă clară că frăția și prietenia sunt cele mai sfinte lucruri de pe pământ."

Cu acest cuvânt, părintele și-a exprimat mulțumirea față de colegii săi și față de enoriași, fără să bănuiască faptul că această rugăciune despre frăție și prietenie se va face auzită de rușii ortodocși într-un moment în care dragostea și iertarea abia mai existau în Rusia rănită, atrăgând ura nemiloasă a apostatilor asupra sa, care i-au luat viața pământească și i-au furat sfânta cruce din piept, fără să-i poată însă lua cununa biruinței pentru mucenicia de creștin ortodox suferită.

La începutul lui noiembrie 1917, puterea bolșevică nu a putut menține controlul nici măcar asupra suburbiilor Petrogradului, continuând starea de teroare la nivel de stat. Deci, într-o societate terorizată și oripilată, oamenii au cerut să se facă investigații despre execuția acestui preot ortodox rus. Autoritățile au încercat să ducă la bun sfârșit ancheta dar bolșevicii i-au pus capăt, înainte să se poată descoperi criminalii Părintelui Ioan. Pentru viața bisericească rusă moartea acestui preot mucenic a avut o semnificație deosebită, trezind reacții duhovnicești în inimile majorității laice, clerice și ierarhice din cadrul Bisericii Ortodoxe Ruse.

Slujba de înmormântare și depunerea trupului în cripta Catedralei Sf. Ecaterina din Tsarskoye Selo s-a făcut într-o atmosferă șocantă, de durere și neputință. Preasfințitul Beniamin, Mitropolitul Petrogradului, viitorul sfânt mucenic, se afla la Sinodul Ecumenic din Rusia care se ținea în Moscova. La câteva zile de la înmormântare, conducerea diocezei Petrogradului a publicat cu binecuvântarea Mitropolitului Beniamin, următorul anunț în ziarul Mesagerul Tuturor Bisericilor Ruse:

"Miercuri, 8 noiembrie, a noua zi de la moartea Părintelui Ioan Kochurov care a fost ucis în 31 octombrie în orașul Tsarskoye Selo, se va ține slujba ierarhică de pomenire la Catedrala Maicii Domnului de la Kazan, la orele 3,00 p.m., în eterna amintire a celui care a fost Arhipreotul Ioan și a tuturor creștinilor ortodocși care au pierit în conflictul civil din acele zile. Preoții care nu au slujbe în acea zi sunt invitați să ia parte la slujba de pomenire. Îmbrăcămintea se cere albă."

"Curând după această slujbă oficiată la Catedrala Maicii Domnului din Kazan, consiliul Episcopal din Petrograd a publicat o proclamație adresată "Preoților și Consiliilor Parohiale din Episcopia Petrogradului", sub forma primei recunoașteri oficiale a caracterului martiric al morții Părintelui Ioan, făcută în numele Bisericii, dar și a primei declarații din partea Bisericii de sprijinire a familiilor de clerici ai căror membri au fost persecutați și asasinați de păgânii din Rusia. Prin acest document remarcabil de istorie bisericească, elocvent și smerit în fața anticipatelor persecuții viitoare din cadrul bisericii, îmbibat cu reală durere în suflet pentru familia răvășită a

Părintelui Ioan, conducerea diocezei Petrogradului și-a exprimat indignarea față de moartea primului sfânt martir din cadrul diocezei.

"Iubiți frați," așa începea declarația consiliului Episcopal din Petrograd, "În 31 octombrie a acestui an, orașul Tsarskoye Selo a fost martorul muceniciei unuia din păstorii buni ai episcopiei Petrogradului, Arhiepiscopul catedralei locale, Ioan Alexandrovich Kochurov. Fără să aibă vreo vină sau ceva să i se reproșeze, acesta a fost luat din casă, dus la suburbia orașului și împușcat în câmp deschis de mulțimea îndrăcită...."

"Consiliul Episcopal din Petrograd a primit această veste cu profundă îndurerare; durerea este amplificată și de realitatea că, prin dispariția arhiepiscopului, în urma sa a rămas o familie din 6 membri, care nu mai au nici un sprijin, nu au hrană, adăpost sau alte mijloace de subzistență."

"Dumnezeu este Judecătorul celor răi care au curmat violent o viață înfloritoare. Chiar dacă au fugit nepedepsiți de mâna omului, nu vor putea scăpa niciodată de judecata lui Dumnezeu. Dar datoria noastră este să ne rugăm acum pentru liniștea acestui suflet nevinovat și cu toată dragostea pe care o avem să încercăm să vindecăm rana adâncă lăsată în inimile săracilor membri ai familiei martirului. Obligația episcopiei și preoților ei este de a asigura acestei familii condiții materiale decente de viață, de a o întreține și de a asigura o educație potrivită copiilor ei."

"Consiliul Bisericii episcopale, mișcată de cele mai sensibile sentimente, apelează la preoți, consilii parohiale și la toți credincioșii cu dare de mână să ajute în numele Iubirii lui Hristos, această familie săracă, cu cât poate fiecare, pentru că nevoia este mare și timpul este acum!"

". . . Martiriul său este pentru fiecare dintre noi, o amintire vie și un avertisment permanent. De aceea trebuie să fim pregătiți pentru orice. Ca să prevenim aceste situații fără ieșire, cum este cea de acum, trebuie să ne pregătim pentru vremurile de nevoie și să strângem un fond special pentru preoții nevoiași, persecutați și fără sprijin."

"...Consiliul Bisericesc al Diocezei speră să găsească mijloace de a strânge aceste fonduri, menite să șteargă lacrimile orfanilor nefericiți și să punem început bun pentru întrajutorarea fraților noștri nevoiași ...". "A fulgerat, acum e momentul să ne facem Sfânta Cruce!"

În vizitele sale obișnuite la episcopie în perioada Consiliului Tuturor Bisericilor Rusești care se ține în Moscova, Mitropolitul Benjamin a slujit Sfânta Liturghie în 26 Noiembrie, la praznicul de hram al Catedralei Sf. Ecaterina din Tsarskoye Selo. "Sfânta Liturghie s-a încheiat cu o disertație fierbinte din partea ierarhului, în care a apelat la unitate, iubire și frăție din partea enoriașilor", scria un corespondent al publicației Mesagerul Tuturor Bisericilor Rusești. "Mitropolitul a mai vorbit despre teribila moarte a preotului iubit de la biserica locală, părintele Ioan Kochurov. El a subliniat că, deși tragic, evenimentul a fost și un prilej de reconciliere, prin viața pe care și-a închinat-o lui Dumnezeu, dând exemplu de muceniec." Mesajul a sensibilizat până la lacrimi oamenii prezenți. De la Sf. Liturghie s-a mers la mormântul părintelui din catedrală, după care mitropolitul s-a întâlnit cu familia îndurerată la casa parohială.

Astfel, pentru a doua oară, de această dată prin gura unui ierarh episcopal, care l-a pomenit pe preotul ucis, Biserica Ortodoxă Rusă a prezentat moartea Preotului Ioan ca martiriu.

Preasfințitul Patriarh Tihon îl cunoștea bine Părintele Ioan de pe vremea când au lucrat împreună în dioceza Americii de Nord și I-lor Aleutine. Astfel, patriarhul a trimis o scrisoare de condoleanțe Alexandrei Kochurova, văduva părintelui decedat.

La exact cinci luni de la moartea Părintelui Ioan, în 31 martie 1918, dată la care preoții uciși cunoscuți Sfântului Sinod ajunseră deja la 15, la Biserica Seminarului Teologic din Moscova s-a oficiat prima Liturghie de Pomenire a Noilor Ieromartiri și Martiri ai sec. XX din istoria Bisericii Ortodoxe Ruse, de către Preasfințitul Tihon, alți patru ierarhi, zece arhimandriți și protoprezbiteri.

În timpul slujbei de pomenire, la rugăciunea pentru adormirea robilor lui Dumnezeu care au pierit pentru credința lor în biserica ortodoxă, după pomenirea primului ierarh ucis, Mitropolitul Vladimir, a fost pomenit primul arhipreot ucis, și anume Părintele Ioan Kochurov, care prin moartea sa pătimitoare deschide galeria Noilor Mucenici Ruși ai sec. al XX-lea.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

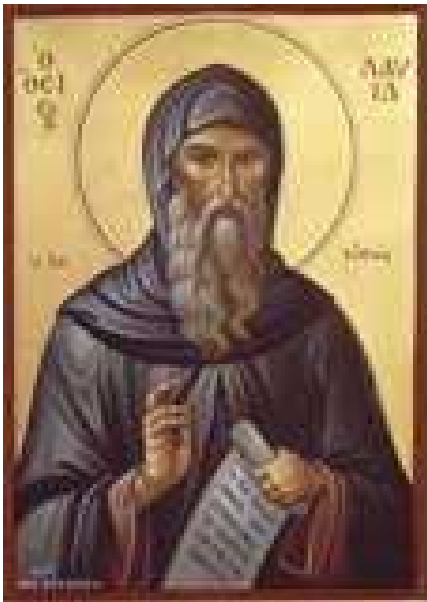
LUNA NOIEMBRIE

SINAXAR

1 Noiembrie

În aceasta luna, în ziua întâia, pomenirea Sfinților și făcătorilor de minuni fără de arginți Cosma și Damian, fiii Teodotei celei din Asia.

Sfinții Făcători de Minuni și Doctori fără Arginți Cosma și Damian

Împreună cu mama lor Teodota erau din Asia Mică (după unii, din Mesopotamia). Tatăl lor care era necredincios a murit când ei erau încă copii. Mama i-a crescut în evlavie creștină. Prin exemplul vieții ei și prin citirea cărților sfinte, Sf. Teodota a păstrat puritatea vieții copiilor ei prin respectarea poruncilor lui Dumnezeu, ajutându-i să devină bărbați virtuoși și drepecți. Educați și formați ca doctori, ei au primit în dar harul vindecării trupurilor și sufletelor bolnave prin puterea rugăciunii. Ei vindecau chiar și animale. Din iubire curată față de Domnul și față de semenii ei nu luau niciodată plată pentru serviciile lor, respectând porunca Mântuitorului Nostru Iisus Hristos care a spus: "În dar ați luat, în dar să dați" (Mt. 10:8). Faima Sf. Cosma și Damian s-a răspândit în toată regiunea și oamenii i-au

numit doctori fără de arginți.

Odată, sfinții au fost chemați la căpătâiul unei femei foarte grav bolnave, pe nume Paladia, care nu a mai găsit vindecare la nici un doctor. Cei doi sfinți, numai prin credință și puterea rugăciunii au reușit să o vindece pe Paladia, care s-a sculat perfect sănătoasă și a dat slavă lui Dumnezeu. Dorind să-i răsplătească pentru binele făcut, Paladia s-a îndreptat spre Damian, arătându-i trei ouă și zicând: "Ia acest dar în numele Sfintei Treimi Dătătoare de Viață, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt." Auzind numele Sf. Treimi doctorul fără de arginți nu a îndrăznit să refuze. Când a auzit Cosma întâmplarea, s-a întristat crezând că făcând aceasta fratele său a încălcat porunca.

Pe patul de moarte, el a cerut ca fratele său să nu fie înmormântat lângă el. Sf. Damian s-a stins și el din viață la scurt timp și toți se întrebau unde va fi îngropat. Dar Dumnezeu a făcut o minune printr-o cămilă, pe care "doctorii" au vindecat-o și care glăsuind cu voce omenească le-a spus să nu se îndoiască și să-l pună pe Damian lângă Cosma pentru că Damian nu a acceptat ouăle de la femeie drept plată ci din respect pentru numele lui Dumnezeu. Sfintele trupuri ale doctorilor fără arginți au fost îngropate împreună în Thereman (Mesopotamia). După moartea lor s-au înfăptuit multe minuni.

În Thereman, aproape de biserica Sfinților Cosma și Damian, trăia un om pe nume Malchus. Într-o zi el a plecat în călătorie, lăsându-și femeia singură pentru o perioadă destul de lungă de timp. Înainte să plece el s-a rugat la biserica "doctorilor fără de arginți" să aibă grijă de nevasta lui. Dar vrăjmașul omului a luat chipul prietenului lui Malchus uneltind uciderea femeii. El i s-a arătat femeii spunându-i că l-a trimis bărbatul ei să o ia și să o ducă acolo unde era el. Crezându-l, ea s-a dus cu el și când au ajuns într-un loc pustiu vrăjmașul a vrut să o omoare. Văzînd pericolul care o păștea, femeia s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu să o ajute.

Atunci au apărut doi bărbați înfricoșători care l-au alungat pe diavol și acesta a căzut de pe o stîncă. Cei doi au condus-o pe femeie acasă unde ajungînd ei, ea s-a închinat și i-a întrebat cum le este numele ca să le poată mulțumi toată viața. Ei au răspuns că sunt slujitorii lui Dumnezeu, Cosma și Damian, după care s-au făcut nevăzuți.

Tremurînd de uimire și bucurie, ea a povestit la toată lumea minunea și a mers la icoana binefăcătorilor ei rugîndu-se și mulțumind lui Dumnezeu. De atunci, cei doi sfinți sunt considerați protectori ai sfințeniei căsnicilor creștine, precum și dătătorii de armonie în viața soților. Sărbătorirea lor se face pînă și în Rusia din vremuri străvechi.

Sfinții Doctori fără Arginți Cosma și Damian din Asia Mică nu trebuie confundați cu Sfinții Cosma și Damian din Roma (prăznuiți la [1 iulie](#)) sau cu Sfinții fără de Arginți din Arabia (prăznuiți la [17 octombrie](#)).

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfințelor Mucenite femei Chiriena și Iuliana.

Acestea au patimit pe vremea împaratului Maximian. Si era Chiriena de la Tars, din eparhia Ciliciei, iar Iuliana era din cetatea rosonilor. Deci fiind prinse și constrânse de guvernatorul Marchian, nu s-au lepadat de Hristos. Pentru aceea Chirienei i-au ras capul și ostasii fara de omenie o purtau despuiața prin cetatea Tarsului, înconjurînd-o de patru ori. Si aducînd-o la cetatea rosonilor, au aruncat-o în foc cu Sfînta Iuliana. Si așa si-au savârsit mucenicia lor.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Chesarie, Dasie și a altor cincî.

Acești sfinți fiind prinși la Damasc și cercetați cu felurite chinuri, mai pe urmă si-au primit moartea prin sabie.

Tot în aceasta zi, Sfinții sfinții Mucenici Ioan episcopul și Iacov preotul.

Aceștia au fost pe vremea lui Savorie împaratul persilor, învățînd cuvîntul credinței și îndemnînd pe mulți la dreapta credință. Au fost prinși de slugile împaratului și, chinuindu-i cu multe feluri de chinuri, si-au luat sfîrsitul prin sabie, dîndu-si sufletele lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, Sfîntul Mucenic Erminigheld.

Acesta s-a nascut din tata ce se chema Liuingheld, regele gotilor celor mai dinlauntru, care cu tot neamul lui era arian. Deci învățîndu-se dreapta credință de la Leandru episcop ortodox și mîniindu-se tatal sau pentru

aceasta, îl lua și cu bine și cu rău în toate zilele, iar sfântul era neschimbat și nebiruit. Pentru care lucru întâi l-a lipsit tatal sau de mostenirea împarateasca și, legându-i mâinile și picioarele, l-a închis într-o temniță întunecată. Deci fiind Praznicul Pastilor, a trimis tatal sau pe popa cel arienesc să-l ispitască să se plece să-l cuminece cu tainele arienești; dar el nu s-a plecat, ci, scârbindu-se, l-a gonit. Fiind înștiințat de aceasta Liuvingheld, tatal lui cel mai înrautatit decât fiarele, a poruncit să-i taie capul acolo în temniță, unde se afla legat. Și după ce i-au tăiat capul, s-au pogorât cântări și versuri îngeresti împrejurul trupului fericitului, împreună cu faclii, care, minune înfricosătoare, a pornit pe toți credincioșii spre frica lui Dumnezeu, iar pe ucigas l-a înspăimântat și l-a tulburat și-l silea să se pocaiască de păgânatatea ce a făcut. Și nu a trecut multă vreme și l-a lovit pe ucigas o boală care îl scotea din minti. Deci chemând pe Leandro bine cinstitorul episcop și ridicând împărat pe fiul sau cel mai mic Rechader, l-a rugat să-l învețe și pe acesta asemenea precum învățase și pe Mucenicul Erminingheld. Și zicând acestea a murit. Iar Rechader, primind samânta Ortodoxiei, a întors și pe cei de sub stăpânirea lui să fie și ei ortodocși cu dânsul. Și iată cum a lucrat Pronia lui Dumnezeu: că a lasat să fie omorât Erminingheld pentru evlavie, iar prin mijlocirea morții lui a adus pe tot neamul la credința ortodoxă.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Ciprian și Iuliani (Iuliana), care prin foc s-au savârsit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Cuviosului noului Mucenic Iacov cel nou, împreună cu doi mucenici ai lui, Iacov diaconul și Dionisie monahul, care prin sugrumare s-au savârsit la anul 1520.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

2 Noiembrie

În aceasta luna, în ziua a doua, pomenirea nevoitei Sfinților Mucenici Achindin, Pigasie, Aftonie, Elpidifor și Anempodist.

Acești sfinți erau din pământul Persiei, fiind mai de frunte și mai de cinste lângă Sapor II (339-379), regele persilor, și erau întăriți în dreapta credință. Dar fiind prinși, au fost batuți și chinuți. Dar începând regele să hulească pe Hris-tos, sfinții l-au făcut mut și apoi i-au dezlegat din nou gura. Apoi i-au întins pe pături de fier arse în foc, dar pogrându-se ploaia a stins focul. Iar ei prin rugăciuni au surpat jos idolul lui Die. Pentru aceea i-au supus la felurite chinuri și din multe iesind nevatamați au pricinuit îmbrățișarea credinței în Hristos de către mulți, care pentru aceasta au fost ucisi.

Tot în această zi, pomenirea sfinților celor din adunarea sfatului, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Eudoxie, Agapie și alți opt sfinți.

Aceștia erau ostasi în Sevastia, pe vremea împăratului Lichiniu. Și fiind cercetați de capetenia orașului Auxanie și de Marcel ducele și de Marcu Agricolau și supunându-se la chinuri nebiruite, au fost dați focului, în care și-au dat sufletele lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfințelor Mucenite Chiriachi, Domnina și Doamna, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului parintelui nostru Marcian cel de la Cir.

Acest cuvios părinte Marcian era de loc din Cir. Și lăsându-și patria și strălucirea neamului său, s-a dus în mijlocul pustiei și acolo, făcându-și o chilioară atât de mică încât să-i acopere numai trupul, s-a închis în ea purtând haine de par de capra. Iar hrana sa era în toată seara douăzeci și patru de dramuri de pâine. Bea încă și apă atât de puțină încât numai să trăiască. Și după ce a trecut câțiva timp, a câștigat doi ucenici: pe Eusebie, care a și rămas mostenitor al colibeii sale, și pe Agapitos, care aceasta îngerească petrecere a sădit-o de al doilea la Apamia. Căci și acești doi și-au făcut mici colibe și se linișteau în ele. Cuviosul Marcian, închis fiind pururea, n-a folosit niciodată sfesnic, ci lumina dumnezeiască îi strălucea lui în timpul nopții și-i arăta alcatuirea literelor, încât vedea și citea, căci avea cu sine și o mică Psaltire. Dar odată a ieșit din pustiul din jur un balaur mare, care îngrozea pe sihastrii cei împreună cu sfântul ca va pricinui moarte și stricăciune. Iar sfântul cu degetul a însemnat cruce peste balaur, iar cu gura a suflat spre el, și așa cum paiele ce rămân în țarina după secera sunt topite

de foc, asemenea si balaurul acela degrab în mai multe bucati s-a sfarâmat. Odata au venit la el Flavian episcopul Antiohiei si episcopul Cirului si alti episcopi si însemnati barbati si cuvântatori care, punându-i lui înainte multe ziceri din dumnezeiasca Scriptura, îl rugau sa iasa afara din chilie, pentru folosul fratilor. Iar sfântul nici a le auzi acestea n-a suferit, ci a ramas în chilie închis. Acesta a întors pe multi din felurite eresuri la adevarata credinta.

Odata, sora sfântului cea dupa trup, luând din cetatea Cirului unele bucate potrivite pentru acest fel de pustnic, si luând împreuna si pe fiul ei, s-au dus la cuviosul. Iar el pe sora sa n-a voit sa o vada, iar pe fiul ei si nepotul sau la primit cu bucurie, fara sa primeasca de la ea vreun dar. Iar nepotul sau cu staruinta îl ruga ca sa primeasca cele ce-i adusese maica-sa. Dar cuviosul l-a întrebat: "Când ati venit catre mine, câte mânăstiri si colibe pustnicesti ati trecut? Si carora ati dat din darurile voastre?" Iar nepotul i-a raspuns ca nimanui nu au dat nimic. Atunci cuviosul i-a zis: "Mergeti înapoi având cu voi cele ce mie ati adus. Caci pentru fireasca rudenie, si nu pentru dragostea si apropierea cea catre Dumnezeu ati adus mie acestea". Minunatul acesta Marcian a stat catre toti mare si vestit nu numai la cei de aproape cu locuinta fiind dorit, ci si la cei mai de departe. Si fiindca a aflat ca multi se luptau si se certau ca sa ia trupul sau dupa moarte si își gatisera si lazi si sicrie, ca sa-l puna pe el si zidisera chiar biserici în numele lui, a jurat pe întâiul sau ucenic ca sa ascunda dupa moarte trupul sau în loc tainic, departe de chilia sa; si acestea rânduintu-le s-a mutat catre Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

3 Noiembrie

În aceasta luna, în ziua a treia, pomenirea Sfinților Mucenici Achepsima, Iosif și Aitala.

Acestia au fost pe vremea lui Sapor împăratul persilor și a lui Constantin cel Mare care împăratea peste romani. Iar Sfântul Achepsima, episcop la Anita, era bătrân de optzeci de ani când a fost prins și a stat de față la cercetare înaintea lui Andrahoshar stolnicul cel mare. Și îndată Sfântul Achepsima a fost bătut cu toișe de trandafir. Iar pe Sfântul Iosif l-au pus de l-au bătut atât de mult, încât i s-a risipit carnea până la oase. Iar pe Sfântul Aitala, legându-l de mâini și de picioare pe sub genunchi ghemuit, l-au bătut până s-a deznodat de prin încheieturi. După acestea, aducând iarasi pe Sfântul Achepsima, l-au bătut treizeci de ostasi până și-a dat sufletul. Iar pe Iosif, spânzurându-l cu capul în jos, l-au ucis cu pietre. Pe Aitala, întinzându-l și batându-l patruzeci de ostasi, l-au spânzurat și pe el cu capul în jos și așa și-a dat sfârșitul sau în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfințirii bisericii Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe cea din Lida, adică asezarea sfințelor lui moaste în ea.

Acest mare marturisitor al lui Hristos, Gheorghe, era pe vremea lui Diocletian, din tata capadocian, iar din maică palestinian; și dobândind creștere minunată și de fire bună fiind și rădăcina cinstită și sfântă având, căci părinții lui din moși-stramosi erau împodobiți cu bun nume și cu dreaptă credință, s-a făcut prea viteaz și prea strălucit în războaie. Pentru care a fost făcut și de către Diocletian tribun vestit de trupă, începând atunci să fie în vârstă. Și după aceea pentru barbatia lui cea covârșitoare a fost făcut și comite, tainuindu-se până atunci și nestiindu-se că era creștin. Și împlinind douăzeci de ani ai vârstei sale, a rămas orfan de tatăl său, lăsându-și acela viața sa într-o luptă bună și cinstită. Iar sfântul, purțându-l cu maică-sa din Capadocia, a trecut în Palestina din care era ea; că acolo avea multe lucruri și multă moștenire, deci fiindcă s-a întâmplat să moară și maică sa în acea vreme, i-a rămas multă avere și multă bogăție de lucruri, dintre care luând avere cu sine din destul s-a dus la Diocletian, poftind să ia mai mare stăpânire decât cea dintâi.

Dar văzând pe păgâni având atâtă pornire asupra creștinilor și neputând a vedea acestea, a hotărât întâi să împartă la saraci averile pe care le purta cu sine, apoi să se vestească pe sine înaintea lui Diocletian și la tot sfatul și divanul că este creștin; care lucru l-a și făcut degrab. Deci împartind averile ce avea cu sine la saraci și dând libertate sclavilor săi și făcând așezământ și orânduială pentru averile rămase în Palestina, a treia zi a sfatului (că făcea sfat cu toți dregătorii de prin toată stăpânirea romanilor, că să scoată din mijloc pe creștini) a venit singur în mijlocul divanului și al sfatului, fiindcă se afla atunci acolo și Diocletian. Și propovăduind deschis pe Hristos Fiul lui Dumnezeu, a scos la iveală dreapta sa credință. Pentru aceasta a fost prins și dat la toate felurile de nemăsurate chinuri. Dar fiind pazit nevătat de toate prin harul lui Hristos, a tras către credința cea în Hristos pe împărăteasa Alexandra femeia lui Diocletian și afara de dânsa și pe un oarecare Glicherie și pe altul cu numele Atanasie. Și făcând multe minuni numai cu chemarea lui Hristos, multime de oameni a adus la credința lui Hristos Dumnezeu.

Pentru aceasta a fost închis în temnița din porunca lui Diocletian și legat cu lanțuri de fier. Dar în aceeași noapte i s-a arătat lui în vedenie Hristos, vestindu-i bunătățile ce îl așteptau. Și deșteptându-se, a mulțumit foarte lui Dumnezeu și a rugat pe pazitorul temniței, după voia lui, a intrat robul, căci sta acolo afară de temnița. Deci văzând acesta pe stăpânul sau în lanțuri și închinându-se lui, zăcea jos plângând. Iar sfântul ridicându-l îl îndemna să fie cu inima tare. După aceea i-a spus lui și vedenia și pe lângă acestea i-a poruncit cu dinadinsul că, după moartea sa, să ia trupul lui și diata pe care o avea făcută mai înainte de a fi prins și să-l ducă la casa patriei sale, care era în Palestina, și să se teamă de Dumnezeu și să nu lase nefăcută vreuna din câte erau scrise în diata. Și fiindcă el s-a fagăduit și s-a învoit a face cu lucrul toate cele câte i-a poruncit, a luat binecuvântare și iertare și s-a dus de la sfântul. Iar a doua zi adus fiind sfântul iarăși la întrebare și neplecându-se a jertfi lui Apolon, ci mai vârtos zdrobind cu rugăciunea și ca niște praf sfărâmând pe idolii care erau în capiste, i s-a tăiat capul. Iar robul lui, luând preacinstit trupul sfântului împreună cu diata lui, i-a dus în Palestina; acolo, împreună cu alți creștini, cu multa cinste și evlavie au îngropat sfântul mucenicul trup. Și a savârsit toate celelalte câte îi poruncise sfântul.

După aceasta n-a trecut multă vreme și a strălucit dreapta credință și luând împărăția de-a pururea pomenitul și marele împărat și întocmai cu apostolii Constantin și aflând vreme slobodă cei care iubeau bunăcuviința și pe Mucenicul Gheorghe, au zidit biserica prea veselă și prea frumoasă în numele sfântului în Lida. Și ridicând și mult-patimitul și sfântul lui trup din locul neînsemnat în care zăcea și aducându-l, l-au pus acolo la arătare. Și printr-în-sul a făcut sfântirea bisericii aceleia din nou zidită de dânsii în trei zile ale lunii lui noiembrie. Din biserica aceea izvorăsc izvoare de-a pururea curgătoare și daruri de minuni celor care se închină cu credința sfântului. Ca Dumnezeu preamărește pe cei care-L preamăresc. Deci de atunci a luat Biserica lui Dumnezeu ca în fiecare an în aceeași zi să praznuiască aducerea moastelor Sfântului Mucenic, într-o slavă și lauda lui Hristos adevăratului Dumnezeuului nostru și a însuși marelui marturisitor Gheorghe.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului parintelui nostru Acheșima.

Acesta era pe vremea lui Teodosie cel Mare, la anul trei sute optzeci și doi și, închizându-se pe sine într-un loc sapat, acolo a petrecut saizeci de ani fără să-l vada cineva și fără să vorbească cu vreun om. Ci întorcându-și mintea către inima sa, privea cu gândul la Dumnezeu și de la El primea toată mângâierea. Iar locul acela nu era sapat drept, ci era alcatuit piezis și cu cotituri, precum era înclinarea viei. Mâncarea sa era linte muiată cu apă. Și ieșea de două ori pe săptămână și își lua apa ce era din destul în izvorul ce era acolo aproape, fără să fie văzut de vreun om. Deci acesta, făcând multe minuni și vrednicia preoției cu sila primind-o, în pace adâncă s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului parintelui nostru și marturisitorul Teodor, episcopul Arghirei, și a Sfintilor Mucenici Sever, Androna, Teodot și Teodota, care de sabie s-au savârsit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului parintelui nostru Ilie, care cu pace s-a savârsit.

Tot în această zi, Sfintii noua Mucenici, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, Sfintii douazeci si opt de Mucenici, care în foc s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, Sfântul Ahemenid Persul marturisitorul.

Ahemenid a stat pe vremea lui Izdigherd fiul lui Gororan regele persilor si pe vremea lui Teodosie cel Mic împaratul romanilor, în anii patru sute zece, fiind barbat minunat si fiu al domnitorului cetatii. Acesta, lasând credinta tatalui sau, a crezut în Hristos. Dar aflând împaratul de aceasta, mult s-a nevoit ca sa-l întoarca la credinta lui cea dintâi; si fiindca n-a putut, l-a golit pe el de bogatia ce avea, de hainele ce purta si de cinurile ce-l împodobeau; si a poruncit ca gol sa-l târasca camilele oastei sale, având numai o centura peste mijloc. Iar dupa ce au trecut multe zile, s-a plecat împaratul din camara si a vazut pe acel preabun barbat ca era ars de soare si era plin de mult praf. Si si-a adus aminte de stralucirea si slava ce avea de la tatal sau si a poruncit aceluia sa vina sa îmbrace camasa. Apoi, socotind ca s-a muiat din aspra vietuire cea dinainte si de rusinea ce a suferit, i-a zis lui: "Acum poate te-ai mai gândit, leapada pe Fiul teslarului, adica pe Hristos". Iar sfântul, umplându-se de râvna, a sfâsiat camasa ce îmbracase si aruncând-o împaratului a zis: "Daca tu socotesti ca pentru camasa aceasta îmi voi lasa eu evlavia mea, ia-ti camasa împreuna cu necredinta ta". Vazând aceasta îndrazneala, împaratul l-a alungat gol din palat. Iar acesta cu temere de Dumnezeu si cu evlavie petrecându-si viata, în pace a adormit de trei ori fericitul si a luat cununa marturisirii.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

4 Noiembrie

În aceasta luna, ziua a patra, pomenirea Cuviosului parintelui nostru Ioanichie cel mare de la Muntele Olimp.

Acest fericit s-a nascut la douazeci si patru de ani ai tiraniei lui Leon Isaurul, luptatorul împotriva icoanelor, si s-a nascut în provincia Bitinienilor din tata care se numea Miritrichie si din maica ce se chema Anastasia.

Ajungând la masura vârstei, adica la patruzeci si trei de ani ai vârstei sale, si mergând cu împaratul la oaste împotriva bulgarilor, a facut vitejie mare si a taiat pe multi din bulgari, pazind pe cei de un neam cu dânsul, ce stau înaintea împaratului. Deci lasând cinstea si marirea pe care împaratul voia sa ia-o dea, s-a dus la muntele Olimpului. Auzind un glas dumnezeiesc, a mers si mai la înaltimea muntelui, si acolo a gasit doi monahi ce se pustnicisera patruzeci de ani, pe care nu-i vazuse nimeni niciodata; erau îmbracati cu rase de par si se

hraneau cu buruieni salbatice; si a auzit de la ei de toate cele ce avea el în cuget. Luând de la dânsii binecuvântare si ducându-se de acolo, a ajuns la muntele Trihalicului, dupa aceea la Mănastirea Avgarilor, apoi la muntii Cunduriei. Si învățând treizeci de psalmi, îi cânta împreuna cu acest tropar: "Nadejdea mea este Dumnezeu, scaparea mea este Hristos, acoperământul meu, Duhul Sfânt". Acest fericit umblând prin multe locuri si facând multe minuni, si cele viitoare aratănd, s-a dus la Mănastirea lui Antidie, unde a raposat întru Domnul la adânci batrâneti, caci era de nouazeci si patru de ani.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor sfintitilor Mucenici Nicandru episcopul Mirelor si Ermeu preotul, care au fost hirotoniti de Sfântul Apostol Tit.

Acesti sfinti, dezlipind pe multi de idoli si apropiindu-i de Hristos, au fost pârâti la Libaniu, comitele cetatii, care i-a chinuit în felurite chipuri. Si înca fiind în viata, i-a bagat într-o groapa si i-a acoperit cu pamânt. Si asa cu acea cumplita si nesuferita sila, si-au dat sfintele lor suflete lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Porfirie, cel dintre mimi (actori).

Acesta era pe vremea împăratiei lui Aurelian, din cetatea Efesului si fusese crescut în teatru împreuna cu actorii, care însoteau pe comitele Alexandriei, cu care împreuna a mers si la Cezareea. Si odata închipuind Sfântul Botez crestinesc, s-a botezat de un alt actor mincinos, înfatisându-se acela ca episcop, pentru ca amândoi luau în râs si-si bateau joc de tainele noastre. Iar dupa ce s-a botezat, Porfirie s-a îmbracat si cu haina alba, dupa obiceiul celor ce se boteaza. Si, o minune!, a primit desavârsit legea crestineasca cu harul lui Hristos. Caci dupa ce s-a botezat, s-au aratat înaintea lui îngerii, care l-au învătat sa se închine spre rasarit si sa însemneze pe frunte si peste tot trupul lui cinstita Cruce. Pentru aceasta, în urma acestei minuni, multi au crezut în Hristos. Si prin nor fiind botezati, au venit la Biserica. Acel comite a poruncit Sfântului Porfirie sa lepede credinta crestineasca, dar el n-a voit si pentru aceasta i-a taiat capul. Si asa a luat fericitul cununa muceniciei.

Tot în aceasta zi, pomenirea plângerii proorocului Ieremia pentru Ierusalim si pentru robirea lui si pentru uimirea lui Abimeleh.

Acest prooroc mare, Ieremia, era din satul Anatot. A proorocit multe pentru Ierusalim si Babilon, de asemenea si pentru iconomia întruparii Fiului lui Dumnezeu. În aceasta se vede toata puterea si stapânirea proorociei. Pe acest prooroc tare l-a batut odata Pashor fiul lui Emir, purtatorul de grija al casei Domnului. Si în groapa l-a bagat, pentru ca se tânguia si era mâhnit din pricina robiei ce avea sa patimeasca Ierusalimul. Dar fiindca pronia lui Dumnezeu a scapat pe prooroc din groapa, acesta a proorocit si a spus lui Pashor: "Numele tau se va face nemernic si strain din pamântul acesta al Ierusalimului. Si totodata te va mustra nemernicia ta. Caci blestemat este omul acela care face lucrul Domnului cu lenevire" (Ier. 48, 10).

Iar în zilele regelui Ioachim, Ieremia plângea Ierusalimul, dar proorocii cei mincinosi îndemnau pe preoti sa-l ucida pe el. Însa fiul lui Safan Hirachicam, fiind împreuna cu Ieremia, îi împiedica de la aceasta. Atunci a zis Domnul catre Ieremia: "Fa tie legaturi de lemne si pune-le în gâtul tau. Si te voi trimite pe tine la regele Moabului si al Idumeii si al Tirului si al Sidonului". Si facând acestea proorocul, le-au pus pe ele în gâtul sau. Atunci Anania fiul lui Azor, prooroc mincinos, s-a sculat si, luând legaturile de la gâtul Ieremieii, le-a zdrobit înaintea poporului, zicând: "Asa a zis Domnul catre mine: voi zdrobi jugul regelui Babilonului de la gâtul tuturor neamurilor". Atunci a zis Ieremia catre proorocul mincinos: "Viclene sunt buzele tale si inima ta izbucneste otrava, caci acestea zice adevarul si Dumnezeu. Ai zdrobit legaturile cele de lemn? În locul acestora voi face legaturi de fier, zice Domnul Atottiitorul, si le voi pune în gâtul neamurilor. Iar tu Ananie, degrab îți vei lepada sufletul tau". Si o, minune! lucrul a urmat îndata dupa cuvântul proorocesc, caci nu dupa multe luni a murit acela. Iar în anul al optsprezecelea al domniei lui Sedechia regele Iudei, Ieremia se tânguia pentru Ierusalim. Deci pentru pricina aceasta a fost pus în temnita, când haldeii si babilonienii erau aproape de Ierusalim. Nu stiu însa în ce chip proorocul a iesit afara din temnita si s-a dus în pamântul lui Veniamin pentru neaparata trebuinta ce avea. Si acolo prinzându-l poporul haldeilor si batându-l, l-a aruncat în temnita.

Si dupa ce a petrecut acolo în destula vreme Ieremia, a trimis regele Sedechia, si în taina acesta l-a scos pe el din temnita. Si apoi i-a zis lui: "Fiindca ai vazut bine de la mine, spune-mi ceea ce are sa se întâmple în vremea domniei mele". Atunci raspunzând proorocul, i-a zis: "Nu sunt eu care îți vorbesc tie, rege, ci este Duhul lui Dumnezeu, care vorbeste prin mine, si cele ce am scris, am scris: Adica, cele ce am scris sunt adevarate si

neschimbate". Drept aceea, iarasi a fost pus proorocul în temnita si iarasi pârâsii lui suparau pe rege, zicând ca Ieremia, si în temnita aflându-se, raceste inimile ostasilor, pentru ca nu propovaduieste pace, ci razboi si tulburare. Pentru aceasta mai bine este sa fie omorât unul pentru scaparea mai multora. Iar regele a zis catre dânsii: "Iata el în mâinile voastre se afla". Deci atunci a aruncat pe Ieremia în lacul lui Melhie si în împuticiunea mortilor.

Fiind înstiintat de aceasta Abimeleh, a zis catre rege: "Pentru ce ai facut rau, o rege, lui Ieremia?". Raspuns-a regele: "N-am facut aceasta cu voia mea, ci de frica poporului. Deci, ia împreuna cu tine treizeci de oameni puternici, si du-te de-l scoate pe el din lac". Si ducându-se Abimeleh, degrab l-a scos pe Ieremia nevatamat cu puterea lui Dumnezeu. Atunci regele luându-l lângă el i-a zis: "Nu ascunde de mine ceea ce voi sa te întreb"; iar Ieremia i-a raspuns: "Pentru ce urasti adevarul, o rege? Eu nu sunt propovaduator minciunii, desi vei pune de multe ori sa ma omoare". Iar regele s-a jurat, zicând: "Viu este Dumnezeu parintilor mei: "Nu te voi omori, pentru tot cuvântul ce-mi vei spune, nici te voi da pe tine în mâinile barbatilor varsatori de sânge". Asadar Ieremia a zis regelui: "De vei pazi sfatul meu, o rege, si iesind vei primi pe babilonieni, sa stii ca vei scapa viata ta si cetatea aceasta a Ierusalimului nu se va pierde. Iar de le vei sta împotriva, sa stii ca nu vei scapa din mâinile lor, ci si cetatea aceasta se va pierde de foc". Deci, fiindca regele a socotit bârfe cuvintele proorocului, pentru aceasta n-a scapat de razboi si de navalirea babilonienilor. Caci venind ei, au înconjurat cetatea Ierusalimului si, oprind cele spre hrana ce veneau de afara înăuntru, au pricinuit în cetate mare foamete.

Atunci regele, temându-se ca sa nu fie omorât înăuntru cetatii, a fugit noaptea împreuna cu oamenii sai, iar haldeii, gonindu-l din urma, l-au prins si au omorât pe fiii lui înaintea ochilor lui. Iar regelui Sedechia i-au scos ochii, si legat l-au pogorât la Babilon, si l-au bagat într-o moara, avându-l pe el ca o jucarie. Si în pedeapsa aceasta s-a aflat pâna la cele mai de pe urma zile ale vietii sale. Iar Nabuzardan, întâiul bucatar al lui Nabucodonosor împaratul, intrând în Ierusalim, l-a ars, si Templul lui Dumnezeu l-a facut cenusa, dupa cuvântul lui Ieremia. Iar dupa saptezeci de ani, iarasi s-a dezlegat robia Ierusalimului, precum înainte se va arata. Iar cum a stat luarea si robia Ierusalimului si care sunt cele vorbite de Domnul catre Ieremia, le spunem acum aici: În zilele acelea, a grai Domnul catre Ieremia zicând: "Ieremie, iesi afara din cetate împreuna cu Baruh; caci vreau sa o pierd, pentru multimea pacatelor oamenilor ce locuiesc într-însa. Caci rugaciunile voastre sunt ca niste stâlpi neclintiti în mijlocul cetatii acesteia, si o înconjoara ca un zid de diamant. Pentru aceasta iesi afara din ea, mai înainte de a o înconjura puterea si oastea haldeilor", Atunci a grai Ieremia catre Dumnezeu, zicând: "Rogu-te, Doamne, iarta-mi mie robului Tau ca sa graiesc înaintea Ta"; si a zis Domnul: "Graieste!". Atunci a zis Ieremia: "Doamne, cetatea aceasta o dai în mâinile haldeilor, ca sa se laude si sa zica ei ca au biruit-o; Domnul meu, de este vointa Ta sa se piarda cetatea aceasta, piarza-se de mâinile Tale, iar nu de haldei". Si a zis Dumnezeu: "Tu scoala-te si iesi afara din ea, iar haldeii nu se vor lauda. Caci de nu le voi deschide Eu lor portile Ierusalimului, ei singuri nu pot intra în el. Du-te si spune lui Baruh acestea ce-ti zic. Si la al saselea ceas din noapte veniti la zidurile cetatii si vedeti. Ca de nu voi deschide Eu haldeilor, singuri ei nu pot intra în Ierusalim". Si dupa ce a zis acestea Domnul, s-a despartit de Ieremia. Iar Ieremia s-a dus la Baruh si i-a aratat lui aceasta. Si mergând amândoi în Templu, si-au rupt hainele lor, si si-au pus cenusa peste capetele lor, si plângeau pentru cetatea Ierusalimului. Iar la al saselea ceas din noapte venind ei la zidurile cetatii, au auzit glasuri de trâmbite. Caci îngerii

din cer au venit tinând faclii în mâinile lor, și au stat peste zidurile cetății. Și văzându-i pe ei Ieremia și Baruh, au plâns și au zis: "Acum este adevărat cuvântul pe care l-a grai Dumnezeu". Și au zis îngerilor: "Rugamu-va pe voi să nu se strice cetatea, până vom grai lui Dumnezeu".

Atunci Ieremia a grai, zicând: "Rogu-mă Tie, Doamne, poruncește să graiesc înaintea Ta". Și a zis Domnul: "Graieste"; și a zis Ieremia: "Iată ne-am încredințat că vrei să dai Ierusalimul în mâinile vrăjmașilor lui, și poporul Tau Israel va merge rob în Babilon. Deci ce să facem cu sfintele vase ale Templului Tau?". Și a zis Domnul: "Puneți-le pe ele în pământ, zicând: Asculta pământule glasul lui Dumnezeu, Cel ce te-a zidit pe tine peste ape, și te-a pecetluit cu șapte peceti și cu șapte vremi. Și după acestea voi lua frumusețea ta. Pazeste sfintele vase ale slujirii, până ce se va aduna poporul cel iubit". Apoi a grai iarăși Ieremia, zicând: "Rogu-te, Doamne, ce vei face lui Abimeleh etiopianul, că multe faceri de bine a făcut mie robului Tau? Căci acesta m-a scos din lacul împrăștiunii, în care mă bagase; și nu voi să văd pierzarea cetății, că să nu se sperie și să moară de frică, fiind fricos și mic la suflet. Și a zis Domnul către Ieremia: "Trimite-l pe el la via lui Agrippa; și-l voi acoperi pe el sub umbra muntelui, până se va întoarce poporul din robie". Atunci dar Ieremia a luat sfintele vase ale slujirii și, după porunca lui Dumnezeu, le-a bagat într-o piatră pecetluind-o cu inelul său, în numele lui Dumnezeu: "Adică Iehova, care după cei șaptezeci de tâlcuitori se înțelege Domnul". Și o, minune! Tiparul pecetii s-a făcut atât de adânc, că și când ar fi fost sapat cu o unealtă de fier. Iar piatra a acoperit-o un nor, pentru că să fie anevoie cunoscută oamenilor. Se afla însă piatra aceasta în pustiul, în care mai întâi Moise a făcut Chivotul lui Dumnezeu. Iar dimineata a zis Ieremia lui Abimeleh: "Ia cosnita aceasta, fiule, și du-te la via lui Agrippa, pe drumul muntelui, și adu smochine ca să mănânce bolnavii poporului, că spre tine este veselia lor, și peste capul tau stă slava lor". Și îndată a plecat acela la via.

Și acesta ducându-se acolo și soarele apunând ziua, iată puterea haldeilor venind, a înconjurat cetatea Ierusalimului și a trâmbițat îngerul cel mare, zicând: "Să intre în cetate toată puterea haldeilor, căci s-au deschis vouă portile". Atunci Ieremia, luând cheile Templului, a ieșit afara din cetate și, aruncându-le înaintea soarelui, a zis: "Ia acestea și le pazeste până la ziua în care te va cerceta Domnul pentru ele; căci noi n-am fost vrednici să le pazim". Iar Baruh, ieșind afara din cetate, a rămas sezând într-un mormânt. Și Abimeleh, luând smochine pe arsura soarelui, s-a apropiat de un copac și a sezut la umbra lui să se odihneasca puțin și, plecându-și capul lângă cosnita, a dormit șaptezeci de ani. Și aceasta s-a făcut, după porunca lui Dumnezeu, pentru cuvântul cel zis lui Ieremia, că "Eu îl voi acoperi pe el".

Și după ce s-a sculat, a zis: "Dulce am dormit, însă puțin, căci din pricina aceasta este îngreuiat capul meu că nu s-a îndestulat de somn". Și descoperind smochinele, a aflat că pica lapte din ele, că și când cu puțin mai înainte le-ar fi cules, și a zis: "As vrea să dorm încă. Dar fiindcă cu grabire m-a trimis Ieremia, de voi dormi, voi zabovi; și pentru aceasta el se va mâhni; că doara nu este osteneala și arsura toată ziua; să mă duc mai curând, și acolo voi dormi". Și luând smochinele a venit la Ierusalim, și nu cunostea nici Ierusalimul, și nu afla nici casa sa, nici pe vreo rudenie sau prieten. Și a zis: "Bine este cuvântat Domnul, uimire mi s-a făcut mie astăzi. Nu este cetatea aceasta Ierusalimul? S-a înșelat mintea mea, pentru că nu m-am saturat de somn". Și a ieșit afara din cetate; și luând seama după semne, zicea: "Aceasta este cetatea, nu m-am înșelat". Și intrând iarăși în cetate, și cercetând, n-a aflat pe cineva dintre rudeniilor sau din prietenii săi.

Si a zis: "Bine este cuvântat Domnul, mare uimire mi s-a facut mie". Si iesind afara, a ramas mâhnit, nestiind ce sa faca. Si punând jos cosnita a zis: "Aicea am sa sed, pâna când Domnul îmi va ridica uimirea". Si sezând el, iata din tarina sa venea un batrân, catre care a zis: "Tie zic, batrânule, care cetate este aceasta?". Iar batrânul i-a raspuns: "Ierusalimul, fiule". Si a zis Abimeleh: "Unde este Ieremia proorocul si preotul lui Dumnezeu si Baruh citetul si tot poporul cetatii? Caci nu i-am aflat pe ei". Si a raspuns batrânul: "Nu esti din cetatea aceasta, daca astazi ti-ai adus aminte de Ieremia si de popor, si întrebi pentru el dupa atâta ani. Poporul este în Babilon, fiule, acum de saptezeci de ani, fiindca a fost robit de împaratul Nabucodonosor, si cum tu, tânar fiind si nenascut înca atunci, întrebi acum de cele ce niciodata nu le-ai vazut?". Si auzind acestea Abimeleh, a zis batrânului: "De nu ai fi fost batrân, si pentru ca nu este iertat omului lui Dumnezeu a ocarî pe mai-marele sau, as fi râs de tine si ti-as fi zis ca esti nebun, spunându-mi ca poporul a fost dus rob în Babilon. Caci si jghiaburile cerului s-ar fi deschis si îngerii lui Dumnezeu ar fi venit sa-i ia pe ei cu putere si stapânire, încât nu ar fi putut ajunge asa degrab la Babilon. Caci putina vreme este de când m-a trimis parintele meu Ieremia la via lui Agrippa pentru putine smochine, ca sa dam celor bolnavi din popor; si ducându-ma sub un copac, din pricina arsurii soarelui am dormit putin; si socotind ca am zabovit si descoperind smochinele, am aflat ca pica lapte din ele precum le culesesem, si tu îmi spui ca a fost robit poporul la Babilon? Si ca sa cunosti si însuti ca eu nu mint, ia smochinele si vezi". Si vazând batrânul smochinele, a zis: "O fiule, tu esti fiu de om drept si n-a voit Dumnezeu sa-ti arate tie pustiirea cetatii acesteia, ci a adus spre tine uimirea aceasta. Iata 70 de ani are poporul de când a fost robit în Babilon, si ca sa afli ca acestea ce-ti graiesc sunt adevarate, cauta la tarini si vezi, ca nu s-a ivit înca cresterea semanaturilor, vezi si smochinele ca nu le este înca vremea, si cunoaste si însuti, si te îndupleca mie celui ce-ti vorbesc adevarul". Atuncea Abimeleh, ca din betie desteptându-se si deslusind cu de-amanuntul pamântul si copacii de pe el, a zis: "Bine esti cuvântat Dumnezeul cerului si al pamântului, odihna sufletelor dreptilor". Dupa aceea a întrebat pe batrân: "Care luna este aceasta?" Si i-a spus lui: "A douasprezecea, fiule" si luând de la el batrânul smochine, s-a dus, binecuvântându-l.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului si binecredinciosului împarat Ioan Duca Vatatis, cel milostiv, care în Magnesia cu pace s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

5 Noiembrie

În aceasta luna, în ziua a cincea, pomenirea Sfinților Mucenici Galaction și Epistimi din Emesa.

În orașul sirian Emesa trăia un cuplu bogat și faimos, format din Clitofont și Leuchipa, care au rămas fără copii mai multă vreme. Mergînd la preoți păgîni cu pomeni pentru a avea copii, totuși nu s-au învrednicit.

În fruntea orașului se afla atunci guvernatorul sirian Secund, numit de romani, care era un aspru prigonitor al creștinilor. Pentru a-i intimida, acesta obișnuia să prezinte pe străzi uneltele de tortură folosite de el. Simpla suspiciune de a face parte din "secta galileiană" (așa erau numiți creștinii de către păgâni), era de ajuns ca să fii arestat și torturat. În ciuda acestor practici, mulți dintre creștini au preferat să se dea pe mâna lor ca să sufere pentru Hristos.

Un bătrîn pe nume Onufrie, care își ascundea meseria de preot și monah sub haine de cerșetor, mergea din casă în casă pentru a cerși, propovăduind religia lui Hristos oriunde simțea că putea întoarce pe păgâni la calea cea dreaptă.

Într-o zi acesta a ajuns la poarta casei lui Leuchipe. Dîndu-i pomană, bătrînul a văzut-o pe femeie foarte tristă și a întrebat-o care este cauza. Spunîndu-i despre necazul ei din familie, Onufrie a început să o consoleze, vorbindu-i de singurul Dumnezeu adevărat, cel atotștiutor și atotputernic, care miluiește și ascultă rugăciunea celor care se întorc la El cu credință. Sufletul lui Leuchipe s-a umplut de speranță și a acceptat să fie botezată la creștini. Curînd după aceasta, i s-a arătat în vis că va naște un fiu care va fi un adevărat discipol al lui Hristos. La început, Leuchipe nu i-a împărtășit vestea cea minunată soțului ei și, abia după ce s-a născut copilul, i-a mărturisit secretul și l-a convins și pe el să se boteze.

Ei l-au numit pe copil Galaction și l-au crescut în evlavia creștină, asigurîndu-i o bună educație. Băiatul și-ar fi putut foarte bine construi o carieră strălucită dar a ales viața monahală curată și singuratică, trăită în rugăciune.

Cînd Galaction a împlinit 24 de ani tatăl său i-a găsit o mireasă frumoasă și dreaptă, numită Epistimi. Fiul nu a ieșit din cuvîntul tatălui său, dar prin lucrare dumnezeiască, nunta a fost amînată. Vizitînd-o pe cea care urma să-i fie încredințată, Galaction i-a dezvăluit treptat credința sa. În cele din urmă, a reușit să o convingă să se boteze în credința lui Hristos, botez făcut în secret chiar de el.

Pe lângă Epistimi, s-a mai botezat și un servitor de-al casei, numit Evtolmie. Noii iluminați, sub îndrumarea lui Galaction, au hotărât să-și dedice viața monahismului. Astfel, ei au părăsit orașul, îndreptându-se spre cele două mănăstiri din Muntele Publion, una pentru maici și alta pentru călugări. Toți viețuitorii mănăstirilor era bolnavi și bătrâni, astfel încât cei trei au fost nevoiți să ducă cu ei toate cele trebuincioase lucrărilor fizice.

Timp de mai mulți ani, călugării s-au nevoit în muncă, rugăciune și post. Odată, Epistimi a avut un vis în care ea împreună cu Galaction erau într-un palat minunat, în fața unui rege strălucitor care le puneă niște coroane de aur pe cap. Acea avea să fie o premoniție pentru mucenicia pe care urmau să o sufere.

Păgânii afluă de existență mănăstirilor și au trimis armate să-i prindă pe monahi, însă aceștia au reușit să se ascundă în munți. Galaction nu a vrut să fugă ci rămânând în chilia lui, citea Sfânta Scriptură. Când Epistimi a văzut cum păgânii îl duceau pe Galaction în lanțuri, a rugat-o pe stareța să o lase și pe ea să plece, vrând să îndure mucenicie pentru Hristos împreună cu logodnicul și învățătorul ei. Stareța a binecuvântat-o și plângând i-a dat drumul.

Sfinții au fost puși la munci groaznice, în timp ce se rugau și slăveau pe Dumnezeu. Li s-au tăiat mâinile și picioarele, apoi limba și, în cele din urmă, capul.

Evtolmie, fostul servitor al lui Epistimi, devenit și el creștin în secret, a luat pe asuns trupurile și le-a îngropat cu cinste. Mai târziu tot el a lăsat mărturie scrisă despre viața curată și moartea glorioasă a celor doi mucenici, atât pentru cei de atunci cât și pentru posteritate.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Apostoli din cei șaptezeci, Ermeu, Lin, Gaie, Filolog și Patrova.

Aceștia toți erau din cei șaptezeci de ucenici ai lui Hristos. Si Patrova, de care aminteste și dumnezeiescul Apostol Pavel în Epistola sa către Romani, a fost făcut episcop la Potiola, pe mulți a botezat și i-a adus la Hristos. Iar Ermeu, de care aminteste, de asemenea, Sfântul Pavel în Epistola către Romani, a fost făcut episcop filipenilor. Iar Lin, după cum spune Apostolul Petru, a ajuns episcop al Romei celei mari. Iar Gaie, de care iarasi aminteste Apostolul, a fost episcop Efesului, după Preasfântul Timotei. Iar Filolog (și de acesta aminteste Apostolul) a fost așezat episcop la Sinopi de Andrei cel întâi chemat. Aceștia fiind episcopi în cetățile arătate și multe încercări și neazuri suferind pentru cuvântul dreptei credințe și pe mulți învățând și lui Hristos aducându-i, s-au savârsit în Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților: Domnin, care în foc s-a savârsit; Timotei, Teofil și Teotim, care s-au savârsit fiind batuți cu pumnii; Doroteu prezbiterul, care s-a savârsit fiind dat fiarelor; Eupsihie și Carterie, care s-au savârsit taindu-li-se partile cele ascunse; Silvan, care s-a savârsit fiind batut în temnița cu pumnii; și Pamfil, care s-a savârsit în temnița strujit.

Aceștia erau pe vremea lui Maximian tiranul și a lui Urban guvernatorul Palestinei. Deci mult nevoindu-se Fericitul Domnin, și mai înainte de savârsirea muceniei, a fost osândit încă la multe chinuri și aproape de

sfârșitul sau a fost osândit și la tortura prin foc. Iar pe Timotei și pe Teotim și pe Teofil, cei ce erau în floarea tineretilor, frumoși și plăcuți la fete, i-a osândit tiranul la bataia cu pumnii. Iar pe Doroteu, cucernicul și sfântul bătrân, l-au dat spre mâncare fiarelor. Iar pe Carterie și Eupsihie, care aveau vârsta barbatiei depline, i-au prefăcut în ceata scopitilor, taindu-li-se partile cele ascunse. Iar pe Silvan, l-a osândit la baie în locul ce se zice Fanon. Iar pe trei fecioare le-au dat la desfrânare, și pe altele le-au pus la închisoare. Și toate acestea într-un singur ceas le-a lucrat tiranul. Iar Pamfil cel împodobit cu toată înțelepciunea și virtutea, cumplit fiind batut o dată și de două ori și împreună cu alți marturisitori fiind aruncat în temnița, sfârșitul muceniei a luat, savârșindu-se în Hristos.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului parintelui nostru Grigorie Arhiepiscopul și marturisorul Alexandriei.

Acest între sfinți Parintele nostru Grigorie din tânără vârstă a iubit pe Hristos și s-a împodobit pe sine cu toate virtuțile cele după Dumnezeu. Drept aceea, după savârșirea preasfântului papa al Alexandriei, din dumnezeiască poruncă a fost hirotonit arhiepiscop Alexandriei, de către episcopii ce se adunaseră împreună și de către poporul iubitor de Hristos. Și s-a făcut prea ales dascal Ortodoxiei, fiind blând, smerit, milostiv, părinte sarmanilor, sprijinitor vadaurilor, povățuitor ratacitilor, doctor bolnavilor, mângâiere celor scârbiti. Și se putea vedea că toți se bucurau și se veseleau pentru dânsul. Dar lucrătorul de sminteală diavolul, intrând în împăratul acelei vremi Leon luptătorul împotriva icoanelor și însuflându-i socotințe prea întinate, l-a făcut să trimită să aducă pe sfântul legat de la Alexandria la Constantinopol. Și aceasta făcându-se și înfățișându-se sfântul înaintea lui, l-a muștrat pe împărat înaintea a tot senatul, numindu-l eretic și fără de Dumnezeu și necredincios. Iar tiranul, nesuferind ocarile acestea, i-a sfâșiat trupul cu ranile, bătându-l cu vine de bou. Iar sfântul cu multumita suferind bataia, zicea către cei de față: "Pentru sfânta icoana a Hristosului meu, gata sunt a suferi tăiere peste toate partile trupului meu". Acestea auzind, spurcatul împărat, a poruncit ca sfântul să fie surghiunit. Și mergând fericitul în surghiun, și ani câțiva acolo petrecând, și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Castor și Agatanghel, care prin sabie s-au savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului Iona, mitropolit de Novgorod.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

6 Noiembrie

În aceasta luna, în ziua a șasea, pomenirea celui dintre sfinți Parintele nostru Pavel, arhiepiscopul Constantinopolului, marturisitorul.

Marele marturisitor Pavel era din Tesalonic fiind notar și scriitor al Sfântului Alexandru, patriarhul Constantinopolului, și diacon al aceleiași biserici. Pe acesta ortodocșii creștini, după moartea lui Alexandru, l-au pus patriarh al Constantinopolului. Împăratul Constantie fiind arian, când s-a întors de la Antiohia, l-a scos din scaun și a pus în locul lui pe Eusebiu al Nicomidiei. Sfântul, mergând la Roma, a aflat pe marele Atanasie fiind și el scos din scaunul său de același Constantie. Deci cu cartile împăratului Constans și a lui Iuliu Papa, și-au luat amândoi scaunele, dar după sfaturile arienilor au fost scosi din nou de Constantie.

Atunci a scris Constans fratelui său Constantie că de nu vor fi repusi în scaun, va veni cu putere asupra lui. Deci și-a luat dumnezeiescul Pavel scaunul puțin timp, căci după moartea lui Constans a fost izgonit la Cucuzon în Armenia. Și fiind închis unde era locasul de făceau slujba, l-au sugrumat arienii cu omoforul său, și așa și-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Tot în această zi, pomenirea pulberii ce a cazut cu dumnezeiasca iubire de oameni, pe timpul lui Leon cel Mare.

În anul al optsprezecelea al împăratiei lui Leon cel Mare, care se numea și Marcel, în șase zile ale lunii lui noiembrie, în ceasul de amiază, tot cerul s-a acoperit de nori. Iar obișnuita întunecare a norilor prefăcându-se în roseată, se pare că are să arda toată lumea. Atâta a înspăimântat pe toți oamenii, încât numai privind cerul, toți socoteau că, de va cădea ploaie din acest fel de nori înroșiți, negresit ploaia aceea va fi foc și pară, care are să arda ca ploaia de foc care a cazut și a ars Sodoma. Asadar pentru asteptarea aceasta cu îndoială, toți creștinii nazuiau la sfintele biserici și se rugau lui Dumnezeu cu rugăciune și cu plângere. Deci iubitorul de oameni Dumnezeu, amestecând pedeapsa cu bunătatea Sa, a poruncit norilor și au plouat o ploaie neobișnuită și străină, care pricinuia frica între cei păcătoși. Căci începând ploaie de cu seară, a ținut pâna la miezul nopții.

Iar ploaia ce cădea era o pulbere neagră, și ardea foarte, asemenea cu cenușa din cuptorul cel cu foc. Și atât de multă a cazut, încât s-a aflat pe deasupra pământului și peste caramizile caselor mai groasă de o palmă barbătească. Și a ars și a pârjolit toate ierburile pământului și sădurile și copacii. Era încă și foarte greu de spălat. Însemnând cu aceasta atât mânia lui Dumnezeu, cât și păcatul cel greu de spălat. Căci după aceasta, au cazut multe și cumplite ploi în multe zile, și abia au putut spăla pulberea aceea. Aceasta a fost pilda. Că, adică, păcatul se află în noi ca o pulbere înfocată și neagră ce mânâncă ca focul sădurile bunătăților. Pentru aceasta avem trebuința, ca de ploaie, de multe lacrimi izbucnite de jos, din adâncul inimii, cu suspin și amarăciunea sufletului, ca să spălăm prin această cenușă cea arzătoare a răutății, și să adapăm pământul cel bun al minții noastre și să-l facem roditor de fapte bune. Și așa să scapăm de chinul gheenei, care arde sufletele și trupurile noastre, și să dobândim împăratia cerurilor.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului parintelui nostru Luca.

Acest fericit Luca era din cetatea Tavromeniei, ce se afla în ostrovul Siciliei. Si când era de optsprezece ani, cu sânguinta mergea des pe la sfintele biserici. Si nu numai asculta dumnezeiestile cuvinte cu trezvie, ci si le împlinea. Dar fiindca parintii lui au voit sa-l casatoreasca, el a fugit noaptea si s-a dus la un loc neumblat, unde petrecea împreuna cu fiarele. Si staruind acolo patruzeci de zile într-o postire, s-a învrednicit de dumnezeiasca cercetare prin înger. Deci mergând la o mănăstire, s-a îmbracat cu îngereasca schima a monahilor; si de atunci si în urma, ducea viata mai aspra. Pentru ca timp de optsprezece luni tot a treia zi si a patra zi mânca numai pâine si bea numai apa, fara sa dea odihna trupului.

Si de acolo iesind, s-a dus împreuna cu un monah la muntele Etna si acolo avea hrana buruienile muntelui. Dormea putin, avea numai o haina si fara încălțaminte, punându-si hotar si canon sa nu iasa din chilia sa daca nu citise mai întâi toata psaltirea. Apoi citea ceasul al treilea, si dupa acestea își lua lucrul sau si lucra pâna la al saselea ceas; si abia dupa ceasul al saselea se îngrijea de hrana putina ce mânca. Asemenea si pentru cealalta slujba. Drept aceea într-o vreme nevoindu-se, s-a învrednicit fericitul sa ia prea mare har de la Dumnezeu, si sa dezlege cuvintele cele neîntelese ale dumnezeiestilor Scripturi; încât unii, nedumerindu-se, ziceau despre el: "De unde stie acesta carte neînvatând?" Dupa acestea s-a dus la un alt loc, povatuit de dumnezeiasca descoperire. Si acolo adunând doisprezece ucenici, le purta de grija. Dupa aceea mergând la Vizantia, si dupa ce a înconjurat pe la chiliile monahilor, si a descoperit parintilor de acolo cugetarile sale, s-a întors si s-a dus la Corintul Peloponesului. Acolo, locuind într-un sat ca la sapte luni, a adormit în pace.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Nicandru.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Pavel, cel ce se facuse nebun pentru Hristos, care cu pace s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

7 Noiembrie

În aceasta luna, în ziua a saptea, pomenirea celor treizeci si trei de Mucenici din Melitina, Ieron si cu ceilalti.

Acesti sfinti s-au nevoit pe vremea împaratilor Diocletian si Maximian. Si era acest Ieron viteaz si puternic la trup si blând la suflet. Si fiind el plugar, l-au gasit într-un loc slujitorii idolilor si, vrând sa-l ucida ca niste tâlhari, nu au putut. Ca scotând sfântul fierul plugului, a luat grindeiul în loc de arma si s-a pornit asupra lor de i-a gonit pe toti, scapând ei cu sudori si cu sânge. Deci s-a dus sfântul de bunavoia sa la domn si stând la cercetare, i s-a taiat mâna dreapta din cot. Iar pe ceilalti sfinti punându-i pe jos, i-au batut cu vine de bou. Si dimineata iarasi batându-le trupurile câteva ceasuri, le-au taiat capetele afara din cetatea Melitinei.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului parintelui nostru Lazar, facatorul de minuni, cel ce a postit în muntele Galisiului.

Acest de trei ori fericit parinte al nostru Lazar era din pamântul Asiei, dintr-un sat ce era aproape de Magnesia, în anul 1030, numit cu imnele Nascatoarei de Dumnezeu si avea parinti prea evlaviosi: Nichita si Irina cu numele. Iar când era sa se nasca el, a facut Dum-nezeu sa se arate din cer o dumnezeiasca lumina, care a umplut toata casa sa cea parinteasca. Din a carei stralucire de lumina spaimântându-se femeile cele adunate, au iesit afara si a ramas singura maica-sa. Iar dupa ce s-a nascut pruncul, o, minune, a stat îndata drept si s-a închinat spre rasarit, avându-si mâinile cu buna rânduiala strânse la piept, mai înainte aratând Dumnezeu prin aceasta curatenia cuviosului si sânguinta prin care sufletul lui avea sa primeasca dumnezeiasca stralucire. Si când s-a facut de cinci ani, l-au dat la un dascal ca sa învete Sfintele Scripturi. Si în putina vreme a covârsit pe toti copiii. Drept aceea si de toti era laudata ascutimea mintii sale, si când a ajuns în vârsta a luat dumnezeiesc dor în sufletul sau ca sa mearga la Ierusalim si sa vada Sfintele Locuri unde a patimit Hristos; dar mergea pe ascuns de toti în dorita lui calatorie si calatorea cu oarecare monahi amestecându-se. Iar când a ajuns la sate, s-a unit cu alt monah si se ducea la Ierusalim. Si ajungând la Atalia, pomenitul monah a pus viclesug în mintea sa împotriva-i, ca sa-l vânda pe el. Iar cu pronia lui Dumnezeu, unul din calatori a facut cunoscut tânarului si acesta aflând a fugit calatorind pe calea sa ca mai înainte. Si ajungând la Sfintele locasuri si înconjurându-le pe toate si închinându-se, s-a întors la biserica Sfintei Învieri, si a fost gazduit de arhidiaconul ei, prin care a fost asezat în Mânăstirea Sfântului Sava. Deci vazându-l pe acesta, proiestosul, ca este împodobit cu toata înțelepciunea si fapta buna (caci mai pe toti cei de acolo îi întrecuse slujind bine si purtând jugul ascultarii), l-a trimis la patriarhul Ierusalimului care l-a hirotonit preot. Si dupa aceea a zabovit în mânăstire mai multi ani, pâna la ridicarea agarenilor, care au stricat toata Palestina si sfânta mânăstire de acolo, având ei povatuitor pe spurcatul Aziz care a surpat înfrumusetata biserica a Sfintei Învieri si crucea cea din turla a sfârâmat-o si a aruncat-o la pamânt si multe a hulit împotriva lui Dumnezeu. Acestea vazându-le cuviosul cu ochii sai împreuna si cu ceilalti parinti, au hotarât sa mearga la Roma; dar ajungând la Efes si închinându-se iubitului de Dumnezeu cuvântator si evanghelist, a auzit sfântul glas de sus, care îi arata lui învederat sa se suie la muntele cel din preajma Efesului care

se chema Galisiul, fiind neumblat de multi pentru asprime si îndemânat pentru linistea dorita de cuvios.

Deci suindu-se într-însul si mai presus de puterile omenesti nevoindu-se, suferind ispite nenumarate de la demonii care navaleau asupra simturilor si gândurilor lui ziua si noaptea, cu puterea lui Dumnezeu i-a surpat. Iar oarecând, savârsindu-si el rugaciunea pe la miezul noptii, i s-a aratat stâlp de foc întins de la pamânt la cer, si a vazut multime de îngerii, care cu dulceata cântau: "Sa învieze Dumnezeu si sa se risipeasca vrajmasii Lui". Drept aceea acolo a zidit biserica învierii, unde a vazut temelia stâlpului celui de foc, pentru care si biserica se cheama Sfânta înviere, ridicata fiind de împaratul Constantin Monomahul, care a trimis de la sine atunci multi bani, împreuna cu doua scrisori ale sale si sfinte odoare si cinstitul lemn si Sfânta Evanghelie împodobita cu aur si dumnezeiesti icoane si a afierosit destule metocuri si sate la mânăstirea aceasta, cu scrisori împaratesti; caci multa credinta si evlavie avea împaratul catre Parintele Lazar. Pentru ca în vremea când împaratul era surghiunit la ostrovul Lisveei, mai înainte cu trei ani, prin oarecare ucenici ai sai cuviosul i-a vestit si scaparea din surghiun si chemarea a doua oara la împaratie.

Deci era savârsind fericitul si minuni prea mari. Si ajungând la culmea virtutii si învrednicindu-se darului proorociei si-a cunoscut mai înainte sfârșitul sau; dar fiii sai cei duhovnicesti cu lacrimi îl rugau si cereau ca sa mai ramâna înca în viata pentru mai marele folos si sporire a lor. Atunci el a cerut de la Nascatoarea de Dumnezeu adaugire vietii sale cincisprezece ani si câstigând cererea a vietuit pâna la saptezeci si doi de ani; a ajuns numarul ucenicilor sai peste noua sute. Si de vreme ce se savârsise si anul al cincisprezecelea ce i s-a dat lui de Nascatoarea de Dumnezeu, s-a mutat catre Domnul. Iar sfintele lui moaste cele vrednice cinstindu-le ucenicii lui cu cântari de laude si cu miruri si cu faclii, le-au asezat în sicriul de mult pret aproape de stâlpul pe care se afla fericitul în dreapta bisericii Sfânta înviere. Si a lucrat sfântul si dupa moarte tot felul de minuni, într-o slava adevaratului Dumnezeu si Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Caruia se cuvine cinstea si lauda în vecii vecilor. Amin.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici Melasipp, Casina si Antonie.

Acesti sfinti au marturisit pe vremea lui Iulian Paravatul (Apostatul), în anii 361, în cetatea Ancira, crestini fiind ei din stramosii lor. Sfântul Antonie a fost pus în închisoare. Iar Melasipp si Casina, spânzurati fiind, au fost strujiti si cu foc pârjoliti, iar dupa aceea Sfântului Melasipp i-au taiat picioarele din genunchi; iar Sfintei Casina i-au taiat sânii. Iar pe Sfântul Antonie spânzurându-l, l-au sfâsiat, pentru ca el a scuipat în fata lui Iulian si își fericea parintii sai. Sfântul Melasipp si Sfânta Casina, spânzurati fiind de lemnul cel de chin, si-au dat sufletele lor în mâinile lui Dumnezeu. Dupa aceasta au chinuit pe Sfântul Antonie în neînchipuite feluri, din care nevatamat fiind pazit, pe multi i-a tras la credinta lui Hristos. Si în sfârșit i s-a taiat capul, si a luat pururea pomenitul cununa muceniciei.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici Auct, Tavrion si Tesalonica.

Acestia s-au nevoit în Amfipoll a Macedoniei. Si Tesalonica era fiica a unui popa idolesc, ce se numea Cleon, barbat vestit pentru bogatia lui; dar bogatiile acestea pe tânara nu au împutinat-o, nici n-au despartit-o de

credinta crestineasca. Caci mult rugând-o pe ea tatal sau, nimic n-a reusit. Pentru aceasta dezbracând-o, au batut-o patru oameni cu vine de bou crude si i-au zdrobit coastele si lipsita fiind de toate ale ei a fost surghiunita departe, de catre însusi tatal sau. Dar si asa, necontenind a marturisi pe Hristos în acel surghiun si-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Iar Auct si Tavrion multe vorbind împotriva barbarului si crudului acelaia, au fost pârâti de el catre Torivie Ipatul ca sunt crestini; si îndata au fost dezbracati si batuti cu toiege si în multe feluri au fost chinuiti. Si iesind nevatamati, au fost sagetati cu mai multe sageti. Dar cu vointa lui Dumnezeu au scapat nevatamati. Drept aceea umplându-se tiranul de nedumerire, a poruncit sa li se taie capetele cu sabia, ceea ce facându-se au aflat sfârșitul nevoitei.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Atinodor.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Grigorie, frate al Sfântului Grigorie facatorul de minuni.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Alexandru cel din Tesalonic, care de sabie s-a savârsit.

Acesta a fost în zilele împaratului Maximian, tragându-se din cetatea Tesalonicului. Deci stând înaintea lui în divan si lovind jertfelnicul cu piciorul si rasturnând jertfele ce erau deasupra lui, si-a luat sfârșitul prin sabia.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

8 Noiembrie

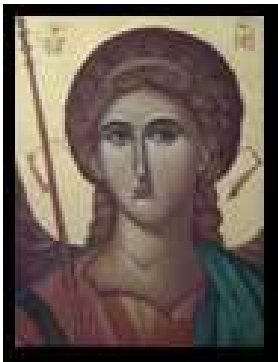
În această lună, în ziua a opta, pomenirea Soborului mai-marilor Arhistrategi (arhangheli) Mihail și Gavriil (și Rafail), și al tuturor cereștilor puteri celor fără de trup.

La adunarea celor 9 cete, Serafimii, Heruvimii, Scaunele, Domniile, Stapâniile, Începătoriile, Puterile, Arhangheli și Îngeri.

Mihail, preaîncuviințatul mai-marele peste cetele puterilor celor fără de trup, și în Legea Veche și în cea Nouă a arătat ce este harul Evangheliei, și arată multe faceri de bine neamului omenesc. Că de vreme ce pizmașul și luptătorul mântuirii noastre, înălțându-se s-a mândrit împotriva Ziditorului său și a zis: "Pune-voi scaunul meu deasupra norilor" și lăudându-se că "voi fi asemenea cu Cel înalt", a căzut din cinstea de arhanghel, precum grăiește Domnul ("Văzut-am, zice, pe satana, ca fulgerul din cer căzând").

Asemenea cu el și ceata ce era sub el, înălțându-se, a căzut. Acest de-a-pururea lăudat, păzind ca o slugă credincioasă credința către Stăpânul și arătând multă nevoie spre neamul nostru, a fost rânduit de Atotputernicul Dumnezeu ca să fie mai mare peste cetele înțelegătoare. Că văzând că a căzut vicleanul, a strâns cetele îngerești și a zis: "Să luăm aminte: Lăudat-au cu glas pe Domnul tuturor", ca și cum ar fi zis: Să luăm aminte noi cei ce suntem zidiți ce au pățimit cei ce erau cu noi, care până acum au fost lumină, și acum s-au făcut întuneric.

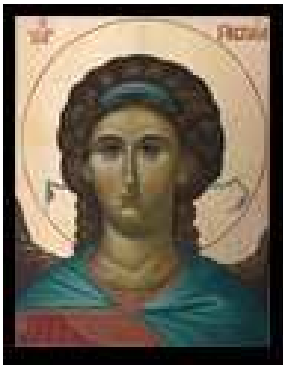

Pentru aceasta o adunare ca aceasta s-a numit Soborul îngerilor, adică luarea aminte și înțelegere și unire. Acesta dar, marele folositor și de bine-făcător mântuirii noastre, înmulțind și întinzând spre mulți multe faceri de bine mântuirii, s-a arătat la mulți văzându-se. Că s-a arătat lui Avraam și lui Lot la pustiirea și pierderea Sodomei. Arătat-s-a lui Iacov când fugea de fratele său. Mers-a înaintea taberei fiilor lui Israel, când se izbăveau și au scăpat de robia și de chinul egiptenilor. Arătat-s-a lui Valaam, când mergea să blesteme pe Israel. Și către Iosua al lui Navi a zis, când l-a întreat: "Eu,

Arhistrategul puterilor Domnului, acum am venit". Acesta a cufundat de tot și râurile ce se revărsaseră de păgâni asupra aghesmei și a locașului de închinare. Se află și altele multe ce se spun despre el în Sfânta Scriptură. Pentru aceasta și noi, având pe acesta ajutor și păzitor vieții noastre, prăznuim astăzi preacinstul lui praznic. Împreună cu Sfântul Arhanghel

Mihail, prăznuim astăzi și pe prea frumosul și prea veselitorul Arhanghel Gavriil. Pentru că și acesta multe faceri de bine a făcut neamului omenesc, atât în Legea Veche, cât și în cea Nouă. Căci în proorocia lui Daniil se pomenește însuși numele lui, când tâlcuiește Daniil visul ce a văzut pentru împărații mezilor și ai perșilor și ai elinilor: "Gavriile, zice, fă-l pe acela (adică pe Daniil) să înțeleagă vedenia" (Daniil. 8, 16). Și iarăși același Gavriil a arătat aceluiași Daniil că după șaptezeci de săptămâni de ani, adică după patru sute nouăzeci și șapte de ani, are să vină Hristos. "Și iată, zice Gavriil, bărbatul pe care l-am fost văzut la începutul vedeniei zburând, s-a atins de mine ca în ceasul jertfei de seară. Și m-a făcut să înțeleg și celelalte" (Daniil 9, 21). Acesta este cel care a binevestit femeii lui Manoe că are să nască pe Samson. Acesta este cel care a binevestit lui Ioachim și Annei că au să nască pe Doamna și Stăpâna de Dumnezeu Născătoarea.

Iar în Legea Nouă, acesta a binevestit lui Zaharia, stând de-a dreapta altarului tămâierii, că va naște pe marele Ioan înaintemergătorul. Acesta a hrănit și pe pururea Fecioara Maria doisprezece ani înăuntru în Sfintele Sfintelor cu hrană cerească. Acesta însuși, și cine se îndoiește? a binevestit Născătoarei de Dumnezeu că va naște de la Duhul Sfânt pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta s-a arătat lui Iosif în vis, precum zic mulți, și i-a zis să nu se teamă, ci să ia pe Mariam, femeia sa, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. Acesta s-a arătat și pastorilor și le-a binevestit, că S-a născut Hristos Mântuitorul lumii. Acesta și în vis a zis lui Iosif să ia pruncul și pe Mama lui și să fugă în Egipt. Și iarăși acesta însuși i-a zis să se întoarcă în pământul lui Israel. Mulți însă din sfinții învățători și din scriitorii de cântări socotesc că dumnezeiescul Gavriil a fost și îngerul cel îmbrăcat în veșmânt alb, care, pogorându-se din cer, a răsturnat piatra de pe ușa mormântului lui Iisus, Dătătorului de viață, și a șezut deasupra ei. Și el a fost cel care a binevestit mironosițelor învierea Domnului. Și ca să spunem mai cuprinzător, dumnezeiescul Gavriil a slujit la iconomia tainei întrupării Cuvântului lui Dumnezeu din început până în sfârșit.

Pentru aceasta și Biserica lui Hristos îl prăznuiește pe el, împreună cu Arhanghelul Mihail, și cheamă harul și ajutorul lui, rugându-i ca prin ajutorul și rugăciunile lor, și în veacul de acum să aflăm scăpare de rele, și în cel ce va să fie să ne învrednicim de bucuria cerească și de împărăție. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

9 Noiembrie

În această lună, în ziua a noua, pomenirea Sfinților Mucenici Onisifor și Porfirie.

Acești sfinți Onisifor și Porfirie, fiind prigoana asupra creștinilor, au fost pârâți ca sunt creștini și, fiind aduși înaintea judecații, au stat tare și fără de frica, mărturisind pe Hristos Dumnezeu adevărat, Făcător al cerului și al pământului. Pentru aceasta mărturisire au suferit multe răni de băți, și arsuri peste tot trupul. De aceea i-au pus pe un grătar de fier ars, și întru toate chinurile acestea privind la câștigarea binelui celui veșnic, măcar ca pătimeau din partea celor fără de Dumnezeu, dar erau ușurați de către Dumnezeu. Iar păgânii aceia și nemilostivii, văzând ca nu pot pricinui sfinților nici o vătămare, spre mai multa tulburare s-au ațâțat și, legându-le cinstitele picioare de cai sălbatici, i-au gonit slujitorii, târându-i multe ceasuri peste spini și ciulini și peste locuri colțuroase de le rupeau carnea. Și așa și-au dat sufletele lui Dumnezeu. Atunci niște creștini, luând pe ascuns sfințele lor moaște, le-au așezat în satul pangheanilor, slăvind și binecuvântând pe Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre Matroana.

Aceasta a fost în zilele împăratului Leon cel Mare, din Perga Pamfiliei. Și măritându-se a dobândit o fiică, și s-a dus la Constantinopol cu bărbatul ei, fiind de cincisprezece ani, și cunoscând pe o fecioara cu numele Evghenia și râvnind nevoința ei, nu lipsea de la biserici și petrecea toată noaptea îndeletnicindu-se cu postiri și privegheri. Aprinzându-și mai cu căldura dragostea credinței spre Dumnezeu, a lăsat pe fiica sa pe seama unei femei cu numele Suzana. Și ea, îmbrăcându-se în port bărbătesc, s-a dus la Mănăstirea Sfântului Vasian; și, prefăcându-se ca este eunuc, a fost primita de monahi. După aceea, aflând preacuviosul Vasian de cele pentru ea din dumnezeiasca arătare, a trimis-o la cetatea ce se cheamă Emesa, la o mănăstire de femei. Și de acolo a trecut la Ierusalim. După aceea la Muntele Sinai, și apoi la Berit, unde prin rugăciune a scos izvor de apă într-un loc sec și uscat. După ce a răbdat multe ispite de la demoni. În urma unei arătări și vedenii s-a dus iarăși la Constantinopol. Și văzând-o Sfântul Vasian, a rânduit-o să șadă la mănăstirea ce s-a numit, de la dânsa până astăzi, Mănăstirea Matroanei. Și trăind până la o sută de ani, cu pace către Domnul a răposat.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Teoctista din insula Lesbos.

Aceasta a trăit în secolul al IX-lea și era din cetatea Metimna, în insula Lesbos. Fiind dată de copilă la casa de fecioare, s-a făcut călugărita. Deci ajungând în vârsta de optsprezece ani, s-a dus la satul ce era acolo aproape, ca să vadă pe sora sa. Tot în acea noapte s-a întâmplat să vină la Mitilina tâlhari cretani, al căror căpitan era vestitul Nisiris. Aceștia luând robi pe toți ceilalți cetățeni, au luat împreună și pe cuvioasa și s-au dus. Iar a doua zi s-au oprit la insula Paros, și, după ce au scos robii la uscat afară, ședeau și socoteau cu câte cât să vândă pe fiecare. Cuvioasa Teoctista, găsind bun prilej, a fugit pe ascuns în pădure, scăpând cu aceasta din mâinile lor. Deci,

de atunci rămânând acolo, a petrecut fericita treizeci de ani, cu rea pătimire, luptându-se cu foamea, cu gerul, cu arsura, hrănindu-se cu ierburi și cu verdețuri sălbatice, nefiind văzută de nimeni în vremea aceasta, ci numai cu Dumnezeu și cu Preacurata Născătoare de Dumnezeu (pentru care și viețuia) vorbea prin rugăciune.

Iar după ce s-au împlinit treizeci și cinci de ani, după dumnezeiasca iconomie, s-au dus la Paros oarecare vânători, ca să vâneze în locul acela pustiu, unde petrecea cuvioasa; iar unul dintre ei despărțindu-se și urmărind locul ca să afle vânat, a intrat într-o biserică a Născătoarei de Dumnezeu ce se afla acolo, ca să vadă cele ce erau în ea. Și după ce a văzut cele din biserică și s-a închinat, a ridicat în sus ochii săi, și iată a văzut în partea dreaptă a sfintei mese, ca o țesătură de pânză de păianjeni, ce se clatină de vânt; și fiindcă a voit să meargă mai înainte ca să cunoască bine ceea ce se vedea, a auzit un glas ce-i zicea: "Stai omule și nu te apropia, căci mă rușinez a mă arăta ție, femeie goală fiind". Iar vânătorul, înspăimântându-se de năprasnicul glas și temându-se, căuta să fugă, căci se ridicaseră perii capului său, și stau drepti ca spinii. Iar după ce abia cu greu și-a venit în sineși, a întrebat pe ceea ce strigase, cine și de unde este. Iar sfânta i-a răspuns: "Arunca haina ta ca să mă acopăr cu ea, și apoi îți voi povesti cele despre mine". Și vânătorul a făcut îndată după poruncă. Iar cuvioasa, luând haina și îmbrăcându-se, s-a pecetluit pe sine cu semnul crucii, și așa s-a arătat vânătorului: vedere minunată și înspăimântătoare. Căci perii capului ei erau albi, iar fața ei negricioasă, cărnuri însă cu totul nu se vedeau la ea, ci numai o piele, care ținea și cuprindea legătura vinelor și a oaselor. Și în scurt zicând, tot trupul ei nu se vedea trup, ci umbra de trup. Deci, după ce a povestit sfânta toate cele despre ea, s-a rugat de vânător ca, întorcându-se iarăși în insulă ca să vâneze, să-i aducă o parte din Sfântul Trup al lui Hristos. Deci când s-a întors vânătorul, a adus cu sine dumnezeieștile Taine; pe care luându-le cuvioasa și făcând rugăciune, s-a împărtășit, mulțumind lui Dumnezeu. Iar vânătorul, ducându-se la vânat, degrab s-a întors iarăși la cuvioasa, pe care a aflat-o zăcând moartă. Deci săpând în pământ, precum a putut, și mult rugându-se sfintei ca să mijlocească pentru el către Domnul, a îngropat-o în locul acela, unde o aflase, slăvind și binecuvântând pe Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Simeon Metafrastul, care cu pace s-a săvârșit.

Cuviosul Simeon era născut în Constantinopol, fiind pe vremea evlaviosului împărat Leon cel înțelept în anii 886. Pentru faptele cele bune și pentru înțelepciunea sa, a fost înălțat la vrednicia de magistru și logofăt, și avea multă cinste la împăratul. Deci, oarecând au mers arabii în Creta cu armata, și au prădat oarecare sate și cetăți. Atunci împăratul a ales voievod pe marele și viteazul Imerie, cu care împreună a trimis și pe Cuviosul acesta Simeon Metafrast, să meargă soli către arabii care stăpâneau Creta, dându-le acestora amândurora puterea ca sau cu bine să supună pe arabi împărăției (Constantinopolului), sau să-i piarză cu arme prin război. Precum de aceasta povestește același Metafrast, scriind viața mai sus-pomenitei cuvioasei maicii noastre Teoctistei Lesvianca, care se prăznuiește întru această zi. Împăratul îl iubea pe cuviosul și-l cinstea, atât pentru înțelepciunea și fapta bună a lui, cât și pentru fireasca lui bărbăție, priceperea și socotința ce avea în războaie. Însă cu toate acestea, pururea pomenitul Simeon nu avea aplecare spre aceste lucruri amăgitoare. Ci cugeta foarte mult să părăsească lucrurile lumii acesteia și să se facă monah. De aceea a zis către împăratul că, dacă se va întoarce biruitor de la Creta, să-i facă un dar pe care îl va cere atunci, iar

Împăratul i-a făgăduit ca fără de grăire împotriva îi va plini cererea. Deci mergând la Creta împreună cu Imerie, au vorbit ca niște soli înaintea stăpânitorilor arabilor, și atâta i-au împlânzit pe ei cu cuvintele lor cele înțelepte, încât fără de război i-au biruit și i-au supus să plătească bir împăratului.

Întorcându-se biruitori la Constantinopol, s-au închinat împăratului, iar pururea pomenitul Simeon l-a rugat ca să-i dea darul ce i l-a făgăduit. Iar împăratul, neștiind ce are a cere, a dat lui Simeon mâna și acesta a sărutat-o, socotind ca are a cere aur sau altă oarecare cinste mai mare, precum poftesc iubitorii de lume. Dar Simeon iubitorul de Hristos, mai vârtos decât iubitorul de avuție, n-a cerut altă dăruire de la împăratul, decât ca să-l lase a se face monah. Atunci împăratul s-a mâhnit, pentru că urma să se lipsească de un așa de înțelept bărbat și viteaz ostaș. Însă neputând a-și călca făgăduința, a îmbrățișat cu lacrimi pe dumnezeiescul Simeon și l-a sărutat, zicându-i: "Mergi fiule cu mila lui Dumnezeu, Căruia roagă-te și pentru păcatele mele". Apoi, cuviosul, după ce s-a făcut monah și a scăpat de tulburarea lumii, a scris viețile sfinților câte le-a aflat. După aceea, ca unul ce era bogat și avea putere și închipuire, a trimis oameni în felurite cetăți și locuri; și i-au adus câte vieți de sfinți au aflat, pe care el iarăși le-a tâlcuit cu prea dulci ziceri. Pentru care lucru din pricina aceasta s-a numit Metafrast (adică tâlcuitor). Și toate câte a scris sunt adevărate și fără greșală. Pe care și învățații italienilor le-au tâlcuit în limba italienească, și-l au pe Cuviosul Simeon și în sinaxarele lor, și-l prăznuiesc ca pe un sfânt. Fiindcă mult s-a ostenit atât pentru Domnul, cât și pentru sfinții Lui.

Tot în această zi, pomenirea Sfințelor femei Eustolia și Sopatra.

Sfânta Eustolia era pe vremea lui Mavrachie împăratul, fiică de părinți evlavioși care locuiau în Roma. Și din crudă vârstă, dându-se pe sine cucernicie, zăbovea în postiri și privegheri. Fiind aprinsă de dumnezeiasca dorință și lasând Roma, s-a dus la Constantinopol, unde, cercetând dumnezeieștile cinstite locașuri și plinindu-și dorința, s-a întâlnit cu Sopatra, fiica împăratului Mavrachie, care mergea la biserica Născătoarei de Dumnezeu cea din Vlaherne. Și fiindcă fapta bună nu se poate ascunde, Sopatra ruga pe fericita Eustolia, ca să o aibă pe ea maică duhovnicească și păzitoare trupului și sufletului. Și lăsând pururea pomenita Sopatra împărăția și îmbrăcându-se cu schima călugărească, a sporit întru nevoie și osteneli duhovnicești. A cerut de la tatăl său împăratul un loc potrivit și acolo a zidit casa de rugăciuni, petrecând împreună cu Sfânta Eustolia. Pentru aceasta multe fecioare și femei evlavioase mergând către ele, petreceau împreună viața cea aspră și plină de osteneli. Iar fericita Eustolia nevoindu-se mulți ani, și multora făcându-se pricină de mântuire, s-a dus către Domnul cu pace, lăsând în locul său pe fericita Sopatra, care, asemenea ca duhovniceasca ei maică, nevoindu-se și la vârful faptelor bune ajungând, s-a mutat către Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Antonie.

Acesta era din satul Siron, cu meșteșugul tăietor de pietre. Deci văzând pe elini că mergeau la capiștea idolilor și jertfeau, i-a sfătuit pe ei să se depărteze de aceia, și nefiind ascultat, mâhnindu-se, s-a dus în pustietate, și acolo a aflat pe un rob al lui Dumnezeu, care iarăși fugise din lume, Timotei cu numele, și împreună cu el petrecând trei ani, și luând de la el bunele cuvântări, s-a pogorât iarăși către poporul rătăcit din satul său. Și aflându-i pe ei ca săvârșeau serbare demonilor, intrând în capiștea lor, a zdrobit toți

idolii. Deci, fiind prins de ei, a fost bătut cumplit. După aceasta s-a dus la Apamia Siriei și, rugându-se cuviosului episcop ca să-i dea voie să zidească o biserică în cinstea Sfintei Treimi, a început a o zidi. Aflând de aceasta cei din satul lui au năvălit noaptea cu săbii și cu ciomege și fără de mila l-au omorât pe el. Și așa și-a dat duhul său lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Cristofor și Mavra, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Ioan Colovul, care cu pace s-a săvârșit.

Sfântul Ioan, Colovul din Egipt, s-a nevoit prin sec. al V-lea în deșertul egiptean în Mănăstirea Sf. Pimen cel Mare (prăznuit în [27 august](#)). De la numele acestei mănăstiri, mănăstirile din sălbăticie au început să se numească schituri, unde călugării se nevoiau în viață sfântă, în tăcere și în singurătate. Sf. Ioan era un călugăr blând, smerit și muncitor. El a venit la acea mănăstire împreună cu fratele său, Daniel.

Odată, Sf. Ioan i-a spus fratelui său mai mare că i-ar plăcea să nu-și mai facă griji pentru ce mănâncă sau cu ce se îmbracă și să poată trăi ca îngerii din ceruri. Daniel l-a lăsat să meargă în pustie ca să se lupte cu ispitele. Lepădându-și hainele, într-o noapte foarte rece, Ioan și-a părăsit chilia și a plecat. Însă după o săptămână, foamea l-a mânat înapoi. Ajungând la ușa chiliei, Ioan a început să bată. "Cine-i acolo?" a întrebat Daniel. "Eu sunt, Ioan, fratele tău." Daniel însă i-a răspuns, "Ioan a devenit înger, el nu mai este printre oameni." Ioan a continuat să bată însă Daniel i-a dat drumul înăuntru abia dimineață. Apoi i-a spus: "Tu ești bărbat și ca să mănânci, trebuie să muncești." Sf. Ioan a plâns cu amar și și-a cerut iertare.

După ce și-a învățat lecția, Sf. Ioan s-a dus la Sf. Pimen, cunoscut pentru caracterul său hotărât, cerând îndrumare și promițând că va asculta tot ce-i va spune să facă. Ca să-i încerce răbdarea, Sf. Pimen i-a dat să facă o ascultare mai neobișnuită, și anume să care apă și să o picure pe un băț uscat până acesta, după trei ani a înfrunzit și a rodit. Părintele a luat din fructele bogate și le-a dus fraților, spunând: "Luați și mâncați din roadele ascultării".

Mai târziu, avva Ioan a devenit el însuși îndrumător al multor oameni pe drumul mântuirii, printre care era și Sf. Arsenie cel Mare (prăznuit în 8 mai) și Sf. Taisia (prăznuită în [8 octombrie](#)).

Sf. Ioan a fost cel care a scris Viața Sf. Paisie cel Mare (prăznuit în [19 iunie](#)).

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Eladie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Narsi și Artemon.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioșilor și de Dumnezeu purtători Părinților noștri Evtimie (Eftimie) și Neofit, ctitorii Mănăstirii Dohiarului din Muntele Athos, care cu pace s-au săvârșit.

Sfinții Eftimie și Neofit, fondatorii Mănăstirii Dochiariu din Muntele Athos, un unchi și nepotul său, aparțineau aristocrației bizantine de cel mai înalt rang. Sf. Eftimie, pe când era încă în lume, a fost prietenul Sfântului Atanasie din Muntele Athos (pe care îl prăznuim în [5 iulie](#)), devenind ulterior novice și discipol al acestui mare ascet. Pentru dragostea curată față de frați, pentru blândețea și nevoirea de a duce o viață sfântă, Sf. Atanasie i-a încredințat călugărului funcția de administrator, pe care acesta a îndeplinit-o ca și când Însuși Domnul i-ar fi dat-o spre împlinire.

Sf. Eftimie împreună cu alți călugări s-au stabilit în localitatea Dafni, unde au întemeiat o mănăstire în cinstea Sf. Nicolae, numită Docheiariou pentru a aminti de ascultarea sa. Călăuzindu-i pe frații mai tineri, Sf. Eftimie i-a învățat pe călugări despre importanța trezviei și atenției la tulburările sufletului, explicându-le că lupta creștinilor, după cum spune Sf. Apostol Pavel, "nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh". (Efes. 6:12).

Însă saracinii au tulburat viața liniștită a mănăstirii și pe când călugării stăteau ascunși în pădure ca să-și salveze viețile, dușmanii au ras mănăstirea din temelii.

Sf. Eftimie nu și-a pierdut încrederea și mănăstirea a fost reconstruită. Sf. Neofit, pe când se afla în lume, era însoțitorul împăratului Nichifor Focas (963-969). După moartea părinților săi, acesta s-a dus în Muntele Athos, fiind tuns la mănăstirea unchiului său, Eftimie. Înainte de moartea sa, Sf. Eftimie a lăsat administrarea mănăstirii în mâinile nepotului său.

Sub îndrumarea spirituală a Sf. Neofit mica mănăstire a devenit lavră și datorită donațiilor făcute de împăratul Nichifor, la solicitarea sfântului. Sf. Neofit s-a învrednicit să devină "protos" (mai-marele Consiliului Părinților din Sf. Munte), rămânând acolo timp de mai mulți ani. După renunțarea la funcția din cadrul Consiliului, în ultimii săi ani de viață, Sf. Neofit s-a întors la Mănăstirea Dochiariou, unde s-a dus în pace la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului ierarh Nectarie din Eghina, episcop al Pentapolisului.

Sfântul Nectarie din Eghina (n. 1 octombrie 1846 la Silivri, în Tracia, d. 8 noiembrie 1920 la Atena) a fost episcop de Pentapole și ctitor al mănăstirii "Sfânta Treime" din insula Eghina. În 1961 Sfântul Sinod al Bisericii de Constantinopol l-a proclamat sfânt al Bisericii Ortodoxe, comemorarea lui făcându-se în ziua de 9 noiembrie.

Sfântul Nectarie s-a născut într-o familie săracă de pe malul mării Marmara. Părinții săi, Dimos și Marie Kephala, i-au dat numele de Anastasie. La vârsta de 14 ani a plecat la Constantinopol ca să lucreze și să se școlească.

În 1866, la vârsta de 20 de ani, Sfântul Nectarie pleacă în insula Chios ca să

predea ca învățător. Aici devine călugăr, cu numele de Lazăr, la 7 noiembrie 1876, în celebra mănăstire Nea Moni. Un an mai târziu a devenit diacon, apoi, prin generozitatea unui creștin bogat din insulă și cu ajutorul Patriarhului Sofronie al Alexandriei, a putut să-și completeze studiile la Atena și să obțină, în 1885, o diplomă a Facultății de Teologie din capitala Greciei.

Tot în acest an, 1885, Sfântul Nectarie pleacă la Alexandria (Egipt), unde a fost hirotonit preot la biserica Sfântul Nicolae din Cairo. Câțiva ani mai târziu, în 1889, a fost hirotonit episcop de Pentapole (episcopie corespunzând în acea vreme Libiei superioare) de către Patriarhul Sofronie, care l-a numit și predicator, secretar patriarhal și reprezentant al său la Cairo.

Dar după doar un an a fost alungat din Egipt în urma calomniilor unor clerici invidioși. A trebuit să se întoarcă la Atena, singur, nebăgat în seamă, disprețuit, în mari lipsuri materiale. A rămas câțiva ani predicator (1891-1894), iar apoi a fost numit director al școlii teologice Rizarios, care forma viitori preoți. A rămas 15 ani în acest post ecleziastic.

În 1904, la cererea mai multor călugărițe, a fondat mănăstirea "Sfânta Treime" din insula Eghina, devenită azi unul din marile locuri de pelerinaj din lumea ortodoxă. În decembrie 1908, la vârsta de 62 de ani, sfântul Nectarie și-a dat demisia din postul de director al școlii teologice și s-a retras în mănăstirea sa din Eghina, unde a rămas până la sfârșitul vieții.

A murit la 8 noiembrie 1920, în urma unui cancer de prostată care l-a chinuit un an și jumătate. A fost înmormântat în mănăstirea sa de către ieromonahul iconar Sava, care mai târziu a pictat prima icoană a sfântului.

În 1953 moaștele sale au fost mutate într-un mormânt mai frumos. Pomenirea mutării moaștelor sale se face în ziua de 3 septembrie.

Câțiva ani mai târziu, la 20 aprilie 1961, Patriarhia Ecumenică din Constantinopol a recunoscut cultul de care se bucura deja sfântul și l-a proclamat sfânt al Bisericii, cu pomenirea pe 9 noiembrie.

*

Viața sfântului Nectarie din Eghina, episcop de Pentapolis (după Sinaxarul Parintelui Macarie de la Mănăstirea Simonos-Petras, [Muntele Athos](#))

Sfântul Nostru Parinte Nectarie s-a născut la 1 octombrie 1846, în Selibria (Tracia), din părinți săraci dar credincioși pioși : Dimos și Maria Kefala. Primind la Sfântul Botez numele de Anastasie, el dovedi încă din copilărie o mare milă și o înclinare profundă pentru studiu. Cum mama sa îl învăța Psalmul al 50 lea, lui îi plăcea să repete versetul : "Învăța-voi pe cei fără de lege căile Tale" (Psalmii 50 :15). Primind în țara sa primele noțiuni de învățătură, fu trimis de către părinții săi la Constantinopol pentru a-și continua educația, lucrând în același timp ca angajat într-un magazin. Tânărul băiat ramase atunci insensibil tulburărilor vieții mondene, preocupându-se zi și noapte doar de clădirea înlăuntrul său a omului interior după chipul lui Hristos, prin rugăciune și meditație asupra scrierilor Sfinților Părinți. La vârsta de 20 de ani părăsi Constantinopolul pentru a deveni învățător în insula Chios. Acolo încuraja cu multa sârguință pe tineri și pe săteni întru milostenie și virtute, nu numai prin cuvintele sale ci mai ales prin exemplul însuși al vieții sale de privațiune și rugăciune. Dorindu-și de mult să

îmbrățișeze o viață asemeni Îngerilor, deveni călugăr sub numele de Lazăr, la 7 noiembrie 1876, în renumita mănăstire din Nea-Moni. Căutând doar lucrurile de Sus, model de blândețe și supunere, se făcu îndrăgît de toți frații din comunitate și deveni Diacon un an mai târziu. Prin generozitatea unui locuitor pios din insula, apoi prin protecția Patriarhului Alexandriei, Sofronie, el putu să își continue studiile la Atena și să obțină diploma Facultății de Teologie. În 1885 ajunse la Alexandria unde la puțină vreme fu hirotonit preot, apoi deveni Mitropolit al Pentapolisului (fosta dioceză corespunzând Libiei superioare). Predicator și secretar patriarhal, el fu trimis la Cairo, ca reprezentant al Patriarhului, în biserica Sf. Nicolae. În ciuda acestor onoruri, Nectarie nu pierdea nimic din smerenia sa și știa să comunice turmei sale spirituale sârguința pentru virtuțile Evangheliei. Dragostea și admirația pe care i-o purta poporul se întoarseră însă împotriva lui. Împinși de diavol, unii membri ai Patriarhiei, invidioși pe succesele sale, îl calomniară, spunând că ar căuta să își atragă favorurile poporului în scopul de a pune mâna pe tronul patriarhal al Alexandriei. Cum Sfântul nu încerca să se justifice, ci își punea încrederea în promisiunea lui Hristos care spune : " Fericiți veți fi când va vor ocări și va vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind, din pricina mea" (Matei 5:11); el fu alungat din scaunul său și se îmbarcă pentru Atena unde se trezi singur, neștiut, disprețuit și lipsit chiar de pâinea cea de toate zilele, căci nu știa să păstreze nimic pentru sine și își împărțea săracilor puțină sa avuție. Abandonând proiectul inițial de a se retrage în Muntele Athos, blândul și umilul urmaș al Domnului nostru Isus Hristos, preferă - în favoarea mântuirii aproapelui său - să sacrifice dragostea sa de a se retrage în singurătate. Rămase câțiva ani ca predicator (1891 - 1894), apoi fu numit director al școlii ecleziastice Rizarios, destinată pregătirii viitorilor Preoți. Profunda sa cunoaștere a Scripturilor, a Sfinților Părinți și chiar a științelor profane, precum și autoritatea sa plină de blândețe orientată către oameni aveau să îi permită să insufle în scurt timp acestei instituții o înaltă calitate intelectuală și morală. Sfântul Ierarh prelua asupra lui conducerea și lecțiile Pastoralei, dar nu înceta totuși să își trăiască programul de ascet, de meditație și de rugăciune a unui călugăr, adăugând la acestea înaltele funcții de predicare și de oficiere regulată a Sfințelor Taine, în sânul școlii dar și în regiunea din jurul Atenei.

Nectarie păstra însă în adâncul inimii sale o dragoste arzătoare pentru liniștea și pacea vieții din mănăstiri, de aceea profita de dorința exprimată de câteva din fiicele sale spirituale pentru a se retrage din tulburările vieții mondene și să pună bazele unei mănăstiri feminine în insula Eghina (între 1904 și 1907).

În ciuda nenumăratelor griji și dificultăți, Sfântul veghea la instaurarea unui mod de viață cenobitică scrupulos fidelă spiritului Sfinților Părinți. Își consuma fără măsură forța trupului și cea morală pentru instalarea clădirilor, pentru oficierea Slujbelor și pentru conducerea spirituală a fiecăreia din ucenicele sale. Putea fi văzut adesea lucrând grădina, îmbrăcat cu o sutana ca vai de ea, sau când dispărea ore întregi, era ușor de ghicit ca se închisese în chilia sa pentru a-și înălța mintea spre Dumnezeu, fixând-o în inima sa pentru a gusta astfel dulceața Sfântului Nume al lui Hristos. Deși fugea de orice contact cu lumea și își limita cu strictețe vizitele la mănăstire, renumele virtuților sale și a harurilor pe care i le dăduse Dumnezeu se răspândiră în întreg ținutul, iar credincioșii veneau la el, atrași ca un metal de magnet. Vindeca pe numeroși laici și călugărițe de bolile de care sufereau, făcu să vina ploaia peste insula care suferea de secetă. El ușura, mângâia, încuraja... Era totul pentru toți, putând să facă totul întru Hristos care sălășluia în el prin Harul Duhului Sfânt. Era un apropiat al Sfinților și al Maicii Domnului iar aceștia i se arătau adesea în timpul Sfintei Liturghii sau în chilia sa. În ciuda

dificultăților care au urmat primului război mondial, el interzise cu strictețe călugărițelor sale să facă provizii de hrană și ordonă să fie împărțit săracilor surplusul lor, încredințându-se de pe o zi pe alta milei lui Dumnezeu. În afară acestor sarcini, Nectarie găsea timp să redacteze un mare număr de lucrări de teologie, de morală, de istorie a Bisericii pentru confirmarea Bisericii din Grecia în Sfânta Tradiție a Părinților, adesea ignorată în vremea aceea din cauza influențelor apusene. Trăind deci ca un Înger în trup și făcând să strălucească în jurul său razele luminii necreate a harului, preafericitul mai avu de suferit calomnii și acuzații nedrepte asupra mănăstirii sale, din partea membrilor ierarhiei. Suporta aceste încercări cu răbdarea lui Hristos : fără un murmur și fără revoltă. Atunci fu atins de o dureroasă boala timp de peste un an și jumătate. El îi mulțumea lui Dumnezeu că îl încerca astfel și se străduia să țină în secret durerea până cu puțină vreme înaintea morții sale. După un ultim pelerinaj la o icoana a Maicii Domnului, situată nu departe de mănăstire, el anunță ucenicilor săi plecarea sa la cer și fu transferat într-un spital din Atena, unde după 50 de zile de suferințe, pe care le suporta cu o răbdare care îi stupefia pe toți cei din jurul său, își dădu sufletul în pace lui Dumnezeu (pe 8 noiembrie 1920). Credincioșii din Eghina, ucenicii săi și toți Creștinii care îl cunoscuseră plânseră pierderea blândului și compătimatorului ucenic al lui Hristos, care toată viața suportase calomnia, persecuțiile și nedreptele acuzații, luând ca model Dumnezeiasca Pătimire a Stăpânului său. Dar Dumnezeu îi dădu slava în schimb și, imediat după odihna sa, Minunile au început să apară și continuă în fiecare zi și acum pentru cei care se apropie cu încredere de Moaștele sale sau care se încred puternicei sale mijlociri.

Trupul Sfântului rămase ca prin minune neatins de vreme timp de 20 de ani, degajând o mireasmă cerească și delicată. În 1953, când fu în sfârșit dispersat după legile naturii, se procedă la mutarea Moaștelor (3 septembrie) sale și se constată atunci ca același parfum se degaja cu putere. De atunci nu a încetat să își bucure credincioșii care se apropiau de aceste prețioase rămășițe, dându-le încredințarea ca Sfântul Nectarie a găsit calea către Dumnezeu, în casa Sfinților. Cultul său a fost recunoscut oficial în 1961 iar povestea minunilor sale nu încetează să fie scrisă în fiecare zi. Mormântul său, la Eghina, se numără printre pelerinajele cu cea mai multă lume în Grecia.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Claudiu, Castor, Sempronian și Nicostrat.

Acești patru mucenici au pățimit pe vremea împăratului Dioclețian (284-305). Ei au fost neîntrecuți meșteri în arta cioplirii și sculpturii în marmură., fiind conducătorii unui vestit șantier de acest fel, la Smirnum. Datorită lucrărilor de calitate ce se realizau aici, împăratul era foarte mândru de dibăcia acestor meșteri. Însă, din cei peste 600 de lucrători care se aflau pe acest șantier, mulți erau păgâni, care nu vedeau cu ochi buni viața religioasă a creștinilor de aici. Aceștia obișnuiau să-și facă semnul Sfintei Cruci ori de câte ori începeau sau terminau o lucrare, deoarece erau convinși că numai prin puterea și ajutorul lui Dumnezeu erau în stare să facă tot ceea ce făcuseră până atunci.

Printre acești creștini se aflau și cei patru sfinți, care primiseră Taina Sf. Botez din mâinile episcopului Chiril din Antiohia, ce se afla surghiunit în ținutul Iliricului. Acești 4 mucenici, datorită râvnii lor duhovnicești, au reușit să atragă la creștinism pe un alt om, pe nume Simpliciu, care s-a încreștinat și el. Imediat, păgânii cei invidioși i-au pârât pe cei 5 meșteri la împărat,

acuzându-i că aceștia conduc lucrările prin superstiție și magie și că nu vor să știe decât de credința în Hristos. Auzind acestea, împăratul nu a luat nici o măsură împotriva lor, dar acuzatorii au spus că ei nu vor să sculpteze chipul zeului Asclepios, un zeu socotit vindecător de către împărat. Cei 5 mucenici au confirmat că "În toate ne-am arătat ascultători, împărate, dar chipul acestui zeu nu vrem și nu putem să-l facem". Împăratul însă, nu s-a supărat și a trecut cu vederea neascultarea acestor meșteri, spunând că nu-i pasă cine va face statuia, dar că aceasta trebuie terminată. Așa s-a și întâmplat, statuia fiind terminată de alți meșteri. Când împăratul a venit să vadă statuia terminată, el a crezut că totuși cei 5 au realizat statuia, dar partida păgânilor s-a năpustit cu ură asupra lor, acușându-i iarăși cu cuvinte dușmănoase. Împăratul, văzând tulburarea ce s-a iscat, i-a încredințat pe cei 5 meșteri unui dregător cu numele de Lampadie, ca să facă cercetări și să liniștească lucrurile. Acesta le-a poruncit să aducă cinstire și jertfe zeilor, dar meșterii nu au vrut. Ca atare Lampadie i-a arestat și închis în temniță, după care a asmuțit mulțimile păgâne împotriva creștinilor. S-au iscat răscoale și bătăi, iar în timpul uneia dintre ele, însuși Lampadie a fost omorât.

Auzind aceasta, împăratul s-a temut ca nu cumva rudele mortului să pornească o răscoală generală, și ca atare s-a decis să termine cu cei 5, dând ordin ca aceștia să fie închiși de vii în sicrie de plumb și să fie aruncați în apele fluviului Sava. Auzind această veste, va muri de supărare și episcopul Chiril, care se afla și el închis în temniță. După câteva zile, un creștin cu numele de Nicodim a scos sicriile din apă și a avut grijă de înmormântarea osemintelor sfinților.

Calendarul roman din anul 354 amintește de pomenirea lor, la data de 9 noiembrie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

10 Noiembrie

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea Sfinților Apostoli din cei șaptezeci: Olimp, Rodion, Sosipatru, Erast și Cvart.

Aceștia au fost din cei șaptezeci. Olimp și Rodion, urmând Sfântului Apostol Petru, amândurora li s-au tăiat capetele, în cetatea Romei de către Neron. Iar Sosipatru, de care pomeneste Sfântul Pavel în Epistola către Romani, fiind episcop la Iconiu, cu pace s-a săvârșit. Și poate fiecare să afle ca Apostolul Pavel pomeneste de dânsul în multe locuri în Epistolele sale. Asemenea și Erast, de care pomeneste în Epistolă fericitul Pavel, fiind iconom al Bisericii din Ierusalim și apoi episcop al Paneadei, cu pace s-a săvârșit. Iar Cvart, fiind episcop al Beritului și multe pătimind pentru dreapta credința și pe mulți elini spre Domnul întorcându-i, s-a săvârșit și el cu pace.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Orest.

Acest sfânt a fost din cetatea Tiana, din țara Capadociei, doctor cu meșteșugul. Deci mărturisind pe Hristos, a fost prins de Maximin guvernatorul, pe vremea împărăției lui Diocletian. Și nesupunându-se a jertfi la idoli, ci mărturisind cu îndrăzneală pe Hristos Dumnezeu, a fost bătut cu toiege atât de rău, încât i se sparse pânțele de i se vedeau mațele. Deci l-a dus la capiștea idolilor, și suflând el asupra idolilor, s-au făcut aceia ca praf. Apoi a fost închis în temniță și după șapte zile stând înaintea judecării lui Maximin, și iarăși fiind silit ca să jertfească, și nesupunându-se, i-au pătruns gleznele cu piroane lungi. Și legându-l cu lanțuri de un cal sălbatic, l-au gonit repede și târându-l douăzeci și patru de mile, afară din cetatea Tiana, și-a dat sufletul.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Teostirict, cel din Simvola.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Nonnos, care a botezat pe Sfânta Pelaghia.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Mil episcopul, și cu doi ucenici ai săi.

Acest Sfânt Părinte al nostru Mil s-a născut într-o cetate persană; și după ce s-a botezat, a învățat Sfintele Scripturi. Vrând el să ostășească împăratului perșilor, după ce a ajuns în vârstă, a fost oprit de la acest gând de o înfricoșătoare vedenie de noapte și de atunci petrecea în feciorie și în nevoie, rugându-se lui Dumnezeu și pentru sine și pentru tot neamul său. Iar după câțiva ani, lăsându-și cetatea, s-a făcut monah și a locuit în locul în care proorocul Daniil a văzut vedeniile. Și s-a învrednicit el a fi hirotonit episcop al preasfintei Biserici, prin mâna lui Ghenadie episcopul, care s-a făcut mărturisitor și mucenic. Și mult ostenindu-se acolo sfântul, muștra și cu faptele și cu cuvintele pe cei ce făceau călcări de lege; mai în urma bătut fiind de ei și izgonit, după ce și-a dat seama că ei rămân neîndreptați, mai înainte vestindu-le urgia ce avea să vină asupra lor de la Dumnezeu, s-a dus. Iar după ce au trecut trei luni de zile, mai-marii cetății aceleia din greșeala lor au căzut sub urgia împăratului.

Și trimitând împăratul ostași, împreună cu trei sute de elefanți, au sfărâmat cetatea cu totul, iar pe locuitorii ei i-au omorât cu sabia. Atunci sfântul s-a dus la Ierusalim și a aflat pe Amonie, ucenicul marelui Antonie, lângă care zăbovind doi ani, s-a întors iarăși în Persia.

Ducându-se sfântul la eparhia sa, a zidit acolo o biserică, spre iertarea păcatelor poporului său celui nesupus, pe care împăratul îl pierduse cu amară moarte. Și după ce a petrecut acolo multă vreme, s-a dus la cetatea Ctesifon, în care a aflat adunare de episcopi, și, stând în mijlocul lor, a mustrat pe episcopul împotriva căruia se făcuse acel sinod. Iar episcopul acela umilea și-și bătea joc de sfântul mândrindu-se cu răspunsurile și înțelepciunea sa. Iar sfântul i-a răspuns: "Fiindcă stai neîndreptat, trufindu-te împotriva arhierilor Domnului meu pe care i-a adunat Duhul Sfânt, pentru aceasta te-a ajuns acum urgia lui Dumnezeu, Care iată te face acum pe jumătate uscat pentru mulți ani, pentru ca prin pătimirea ta aceasta să se înțeleptească și să se îndrepteze ceilalți". Și, o, minune!, odată cu cuvântul sfântului a căzut fulger din cer și l-a făcut pe acela jumătate uscat și în această stare a petrecut doisprezece ani întregi și în urma s-a săvârșit.

Iar sfântul ieșind de acolo s-a dus la o altă cetate al cărei ocârmuitor pătimea de doi ani de o cumplită boală. Aflând el de venirea sfântului, a trimis la el și l-a rugat să meargă să-l cerceteze ca pe un bolnav și să-i dea binecuvântarea sa. Deci, fiindcă omul trimis stăruia către sfântul să meargă cu grabire, sfântul a răspuns către dânsul așa: "Du-te și spune cu mare glas bolnavului ce te-a trimis: "Acestea îți zice episcopul, întru numele lui Iisus Hristos, pe Care îl propovăduiesc eu prostul și nevrednicul: Leapădă de la tine toată boala ce te supără, și încingând mijlocul tău, vino umblând cu însăși picioarele tale, ca să te văd". Iar trimisul întorcându-se, îndată ce a zis cuvintele acestea, o, minune!, s-a însănătoșit stăpânul său și atât s-a întărit, încât n-a mai rămas în el vreo rămășiță sau semn de boală. Deci s-a sculat și s-a dus la sfântul umblând cu picioarele sale și aruncându-se la cinstitele picioare ale sfântului și apucându-le cu amândouă mâinile, le săruta pe ele tăvălindu-se pe pământ. Și mulțumind slăvea pe Dumnezeu, Cel ce l-a mărit pe el în acest chip. Aceasta preamărita minune a sfântului pe mulți a adus la credința lui Hristos.

Acolo aflându-se sfântul, a alungat mulți demoni din cei care pătimeau. Și pe o femeie ce zăcea în pat și era slăbănoaga de nouă ani, apucând-o de o mână, a ridicat-o sănătoasă. Și pe un om care cu nedreptate silnicea pe altul și cu nebăgare în seama încredința nedreptatea prin jurământ, fiindcă defăima și nu asculta cuvintele sfântului, l-a făcut prin rugăciunea sa ca să ia lepra lui Ghiezi peste tot trupul său, spre îndreptarea și a altora mulți, încât din aceasta, mulțime nu puțină din acel oraș a venit la sfântul și a cerut ca să primească credința creștinească. Și alte încă multe minuni în feluri de locuri a făcut sfântul acesta, despre care răspândindu-se vestea, a ajuns la dregătorul Vasilisc. Fiind chemat sfântul și stând el înaintea lui împreună cu doi ucenici ai săi, după ce a văzut credința lor cea în Hristos curată și neclintită, multe pedepse și chinuri le-a pricinuit lor neomenosul acela, care, aprinzându-se de mânie, a scos însuși sabia și a lovit pe sfântul în piept. Asemenea și fratele lui Vasilisc în unire cu el a lovit și acela pe sfântul în inima. Iar episcopul Domnului și nevoitorul, viu încă fiind, a zis către ei: "Fiindcă voi amândoi v-ați unit ca să mă omorâți pe mine, nevinovatul, pentru aceasta mâine chiar în ceasul acesta se va vărsa sângele amândurora chiar de mâinile voastre, adică vă veți ucide unul pe altul, și maica voastră va rămâne fără fii". Și aceasta zicând și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Iar pe cei doi ucenici ai sfântului suindu-i păgânul Vasilisc deasupra a doi munți, acolo i-au ucis cu pietre.

A doua zi necredinciosul Vasilisc a ieșit împreună cu fratele său la vânat, fără să dea în vreun fel crezare prorociei sfântului, pe care o socotea ca o bârfire. Și aflând un cerb singur ei, amândoi frații, au stat unul în dreptul celuilalt, adică, unul despre o parte de cerb și celalalt de cealaltă, și au slobozit amândoi suliițele ca să omoare cerbul. Iar ele purtându-se cu repeziciune s-au înfipt în inimile amândurora, și așa în chinuri și-au lepădat sufletele, ucigându-se unul pe altul. Iar moaștele Sfântului Mil și ale ucenicilor lui au fost îngropate de către creștini. Și viețuiesc ei pururea viața cea nesfârșită și veșnică și se roagă pentru noi către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Caliope, Nir și Orion.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

11 Noiembrie

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Mina cel din Cotiani.

Acesta a trăit pe vremea împărăției lui Maximian și era din Egipt, ostindu-se în cohorta ce se chema Rutalia sub Arghirisc în Cotianul Frigiei Salutariei.

Nesuferind ca să vadă cinstirea cea rătăcită a idolilor, s-a suit în munte și s-a curățit pe sine cu postiri și cu rugăciuni. Și întărindu-se de ajuns și aprinzându-i-se sufletul cu dumnezeiescul dor către Hristos, s-a pogorât din munte și, stând în mijlocul închinătorilor la idoli, a propovăduit pe Hristos. Pentru aceea a fost dat la chinuri: i s-a frecat trupul cu târsini și a fost ars de foc și târât fără milă peste ciulini, de i-a spart trupul, în urma cărora și-a primit sfârșitul prin sabie.

Din minunile Sfântului Mina

Mergând odată un creștin ca să se închine în biserica acestui Sfânt Mina, a găzduit la o casă de străini; iar stăpânul acelei case, cunoscând că găzduitul avea bani în sânul

său, s-a sculat în miezul nopții și l-a omorât. Apoi tăindu-l bucăți le-a pus într-o coșniță și a ascuns-o în cămara sa cea mai dinăuntru, așteptând ca să se facă ziuă. În vreme ce ucigașul se afla în nevointă și în îngrijorare, cum și unde și când să se ducă să ascundă părțile celui ucis, ca să nu-l înțeleagă cineva, iată i s-a arătat lui Sfântul Mina, călare în chip de ostaș și cercetându-l ce s-a făcut cu străinul care găzduise acolo; iar ucigașul adeverea că nu știe nimic. Atunci sfântul, pogorându-se de pe cal, a intrat înăuntru casei celei mai ascunse și, aflând coșnița și scoțând-o, s-a uitat la ucigaș cu o căutătură grozavă și sălbatică și i-a zis: "Cine este acesta?" Iar ucigașul de frică, fără de glas și ca un uluit făcându-se, s-a aruncat pe sineși jalnică cădere la picioarele sfântului. Iar sfântul, punând la loc toate membrele ucisului și făcând rugăciune, a înviat mortul și i-a zis lui: "Dă laudă lui Dumnezeu". Iar mortul, ridicându-se ca din somn și cugetând cele ce a pătimit de la cel ce-l găzduise și cum a câștigat viața a doua oară, a slăvit pe Dumnezeu; iar mulțimea se închina ostașului ce se arătase și care-l înviase. Și după ce s-a ridicat de jos ucigașul, a luat sfântul banii de la el și i-a dat omului pe care-l înviase, zicându-i: "Du-te frate în calea ta. Și, întorcându-se către ucigaș, l-a bătut precum i se cădea, apoi, sfătuindu-l, și pe lângă acestea iertând greșala lui și făcând rugăciune pentru dânsul, a încălecat calul și s-a făcut nevăzut.

Alt creștin bogat s-a făgăduit să facă sfântului un disc de argint. Deci mergând la argintar, i-a zis să facă două discuri și pe unul să scrie numele sfântului, iar pe celalalt numele său. Și după ce le-a făcut pe amândouă, fiindcă discul sfântului se părea mai strălucitor și mai plăcut, creștinul acela a oprit discul sfântului pentru sine, uitând de scrierea numelui sfântului. Și s-a întâmplat să facă călătorie pe mare. Deci pe când cina, a adus sluga la masă discul sfântului plin de bucate, iar acel nesimțit și neevlavios creștin mânca

din bucatele cele din disc fără sfială și fără cucernicie. Deci după ce s-a ridicat masă, a luat sluga discul ca să-l spele în mare, dar discul, alunecând din mâinile slugii, a căzut în adâncul mării. După aceea sluga înspăimântându-se și mult temându-se, încă și cu totul amorțind și buimăcindu-se, a căzut și el în mare. Stăpânul său văzând acestea, se tânguia, zicând: "Vai mie, ticălosul! căci dorind discul sfântului, pe lângă disc mi-am pierdut și sluga. Ci Ție, Doamne, dau făgăduința aceasta, că de voi afla numai trupul slugii mele, voi da mucenicului Tău, Sfântului Mina, împreună cu celalalt disc și prețul discului sfântului, ce s-a cufundat în mare". Deci ieșind din caic, se uita pe țărmurile mării, așteptând și nădăjduind să vadă mort trupul slugii ce-l căuta. Așadar, acolo unde privea el cu sânguință, o, minune!, a văzut pe sluga sa vie ieșind din mare și ținând în mâinile sale discul sfântului. Deci văzându-l pe el s-a spăimântat stăpânul și a strigat cu mare glas propovăduind minunea sfântului. Iar cei ce erau în caic au ieșit toți afară și, văzând pe slugă că ținea în mâini discul, s-au minunat mult și au slăvit pe Dumnezeu. Și-l întrebau cum a scăpat din mare. Iar sluga le povestea, zicând: "Îndată ce am căzut în mare, a venit un om frumos și alți doi împreună și m-au apucat și, umblând împreună cu mine, ieri și astăzi am venit până aici.

Și o femeie oarecare, silita fiind de către oarecine spre amestecare de rușine, s-a dus la sfântul și a cerut ajutorul sfântului, care nu a trecut-o cu vederea, căci, pilduind pe cel ce o silnicea, nevătămată a păzit femeia: acela, legându-și calul de piciorul său, silea pe femeie. Iar calul, sălbăticiindu-se împotriva stăpânului său, nu numai l-a împiedicat pe el de la nelegiuita faptă, ci și l-a târât pe el pe pământ, neoprindu-se până ce nu a ajuns la biserica sfântului. Și acolo cu mare glas necheza, încât pe mulți oameni i-a făcut să iasă afară și să vadă. Căci sărbătoare fiind atuncea, mulțime de oameni se adunase la biserică. Deci cel ce a pățimit aceasta, văzând adunarea poporului și calul său care și mai mult se sălbăticea, și simțindu-se fără nici un ajutor de la nimeni, temându-se ca nu cumva să sufere ceva mai rău de la calul său, fără să se rușineze și-a mărturisit înaintea tuturor păcatul și îndată calul s-a liniștit și a stat îmblânzit. Iar călărețul dezlegându-se a intrat în biserica sfântului și căzând la pământ se ruga lui ca să nu fie încă mai mult pedepsit.

Un șchiop oarecând și o femeie mută stăruind în biserica sfântului împreună cu alții mulți spre a se vindeca, la miezul nopții toți fiind cuprinși de somn, s-a arătat sfântul și a zis șchiopului: "Du-te acum când este liniște și apucă-te de haina femeii mute și te vei vindeca"; iar el ducându-se și apucând-o de haină, aceea tulburându-se a strigat, bătându-și joc oarecum de șchiop și s-a vindecat dezlegându-i-se limba, iar șchiopul, rușinându-se, îndată s-a sculat și a început să fugă. Și înțelegând amândoi minunea ce s-a făcut, au slăvit pe Dumnezeu.

Un evreu oarecare, având prieten pe un creștin, când pleca în călătorie undeva departe, de multe ori lăsa la creștin mulți bani. Lăsând acestuia oarecând o pungă cu cinci sute de monede, cugeta creștinul în inima sa ca să tăgăduiască amanetul, ceea ce a și făcut prin faptă. Căci venind evreul și cerându-și banii după obiceiul lor, creștinul n-a voit să-i dea, zicându-i: "Tu această dată n-ai lăsat nimic la mine; de ce ceri de la mine?" Iar evreul, auzind aceasta fără de nădejde, s-a tulburat cu totul; iar mai pe urmă, venindu-și întru sine, a zis către creștin: "Fiindcă nimeni n-a văzut când ți-am dat banii, jurământul să dezlege pricina noastră, și cerea ca prin sfântul să se vădească care este mincinosul". Deci, cu învoire s-au dus amândoi la biserica Sfântului Mina, și îndată creștinul a făcut jurământ și susținea tăgăduirea amanetului. Și după jurământ, au ieșit amândoi din biserică și și-au încălecat caii. Iar calul creștinului mergea cu neorânduială și se sălbăticea

împotriva stăpânului său și, mușcând zăbala, îngrozea că va pricinui amara moarte călărețului; și deodată l-a aruncat jos la pământ, însă nu i-a vătămat trupul, ci și-a pierdut numai basmaua, împreună cu o cheie și cu pecetea lui cea de aur. Apoi iarăși încălecând, mergea împreună cu evreul, care nesuferind paguba se întristă foarte pe cale și ofta din adâncul inimii. Atunci creștinul zice către evreu: "O prietene, fiindcă locul acesta este potrivit, să ne pogorâm de pe cai și să mâncăm pâine". Iar după ce a început să mănânce, iată după puțin vede creștinul pe sluga sa venind și ținând cu o mână punga evreului și cu cealaltă cheia împreună cu basmaua sa; pe care văzându-le s-a înspăimântat. Și a zis către slugă: "Ce este aceasta?" Iar sluga a răspuns: "Un ins oarecare înfricoșător a venit la stăpâna mea și, dându-i ei cheia împreună cu basmaua ta, a zis către dânsa: "Cu mare grăbire trimite punga evreului ca să nu se primejduiască bărbatul tău". Și iată luând-o am venit către tine după poruncă". Atunci evreul s-a umplut de bucurie și s-a întors împreună cu creștinul la sfântul. Și evreul se ruga ca să fie botezat ca cel ce a fost însuși văzător la acest fel de minune. Iar creștinul cerea să ia iertare pentru că a mâniat pe Dumnezeu prin jurământ mincinos. Deci amândoi primind precum au cerut, unul botezul și celalalt iertare, s-au întors la ale lor bucurându-se.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Victor.

Acesta s-a nevoit pe vremea lui Antonin împăratul romanilor și a lui Sevastian guvernatorul Italiei. Că silindu-l ca să se lepede de Hristos și nevrând ca să se supună, mai întâi i-au sfărâmat degetele, apoi l-au chinuit în multe și neînchipuite feluri, dar rămânând nevătămat, prin puterea lui Dumnezeu, l-au despuiat de piele și atunci și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Vichentie diaconul.

Acest Sfânt Vichentie aflându-se în Augustopoli, cetate în Ispania, și învățând poporul împreună cu Valerie episcopul, diacon fiind Vichentie, au fost prinși și aduși la divanul dregătorului Dariat; care, îndată băgându-i în obezi, a poruncit să fie duși în orașul ce se cheamă Valencia, unde au fost băgați într-o temniță urât mirositoare și întunecată; și peste puține zile scoțând pe Vichentie, a poruncit să fie frecat cu țesala și l-au răstignit pe o cruce și l-au supus la nenumărate chinuri și torturi. Dar rămânând nevătămat, l-au băgat în temniță, unde aflându-se sfântul, s-a învrednicit de dumnezeiescul și îngerescul ajutor și îndată și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Stefanida.

Aceasta era soție a unui ostaș și credea în Hristos din început de la strămoșii săi, însă, murindu-i bărbatul, a rămas văduvă. Văzând ea pe Sfântul Victor că pătimea mai presus de puterile omenești, îl fericea pe el și pentru bărbăția sa și pentru cununile ce avea să ia de la Dumnezeu. Pentru aceasta a fost adusă și ea la guvernator; și fiindcă a mărturisit în priveliște pe Hristos Dumnezeu mai înainte de veci, i-au legat mâinile ei de doi copaci de finic care fuseseră îndoțiți. Iar în urma dându-le drumul și întorcându-se cu repejune la starea lor cea dintâi, au spintecat pe sfânta în două bucăți. Și așa fericita și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Teodor mărturisitorul, egumenul studiilor (Mănăstirea Studion, la Constantinopol).

Acesta a trăit pe când împărăția Constantin Copronim și era din părinți evlavioși, anume Fotino și Teoctista. Alegându-și el de mic viața cea bună și învățând carte, a ajuns la înălțimea cunoștinței. Deci călugărindu-se și plinind tot felul de faptă bună, s-a învrednicit harului preoțesc de la Sfântul Tarasie, patriarhul Constantinopolului. Și fiind atunci egumen la Mănăstirea Studitului Preacuviosul Platon și lăsând acela egumenia, a primit egumenia fericitul acesta, care a povățuit bine și cu plăcere dumnezeiască turma cea încredințată lui, păstorind-o la pășunea mântuirii. Dar fiindcă a muștrătat cu îndrăzneală împreună cu Sfântul Tarasie pe împăratul Constantin, feciorul Irinei, că și-a lepădat pe legiuita sa femeie și a luat pe alta, Sfântul Tarasie a fost scos din scaunul său, iar pe marele Teodor bătându-l, l-a izgonit la Tesalonic. Apoi Constantin fiind orbit a fost lipsit și de împărăție. Atunci a fost chemat Teodor din surghiun.

Însă când s-a făcut împărat Nichifor Patrachie, care se numea și Stavrachie, iarăși a fost izgonit sfântul la Tesalonic. Iar când a împărățit Leon Armeanul și căuta să înlăture sfintele icoane, muștrând cu îndrăzneală fericitul Teodor pe împăratul pentru această faptă, a fost izgonit de către dânsul la ezerul Apoloniadei și de acolo iarăși a fost trimis spre partea răsăritenilor, unde a primit vreo sută de toiege pe spinare pe care le-a suferit cu vitejie. Și iarăși a fost chinuit de mai-marele oastei cu grele bătăi.

Și de acolo a fost trimis la Smirna și închis într-o temniță, unde i s-au pus picioarele în butuci pentru chinuri. După aceea, dacă a luat Mihail Gângavul împărăția, a fost scos din legături marele Teodor și chemat din surghiun. Și având puțină odihnă, s-a aflat cu prietenii săi și cu bună nădejde a răposat întru Domnul. Era om uscățiv, palid la față, cu par cărunt și cam pleșuv la cap.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

12 Noiembrie

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea celui dintre sfinți Părintele nostru Ioan Milostivul, arhiepiscopul Alexandriei.

Acesta a fost cipriot de neam, fiu al lui Epifanie, domnul țării, și s-a însurat cu voia tatălui său și s-a făcut tată de copii. Apoi murindu-i și femeia și copiii, s-a întors cu toată dorirea spre adaosul virtuții și spre buna plăcere a lui Dumnezeu. Și pentru strălucirea vieții sale, a fost făcut arhiepiscop al Alexandriei, fiind cerut de poporul alexandrinilor de la împăratul Iraclie. Și, după cuvântul Evangheliei fiind pus ca o făclie în sfeșnic, a strălucit ca o lumină de foc în lume. Și a petrecut mulți ani în scaunul arhieriei sale. Și multe minuni a făcut și a miluit pe săraci cu cele ce le trebuiau. Drept aceea, și dintru această faptă luând numele milostivului, și având toți spre dânsul evlavie, nu numai credincioșii, ci și necredincioșii, precum arată istoria ce scrie de dânsul, către Domnul s-a mutat.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Nil pustnicul (sau "Ascetul").

Acesta avea multă putere în cuvinte, fiind eparh al Constantinopolului, pe vremea împărăției lui Mavrachie, și s-a căsătorit cu o femeie cinstită, care i-a născut doi copii, unul parte bărbătească și altul parte femeiască; după aceea și-a înduplecat femeia cu cuvintele și a făcut-o ca să lase Constantinopolul, și să meargă să locuiască la mănăstirile Egiptului, împărțind copiii: să ia el pe fiul său Teodul, și ea pe fiică-sa. Și făcând așa, s-au despărțit unii de alții.

Deci aflându-se Sfântul Nil cu părinții și cu fiul său la Muntele Sinai, niște barbari i-au lovit fără de veste ca niște fiare, și au luat rob, împreună și cu alți mulți, pe fiul său Teodul, pe care îl plângeau fără de seamă ca pe un rob, precum se vede în cartea ce este făcută de dânsul. Deci, învrednicindu-se după aceasta de dumnezeiasca preoție, a alcătuit cuvinte pustnicești pline de toată înțelepciunea și înțelegerea și folosul, care cu puterea cuvântului și cu harul Sfântului Duh îndeamnă spre nevoință. Și tocmind multe cărți prin care aducea pe mulți către Hristos cu dragoste dumnezeiască, cu pace s-a săvârșit. Și zace cu fiul său Teodul împreună și cu alți pustnici, precum zic unii în sfânta biserică a Sfinților Apostoli, la Orfanotrofion dedesubtul jertfelnicului, puși acolo de Iustin împăratul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Martin de Tours, făcătorul de minuni, episcopul Franciei (Franța).

Acest Martin era pe vremea împăratului Traian în Roma, comis cu rangul; și așezându-se voievod de împăratul, a fost trimis la război împotriva barbarilor, unde văzând mulțimea vrăjmașilor s-a temut, precum se cădea a se teme. Însă luând îndrăzneală dintr-o dumnezeiască vedenie, ce i s-a arătat lui în vis, i-a făgăduit că va birui pe vrăjmași. Pentru aceasta, dând război, i-a biruit pe ei; pentru care biruință, a luat de la împăratul mare mulțumită și cinste. Însă sfântul mulțimea mai mult împăratului cerului, Domnului, fiindcă-i dăruise lui biruință peste toată nădejdea, pentru o mică facere de bine ce făcuse. Căci mai înainte de începerea războiului, veni la el

un sărac tânguindu-și nevoia și cerând milostenie; iar sfântul, milostivindu-se asupra întâmplării lui, a rupt o bucată din hlamida sa și l-a îmbrăcat pe el, asemenea l-a și hrănit pe el, căci era flămând, și l-a adăpat fiind însetat. Drept aceea i s-a arătat că a văzut pe Domnul în visul său, în față stând și zicându-i: "Fiindcă M-ai hrănit găsindu-Mă flămând, și M-ai adăpat, însetat fiind, și, gol fiind, M-ai îmbrăcat, pentru aceasta voi fi cu tine și te voi întări și-ți voi dăruia biruința asupra vrăjmașilor". Atunci sfântul, mulțumind lui Dumnezeu, s-a lepădat de lume și de ale lumii, și a ales mai mult petrecerea monahicească. Și după ce s-a îndeletnicit în sihăstrie șapte ani și s-a deprins în dumnezeieștile Scripturi, atunci a fost hirotonit episcop al cetății Constantinei, care se afla în Galia, și care acum se numește Francia. Acesta cu harul lui Hristos a înviat morți, a omorât balauri, și alte încă multe minuni făcând, în pace s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Prooroc Ahia.

Acesta era din Silom, din cetatea lui Eli, preotul, unde a fost mai înainte cortul lui Moise. Acesta a proorocit despre Solomon că va greși Domnului, și că femeile îl vor depărta de Dumnezeu. Și a muștrat pe Ieroboam, pentru că se purta cu vicleșug cu Domnul. A văzut și o pereche de boi călcând în templu și alergând asupra preoților, care templu a fost dărâmat, când au năvălit babilonienii, iar sfântul, răposând cu pace, a fost îngropat aproape de copacul Silomului.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Martin, episcopul Tarachinului.

Acesta era din Saboria Tafoniei, strălucit cu neamul și mare fiind socotit de către iliri. Și fiind împodobit cu vrednicii apostolești, a fost vrăjmășit de arieni. Și în multe rânduri fiind bătut de ei, înaintea poporului, a fost izgonit. După care, mergând la Mediolan, a pătimit asemenea de la episcopul de acolo Auxentie, arian și el fiind. Deci fiind silit fericitul, a fugit și s-a dus la ostrovul (insula) Talarie cel pustiu și nelocuit, care este aproape de marea Tirinichiei, și acolo liniștindu-se, se hrănea numai cu rădăcini de verdețuri, iar mai pe urmă a fost făcut episcop al bisericii din Tarachin. Și atâta a strălucit și a sporit fericitul în iubirea de săraci, încât mai întâi a împărțit toată averea sa săracilor, apoi, dacă se întâmpla să poarte numai o singură haină și vedea vreun sărac că tremura de frig, tăia haina aceea de la genunchi și o da săracului. Acest sfânt, văzând odată un mort pe care-l ducea la îngropare, și pe un năpăstuior că nu îngăduia să fie îngropat, spunând că este dator cu atâția bani, a înviat pe mortul acela, iar pe năpăstuior dovedindu-l mincinos a poruncit să moară în locul celui mort. Deci în acest chip viețuind, a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Antonie și cei împreună cu dânsul Zevina, Ghermanos, Nichifor și Marato fecioara.

Aceștia erau pe vremea lui Maximian, dintre care Antonie era bătrân cu vârsta; iar Nichifor și Zevina și Ghermanos, tineri încă și în floare. Fiind prinși în Cezareea, și mărturisind pe Hristos în priveriște, li s-au tăiat capetele de sabie. Iar Marato fecioara, din Schitopoli fiind, și prin toată cetatea fiind purtată goală, a fost aruncată în foc și s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Nil izvorătorul de mir, care s-a nevoit în munții de pe lângă Marea Lavra din Muntele Athos, și s-a săvârșit în pace.

Sfântul Nil, Izvorătorul de Mir, din Muntele Athos s-a născut în Grecia,

într-un sat numit Sf. Petru, dioceza Zakoneia. El a fost crescut de unchiul său, ieromonahul Macarie. La vârsta potrivită a fost tuns călugăr, apoi hirotonit ierodiacon și mai târziu ieromonah.

Râvna pentru mai aspre nevoițe monastice i-a călăuzit pe unchi și nepot spre Muntele Athos, unde Macarie și Nil au trăit în ascetism într-un loc numit Sfintele Stânci. După moartea Sf. Macarie, părintele Nil arzînd de zel pentru nevoițele duhovnicești mult mai aspre s-a retras într-un loc aproape inacesibil pentru orice ființă vie. La plecarea sa la Domnul în 1651, Sf. Nil a fost învrednicit de curgere bogată de mir

vindecător, pentru care creștinii veneau să-l ia din cele mai îndepărtate ținuturi estice.

Sfântul Nil lăsat în urmă o profeție uimitor de corectă referitoare la care va fi starea Bisericii în mijlocul sec. al XX-lea și la felul cum vor fi oamenii atunci. Printre invențiile pe care le-a profețit sunt telefonul, avionul și submarinul. El a mai atras atenția și asupra faptului că mintea omului va fi întunecată de patimile trupului iar "necinstea și fărădelegea vor prinde putere". Bărbații nu se vor mai distinge de femei din cauza "lipsei smereniei în îmbrăcăminte și purtarea părului". Sfântul Nil a plâns pentru păstorii creștini care vor deveni oameni vanitoși iar tradiția și morala bisericii se vor schimba. Vor rămâne puțini oameni evlavioși și cu frică de Dumnezeu și cei mai mulți se vor abate de la calea cea dreaptă neavînd povățuitori.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Arsachie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Leon, patriarhul Constantinoplei, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Sava Nigdeli care în Constantinopol a mărturisit, iar în Cuciuc-Caraman a fost îngropat, la anul 1732, și care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Nicolae Constantinopolitul, care în Constantinopol a mărturisit, la anul 1732.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

13 Noiembrie

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea celui dintre sfinți, Părintele nostru Ioan Gură de Aur (Hrisostomul), arhiepiscopul Constantinopolului.

Acest mare și vestit luminator dascăl al lumii a fost din marea cetate

Antiohia, din părinți credincioși ortodocși amândoi; tatăl lui era Secund Stratilatul și maică-sa Antuza. Chiar de la începutul vieții sale, a avut mare dragoste pentru știința cuvintelor și cu nevoința ce puse la învățătură și cu ascuțirea firii ce avea, a învățat toată învățătura elinească, făcându-se ucenic lui Libanie și Andragatie, sofistilor din Antiohia, iar după aceea al celor ce se aflau în Atena. Și deprinzând toată înțelepciunea elinească și creștineștile Scripturi, la a căror săvârșire a cunoștinței ajungând și împodobindu-și viața cu curăție a fost înălțat la rânduiala de cleric de Sfântul Meletie, patriarhul Antiohiei, iar de Flavian a fost făcut diacon și preot. A alcătuit

foarte multe cuvinte de învățătură sfătuitoare pentru pocăință și pentru buna podoabă a obiceiurilor omenești, tâlcuind toată dumnezeiasca Scriptură. Deci întâmplându-se a părăsi viața aceasta Nectarie patriarhul Constantinopolului, a fost chemat Ioan de la Antiohia, cu votul episcopilor și cu porunca împăratului Arcadie, și a fost făcut patriarh al Constantinopolului, primind canonicește hirotonia. Deci mai mult a sporit întru nevoința tâlcuirii dumnezeieștilor Scripturi și la dascălia întrebărilor, prin care pe mulți a atras la cunoștința dumnezeiască și la pocăință. Și atâta s-a dedat spre nevoință și răbdare, încât mâncarea lui era numai puțină zeamă de orz; și dormea puțin, însă nu pe pat, ci stând și ținându-se de niște funii. Iar de se muia vreodată de somn, atunci ședea; așa încât în prisosirea iubirii de oameni, a fost pildă și altora mulți. Pentru aceasta și în cuvintele sale învăța pe creștini ca să se dea cu totul spre această faptă bună și să se lase de lăcomie. Pentru care s-a și certat întâi cu Eudoxia împărăteasa, care s-a și făcut vrăjmașă, că aceea luase cu răpire o vie a unei văduve sărace ce se numea Calitropia, care striga cerând ce era al ei. Iar sfântul sfătuia pe împărăteasă să nu țină lucrul străin în silă. Și nevrând să-i asculte cuvintele, sfântul o muștra, și cu pilda Izabelei o vădea.

Iar ea s-a făcut cu totul fiară ținând cu tărie via. Și a fost sfântul alungat din scaun întâi de dânsa și în al doilea rând prin mijlocul episcopilor, care se purtau mai mult silnicește decât creștinește. După aceea s-a întors iarăși la scaunul său. Și în cele din urmă, sfântul a fost izgonit la Cucuzo al Armeniei și, petrecând multe scârbe, și-a dat cinstitul său suflet lui Dumnezeu.

Precum se vede la istoria lui, după scoaterea lui din scaun și după izgonire, cei ce fuseseră îndemnători spre aceasta, căzând în multe feluri de boli, rea moarte au luat. Pătîmind aceasta întîi Eudoxia, căci a fost ea întîi întru fărădelege și a fost pricina pierzării episcopilor. Și zic că după moartea ei, spre semnul strâmbătății ce a făcut Hrisostomului, mormântul în care era îngropată a tremurat treizeci și doi de ani. Iar dacă s-au adus sfintele moaște ale Hrisostomului și s-au pus acolo unde și acum se află, a încetat acel cutremur.

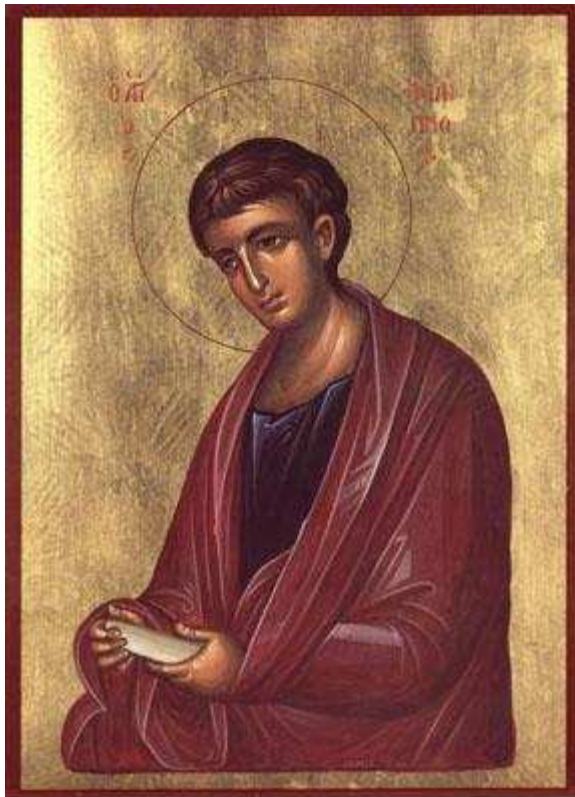
Tot în această zi, pomenirea Cuviosului și noului Mucenic Damaschin, cel din cetatea împărătească, care iarăși acolo a mărturisit la anul 1681.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

14 Noiembrie

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea Sfântului slăvitului și întru tot laudatului Apostol Filip, unul din ceata dintâi, a celor doisprezece.

Acest apostol era din Betsaida Galileii, împreună-cetățean cu Andrei și cu Petru apostolii, și multă înțelepciune avea acest dumnezeiesc apostol, îndeletnicindu-se cu cărțile proorocilor și feciorelnic în toată viața sa cunoscându-se; pe acesta aflându-l Domnul după botezul său în Galileea, l-a chemat ca să-i urmeze Lui. Iar el, întâlnind pe Natanael, i-a zis: "Am aflat pe Cel despre Care a scris Moise în Lege și prooroci, pe Iisus, fiul lui Iosif cel din Nazaret". Și alte încă multe ziceri se afla în sfânta Evanghelie arătătoare pentru acest apostol. Deci acesta, luând după sorți pământul Asiei, avea pe Apostolul Vartolomeu următor lui și ajutor la propovăduirea Evangheliei. Mai avea încă și pe sora sa cea după trup, Mariamni, care urma și le slujea lor. Deci trecând apostolii aceștia prin cetățile Lidiei și Misiei și propovăduind în ele Evanghelia lui Hristos, multe încercări și necazuri au suferit de la cei necredincioși, fiind bătuți, zdrobiți

cu toiegele, prin închisori închiși și cu pietre împrorșcați.

După aceea a aflat pe iubitul ucenic și de Dumnezeu cuvântătorul Ioan, care propovăduia pe Hristos în Asia. În aceeași vreme și femeia lui Nicanor proconsulul a crezut în Hristos. Deci mergând dumnezeiescul Filip la Ierapoli, acolo a fost târât pe pământ de elini, prin mijlocul ulițelor cetății; după aceasta sfredelindu-i-se gleznele picioarelor, a fost pironit pe nu lemn cu capul în jos, și așa făcând rugăciune, și-a dat sfântul său suflet în mâinile lui Dumnezeu.

Îndată ce și-a dat duhul sfântul apostol, pământul s-a înfricoșat ca și când ar fi fost însuflețit, și a scos înfricoșător glas și geamăt, și s-a despicat și a înghițit pe mulți din cei necredincioși. Iar ceilalți temându-se au îngenunchiat la dumnezeiescul Vartolomeu și la Sfânta Mariamni, care erau spânzurați. Și dezlegându-i pe ei de pe lemn, au venit la adevărata credință a lui Hristos; iar moaștele apostolului le-au îngropat. Sfântul Vartolomeu așezând pe Stahie episcop în Bizanț, a ieșit și s-a dus împreună cu Mariamni în Licaonia.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți Părintelui nostru Grigorie Palama, arhiepiscopul Tesalonicului, făcătorul de minuni, care a strălucit la anii 1340.

Sf. Grigore Palama, Arhiepiscopul Tesalonicului, s-a născut în anul 1296 în

Constantinopol. Tatăl Sfântului Grigore a devenit un important demnitar la curtea lui Andronicus al II-lea Paleologul (1282-1328), dar a murit la scurt timp, Andronicus devenind turoarele copilului Grigore rămas orfan. Înzestrat cu abilități intelectuale și ambiție, Grigore a stăpânit toate subiectele de studiu care făceau parte la vremea aceea din cursul complet de educație superioară medievală. Împăratul spera ca tânărul să se îndrepte spre munca în cadrul guvernului, dar Grigore, abia împlinind 20 de ani, s-a retras în Muntele Athos în anul 1316 (după unele surse 1318) devenind novice la Mănăstirea Vatoped,

sub îndrumarea monahicească a Părintelui Nicodim de la Vatoped (prăznuit în [11 iulie](#)). Acolo a fost tuns și a pornit pe calea sfințeniei. Un an mai târziu, Sfântul Evanghelist Ioan Teologul i-a apărut în vis și i-a promis că-l va proteja pe calea sa duhovnicească. Mama și surorile lui Grigore au devenit și ele călugărițe.

După săvârșirea Părintelui Nicodim, Sf. Grigore a stat opt ani sub îndrumarea duhovnicească a Părintelui Nichifor iar după moartea Părintelui Nichifor, Grigore s-a transferat la Lavra Sf. Atanasie Athanitul (prăznuit în [5 iulie](#)). Aici a slujit la trapeză și apoi a devenit cântăreț în biserică. După trei ani s-a mutat la schitul Glossia, nevoindu-se mai abitir pentru a atinge perfecțiunea spirituală. De la starețul mănăstirii a învățat meșteșugul rugăciunii neîncetate pe care o practică monahii, începînd cu marii pustnici ai deșertului din sec. al IV-lea, Evagrie Ponticul și Sf. Macarie al Egiptului (prăznuit în [19 ianuarie](#)).

Mai târziu, în sec. al XI-lea, Sf. Simeon Noul Teolog (prăznuit în [12 martie](#)) a dat indicații amănunțite despre activitatea mentală pentru cei care practicau rugăciunea exterioară, iar sfinții din Athos au pus-o în aplicare. Practicarea rugăciunii minții sau a inimii pentru care este nevoie de solitudine și liniște se numește "isihasm" (de la grecescul "hesychia" care înseamnă calm și liniște), iar practicanții se numesc isihaști.

În timpul șederii sale în Glossia viitorul ierarh Gregore a fost complet absorbit de spiritul isihast acesta devenind noul său mod de viață. În anul 1326, datorită amenințării invaziei turce, el împreună cu ceilalți frați ai schitului s-au retras în Tesalonic, unde a fost hirotonit ca preot.

Sf. Grigore a combinat îndatoririle sale preoțești cu viața de pustnic. Cinci zile pe săptămână le petrecea în liniște și rugăciune iar sâmbăta și duminica venea în mijlocul oamenilor, slujind sfintele slujbe și predicînd, smulgînd oamenilor sentimente de iubire dar și multe lacrimi prin cuvintele sale. Uneori participa la întrunirile duhovnicești ale tinerilor educați conduse de viitorul patriarh Isidor. După reîntoarcerea din Constantinopol, Sf. Grigore a găsit un

loc potrivit în care să viețuiască în solitudine, lângă Tesalonic, la Bereia. Aici a adunat în jurul lui în timp scurt mai mulți călugări, pe care i-a îndrumat timp de cinci ani.

În anii 1330 au avut loc importante evenimente în viața Bisericii de Răsărit, în urma cărora Sf. Grigore a fost plasat printre cei mai importanți apologeți universali ai ortodoxiei, fiind foarte renumit ca profesor al isihasmului.

Prin 1330 învățatul călugăr Varlaam sosea în Constantinopol din Calabria, Italia. Acesta a fost autorul unor tratate de logică și astronomie, fiind renumit pentru calitățile sale oratorice ieșite din comun. Varlaam a primit o catedră la universitatea din capitală și a început să adâncească studiul scrierilor Sf. Dionisie Areopagitul (prăznuit în [3 octombrie](#)), a cărei teologie "apofatică" ("negativă", în contrast cu "katafatică" sau "pozitivă") era în mod egal apreciată atât în Bisericile de Răsărit cât și în cele de Apus.

La scurt timp, Varlaam a călătorit la Muntele Athos, unde s-a familiarizat cu viața spirituală a isihăștilor. Susținând imposibilitatea cunoașterii esenței lui Dumnezeu, el a declarat că rugăciunea minții era o eroare eretică. În călătoriile sale la Constantinopol și Tesalonic, călugărul Varlaam a intrat în dispute cu călugării, încercînd să demonstreze natura materială creată a luminii din timpul Schimbării la față a Mântuitorului de pe Muntele Tabor. Acesta ridiculiza învățăturile călugărilor despre metodele rugăciunii și despre lumina necreată văzută de isihăști.

Sf. Grigore, la rugămintea călugărilor athoniți, a răspuns prin admonestări verbale la început, dar văzînd că nu au nici un rezultat, a început să aștearnă pe hârtie argumentele sale teologice. Astfel a apărut "Triade în apărarea sfinților isihăști" (1338). Prin 1340 sfinții din Muntele Athos au compilat, cu ajutorul sfântului, un răspuns general împotriva atacurilor lui Varlaam, grupat sub titlul "Tomul Aghiorit". La Sinodul din Constantinopol din 1341 ținut la Biserica Sf. Sofia, Sf. Grigore a polemizat cu Varlaam, axîndu-se pe ideea naturii luminii de pe Muntele Taborului. În 27 mai 1341 Sinodul a fost de acord cu punctul de vedere al Sf. Grigore, și anume că, Dumnezeu, de neatîns prin esența Sa, ni se descoperă prin energiile Sale direcționate spre lume și percepute de noi, cum a fost lumina de pe Muntele Taborului, dar acestea nu sunt nici materiale și nici create. Ipotezele lui Varlaam au fost condamnate ca erezii, acesta fiind anatemizat și izgonit în Calabria.

Dar disputele dintre Palamiți și Varlaamiți erau departe de a se fi încheiat. Acestora din urmă li s-au alăturat discipolul lui Varlaam, călugărul bulgar Akyndinos, precum și Patriarhul Ioan XIV Kalekas (1341-1347); împăratul Andronicus III Paleologul (1328-1341) înclina și el spre punctul lor de vedere. Akyndinos, al cărui nume însemna "cel care nu face rău," de fapt a cauzat un mare rău prin învățăturile sale eretice. Akyndinos a scris o serie de mici tratate în care îi denunța Sf. Grigore și pe călugării athoniți drept provocatori de tulburări în cadrul Bisericii. La rândul său, sfântul a scris un răspuns detaliat în care demonta erorile lui Akyndinos. Însă patriarhul îl susținea pe Akyndinos și l-a numit pe Sf. Grigore vinovat de toate tulburările din cadrul Bisericii. În 1344 l-a închis în temniță timp de patru ani. În 1347, când Ioan al XIV-lea a fost înlocuit de Isidor (1347-1349), Sf. Grigore a fost eliberat și numit Arhiepiscop al Tesalonicului.

În 1351 Sinodul din Vlaherne a apărut cu solemnitate caracterul ortodox al învățăturilor sale, însă poporul nu l-a acceptat ușor pe Sf. Grigore, astfel încât el a trebuit să se mute dintr-un loc în altul. Într-una din călătoriile sale

la Constantinopol pe un vapor bizantin, a căzut în mâinile turcilor. Chiar în captivitate, Sf. Grigore a predicat atât prizonierilor creștini cât și răpitorilor săi musulmani. Hagarenii au fost uimiți de înțelepciunea cuvântului său, dar musulmanii nu au putut suporta acestea și l-au bătut, ba chiar l-ar fi omorât cu plăcere dacă n-ar fi nădăjduit într-o răscumpărare mare. La un an, Sf. Grigore a fost răscumpărat și s-a întors la Tesalonic.

Sf. Grigore a făcut multe minuni în cei trei ani dinaintea morții sale, vindecând mulți bolnavi. În ajunul morții sale, Sf. Ioan Hrisostom i-a apărut într-o viziune, adresându-i cuvintele: "Spre înălțimi! Spre înălțimi!" Sf. Grigore Palama a adormit întru Domnul în 14 noiembrie 1359. În 1368 a fost canonizat la Sinodul din Constantinopol sub Patriarhul Filotei (1354-1355, 1364-1376), care a scris viața sfântului și slujbele adresate acestuia.

Tot în această zi, Sfântul noul Mucenic Constantin cel ce din Idra a odrăslit, iar în Rodos a mărturisit, la anii 1800 și care prin sugrumare s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

15 Noiembrie

În această lună, ziua a cincisprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici și mărturisitori: Gurie, Samona și Aviv.

Dintre acești Sfinți Mucenici, Samona și Gurie s-au nevoit în zilele împăratului Diocletian și a guvernatorului Antonie. Gurie se trăgea din satul Sargochitia, iar Samona din Ganad. Fiind pârâți că sfătuiesc pe oameni să nu jertfească la idoli, îndată i-au spânzurat și pe unul și pe altul de câte o mână, îngreindu-le picioarele cu pietre, și au stat spânzurați de la al treilea ceas, până la al șaselea. Apoi coborându-i, i-au băgat într-o temniță întunecoasă, cu picioarele strânse în butuci, și au zăcut patru luni, chinuți de foame și de sete, în legături. Apoi scoțându-i iarăși, au spânzurat pe Sfântul Samona de un picior și, deznodându-i-se genunchiul l-au spânzurat cu capul în jos, de la al doilea ceas, până la al cincilea. Iar pe Sfântul Gurie, lăsându-l mai mult mort decât viu, l-au scos a doua zi de i-au tăiat capul.

Iar Aviv, diacon fiind cu rânduiala, a fost pârât în zilele împăratului Liciniu că învață în orașe și în sate cuvântul Domnului. De aceea, ținându-l spânzurat și bătându-l, l-au adus iarăși la cercetare și, neînduplecându-se după voia tiranului, a fost dat focului și așa își săvârși mucenicia sa.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Chintian, episcopul Seleuciei.

Tot în această zi, pomenirea binecredincioșilor împărați Iustin și Teodora.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Elpidie, Marcel, Eustohie și cei împreună cu dânșii.

Fericitul Elpidie era unul din sfetnicii senatului, și i se încredințaseră tainicele lucrări ale apostatului împărat Iulian, în anii 361. Și scriind legile s-a aflat că este creștin. Deci fiind dus la înfățișare la apostatul și nesupunându-se a se lepăda de Hristos, a fost îmbrăcat cu îmbrăcăminte aspră, țesută din păr de capră, care avea cuie de fier petrecute prin ea, iar pe deasupra era unsă cu păcură fiartă și cu aceasta se întăreau cuiele și, bătut fiind peste haina aceea, cuiele găureau trupul sfântului. Apoi a fost supus la alte multe feluri de chinuri. După aceasta a fost legat de cai sirepi și sălbatici, împreună cu Eustohie și Marcel, cu scop ca să fie ei spintecați. Dar dobitoacele, din dumnezeiască putere, au rămas nemișcate. Atunci li s-au zdrobit membrele cu toiege groase și au fost aruncați în foc, în care și-au dat sufletele în mâinile lui Dumnezeu.

Zic unii însă că după aceasta au fost îngropate sfintele lor trupuri în muntele Carmelului. Iar făcându-se îndată fulgere și trăsnete a venit acolo Stăpânul Hristos cu îngereștile Puteri și a sărutat pe mucenici și pe Eustohie adică și pe Marcel, mutându-i într-un loc unde Însuși a voit. Iar pe minunatul Elpidie l-a înviat și întărindu-l i-a trimis ca de a doua oară să se lupte în mărturisire, pe care văzându-l Iulian, a poruncit să fie întins de patru părți și să fie bătut neîncetat, apoi să i se toarne oțet și sare peste răni și rănile să fie frecate cu târsâni de păr. După acestea a fost supus la nenumărate chinuri, dar, fiind păzit sfântul nevătămat din toate acestea, pe mulți din cei necredincioși i-a

întors la credința lui Hristos, și i-a înduplecat ca să-și zdrobească idolii și la sfârșit fiind aruncat mucenicul într-un cuptor înroșit în foc și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu. Și așa a luat de la El cununa biruinței.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Dimitrie.

Acesta fiind prins pe vremea împăraților Maximian și Maximin și a guvernatorului Puple, multe chinuri a răbdat pentru Hristos și pe urmă i s-a tăiat capul cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Paisie de la Mănăstirea Neamț.

Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, sau Velickovski, este unul din stareții care au avut o influență deosebită atât asupra monahismului românesc, cât și asupra celui slav.

Paisie s-a născut la 21 Decembrie 1722 la Poltava, în Ucraina, tatăl său fiind preot la catedrala orașului. A avut 11 frați și a primit o educație religioasă deosebită. Cercetări mai noi conchid că se trăgea din moldoveni stabiliți în ținutul Poltavei, înrudiți cu strămoși după mamă ai lui Dimitrie Cantemir.

A studiat la Academia duhovnicească din Kiev - întemeiată de Mitropolitul român Petru Movilă - dar n-a terminat studiile, fiind atras de viața monahală. Astfel, în 1740 intră în mănăstirea Liubetki, apoi la mănăstirea Medvedovski, unde devine

rasofoar, cu numele de Platon. Datorita prigoanei ocupanților polonezi, se întoarce la Kiev, la cunoscuta , unde va lucra icoane și unde îl va întâlni pe Mitropolitul Antonie al Moldovei, care slujește aici în românește (Paul Mihail).

În anul 1742 vine în Moldova, la schitul Dălhăuți - Vrancea, apoi trece în Muntenia, succesiv la schiturile Trăstieni - Rm. Sărat, Poiana Mărului - unde era stareț cunoscutul Vasile - și la Cârnu - Buzău, care se conduceau după regulile monahale athonite. Starețul Vasile de la Poiana Mărului îl va determina să meargă la Muntele Athos pentru ca, potolindu-și setea la izvorul milenar al monahismului, să se desăvârșească în viața cea întru Hristos.

La numai 24 de ani, în 1746, merge la Athos, mai întâi la mănăstirea Pantocrator. Negăsindu-și un părinte spiritual cum și-l dorea, locuiește singur timp de patru ani într-o peșteră. În 1750 este vizitat la Athos de starețul Vasile de la Poiana Mărului, care l-a tuns în monahism și i-a schimbat numele în Paisie.

La 36 de ani este hirotonit ieromonah de către Episcopul Grigorie de la Athos. Primul său ucenic a fost monahul Visarion, venit din Moldova, la care se adaugă și alții, tot moldoveni.

Cu binecuvântarea Patriarhului Serafim, Paisie întemeiază schitul, cu 5 chillii, care ajunge repede la 60 de ucenici. Aici învață greacă de la monahul Macarie și începe să traducă din greacă în slavonă, revizuiind vechile traduceri

slavone după originalele grecești ale Sfinților Părinți răsăriteni. Stă la Athos 17 ani.

În 1763 hotărăște să se întoarcă în țară, datorită rivalității dintre călugării greci și ruși de la Athos. Împreună cu 64 de ucenici se stabilește mai întâi la schitul Vărzărești - Focșani, apoi se îndreaptă spre Iași, după ce mitropolitul de la București - grec de neam - l-a refuzat. La Iași, Mitropolitul Gavril Calimah - de origine română - care-l cunoscuse la Athos -, îi încredințează mănăstirea Dragomirna, ctitorie din 1609 a lui Anastasie Crimca, unde se mută cu ucenicii, la care se adaugă în curând mulți alții, români, ruși și ucraineni. Va rămâne aici 12 ani, formând o obște de 350 monahi, pentru care a alcătuit un regulament monahal, cunoscut sub numele de, în opt puncte, care introducea rânduiala în viața călugărilor, prevăzând : . Deci, monahii erau obligați să ducă viață de obște (comună), să lucreze în diferite ateliere, iar starețul să fie ales de obștea tuturor viețuitorilor și confirmat de mitropolit. Se înființează bolnița, adică spitalul mănăstirii, pentru bolnavi și bătrâni.

Paisie continuă și în Moldova opera de traducere a scrierilor Sfinților Părinți - mai ales a celor ascetice - din greacă în slavonă și în româna; de exemplu, din Sfântul Antonie cel Mare, Petru Damaschin, Isaia Pustnicul, Marcu Ascetul sau Teodor Studitul. Cinstind pe întemeietorul isihasmului, Paisie traduce din greacă în slavonă, de Patriarhul Calist. De asemenea, traduce - cea mai de seamă scriere ascetă - răsăriteană -, la cererea Mitropolitului Gavriil al Petersburgului, tipărită aici în 1739 (Gh. Drăgulin).

Dintre operele sale personale se evidențiază, în 6 capitole. Aici Paisie expune sistematic bazele biblice și patristice ale rugăciunii lui Iisus, pregătirea celui ce dorește s-o practice, precum și efectele ce le produce. Prezentată ca o, cel ce o practica trebuie să fie ghidat de o persoană experimentată, cel având parte de iluminări speciale în înțelegerea Sfinților Părinți. Există mai multe trepte ale acestei rugăciuni : pentru începători, aceasta corespunde vieții active, fiind însoțită de observarea strictă a poruncilor (post, rugăciune, priveghere) ; pentru cei desăvârșiți, rugăciunea minții corespunde vieții contemplative. Când sufletul se purifică de patimi, el poate primi harul divin care-l conduce spre viziuni spirituale, descoperindu-i tainele divine la care intelectul nu poate ajunge. Este stadiul rugăciunii vizionare sau al rugăciunii pure - după Sfântul Isac Sirul - din care izvorăște viziunea. Rugăciunea pură este darul exclusiv al lui Dumnezeu (Romul Joanta).

În privința căilor vieții monahale, Paisie expune învățătura tradițională ortodoxă: în singurătate totală ; în tovărășia a doi-trei monahi sau în comunitate, forma pe care o privilegiază.

În 1775, când Bucovina este ocupată de austrieci, activitatea cărturărească a lui Paisie la Dragomirna ia sfârșit. Însoțit de 200 de ucenici, se așează la mănăstirea Secu, unde rămâne patru ani, continuând pravila de la Dragomirna.

În anul 1779, la dorința domnitorului Constantin Moruzzi (1777-1782), Paisie devine egumen al mănăstirii Neamț. Iată cum descrie Nicolae Iorga aceasta noua însărcinare :

Activitatea starețului Paisie la Neamț a fost deosebit de bogată. El întărește aici rânduielele monahale athonite, cu slujbe zilnice conform tipicului, cu viața de obște, cu predici, cu muncă și rugăciune - după regulă a Sfântului Vasile

cel Mare - cu grija pentru bătrâni și bolnavi. La Neamț s-a construit, sub îndrumarea sa, un spital, o casă de oaspeți și noi chilii, numărul monahilor trecând rapid de 800 : români, ruși, bieloruși, ucrainieni, greci, sârbi și bulgari.

Ultima și cea mai importantă etapă din viața și activitatea sa, a concretizat-o într-o imensă activitate literar-bisericească : două echipe de traducători, de copişti și de critici, cu el în frunte, lucrau fără întrerupere la revizuirea și traducerea scrierilor filocalice în slavonă și în română. Numărul total al manuscriselor din timpul său se ridică la 300 - dintre care 44 alcătuite de el însuși - Mănăstirea Neamț devenind un deosebit de important centru de cultură teologică-ascetică.

Printre alte preocupări ale sale menționăm și pe aceea pentru muzica liturgică, organizând aici o școală bisericească de muzică corală pe mai multe voci, realizând translația muzicii bizantine pe notație liniară și introducând, pentru prima oară, cântarea Crezului de către toți credincioșii în biserică.

A trecut la Domnul la 15 Noiembrie 1794, la vârsta de 72 de ani, fiind înmormântat în biserica Mănăstirii Neamț. Influența paisiană a fost deosebit de puternică în Moldova prin stareții Ilarion de la Secu și Sofronie de la Neamț sau prin ucenicii săi : Visarion, Gherontie și Dorotei, trimiși la studii în Muntenia ; Platon, care i-a scris o ; Ștefan, care a tradus din slavonă.

În Muntenia, paisianismul s-a răspândit datorită starețului Gheorghe de la Căldărușani în mănăstirile Cernica și Căldărușani.

Numeroase manuscrise slavone s-au răspândit în mănăstirile ortodoxe din Bulgaria, Serbia și de la Athos. Schitul Sfântul Ilie și mănăstirile Pantocrator și Noul Athos - ultima înființată de ucenicii săi - au dus mai departe tradiția spiritului paisian. Opera Sfântului Efrem Sirul, tradusă de el din greacă în slavonă s-a tipărit la Neamț în 1812. Cum era de așteptat, rânduilele sale monahale au influențat masiv viața religioasă a Bisericii Ruse. Mulți dintre ucenicii săi s-au răspândit în 117 mănăstiri și schituri din 35 de eparhii ale acestei Biserici. Au fost alcătuite mai multe ale starețului Paisie, scrise de monahii Spiridon de la Neamț, Mitrofan, Grigorie, Andronic sau Vitalie, cea din urmă fiind considerată cea mai autentică (Ioan Ivan).

Starețul Paisie de la Neamț este considerat unul din cei dintâi scriitori asceți ai secolului al XVIII-lea. Curentul de reînnoire a vieții monahale pe care l-a creat a avut un efect benefic și prin faptul că a contractat curentul de grecizare și a favorizat impunerea limbii poporului în biserică, cultură și literatură. El reprezintă (M. Păcurariu).

Pentru viața sa ascetică, pentru bogăția învățăturilor sale și pentru contribuția la înnoirea monahismului, a fost trecut în rândul sfinților. Mai întâi de către Biserica Ortodoxă Rusă, la 6 Iunie 1988, apoi de Biserica Ortodoxă Română la 21 Iunie 1992.

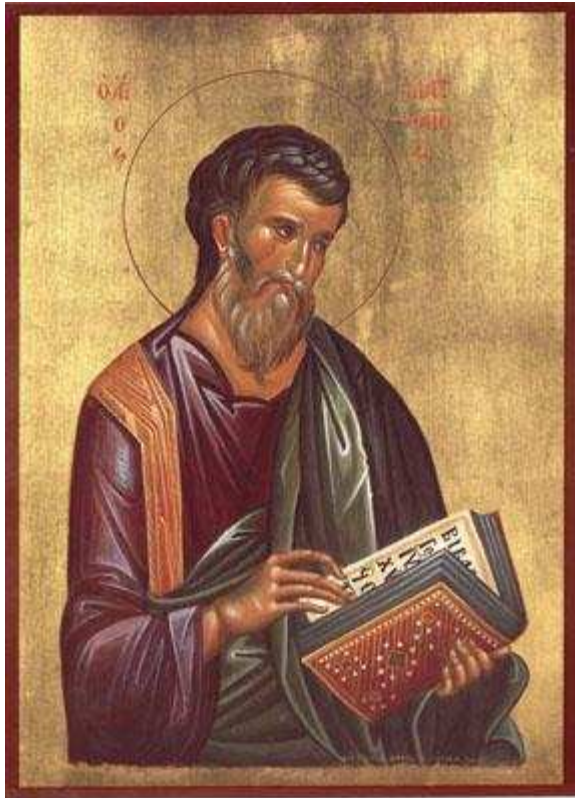
Să ne rugăm, dar, zicând: "Cuvioase Părinte Paisie, luminătorul credincioșilor și podoaba călugărilor, roagă pe milostivul Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre".

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

16 Noiembrie

În această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea Sfântului Apostol și Evanghelist Matei.

Acest dumnezeiesc apostol, șezând la vamă, a auzit pe Domnul zicându-i:

"Urmează Mie". Și el în ceasul acela a lăsat toate și a urmat Domnului, făcând găzduire Domnului în casa sa mare, precum spune el însuși în Evanghelia sa. Iar de atunci și în urmă a fost împreună înnumărat cu ceilalți apostoli. După ce a primit puterea Sfântului Duh, în ziua Cincizecimii, și s-a înțeleptit cu cele dumnezeiești, atunci a scris Evanghelia sa pe limba evreiască; după opt ani de la înălțarea lui Hristos, a trimis Evanghelia la evreii cei nou luminați. Și după ce a învățat pe parți și pe mideni și le-a așezat lor biserici, și multe minuni a făcut, în urmă și-a luat sfârșitul prin foc prin cei necredincioși. Iar când era încă în viață, acest dumnezeiesc apostol, ceilalți împreună ucenici și apostoli înconjurau fiecare locul și cetatea, ce-i cădea la sorți, propovăduind Evanghelia lui Hristos.

Iar acesta la parți aflându-se, s-a suit singur într-un munte și a zăbovit acolo, având o singură haină și fără de acoperământ. După ce a trecut câțva vreme, i s-a arătat lui Dumnezeu ca un prunc, Cel ce a zidit din pământ pe om, și, întinzându-și dreapta Sa, a dat apostolului un toiag și i-a zis: "Ia aceasta și, pogorându-te din munte și mergând la cetatea Mirmina, sădește toiagul acesta înaintea ușii bisericii de acolo, unde făcând rădăcini și înălțându-se din mâna Mea cea dreaptă, se va face copac mult-roditor; și din vârful crengilor sale se va pogorî mursa de miere, iar din rădăcina sa va ieși izvor de apă, cu care spălându-se oamenii cetății, cei cu mintea de fiară, și din mursa copacului împărtășindu-se, li se vor îndulci simțirile și vor înceta a mai face fărădelegi.

Atunci Matei, primind cu cucernicie toiagul cel dat de Domnul, s-a pogorât din munte și s-a dus la Mirmina. Iar femeia împăratului parților, Fulvana cu numele, având demon viclean, a întâmpinat pe apostol împreună fiind ea cu fiul și cu fiica-sa, care și aceștia erau ținuți de duhuri necurate. Și toți, cu glasuri aspre și cu săltări sălbatice, strigau în preajma apostolului, zicând: "Cine te-a silit ca să vii aicea și la locurile noastre? Sau cine este Cel ce ți-a dat ție toiagul acesta spre pierzarea noastră?" Atunci apostolul lui Hristos cu glas liniștit a certat duhurile cele necurate, iar pe cei ce pătimeau și se aflau în zbuciumări i-a vindecat și i-a făcut pe ei să urmeze lui cu bună rânduială și cu minte.

Iar episcopul cetății aceleia, Platon cu numele, aflând de venirea sfântului, a ieșit afară împreună cu clerul și l-a întâmpinat, și amândoi împreună au intrat

în cetate înaintea tuturor. Atunci apostolul, înfigând toiagul în pământ, a slăvit pe Dumnezeu, Cel ce i s-a arătat lui ca un prunc și i-a poruncit să facă aceasta. Și, o, minune!, îndată toiagul cel uscat a prins rădăcină și a făcut crengi și roadă a dat, care pica mursa de miere, precum a zis Domnul. Lângă rădăcina copacului s-a făcut o fântână, ce izvora apă prea curată și prea dulce, încât toți cei ce treceau pe acolo s-au spăimântat de această minune. Și fiindcă vestea aceasta s-a împrăștiat în toate părțile cetății, alergau împreună mulțimile ca să vadă minunea. Cei care gustau din dulceața copacului și se spălau cu apa din izvor lepădau îndată toată nebunia și cruzimea cea sălbatică din sufletul lor, pe care o aveau cu înșelăciune din pricina închinării la idoli. Dar multe pătimind de la împărat, apostolul Domnului prin foc și-a primit sfârșitul. În urmă însă, a făcut pe împăratul să se întoarcă la credința lui Hristos prin minunea ce au făcut moaștele lui. Împăratul, botezându-se, a luat numele Matei și a zdrobit idolii, a înduplecat pe supușii săi și au crezut toți în Hristos. Apoi și episcop făcându-se, a lăsat după moarte episcopia fiului său, după așezământul ce prin vedenie i-a făcut lui dumnezeiescul apostol.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

17 Noiembrie

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea celui dintre sfinți Părintelui nostru Grigorie, făcătorul de minuni, episcopul Neocezareii.

Acesta a trăit în zilele împăratului Aurelian și era din părinți elini și de tânăr a ales partea cea bună, cunoscând adevărata credință în Hristos. Crescând el în vârstă, creștea și dreapta credință într-însul. Iar din pricina mărimii și mulțimii minunilor ce făcea, a dobândit numele său, căci a fost chemat făcător de minuni.

Aflându-se încă la școală în Alexandria, după obicei învățând filozofia, a venit la el o femeie desfrânată cu gândul ca apoi să-l clevească, îndemnată fiind de alți ucenici ce erau cu dânsul. Însă cuprinsă fiind de demon care o zbuciuma, sfântul a tămăduit-o cu rugăciunea sa.

A văzut sfântul și pe Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu, împreună cu Ioan cuvântătorul de Dumnezeu, aieva învățându-l taina Sfintei Treimi. Și după ce a fost hirotonit episcop al Neocezareii de Fedim, episcopul Amasiei, și după ce a mers la biserică ce i s-a dat, se spune că a făcut multe minuni, care nu s-au auzit, și mai mari decât se pot crede.

Că a pornit cu rugăciunea o piatră mare cât un munte și a mutat-o în altă parte. Și fiind sfântul călător s-a abătut de a intrat într-o capiște idolească, unde a gonit demonii de acolo și după ce s-a dus sfântul, n-au mai cutezat să intre demonii acolo. Aceasta aflând cel ce purta grija capiștei, s-a mâniat pe sfântul. Iar sfântul a scris pe o hârtie: "Eu, Grigorie, poruncesc ție, satano, intră", și punând-o în capiște, au intrat iarăși demonii în ea. Iar mai-marele capiștei s-a îngrozit de această minune și a devenit ucenic lui Hristos, apropiindu-se de marele Grigorie. Și un lac mare, ce făcea valuri ca marea, l-a secăt și l-a făcut uscat, secând împreună și vrajba pe care doi frați o aveau între dânșii, zicând fiecare că a fost lacul lui.

Oprit-a și calea unui râu, rugat fiind de locuitorii de acolo, înfigându-și toiagul în udătura pământului cea repede, făcând atunci minuni peste minuni. Căci se vedea unde se întorcea apa înapoi, ca și cum s-ar fi temut a se atinge de toiag, care toiag, uscat fiind și lipsit fiind de firească umezeală, s-a făcut copac verde și frumos, și nici îndelungarea vremii n-a stricat minunea, ci și acum, precum se spune, apa ocolește pe departe, iar copacul stând de atâția ani propovăduiește puterea lui Hristos arătată prin marele Grigorie.

Afară de aceasta, pe un evreu, ce se prefăcea că este mort zăcând răsturnat, l-a făcut cu adevărat mort, precum el se prefăcea.

Altădată iarăși făcând rugăciune în munte, s-a arătat ca fiind copac celor ce căutau să-i facă rău. Deci, venind vremea trecerii către Domnul, a mulțumit lui Dumnezeu că, primind cetatea sa cu mulți oameni și fiind plină de necredincioși și păgânătate, a lăsat-o cu toți așezați în credință.

Tot în această zi, pomenirea Părintelui nostru Cuviosului și Mărturisorului Lazăr zugravul (iconograful).

Acest sfânt de mic copil s-a făcut monah și a învățat meșteșugul zugrăvirii (al iconografiei, picturii icoanelor și frescelor). Iar pe lângă viața aspră și înfrânarea ce întrebuița, se silea fericitul încă și spre milostenie. Pentru care a și primit harul preoției. Iar după ce s-a făcut preot, a dat război împotriva tuturor eresurilor, și atât de multe neazuri a suferit, nu numai de la nestorienii și eutihieni și dioscoreni, ci și de la luptătorii împotriva icoanelor, încât este cu neputință prin cuvânt a se spune. Ci și la Roma cea veche a fost trimis ca să ajute părinteștile și apostoleștile dogme, cărora le dau război luptătorii împotriva icoanelor. Și, întorcându-se de la Roma la Constantinopol, iarăși a fost trimis la Roma pentru aceeași pricină; și în drumul său de a doua oară la Roma, pe la mijlocul căii, s-a îmbolnăvit din tulburările vremii, și așa și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Iar cinstitul lui trup, fiind adus la împărăteasa cetăților, a fost așezat în mănăstirea ce se numea a lui Evandru.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Zaharia Ciobotarul și a lui Ioan.

Povestire foarte folositoare

Un om oarecare, vestit în lucrările lumești, cu numele Ioan, lepădând toate îndulcirile vieții, ducea o viață smerită și monahicească. Și îndeletnicindu-se cu fapte dumnezeiești, se sârguia ca să placă numai lui Dumnezeu. Deci, ostenindu-se pururea întru rugăciuni și cereri, tindea și sporea către cele mai înaintate și mai mari isprăvi. Fiindcă, pe lângă celelalte ale lui pășiri, avea obicei a se duce ca să privegheze toată noaptea la bisericile Domnului. Într-o noapte, s-a dus la biserica cea mare a Sfintei Sofia ce se afla în Constantinopol și, aflând ușile încuiate, a șezut acolo pe un scaun ce era aproape, fiind ostenit el, și întru șederea sa își citea slujba cu glas șovăitor.

Și iată a văzut o strălucire de lumină, ce venea de afară, și privind mai cu luare aminte, a văzut un bărbat cucernic, care urma după lumina aceea. Deci, bucurându-se pentru acea privire, a luat mai bine aminte, voind să vadă ce are să facă acel om. Și când a ajuns omul acela la porțile bisericii Sfintei Sofia, ce erau închise, și-a plecat genunchii înaintea porților, și îndestul a făcut rugăciune, apoi a ridicat în sus mâinile sale și, făcând semnul crucii pe porți, îndată porțile s-au deschis singure, și împreună cu lumina a intrat înăuntru și bărbatul acela. Și după ce a intrat, iarăși a plecat genunchii pe pardoseală, unde deasupra era zugrăvită icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, și, sculându-se, a deschis și acolo porțile. Și venind la porțile cele frumoase de argint ale bisericii în pridvor, destulă rugăciune a făcut acolo, apoi cu semnul crucii le-a deschis și pe acelea, și așa a intrat în biserică cu totul luminat fiind.

Deci, mergând în mijlocul bisericii, și-a ridicat mâinile în sus, înduplecând pe Dumnezeu. Iar după ce și-a isprăvit rugăciunea, s-a întors înapoi și trecea prin pridvorul bisericii, iar porțile se încuiiau prin dumnezeiască lucrare îndată ce acela ieși afară. Deci, sta sfântul om Ioan și căuta cu luare aminte, unde va merge acel bărbat dumnezeiesc, după ieșirea din biserică. Și fiindcă acela mergea pe drumul drept, nu s-a lenevit avramicescul Ioan a-i urma, ca să afle unde se ascunde acest fel de scump mărgăritar al lui Dumnezeu. Și abătându-se acela puțin din dreptul drum, mergea spre schela cea pogorâtoare a Sfântului mucenic Iulian; și apropiindu-se de casa foarte mică, și bătând cu mâna în ușă, a strigat încet numele femeii ce era înăuntru: "Maria", și așa a intrat înăuntru. Atunci lumina ce-l lumina pe cale s-a ridicat din mijloc, și așa între amândoi s-a făcut noapte întunecată.

Iar femeia acelui dumnezeiesc bărbat a aprins lumânarea din candela și a dus-o bărbatului ei; însă el nu s-a culcat pe pat, nici nu și-a odihnit trupul în vreun alt chip, ci a început să lucreze, căci era ciobotar. Atunci și cel ce-i urma lui, vrednicul de pomenire Ioan, fără de sfială a intrat înăuntrul casei, și căzând la picioarele lui, le udă cu lacrimi și rugându-l pe el, zicea: "Nu te ascunde de mine, cine ești, și care este înalta ta viețuire, prin care faci astfel de minuni, pe care le-am văzut însumi cu ochii mei". Iar, smerit-cugetătorul acela zicea: "Iartă, bătrânule, pentru Domnul. Eu sunt om păcătos și nu am la sinemi nici o faptă bună. Că cine sunt eu păcătosul? Sau de unde am învățat vreo înaltă viețuire, precum singur zici, în vreme ce sunt sărac și mă aflu lucrător meșteșugului celui mai neînsemnat; te-ai înșelat, omule, te-ai înșelat, și ai văzut nălucă, iar nu adevărul".

Atunci bătrânul a adăugat lacrimi peste lacrimi, și nu înceta a-l jura pe el pe numele lui Dumnezeu, ca să-i arate lui fapta bună a sa cea mare. Căci zicea: "De nu era lucrul dumnezeieștii pronii, ca să se descopere petrecerea ta, cu adevărat nu m-aș fi învrednicit eu cel mai mic să fiu privitor al acestui fel de taină". Deci, strâmtorat fiind de jurămintele acel minunat bărbat s-a sculat de pe scaun și, făcând mai întâi metanie bătrânului, a început a zice așa: "Bine să știi, fratele meu, că nici o ispravă pe pământ n-am câștigat decât să mă înnoroiesc și să mă întinez cu păcatele și să cinstesc mai mult desfătarea trupească. Iar după aceasta, din bunătatea Dumnezeului meu, luând în minte frica muncii, după cum vezi mi-am luat femeie, dar n-am întinat curățenia trupului. Ci amândoi cu unire păzim fecioria și tănuim aceasta, zicând că ea este stearpă. Și până acum, cu ajutorul lui Dumnezeu, păzim noi adevărata curățenie a sufletului și a trupului, pentru dorința și dragostea Ziditorului nostru. Voi adăuga încă și alta, pentru legătura jurământului. Bogăția mea toată nu este mai multă decât numai trei arginti și jumătate, și cu aceștia cumpărând piei, lucrez meșteșugul ciubotelor; și dobânda ce o scot de acolo o despart în două părți: o parte adică, cea mai dreaptă și de căpetenie, o hărăzesc lui Hristos, împărțind-o la săraci - frații lui Hristos; iar cealaltă parte o cheltuiesc la trebuințele noastre; și așa pururea petrecând, aștept neîncetat pe înfricoșătorul Judecător ce va să vină. Și-mi aduc aminte de cercetarea cea înfricoșătoare ce au să-mi facă cumpliții demoni".

Aceasta poveste auzind-o Ioan și înspăimântându-se de curata și fericita viața a pururea pomenitului Zaharia (căci așa se numea), l-a lăudat pe el. Apoi binecuvântându-l pe acel minunat bărbat, a ieșit din casa lui cu bucurie și veselie. Și Ioan s-a dus la casa unde găzduia, mulțumind lui Dumnezeu pentru minunile mari ce a văzut. Iar fericitul Zaharia, cel ce întru adevăr era lipsit de mândrie, voind ca să fugă de amăgirea deșertăciunii lumesti, și-a lăsat casa sa și a fugit, cu desăvârșire necunoscut tuturor făcându-se.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Longhin, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ghenadie, patriarhul Constantinopolului, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Maxim, patriarhul Constantinopolului, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Iustin, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Ghenadie, cel ce s-a nevoit în Mănăstirea Vatoped, și a fost dochiar, și s-a învrednicit a vedea cum un butoi gol a izvorât untdelemn prin minunea Născătoarei de Dumnezeu, și care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

18 Noiembrie

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Platon.

Acesta era din țara galașilor, din cetatea Anghirei, frate al Sfântului Mucenic Antioh. Și pentru mărturisirea lui Hristos a fost adus înaintea guvernatorului Agripin, tânăr fiind de vârstă. Și au fost rânduiți doisprezece slujitori de l-au bătut și l-au supus la tot felul de chinuri îngrozitoare pe care le-a îndurat ca un mucenic, iar la sfârșit i-au tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Romano.

Acesta a trăit în zilele împăratului Maximian și pentru dragostea ce avea pentru Hristos a tras înapoi pe eparhul Asclipiad, care voia să intre în capiștea idolilor, zicându-i că idolii nu sunt dumnezei. De aceea l-au bătut peste gură și l-au chinuit. Și ceru sfântul de se aduse un copilăș, spre muștrarea eparhului. Și l-a întrebat eparhul: "Pe care Dumnezeu se cade să-l cinstim și să ne închinăm lui?" Iar el a răspuns: "Pe Dumnezeul creștinilor". Deci bătând eparhul pe copil, fiind și maică-sa de față, copilului fiindu-i sete a cerut apă, dar maică-să fiind binecredincioasă și de Dumnezeu iubitoare i-a zis: "Nu bea, fiul meu, din aceasta apă, ci du-te și bea din apa cea vie". Și fiindcă copilul muștra încă pe tiran, iarăși l-au bătut și i-au tăiat capul. Iar Sfântului Romano i-au tăiat limba, dar și după ce i-au tăiat-o a grăit, mulțumind lui Dumnezeu.

Deci auzind împăratul Maximian de minunea aceasta a sfântului a poruncit să fie sugrumat în temniță, și așa a părăsit el această viață deșartă, luând cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului prunc care, întrebat fiind de eparhul: "pe care Dumnezeu se cade a-l cinsti" și răspunzând: "pe Hristos", pentru care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Romano, diaconul palestinianul.

Acesta era din Palestina și a fost diacon al bisericii din Cezareea Palestinei. Și a săvârșit mărturisirea lui în orașul Antiohiei, pe vremea lui Dioclețian. Deci acest pururea-pomenit îndemna cu învățătura sa la mucenicie pe creștinii care, temându-se de chinuri, nu mărturiseau pe Hristos. Drept aceea și el însuși fiind chemat, a stat înaintea judecătorului, mărturisind pe Hristos Dumnezeu adevărat. Și îndată a fost osândit să fie aruncat în foc; dar aflând Dioclețian n-a lăsat să-l arunce în foc, ci a poruncit să-i taie limba. Dar mucenicul lui Hristos, deși s-a lipsit de limbă, mai tare însă și mai curat vorbea, propovăduind în priveriște pe Hristos. După aceasta l-au pus la închisoare și i-au băgat picioarele în butuc și, încingându-i gâtul cu funie, prin sugrumare l-au omorât.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Zaheu, diaconul bisericii Gadirilor, și Alfeu, care de sabie, s-au săvârșit.

Acest fericit Zaheu a fost dus înaintea judecătoriei închinătorilor de idoli, având pe grumajii săi un lanț greu de fier. Și întrebat fiind de judecător a mărturisit în priveliște pe Hristos. Deci a fost muncit cu grele și crude chinuri. După aceea legându-l, l-au aruncat în închisoare și i-au băgat picioarele în butuc și, așa fiind întins, a suferit cu bărbăție patru zile și patru nopți.

După aceasta a fost adus la judecătorie și Sfântul Alfeu, care era plin de Duhul Sfânt. Și după ce i-au strujit tot trupul cu bătăile și i-au ars coastele, l-au băgat în închisoare ca să pătimească acolo cele asemenea, cu împreună-nevoitorul lui, Sfântul Zaheu. Iar în ziua următoare, li s-au tăiat amândurora capetele prin sabie și așa au luat, fericiții, cununa nevoinței.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

19 Noiembrie

În această lună, în ziua a nouăsprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Avdie (Abdia).

Acesta se tâlcuiește robul Domnului, ori mărturisit, și era din pământul Sihem, din țarina lui Vitaharam. El a trăit mai înainte de nașterea lui Hristos cu opt sute de ani. A slujit mai întâi regelui Samariei Ahav și apoi lui Ohozia. După ce a trimis Ohozia către sfântul și marele Prooroc Ilie doi căpitani cu câte cincizeci de oameni, să-i spună să se pogoare din munte și să meargă la el și aceștia prin rugăciunea proorocului au fost arși, împreună cu cetele lor, de focul căzut din cer, atunci a trimis Ohozia la acest prooroc Avdie, ca să-l cheme și să i-l aducă înainte pe al treilea căpitan peste cincizeci de oameni, pe care nu-l nimicise Ilie. Acesta, mergând la prooroc, a căzut la picioarele lui și s-a rugat să nu-l arză, ci să se pogoare și să meargă la rege. Iar proorocul lui Dumnezeu a făcut aceasta, așa cum se pomenește în cartea a patra a regilor. Și de atunci și în urma părăsind Avdie pe rege, a urmat proorocului Ilie, făcându-se ucenic al lui, și proorocind multe a murit și a fost îngropat în mormântul părinților săi.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Varlaam.

Acest Sfânt Mucenic Varlaam era din Antiohia Siriei, bătrân fiind cu vârsta și, fiindcă mărturisea pe Hristos, a stat înaintea stăpânitorului Antiohiei și neînduplecându-se a jertfi la idoli a fost bătut cu vine de bou; după aceea i s-au dezrădăcinat unghiile. Apoi fiind dus la un jertfelnic idolesc, a poruncit ca să-i deschidă cu sila mâna dreaptă și să-i pună în ea cărbuni aprinși și tămâie, căci socotea stăpânitorul că nu va putea suferi, ci va arunca cărbunii împreună cu tămâia deasupra jertfelnicului idolilor și prin aceasta să se arate că a adus jertfa la idoli. Iar pătimitorul pentru Hristos a stat cu mare bărbăție neschimbat și netulburat, fără a mișca mâna cea dreaptă a sa, arătându-se cu adevărat mai puternic decât arama și fierul, până când focul i-a mâncat toata carnea mâinii drepte a lui și a căzut focul singur pe pământ; căci a ales viteazul luptător al adevărului cu cuget bărbătesc și întărit că mai bine să-i ardă mâna lui, fără a o mișca cât de puțin, decât să se arate păgânilor că a adus tămâie și jertfă demonilor. Pentru aceasta și în chinul acesta și-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu, luând de la Dânsul cununa mărturisirii. Deci pe viteazul acesta luptător l-a cinstit cu cuvinte de laudă ritoricești atât Marele Vasile cât și dumnezeiescul Hrisostom.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Azi, făcătorul de minuni.

Acesta a trăit pe vremea împăratului Dioclețian, în anii două sute optzeci și nouă, trăgându-se din țara isaurilor, ostaș cu meșteșugul. Deci, lăsând viața ostășească, petrecea prin pustietăți, în care aflându-se, făcea multe vindecări și minuni. A fost însă pârât de oarecare vânători și a fost adus la Dioclețian și credința în Hristos mărturisind a fost trimis la eparhul Achilin însoțit de o sută cincizeci de ostași, care în loc să piardă pe sfântul, au crezut și ei în Hristos, datorită minunii ce a făcut sfântul în acea călătorie; căci, fiind ostașii însetați, a scos sfântul apă și i-a adăpat în loc fără de apă. Deci eparhul primind pe sfinți în mâinile sale, i-a dus la un loc și a pedepsit pe sfântul Azi cu multe răni și chinuri că doară văzând ceilalți să se teamă. Apoi l-au spânzurat pe el

pe o roată și sub el a aprins un foc mare, dar văpaia s-a stins și sfântul a rămas nevătămat. Pentru aceasta femeia eparhului și fiica lui au crezut în Hristos. Atunci eparhul a poruncit mai întâi să se taie capetele celor o sută și cincizeci de ostași și femeii și fiicei sale, iar mai în urmă a poruncit să bată pe sfântul cumplit și să-i taie și lui capul. Și așa fericiții pătimitori pentru Hristos au luat cu toți cununa cea nevestejită a mărturisirii.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților o sută cincizeci de ostași, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor femei, soția și fiica eparhului, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților doisprezece ostași, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Agapie, care s-a săvârșit fiind sfâșiat de fiare.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iliodor, cel din Maghido a Pamfiliei.

Pe vremea împărăției lui Aurelian în Roma, domnind Aetie în Maghido, cetatea Pamfiliei, în anii două sute șaptezeci și doi, fericitul acesta Iliodor aflându-se în aceeași cetate și pe Hristos propovăduindu-L cu îndrăzneală, a fost pârât la guvernator. Deci stând cu fața înaintea lui și auzind multe măguliri și fiindcă nu s-a plecat a jertfi idolilor, a fost spânzurat și strujit și ars cu făclii aprinse; a căror iuțime de chinuri străbătând pe sfântul la inimă zicea: "Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi". Și îndată a venit glas din cer, zicând: "Nu te teme, căci Eu cu tine sunt". Acest glas auzindu-l acei ce țineau făcliile, către acestea văzând încă și patru îngeri care îi opreau pe ei de a chinui pe sfântul, au crezut în Domnul, iar pe guvernator l-au înfruntat și l-au rușinat. Pentru aceasta fiind aruncați în mare, au luat de la Domnul cununile muceniciei.

Atunci a poruncit guvernatorul să fie încins un bou de aramă și înăuntrul lui să fie băgat mucenicul lui Hristos. Deci, după ce l-au băgat în el, a făcut rugăciune sfântul, iar boul ce scânteia s-a făcut îndată rece și mucenicul cânta înăuntrul lui. Deci guvernatorul, auzind pe sfântul cântând, s-a spăimântat și apropiindu-se acolo și cunoscând că boul ce cu puțin mai înainte era foarte arzător s-a prefăcut în foarte rece, a zis către sfânt: "O, cap necuvios, vrăjile tale și acest foc l-au biruit". Iar sfântul i-a răspuns: "Vrăjile mele sunt, Hristosul meu. Ci dă-mi vreme de trei zile, ca să socotesc ce trebuie să fac". Și învoindu-se guvernatorul, sfântul a intrat pe ascuns în capiștea ce se numea Panteon, fiindcă acolo erau toți idolii, și făcând în acesta rugăciune, îndată s-a făcut cutremur și din acel cutremur au căzut jos toți idolii și s-au zdrobit. Aceasta aflând, guvernatorul a adus pe mucenic în fața divanului său și, umplându-se de mânie, a poruncit să fie spânzurat sfântul și să i se bată cuie înroșite în cap, pe care sfântul le-a răbdat cu ajutorul lui Dumnezeu. Deci văzând guvernatorul că nu se biruiește sfântul prin chinuri, a poruncit ca, legat cu lanțuri grele, să-l ducă la cetatea Atalenilor. Și, după ce l-au dus acolo, iarăși l-au întors înapoi și iarăși a stat cu fața la divanul său.

Deci multe vorbindu-i ca să jertfească idolilor și văzându-l neînduplecat, a poruncit să fie băgate, în deschizăturile lemnului pentru chinuri, mâinile și picioarele mucenicului. Și arzând în foc o tigaie mare, l-a băgat în ea. Dar sfântul stând în mijlocul tigăii își făcea rugăciunea și pe cei ce erau împrejur îi îndemna să intre în tigaie, încredințându-i că vor rămâne nevătămați de foc. Crezând cuvintelor lui, au intrat mulți dintr-înșii și, rămânând nevătămați precum zicea sfântul, au crezut în Domnul nostru Iisus Hristos, zicând: "Cu adevărat mare este Dumnezeuul creștinilor". Acestea, după ce le-a văzut, guvernatorul s-a temut ca nu cumva cei ce au crezut să răpească pe sfântul din mâinile lui. De aceea a poruncit ca să-l ducă pe el iarăși la Maghido. Și după ce a ajuns în cetate, iarăși a fost înfățișat la cercetare. Și după ce a vorbit multe și nu s-a înduplecat sfântul să jertfească idolilor, a poruncit guvernatorul Aetie să i se taie limba și, spânzurându-l, să fie bătut două ceasuri; după aceasta a pus pe dânsul frâu și-l trăgea afară din cetate ca să-l omoare. Și făcând sfântul semn cu mâna către cei ce-i trăgeau, ca să-i dea lui puțină vreme de rugăciune, a stat la rugăciune și, plinindu-și rugăciunea, i s-a tăiat capul și așa a luat fericitul cununa mărturisirii.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Antim, Talaleu, Cristofor și Eufimia și cu fiii lor și Sfântul Panharie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

20 Noiembrie

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea Preacuviosului și de Dumnezeu purtătorului Părintelui nostru Grigorie Decapolitul.

Acest sfânt era din Isauria, născut și crescut într-una din cele zece cetăți, ce se cheamă Irinopol, fecior al lui Serghie și al Mariei, în vremurile necredincioșilor luptători împotriva icoanelor. Când a fost de opt ani a fost dat la carte și învățând s-a făcut de vârstă și se găteau părinții să-l însoare; iar el fugind pe ascuns, mai ales pentru erezul luptătorilor împotriva icoanelor umbla din loc în loc, sărutând pe cei ce mărturiseau pentru sfintele icoane și strângând la sine de la aceia folos sufletesc. Apoi, supunându-se pe sine la toată înfrânarea și aspra petrecere, s-a luptat cu multe ispite și mai ales cu cele aduse de la demoni; pentru care s-a și arătat mare făcător de minuni. Acesta a mers și în Asia și la Bizanț dorind să mărturisească pentru sfintele icoane. Iar de acolo s-a dus la Roma și, străbătând tot Apusul și spăimântând pe mulți cu semnele și cu minunile ce făcea, iarăși s-a întors la Bizanț; și de acolo s-a dus la muntele Olimpului. Deci suindu-se acolo și topindu-se foarte, s-a îmbolnăvit de idropică, încât numai după glas era cunoscut de cei ce-l știau. Deci pogorându-se din munte s-a dus la Tesalonic și de acolo venind iarăși la Bizanț a aflat pe Simeon mărturisitorul și purtătorul de Dumnezeu închis în temnița pentru sfintele icoane. Și închinându-i-se și rugându-l mult să se roage pentru el, cu pace s-a săvârșit. Sfintele moaște, ale acestui Sf. Grigorie, se află întregi în România la sfânta Mănăstire Bistrița-Vâlcea, care este făcută din temelie de răposatul ban Barbu Craiovescul. Acesta cu multă cheltuială a adus aceste sfinte moaște la această sfântă mănăstire, unde se află și până astăzi făcătoare de minuni, prin care și sfânta mănăstire de multe primejdii este ferită și pământul acesta multă folosință și ajutor are; iar cine merge la sfântul cu smerenie și cu credința află folosință și tămăduire atât trupește cât și sufletește.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Proclu, arhiepiscopul Constantinopolului, care a fost ucenic al fericitului Ioan Hrisostomul și moștenitor al scaunului lui.

Acest între sfinți Părintele nostru Proclu a fost pe vremea împărăției lui Teodosie cel mic, în anii patru sute opt. Fiindcă era cucernic și îmbunătățit a fost hirotonit episcop al Cizicului de către Sfântul Sisinie, patriarhul Constantinopolului. Și mergând la Cizic nu a fost primit de către clericii eparhiei sale, căci aveau hirotonit pe altul cu numele Dalmat. Pentru aceasta s-a întors înapoi la Constantinopol rămânând fără de eparhie. Iar după ce a murit Maximian, patriarhul Constantinopolului, care se prăznuiește la douăzeci și una ale lui Aprilie, în timp ce încă se aflau moaștele lui în altarul mării biserici a fost ales Proclu patriarh al Constantinopolului. Și s-a suit în scaun în ziua mântuitoarelor patimi ale Domnului, adică în Sfânta și Marea Joi. Deci bine viețuind și bine conducând Biserica doisprezece ani și trei luni, cu pace s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pătimirea Sfântului Mucenic Dasie cel din Durostor (Silistra).

Acest sfânt a trăit pe vremea lui Maximian în anii două sute nouăzeci și opt, aflându-se în cetatea Durostor, care se afla aproape de fluviul Dunării. În această cetate era obicei să săvârșească elinii în tot anul serbarea zeului lor Cronos. Mai înainte cu treizeci de zile de această serbare, alegeau un ostaș tânăr și frumos la față și-l găteau spre jertfă. Pe acesta mai întâi îl îmbrăcau împărătește, apoi îl îndemnau ca să-și facă el mai întâi orice poftă a sa și apoi îl junghiau peste jertfelnicul lui Cronos. Când a venit rândul să fie jertfit și ostașul acesta Dasie, ostașii cei împreună cu dânsul îl sileau ca să-și împlinească orice poftă a să. Iar Dasie și-a pus în minte un gând foarte bun și înțelept și a zis către ei: "Fiindcă este să mor, mai bine îmi este să mor pentru Hristos ca un creștin". Deci înfățișat fiind la divanul guvernatorului a mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos. De aceasta fiind înștiințat Dioclețian și Maximian, au adus înaintea lor pe sfântul și, fiindcă în priveliște a mărturisit bună cinstire, multe chinuri a luat de la ei și la sfârșit i s-a tăiat capul prin săbie și așa a luat fericitul cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Nirsa episcopul și Iosif ucenicul său și episcopul și alți împreună cu dâșii, care s-au săvârșit în Persia prin sabia.

Din aceștia, Nirsa era episcop bătrân cu vârsta de optzeci de ani, iar Iosif fiind cu aceeași vrednicie cinstit, adică episcop, era de optzeci și nouă de ani de bătrân. Împreună cu care și alți oarecare episcopi și preoți și din rândul celor mai simpli și femei fecioare și sihastre. Toți prin feluri de chipuri fiind cercetați și cu felurite chinuri fiind lămurii și de credința nelepădându-se, li s-au tăiat capetele și așa au luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Isachie, Ioan și Savorie, care cu pietre fiind împroșcați s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Gheitazet și alți trei, care s-au săvârșit fiind împunși cu sulile.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor fecioare Tecla, Vautha și Denahida, care de sabia s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Eustatie, Tespesie și Anatolie.

Aceștia au trăit în Gangria Galației, pe vremea împăratului Maximian, în anul 300. Toți erau fiii ai lui Filoteu și ai Evseviei. Tatăl lor era din Galația, iar maica lor din Nicomidia. Evstație se sârguia spre învățătura cărților, iar Tespesie și Anatolie lucrau meșteșugul părintesc, fiind tatăl lor vânzător de haine. Filoteu tatăl lor venind o dată de la Răsărit la Nicomidia împreună cu fiul său Anatolie a fost învățat credința lui Hristos de Luchian preotul și dascălul, cel ce călătorea împreună cu ei și, supunându-se învățăturilor aceluia, au crezut în Hristos și s-au botezat. Iar Evstatie și Tespesie, mergând și ei la Nicomidia, s-au întâlnit cu fericitul Antim, episcopul Nicomidiei, și învățând de la el credința în Hristos s-au botezat și ei; iar după aceea tatăl lor Filoteu a fost hirotonit preot și Evstatie hirotonit diacon.

Însă n-a trecut multă vreme și au murit părinții acestor sfinți. Și fiind pârați la Maximian că sunt creștini, au fost bătuți cu toiege și puși la închisoare, în care venind dumnezeiescul înger, i-a dezlegat din legătură. A doua zi au fost dați la fiare și, luptându-se cu ele, au rămas nevătămați. Deci luându-i pe ei

Antonie comitele și ducându-i la Niceea i-a pedepsit cu multe chinuri și după aceea i-a aruncat în temniță. În care iarăși arătându-li-se dumnezeiescul înger i-a ușurat pe ei de durerile rănilor și trupurile lor le-a făcut sănătoase. Acestea văzându-le acel vărsător de sânge, a hotărât asupra lor moarte de sabie. Și venind la locul hotărât spre tăiere, fără de veste și-au dat sfinții sufletele lor lui Dumnezeu, cu pace; iar gealații, cuprinși fiind de frica tiranului, le-au tăiat capetele, moarte fiindu-le trupurile.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Teoctist mărturisitorul și Patriciul, ce a fost famen, în zilele Teodoriei Augustei împărătesei în anii 829.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

21 Noiembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și una, Intrarea în Templu a Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei și pururea Fecioarei Maria.

Intrarea în Templul legii a Doamnei de Dumnezeu Născătoarei a pricinuit ortodocșilor creștini praznic minunat și a toată lumea. Fiindcă s-a făcut aceasta într-un chip minunat și este înainte-mergătoare a mării și minunatei taine a întrupării Cuvântului lui Dumnezeu, care avea a se face în lume prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu. Deci praznicul Intrării s-a început din pricina aceasta: Ana cea pururea pomenită, fiindcă mai toată viața a petrecut-o stearpă fără să nască prunc, ruga împreună cu bărbatul său Ioachim pe Stăpânul firii, ca să le dăruiască lor prunc, și făgăduindu-se ca, dacă vor câștiga dorirea, îndată vor afierosi lui Dumnezeu pe pruncul cel născut. Și așa a născut pe ceea ce s-a făcut pricina mântuirii neamului omenesc, pe împăcătoarea și împrietenitoarea lui

Dumnezeu cu oamenii, pe pricina înnoirii de a doua oară a lui Adam cel căzut și a sculării și a îndumnezeirii lui, pe Preasfânta Stăpână de Dumnezeu Născătoare Maria.

Când a fost de trei ani, au luat-o părinții ei și au adus-o pe ea în ziua de astăzi în Templu. Și plinindu-și făgăduința au afierosit pe fiica lor lui Dumnezeu celui ce le-a dăruit-o; și au dat-o pe ea preoților și mai ales lui Zaharia, arhiereului celui de atunci. Acesta luând-o pe ea, a adus-o în cele mai dinăuntru ale Templului, unde numai singur arhiereul o dată pe an intra. Și aceasta a făcut-o după voința lui Dumnezeu Celui ce după puțin avea a Se naște dintr-însa spre îndreptarea și mântuirea lumii. Deci acolo a rămas Fecioara doisprezece ani, cu rară cuviință, hrănită cu hrană cerească de către Arhanghelul Gavriil. Învrednicindu-se și dumnezeieștii arătări, până ce s-a apropiat vremea dumnezeieștii Bunei Vestiri și a descoperirilor celor cerești și mai presus de fire care i s-au arătat ei. Că a binevoit Dumnezeu a Se întrupa dintr-însa pentru iubirea de oameni, ca să înnoiască de a doua oară lumea cea stricată prin păcat. Atunci Născătoarea de Dumnezeu, ieșind din Sfintele Sfintelor, a fost dată lui Iosif logodnicului, ca acela să-i fie păzitor și martor al fecioriei ei și ca să slujească, atât la nașterea ei cea mai presus de fire, cât și la fuga ei cea în Egipt și la întoarcerea cea de acolo în pământul lui Israel.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

22 Noiembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfinților Apostoli din cei șaptezeci, Filimon, Arhip, Onisim și Apfia, cei ce au fost ucenici ai Apostolului Pavel.

Aceștia au fost pe vremea împărăției lui Nero, ucenici fiind Sfântului Pavel, și au mărturisit la Colose orașul Frigiei, aproape de Laodiceea. Făcând păgânii praznic Artemidei, în capiștea lor din Colose, sfinții, cu alți creștini dimpreună, laudau pe Dumnezeu în sfânta biserică. Retrăgându-se ceilalți când au năvălit idolatrii, au rămas numai ei singuri cu Apfia, credincioasă fiind și ea, dorind de mărturisirea lui Hristos. Deci, prinzându-i, i-au adus la Androcleu mai-marele Efesului și au fost bătuți de el, dar nesupunându-se a face jertfa la idolul ce se chema de dânșii Mina, i-au îngropat până la brâu și așa i-au ucis cu pietre, săgetați fiind întâi de copii mici cu săgețile.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Cecilia și a Sfinților Mucenici Valerian și Tiburtie.

Aceștia au suferit pe vremea împărăției lui Dioclețian. Cecilia era din Roma, din neam strălucit. Deci măritând-o după Valerian, l-a adus la credința în Hristos și l-a hotărât a petrece în curăție. Iar Valerian a întors pe Tiburtie, care îi era frate bun, și la atâta faptă bună s-a ridicat Tiburtie încât și cu îngerii vorbea în toate zilele. Dar, fiindcă îngropau ei moaștele mucenicilor lui Hristos, au fost pârâți la Tuschie Almachie prefectul cetății și, fiind aduși înaintea lui și mărturisind ei pe Hristos, au fost dați pe seama lui Capelarie Maxim să li se taie capetele. Acesta după ce a tăiat pe sfinți, văzând îngeri petrecând și purtând ca niște odoare sufletele mucenicilor, a crezut și el. Iar Sfânta Cecilia, fiind băgată într-o baie foarte tare înfierbântată, a fost silita să stea în ea trei zile. Apoi din porunca prefectului i s-a tăiat capul acolo în baie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Maxim Capelarie, care prin bătaie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea nevoinței Sfinților Mucenici Marcu, Ștefan și a altui Marcu.

Aceștia erau pe vremea împăratului Dioclețian și a mai-marelui Magnus, din cetatea Antiohiei Pisidiei. Deci fiind prinși, și pe Hristos în priveliște mărturisind și multe chinuri suferind și nevrând a se lepăda de Hristos, li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea chinurii Sfântului Mucenic Procopie, cel din Palestina.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Menignu Piuarul.

Acesta era din colonia Elespontului din cetatea Parios. Și auzind pe oarecare ostași strigând în piață că Nazarineanul Iisus venind noaptea a furat pe cei legați ai noștri, aprinzându-se foarte cu duhul, multă grijă punea ca să câștige mucenicia. Căci în aceeași cetate a sfântului mulți mucenici fiind închiși prin închisori de paznici, ușile fiind încuiate, sfinții au fost dezlegați din

legături de dumnezeiesc înger și, nefiind găsiți, foarte s-au tulburat mult prigonitorii. Iar Menignu auzind și dumnezeiesc glas chemându-l pe el și îndemnându-l către lupte, n-a zăbovit. Ci dând înapoi stăpânilor hainele ce le luase spre înălbire, și poruncile date de tirani rupându-le, a fost bătut cumplit de chinuitori, apoi aruncat la pământ, spânzurat pe lemn, strujit, și degetele picioarelor i s-au tăiat. Deci adus fiind înaintea tiranilor și nevrând ca să jertfească, a fost osândit la moarte; și fiind lovit de gealat cu sabia, și-a dat Domnului duhul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Avva.

Acesta era din neamul israeliților. Lăsându-și el părinții și patria, și bogăția, a urmat unui monah și, luând chipul monahicesc, a petrecut împreună cu monahul câțiva ani. Mai în urmă s-au dus amândoi la marele Eusebie nevoitorul, care adormind întru Domnul, a rămas Avva în locul lui. Și petrecând acolo treizeci și opt de ani, pururea a sporit întru fapte bune, ca și cum atunci ar fi început. Încălțăminte pe picioarele lui nu a pus niciodată; mâncarea lui era atât de puțină, încât să dea numai puțină putere trupului; de prisos socotea încă și băutura de apă; fiind încins cu grele lanțuri de fier, prea puțin ședea; iar partea cea mai multă de zi și noapte o petrecea stând drept și făcând rugăciune. Sta și pe genunchi, aducând rugăciuni Domnului; nimeni nu l-a văzut pe el culcat. Iar după ce a fost făcut egumen și proistos monahilor de acolo s-a arătat pe sine înaintea ascultătorilor frați chip și pildă de înțelepciune și de faptă bună. Așa trăind și multe zile făcându-și, s-a odihnit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Hristofor și Eufimia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sf. Talaleu și Antim, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Tadeu, care, fiind legat de roata și din deal slobozit, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea chinuirii Sfinților Mucenici Agapion, Sisinie și Agapie.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru ierarhul și făcătorul de minuni Climent, episcopul Bulgariei cel din Ohrida, care s-a numit și Bulgaro-Chiricos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

23 Noiembrie

În această lună în ziua a douăzeci și treia, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Amfilohie, episcopul Iconiei.

Acest sfânt, după ce a trecut fiecare treaptă bisericească și a strălucit cu

nevoință și dumnezeiască cunoștință, a fost hirotonit episcop al Iconiei, cu voința lui Dumnezeu și alegerea a tot poporul, în vremea împăraților Valentinian și Valent, ajungând încă și până în vremea marelui Teodosie și a fiilor lui, în anii 374, învățator făcându-se al dreptei credințe și cu vitejie stând pururea pomenitul împotriva eresurilor lui Arie și ale lui Macedonie și ale lui Eunomie, din care pricină, multe prigoniri și necazuri a răbdat de la cei necredincioși. Acesta s-a arătat împreună-nevoitor al părinților celor 150 ce s-au adunat la Sfântul și a toată lumea la doilea Sinod împotriva lui Macedonie Pnevmatomahul (adică luptătorul împotriva Sfântului Duh), fiind unul dintre ei, în anii 381.

Iar după ce marele Teodosie a dat stăpânirea părților apusului Europei lui Valentinian cel tânăr și a biruit pe tiranul Maxim, s-a întors la Constantinopol. Atunci marele Amfilohie, intrând la împăratul, l-a rugat să alunge pe arieni. Și fiindcă împăratul nu voia aceasta, a aflat acest minunat părinte o măiestrie prin care a putut să înduplece pe împărat.

Căci mergând la împărat, a salutat pe Teodosie ca pe un împărat, iar pe Arcadie, fiul lui, care atunci fusese uns nou împărat, l-a salutat în chip prea înjositor. Deci mâniindu-se pentru aceasta Teodosie, a socotit necinstea fiului său arătată necinste adusă lui. Atunci sfântul preaînțelepțește a arătat lucrul, zicând: "Vezi, o împărate, cum nu suferi necinstirea fiului tău și te mânie? Așa să crezi că și Dumnezeu și Tatăl, asemenea Se întoarce și urăște pe aceia care hulesc pe Fiul Său și zic că Acesta este mai prejos decât Tatăl". Atunci socotind lucrul împăratul, îndată a scris lege ca să fie izgoniți ereticii departe de la cei drept-credincioși. Iar pururea pomenitul acesta Amfilohie mulți ani a păstorit turma lui Hristos și a alcătuit învățături drept-credincioase; și ajungând la adânci bătrâneți, s-a odihnit în pace.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinții Părintelui nostru Grigorie, episcopul Bisericii acragantenilor.

Acesta a fost pe vremea împăratului Iustinian al doilea, care și Rinotmit se chema, în anii 685. Se trăgea din cetatea Acraganta care se afla în ostrovul

Siciliei, fiind fiu din părinți care se numeau Hariton și Teodota, oameni evlavioși și împodobiti cu toate faptele bune și care trăiau cu îndestulare. Deci, când era sfântul de opt ani, a fost dat de părinții săi să învețe Sfintele Scripturi. Și atât de silitor și nelenevitor s-a arătat la acestea, încât pe toți i-a făcut a se minuna. Când a ajuns la optsprezece ani, a fost pecetluit cleric, adică făcut anagnost de către Sfântul Potamion, căci era îndemânat la citire pentru buna glăsuire ce avea. Iar într-o noapte, în vremea când dormea sfântul acesta înaintea patului arhidiaconului Damian, a auzit glasul dumnezeiescului înger, de trei ori chemându-l pe el, ca și pe proorocul Samuel și zicându-i: "Grigorie, s-a auzit rugăciunea ta. Deci grăbește și mergi". Iar sfântul, fără a întârzia, a ieșit și a mers la Cartagina, care acum se numește Tunis. Și aflând acolo pe Marco monahul purtătorul de Duh, care a fost trimis de Dumnezeu către el, a rămas lângă dânsul patru ani, iar de acolo a mers împreună cu același Marco la Antiohia. Apoi fiind îndemnat prin oarecare dumnezeiască descoperire, a mers la Ierusalim și acolo a fost făcut diacon de către Macarie, episcopul Ierusalimului. După aceea, de acolo s-a dus la Constantinopol și s-a arătat lui Gheorghe, cel ce era atunci patriarh. Și fiindcă atunci se adunase acolo sinod împotriva monoteliților, Serghie, Pir și Pavel, s-a luptat cu dânșii Sfântul Grigorie și atât de mult a muștrat nebunia lor, încât vestea despre el a ajuns până la urechile împăratului. De la Constantinopol s-a întors la Roma și acolo a fost hirotonit episcop al patriei sale, cetatea Acragantie, unde a strălucit foarte, săvârșind minuni și împodobind-o cu vrednicia arhieriei. Pentru aceasta Savin și Criscentie și cu prietenii lor, pizmuind pe sfântul, nenumărate ispite au ridicat asupra lui și, vinovații plâsmuind împotriva lui, l-au prihănit pe el la papa al Romei, care, înșelat de cuvintele lor mincinoase, a închis pe sfântul în temniță doi ani și jumătate.

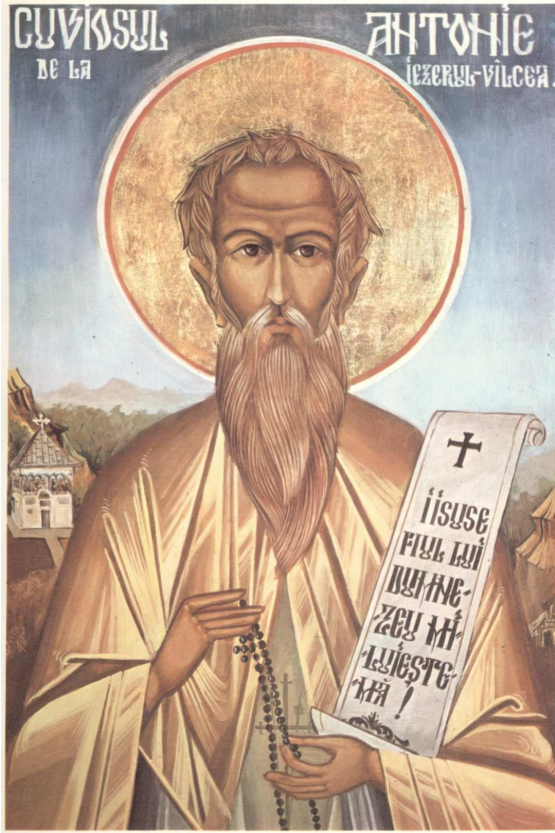
Apoi după porunca împăratului, a scos pe sfântul din temniță, pentru ca să se judece cu cei ce-l bârfiseră. Atunci a făcut sfântul aceste minunate semne cu lemnele și cărbunii, Dumnezeu mărind pe sluga sa: căci fetele necuraților și necuvioșilor acelora bârfitori ai sfântului s-au acoperit cu negreață întunecată, și s-au înnegrit, încât și până astăzi fețele celor din neamul bârfitorilor acelora au rămas înnegrite. Iar tânăra care fusese amăgită de aceia (și a năpăstuit pe sfântul), după ce a fost chinuită de un duh necurat, la urmă a fost vindecată de către sfântul înaintea poporului. Iar sfântul s-a întors iarăși la patria și eparhia sa cu mare cuviință, făcând semne și minuni mai mari decât cele dintâi. Deci așa viețuind dumnezeiescul părinte și ajungând la adânci bătrâneți, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Sisinie Mărturisitorul.

Sfântul Sisinie, episcop de Cizic, a fost unul din cei 318 Părinți de la Primul Sinod Ecumenic și a trăit pe vremea împăratului Dioclețian (284-305) și a guvernatorului Alexandru, având patrie cetatea Cizicului. Deci, fiind pârât la Alexandru că este creștin, a fost legat de cai sirepi care erau siliți să alerge; apoi a fost bătut cu cruzime și a primit oțet iute pe nas și alte chinuri suferiră și minuni săvârșind, a fost aruncat la închisoare. Iar la Soborul întâi cel a toată lumea adunat împotriva lui Arie, fiind de față, Sfântul Sisinie a sugrumat pe Arie cu vinele dreptelor sale dogme, propovăduind pe Fiul de o ființă cu Tatăl și așa, bine și cu plăcere de Dumnezeu viețuind, s-a mutat către Domnul.

Tot întru această zi, pomenirea Prea Cuviosului Părintelui nostru Antonie, care s-a nevoit în Schitul Iezeru din ținuturile Vâlcii.

Acest fericit părinte Antonie era de neam român și a trăit pe vremea

binecredinciosului voievod Matei Basarab și a voievodului martir Sfântul Constantin Brâncoveanu. A crescut în dreapta credință mergând de mic la Sfânta Biserică, unde își găsea desfătarea sufletească. Întinzându-se cu vârsta, a ajuns preot, spre slava lui Dumnezeu și bucuria duhovnicească a părinților săi.

Lăsând desfătarea lumii acesteia, a îmbrățișat viața monahicească în cea frumoasă pustie de la Schitul Iezeru, în ținutul Vâlcii.

Aici, Cuviosul Antonie s-a arătat dintru început foarte sârguincios la toată osteneala și asprimea vieții mănăstirești. Atât de mare era nevoița sa, încât celorlalți viețuitori din chinovie li se părea că fericitul Antonie ar fi în trup duhovnicesc. Dorind să sporească nevoițele sale, cu blagoslovenia egumenului

mănăstirii a mers la episcopul locului, Ilarion, să-i ceară binecuvântarea să plece în sfântul munte Athos. Episcopul cunoscându-l că este monah îmbunătățit și poate fi de folos multora, aici, a stăruit ca el să rămână în țară. Deci, întorcându-se Cuviosul la Schitul Iezeru și văzând că Biserica se ruinează, s-a umplut de râvnă și, cu ajutorul lui Dumnezeu, al episcopului Ilarion și cu agoniseala lui a reînnoit sfântul locaș.

După multe nevoițe, Cuviosul Antonie s-a aprins de dorul pustniciei, pentru care fapt, cu binecuvântarea egumenului său a ieșit din schit și cercetând mai îndeaproape pustia, a găsit o peșteră mică într-o stâncă. Acolo, singur a săpat o bisericuță în care s-a rugat neîncetat ziua și noaptea. Urătorul de oameni, diavolul însă, i-a adus multe ispite și supărări, dar pe toate le-a biruit cu darul lui Dumnezeu, cu rugăciunea și neîncetata lucrare. Cine poate să spună privegherile Cuviosului de toată noaptea, privegherile și plecăciunile genunchilor săi?

Cuviosul Antonie era mic de stat și gârbov de bătrânețe, părul capului era scurt, barba deasă, scurtă și destul de albă, vesel la căutătură, obrazul frumos, puțin iute din fire și lesne iertător. Îmbrăcămintea să era simplă și numai cele de trebuință purta.

Pentru înfrânarea trupului purta un brâu din lanțuri de fier împrejurul său, iar hrana sa o lua abia la al nouălea ceas și atunci numai pâine uscată și apă dar și acelea cu măsură. Vin și băutură amețitoare nu a gustat niciodată. Pe pat nu dormea, ci numai sta, pentru osteneală, rezemat de niște pietre. Lacrimile nu-i lipseau din ochi tot timpul la rugăciune.

Cu harul lui Dumnezeu, Cuviosul cunoscând că trecerea din lumea aceasta îi este aproape, a chemat pe ucenicul său Nicolae, cu patruzeci de zile mai înainte și i-a spus în taină: "Sfârșitul mi s-a apropiat. După ieșirea sufletului, să te nevoiești să pui trupul meu în gropnița pe care eu am săpat-o aici în piatră".

După patruzeci de zile, îmbolnăvindându-se Cuviosul, vorbind în pace cuvinte de învățătură pentru suflet, a adormit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ishirion episcopul, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Elen, episcopul Tarsului, care cu pace s-a săvârșit.

Povestire despre vedenia oarecărui Ioan, foarte de folos

Fost-a un om pe vremea împăratului Constantin cel Mare, cu numele Ioan, care era cunoscut împăratului prin meșteșugul său. Acesta, având viață înrăutățită, nu a gândit niciodată la gheenă. Iar Domnul, Cel ce pe toate le iconomisește spre folos, a orânduit îndreptarea lui prin vedenie. Căci acesta a văzut o dată în vis că a adus împăratului Constantin un lucru din meșteșugul său și că pentru aceasta, vorbea împăratului cu îndrăzneală și se bucurau împreună. După aceasta a văzut pe împăratul că scoate o sabie goală și, strângându-i părul la un loc, se grăbea să-i taie capul fără milă; iar Ioan plecă gâtul său, socotind că glumește cu împăratul. Însă în vreme ce făcea aceasta, a auzit pe împăratul care cu groază îi zice: "Când sabia va atinge părul tău, atunci gâtul tău se va umple de sângele tău". Deci i s-a părut lui că i s-a tăiat gâtul, și când sabia a venit spre piept, nedumerindu-se și temându-se, Ioan căuta ajutor de la cineva; și de frică și de groaza acelei lupte s-a trezit, și venindu-și în fire, sta cu totul spăimântat. Deci, făcându-și semnul crucii peste trupul lui, zicea: "Mulțumescu-ți ție, visule, că această luptă grozavă mi-ai arătat-o numai ca nălucire, nu și ca faptă". Și așa a rămas iarăși nepocăit și neîndreptat.

Iar după câțva trecere de vreme, a căzut la grea boală și chema ajutorul lui Dumnezeu. Atunci a văzut iarăși, dar nu în vis, ci în uimire fiind, că sta de față la un divan judecătoresc. Vedeă încă și un înfricoșător împărat șezând pe scaun și îmbrăcat cu podoabă împărătească și arhierască și de-a dreapta și de-a stânga lui, ședeau oarecare bărbați, cu sfințită cuviință și cucernicie, iar el sta dedesubtul acelora; de-a dreapta împăratului, ședeau oarecare fameni tineri și frumoși, iar de-a stânga lui, ședea unul mai smerit și mai primitor. Iar în partea din spatele împăratului, era o prăpastie foarte întunecată și adâncă, care numai la vedere pricinuia frică nespusă și durere mare. Deci, în vreme ce el sta cu frică și cu cutremur, i-a zis lui împăratul cel ce ședea: "O, tinere, oare știi cine sunt Eu?" Iar Ioan i-a răspuns: "Știu, Stăpâne, că Tu ești Cel ce Te-ai întrupat, Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu, precum dumnezeieștile noastre Scripturi glăsuiesc". Iar împăratul a zis către dânsul: "Și dacă tu din Scripturi Mă cunoști, și cunoști încă și pe cei împreună cu Mine șezători, cum ai uitat amenințarea care cu câțiva ani înainte ți-a făcut ție împăratul Constantin? Sau nu înțelegi ceea ce-ți zic?" Iar Ioan i-a răspuns: "Înțeleg, Stăpâne, căci încă am în inima mea frica groazei aceleia". Și a zis împăratul: "Dacă rămășițele fricii aceleia le ai încă în inima, cum stăruiești în răutăți? Învață-te prin cercare, că Eu am fost Cel ce și mai înainte ți-am dat ție groaza aceea, și nu Constantin".

Și acestea zicând, a văzut Ioan că numai cu semnul a poruncit împăratul celor ce-l înconjurau ca să arunce pe Ioan în prăpastia ce se vedea în spatele lor. Și îndată ce au început famenii să împingă fără milă pe Ioan în prăpastie, îndată el a chemat ajutorul Născătoarei de Dumnezeu, că i se păruse că a văzut pe Născătoarea de Dumnezeu acolo în mijloc. Și îndată a auzit pe împăratul zicând: "Lăsați-l pe el să meargă, pentru rugăciunile Maicii Mele".

Până aici este vedenia ce a văzut Ioan; iar el, spăimântându-se și venindu-și în fire, s-a dus la un monah cucernic și i-a povestit totul; iar monahul i-a zis: "Dă slavă lui Dumnezeu, frate, că te-ai învrednicit să iei asemenea învățătură, și de aceea trezește-te, iubitele, nu cumva și tu să pătimești ca despre care îți voi povesti".

O asemenea vedenie ca a ta, a văzut-o un om. Și anume, că se afla în împărăteștile judecătorii, un Gheorghe cu numele, care cu silnicie fiind dus legat ca să fie aruncat într-o prăpastie grozavă, cu totul s-a înspăimântat. Iar unul din cei ce stăteau acolo de față, având îndrăzneală către împăratul, a oprit pe cei ce-i duceau pe el în prăpastie și-l ruga ca să-l lase, dându-le lor cheazășie ca în douăzeci de zile se va îndrepta. Deci după ce i s-a dat drumul, prin acest fel de cheazășie și ajutor, s-a dus cel ce a văzut vedenia și a înțeles ce înseamnă și tălmăcirea lui Gheorghe, care era tras în prăpastie, căci îi era prieten și cunoscut. Iar Gheorghe, auzindu-le acestea, nu le-a luat în seamă. Așadar a rămas ticălosul neîndreptat. Iar după ce au trecut cele douăzeci de zile, a fost răpit din viața aceasta, și s-a dus ca să plătească făgăduita datorie. Acestea, cu chip de adăugire le-a povestit monahul acela către Ioan. Iar Ioan auzind acestea, și având în mintea sa încă vii îngrozirile ce văzuse, și-a mărturisit fără de rușine toate păcatele sale, și schimbându-și viața spre mai bine, a petrecut mulți ani cu plăcere de Dumnezeu viețuind, și așa murind, s-a dus la veșnicele locașuri.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

24 Noiembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Clement, episcopul Romei.

Fericitul și preaînțeleptul Clement era roman de neam și se trăgea din neam împărătesc, fecior al lui Faust și al Matildei. Deci, silindu-se la toată învățătura înțelepciunii elinești și aflând pe Apostolul Petru, a fost învățat de dânsul credința în Hristos cea adevărată și făcându-se propovăduitor al Evangheliei și scriind Așezămintele Sfinților Apostoli, a fost făcut și episcop al Romei. Însă fiind prins de împăratul Domițian, a fost chinuit și izgonit la o cetate pustie de lângă Cherson și acolo, legându-i de grumaji o ancoră de fier de cele de corabie, l-au aruncat în adâncul mării; și așa s-a sfârșit de trei ori fericitul.

Iar Dumnezeu minunilor, și după moarte mărind pe sluga Sa, a făcut o mare și peste fire minune. Că de atunci și în urmă în fiecare an la pomenirea Sfântului Clement se depărta apa de la mal ca la trei mile, lăsând să meargă ca pe uscat pe cei ce se duceau acolo să prăznuiască șapte zile, făcând astfel mare bucurie celor ce nădăjduiau în Domnul.

Deci odată, depărtându-se marea și intrând poporul, și săvârșind praznicul sfântului și ieșind, s-a întâmplat că a rămas acolo un copil mic, uitat de părinții lui. Iar marea întorcându-se și locul iarăși acoperindu-l, părinții copilului plângeau și se tânguiau pentru lipsa lui prin tot orașul, pricinuind și celorlalți cetățeni plângere și jale. Iar a fost în anul următor, când iarăși s-a retras marea în laturi, au mers și au aflat copilul sănătos șezând lângă mormântul sfântului. Pe care întrebându-l cum s-a hrănit și cum a fost păzit nevătămat, au aflat că l-a hrănit sfântul cel ce zăcea acolo și l-a păzit cu darul rugăciunilor sale nevătămat de fiarele mării. Deci luându-l și mulțumind sfântului s-au dus la casa lor slăvind pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Petru, episcopul Alexandriei.

Acesta a trăit în zilele împăratului Maximian, fiind învățător al dreptei credințe și propovăduitor al dogmelor celor drepte, căruia împăratul voia să-i taie capul căci aflase de cele ce făcea el. Atunci îl supără Arie cerând iertăciune, rugându-se și tot poporul pentru aceasta. Iar sfântul neînduplecându-se, nu i-a dat iertare, ci l-a alungat blestemându-l și zicând a fi despărțit de mărirea lui Hristos și în veacul acesta și în cel viitor. Că zicea către ei că a văzut pe Domnul în chip de cocon mic strălucind mai mult decât soarele, dar purtând o haină ruptă din cap până în picioare și întrebându-l pentru ce-i este ruptă haina a aflat de la El că Arie i-a rupt-o. Cu semnul acesta Domnul arată despărțirea și osebirea ce a făcut Arie Fiului de către Tatăl, nemarturisindu-l pe El de o ființă cu Tatăl. Asemenea a arătat și celelalte dogme și cuvinte de hulă ale lui Arie. Acest sfânt s-a săvârșit după porunca împăratului prin tăierea capului, câștigând cununa cea neveștejită.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Malh, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Carion, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ermoghen, episcopul acragandinilor, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Filumen și Hristofor, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Evghenie, care s-a săvârșit zidit într-o gaură.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Procopie și Hristofor, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Alexandru cel din Corint.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Grigorie cel ce a pustnicit la Piatra de aur, care se trăgea dinspre părțile Răsăritului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teodor cel din Antiohia.

Acest sfânt a trăit pe vremea apostatului Iulian. Și a fost prins de pe uliță de eparhul Salustie, pentru o pricină ca aceasta: Când rău-credinciosul Iulian a poruncit ca să se ridice de la Dafne, adică dinaintea cetății Antiohiei, moaștele Sfinților Mucenici Vavila și a celor împreună cu dânsul, atunci creștinii cei ce duceau sfintele moaște cântau un psalm al lui David și la fiecare stare ziceau stihul acesta: "Să se rușineze toți cei ce se închină celor ciopliți". Pentru că păgânii socoteau biruință și neputință a lui Apolon din Dafne mutarea sfintelor moaște. Acest stih auzindu-l Iulian s-a tulburat. Deci după porunca lui a fost prins Sfântul Teodor acesta, fiindcă era și el râvnitor bunei cinstiri și era unul din cei ce cântau pomenitul stih. Și fiind spânzurat pe lemn pătimitorul lui Hristos, a fost rănit pe spate de bătăile vinelor de bou și i s-au jupuit coastele cu unghiile; și așa era chinuit sfântul de dimineața până în seara, apoi legat fiind cu lanțuri, a fost aruncat în închisoare.

Iar a doua zi, aflând Iulian de bărbăția ce a arătat tânărul, și știind câți creștini rabdă până în sfârșit mucenicia și că uciderea prin chinuri tiranilor li se socotește rușine, iar mucenicilor li se socotește biruință, slavă și bucurie, Paravatul a poruncit să libereze pe sfântul din închisoare.

După acestea au întrebat unii pe sfântul dacă simțea dureri în timpul chinurilor. La care a răspuns că la început simțea puțină oarecare durere; apoi i s-a arătat cineva ținând în mâini o basma moale și răcoritoare, cu care-i ștergea de pe obraz sudoarea și-l îndemna spre îndrăzneală și bărbăție. Pentru aceasta când chinătorii au contenit de a-l chinui, zicea sfântul că nu s-a bucurat pentru aceasta, ci mai vârtos s-a mâhnit. Căci prin contenirea chinurilor a contenit și cel ce se arăta (care era înger ceresc) și nu-i mai pricinuia lui mai mult îndrăzneală și mângâierea cerească. Sfântul Teodor acestea pătimind, în veci se veselește cu Domnul, odihnindu-se cu pace.

**Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Mucenic Hrisogon și a
cuviosului Marcu Trigleanul.**

***Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne
mântuiește pe noi. Amin.***

25 Noiembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea Sfintei Mare Mucenițe Ecaterina.

Aceasta a trăit pe vremea împăratului Maximian, prin anii 304, și se trăgea

din cetatea Alexandriei, fiică fiind unui principe care se numea Consta. Era foarte frumoasă și înaltă la trup, având ca la optsprezece ani. Aceasta a învățat desăvârșit toată învățătura și știința grecească și latinească, citind pe Homer și pe Virgiliu, marele poet al latinilor, pe Asclepios și pe doctorii Hippocrat și Gallin, pe filosofii Aristotel și Plato, pe Filistion și Evsevie, și învățătura cea tainică a marilor magi (astronomi) Ianni și Iambri, pe a lui Dionisie și profețiile Sibilei. A învățat ea încă și tot meșteșugul ritoricesc (al grăirii frumoase), cât se afla pe atunci în lume. Deci nu numai acestea, ci și multe alte limbi și dialecte ale multor neamuri cunoștea. Nu

numai cei ce au văzut-o o admirau, ci și acei care nu mai auziseră de renumele și înțelepciunea ei. Deci în anii împăratului Maximian și a fiului său Maxentie a fost prinsă pentru mărturisirea cea în Hristos și a fost cercetată cu multe feluri de chinuri. Iar cu înțelepciunea sa și cu buna grăire, a înduplecat pe o sută și cincizeci de ritori ca să creadă în Hristos, împreună și cu alți mulți păgâni. Cu care împreună i s-a tăiat capul fericitei și a luat cununa mărturisirii.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților o sută cincizeci de ritori, care, prin Sfânta Ecaterina crezând în Hristos, s-au săvârșit fiind aruncați în foc.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei împărătese soția lui Maxentie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Porfirie Stratilatul împreună cu două sute de ostași ai săi, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Mercurie.

Acesta a trăit pe vremea împăraților Deciu și Valerian în anii 255 și se trăgea după neam din Răsărit, fiind fiu al unui oarecare scit ce se numea Gardian. Fiindcă odată a biruit pe barbari, căci se arătase înaintea lui îngerul Domnului și a insuflat în inima lui îndrăzneală și bărbăție, pentru aceasta a fost ridicat la vrednicia de arhistrateg, adică general ori voievod. Dar pentru mărturisirea lui Hristos a stat înaintea lui Deciu și, fiind legat de patru pari, i-au crestat trupul cu cuțitele și l-au chinuit în nenumărate chipuri. Iar în cele din urmă a fost adus la Cezareea Capadociei unde i-au tăiat capul. Și așa a luat pururea pomenitul cununa muceniciei. Deci era sfântul, când a mărturisit pe Hristos, de douăzeci și cinci de ani. Voinic la trup, frumos la față, galben la păr, care îl împodobea și firească rumeneală având, care strălucea pe obrazul lui.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Petru Sihastrul.

Acest sfânt părinte al nostru Petru a fost născut din părinți drept-credincioși de la Marea Neagră și după ce a petrecut cu părinții săi numai șapte ani, toată cealaltă parte a vieții sale a petrecut-o la filozofie și la sihăstrie. Căci mai întâi s-a nevoit în Galația, apoi pentru știința sa, s-a dus în Palestina, și după ce s-a închinat acolo la toate sfințitele și sfintele locuri, s-a pogorât la Antiohia; și închinându-se într-o chilie, lua aminte de sine, vorbind cu Dumnezeu prin sfintele rugăciuni, fără să mănânce alte bucate decât puțină pâine cântărită, bând și puțină apă; și pe acestea însă le întrebuița la fiecare două zile. Drept aceea pentru virtuțile sale a luat de la Dumnezeu stăpânire asupra demonilor și a vindecat pe un oarecare Daniel. Pe acesta apoi catehizându-l, l-a făcut de aceeași râvnă cu el împreună sihastru. Și multor orbi le-a vindecat ochii și alte feluri de boli a tămăduit; și alte încă multe isprăvi se vestesc despre acest cuvios, unele în scris, iar altele prin singura predanie. Acesta dar, mare și vestit făcându-se în toată Antiohia și în toate laturile ei și, viețuind ani nouăzeci și nouă, s-a mutat către veșnicile locașuri.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților șase sute șaptezeci de mucenici, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

26 Noiembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Alipie Stâlpnicul.

Acesta a trăit în zilele împăratului Eraclie, în anii 608, și se trăgea din cetatea

Adrianopolei paflagonilor. Mai înainte de a se naște el, s-a arătat prin niște semne dumnezeiești maicii sale în ce chip vrea să fie. Și după naștere a mirat atât pe oamenii cei de atunci cât și pe cei de acum, cu vederea și cu auzirea lui. Că se arată maicăsa când era grea cu dânsul, că ținea în brațe un mieluşel frumos, care avea în cornițele lui făclii aprinse. Acesta era semn al virtuților și strălucirii ce avea să aibă el mai pe urmă, căci s-a luptat cu toată nevoința și a întrecut pe mulți cu răbdarea, că a stat pe stâlp în soare 53 de ani. De aceea răbindu-l și pe el vicleanul diavol, ca și pe Iov, cu rană, pentru aceasta sfântul în pizma vrăjmaşului s-a rezemat într-un stâlp numai pe o parte de a răbdat 13 ani, de nu s-a mai întors pe cealaltă parte, până când și-a dat cinstitul său suflet în mâinile lui Dumnezeu. Iar toată vremea vieții lui a fost o sută de ani.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Nicon, numit și "Pocăiți-vă".

Acesta se trăgea din țara Armeniei, fiind fiu al unui oarecare om mare. Deci auzind dumnezeiescul glas ce zice: "Tot cel ce va lăsa pe tatăl și său pe mama sa" și celelalte, și-a lăsat tot și s-a dus la o mănăstire unde a arătat tot felul de nevoințe și a întrecut pe toți monahii cei mai dinainte de dânsul, cu desăvârșita aspră petrecere. Iar tatăl său aflând că se află la mănăstire, cercetă toate

locașurile călugărilor. Iar sfântul ieșind din acea mănăstire, a colindat tot Răsăritul propovăduind tuturor și zicând: "Pocăiți-vă". Deci s-a dus și în insula Creta la toate cetățile și orașele din ea; apoi s-a dus la cetatea Lacedemoniei în care a făcut multe minuni și a zidit o biserică în numele lui Hristos, Mântuitorul nostru. Unde aflându-se până în sfârșit, s-a mutat către Hristos cel dorit, luând cununa nevoinței.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Stelian Paflagonul.

Acesta a fost sfințit din pântecul maicii sale și s-a făcut locaș Duhului Sfânt. Pentru aceasta împărțindu-și bogăția la săraci și făcându-se monah, a

covârșit pe toți monahii cei de atunci prin nevoița obositoare și viețuire aspră. Apoi s-a dus în pustie, și a intrat într-o peșteră în care primea hrana de la un dumnezeiesc înger. Și s-a făcut doctor de felurite nevindecate patimi. Căci când urma boala aducătoare de moarte și mureau pruncii, și părinții rămâneau fără de copii, atunci câte maici chemau cu credință numele celui sfânt Stelian și zugrăveau sfânta lui icoană, iarăși nășteau alți prunci. Însă și prunci bolnavi izbăvea de boală. Deci așa viețuind pururea pomenitul și vindecări și minuni multe săvârșind, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Părintelui nostru Acachie cel din Scara.

Acest cuvios era într-o mănăstire ce se afla în Asia. Și când era tânăr cu vârsta ducea sihăstrească viață. Avea îndrumător și stareț pe un monah foarte leneș și neînfrânat. Deci atâtea necazuri și supărări răbdă de la el fericitul, încât la mulți poate par necrezute.

Căci uneori avea ochiul negru de lovituri, alteori gâtul și alteori avea rănit chipul. Iar după ce au trecut nouă ani, sub ascultarea celui nemilostiv bătrân, s-a mutat către Domnul și a fost îngropat în cimitirul părinților. Atunci bătrânul său s-a dus la un mare și înțelept părinte și i-a zis: "Fratele Acachie a murit". Iar acel părinte n-a crezut cuvintelor lui, dar bătrânul iarăși i-a zis: "Vino de vezi". Deci s-au dus amândoi la cimitir. Atunci cel mare părinte a întrebat pe Cuviosul Acachie ca pe un viu așa: "Frate Acachie, ai murit?" Iar mereu mulțumitorul și desăvârșit ascultătorul a arătat încă și după moarte supunerea sa, căci răspunzând a zis: "Cum este cu putință, părinte cuvioase, să moară omul făcând ascultare?" Atunci îndrumătorul și starețul de mai înainte îngrozindu-se de aceasta preamărită minune a căzut cu fața la pământ în lacrimi. Și făcându-și chilie lângă mormântul cuviosului, acolo și-a petrecut viața, cu înfrânare, mărturisindu-se părinților pentru bătăile ce da sfântului și zicând cuvântul acesta "Ucidere am făcut".

Iar cinstitele moaște ale Cuviosului Acachie au fost păzite prin dumnezeiască putere mai presus de toată stricăciunea și de firească dezlegare. Și au rămas întregi multe înconjurări de ani. S-a întâmplat o dată ca să iasă monahii acelei mănăstiri să secere, vremea la aceasta chemându-i, și numai doi frați au rămas în mănăstire. Unul ca să păzească, iar celălalt pentru că era bolnav. Și s-a întâmplat că a murit cel bolnav, iar celălalt frate singur fiind, nu putea ca să-i sape mormântul și să facă și celelalte trebuincioase spre îngropare. Așadar deschizând mormântul cel gata al Sfântului Acachie, a pus acolo pe fratele cel mort împreună cu sfântul. A doua zi mergând la mormânt, a aflat pe fratele cel mort aruncat afară din mormânt; și iarăși l-a băgat în mormânt. Și fiindcă iarăși l-a aflat pe el aruncat afară, se tânguia către sfântul îndreptându-se și zicând: "Auzit-am, Sfinte Acachie, ca nimeni altul n-a sporit întru ascultare ca tine. Dar acum, precum văd, te-ai făcut atât de

neascultator și mândru, încât nu primești pe fratele în mormântul tău, ci îl arunci afară. Deci sau lasă-l pe el să se afle cu tine într-un mormânt, sau de-l vei arunca pe el iarăși afară, mai mult nu te voi suferi, ci te voi scoate eu afară din mormânt". Și a pus pe fratele iarăși în mormântul sfântului și s-a dus. Iar a doua zi ducându-se iarăși, pe fratele cel mort l-a aflat zăcând în mormânt, iar pe Sfântul Acachie nu l-a aflat. Și așa până astăzi se vede deșert mormântul care poartă numele Sfântului Acachie.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Iacov Pustnicul.

Acest fericit Iacov ducându-se la muntele ce este treizeci de stadii de la orașul Cirului zăbovea neavând peșteră, nici casă, nici colibă, ca prin acestea să scape de fireștile nevoi. Trupul lui era legat cu lanțuri foarte grele pe sub cămașa sa cea de păr, cu care erau legate și gâtul și mijlocul său. Asemenea avea lanțuri spânzurate împrejurul gâtului său, două pe partea dinainte și două pe partea dinapoi, care petrecându-se prin cercul cel de jos de alătura, închipuiau litera H; și pe la coatele mâinilor avea câte un lanț de fier. Hrana lui era seara linte muiată. Iar din aceste osteneli el a secerat darurile Duhului Sfânt. Căci pe un prunc mort, pe care îl plângea tatăl său care zicea către sfântul:

"Știu, robule al lui Dumnezeu că poți, numai nu te îngreua a face rugăciune". Sfântul înduplecându-se de lacrimile tatălui, l-a înviat pe copil și l-a dat sănătos în mâinile tatălui său. Din multele fapte ale sfântului acestuia numai una să pomenim. Un oarecare aducea sfântului apă de departe, de două ori pe săptămână. Și închipuindu-se diavolul pe sine întru asemănarea sfântului, întâmpină pe la mijlocul căii pe cel ce ducea apă, și luându-i apa îl trimitea acasă, pentru ca prin lipsa de apă să pună pe sfântul în nedumerire. Iar o dată venea aducătorul de apă și nesimțindu-l spurcatul diavol, l-a văzut bătrânul și i-a zis: "Ce este aceasta, fiule? Multă vreme a trecut de când n-ai adus apă, și am ajuns nu în mică supărare pentru lipsă de apă". Iar acela i-a răspuns: "Pururea părinte, la ceasul și ziua rânduiește, eu aduc apă, dar tu, întâmpinându-mă, când într-un loc, când într-altul, nu-mi îngăduiai ca să vin aici". Iar sfântul a zis către dânsul: "De acum înainte, măcar de mii de ori de mă vei vedea că te întâmpin și te opresc, sau te cert pe tine, fiule, să nu-mi dai vasul până ce nu vei ajunge la locul acesta". Așa nevoindu-se și mare făcător de minuni făcându-se, întru bucurie s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Sil, episcopul Corintului din Persida.

Tot în această zi, pomenirea târnosirii bisericii Sfântului Gheorghe cel din Ciparis și pomenirea Sfântului Noului mucenic Gheorghe Hiotul, care a pătimit la anul 1807.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

27 Noiembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Iacov Persul.

Acesta a trăit pe vremea lui Onoriu și Arcadie, împărați creștini, în anii 395.

Creștin de la strămoșii săi, locuind în cetatea perșilor ce se numea Bitlava, în țara eluzișilor, de neam cinstit și luminat, și foarte iubit de Izdegherd împăratul perșilor. Și pentru că era iubit de el foarte, s-a lepădat de credința lui Hristos și s-a tras împreună cu împăratul la pierzare. Deci s-au înstrăinat mama-sa și femeia lui de dânsul, căci a ales mai mult dragostea împăratului decât a lui Hristos, și pentru mărirea trecătoare a dobândit rușine veșnică și osândă, cum îi scriau ele. Din aceste cuvinte umilindu-se cu sufletul, s-a depărtat de legea cea deșartă a împăratului și plângea că s-a despărțit de Hristos. Drept aceea stând înaintea împăratului, a mărturisit credința cea în Hristos. Iar împăratul, mâniindu-se foarte asupra lui, a poruncit ca să-i taie fiecare încheietură a mădularelor trupului

lui. Deci tăindu-l tot bucăți, de prin toate încheieturile trupului, ale mâinilor, ale picioarelor și ale brațelor, i-a rămas numai capul și pânțele. După aceea i-au tăiat și capul. Și așa a luat de trei ori fericitul cununa nevoinței cea nestrucăcioasă.

Tot în această zi pomenirea Preacuviosului Pinufrie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Natanael de la Nitria, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Moise cel din Palestina, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

28 Noiembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru și Mărturisitorul Ștefan cel Nou.

Acesta a trăit pe vremea împărăției lui Atanasie, căruia îi zic și Artemie, fiind patriarh Sfântul Ghermano, și a fost născut și crescut în împărătească cetate, fiind fiu din părinți creștini, anume Ioan și Ana. Din tânără vârstă se îndeletnicea cu cartea și se afla în toate zilele cu maică-sa la biserica lui Dumnezeu, dându-se pe sine la post și la viață aspră. Pentru aceasta a luat și cinul îngeresc, când a fost în vârsta de șaisprezece ani, și de atunci mai mult sporea la duhovniceștile nevoințe, biruind toate pornirile trupului. Deci n-a trecut multă vreme și minunatul Ioan, egumenul său, s-a odihnit cu pace. Și a fost așezat fericitul Ștefan egumen la acel vestit munte al lui Avxentie, săvârșind calea nevoinței. Iar când semănătorul de zizanie, diavolul, a voit a porni război mare și neîncetat asupra Bisericii, adică să nu se mai închine credincioșii la sfintele și cinstitele icoane, a cărui cea dintâi unealtă a acestui lucru s-a făcut Leon Isaurul, care și conon s-a numit, l-a înfruntat fericitul Ghermano și l-a dojenit din destul.

Iar cel dintr-însul născut, vrăjmașul Constantin Copronim, a făcut și mai mari răutăți decât tatăl său, prădând și pustiind Biserica, și arzând sfintele icoane, și izgonind și chinuind în tot felul pe monahi. Deci acesta aflând și de Sfântul Ștefan că se închina la icoane și că-l numește pe el eretic, neascultând de porunca lui și nevrând să iscălească la eres, a trimis de l-a prins și după multe chinuri l-a închis în temniță ce se numește Pretorion, unde erau închiși și alți aleși părinți, pentru pricina aceasta adunați, fiind toți la număr patruzeci și doi. Încă erau și alții cu Preacuviosul Petru și Andrei, de prin multe țări, trei sute la număr, dintre care unii aveau nasurile tăiate, alții urechile, alții ochii scoși și mâinile tăiate și bărbile rase. Pe care aflându-i fericitul Ștefan îi săruta și-i îndemna la luptă, făcând la închisoarea Pretoriului toată rânduiala și slujba călugărească, așa precum s-ar fi aflat în mănăstire. Aflând împăratul de aceasta și cum că Pretoriul a fost prefăcut în mănăstire prin Ștefan, după unsprezece luni de când fusese închis în acel Pretoriu, l-au scos din închisoare și l-au adus înaintea lui. Atunci împăratul a poruncit de l-au aruncat jos și l-au bătut cu pietre și cu lemne. Iar unul din ucigașii aceia a luat un lemn și l-a lovit în moalele capului de i-a despiciat capul. Și așa și-a dat cinstitul său suflet în mâinile lui Dumnezeu și a luat cununa mărturisirii. Iar cinstitul său trup a fost aruncat de pângăriții aceia în mare. Apoi a fost îngropat de niște creștini la locul unde zace și astăzi.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Andrei, care s-a săvârșit chinuit fiind pentru închinarea la sfintele icoane.

Tot în această zi, pomenirea Sf. Petru, care s-a săvârșit bătut fiind pentru icoane.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Ana, care s-a săvârșit fiind bătută că a jelit pe Sfântul Ștefan.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici, care au mărturisit împreună cu Sfântul Ștefan pentru sfintele icoane.

Mulți din ostașii mai sus-zisului împărat Constantin Copronim, ortodocși fiind, s-au lepădat de lume și s-au făcut monahi. Pe aceștia pedepsindu-i nelegiuitul împărat, i-a scos din viața aceasta. Căci pe unul dintre ei, Vasilie cu numele, mai întâi l-a orbit, apoi în urmă neplecându-se a se lepăda de închinarea la sfintele icoane, l-a lovit cu călcâiul în pânțece și i-a vărsat măruntaiele și așa s-a săvârșit. Altul fiind închis la Soseniu și tăindu-i-se nasul, a fost surghiunit la Chersona. Și vrând a-l omorî a fugit în Hazaria, întru care și episcop făcându-se mai pe urmă s-a săvârșit. Iar altul, Ștefan cu numele, fiind surghiunit la Sugdaia și multora fiind de folos, a aflat sfârșitul vieții. Asemenea și doi Grigorie împreună cu mulți alții fiind surghiuniți, au adormit în Domnul. Dar și Ioan cel din Legatari fiind surghiunit la Dafnusia și de multe ori din porunca împăratului fiind bătut și-a dat duhul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Irinarh și cele dimpreună cu dânsul șapte sfinte femei.

Mucenicul Irinarh se trăgea cu neamul din cetatea Sevastia. Tânăr fiind, era în slujba ucigașilor și când erau pedepsiți sfinții mucenici, slujea și el la pedepsiri. Și întâmplându-se în zilele împăratului Dioclețian niște femei creștine să fie cercetate de Maxim, domnul Sevastiei, s-a luminat sufletul lui Irinarh din dumnezeiescul har al lui Hristos și, văzând pe femeile acelea îmbărbătându-se pentru Hristos și rușinând pe tiranul cu minunile ce făcea, pentru aceasta a mărturisit și el pe față cu îndrăzneală pe Hristos. Și vădindu-se astfel că este creștin, a fost chinuit în multe feluri din porunca tiranului și la urmă i-au tăiat capul, împreună și preotului Acachie care-l botezase.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Timotei și Teodor, episcopii; Petru, Ioan, Serghie, Teodor și Nichifor, preoții; Vasile și Toma, diaconii; Ierotei, Daniel, Hariton, Socrat, Comasie și Eusebie monahii și Etimasie, care toți de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

29 Noiembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea Sfântului Mucenic Paramon și a Sfinților 370 de mucenici, care au mărturisit împreună cu el.

Aceștia au trăit pe vremea împăratului Deciu și a lui Achilin, mai-marele Răsăritului. Iar pricina credinței în Hristos și a sfârșitului lor, aceasta a fost. La locul Balsatiei ce se cheamă Ieron, se afla multe și bogate izvoare de ape fierbinți, în chip minunat tămăduind bolile. Mergând la acel loc pentru tămăduirea trupului său, Achilin, care cârmuia Răsăritul, a poruncit să-i aducă după dânsul de la Nicomidia pe câți creștini care erau acolo, legați pentru credința cea în Hristos. Și mergând Achilin în capiștea Isidei, și făcând întinatele jertfe, a poruncit sfinților mucenici să se închine și să facă jertfă la idoli. Dar ei lepădându-se a face una ca aceea, a poruncit să fie dați la moarte toți. Și așa vitejii mucenici au luat cununa nevoinței de la împăratul a toate Hristos Dumnezeu, întărindu-se cu puterea Lui, fiind la număr trei sute șaptezeci. Pe aceștia văzându-i Sfântul Paramon așa fără milă omorâți, a strigat cu glas mare, zicând: "Mare păgânătate văd, că necuratul acesta stăpânitor înjunghie ca pe niște dobitoace atâția drepti". Iar Achilin auzind aceasta și aprinzându-se de mânie, îndată a poruncit să-l omoare. Deci l-au prins trimișii și nu îngăduiau ca unul să-i omoare, ci cu toții înaintea judecătorului se sileau și se nevoiau să verse sânge nevinovat cu mâinile și cu armele lor, unii lovindu-l cu sulitele, alții băgându-i trestii ascuțite prin limbă și în celelalte mădulare ale trupului și i-au dat sfârșitul în locul acela sub privirile tiranului și l-au trimis la cereștile locașuri, ca să se bucure veșnic împreună cu cei trei sute șaptezeci de mucenici. Deci sfintele lui moaște au fost îngropate împreună cu moaștele sfinților celor ziși mai sus.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Filumen.

Sfântul Mucenic Filumen a trăit pe vremea împăratului Aurelian, trăgându-se din Licaonia (care este o parte a Capadociei). Lucrul său era să aducă grâu de vândut la Galatia. Acesta dar fiind pârât la mai-marele Ancirei, Felix, și fiind adus înaintea lui, a mărturisit că este creștin. De aceea a fost supus la felurite și nenumărate chinuri, după care și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu, de la Care a primit cununa muceniei cea neveștejită.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul Tesalonicului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Ioan din Persida.

Tot în această zi, pomenirea Sf. sase Mucenici, care s-au săvârșit fiind prizoniți.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Urban, episcopul Macedoniei, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Dionisie, episcopul Corintului, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Pancosmie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Pitirun, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Valerin, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Fedros, care în chinuri s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

30 Noiembrie

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea Sfântului, slăvitului și întru tot lăudatului Apostol Andrei, cel întâi chemat.

Acesta era din orașul Betsaida, fecior al unui oarecare Iona evreul, fratele lui Petru, cel dintâi dintre ucenicii lui Hristos. Acesta a fost mai întâi ucenic al lui Ioan înaintemergătorul și Botezătorul. Apoi dacă a auzit pe dascălul său arătând cu degetul și zicând: "Iată Mielul lui Dumnezeu cel ce ridică păcatul lumii", lăsându-l pe el a urmat după Hristos. Și zicând lui Petru: "Aflat-am pe Iisus cel din Nazaret", l-a atras spre dragostea lui Hristos. Se află și altele multe în Sfânta Scriptură despre dânsul. Acestuia, după ce a urmat lui Hristos, când a fost după înălțarea Lui de au luat sorți apostolul, și au mers care într-o țară, care într-alta, atunci acestui întâi-chemat i-a căzut soarta și a luat Bitinia și Marea Neagră și părțile Propontidei și Calcedonul, Bizanțul, Tracia, Macedonia și

părțile cele ce ajung până la fluviul Dunărea, Tesalia, Grecia și părțile Ahaiei, asemenea și Aminsos, Trapezunta, Iraclia și Amastris. Însă acestea le-a umblat nu așa degrabă, cum le trecem cu cuvântul, ci în fiecare țară răbdând multe împotrivă și multe lucruri cu nevoi, le-a biruit pe toate cu îndemnul și cu ajutorul lui Hristos. Dintre care cetăți aducând una la mijloc, voi lăsa pe celelalte celor ce le știu. Căci mergând acesta la Sinope și propovăduind cuvântul lui Dumnezeu, a suferit multe necazuri și torturi de la cei ce locuiau acolo, pentru că acei sălbatici oameni l-au trântit jos și, apucându-l de mâini și de picioare, l-au tras grăpiș, și cu dinții l-au scuturat, și l-au bătut cu lemne și cu pietre, și l-au lepădat departe de cetate, dar el iarăși s-a arătat cu totul întreg și sănătos de răni, cu harul Învățătorului și Mântuitorului său.

Deci, sculându-se de acolo a trecut multe cetăți și orașe, precum: Neocezarea, Samosata, la alani, la abasgi, zichii, bosforiți și hersoniți, apoi s-a întors la Bizanț și acolo hirotonind episcop pe Stahie, și colindând celelalte țări, a venit la luminatul Ostrov al Peloponesului și în Paleapatra, primit fiind în gazda de un om anume Sosie, care boala greu, l-a tămăduit și îndată toată cetatea Patrelor, a venit la Hristos. Și Maximila, femeia proconsulului, fiind vindecată de cumplită boală și dobândind grabnică tămăduire, a crezut în Hristos, împreună cu preaițeleptul Stratoclis, fratele proconsulului Egheat, și alții mulți ce aveau multe feluri de boli s-au tămăduit prin punerea mâinilor apostolului. Pentru aceasta mâniindu-se Egheat, și

prinzând pe apostolul Domnului și răstignindu-l cu capul în jos pe o cruce, l-a scos din viața aceasta. Pentru aceasta și el, nedreptul, dreaptă răsplătire a luat de la Dumnezeu, căci căzând într-o râpă înaltă, s-a risipit. Iar moaștele apostolului după aceea peste multă vreme au fost mutate la Constantinopol, în zilele împăratului Constantiu, fiul mai-marelui Constantin, prin porunca lui, de Mucenicul Artemie. Și au fost așezate cu ale lui Luca Evanghelistul și cu ale lui Timotei în luminata biserică a Sfinților Apostoli.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți Părintelui nostru Frumentiu episcop de Inda (în Abisinia, adică Etiopia).

În zilele împăratului Constantin cel Mare, în anii 330, un filozof ce era din Tir, s-a dus să colinde în India cea mai dinăuntru, având împreună cu el și doi frați după trup tineri, ale căror nume erau Edesiu și Frumentiu. Iar întorcându-se din India, a stat la un liman ca să ia apă, și acolo au căzut în mâinile tâlharilor și ale barbarilor, care pe unii din cei din corabie i-au aruncat în mare, iar pe alții i-au tăiat. Din cei omorâți, unul era și pomenitul filozof. Câți au rămas vii, între care erau și cei doi frați după trup, Edesiu și Frumentiu, au fost dați împăratului Indiei.

Deci văzând împăratul pe acești doi tineri ca erau potriviți cu scopul ce el cugeta, i-a pus pe ei supraveghetori și iconomi împărătescului său palat. Dar și fiul împăratului, care a moștenit împărăția după tatăl său, a învrednicit pe tineri de mai mare cinste și îndrăzneală. Deci fiindcă ei aveau mare putere la împăratul Indiei, pentru aceasta porunceau cu îndrăzneală neguțătorilor ce veneau din părțile romanilor ca să se adune la o biserică, după obiceiul lor, și să săvârșească dumnezeiască liturghie. Iar trecând câțiva ani s-au dus tinerii la împăratul și i-au cerut ca să le dea lor plata pentru dragostea cea către ei. Iar plata era ca să-i lase să se întoarcă în patria lor. Aceasta dorire dobândind-o, s-au dus mai întâi în pământul romanilor. Și Edesiu s-a dus la Tir, ca să-și afle părinții și rudeniile sale, iar Frumentiu a cinstit mai mult osârdia către cele dumnezeiești, decât vederea părinților săi. Deci ajungând la Alexandria, a arătat arhiepiscopului de acolo ca indienii foarte doresc să primească lumina slăvirii de Dumnezeu și a credinței. La aceasta a răspuns arhiepiscopul Atanasie (căci acesta era care pe acea vreme împodobește scaunul Alexandriei): "Iubitul meu, cine este mai bun și mai potrivit decât tine, ca să alunge din sufletele lor întunericul înșelăciunii și să le pricinuiască lor lumina dumnezeieștii propovăduiri?" Acestea zicând, l-a hirotonit pe el arhieru și l-a trimis în India, ca să lucreze cu plugul învățaturii sale, la acel neam. Deci dumnezeiescul Frumentiu, nimic socotind atunci ca să meargă spre a-și vedea rudeniile sale, ci pentru dragostea credinței celei drepte și pentru binele aproapelui, lăsându-și patria și rudeniile, a îndrăznit să călătorească pe mare, până ce a ajuns în India.

Iar după ce a ajuns acolo fericitul, cu osârdie a bine-lucrat înțelenitele inimi ale indienilor, semănând în ele sămânța credinței. Drept aceea le-a și făcut vrednice spre rodirea cunoștinței de Dumnezeu și a faptei bune, având împreună-lucrător harul cel dat de la Dumnezeu. Căci el, urmând toată ziua apostoleștile învățături și făcând minuni multe, nu numai pe cei demonizați îi mântuia și tot felul de boală vindeca, ci și din cei ce se împotriveau și nu primeau în grabă cele de dânsul zise, iar pe alții îi da Satanei. După cum a făcut apostolul, care zice: "Dați-l pe el Satanei spre pierzarea trupului, ca să se mântuiască duhul lui". Iar pe alții îi făcea să se usuce, și altora le orbea ochii.

Drept aceea pentru această pricină, toți au primit și au rodit în sufletele lor sămânța credinței lui Hristos. Pentru care și în puțină vreme singur sfințitul Frumentiu, cu ajutorul și harul lui Dumnezeu, a botezat toată latura indienilor. Și a zidit biserici, și a hirotonit preoți, și capiștile idolești le-a surpat, și pe idoli i-a zdrobit. Așadar pentru toate acestea, se minunau toți și însuși împăratul, și zicea sfântului: "Pentru care pricină, o iubitule, în curgerea de vreme a atâtor mulți ani ce ai viețuit mai înainte împreună cu noi, nu ai făcut niciodată vreun semn și minune? Și acum de unde ți s-a dat ție acest fel de har și de putere, iubitule?" Iar fericitul Frumentiu a răspuns: "Nu este al meu harul, o prea cinstitilor și adevăraților ai lui Hristos prieteni, ci al preoției, care mi s-a dat mie de la Însuși Hristos. Căci văzând bun cugetul vostru, lăsând pentru aceasta patria și rudenia, după cuvântul Domnului, m-am dus la Alexandria și, arătând cele despre voi marelui Atanasie, pastorul Bisericii aceleia, și cu tainică ungere a arhieriei fiind hirotonit de el, și cu harul apostolesc fiind luminat, prin rugăciunea lui către Dumnezeu, am fost trimis către voi. Iar voi cu credință și cu dragoste primindu-mă, harul preoției, dar mai ales al lui Dumnezeu, lucrează prin mine precum vedeți, și face asemenea minuni".

Așadar Frumentiu acesta întocmai cu apostolii, întru mulți ani viețuind cu plăcere de Dumnezeu între indieni și, învățându-i poruncile lui Dumnezeu, și spre lucrarea poruncilor prefăcându-i, s-a mutat către Domnul. Ale cărui cinstite moaște dau tot felul de vindecări celor ce se apropie de ele, întru slava adevăratului Dumnezeu. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

LUNA DECEMBRIE

SINAXAR

1 Decembrie

În această lună, în ziua întâia, pomenirea Sfântului Prooroc Naum.

Proorocul Naum, al cărui nume se tâlcuiește: "odihnă" ori "mângâiere", sau "minte" ori "pricepere", era din seminția lui Simeon. A trăit cu 460 de ani înainte de Hristos. Mai târziu, după Proorocul Iona, a proorocit și el de cetatea Ninivei și a făcut minune în ea. A proorocit că cetatea va pieri de ape dulci și de foc ieșit din pământ, și așa s-a și întâmplat. Căci lacul din jurul cetății, umflat de cutremur, a acoperit-o cu ape; iar focul, venind din pustiu, a ars partea orașului necuprinsă de ape. A murit în pace și a fost îngropat în pământul lui.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Filaret Milostivul.

Cuviosul Filaret a trăit pe la anul 780, pe vremea împăraților Constantin și Irina. Era de loc din țara Paflagonilor, fiul unor părinți de bun neam, Gheorghe și Ana. Și-a luat, după lege, femeie cu cununie și se îndeletnicea cu lucrarea pământului, din care-și agonisea cele de trebuință pentru trai și făcea bogate milostenii săracilor. Dar din pizma diavolului a ajuns pururea pomenitul Filaret la o atât de mare sărăcie, ca odinioară Iov, încât era lipsit chiar de hrana cea de toate zilele. Dumnezeu însă nu l-a lăsat ca să se zbată până în sfârșit în lipsă. A rânduit, prin purtarea Lui de grijă, ca fiul

împărătesei Irina, Constantin, să se căsătorească cu nepoata acestui Sfânt Filaret, cu Maria, fată frumoasă și la suflet și la trup. În urmă, Dumnezeu a rânduit ca și Sfântul Filaret să fie cinstit cu dregătoria de consul și să ajungă stăpân pe multe bogății, pe care le împărțea cu îmbelșugare săracilor.

Când fericitul Filaret a cunoscut că i se apropie sfârșitul și mutarea lui către Hristos, a chemat toate rudele sale și le-a prezis cele ce aveau să se întâmple fiecăreia. A adăugat însă și aceste sfaturi vrednice de pomenire: "Să nu uitați, fiilor și rudeniilor, iubirea de săraci. Să cercetați pe cei bolnavi și pe cei din închisori! Să apărați pe văduve și pe orfani! Să nu poftiți lucrurile altora! Să nu lipsiți de la slujbele și liturghiile Bisericii! Și ca să spun pe scurt, să nu încetați de a face ceea ce m-ați văzut pe mine făcând". După ce a spus acestea și s-a rugat pentru ei, a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Anania Persul.

Sfântul Mucenic Anania era din Avril, o cetate a Persiei. Pentru credința în Hristos a fost prins și a răbdat fericitul chinuri multe și de neîndurat. Iar când

era aproape să-și dea lui Dumnezeu sufletul, a zis aceste cuvinte: "Văd o scară ce ajunge până la cer. Văd încă și niște tineri cu chip luminat, care mă cheamă și-mi spun: "Vino, vino cu noi și te vom duce în cetatea cea plină de lumină și de veselie de negrăit!". Și după ce a spus acestea, și-a dat duhul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Antonie cel Nou.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Onisim, arhiepiscopul Efesului, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celor între sfinți părinții noștri Anania și Solohon, arhiepiscopii Efesului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

2 Decembrie

În această lună, în ziua a doua, pomenirea Sfântului Prooroc Avacum.

Proorocul Avacum, fiul lui Safat, era din seminția patriarhului Simeon. A trăit cu 600 de ani înainte de Hristos.

Înainte de luarea în robie a poporului iudeu, Avacum a văzut căderea Ierusalimului și a Templului și a plâns foarte. Când a venit Nabucodonosor în Ierusalim, proorocul a fugit și trăia ca străin în pământul lui Israel. Dar după ce s-au întors haldeii în Babilon, ducând cu ei robi pe israelitenii găsiți în Ierusalim și în Egipt, s-a întors și el în pământul său.

Avacum a cunoscut mai dinainte că peste puțină vreme avea să se întoarcă poporul din robia Babilonului. A murit cu doi ani înainte de întoarcerea iudeilor din robie și a fost îngropat în țarina lui.

Proorocul Avacum a dat semn în Iudeea. Iar semnul este acesta: Vor vedea iudeii lumina în Templu și așa vor vedea slava lui Dumnezeu. Avacum a proorocit și de sfârșitul Templului. A spus că Templul are să fie dărâmat de un popor din Apus; că are să fie ruptă în bucăți mici catapeteasma lui David, adică a locului celui mai

dinăuntru al Sfintei Sfintelor; că au să fie luate acoperișurile celor doi stâlpi ai Templului și nimeni n-are să știe unde sunt; că acoperișurile acestea au să fie duse de înger în pustiul Sinai, acolo unde la început a fost întocmit Cortul mărturiei și că în ele are să fie cunoscut în sfârșit Domnul și că ele au să lumineze pe cei prigonți dintru început de șarpe.

Tot în această zi, pomenirea cuvioșilor părinților noștri și pustnici, Ioan, Iraclemon, Andrei și Teofil.

Acești cuvioși părinți erau de loc din cetatea Oxirih, care se afla în Egipt, aproape de râul Nilului. Părinții lor au fost creștini. Îndeletnicindu-se îndelungată vreme cu citirea Sfintelor Scripturi, li s-a umplut sufletul de căință. De aceea au părăsit lumea și, povățuiți de Dumnezeu, s-au dus în cele mai adânci locuri ale pustiului. Acolo au dat de un bărbat sfânt, tare bătrân și au stat pe lângă el un an. După moartea bătrânului, au rămas în locul acela șazeci de ani, trăind în post și aspră viețuire. Se hrăneau numai cu poame și beau numai apă; și asta numai de două ori pe săptămână. Trăiau despărțiți unul de altul, umblau prin munți, locuiau în fel de fel de peșteri și se rugau lui Dumnezeu. Sâmbăta și duminica se întâlneau, săvârșeau Sfânta Euharistie și erau împărțâșiți de îngerul Domnului cu Sfintele Taine. Acestea ni le-a povestit marele pustnic Pafnutie, care i-a văzut și a scris viața lor.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Miropa.

Sfânta aceasta Miropa s-a născut în Efes. Murind tatăl ei, a fost crescută de maică-sa. După ce s-a născut din nou prin sfântul botez, stătea copila la mormântul Sfintei Ermiona, una din fiicele Sfântului Apostol Filip, și primea din mormântul sfintei, mir, pe care-l dădea din belșug tuturor. De aici a primit și numele de Miropa. Când împăratul Deciu, care împărățea pe vremea aceea, a pornit prigoana împotriva creștinilor (către anul 250), mama și-a luat copila și s-a dus în insula Hios, unde avea o moștenire părintească. Și stăteau amândouă în casă, rugându-se lui Dumnezeu.

Odată a venit în insulă un mare dregător împărătesc. Acesta a întemnițat pe un ostaș din oștirea de sub comanda lui, pentru că era creștin. Dar neputând să-l facă să se lepede de credința în Hristos, a poruncit să i se taie capul, iar trupul să fie aruncat și să fie păzit de ostași, ca să nu fie furat de creștini.

Cuvioasa Miropa, mânată de dumnezeiască râvnă, s-a dus noaptea cu slujitoarele ei și au luat sfintele moaște. Le-a uns cu mir și le-a îngropat într-un loc deosebit. Când a aflat dregătorul de furtul moaștelor, a legat pe paznici cu lanțuri de fier și le-a poruncit să umble prin tot orașul ca să le caute. Le-a mai spus că le va tăia capul de nu vor găsi trupul furat, în vremea hotărâtă de el. Sfânta Miropa, văzând în fiecare zi că ostașii sufăr tare și din pricina lanțurilor de pe ei și din pricina rănilor făcute de lanțuri și din pricina gândului că-i așteaptă moartea, a fost cuprinsă de mare durere sufletească și și-a zis întru sine: "Dacă ostașii aceștia mor de pe urma furtului săvârșit de mine, îmi umplu sufletul de păcat și vai de mine în ziua judecății". Atunci ea a făcut cunoscută fapta ei și a înfruntat pe împărat care a poruncit să fie chinuită și apoi să fie închisă în temniță, unde sfânta și-a dat duhul lui Dumnezeu. Iar moaștele sfintei, cu voia dregătorului, le-au luat creștinii și le-au îngropat într-un loc deosebit.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Solomon, arhiepiscopul Efesului, care în pace s-a săvârșit.

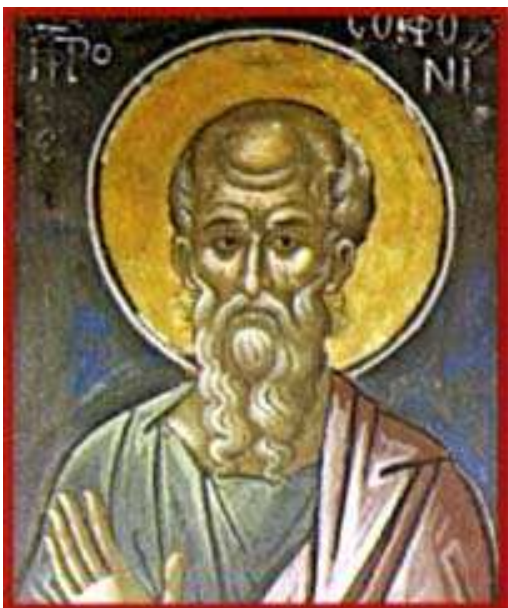
Tot în această zi, pomenirea Sfântului Aviv cel nou, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Chiril Fileotu, care a pustnicit pe la anul 1060.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

3 Decembrie

În această lună, în ziua a treia, pomenirea Sfântului Prooroc Sofonie.

Sfântul Prooroc Sofonie - al cărui nume se tâlcuiește "straja Domnului" sau "cunoscătorul celor ascunse" -, fiul lui Husi, din seminția lui Simeon, a fost al noulea dintre "proorocii mici". A trăit la Ierusalim la începutul domniei regelui Iosia (640-609 î.Hr.).

A primit harul proorociei și a proorocit despre căderea și pustiirea Ierusalimului și despre necazurile cele mari ce vor veni peste iudei. A mai proorocit că neamurile vor ajunge popor ales al lui Dumnezeu; că rușinare va fi pentru cei necredincioși și mărire pentru cei drepți; că Hristos Domnul va fi Judecător și împărat a toată suflarea cuvântătoare și că va răsplăti

fiecăruia după faptele lui. A murit în casa lui și a fost îngropat în țarina lui, așteptând învierea cea mare de apoi. Sfântul Prooroc Sofonie se aseamăna la înfățișarea trupului cu Sfântul Ioan Teologul, numai că avea barba puțin mai rotundă.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Teodor, arhiepiscopul Alexandriei.

Locuitorii din Alexandria Egiptului, și mai cu seamă elinii și necredincioșii, s-au purtat aspru și crud cu sfinții. Din pricina aceasta pe mulți i-au făcut mucenici. Unul dintre aceștia a fost și Sfântul Teodor. Când a aflat poporul alexandrinilor că el mărturisește pe Hristos, că slujește Lui și că învață pe elini să creadă în El, au tăbărât cu mânie asupra lui și au pus mâna pe el. Mai întâi l-au chinuit cumplit, apoi au împletit o cunună de spini și l-au încununat cu ea; l-au bătut peste ochi, au râs de el și l-au batjocorit. În urmă a fost aruncat în mare. Dar pentru că a ieșit sănătos din mare, i-au tăiat capul, din porunca dregătorului.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Teodul, care a fost eparh.

Cuviosul Teodul a trăit pe vremea împăratului Teodosie cel Mare. Era patrician și avea dregătorie de eparh al pretorilor. Era căsătorit și ducea viață nepătată. Scârbit de jafurile și de lăcomia dregătorilor, și-a părăsit dregătoria. După moartea soției sale a împărțit la săraci averea sa cea mare, și s-a dus la Edesa. Acolo s-a făcut monah, și pentru viața lui sfântă a fost învrednicit cu daruri dumnezeiești. Că nu se hrănea cu mâncare tare, ci numai duminica se împărtășea cu cinstitul Trup și Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos și cu puțină anaforă.

A fost însă tulburat de gânduri și se ruga lui Dumnezeu să-i arate cu cine din cei ce au bineplăcut lui Dumnezeu se aseamănă el. Și a auzit un glas care i-a spus că este asemenea în împărăția lui Dumnezeu cu un comediant, Cornelie, care locuia în Damasc. Ducându-se la Damasc, a găsit pe Cornelie, și căzând la picioarele lui, l-a rugat să-i spună cu de-amănuntul viața lui. Cornelie i-a răspuns că e păcătos și nu se știe cu vreo faptă bună. Bătrânul însă stăruia cu lacrimi și cu rugăminți. Și Cornelie, lăsându-se convins, i-a spus: "Eu, părinte, din fragedă vârstă, am trăit printre comedianți și printre jucătorii de teatru și multă vreme de acolo mi-am câștigat hrana cea de toate zilele. Târziu de tot și cu greutate, dându-mi seama de multele răutăți și cugetând la răsplătirea judecării ce va să fie, m-am lăsat de toate răutățile și am căutat să duc, pe cât am putut, o viață curată și să fac milostenii.

Astfel, de multă vreme, părinte sfințite, o femeie de bun neam, bogată și virtuoasă a fost căsătorita de ai ei cu un oarecare bărbat, desfrânat și risipitor, care a cheltuit nu numai averea femeii sale și pe a lui, ci a mâncat și alți mulți bani, luați cu împrumut. Pentru aceasta împrumutătorii lui l-au băgat la închisoare pentru multă vreme, pricinuind femeii lui nemângâiată întristare. Pe femeia aceasta am întâlnit-o eu, i-am aflat durerea și mi s-a întristat sufletul. Cu lacrimi în ochi am întrebat-o: "Cât de mare e datoria, femeie?". "Patru sute de galbeni" mi-a răspuns ea. Atunci am vândut niște giuvaieruri și cele mai frumoase haine ale mele, și am strâns patru sute de galbeni. Am pus banii în mâinile femeii, grăindu-i așa: "Ia banii aceștia, femeie, și du-te în pace! Scoate-ți bărbatul din închisoare și te roagă din toată inima iubitorului de oameni Dumnezeu ca să mă miluiască în ziua judecării".

Teodul a ascultat totul și s-a minunat foarte și a mulțumit lui Dumnezeu. A mai trăit câțva vreme, apoi s-a dus la Domnul cu bune nădejdi.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ioan Sihastrul, episcopul Coloniei.

Cel între sfinți părintele nostru Ioan s-a născut în cetatea Nicopole din Armenia, în al patrulea an al împărăției preabinecredinciosului împărat Marcian, adică în anul 454. A învățat Sfintele Scripturi, iar după moartea părinților lui a împărțit toată averea la săraci și a zidit o mănăstire în numele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. În această mănăstire a trăit el împreună cu alți zece monahi. Pentru că a ajuns vestit din pricina virtuții sale, a fost hirotonit episcop al Coloniei. Vreme de nouă ani s-a îndeletnicit cu punerea în bună rânduială a treburilor bisericesti.

După ce a săvârșit bine toate, s-a dus la Ierusalim. Ajuns acolo, s-a închinat Sfintelor Locuri, apoi s-a dus la Lavra Sfântului Sava. Fericitul Sava l-a primit fără să știe cine este cel venit în mănăstire și ca să-l încerce l-a pus să facă ascultare întâi la arhondaric, apoi la bucătărie. Când fericitul Sava a văzut că, peste așteptările sale, a îndeplinit bine cele două ascultări, i-a îngăduit să trăiască în isihie, adică în sihăstrie, într-o chilie de pustnic, cinci zile pe săptămână, fără să vadă pe cineva, fără să mănânce și fără să bea ceva, iar sâmbăta și duminica să vină la sfintele slujbe, ca să cânte și să mănânce cu frăția. Văzându-l fericitul Sava că sporește în viața cea după Dumnezeu, l-a dus la preasfințitul Ilie, patriarhul Ierusalimului, și i-a cerut să-l cinstească cu harul preoției. Cuviosul Ioan însă i-a spus patriarhului: "Îngăduie puțin, stăpâne! Trebuie să cunoști mai întâi greșelile mele! După aceea fă ce vei hotărî".

Când au rămas singuri, s-a aruncat cuviosul la picioarele patriarhului Ilie, jurându-i să nu spună cuiva viața sa. Patriarhul a încuviințat, socotind că are să audă cine știe ce faptă cu păcat. Dar când a auzit că a fost episcopul Coloniei, s-a spăimântat și a zis fericitului Sava: "Să nu-l mai superi pe Ioan, că el nu se face preot". Fericitul Ioan ajungând la adânci bătrâneți, a adormit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Agapie, Seleuc și Mamant, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Teodul.

Cuviosul Părintele nostru Teodul s-a născut în Cipru pe vremea împăratului Maximian. De tânăr s-a lepădat de lume. Pentru marea lui nevoiță pustnicească și pentru smerenia lui, i s-a luminat sufletul și a fost învrednicit cu darul de a vedea mai dinainte gândurile celor ce se apropiau de el. Prefăcându-se nebun, pe mulți îi muștra și-i făcea să se pocăiască. Ducându-și, astfel, bine viața și mântuind pe mulți, a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Gavriil, care a fost mai înainte episcopul Ganului, iar mai pe urmă a suferit mucenicia în Prusa, în anul 1659.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Anghel, care a suferit mucenicia în Hios, în anul 1713.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

4 Decembrie

În această lună, în ziua a patra, pomenirea pătimirii Sfintei mării Mucenițe Varvara (Barbara).

Sfânta Muceniță Varvara a trăit pe vremea împăratului Maximian (284-305) la Heliopolis (Helenopont / Helespont). Era fiica unui păgân cu numele

Dioscur (sau Dioscor), care o ținea sub pază, într-un turn înalt, din pricina mării ei frumuseți trupești. Fecioara aceasta credea în Hristos și n-a vrut să-și ascundă credința de tatăl ei. Odată, când tatăl ei a spus să se facă două ferestre la o baie pe care o zidea, fiica lui a poruncit să se facă trei. Întrebată fiind pentru ce a dat porunca aceasta, i-a răspuns că a făcut trei ferestre în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. La auzul acestor cuvinte tatăl ei s-a repezit îndată cu sabia să o omoare, dar sfânta a fugit și s-a ascuns într-o stâncă ce s-a deschis ca prin minune; de acolo s-a dus în munți. Tatăl ei a urmărit-o și a găsit-o; a luat-o de coșite și a dat-o domnului țării aceleia. Înaintea acestuia, Sfânta Varvara a mărturisit pe Hristos și a batjocorit pe idoli. De aceea a fost chinuită în multe feluri și în sfârșit ucisă cu sabia de tatăl ei, cu mâinile lui. Se spune că tatăl ei, după ce a ucis-o, a fost lovit de trăsnet pe când cobora din munte și a murit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ioan Damaschin, monahul și preotul.

Sfântul Ioan Damaschin a trăit pe vremea împăratului Leon Isaurul și a lui Constantin, fiul acestuia. Era de loc din Damasc, de neam ales, care strălucea în dreapta credință. Având tată iubitor de fapte bune, a învățat toată știința elinească și a cercetat bine și adâncul Scripturii celei insuflăte de Dumnezeu. Pentru credința în Hristos și-a lăsat averea părintească și a îmbrățișat viața călugărească împreună cu fericitul Cosma, care a ajuns mai târziu episcopul Maiumei. Amândoi fuseseră învățați de același dascăl, tot Cosma cu numele, numit și Asincrit, răscumpărat din robie de tatăl lui, împreună cu alți robi. Și pentru că Ioan și Cosma avuseseră parte de un dascal așa de învățat, au ajuns amândoi înțelepți. Când Ioan a îmbrățișat viața călugărească, starețul mănăstirii l-a dat să învețe ascultarea la un bătrân înțelept în cele dumnezeiești. Acesta i-a poruncit să nu cânte nici cea mai neînsemnată cântare după meșteșugul cântării muzicale pe care îl cunoștea. Ioan a îndeplinit fără împotrivire multă vreme porunca. Se spune însă că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a arătat în vis bătrânului și i-a spus să îngăduie

ucenicului său Ioan să alcătuiască imne și cântări spre slava Celui născut fără de sămânță din ea și spre folosul celor ce sunt datori să o mărească din adâncul inimii. Lucru pe care l-a și făcut, punând acest temelie scrierilor sale.

Fericitul Cosma petrecând dar în nevoie pustnicești, după ce a lăsat Bisericii multe scrieri, s-a odihnit în pace.

Iar fericitul întru pomenire Ioan, după ce prin puterea cuvintelor lui și prin dovezile cele înțelepte ale Scripturilor a înfierat ca nimeni altul eresul păgân al iconomahilor, adică al luptătorilor împotriva sfintelor icoane, și după ce a lăsat Bisericii lui Dumnezeu multe scrieri, în care se găsește răspuns temeinic aproape la orice întrebare, și-a săvârșit viața la adânci bătrâneți.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ioan, episcopul Polivatului, făcătorul de

minuni.

Cuviosul Părintele nostru Ioan încă de pe când era tânăr ura desfătărilor și plăcerile și-și împodobește viața cu post și înfrânare. Pentru aceasta a și fost hirotonit episcop al Polivatului, urcând în chip legiuit toate treptele bisericești. După ce i s-a încredințat păstoria poporului, a adăugat la nevoițele lui pustnicești de mai înainte, alte nevoițe, iar la ostenele alte ostenele.

Când Leon Isaurul a luat cu nevredeție sceptrul împărăției și a început să hulească sfintele icoane, acest sfânt bărbat s-a dus la Constantinopol și a muștrătat cu tărie necredința împăratului. Apoi s-a întors la turma sa, i-a învățat pe credincioșii săi cu de-amănuntul credința și i-a făcut să fie gata cu toții să-și verse sângele pentru dreapta credință. Viețuind așa, a părăsit cele de jos și s-a mutat la Domnul pe Care Îl dorea.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Iuliana, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Hristodul și Hristodula, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului sfânt Mucenic Serafim, episcopul Fanariului, care a suferit mucenicia în anul 1601.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

5 Decembrie

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Sava cel sfințit.

Cuviosul Părintele nostru Sava cel sfințit a trăit pe vremea împăratului Teodosie cel Mic. De loc era din Capadocia, iar părinții lui se numeau Ioan și Sofia. Chiar de la începutul vieții lui a îndrăgit viețuirea călugărească, așa că a intrat de mic într-o mănăstire numită Flavian. Era atât de înfrânat încă din copilărie, ca văzând în grădină un măr și dorind să-l mănânce, a zis: "Frumos era la vedere și bun la mâncare fructul ce m-a omorât". A luat mărul cu mâinile, dar nu l-a mâncat, ci l-a călcat în picioare și lege și-a pus să nu mănânce măr niciodată.

La vârsta de optsprezece ani, a mers la marele Eftimie (prăznuit la 20 ianuarie); acesta l-a trimis la cuviosul Teoctist (prăznuit la 3 septembrie) în chinovie. Acolo a cunoscut viețuirea dumnezeiască a fraților și a mers pe urmele virtuții celor pe care i-a

cunoscut în chinovie. Din pricina covârșitoarei lui înduhovniciri, marele Eftimie îl numea copil cu suflet de bătrân. Și cu cât creștea în vârstă cu atât sporea și în virtute. De aceea a și făcut multe minuni. Printre altele, prin rugăciunea lui, a făcut să izvorască apă în locuri fără de apă.

A fost învățătorul multor monahi. A fost în două rânduri sol la Constantinopol, trimis de patriarhii Ierusalimului din acele vremuri: o dată la împăratul Anastasie, iar a doua oară la împăratul Iustinian. Ajungând deci la vârsta de nouăzeci și patru de ani, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Anastasie.

Sfântul Mucenic al lui Hristos Anastasie a văzut odată cum sunt întrebați și judecați de păgâni sfinții mucenici și cum li se taie mădulele pentru mărturisirea lui Hristos. Pentru că era creștin și pentru că știa bunătățile pregătite de Dumnezeu mucenicilor, dorea și el să lupte pe aceeași cale pentru Hristos.

Și într-una din zile i s-a înfierbântat inima lui, și-a făcut semnul crucii și s-a dus în stadion. Stând în mijlocul adunării de lume a strigat cu glas mare: "Găsit am fost de cei ce nu m-au căutat, vădit m-am făcut celor ce nu m-au cercetat!". Privirile tuturor s-au îndreptat spre el. Atunci el a zis: "Ascultați, toți slujitorii diavolului, ascultați! Sunt creștin și cred în Domnul meu Iisus Hristos; iar pe idolii voștri și pe cei ce se închină lor îi dau anatemei și-i urăsc". Mulțimea a rămas înmărmurită de curajul lui. Dar îndată l-au

dezbrăcat, l-au biciuit cumplit și au zis: "Asta pentru nerușinarea și obrăznicia ta! Dar dacă cinstești pe Hristos și nu te lepezi de El, ți se va tăia capul și vei fi mâncare peștilor, târâtoarelor și păsărilor". Sfântul nu s-a lepădat. Atunci călăii l-au apucat îndată, i-au tăiat capul și ducându-l cu corabia departe puțin de țărm, l-au aruncat în mare.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Diogen, care s-a săvârșit fiind lovit cu pietre.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Averchie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Non, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Grat, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Nectarie, cel din chilia lui Iagari, care se află lângă Careea Atonului, și a pustnicit pe la anul 1470 și în pace s-a săvârșit.

Acest cuvios părinte al nostru Filotei de la Careia (Careotul), care în pace s-a săvârșit.

Acesta a fost părintele duhovnicesc al sfântului Nectarie cel mai sus pomenit și a fost învrednicit de darul mai înainte vederii, iar mai apoi în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților cuvioși mucenici cei ce au locuit în chiliile Atonului și au muștră pe latino-cugetători, adică pe împăratul Mihail și pe patriarhul Bec.

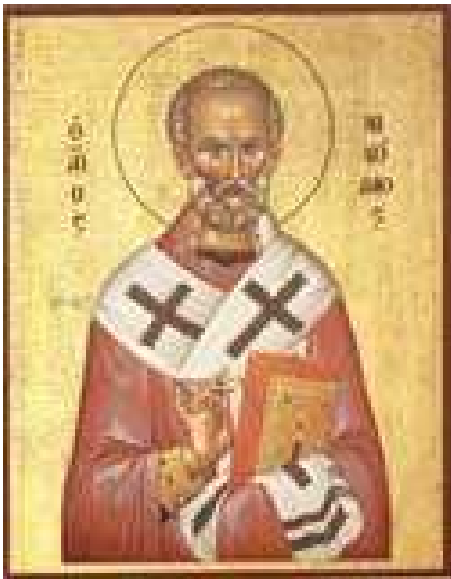
Cel dintâi dintre acești sfinți cuvioși mucenici a fost spânzurat, iar ceilalți de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

6 Decembrie

În această lună, în ziua șasea, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul Mirei Lichiei, făcătorul de minuni.

Cel între sfinți Părintele nostru Nicolae a trăit pe vremea împăraților

Dioclețian și Maximian. Mai întâi a strălucit prin viețuire călugărească; iar pentru viața lui îmbunătățită a fost făcut arhieru. Dar pentru că sfântul propovăduia cu îndrăzneală credința în Hristos a fost prins de mai-marii cetății, a fost bătut și chinuit, apoi aruncat în temniță, împreună cu alți creștini. Când marele și binecredinciosul împărat Constantin a ajuns, cu voia lui Dumnezeu, împărat al romanilor, au fost eliberați din legături toți cei închiși și, odată cu aceștia, și Sfântul Nicolae, care s-a dus în Mira. Nu după multă vreme a fost adunat de marele Constantin cel dintâi sinod de la Niceea, la care a luat parte și minunatul Nicolae.

Sfântul Nicolae a făcut multe minuni așa cum arată Istoria vieții sale. A izbăvit de la moarte pe trei bărbați năpăstuiți pe nedrept. Pe când aceștia erau în închisoare au aflat de timpul când aveau să fie omorâți și au chemat pe sfânt în ajutor; i-au pomenit și de binefacerile ce le făcuse cu alții, cum izbăvise de moarte pe alți trei bărbați din Lichia. Iar Sfântul Nicolae, cel grabnic spre ajutor și gata spre apărare, s-a arătat în vis împăratului și eparhului; pe eparh l-a mustrat pentru că a defăimat împăratului pe cei trei bărbați, iar împăratului i-a arătat și i-a dovedit că bărbații aceia sunt nevinovați și că din pizmă au fost pârâți că au uneltit împotriva lui. Și așa i-a izbăvit Sfântul Nicolae de la moarte.

Pe lângă acestea a făcut încă și alte minuni. A păstorit dumnezeiește poporul ortodox și ajungând la adânci bătrâneți, s-a mutat către Domnul.

Dar Sfântul Nicolae nici după moarte nu și-a uitat turma sa. Că în fiecare zi face cu îmbelșugare bine celor ce au nevoie și-i izbăvește de tot felul de primejdii și nevoi, Căci și acum, ca și atunci, Același Dumnezeu lucrează prin sfântul Său minunile Sale cele fără de număr.

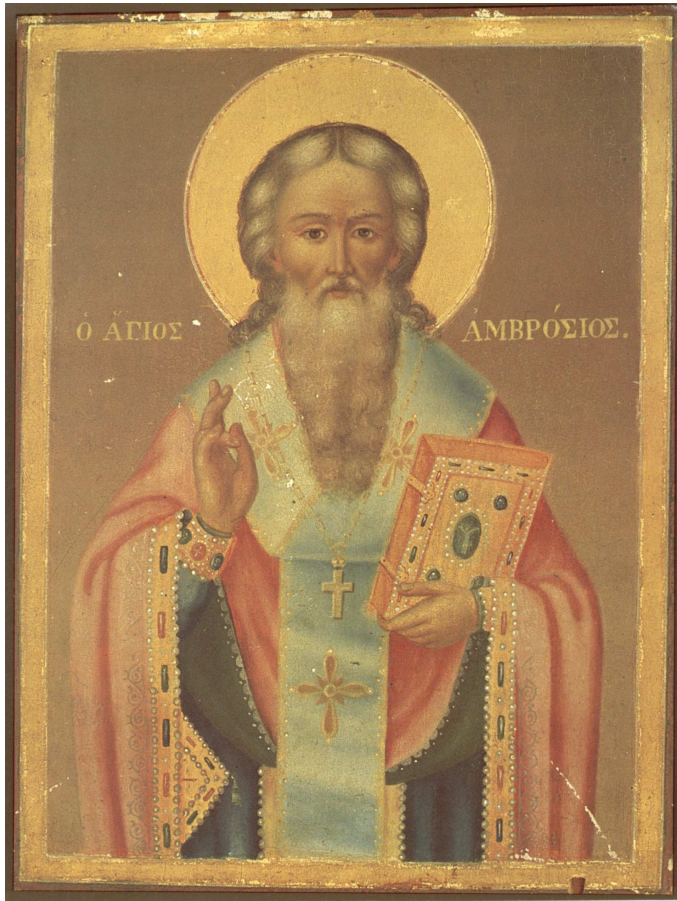
Tot în această zi, pomenirea înfricoșătoarei amenințări a cutremurului, ce a fost adus peste noi cu iubirea de oameni.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Nicolae Caraman, care a suferit mucenicia la Smirna, în anul 1657.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

7 Decembrie

În această lună, în ziua a șaptea, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ambrozie, episcopul Mediolanului (Milano, Italia).

Cuviosul Părintele nostru Ambrozie era de loc din cetatea Romei. Era senator: bărbat destoinic la cuvânt, cântar și cumpănă a dreptății. Nu dădea hotărârile după fața oamenilor, ci cu nepărtinire și cu dreptate. De aceea i s-a încredințat stăpânirea întregii Italii, de către binecredincioșii împărați Constantin și Constant, fiii marelui împărat Constantin. Nu era încă luminat cu dumnezeiescul Botez; era încă printre catehumeni, dar întru nimic nu era mai prejos în virtute și în viață curată decât cei ce se împărtășeau cu Sfintele Taine. Prin hotărârea împăratului Valentinian, Sfântul Ambrozie a fost ales episcop al Bisericii Milanului, la moartea episcopului acelei Biserici. Mai întâi a fost botezat, apoi a urcat toate

treptele bisericesti până a ajuns la cea mai de sus.

Ca episcop a învățat pe popor drept și bine dreapta credință; a păzit neatinsă Biserica de orice erezie; a stat alături de cei ce duceau război ereziilor lui Arie, Sabelie și Eunomie; a scris multe și felurite cărți pentru dreapta credință; pe împăratul Teodosie, care venise în Milan, după ce săvârșise cea nelegiuita vărsare de sânge în Tesalonic, l-a oprit să intre în biserică; l-a făcut să-și dea seama de nelegiuirea lui, l-a arătat cât de mare deosebire este între un preot și un mirean, chiar împărat de-ar fi el, și l-a sfătuit să nu mai îndrăznească să se apropie de cele dumnezeiești cu atâta sfruntare și obraznicie. După ce a săvârșit fapte îmbunătățite și-a sfârșit viața, după o bună bătrânețe.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Atinodor.

Sfântul Mucenic Atinodor a trăit pe vremea împăratului Dioclețian. Era de loc din Mesopotamia și din copilărie a îmbrățișat viața călugărească. A fost pârât că e creștin, și fiind dus înaintea lui Eleusie, domnitorul țării, a mărturisit pe Hristos. Pentru aceasta a fost întins între doi stâlpi și i-au fost arse cu făclii toate părțile trupului lui. Și a fost supus la multe și felurite chinuri, pe care

le-a răbdat cu tărie și seninătate, neputând fi biruit de chinuri. Atunci sfântul, rugându-se, și-a dat Domnului duhul său.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Neofit, care s-a săvârșit, fiind aruncat în mare.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Dometie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Isidor, Achepsima și Leon, care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Amun cel din Nitria, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților mucenici Gain și Gaie, care în foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celor 300 de Sfinți Mucenici din Africa, care de sabie s-au săvârșit.

Acești Sfinți Mucenici au trăit pe vremea împăratului romanilor Zenon. Domnitor al Africii era Onorie, care urmase la domnie lui Ghizeric, tatăl său. Onoric era eretic arian. Episcopiieretici arieni Chiril și Vilinard l-au înduplecat pe Onoric să pornească prigoana împotriva ortodocșilor. Și a dezlănțuit Onoric prigoană așa de mare, că a întrecut prigoanele de pe vremea împăraților păgâni Dioclețian și Maximian.

A poruncit să fie izgoniți toți preoții din cele 15 orașe câte erau în Africa, după ce mai întâi fuseseră luate toate vasele sfinte și odoarele bisericilor. Ortodocșilor le mai rămăsese numai o singură biserică și acolo săvârșeau Sfânta Liturghie. Barbarii, aflând de ea, au înconjurat-o, au adus lemne și alte lucruri uscate, le-au clădit în jurul ei, le-au aprins și au ars biserica împreună cu toți ortodocșii care se aflau în ea și slăveau pe Dumnezeu,

Onoric a lăudat fapta aceasta și a mai poruncit să fie uciși îndată toți cei ce nu s-au botezat din nou cu botezul eretic arian. Ortodocșii care nu puteau îndura grozăviile chinurilor și-au găsit scăparea prin fugă, părăsind casele și țara, iar cei care erau mai întăriți în credința ortodoxă s-au dat pe ei înșiși cu dragă inima morții celei mucenicești. Așa 300 de ortodocși din Cartagina, care au fost pârâți lui Onoric că nu voiesc să creadă, așa cum cred arienii, au fost dați morții, tăindu-li-se capetele. Pentru preoți arienii au născocit pedepse mai cumplite. Pe doi dintre ei i-au tăiat cu fierăstrăul; la 60 dintre cei mai învățați le-au tăiat limbile chiar din rădăcină. Despre acești mucenici vorbesc mulți scriitori și istorici.

Acestea au fost cele îndrăznite de vandali în Africa împotriva creștinilor care mărturiseau deoființimea lui Dumnezeu-Cuvântul cu Tatăl. Iar în bătrâna Romă, în aceeași vreme, Sunilda, soția lui Odoacru; care stăpânea Roma, ariană fiind, a silit pe femeia unuia din căpeteniile Romei să se boteze din nou cu botezul arienilor. Cum însă n-a putut-o convinge, a fost băgată în apă fără voia ei de episcopul arian al Milanului. Când ea a ieșit, din colimvitra, i-a dat episcopului doi bănuți, zicându-i: "Iată plata pentru că m-ai îmbăiat!". Sunilda mâniindu-se a ars-o de vie.

Tot în această zi, pomenirea drept-credincioșilor care laudau biserica pe Dumnezeu, și care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celor doi sfinți preoți, care de fierăstrău s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților 60 de preoți, cărora li s-au tăiat limbile, dar continuau să vorbească.

Tot în această zi, pomenirea femeii ortodoxe, care prin foc s-a săvârșit la Roma.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Pavel monahul.

Cel între sfinți Părintele nostru Pavel, pe când era în lume nu era nici bogat, nici sărac; era dintr-un neam de oameni care aveau cu ce trăi și care putuse să învețe pe fiul lor Sfintele Scripturi.

Când s-a făcut mai mare, Pavel a socotit ca îi este mai de folos să părăsească lumea și să intre în una din sfintele mănăstiri ale țării sale. A îmbrăcat sfântul și îngerescul chip și se nevoia să săvârșească orice virtute, așa că ajunsese ca un vas de virtuți. Și atât de mult a întrecut pe toți frații din mănăstirea aceea că a făcut un lucru plin de minune și a arătat fraților că are ascunse în el mari puteri.

Fericitul Pavel a plecat din mănăstire și s-a dus la Ierusalim. După ce s-a închinat Sfintelor Locuri, a plecat în Cipru. Acolo a petrecut mulți ani într-un munte înalt și mulți creștini se suiau la el. Dar pentru că numele său se răspândise pretutindeni, a plecat și de acolo și s-a dus în părțile din apropierea Constantinopolului. Bineplăcând și aici lui Dumnezeu, a fost învrednicit, ca și altădată dumnezeiescul Moise, să audă o voce de sus care i-a zis: "Suie-te, Pavele, în munte și sfârșește-te!". Și s-a suit Pavel într-un munte înalt, numit de localnici Parigoria, adică Mângâiere, s-a închinat lui Dumnezeu și după ce a mai trăit câțva vreme acolo, a adormit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Prisc, Martin și Nicolae.

Dintre aceștia, unul prin foame s-a săvârșit, altul tăiat cu securea, iar al treilea prin foc. Pomenirea lor se săvârșește în biserica de lângă zidurile Vlahernelor.

Tot în această zi, pomenirea târnosirii bisericii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Curator.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului și isihastului Grigorie, ctitorul sfintei Mănăstiri a Sfântului Nicolae din Muntele Athos care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Filofteia fecioara, ale cărei sfinte moaște se află în Paraclisul Sfintei Mănăstiri Curtea de Argeș.

Această frumoasă stâlpăre, aducătoare de roade vrednice de împărăția cerurilor, Sfânta Filoftea fecioara, s-a născut în marea cetate Târnova, din părinți creștini, bulgari cu neamul, lucrători de pământ cu meșteșugul și simpli cu cunoștința. Maică-sa s-a mutat la Domnul după ce copila a ajuns în vârsta cea primitoare de învățăturile faptei bune și după ce a semănat în inima și în sufletul ei cel bun semințele faptelor bune ale fecioriei și ale milosteniei, că din rod se cunoaște pomul.

Iar copila rămânând orfană de maica ei cea firească și având în inima ei întipărite învățăturile ei, a început a lucra cu osârdie faptele bune cele începătoare, înțelepțind-o Duhul Sfânt, adică: a merge la biserică, a asculta dumnezeieștile Scripturi cu luare aminte, a posti, a păzi neîntinată fecioria cea trupească și cea sufletească, a milui pe cei săraci, a sătura pe cei flămânzi, a adăpa pe cei însetați și a îmbrăca pe cei goi. Își împodobește cu acestea candela sufletului ei, își agonisește untdelemn în vasele ei și se gătește către intrarea în cămara de Mire cea cerească, ca fecioarele cele înțelepte. Toate faptele bune le săvârșea copila cu statornicie și cu răbdare, nebăgând în seamă ispitele și necazurile cele de la urătorii binelui, așa precum grăiește Scriptura: "Gătitu-m-am și nu m-am tulburat a păzi poruncile Tale". Dar, fiindcă fapta bună totdeauna este pizmuită de cei răi, n-a fost cu puțință să nu pătimească și sfânta mii de ispite, până și moarte mucenicească.

Și iată cum: după ce a murit mama sfintei, tatăl ei și-a luat altă soție și fiindcă mai totdeauna se întâmplă că mamele vitrege nu iubesc pe fiicele ce nu sunt ale lor, aceasta s-a întâmplat și fericitei. Că mama vitregă văzându-i milostivirea și alte fapte bune ale ei, îndemnată fiind de diavolul, urătorul binelui, îi făcea necazuri neîncetate, bătând-o și pârând-o tatălui ei și pornindu-l spre mânie. De multe ori văzând fericita pe săraci și pe flămânzi, biruită de milostivire își da hainele ei și le împărțea din bucatele pe care mama vitregă i le da să le ducă la țarină, tatălui ei.

Pentru fapta aceasta a ei de multe ori el o bătea fără milă până ce, în cele din urmă și moarte a pățimit din mâinile tatălui ei.

Mergând ea după obicei în toate zilele să ducă bucate tatălui, care era cu plugul la țarină, și ieșindu-i înainte săracii și flămânzii, că știindu-i milostivirea și așezarea sufletului cea iubitoare de săraci, de-a pururea îi ieșeau înainte cerându-i milostenie, și ea neavând altceva să le dea, le împărțea din bucatele ce le ducea tatălui său, și îi hrănea. Aceasta făcând-o de multe ori, și tatăl ei rămânând flămând, a certat pe femeia sa, care l-a încredințat că trimite totdeauna bucate de ajuns, încă și de prisos. Și diavolul a pus în mintea lui să pândească pe fericita ca să vadă ce face cu bucatele.

Deci mergând la vremea la care știa că vine fericita cu bucatele, s-a așezat la loc potrivit și, pândind-o, a văzut ce făcea fiică-sa cu bucatele, fiind de mânie biruit și uitând dragostea părintească, s-a pornit asupra ei, ca totdeauna, să o apuce de cosițe și să o bată până ce își va astâmpăra fierberea mâniei sale dobitocești; și fiind în mare aprindere a azvârlit în ea cu barda ce o avea la brâu și lovind-o a rănit-o la un picior, și îndată, o, minune! și-a dat sfântul și fericitul ei suflet în mâinile lui Dumnezeu.

Iar sfântul și feciorescul ei trup rămânând pe pământ și încă sânge din piciorul cel tăiat curgând, cu slavă cerească a strălucit că se lumina și locul dimprejur. Iar ticălosul tată văzând întâmplarea, a fost cuprins de spaimă și de cutremur, întâi pentru că a ajuns ucigașul fiicei sale, apoi din pricina strălucirii celei dumnezeiești care se revărsase în jurul sfintelor ei moaște. Și

vrând să ridice sfântul ei trup, nu putea să se atingă și nici să se apropie de el.

Deci a alergat în cetate și a spus arhiepiscopului și mai-marilor cetății toate pe rând cum s-au întâmplat și cum acum trupul fericitei zace pe pământ, și că este cinstit de Dumnezeu cu strălucire cerească. Aceasta auzind arhiepiscopul împreună cu cei mai mari ai cetății și cu popor, au alergat cu făclii și cu tămâie și cu rugăciuni, și văzând sfântul trup strălucind cu acea dumnezeiasca lumină, s-au minunat cu toții și au lăudat pe Dumnezeu minunilor, Care și acum, în vremurile noastre cele mai de pe urmă, preamărește pe robii Săi, care împlinesc cu fapta sfintele Lui porunci.

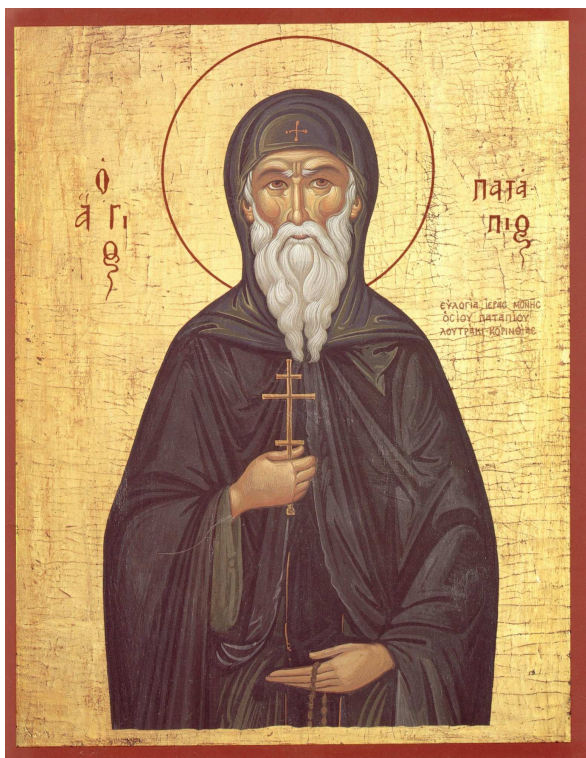
Apoi vrând să ridice sfântul ei trup, după porunca arhiepiscopului și să-l ducă în cetate, nicidecum n-au putut, nici chiar să-l miște din loc. Deci, mai mult s-au spăimântat. Și cu multă evlavie au început a se ruga lui Dumnezeu și Sfintei Filoftea, dar nici așa nu au putut s-o ridice. Că vrând Dumnezeu să preamărească cu minune pe roaba Sa, a îngreuiat ca o piatră trupul ei.

Apoi, înțelegând că aiurea voiește să fie dusă au început a-i pomeni ca unei ființe vii țările, mănăstirile, bisericile de peste Dunăre și cele de aceasta parte de Dunăre și nicăieri n-a voit. Dar cum a pomenit de Biserica Domnească cea din Târgul Argeșului, îndată s-a ușurat mai mult decât greutatea cea firească și înțelegând toți că acolo este voia lui Dumnezeu și a sfintei a merge, îndată a înștiințat cu scrisoare pe Radu Vodă, cel poreclit Negru (de care și biserica este zidită) de toate cele despre sfânta. Acesta cum a fost înștiințat, fiind binecredincios și râvnitor a-și împodobi țara și poporul său cu odoare de mult preț ca acestea, îndată cu mult alai, cu făclii și cu tămâieri, cu multă evlavie mergând la Dunăre, a adus sfintele ei moaște în Țara Românească și le-a așezat în Biserica Domnească, cea zidită de el în orașul Argeș. Acolo au stat sfintele ei moaște până la zidirea Mănăstirii Curtea de Argeș, de către Neagoe Basarab. Aici au fost trecute sfintele moaște. Iar acum se află așezate în Paraclisul Mănăstirii Curtea de Argeș. Și acolo fiind, dă tămăduiri de tot felul de boli celor ce aleargă cu credință la sfintele ei moaște.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

8 Decembrie

În această lună, în ziua a opta, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Patapie.

Cuviosul Părintele nostru Patapie era de loc din Teba Egiptului. Alegând viața călugărească, a urmat lui Hristos și s-a nevoit mulți ani în pustiu. Apoi a venit la Constantinopol, unde a făcut foarte multe minuni: a dat orbilor vedere, a vindecat, ungând cu untdelemn sfințit pe idropici, a izgonit demoni, a vindecat cancerul. Apoi și-a dat în pace, Domnului, duhul său.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Apostoli din cel 70: Sosten, Apolo, Chifa, Tihic, Epafrodit, Cezar și Onisifor.

Sosten, despre care pomenește Sfântul Apostol Pavel, a fost episcopul Colofonei. Apolo, despre care pomenește același apostol, a fost al doilea episcop al Colofonei, după Sosten. Epafrodit, despre care pomenește tot apostolul, a fost episcop al Colonei. Onisifor a fost episcop al Cezareii. Toți aceștia au viețuit bine și au păstorit cu cuvioșie poporul și Bisericile încredințate lor. Îndurând multe încercări pentru Hristos, au fost ucși de închinătorii la idoli și și-au dat Domnului sufletele lor.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Sofronie, episcopul Ciprului.

Cuviosul Părintele nostru Sofronie s-a născut și a crescut în insula Cipru; era fiul unor creștini binecredincioși. Era ascuțit la minte și priceput; cunoștea multe lucruri și citea cu râvna toată Sfânta Scriptură. Ajunsese atât de virtuos, că a fost învrednicit de multe daruri și a făcut multe minuni. De aceea, după moartea sfințitului Damian, episcopul Ciprului, a fost ales episcop de tot poporul și de episcopi. Când a ajuns episcop a fost tatăl săracilor, sprijinitorul orfanilor, apărătorul văduvelor, ajutorul nedreptățiților și acoperământul celor goi. După ce a viețuit așa și după multe alte nevoințe, s-a mutat în pace la Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

9 Decembrie

În această lună, în ziua a noua, pomenirea zămislirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu de către Sfânta Ana.

Domnul și Dumnezeul nostru, vrând să-Și gătească Luiși biserică însufletită și casă sfântă pentru sălășluirea Lui, a trimis pe îngerul Său la dreptii Ioachim și Ana - căci din aceștia avea să se nască Maica Sa după trup - și a arătat mai dinainte că va zămisli cea stearpă și cea care nu avea copii, pentru ca să adeverească zămislirea Lui din Sfânta Fecioară. Astfel, Sfânta Fecioară Maria a fost zămislită din făgăduință, dar din unire și din sămânță bărbătească. Numai Domnul nostru Iisus Hristos a fost zămislit fără unire și fără sămânță bărbătească și S-a născut din Sfânta Fecioară Maria mai presus de înțelegere, așa cum numai El știe; fiind Dumnezeu desăvârșit a luat trup desăvârșit, așa precum și la început a făcut și a plăsmuit firea

omenească.

Prăznuim dar această zi cu aducere aminte de cuvintele spuse dreptilor Ioachim și Ana de îngerul care le-a binevestit sfânta zămislire a Preacuratei Născătoare de Dumnezeu. Dumnezeu, Cel ce a făcut lumea din nimic, a prefăcut în fapte aceste cuvinte; a trezit pântecele cel sterp spre rodire și a făcut în chip minunat maică născătoare de copii pe aceea ce îmbătrânise fără să nască. Dumnezeu a dat acest rod vrednic de ruga dreptilor Ioachim și Ana, din care avea să vină însuși Dumnezeu în trup spre nașterea din nou a lumii. Dumnezeu a binevoit ca acești înțelepți părinți să nască pe Fecioara, pe cea hotărâtă mai înainte de veac, pe cea aleasă din toate neamurile să fie Născătoare de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei proorocițe Ana, mama Proorocului Samuel.

Sfânta și fericita Ana proorocița era din cetatea Armatem, din muntele Efraim. Era căsătorita cu un bărbat din seminția lui Levi, numit Elcana. Pentru că era stearpă și nu făcea copii, bărbatul ei și-a mai luat o femeie, pe Fenana, rivala ei, cu care a făcut copii și s-a bucurat. Ana, ca și cum nu i-ar fi fost îndeajuns durerea pricinuită de sterpiciunea ei, mai era și defăimată de bărbat și de rivală, de rude și prieteni. Și se ruga mult lui Dumnezeu să-i dea copii, dar n-a izbutit nimic, deși împlinea fără trândăvie poruncile Legii. Că uneori chiar sfinților cu anevoie și cu încetul și târziu li se împlinesc cererile.

Suindu-se dar Ana cu bărbatul ei în Silom, în casa atotputernicului Dumnezeu, ca să aducă Jertfe prin mâna lui Eli preotul, ea, după săvârșirea jertfelor, a primit numai o parte din jertfe, pentru că nu avea fiu sau fiică, pe când celelalte femei cu copii au primit câte două părți. Asta a întristat-o mult, dar n-a deznădăjduit-o, nici nu i-a întunecat fața.

A lăsat însă pe bărbatul ei să plece acasă, iar ea a rămas singură în casa Domnului. S-a aruncat cu fața la pământ și s-a rugat așa: "Doamne Dumnezeul părinților mei, căută spre roaba Ta și spre smerenia mea! Dă-mi rod pântecelui meu și Ți-l voi da Ție să-Ți slujească toate zilele vieții lui!". Dumnezeu văzând că Ana nu se dezlipește de casa Lui, că se roagă și că stăruie în rugăciunea ei, nu i-a făgăduit numai că va da rod pântecelui ei, ci i-a spus mai dinainte și ce nume va purta fiul ce i se va naște.

După ce a luat aceasta încredințare, ea a plecat de acolo săltând de bucurie. A zămislit și a născut pe Proorocul Samuel. După ce l-a înțărcat, s-a suit cu el în Silom, a căzut înaintea Domnului Dumnezeu și l-a mulțumit. Preotul Eli a binecuvântat-o, zicând: "Să-ți dea ție Dumnezeu un alt rod pântecelui în locul lui Samuel, fiul tău". Ana și-a luat copilul și s-a coborât acasă, pentru că era încă mic de tot pruncul. Când a ajuns mai măricel, l-a luat de mână, l-a suit în casa Domnului Dumnezeului cel atotputernic, ca să împlinească făgăduința ce-o făcuse Domnului și l-a dat în mâna lui Eli preotul. Și i-a făcut maică-sa haine preotești mici, pe măsura lui, și copilul slujea cu ele Domnului Dumnezeu înaintea lui Eli preotul. Ana se uita la el și se bucura. Și a mai născut Ana trei feciori și trei fete; și s-a suit în casa Domnului, a căzut cu fața la pământ și l-a lăuda pe Domnul. Pentru aceea și zicea: "Cea stearpă a născut șapte, iar cea cu mulți fii a slăbit. Că ea sălta de bucurie pentru cei șapte copii ai ei, iar Fenana, rivala ei, după ce a născut cinci copii, a ajuns stearpă și n-a mai născut. Ana a trăit vreme îndelungată, a lăudat pe Domnul și a proorocit, iar mai pe urmă s-a mutat în locașurile cele veșnice.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ștefan cel strălucit, care a trăit în biserica Sfântului Antipa.

Această stea de curând apărută s-a născut și a crescut în Constantinopol. Părinții săi, Zaharia și Teofana, oameni împodobiiți cu toate virtuțile și plini de înțelepciune, locuiau în locul numit Zevgma, nu departe de biserica dumnezeiescului întâiului Mucenic și arhidiacon Ștefan.

Când mama lui era îngreunată cu el, ea s-a ferit până la naștere de orice mâncare grasă, mulțumindu-se numai cu pâine, verdețuri și apă. La naștere i s-a arătat pe pieptul copilului o cruce luminoasă și preafrumoasă, semn al răstignirii lui de mai târziu față de lume. Apoi a fost botezat și când a crescut a fost dat să învețe carte, și învăța cu multă sârguință, supus fiind părinților. După moartea împăratului Teofil, urătorul de Dumnezeu, a fost urcat îndată pe tronul arhieresc de la Constantinopol, prin hotărârea lui Dumnezeu, Sfântul Metodie, iar cinstitul Zaharia, tatăl Sfântului Ștefan, a fost făcut preot de Sfântul Metodie și rânduit în clerul bisericii celei mari. Atunci și lui Ștefan i s-a tuns părul capului și a fost rânduit și el cleric la aceeași biserică. Și pe cât de des se ducea tatăl lui la biserică, pe atât de des se ducea și el. Când era de 18 ani i-a murit tatăl. Atunci s-a închis în biserica Sfântului Petru. Nu ieșea din biserică, se ruga neconținut și se hrănea numai cu verdețuri crude.

În al doisprezecelea an al domniei binecredinciosului împărat Vasile și în al patruzecilea an al vârstei Cuviosului, a fost mare cutremur că s-a dărâmat cu totul biserica Sfântului Antipa. Cuviosul a ieșit din biserică și a intrat într-o

groapă ce semăna cu un mormânt. Acolo a stat 12 ani; și din pricina umezelii s-a șubrezit și de nevoie a ieșit din groapa aceea aproape mort. Apoi când a îmbrăcat schima îngerească a arătat nevoițe călugărești și mai mari, chiar mai presus de puterile omenești.

Așa și-a dus fericitul Ștefan acest drum anevoios și aspru al nevoițelor călugărești vreme de 55 de ani, iar în al șaptezecilea an al vieții lui, și-a dat în mâinile Domnului duhul său.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici: Sositeu, Narsu și Isaac, care prin sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

10 Decembrie

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea sfinților mucenici ai lui Hristos: Mina Calicheladu (adică cel cu viers frumos), Ermogen și Evgraf.

Acești sfinți mucenici au trăit pe vremea împăratului Maximian. Făcându-se odată întrebarea de locuitorii Alexandriei de unele lucruri care tulburaseră liniștea orașului, împăratul Maximian a trimis pe Mina, ca să dea răspuns acelor întrebări, pentru că Mina învățase toată înțelepciunea acelei vremi și era iscusit în meșteșugul vorbirii fiind atenian de neam, trăise la Atena și acolo deprinsese meșteșugul vorbirii frumoase.

Când a venit Mina la Alexandria nu numai că a lămurit pe alexandrini despre lucrurile ce-i tulburaseră, nu numai că a pus capăt oricărei îndoieli și a dat răspuns oricărei întrebări ce i s-a pus, dar a și făcut pe cei ce primiseră cuvântul credinței în Hristos să țină și mai tare la credința lor și a tămăduit pe mulți bolnavi. Împăratul, aflând de aceasta, a trimis pe Ermogen, prefectul, cu poruncă să-l facă pe Mina să se lepede de credința creștină, iar de nu-l va îndupleca să-l piardă cu fel și fel de chinuri. Prefectul l-a adus pe sfânt la scaunul de judecată; dar pentru că nu l-a putut îndupleca să se lepede de Hristos, și pentru că îl vedea că i se împotrivesc în cuvânt l-a supus la chinuri. Dar văzând cum rabdă Sfântul Mina chinurile aspre, a trecut și el la credința în Hristos și a fost botezat de Sfântul Mina și apoi a fost ridicat de soborul episcopilor la arhierie. Aflând împăratul acestea, i-a supus pe amândoi la chinuri felurite, pe care sfinții le-au îndurat cu ajutorul lui Dumnezeu. Atunci Sfântul Evgraf, care era scriitor al Sfântului Mina, a mărturisit cu îndrăznire pe Hristos și a zis multe cuvinte împotriva împăratului, defăimându-l. Iar împăratul, plin de mânie a scos sabia și l-a ucis cu mâna lui pe Evgraf. Odată cu el au fost uciși și Sfinții Mina și Ermogen cu săbiile, de către slujitorii împăratului. Sfintele lor moaște au fost ridicate și duse în Constantinopol, unde se află și acum și fac minuni și semne nenumărate.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ghemel, care pe cruce s-a săvârșit.

Sfântul Mucenic Ghemel a trăit pe vremea împăratului Iulian Apostatul. Trecând odată împăratul prin cetatea Ancira, Sfântul Ghemel a stat înaintea împăratului și a mărturisit cu îndrăznire pe Hristos. Pentru aceea a fost încins sfântul cu cingătoare de fier înroșita în foc și pus să meargă în urma împăratului pe cale. Când au ajuns la mică cetate a Edesei, a fost întins sfântul în patru părți și chinuit în chip cumplit; iar la sfârșit i s-a dat drumul așa jupuit. Și era o privescătoare înfricoșătoare și nemiîntâlnită să-l vezi mergând așa și vorbind. Dar printr-o rânduială dumnezeiască, s-a întâlnit mucenicul lui Hristos cu un preot, care l-a botezat, căci sfântul nu era încă botezat; și când a ieșit din apa botezului a fost cu totul sănătos. Atunci a auzit și glas dumnezeiesc din cer, care i-a zis: "Fericit ești, Ghemel, pentru că mult te-ai ostenit!". Apoi a fost dus iar înaintea împăratului, care a poruncit să fie răstignit pe cruce. Și așa, rugându-se, și-a dat lui Dumnezeu duhul. Niște bărbați credincioși i-au coborât pe ascuns cinstitul lui trup de pe cruce și l-au îngropat în pământ.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Toma Defurchinu.

Cuviosul Părintele nostru Toma era de loc din ținutul care se întinde la poalele muntelui Chimeneu. Părinții lui erau oameni de rând, dar aveau tot ce le trebuia pentru trai. Încă de pe când era copil, sfântul disprețuia pe toate cele din lume și-i era dragă viața călugărească, căci obișnuise de mic să se ducă cu tatăl său la mănăstiri. De aceea a fost dat să deprindă virtutea și să învețe Sfintele Scripturi la un dascăl în una din acele sfinte locașuri. În scurtă vreme a învățat Psaltirea, cuvintele apostolilor și toată slujba bisericească. Așa a fost începutul viețuirii lui virtuoză. Când copilul a ajuns în vârstă, a îmbrăcat haina cea îngerească și a pornit fără întoarcere spre luptele cele împotriva vrăjmașilor.

Pe vremea aceea unul din mai-marii Constantinopolului, cu numele Galolict, a zidit o mănăstire alături de râul Sangarin. A înștiințat pe episcopul locului de aceasta și l-a rugat să-i aleagă pe cei mai învățați monahi din mănăstirile de sub stăpânirea sa, ca să-i așeze în noua mănăstire zidită de el. Episcopul a primit și l-a sfătuit ca dintre monahii adunați să pună stareț al mănăstirii pe fericitul Toma, care era bărbat vestit și îndreptar desăvârșit al înfrânării.

Și a ocârmuit sfântul mănăstirea aceea destui ani; și pe cât se ascundea de oameni prin smerenia sa, pe atât se făcea cunoscut tuturor ca locaș a fel și fel de virtuți. Se necăjea însă pentru că era tulburat de cei ce veneau la el. Și ce născoceste? A căutat printre frații mănăstirii pe cel mai ales și a poruncit că acesta să fie stareț. Iar el, însoțit de rugăciunile lor, a plecat și a locuit singur într-un loc foarte potrivit pentru liniște, la poalele unui munte.

Odată au venit la el doi mireni foarte cucernici, care l-au rugat să-i tundă călugări și să-i fie ucenici. Pe acești doi mireni, ca pe niște trimiși de la Dumnezeu, i-a îmbrăcat în haine sfințite și le-a pus numele ca și celor dintâi ucenici ai lui Hristos, unuia Ioan, iar altuia Petru. Și făcea împreună cu ei rugăciuni stăruitoare către Domnul.

Dar n-a suferit multă vreme născocitorul răutății să-și vadă biruite vicleniile și meșteșugurile lui. Mai întâi a trimis asupra sfântului mulțime de țânțari, care l-au chinuit vreme de trei ani; apoi a trimis cel viclean asupra cuviosului muște mari care l-au chinuit alți trei ani; după aceea a trimis asupra sfântului furnici, care l-au chinuit alți trei ani.

Văzând însă că sfântul rabdă toate fără să cârtească a trimis vicleanul asupra sfântului mulțime de șerpi care-l înconjurau, încolăcindu-se de trupul sfântului în toată vremea. Dar sfântul a răbdat și această ispitire. Când însă un balaur înfricoșător îl împiedică să săvârșească Sfânta Liturghie, sfântul, după ce a săvârșit Sfânta Liturghie, fără să se dezbrace de veșmintele preoțești, a ieșit afară fără frică, zicând balaurului: "Urmează-mă, fiară, ca să vezi sfârșitul și pieirea ta, cu purtarea de grija a lui Dumnezeu!". Și fiara

apucându-se cu dinții de poalele felonului, era tras târâș de cuvios. Depărtându-se sfântul ca la o bătaie de săgeata, a ajuns la o prăpastie care avea de o parte și de alta munți; și a stat acolo la rugăciune. Pe lângă alte cuvinte, a adăugat la sfârșit și pe acestea: "Doamne, Cel ce ai spus că cei ce cred în Tine vor călca peste șerpi și peste scorpii, binevoiește ca și eu cel prea mic, să calc după cuvântul Tău peste această fiară!". Și cum a grăit sfântul aceste cuvinte, s-a ridicat balaurul și s-a cufundat în prăpastie; munții cei de pe cele două margini ale prăpastiei s-au prăbușit peste balaur, așa că prăpastia s-a umplut și a ajuns loc șes. Atunci și toți șerpii care se aflau în chilia sfântului s-au dus la locul unde pierise balaurul și acolo au fost mâncați de păsările cerului.

De atunci dar, scăpând cuviosul de ispite, a primit de la Dumnezeu harul vindecărilor și al prezicerilor; iar el se supunea la și mai aspre nevoițe pustnicești. Și pentru că iubea liniștea și pentru că vedea că sunt mulți cei ce vin la el și-l tulbură, s-a gândit să se ducă în locurile cele mai pustii ale munților. Pe Ioan l-a rânduit stareț al mănăstirii, iar lui Petru i-a arătat mai dinainte harul mai înainte vederii. Și n-a fost dezmințită prezicerea cuviosului Toma cel sfințit dar, după ce a rânduit bine toate treburile turmei sale, a plecat de acolo și s-a dus într-un loc necălcat de picior omenesc și neumblat. Trăia acolo singuratic ca o pasăre și stătea închis toată vremea postului. Iar dacă se întâmpla ca unul din frați să cadă în vreo primejdie sufletească, cerceta pe frați vreme îndelungată, le dădea povățuiri mântuitoare și se suia iarăși la locul acela necălcat de picior omenesc, ca la un loc plin de mare desfătare.

Viețuind așa mulți ani și ajungând la adânci bătrâneți, i s-a slăbănogit trupul și și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teotecn, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Marian, care s-a săvârșit improșcat cu pietre.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Eugeniu, care s-a săvârșit lovit cu pietre.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

11 Decembrie

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Daniel Stâlpnicul.

Cuviosul Părintele nostru Daniel Stâlpnicul (Stilitul) a trăit pe vremea

împăratului Leon cel Mare, numit și Macheli. Era de loc din Mesopotamia, din enoria Samosatelor, dintr-un sat cu numele Vitaria. Pe tatăl lui îl chema Ilie, iar pe mama sa Marta. Când era de cinci ani, a fost dus de părinții lui într-o mănăstire și a strălucit în viața schimnicească. Sporind în nevoițe călugărești, s-a dus la cuviosul Simeon Stâlpnicul și a luat de la el binecuvântare. În urma unei descoperiri dumnezeiești, a venit în părțile Traciei, alături de Constantinopol, în Anaplu. Aici s-a închis într-un templu idolesc și a îndurat multe ispite de la demoni. Apoi s-a suit pe stâlp și pe stâlp a arătat multă răbdare și mari nevoițe pustnicești. A îndurat arșița verii și gerul iernii și a înfruntat bătăile

vânturilor. A săvârșit așa de multe minuni, că s-a dus vestea de virtutea lui până la împărații acelor vremuri: la împăratul Leon, la împăratul Zenon, care a venit după el, și la uzurpatorul Vasilisc. Aceștia s-au dus și s-au închinat sfântului. Sfântul le-a prezis ce avea să li se întâmple. Ajutând sfintei Biserici atacată de eretici și săvârșindu-și viața cuvios și fără de prihană, s-a mutat la Domnul. Hramul lui se săvârșește în Anaplu.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Luca cel Nou Stâlpnicul.

Cuviosul Părintele nostru Luca cel Nou Stâlpnicul a trăit pe vremea împăraților Roman cel bătrân și Constantin Porfirogenitul, ginerele lui, și fiul lui Leon cel Înțelept, și pe vremea patriarhului Teofilact, fiul aceluiași împărat Roman. De loc era din părțile Răsăritului, fiul lui Hristofor și al Caliei. Când a început războiul cu bulgarii, porunca împărătească l-a dus și pe Luca în război. Scăpând cu viață, s-a făcut călugăr. Sporind cu nevoițele pustnicești, a fost făcut preot. Ca să-și domolească trupul s-a încins cu lanțuri de fier și postea șase zile pe săptămână. A petrecut viața călugărească în muntele Olimp, la Constantinopol și la Calcedon. Acolo s-a suit pe un stâlp, a stat pe el 45 de ani și a săvârșit multe minuni. Astfel nevoindu-se, s-a mutat la Domnul.

Tot în această zi pomenirea Sfinților Mucenici Achepsei și Aitala.

Acești sfinți mucenici erau din Persia. Aitala a fost preot al idolilor. A cunoscut credința în Hristos dintr-o pricină ca aceasta: s-a vindecat de boala

care-l stăpâna (o curgere de sânge) numai pentru că și-a pus în gând să se ducă la episcopul creștinilor. După ce a învățat de la episcop credința în Hristos, s-a întors în orașul său, care se numea Arvil, ca să fie și altora dascăl al dreptei credințe. Pârât că e creștin, a fost dus înaintea prefectului orașului și, pentru că a mărturisit pe Hristos, i s-a tăiat urechea și a fost aruncat în închisoare.

Sfântul Achepsei era diacon. Fiind prins și mărturisind pe Hristos, a fost bătut fără milă și trimis împreună cu Aitala la împărat. Mărturisind înaintea împăratului pe Hristos, li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea unui oarecare Mirax și povestire foarte folositoare.

Acest fericit mucenic al lui Hristos, Mirax, era de neam din Egipt, născut în cetatea Tenesti, din părinți creștini. A fost botezat și crescut în credința cea neprihănită a creștinilor. Dar din ușurătatea minții a fost înșelat de diavol și s-a dus la Amira, domnul agarenilor din cetate, și s-a lepădat de Hristos. Și-a tăiat brâul și a călcat în picioare crucea; a scos apoi sabia și a strigat cuvântul cumplit: "Sunt agarean! De azi înainte nu mai sunt creștin!". Și a fost cinstit și laudat câțiva ani de Amira și de cei împreună cu el. Părinții lui însă nu conteneau de a ruga pe Dumnezeu ca să-l întoarcă din nou la credință pe fiul lor.

Și Dumnezeu, văzând râvna și rugăciunea lor stăruitoare, a schimbat inima lui Mirax și l-a întors la credință. Și a venit el la părinții lui și le-a zis: "Iată, dragii mei părinți, din întunecimea minții am făcut ce am făcut. Acum mă rog să fiu iarăși creștin și să fiu cu voi". Părinții i-au răspuns: "Noi, fiule, de când ai făcut acest lucru, multe lacrimi am vărsat pentru tine. Dar niciodată n-am conștientizat să rugăm pe Dumnezeu ca să cunoști cu adevărat și să te întorci la Dumnezeu. Iar acum mulțumim bunătății Lui, că n-a trecut cu vederea smerita noastră rugăciune. Dar după cum știi și tu fiule, ne temem de Amira, că nu cumva să ne primejduim, că te-am fi schimbat noi. Dar dacă vrei, ca să te ușurezi și tu de marele tău păcat, ca să faci milostiv și pe Dumnezeu, ca să ne scoți și pe noi de sub bănuială și să fii folositor și pentru tot neamul tău, du-te tu la Amira, și precum ai făcut pe ascuns ceea ce ai făcut, tot așa și acum, fără știrea noastră, dă pe față cu îndrăznire credința ta și Dumnezeu va povățui viața ta, fiule, precum voiește".

Mirax, după ce a luat de la părinți sfatul acesta și odată cu el și binecuvântarea, cu brâul în mână, s-a dus la adunarea agarenilor. S-a încins cu brâul înaintea lui Amira și a întregii adunări, a făcut semnul cinstitei cruci și a grăit: "Acum mi-am venit în fire din întunecimea diavolească ce mă cuprinsese! Am căzut înaintea lui Hristos. Am ajuns iarăși creștin precum am fost și am venit să-ți aduc aceasta știre ție și întregii adunări. Am venit să mărturisesc înaintea tuturor pe Hristosul meu și să vă dau anatemei și pe voi și credința voastră".

La auzul acestor cuvinte, Amira l-a chinuit vreme îndelungată, încercând să-l facă să se lepede de credința în Hristos. Dar văzând că nu poate, l-a osândit la moarte. Slujitorii l-au luat, l-au pus într-o corabie și l-au dus în larg ca la patru stadii. După ce și-a făcut rugăciunea, slujitorii i-au tăiat capul și l-au aruncat în mare. Nu se știe dacă trupul lui a ieșit sau n-a ieșit din mare; cinstitul lui cap însă a ieșit. Niște creștini l-au cunoscut și l-au luat ca pe un dar de mare preț, au făcut o cutie de argint și au pus în ea capul sfântului cu cinstea și slava cuvenită. Și de atunci și până acum izvorăște pururea mir

bine mirositor și săvârșește fel de fel de tămăduiri, spre slava Domnului nostru Iisus Hristos.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii Sfântului Mucenic Varsava.

Sfântul Mucenic Varsava a mărturisit cu îndrăznire că Hristos este Dumnezeu adevărat. Pentru aceasta stăpânitorul Persiei i-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii Sfinților Mucenici Terentie, Vichentie, Emilian și a Sfintei Mucenițe Vevea.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Leontie cel din Ahaia.

În această Duminică, dinaintea Nașterii Domnului, se prăznuiește pomenirea Sfinților Strămoși.

Și înțelepții și oamenii de rând cunosc viața fericitului Avraam din cartea Facerii scrisă de dumnezeiescul Moise, că citim această carte în auzul tuturor în zilele postului. Știm că Avraam era de loc din țara haldeilor și că era păgân (căci haldeii erau un popor păgân). Mai știm că tatăl lui Avraam era închinător la idoli. Dar faptul că se trăgea dintr-un astfel de neam nu i-a fost piedică pentru cunoașterea lui Dumnezeu, Care l-a povățuit pe Avraam la cunoașterea Adevăratului Dumnezeu. Dându-și seama că nici una din făpturi nu este Dumnezeu și uitându-se la buna rânduială ce domnește în lume, a cunoscut din cele văzute pe Cel nevăzut și s-a închinat lui Dumnezeu, Stăpânitorul și Ocârmuitorul tuturor lucrurilor, Cel ce a pus în lume rânduiala și buna întocmeală ce se vede. Din pricina aceasta a și stat Dumnezeu de vorbă cu el și i-a poruncit să părăsească țara și casa. Avraam a făcut așa fără să se îndoiască în credință. Iar ca răsplată a ascultării a primit la adânci bătrâneți pe Isaac și făgăduința de a fi tată a multor neamuri. Că din el s-a născut Iacob și din Iacob dobândește pe Iuda (din care s-a născut Hristos) și pe ceilalți moștenitori.

Purtătorii de Dumnezeu părinții noștri și învățători l-au socotit vrednic de pomenire pe Avraam, pentru că este strămoșul lui Hristos. Și au rânduit părinții ca pomenirea lui să o facem aproape de nașterea după trup a Domnului nostru Iisus Hristos și nu la o depărtare mare de zile de acest praznic. Iar așezarea și rânduiala aceasta n-au făcut-o la întâmplare și după capul lor, ci cu însuflarea Duhului Sfânt. Pentru că preabunul și iubitorul de oameni Mântuitorul nostru, din pricina iubirii Sale de oameni, a învrednicit pe Avraam și pe cel din el să fie străbunii lui Hristos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

12 Decembrie

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Spiridon, făcătorul de minuni.

Cuviosul Părintele nostru Spiridon, făcătorul de minuni, a trăit pe vremea împăratului Constantin cel Mare și a lui Constantie, fiul lui. Era simplu la purtări și smerit cu inima. La început a fost păstor de oi. Apoi s-a însurat, iar după moartea soției a fost făcut episcop. Dumnezeu i-a dat harul tămăduirilor în așa măsură că a fost numit făcător de minuni.

În vreme de secetă a adus pe pământ ploaie; și iarăși, prin rugăciunea lui, a oprit ploaia cea peste măsură. A pus capăt foametei puse la cale de vânzătorii de grâu, dărâmându-le hambarele în care țineau grâul. A prefăcut șarpele în aur și, după ce a scăpat pe sărac de nevoie, a prefăcut iarăși aurul în șarpe. A oprit curgerile râurilor. A dat la iveala

gândurile păcătoase ale unei desfrânate, care îndrăznise să se apropie de el și a făcut-o să-și mărturisească păcatul. A astupat, prin puterea Sfântului Duh, gura celor ce se semețeau cu știința lor, la Sinodul de la Niceea. O femeie i-a cerut o sumă de bani ce o încredințase spre păstrare fiicei lui; sfântul a întrebat pe fiica lui, moartă mai de mult, unde a pus banii; și aflând de la ea unde erau ascunși, i-a dat stăpânei lor. A vindecat pe împăratul Constantie de boala de care suferea. A dat din nou viață copilului unei femei. A muștrat pe cel ce voia să-i ia din pricina lăcomiei o capră fără să o plătească și a făcut să fugă capra în ocol de la cel ce o trăgea cu sila; iar după ce a numărat și prețul ei, capra a stat cu cele cumpărate. A vindecat muștenia unui diacon, căruia îi poruncise să spună o mică rugăciune pe vremea unei arșițe, iar el, pentru mărire deșartă, lungise rugăciunea și din pricina asta amuțise îndată.

Odată slujitorii bisericii au aprins puține lumânări în biserică; când sfântul i-a ținut de rău, ei i-au răspuns că nu-i nimeni în biserică, așa că nu e nevoie de mai multă lumină; dar sfântul a luat mărturie din cer că avea privitori pe îngerii, care cântau împreună cu el rugăciunile. Pe cine nu va uimi minunea izvorârii pe neașteptate a untdelemnului în candelă, când candela era să se stingă din lipsă de untdelemn! Multora le-a prezis cele viitoare prin darul său cel dumnezeiesc al cunoașterii de mai dinainte a lucrurilor. Pe episcopul Trifilie, care trăia în petreceri și desfătări lumești, l-a povățuit și l-a îndemnat să dorească mai mult bunătățile cele viitoare. A certat și a dat morții pe o femeie ce căzuse în desfrânare și care nu voia să-și mărturisească păcatul, ci spunea că a făcut copilul cu bărbatul ei, că a rămas cu el însărcinată, deși acela murise de unsprezece luni. În timpul verii, când soarele dogorea, capul sfântului era plin de rouă; prin aceasta Dumnezeu arăta cinstea ce i se va da. Că sfântul era milostiv și îndurător o arată întâmplarea cu cei ce au încercat să-i fure oile din turmă. Sfântul nu numai că a dezlegat pe hoții ce fuseseră

Înlănțuiți cu lanțuri nevăzute toată noaptea, dar le-a dat la plecare și un berbec, ca să nu le fie în zadar privegherea cea de toată noaptea.

Ocârmuind dar bine turma încredințată lui, s-a mutat ca să trăiască și să petreacă cu îngerii.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Sinet.

Sfântul Mucenic Sinet a trăit pe vremea împăratului Aurelian. Sfântul acesta, făcut anagnost al bisericii Romei, de Sfântul Xist, a stat de vorbă cu împăratul Aurelian, când împăratul se afla în Roma și aducea jertfe idolilor și i-a făgăduit, în bătaie de joc, că va jertfi și el idolilor. Când i s-a descoperit fățǎria, a fost chinuit cumplit vreme îndelungată. Apoi a fost închis în templul numit Panteon; de aici a fost scos și în cele din urmă i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Alexandru, arhiepiscopul Ierusalimului.

Pe când împărătea Deciu în bătrâna Romă s-a pornit mare prigoană împotriva creștinilor. A trimis împăratul oameni în toate țările ca să silească pe creștini să jertfească idolilor și să se lepede de Hristos, iar pe cei ce nu se vor pleca să-i supună la chinuri cumplite și să le ia viața cu durere.

Pe vremea aceea era episcop în Ierusalim preasfințitul Alexandru. Sfântul a fost pârât prefectului Cezareii Palestinei. Acesta a trimis și l-a adus la el legat în lanțuri. Sfântul Alexandru a vorbit multe cu el, a propovăduit cu glas tare înaintea tuturor ca Hristos este Dumnezeu și împărat, că este Făcătorul tuturor, că idolii sunt demoni și curată rătăcire și a dat anatemei cu glas plin de îndrăznire pe cei ce cinstesc pe idoli. Cuvintele sfântului au aprins cumplit mânia tiranului. De aceea îndată l-a pedepsit cu fel de fel de chinuri și l-a osândit să fie mâncat de viu de fiare. L-au dezbrăcat pe sfânt de haine, l-au legat gol în mijlocul locului de chinuri ca pe un berbec de seamă și a trimis tiranul felurite fiare ca să-l mănânce. Sfântul s-a rugat și a adăugat la sfârșit aceste cuvinte: "Doamne, făcă-se voia Ta ca să mă săvârșesc acum, făcă-se precum voiești Tu!". Atunci unele din fiarele care au fost slobozite asupra lui i se închinau arătându-și închinăciunea prin înclinarea capetelor lor; altele se apropiau și-i lingeau picioarele; iar altele îi lingeau cu limba trupul lui plin tot de răni. Iar marele arhieru al lui Dumnezeu, mulțumind, a zburat la Domnul lăsând pe pământ nevătămat trupul, pe care niște binecredincioși cu multă cinstire l-au uns cu miresme, l-au înfășurat în giulgiuri și l-au îngropat într-un loc de seamă.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioșilor Părinților noștri Amonata și Antu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

13 Decembrie

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea pătimirii Sfinților Mucenici ai lui Hristos: Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie și Orest.

Acești sfinți mucenici au trăit pe vremea rău-credincioșilor împărați Dioclețian și Maximian, a ducelui Lisie, care comanda ceata de oșteni a limitaneilor și a lui Agricola, care stăpânea toată partea Răsăritului. Dintru început au fost creștini și se trăgeau din părinți creștini; dar se ascundeau de frica tiranilor și a prigonitorilor.

Sfântul Evstratie era de loc din orașul Aravraca și era căpetenie în oștirea ducelui Lisie. Dorea să-și dea pe față credința, dar se temea, că nu știa cum va fi sfârșitul mărturisirii sale. De aceea a poruncit unuia din slujitorii săi să pună centura sa în biserica din Aravraca. Că își zicea: "Dacă va intra în biserică preotul Avxentie și va

lua cu el centura, atunci îndrăznirea și mărturisirea lui va fi după placul lui Dumnezeu și nu se va teme de nimic din cele așteptate, când se va înfățișa înaintea ducelui. Dar dacă altcineva din biserică va lua centura, atunci să poarte încă mai departe în ascuns credința în Hristos și să nu o vădească". Când a văzut că sfârșitul ispitirii sale s-a făcut după cum gândea, căci preotul Avxentie luase centura, a înțeles că mărturisirea lui pentru Hristos se va termina cu bine și s-a hotărât să se înfățișeze înaintea lui Lisie și să mărturisească cu îndrăznire credința sa.

Când au fost aduși la scaunul de judecată niște sfinți mucenici, Evstratie stătea și el alături de Lisie, că era căpetenie în oștirea lui. Atunci el, cel dintâi, a strigat tare că este creștin. Tiranul i-a smuls centura și a poruncit să-l dezbrace și să fie chinuit în multe feluri; dar el le-a răbdat pe toate cu seninătate. Aceasta a adus la credința în Hristos și pe Sfântul Evghenie, prietenul său. Acesta a mărturisit cu îndrăznire că are aceeași credință ca Sfântul Evstratie și că dă aceeași închinăciune Dumnezeului cinstit de acela. Atunci Sfântul Evstratie a fost și el chinuit cumplit. Văzând aceasta, Sfântul Mardarie s-a alăturat Sfântului Evstratie și au fost aduși amândoi la cercetare înaintea lui Lisie. Mai întâi i s-a tăiat capul Sfântului Avxentie, pentru că s-a numit creștin. Iar Sfinții Mardarie și Evghenie au murit în timpul chinurilor.

Sfântul Orest a fost cunoscut că e creștin când a ridicat mâna ca să arunce cu sulița la țintă. Atunci, răsucindu-se ca să țintească, i-a ieșit afară din sân crucea pe care o ținea la piept, ca pe o pavăză. A fost întrebat de ce o poartă, iar el a răspuns că este rob al lui Hristos. Lisie l-a legat și pe el alături de Sfântul Evstratie și i-a trimis pe amândoi la Agricola, care i-a cercetat și i-a supus la chinuri. Întâi și-a aflat sfârșitul Sfântul Orest, fiind așezat pe un pat de fier înroșit în foc. Pe urmă a fost aruncat într-un cuptor aprins și Sfântul Evstratie, și acolo și-a primit cununa muceniei.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Lucia fecioara.

Sfânta Muceniță Lucia era din Siracuza Siciliei și era logodită. Îmbolnăvinduse mama ei, a plecat cu ea la Catana, ca să se roage Sfintei Mucenițe Agata să o izbăvească sfânta de curgerea de sânge. Când a ajuns la Catana a văzut în vis pe Sfânta Agata. Sfânta i-a făgăduit mamei ei tămăduire de boală, iar ei i-a vestit mai dinainte suferințe mucenicești pentru Hristos. După însănătoșirea mamei sale, Sfânta Lucia a împărțit toate averile sale săracilor și era gata să mărturisească pe Hristos. Fiind pârâtă de logodnicul ei, a fost dusă înaintea lui Pashasie, domnul cetății, care a poruncit să o ducă într-o casă de desfrâu, ca să fie necinstită. Prin harul lui Hristos însă a rămas curată; au tăbărit mulți asupra ei, dar n-au putut să o miște din locul în care se proptea. Pentru că aceia și-au pierdut nădejdea că o mai pot mișca din loc, și pentru că nici n-au putut-o arde cu focul ce-i aprinseseră acolo unde sta, căci sfânta era păzită de Dumnezeu, i-au tăiat capul cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Arsenie cel din Latro.

Cuviosul Părintele nostru Arsenie, făcătorul de minuni, era de loc din Constantinopol, fiul unor părinți evlavioși și credincioși, bogați și întâistătători în treburile orașului. Pogorându-se dar dintr-un neam așa de vestit și așa de strălucit și sporind încă mai mult în credință, fericitul a primit de la împăratul de atunci dregătoria de general și patriciu al locului ce se numește al Chivireotilor. Odată, la poruncă împărătească, au pornit pe mare mai multe corabii sub comanda fericitului Arsenie. S-a stârnit însă furtună grozavă pe mare și s-au scufundat toate corăbiile și a scăpat numai el singur cu viață. Atunci sfântul a îmbrăcat haina monahală, și-a strivit trupul făcându-l rob sufletului prin post și prin priveghere.

În acest fel și-a dus viața fericitul în mai multe locuri. Apoi din poruncă dumnezeiască s-a dus la sfânta Mănăstire a Chelivarilor. A stat puțină vreme în fruntea ei, dar a fost dascălul multora în virtute. Apoi a plecat de la mănăstire și s-a dus iarăși la liniștea lui cea dorită.

La rugămintea fraților, marele Arsenie s-a dus din nou în mănăstire. S-a închis într-o chilie foarte strâmtă și slujea singur, nu îndeobște cu ceilalți frați, lui Dumnezeu cel unul. Astfel de fapte a săvârșit cuviosul și a viețuit cu înțelepciune, cu bărbăție, în curățenie și în dreptate. Când a fost să fie chemat spre viața cea de sus, a strâns la el pe toți monahii și le-a dat învățături despre lepădarea de lume și de cele din lume, despre răbdarea și despre iubirea duhovnicească de frați, despre smerenie și rugăciune. Apoi și-a plecat genunchii la pământ și umplându-i-se ochii de lacrimi și-a dat în mâinile neprihănite ale lui Dumnezeu sfântul lui suflet.

Cuviosul Părintele nostru Arsenie a săvârșit multe minuni și în viață dar a făcut multe minuni și după moarte.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Arie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Gavriil, arhiepiscopul Serbiei, care a suferit mucenicia în Prusia, în anul 1659.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

14 Decembrie

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea pătimirii Sfinților Mucenici Tirs, Levchie și Calinic.

Acești sfinți mucenici au trăit pe vremea împăratului Deciu și a ighemonului Cumvrichie, care a pornit mare prigoană împotriva creștinilor în părțile Nicomidiei, Niceii și Cezareii Bitiniei.

Sfântul Levchie, de bunăvoia lui, s-a dus la ighemon, a mărturisit pe Hristos și a defăimat deșertăciunea închinării la idoli. La porunca ighemonului a fost spânzurat și i s-a strujit cu cruzime trupul. Pentru că a rămas tare și neclintit în credința creștinească, i s-a tăiat capul.

Pe când ighemonul făcea o călătorie în Helespont i-a ieșit într-o întâmpinare marele între atleți Tirs. Acesta a propovăduit cu îndrăznire că Hristos este Dumnezeu și a muștrătat pe tiran, că fără să judece cinstește pe idoli. Sfântul Tirs a fost supus la chinuri îndelungate și de multe feluri, de către mai mulți ighemoni. În timpul acestor chinuri pe care sfântul le îndura cu seninătate, la rugăciunea sfântului s-au sfărâmat chipurile cioplite ale idolilor. Atunci Calinic, care era preot al idolilor, gândind în sine că Dumnezeul lui Tirs este mai mare și mai puternic decât toți idolii, de vreme ce la rugăciunea lui Tirs idolii au căzut la pământ și s-au sfărâmat, a primit și el credința în Hristos. Și rugându-se și el, lui Hristos, a fost sfărâmat idolul pe care el îl slujise până atunci. Pentru aceasta Sfântul Calinic a fost ucis cu sabia. Iar Sfântul Tirs și-a dat lui Dumnezeu sufletul în timpul chinurilor.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Filimon, Apolonie, Arian și cei dimpreună cu ei.

Acești sfinți mucenici au trăit pe vremea împăratului Dioclețian și a lui Arian, ighemonul Tebaidei Egiptului. Chipul muceniei lor a fost așa: au fost prinși și duși înaintea ighemonului 37 de creștini. Printre aceștia se afla și un creștin cu numele Apolonie, anagnost al Bisericii. Când a fost amenințat cu chinurile, Apolonie s-a spăimântat și a dat patru galbeni lui Filimon, cântărețul din fluier, ca să-i ia locul și să aducă jertfe idolilor în locul lui; totodată i-a dat și hainele sale. Filimon, odată cu îmbrăcarea hainelor lui Apolonie, a îmbrăcat și credința în Hristos, și când a fost îndemnat să jertfească idolilor, a mărturisit pe Hristos. Când ighemonul a poruncit să vină Filimon ca să cânte din fluier, pentru că

prin cântecele sale să cânte și să ademenească pe cel ce nu voia să jertfească idolilor, să-l facă să socotească bune, pe cele din lumea aceasta, să-și schimbe credința și să jertfească idolilor, atunci s-a aflat că Filimon era cel din stadion și că el ținea locul lui Apolonie. Mulți l-au sfătuit și l-au îndemnat stăruitor să se lepede de Hristos, dar n-a fost înduplecat.

Ighemonul l-a luat în răs, spunându-i că în zadar se ostenește odată ce n-a primit botezul creștinilor. Sfântul Filimon însă s-a rugat și s-a pogorât ploaie numai peste ei. Toți cei de față s-au minunat, iar Sfântul Filimon a luat încredințare că s-a pogorât peste ei din cer apa botezului său, pentru că nimeni nu îndrăznește să-l boteze de frica ighemonului. Sfântul Filimon s-a rugat apoi și pentru fluierile lui, pe care le dăduse lui Apolonie. Și s-a pogorât foc din cer, care a ars și a mistuit fluierile în mâinile lui Apolonie. Și fiindcă Apolonie a fost pricina credinței lui Filimon în Hristos, a fost prins și el. Dus înaintea ighemonului, a propovăduit credința lui Hristos. Pentru aceasta au fost supuși amândoi la felurite chinuri. Când Sfântul Filimon a fost atârnat de un măslin și săgetat, o săgeată s-a îndreptat spre ighemon și i-a străpuns ochiul. Sfântul Filimon a spus mai dinainte ighemonului că i se va vindeca ochiul cu minune, dacă după mucenicia lui va lua țărână de pe mormântul său. Apoi au fost tăiate capetele Sfinților Filimon și Apolonie. Ighemonul s-a dus în ziua în care au fost îngropați sfinții la mormântul Sfântului Filimon, a făcut cum îi spusese sfântul și s-a făcut sănătos. Pentru aceasta a crezut și el și cei dimpreună cu el în Hristos și s-au botezat. Când împăratul Dioclețian a aflat că ighemonul s-a făcut creștin, a trimis de l-a adus la el, l-a legat cu lanțuri, i-a atârnat o piatră de gât, și l-a aruncat în mare. Moaștele Sfântului Arian au fost aduse la uscat și au fost îngropate de slujitorii săi.

Tot în această zi pomenirea celor patru ostași din garda împărătească, ce au pătimit împreună cu Sfântul Arian.

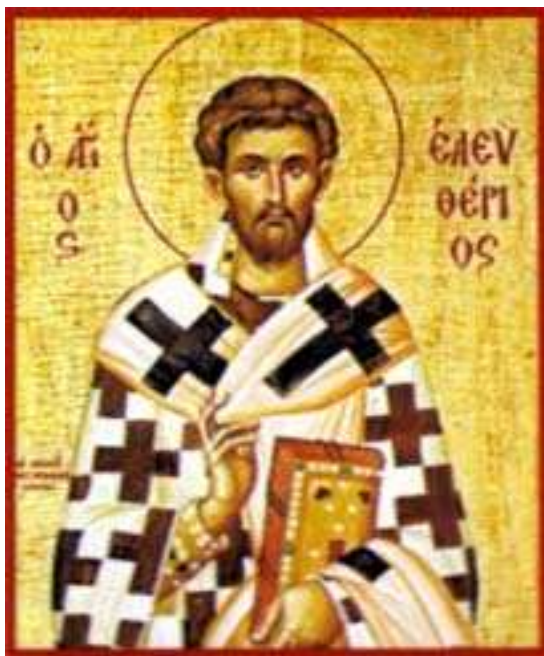
Dioclețian, după ce a chinuit pe sfinți cu felurite chinuri, a aruncat pe Sfântul Arian legat cu lanțuri într-o groapă adâncă și a acoperit groapa cu pământ; a pus deasupra gropii scaunul său și a poruncit ostașilor să joace, zicând: "Să vedem dacă va veni Dumnezeu lui Arian ca să-l scoată din groapa asta". Apoi a plecat la palat. Când s-a dus să se culce, a văzut atârnate deasupra patului piatra și lanțurile purtate de Arian, iar pe Arian așezat pe pat. Împăratul s-a spăimântat și a socotit că este vrăjitor. Atunci l-a aruncat în mare împreună cu cei patru ostași din garda împărătească, ce crezuseră împreună cu el în Hristos. Delfinii au luat moaștele lor, ce se aflau în cei cinci saci în care fuseseră băgați, și le-a scos la țărâm la Alexandria, unde au fost îngropate într-un loc de seamă.

Tot în această zi, pomenirea înfricoșătoarei amenințări a cutremurului ce a fost adus asupra noastră cu iubire de oameni și de care mai presus de orice nădejde ne-a izbăvit Domnul cel iubitor de oameni.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

15 Decembrie

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea Sfântului Mucenic Elefterie.

Sfântul Mucenic Elefterie era din cetatea Romei. De mic a rămas orfan de tată și a fost crescut numai de mama sa Antia, care fusese învățată credința creștină de Sfântul Apostol Pavel. Copilul a fost dus de mama lui la episcopul Anichit și a învățat de la el Sfintele Scripturi. Anichit l-a rânduit în ceata clericilor; când a fost în vârstă de 15 ani l-a hirotonit diacon, la 18 ani preot, iar când a ajuns de 20 de ani a fost făcut episcop al Iliricului. Pentru că învăța și propovăduia pe Hristos a atras pe mulți la credință; de aceea împăratul Adrian a trimis de l-a adus la el. Dus înaintea lui, sfântul a mărturisit că Hristos este Dumnezeu tuturor. La porunca împăratului a fost supus la chinuri pe care le-a îndurat cu

seninătate. Sfătuit de prefectul Coremon, împăratul a făcut un cuptor, care avea țepușe ascuțite, de o parte și de alta. La rugăciunea sfântului către Dumnezeu, Coremon, umplându-se de Duh Sfânt a intrat el întâi în cuptor și a mărturisit că Hristos este Dumnezeu. Din cuptor a ieșit nevătămat și i s-a tăiat capul. A fost aruncat și Sfântul Elefterie în cuptor; dar s-a stins focul și a ieșit sănătos. Apoi a fost legat într-un car tras de cai sălbatici. Dezlegat de îngeri, sfântul a fost dus într-un munte înalt, unde trăia cu animalele sălbatice; aceste fiare se îmblânzeau când sfântul le vorbea cuvintele lui Dumnezeu. Împăratul a trimis ostași ca să-l prindă; dar sfântul i-a îndrumat la Hristos și i-a botezat. Odată cu ei au mai crezut în Hristos și alții ca la cinci sute. Dus la împărat a fost ucis de doi ostași.

Mama lui, Antia, a fost ucisă și ea cu sabia pe când îmbrățișa și săruta pe fiul ei mort.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Antia, mama Sfântului Elefterie, care pe când îmbrățișa pe fiul ei mort, de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul Coremon prefectul, crezând în Hristos și, botezându-se, de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celor doi călăi, care, crezând în Hristos, de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Pavel, care a schimnicit în muntele Latro.

Tot în această zi, pătımirea Sfintei Mucenițe Suzana.

Sfânta Muceniță Suzana a trăit pe vremea împăratului Maximian. Era de loc din Palestina. Tatăl ei era păgân și mama evreică. Sfânta însă a fugit de necredința celor doi; a alergat la Hristos și a primit botezul de la episcopul Silvan. După moartea părinților ei, a împărțit toată averea la săraci și a slobozit din jugul robiei pe robii și roabele sale. S-a îmbrăcat în haine bărbătești, și-a tuns părul și a intrat într-o mănăstire de călugări, schimbându-și numele în Ioan. După ce a trăit acolo douăzeci de ani, a fost clevetită. Venise la mănăstire o schimnică. Socotind că e bărbat, a îndemnat-o la desfrânare. Suzana n-a vrut, așa că schimnica a pârât-o că a încercat să o necinstească. Sfânta s-a plecat bârfelii și a cerut să i se dea canon pentru păcatul de care era învinuită. Când episcopul Elefterupolei a aflat de aceasta, s-a dus la mănăstire și a muștrat pe stareț. Starețul atunci a vrut s-o descălugărească. Fericita, găsindu-se într-o nevoie ca aceasta, a cerut să vina la ea două fecioare și două diaconițe. Și lor le-a destăinuit toată taina ei. Când s-a aflat aceasta, episcopul s-a umplut de uimire; a hirotosit-o diaconiță și a poruncit să fie stareță.

Multe minuni a făcut ea în numele lui Hristos. Când a venit ighemonul Alexandru în Elefterupole și a adus jertfe idolilor, sfânta, de bunăvoie, s-a dus acolo și numai prin rugăciunea ei a dărâmat la pământ idolii. Pârâtă ighemonului, a fost dusă înaintea lui și a fost supusă la felurite chinuri și la sfârșit a fost aruncată în foc. Acolo și-a dat lui Dumnezeu duhul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Elefterie Cubiculariu.

Acest sfânt mucenic, de loc din Constantinopol, strălucea în dreapta credință. Din copilărie fusese crescut la curtea împărătească și acolo primise de la început cele mai mari cinstiri; întrecea în bogății și slava pe toți oamenii acelor vremi. Cuprins de dumnezeiasca dragoste după cele nestricăcioase și veșnice, a socotit pe toate cele pământești ca nimic și a ales să fie mai bine lepădat în curțile Domnului, decât să rămână în locașurile păcătoșilor. Depărtat de lume, era cu ochii minții ațintiți spre Dumnezeu; se îndeletnicea în fiecare zi cu cântări dumnezeiești și plinea toată virtutea.

Dar stricătorul sufletelor noastre, diavolul, n-a suferit să vadă toate acestea; s-a slujit de o slugă a fericitului punându-i în gând să se ducă la împărat și să pârască pe stăpânul său. S-a dus deci sluga la împărat și i-a spus că stăpânul său Elefterie s-a botezat și că a zidit o biserică. I-a mai spus că se închina Celui Răstignit, că batjocorește legiurile și rânduielile împărătești. A mai adăugat că are sub pământ o casă ascunsă, că aduce Dumnezeului creștinilor slujbe de toată noaptea, că-și chinuie trupul cu post, cu plânsete și cu culcări pe pământ. Împăratul s-a aprins de mânie și l-a chemat pe sfânt la el. Când a venit, împăratul i-a pus întrebări, la vedere pașnice și măgulitoare, grăindu-i așa: "De ce ne-ai părăsit, Elefterie? Cum te-ai depărtat atâta vreme de la noi? Cum ai disprețuit dorul nostru și curțile noastre împărătești? Cum ai disprețuit dragostea noastră cea mare și curată ce-ți păstrăm?".

"Împărate, i-a răspuns Sfântul Elefterie, trupul mi-i șubrezit de multe și nenumărate boli; am voit să stau la aer curat ca să-mi recapăt sănătatea".

"Dar pentru ce să te desfășezi numai tu singur, i-a spus împăratul, de aerul cel curat? Pentru ce să te bucuri numai tu singur de bunătatea lui? Pentru ce să nu ne bucurăm împreună, mergând și eu cu tine acolo?".

Sfântul nu i-a dat răspuns la aceste cuvinte. Iar împăratul, îndată ce s-a făcut seară, a trecut râul Sangarin, căci dincolo de acest râu își avea sfântul locuința. S-a uitat pe o ușă ascunsă și a văzut o gaură ca gura unui puț. S-a coborât pe ea și a dat de o biserică frumos împodobită. Cele văzute l-au tulburat. A lăsat mânia la o parte și a început să spună cuvinte lingușitoare, căutând să slăbească tăria fericitului. Dar pentru că izbea cu pumnii în aer, căci n-a putut să-l înduplece pe sfânt cu cuvintele lui, a poruncit să i se taie capul cu sabia, iar cinstitul lui trup să fie aruncat mâncare câinilor și pasărilor. Fericitul și-a dat lui Dumnezeu sufletul, iar trupul lui, care zăcea părăsit, a fost luat de un creștin împodobit cu harul preoției, evlavios și iubitor de Dumnezeu, care l-a înmiresmat cu mir și l-a îngropat într-un loc de seamă.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Vah cel Nou.

Sfântul Mucenic Vah cel Nou era de loc din Palestina și a trăit pe vremea binecredincioșilor împărați Irina și Constantin. Tatăl lui, creștin din moși, strămoși, era căsătorit cu o femeie foarte credincioasă. Ademenit însă de slava deșartă a lumii acesteia și de înșelăciune, s-a lepădat de credința cea adevărată moștenită din strămoși și a trecut la necurata credință a agarenilor. A avut șapte copii, pe care i-a crescut în aceeași rătăcire. Stricându-și viața în necredință, a lăsat, la moartea lui, pe soția lui cu cei șapte copii. Al treilea dintre ei în șirul nașterii, cu numele Dahac, care tălmăcit în elinește înseamnă Ghelasie, nu s-a însurat. Chiar înainte de moartea tatălui său voia să se facă creștin, lucru pe care l-a săvârșit după ce tatăl său a murit. I-a spus mamei sale gândul; ea a consimțit și l-a încurajat. Atunci a plecat de la mama lui și s-a dus la Ierusalim. De acolo, povățuit de un monah, s-a dus în lavra Sfântului Sava, unde a fost învrednicit de Sfântul Botez și i s-a pus numele Vah. Apoi în urma rugăciunilor lui, a fost îmbrăcat cu haina monahală. Ca monah a viețuit bine și s-a întărit în înfrânare și în celelalte virtuți. La porunca stareșului a plecat din mănăstire, că stareșul se temea să nu afle de el agarenii care stăpâneau Palestina. Din întâmplare, sau mai bine-zis din rânduială dumnezeiască, s-a dus la Ierusalim și acolo s-a întâlnit cu mama lui, căreia i-a spus tot ce a făcut; i-a mai spus că-l doare inima că frații lui trăiesc în rătăcire. Când frații lui au auzit aceasta de la mama lor, au trecut la credința în Hristos, afară de unul care a rămas în rătăcire. Acesta a spus agarenilor toate cele făcute de Sfântul Vah. Agarenii l-au căutat, l-au prins și l-au dus la Amira, stăpânul cetății Ierusalimului. Amira l-a trimis la așa-numitul de ei general și la judecători. Înaintea lor a mărturisit pe Hristos, a defăimat ca deșartă credința agarenilor și și-a bătut joc de ea. Pentru asta i s-a tăiat capul.

Trebuie să se știe ca cel întru sfinți părintele nostru Ioan Gură de Aur a fost hirotonit patriarh al Constantinopolului în această zi, din care a și început să se săvârșească de el sărbătoarea Nașterii lui Hristos până la douăzeci și cinci ale lunii, căci unii din Apus veneau și o vesteau de fiecare dată. Pentru aceasta a și fost rostit de el acel Cuvânt apologetic, preafrumos și preafolositor.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

16 Decembrie

În această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea Sfântului și Măritului Prooroc Agheu.

Sfântul și Măritul Prooroc Agheu era din seminția lui Levi și s-a născut în Babilon, pe vremea robiei. Pe când era încă tânăr, a venit din Babilon în Ierusalim și a profețit cu Zaharia 36 de ani. A trăit cu 470 de ani înainte de întruparea lui Hristos. A proorocit lămurit despre întoarcerea poporului și a văzut în parte zidirea templului. Când a murit, a fost îngropat alături de preoți, cu mărirea ca și ei, că și el era de neam preoțesc. Sfântul Prooroc Agheu era un bătrân cu barba rotunda, înalt de statura, vestit în virtute, iubit și cinstit de toți, ca un mare și slăvit prooroc. Numele lui se tălmăcește: "sărbătoare", sau "cel ce sărbătorește", ori "cel ce este sărbătorit".

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Marin.

Sfântul Mucenic Marin a trăit pe vremea împăratului Carin. Era roman de neam și încă de tânăr a făcut parte din senatul roman și a avut dregătorii de cinste. Fiind pârât că e creștin, a fost dus la cercetare. Dar pentru că n-a vrut să jertfească idolilor, a fost supus la multe chinuri. Apoi sfântul a spus împăratului că va merge la altarul idoleșc să aducă jertfă; acolo însă a doborât, cu rugăciunile lui, idolii. Și atunci a primit sfârșitul prin sabie. Tatăl lui și mama lui l-au însoțit până la locul de osândă, fericindu-l.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Prom și Ilarie, care de foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfințirii bisericii Sfântului Mucenic Hristofor, care se află alături de biserica Sfântului Polieuct.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei și făcătoarei de minuni Teofana, împărăteasă, care a fost soția preaînțeleptului împărat Leon.

Sfânta Teofana s-a născut și a crescut în Constantinopol. Era de neam împărătesc, din vestiții Martinachi, fata lui Constantin și a Anei, amândoi de loc din Răsărit. Constantin și Ana se mârșneau și se întristau în fiecare zi că nu aveau copii, și chemau în ajutor pe Sfânta Născătoare de Dumnezeu. Rugăciunile lor și le făceau în cinstita biserică a Maicii Domnului din Vasca. Și se rugau, zicând: "Să ni se dezlege, Doamnă, stăpâna lumii, lipsa de copii, care ne topește pe noi, robii tăi!". Și pentru că s-au rugat cu credință au primit o fetiță. După ce a fost înțârcată și după ce a împlinit șase ani, a învățat Sfintele Scripturi și se împodobește cu tot felul de virtuți. Părinții vedeau toate acestea și se bucurau; se gândeau că nu-i departe ziua când

vor culege roadele unui copil atât de bun. Iar când copila a crescut și a întrecut pe cele asemenea ei, chiar pe cele mai bune dintre ele, s-a făcut căutare de către împărați după o copilă frumoasă și virtuoasă, ca să fie dată soție fiului lor, Leon împăratul. Și au găsit împărații toate aceste bunătăți la Teofana, fiica lui Constantin și a Anei. Atunci toate s-au umplut de bucurie și de veselie.

Dar n-a trecut multă vreme și vicleanul diavol a semănat zăzanie în urechile împăratului Vasile, prin limba lui Santovarin, așa că împăratul a închis pe fiul său Leon împăratul, împreună cu soția sa, trei ani. De sfințirea bisericii Sfântului Prooroc Ilie s-a împăcat cu fiul său, și au ieșit împreună la slujbă.

Când împăratul Vasile l-a lăsat singur împărat pe fiul său Leon, din pricina bolii ce venise peste el, atunci cinstita împărăteasă Teofana trăia în palatele împărătești, dar se îngrijea de mântuirea sufletului ei. Socotea ca nimic mărirea împărătească, iar desfătărilor vieții, ca pe o pânză de păianjen și umbră, le disprețuia; nu înceta zi și noapte să slujească lui Dumnezeu cu psalmi, cântări și rugăciuni și să-L facă îndurător prin milostenii. Purta haine înflorate de porfiră, era înveșmântată pe dinafară cu toate podoabele împărătești, dar pe sub podoabele acestea își chinuia în ascuns trupul în zdrențe. Îi plăcea viețuirea schimnicească și disprețuia mesele bogate și scumpe; se hrănea cu pâine și cu legume. Dădea săracilor banii ce-i cădeau în mână și podoabele, socotite de lume de preț pentru desfătărilor vieții; dădea celor lipsiți hainele ei scumpe; îndestula cu cele de trebuință pe văduve și orfani; îmbogățea cu bani și cu moșii locașurile sărace ale monahilor. Se îngrijea de slugi ca de frați; nu chema niciodată pe nimeni pe nume, ci tuturora le spunea: "Domnule". Nu rostea jurământ cu limba ei și nici minciună sau ocară nu ieșea de pe buzele ei. Niciodată nu a încetat să se întristeze și să jalească pe ascuns, să ude așternutul ei cu lacrimi. Cei din jurul ei vedeau patul ei acoperit cu așternuturi țesute cu aur; dar când se lăsa noaptea, împărăteasa părăsea patul și se culca jos, pe podea, pe care așternea o rogojină și zdrențe de păr. Se scula din ceas în ceas ca să înalte laude lui Dumnezeu. De aceea, din pricina viețuirii sale prea aspre, s-a îmbolnăvit. Dar și boala a fost pentru ea prilej de înfrânare; n-a încetat să împartă pâine la săraci, iar gura ei, obișnuită cu grăirea dumnezeieștilor cântări, nu contenea să grăiască graiurile sfinte ale lui David; nu trecea cu vederea să laude de șapte ori pe zi pe Domnul. Niciodată n-a dormit somn de odihnă fără lacrimi. O durea inima de suferințele celorlalți; se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi pentru ei; întindea mâna de ajutor celor osteniți, sprijinea pe văduve, era bucurie și mângâiere celor împresurați de necazuri și nevoi.

De dragul lui Hristos s-a lepădat de lume și de toate cele din lume; a luat jugul cel bun al Domnului, a ridicat pe umerii ei crucea și n-a fost lipsită de bunătățile cele făgăduite. Simțind că pleacă din trup și din lume, a chemat pe toți să o sărute cu sărutarea cea mai de pe urmă, și așa și-a dat în pace lui Dumnezeu sufletul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

17 Decembrie

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Daniel și a Sfinților trei Tineri: Anania, Azaria și Misail.

Acest fericit prooroc Daniel era din seminția lui Iuda, dintr-un neam care se găsea în slujba împărătească. S-a născut în Vitora cea de sus. Încă de pe când era copil a fost dus rob din Iudeea în țara haldeilor și a proorocit 70 de ani. A trăit cu 460 de ani înainte de întruparea lui Hristos. Era bărbat tare înțelept, iar iudeii socoteau că este eunuc. A plâns mult pentru popor și pentru cetatea Ierusalimului. Prin post se înfrâna de la orice mâncare dorită. Era uscățiv la față, dar foarte frumos, cu harul Celui Preaînalt.

Cei trei Tineri, după cum spune istoria, erau din sfânta cetate a Ierusalimului. Tatăl lor se numea Iezechia, iar mama lor Caligona. Iezechia, când era bolnav, a cutezat să ceară lui Dumnezeu să nu-l dea morții, căci a păzit cele plăcute înaintea Lui; iar Dumnezeu i-a mai adăugat 15 ani la anii vieții lui. Când Ierusalimul a fost înconjurat și robit de Nabucodonosor, împăratul

babilonienilor, au fost luați și ei robi împreună cu Proorocul Daniel și duși în Babilon. Pentru virtutea lor, au fost puși mai-mari peste treburile împăratului.

Mai târziu, pentru că au batjocorit chipul pe care-l făcuse și-l ridicase împăratul și pentru că nu s-au închinat lui, au fost aruncați într-un cuptor ars de șapte ori. Acolo ei cântau psalmi lui Dumnezeu. Împăratul văzând minunea, a mărturisit că mare este Dumnezeul preaslăvit de cei trei Tineri. Căci văpaia se prefăcuse în rouă, iar ei rămăseseră nevătămați.

Daniel n-a fost aruncat în cuptor, deși trăia, locuia și petrecea împreună cu cei trei Tineri, și din pricina lui fuseseră aceia cinstiți. Pricina n-o putem afla din Sfânta Scriptură, pentru că Scriptura a trecut-o sub tăcere. Dar după cum mi se pare mie și după cum este și adevărat, pricina pentru care n-a fost aruncat Daniel în cuptor a fost aceea că lui i se pusese numele Baltazar, iar la babilonieni numele acesta era nume de covârșitoare cinste, nume de dumnezeu. Deci pentru ca să nu creadă babilonienii, care fără judecată îndumnezeiau focul, că minunea din cuptor a făcut-o Baltazar, a rânduit Dumnezeu ca Daniel, care purta numele dumnezeului lor, să nu intre în cuptor și nici să nu se vorbească deloc de Daniel în istorisirea minunii din cuptor.

Sfinții trei Tineri, după izbăvirea lor, mai presus de cuget, din foc, după ce dobândiseră iarăși cinstea de mai înainte și după ce au trăit cu cinste toată viața lor, s-au săvârșit cu pace împreună cu Daniel.

Spun unii că după moartea lui Nabucodonosor și a celorlalți împărați de după el, care cinsteau pe Daniel și pe cei trei Tineri, s-a ridicat un alt împărat cu numele Atic. Acesta a făcut cercetare sfinților. Înfruntat de ei, a poruncit să li se taie capetele. Când a fost tăiat capul lui Misail, Azaria și-a întins haina și i-a prins capul; la fel și Anania a prins capul tăiat al lui Azaria, iar Daniel a întins haina lui și a prins capul lui Anania. În urmă i s-a tăiat și lui capul. Se spune că după tăiere, capetele lor s-au lipit de trupuri, iar îngerul Domnului i-a luat și i-a dus în muntele Gheval, unde i-a pus sub o stâncă. După 400 de ani, la Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, au înviat și ei și iarăși au adormit.

Hramul lor se săvârșește în biserica cea mare. Am primit de la părinți să prăznuim pomenirea lor cu șapte zile înainte de arătarea Stăpânului și de venirea dumnezeiască în trup a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pentru că după părerea mea și ei sunt din seminția lui Iuda, din care se pogoară, în ce privește neamul, și Mântuitorul tuturor Hristos.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Patermutie, Copri și Alexandru, care au suferit mucenicia pe vremea lui Iulian Apostatul.

Acești sfinți mucenici au pățimit pe vremea lui Iulian Apostatul. Duceau viață de sihaștri în pustiul Egiptului. Când Apostatul a plecat cu război împotriva persilor a auzit și de sfinții aceștia și a trimis de i-a adus la el. A întrebat pe Patermutie de câți ani este. Patermutie i-a răspuns că de 75 de ani. A întrebat și pe Copri. Copri i-a răspuns că e de 45 de ani. Atunci tiranul a poruncit să fie scos afară Patermutie. Cu felurite lingușiri a înduplecat pe Copri să se lepede de Hristos. Patermutie i-a adus aminte de viața lui schimnicească de mai înainte, de ostenele și de postul lui și l-a întors iarăși la credința în Hristos. Și îndată a poruncit tiranul să-i taie lui Copri limba și să-l întindă pe un grătar înroșit în foc. Când a fost dus spre grătar s-a spăimântat. Sfântul Patermutie l-a încurajat din nou și a intrat cu el pe grătar și au ieșit nevătămați. Apoi au fost aruncați într-un cuptor cu foc. Odată cu ei a intrat și monahul Alexandru, care a mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos. Ieșind toți trei nevătămați, li s-au tăiat capetele, la porunca tiranului.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului și pururea pomenitului mărturisitor Dunale, care și-a schimbat numele în Ștefan.

Cuviosul și pururea pomenitul Dunale era stăpânul unei insule, numită de unii Nivertis, iar de alții Veroi, alături de Gadira, înconjurată de apele oceanului. Era foarte bogat. Fiind crescut însă în curatele învățături creștinești, trăia mai mult cu Dumnezeu decât cu oamenii. De aceea, socotind totul în lume lucruri de nimic a lăsat pe fiii lui stăpâni pe insula și pe bogăția lui, s-a dus la Roma și a îmbrăcat haina călugărească. Apoi s-a dus în vestita cetate Constantinopol. Acolo a stat de vorbă cu împărații Porfirogeneți, Constantin și Roman. Împărații l-au trimis la Ierusalim, căci aceasta le ceruse fericitul.

Ajuns la Ierusalim și-a împlinit dorința; a fost îmbrăcat cu marea schimă de Hristodul, patriarhul de atunci al Ierusalimului și s-a numit Ștefan. A suferit multe ocări și bătăi de la nelegiuții saracini, pentru că nu își rădea barba. S-a dus înapoi în Egipt, unde a fost prins și băgat la închisoare cu cei doi preoți care-l însoțeau. Șase luni a îndurat foamea, setea și alte chinuri. După aceste luni a fost trimis iar la Amira, stăpânul Egiptului. Din porunca lui, a fost legat pururea pomenitul cu lanțuri și silit să se lepede de Hristos. S-a împotrivit cu tărie. Și pentru că n-a fost biruit, ci dimpotrivă mărturisea cu îndrăzneală pe Domnul nostru Iisus Hristos, a fost supus la multe și nenumărate chinuri. De pe urma lor s-a îmbolnăvit și de boală a părăsit viața aceasta de aici, vestindu-i-se mai dinainte, de la Dumnezeu, săvârșirea sa.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iahu.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Dionisie cel Nou, cel din Zachint, care a fost arhiepiscop al Egeinei și care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Nichita.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

18 Decembrie

În această lună, în ziua a optsprezecea pomenirea Sfântului Mucenic Sebastian și Zoe soția lui și a celor împreună cu el: Tranchilin, Nicostrat, Claudie, Castor, Tiburtie, Castul, Marcelin și Marcu.

Dintre acești sfinți mucenici, Sebastian a făcut parte din senatul roman pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian. Era de loc din orașul Milan și a adus pe mulți la dreapta credință. Marcelin și Marcu, frați buni și oameni cu vază și în privința neamului și în privința bogăției, au stat închiși" în temniță vreme îndelungată; au fost supuși la multe feluri de chinuri și era să li se taie capetele.

Dar Tranchilin, tatăl lor, elin fiind, și mama lor Maria, erau cât pe-aci să-i împiedice prin plânsetele lor să sufere pentru Hristos. Și poate că s-ar fi întâmplat aceasta, dacă fericitul întru pomenire Sebastian n-ar fi pășit atunci cu îndrăzneală, el, cel dintâi

(că, mai înainte Sebastian căuta să se țină ascuns, pentru ca să aducă pe tănuite pe mulți la credință) și n-ar fi întărit în credință nu numai pe Marcelin și Marcu, ci trăgând la credință și pe tatăl lor, pe Tranchilin prefectul, pe care l-a învățat credința creștină și a crezut. Îndată dar prefectul a chemat la dânsul pe preafericitul Sebastian și pe preotul Policarp; le-a cerut să-i facă parte de mântuire și să-l vindece de boala de care suferea. Tranchilin a scăpat de boală, a crezut în Hristos din tot sufletul, a zdrobit idolii din casa lui și s-a botezat.

Fericitul Galu episcopul a hirotonit pe cei doi frați, pe Marcelin și Marcu, diaconi, iar pe tatăl lor preot. Pe Sebastian l-a făcut apărător al Bisercii. Pornindu-se prigoana împotriva creștinilor împreună cu aceștia au fost prinși și Nicostrat, Claudie, Castor, Tiburtie, Castul și Zoe. Au fost chinuiți în felurite chipuri și și-au sfârșit viața. Sfântul Sebastian a fost chemat de Dioclețian la el; a fost cercetat și pentru că a mărturisit cu îndrăzneală dreapta credință s-a tras în el cu săgeți ca într-o țintă, i-a fost bătut trupul cu ciomege și tăiat în bucăți; și așa și-a dat lui Dumnezeu duhul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Paternutie, Coprie și Alexandru, pustnici în Egipt.

Paternutie a fost la început păgân și capul unei bande de hoți, dar după ce s-a căit de păcatele sale a fost botezat și s-a retras în deșert. Pustnicul și-a dedicat toată viața îngrijirii bolnavilor și îngropării morților. Pentru faptele bune și nevoințele sale, Paternutie a primit de la Dumnezeu darul facerii de minuni.

Preotul Coprie a fost martor al faptelor părintelui Patermutie și a păstrat însemnări despre viața și minunile acestuia. Sf. Coprie a povestit această Viață preotului Rufin, care la rândul său a povestit-o lui Paladie, Episcopul din Hellenopolis, care a inclus narațiunea în cartea sa *Istoria Lausiacă*.

Odată, Sf. Coprie se contrazicea puternic cu un eretic maniheu și văzând că nu era chip să-l convingă de eretismul său, a propus să se aprindă un foc mare și să intre amândoi în el ca să arate Dumnezeu credința fiecăruia. Ereticul nu a avut curaj să intre dar Sf. Coprie intrând în mijlocul flăcărilor a rămas nevătămat. Oamenii l-au slăvit pe Sf. Coprie pentru credința lui și l-au aruncat și pe eretic în foc. Acesta a sărit ars și pârjolit de flăcări încercând să fugă. Oamenii l-au prins din nou și l-au mai împins o dată în foc, până când Sf. Coprie a liniștit mulțimea și l-a lăsat pe eretic să plece.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Eviot.

Sfântul Mucenic Eviot a trăit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian. Era din locul numit Opsichiu, unde se și născuse. Prin viața lui virtuoaasă și prin minunile ce săvârșea în fiecare zi, aducea pe mulți la Domnul. De aceea a suferit nenumărate necazuri de la elini: lipsirea de averi, lanțuri, biciuiri și tot felul de chinuri pe care le-a răbdat fără cârtire, dar a rămas nevătămat. Aceasta a adus pe mulți la credința în Hristos, și sfântul i-a botezat în biserica de acolo, sfințită de Sfinții Apostoli Pavel și Sila.

Pentru aceasta Leontie, ighemonul Cizicului, a trimis de l-a adus la el. Și a fost din nou supus la chinuri, dar a rămas teafăr. Apoi a fost aruncat în temniță. Săvârșind mari minuni, a făcut pe mulți elini creștini. Aceasta l-a înfuriat cumplit pe tiran, așa că a poruncit celor ce se luptă cu sabia, gladiatorilor, să-l junghie. Dar întineric a căzut pe ochii lor și s-au junghiat unii pe alții. Rămas nevătămat, mucenicul a fost dus la închisoare. Pe când era închis s-a auzit că împăratul Constantin cel Mare, a pornit război contra tiranului și că vine din părțile Apusului spre Răsărit. Tiranul, de teamă, a poruncit să fie sloboziți toți din legături. O dată cu aceia a fost slobozit și fericitul acesta Eviot și s-a dus acasă. A mai trăit cinci ani și și-a dat cu pace lui Dumnezeu duhul.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Flor, episcopul Aminsului.

Cuviosul Părintele nostru Flor a trăit în Constantinopol pe vremea împăraților Justin cel Nou, Tiberie și Mauriciu. Pe tatăl său îl chema tot Flor, iar pe mama lui Eufimia. Era iscusit în toată știința și în cea elinească și în aceea a Sfințelor și dumnezeieștilor Scripturi. Mai întâi a fost scriitor împărătesc, apoi a fost ridicat la dregătoria de patrician. S-a însurat și a avut copii. Murindu-i femeia și copiii de ciumă, a dus viață călugărească la una din moșiile lui din Anaplu. Pentru virtutea lui cea mare a fost făcut episcop al Aminsului. În eparhie a povățuit bine turma încredințată lui, a făcut multe minuni și s-a mutat la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Foca și Ermil, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Zaheu diaconul și Alfie citețul, care au pătimit în Cezareea.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei și făcătoarei de minuni Sofia.

Tot în această zi, pomenirea sfințirii cinstitei biserici a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Halcopratia.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului părintelui nostru Mihail Sincelul, mărturisitorul.

Cuviosul Părintele nostru Mihail Sincelul era din cetatea Ierusalimului, fiul unor părinți binecredincioși. După ce a învățat bine înțelepciunea elinilor și a noastră a creștinilor, a îmbrățișat viața singuratică. La moartea tatălui său, mama lui și cu fiicele ei au intrat într-o mănăstire și s-au călugărit; iar el s-a dus la mănăstirea Sfântului Sava și s-a tuns călugăr. În mănăstire, Sfântul Mihail a viețuit bine și a plăcut lui Dumnezeu și s-a supus la tot felul de nevoițe pustnicești. Pentru aceasta a fost învrednicit cu harul preoției. Apoi a intrat într-o peșteră liniștită. Aici veneau des la el Teodor și Teofan mărturisitorii și filozofii. Episcopul Ierusalimului l-a făcut pe fericitul Mihail sincel, iar pe dumnezeieștii frați buni, Teodor și Teofan, preoți.

După trecere de câțva vreme, s-a iscat în bătrâna Romă o erezie. Întâistătătorul sfintei cetăți a Ierusalimului a primit scrisori de la romani ca să trimită niște oameni pricepuți, care să fie în stare să pună capăt pricinii iscate acolo. Și întâistătătorul Ierusalimului a trimis la Roma pentru un lucru de nevoie ca acesta pe Mihail și pe frații Teodor și Teofan. Le-a mai poruncit ca în trecere să dea niște scrisori sinodale împăratului Leon Armeanul, luptătorul împotriva sfintelor icoane, și lui Teodot, patriarhul de atunci al Constantinopolului. Acești trei cuvioși au dat ascultare celui ce i-a trimis, au dat scrisorile și au spus și ei multe cuvinte de învățătură, celor ce grăiau împotriva sfintelor icoane. La porunca tiranului împărat au fost bătuți cumplit și aruncați în închisoare. Dar pentru că sfinții nu s-au plecat învățăturilor lor greșite, tiranul i-a bătut din nou. Pe Teodor și Teofan i-a osândit cu surghiunul, iar pe fericitul Mihail și pe fratele său Iov i-a închis în pretoriu. De acolo Sfântul Mihail a fost trimis împreună cu ucenicul lui într-o mănăstire din Plusiada, după ce a fost legat cu lanțuri grele de gât, de Mihail Cepeleagul. Din pricina multor chinuri și a vârstei înaintate, s-a îmbolnăvit de curgere de ochi și s-a îngheboșat; dar fericitul Mihail a rămas neclintit, ca un diamant. Când s-au suit pe tronul împărătesc împărății Teodora și Mihail și au dat voie ca să cinstească oricine cu îndrăznire icoanele sfinților, au fost chemați toți cei surghiuniți și au fost învredniciți cu mari dregătorii. Împărăteasa l-a rugat atunci și pe acest mare mărturisitor să primească scaunul patriarhal al Constantinopolului. El n-a vrut și a fost făcut patriarh Sfântul Metodie. Sfântul a fost cinstit iarăși cu vrednicie de sincel și a primit întru a sa stăpânire și odihnă cea mai mare mănăstire din țară. După ce a trăit și restul vieții în chip cuvios și bineplăcut lui Dumnezeu, în vârstă de 85 de ani, s-a mutat în pace la Dumnezeu, în ziua a optsprezecea a lunii decembrie.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Modest, arhiepiscopul Ierusalimului.

Cel întru sfinți Părintele nostru Modest, patriarhul Ierusalimului, s-a născut din părinți ortodocși, în orașul Sebastia. Tatăl său se numea Eusebiu, iar mama lui Teodula era stearpă. La rugăciunea celor doi soți, Dumnezeu le-a dat un fiu, pe acest mare părinte, după 40 de ani de împreună-viețuire. După nașterea acestui mare părinte, tatăl său a fost pârât lui Maximian că este

creștin. A fost legat și închis în temniță. Când a auzit Teodula s-a dus și ea la închisoare cu copilul. Acolo, rugându-se amândoi Domnului, și-au dat în pace, în mâinile îngerilor, duhurile lor, și au fost mucenici prin voință. Paznicii închisorii i-au găsit morți, iar pe copil viu între ei. L-au luat și l-au dus lui Maximian. Copilul era de cinci luni. Văzând Maximian că e frumos și plăcut, l-a dat unui senator să-l crească bine, ca să ajungă vrednic să slujească lui Zeus. Pe când era crescut de acela, fericitul Modest a aflat cine i-au fost părinții și că au murit pentru Hristos. La vârsta de 13 ani a dat peste un dascăl creștin. Acesta l-a învățat dreapta credință și s-a lipit fericitul cu tot sufletul de ea. Avea însă o durere, că trăiește cu elinii.

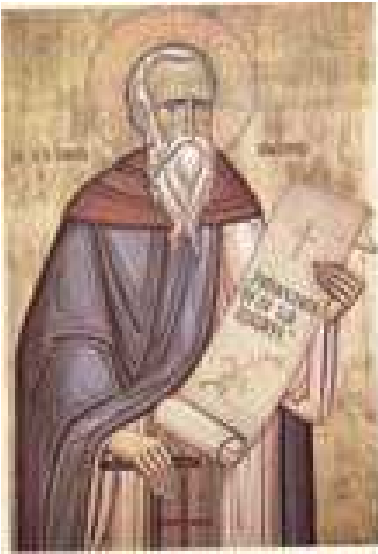
Odată împăratul Maximian a poruncit ca toată lumea să aducă jertfa idolilor. Atunci fericitul s-a dus la mormântul părinților lui și s-a rugat lor din toată inima să-l scape din mâna elinilor ca să fie învrednicit și de dumnezeiescul

Botez. Și l-a găsit un argintar din Atena care l-a luat cu el și l-a dus la Atena. Pe cale a făcut sfântul felurite minuni. Ajunși la Atena, l-a dus la arhiereu ca să-l învețe tainele credinței și să-l boteze. Pe când se săvârșea Botezul, argintarul a văzut că s-a pogorât un stâlp de foc din cer și s-a sprijinit pe capul celui ce se boteza. După botez a vindecat de o boală aducătoare de moarte pe fratele argintarului, numai cu rugăciunile și cu atingerea mâinii. A vindecat și pe un om îndrăcit. Mai târziu au murit argintarul și soția lui. Argintarul îl înscrisese și pe el în testament ca moștenitor, împreună cu fiii lui. Sfântul însă a dăruit partea sa de moștenire fiilor argintarului, iar el s-a dus în locuri pustii de tot și trăia acolo în schimnicie. Fiii argintarului, văzându-l cinstit de toți, de invidie n-au mai putut răbda. Și când au plecat pentru negoțatorie, l-au înduplecat pe fericit să meargă cu ei. În Egipt l-au vândut rob unui necredincios, de la care a avut multe de suferit, vreme de șapte ani. Cu rugăciunile stăruitoare către Dumnezeu, l-a izbăvit pe stăpânul lui de rățacirea păgânească și l-a înduplecat să se boteze. L-a vindecat și de o boală grea. După moartea stăpânului lui s-a dus să se închine Mormântului celui de viață purtător al Domnului. Apoi s-a dus la Muntele Sinai; și acolo slujind lui Dumnezeu a săvârșit multe minuni.

La moartea arhiereului Ierusalimului, fericitul Modest, cu descoperire dumnezeiască, a fost hirotonit arhiereu al Ierusalimului în al cincizeci și nouălea an al vieții lui. A făcut multe minuni și ca arhiereu. Pe fiii argintarului care veniseră la Ierusalim pentru negoțatorie și care îl vânduseră în Egipt și nu știau ca el e arhiereul cetății, nu numai că nu s-a răzbunat pentru cele făcute, dar i-a și primit cu dragoste; i-a găzduit cu bunăvoință și le-a făcut bine cu dărnicie. Și astfel acest mare părinte viețuind cu cuviosie, ca arhiereu 38 de ani, iar de totul ani 97, s-a mutat în veșnicele locașuri.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Cuviosului Părintele nostru Daniil Sihastrul.

Acest cuvios părinte s-a născut din părinți dreptmăritori creștini într-un sat nu departe de Rădăuți. Din copilărie cuprins de o deosebită râvnă către cele

duhovnicești a părăsit casa părintească și a trăit o vreme în obștea cuvioșilor părinți de la biserica Sfântul Nicolae din Rădăuți, nevoindu-se la sporirea credinței și a faptelor bune, iubind foarte mult rugăciunea și privegherile de toată noaptea.

Îmbogățindu-se în cunoștințele teologice din citirea cărților de slujbă și din sfinții părinți, arătând ascultare și smerenie în toate cele încredințate de starețul acestei sfinte obști călugărești de la Catedrala din Rădăuți, a primit chipul îngeresc al vieții călugărești, cu numele de David.

Râvna spre și mai multe nevoițe duhovnicești l-a mânat la mănăstirea Sfântului Lavrenție, aproape de satul Laura de astăzi. În acest loc de sihăstrie, ziua lucra împreună cu toți ostenitorii sfinteii mănăstiri, iar noaptea, în chilia sa, petrecea în neconținută rugăciune și priveghere. Cunoscându-i râvna și simțindu-i dorința neîncetată după Dumnezeu, la sfatul părintelui său duhovnicesc, starețul acestei Lavre i-a dat schima cea mare, primind numele de Daniil.

Nu după multă vreme de la primirea stării de schimnic, cu binecuvântarea starețului său, se retrage în locurile tainice ale codrului, lângă pârâul cu numele Viteu, localitatea Putna, unde cu ajutorul ciobanilor și al altor iubitori de viață duhovnicească și-a săpat într-o stâncă o chilie pe care o vedem și astăzi, nu departe de Mănăstirea Putna.

Cunoscut ca mare nevoitor și stăruitor în rugăciune, Cuviosul Daniil este cercetat de foarte mulți credincioși spre a-i cere sfat și îndrumare de învățătură și trăire creștinească și a se ruga lui Dumnezeu pentru vindecare de bolile sufletești și trupești. Un alt loc unde a sihăstrit Cuviosul Daniil este și stâncă Șoimului, lângă Voroneț, unde, de asemenea, era căutat de credincioși pentru folosul lor duhovnicesc.

Între nenumărații săi fii duhovnicești care-l cercetau adesea, pomenim pe dreptcredinciosul voievod Ștefan cel Mare, așa cum arată cronicile și multe alte însemnări din paginile de istorie a neamului și Bisericii noastre strămoșești.

Cuvintele încrustate pe piatra de mormânt a cuviosului Daniil, pusă de Dreptcredinciosul Voievod Ștefan cel Mare: "Acesta este mormântul părintelui nostru David, schimnicul Daniil", arată legătura duhovnicească a fiului cu părintele său duhovnicesc. De aici și rânduiala statornicită de Biserica noastră ca acești doi mari bărbați preaiubitori de Dumnezeu să fie cinstiți deopotrivă ca unii care au fost uniți în rugăciune, în credința curată și în iubire de Biserică și neam.

După îngroparea sa, în biserica mănăstirii Voroneț, unde a povățuit multă vreme pe ostenitorii acelei obști, Sfântul Cuvios Daniil a fost și este cinstit ca părinte duhovnicesc, pomenit fiind împreună cu Sfântul și Marele Mucenic Gheorghe, ca ocrotitori ai acelei Sfinte Mănăstiri. La mormântul său străjuiește un sfeșnic cu lumânare aprinsă, iar credincioșii vin continuu spre a primi binecuvântare și ajutor duhovnicesc, dobândind vindecări de bolile sufletești și trupești, așa cum se arată în diferite scrieri până în vremea noastră.

Chipul Cuviosului Părinte Daniil Sihastrul este zugrăvit alături de cel al Mitropolitului Grigore Roșca, alt fiu duhovnicesc al său, pe peretele exterior al Bisericii Voroneț, deasupra ușii de intrare, pe latura de sud a acesteia. Pe pergamentul pe care Cuviosul Daniil îl ține în mână stă scris: Veniți fraților, de mă ascultați, învăța-vă-voi frica Domnului...".

Aceasta frică de Dumnezeu, care este începutul înțelepciunii, să ne călăuzească în toate zilele vieții noastre cu rugăciunile Sfântului Cuviosului Părintele nostru Daniil Sihastrul. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Duminica Sfinților Strămoși

În această zi, în Duminica dinaintea Nașterii lui Hristos, s-a rânduit de sfinții și de Dumnezeu purtătorii părinți să se facă pomenire de toți dreptii părinți care din veac au bineplăcut lui Dumnezeu, de la Adam și până la Iosif, logodnicul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, după neamuri, precum i-a numărat istoricește Evanghelistul Matei. La fel, tot în această zi, se face pomenirea proorocilor și proorocițelor.

Pomenirea celor întâi zidiți, Adam și Eva.

Pomenirea dreptului Abel, fiul lui Adam.

Pomenirea dreptului Set, fiul lui Adam.

Pomenirea dreptului Enos, fiul lui Set.

Pomenirea dreptului Cainan, fiul lui Enos.

Pomenirea dreptului Maleleil, fiul lui Cainan.

Pomenirea dreptului Iared, fiul lui Maleleil.

Pomenirea dreptului Enoh, fiul lui Iared.

Pomenirea dreptului Matusalem, fiul lui Enoh.

Pomenirea dreptului Lameh, fiul lui Matusalem.

Pomenirea dreptului Noe, fiul lui Lameh.

Pomenirea dreptului Sem, fiul lui Noe.

Pomenirea dreptului Iafet, fiul lui Noe.

Pomenirea dreptului Arfaxad, fiul lui Sem.

Pomenirea dreptului Cainan, fiul lui Arfaxad.

Pomenirea dreptului Selah, fiul lui Cainan.

Pomenirea dreptului Eber, fiul lui Selah, de la care și iudeii s-au numit evrei.

Pomenirea dreptului Peleg, fiul lui Eber.

Pomenirea lui Ragav, fiul lui Peleg.

Pomenirea dreptului Serug, fiul lui Ragav.

Pomenirea dreptului Nahor, fiul lui Serug.

Pomenirea dreptului Terah, fiul lui Nahor.

Pomenirea dreptului patriarh Avraam, fiul lui Terah.

Pomenirea patriarhului Isaac, fiul lui Avraam.

Pomenirea patriarhului Iacob, fiul lui Isaac.

Pomenirea patriarhului Ruben, întâiul fiu al lui Iacob.

Pomenirea patriarhului Simeon, al doilea fiu al lui Iacob.

Pomenirea patriarhului Levi, al treilea fiu al lui Iacob, din care este seminția levitică.

Pomenirea patriarhului Iuda, fiul lui Iacob, din a cărei seminție S-a născut Hristos.

Pomenirea patriarhului Zabulon, fiul lui Iacob, a cărei seminție este pe țărmul mării.

Pomenirea patriarhului Isahar, fiul lui Iacob, a cărei seminție lucrează pământul.

Pomenirea patriarhului Dan, fiul lui Iacob, din a cărei seminție sunt judecătorii.

Pomenirea patriarhului Gad, fiul lui Iacob a cărei seminție este furată sau fură.

Pomenirea patriarhului Așer, fiul lui Iacob, a cărei seminție e bogată, cu recolte bogate pe ogoare.

Pomenirea patriarhului Neftali, fiul lui Iacob, a cărei seminție este numeroasă.

Pomenirea patriarhului Iosif, fiul lui Iacob, a cărei seminție este slăvită și vestită.

Pomenirea patriarhului Veniamin, fiul lui Iacob, a cărei seminție din sălbatică a ajuns blând.

**Pomenirea lui Fares și Zara, gemenii, fiii patriarhului Iuda.
Pomenirea lui Esrom, fiul lui Fares.**

Pomenirea lui Aram, fiul lui Esrom.

Pomenirea lui Aminadav, fiul lui Aram.

Pomenirea lui Naason, fiul lui Aminadav.

Pomenirea lui Salmon, fiul lui Naason.

Pomenirea lui Booz, fiul lui Salmon.

Pomenirea lui Obed, fiul lui Booz, care s-a născut din Rut.

Pomenirea lui Iesei, fiul lui Obed.

Pomenirea lui David împăratul, fiul lui Iesei.

Pomenirea lui Solomon împăratul, fiul lui David.

Pomenirea lui Roboam împăratul, fiul lui Solomon.

Pomenirea lui Abia împăratul, fiul lui Roboam.

Pomenirea lui Asa împăratul, fiul lui Abia.

Pomenirea lui Iosafat împăratul, fiul lui Asa.

Pomenirea lui Ioram împăratul, fiul lui Iosafat.

Pomenirea lui Ozia împăratul, fiul lui Ioram.

Pomenirea lui Ioatan împăratul, fiul lui Ozia.

Pomenirea lui Ahaz împăratul, fiul lui Ioatan.

Pomenirea lui Iezechia împăratul, fiul lui Ahaz.

Pomenirea lui Manasi împăratul, fiul lui Iezechia.

Pomenirea lui Amon împăratul, fiul lui Manasi.

Pomenirea lui Iosia împăratul, fiul lui Amon.

Pomenirea lui Iehonia împăratul, fiul lui Iosia.

Pomenirea lui Salatiel, fiul lui Iehonia

Pomenirea lui Zorobabel, fiul lui Salatiel, care a ridicat templul din Ierusalim ce fusese ars.

Pomenirea lui Abiud, fiul lui Zorobabel.

Pomenirea lui Eliachim, fiul lui Abiud.

Pomenirea lui Azor, fiul lui Eliachim.

Pomenirea lui Sadoc, fiul lui Azor.

Pomenirea lui Ahim, fiul lui Sadoc.

Pomenirea lui Eliud, fiul lui Ahim.

Pomenirea lui Eleazar, fiul lui Eliud.

Pomenirea lui Matan, fiul lui Eleazar.

Pomenirea lui Iacob, fiul lui Matan.

Pomenirea lui Iosif, logodnicul, fiul lui Iacob.

Pomenirea dreptului Melhisedec.

Pomenirea dreptului Iov.

Pomenirea Proorocilor Moise, Or, și Aaron, preoți.

Pomenirea lui Isus, fiul lui Navi.

Pomenirea Sfântului Prooroc Samuel.

Pomenirea Proorocului Natan.

Pomenirea Sfântului Prooroc Daniel.

Pomenirea Sfinților trei Tineri.

Pomenirea dreptei Sarra, femeia lui Avraam.

Pomenirea dreptei Raveca (Rebeca), soția lui Isaac.

Pomenirea dreptei Lia, întâia soție a lui Iacob.

Pomenirea dreptei Rahila, a doua soție a lui Iacob.

Pomenirea dreptei Asineta, soția lui Iosif cel prea frumos.

Pomenirea dreptei Mariam, sora lui Moise.

Pomenirea dreptei Debora, care a judecat pe Israel.

Pomenirea dreptei Rut.

Pomenirea dreptei Saraftia, la care a fost trimis Ilie.

Pomenirea dreptei Sumanitida, care a găzduit pe Elisei

Pomenirea dreptei Iudita, care a ucis pe Olofern.

Pomenirea dreptei Estera, care a izbăvit pe Israel de moarte.

Pomenirea dreptei Ana, mama Proorocului Samuel.

Pomenirea dreptei Suzana.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

19 Decembrie

În această lună, în ziua a nouăsprezecea pomenirea Sfântului Mucenic Bonifaciu și a sfintei Aglaia Romana.

Sfântul Bonifaciu a trăit pe vremea împăratului Dioclețian (284-305). Era

robul unei femei de neam mare, cu numele Aglaia, fiica lui Acacius, proconsulul Romei. Bonifaciu trăia în păcate trupești cu stăpâna lui și era și bețiv, dar era milostiv, iubitor de străini, îndestula cu dragă inimă pe cei lipsiți, își pleca urechea și inima la suferințele și rugămințile oamenilor. La fel și stăpâna lui era milostivă și iubitoare de mucenici.

Într-una din zile i-a zis lui Bonifaciu: "Du-te în Răsărit, unde sfinții sunt chinuiți și adu-mi moaște de sfinți, ca să le avem spre ajutor și mântuire sufletească". Bonifaciu i-a răspuns, râzând: "Dacă-ți voi aduce moaștele mele, ai să le primești?". "Nu mi-i de glumă", i-a spus Aglaia. Apoi i-a dat unele sfaturi, și s-a

rugat pentru el, i-a dat bani și l-a liberat. Și a plecat Bonifaciu însoțit de doisprezece robi cu aur mult în Tarsul Ciliciei, unde sfinții erau chinuiți. A găsit acolo pe sfinți pătimind și suferind pentru Hristos. Le-a sărutat lanțurile și rănilor. Dar aprinzându-se de râvnă dumnezeiască, s-a dus înaintea ighemonului și a mărturisit că este creștin. A fost prins și supus la multe și felurite chinuri, pe care le-a răbdat cu seninătate, ceea ce a adus la Hristos 50 de bărbați care au și fost botezați. Apoi i s-a tăiat capul.

Robii, care veniseră cu el din Roma, nu știau de cele ce se petrecuseră. Când au auzit de la ostași cu de-amănuntul chinurile lui și că s-a săvârșit pătimind, s-au dus să-i caute moaștele. Le-au găsit și au căzut peste ele; au plâns, le-au sărutat și-i cereau iertare. Au cumpărat trupul cu 500 de galbeni, l-au uns cu mir, l-au înfășurat în giulgiuri și l-au dus la Roma. Aglaia, stăpâna lui, prin descoperire îngerească, a aflat totul. A ieșit întru întâmpinarea lui ca să-l primească și să-l cinstească precum se cuvenea. L-a îngropat la 50 de stadii de Roma. Mai târziu a zidit o biserică măreață în numele lui, în mijlocul Romei, și l-a mutat în ea. Acolo se făceau în fiecare zi nenumărate tămăduiri. Iar Aglaia, trăind de atunci cu cuviință și bineplăcut lui Dumnezeu, și-a dat cu pace lui Dumnezeu duhul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Ilie, Prov și Ares.

Acești sfinți mucenici erau din Egipt și erau creștini. S-au pornit la drum să se ducă în Cilicia ca să cerceteze pe mărturisitorii de acolo. Când au ajuns în Ascalon, au fost prinși și duși înaintea Judecătorului Firmilian. Acolo au mărturisit că sunt creștini; pentru asta au fost supuși la felurite chinuri. Ares s-a săvârșit prin foc, iar lui Prov și lui Ilie li s-au tăiat capetele cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Timotei și Polieuct.

Sfântul Timotei a fost prins și a mărturisit că este creștin. După ce a fost chinuit mult, s-a săvârșit prin foc în Mauritania. Sfântul Polieuct a fost supus la felurite chinuri. A fost aruncat în foc în Cezareea și așa și-a primit sfârșitul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Eutihie și Tesalonica și a celor împreună cu ei, 200 de bărbați și 70 de femei care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Grighentie.

Cuviosul Părintele nostru Grighentie, era de loc din cetatea Milanului. Părinții lui se numeau Agapie și Teodota. Grighentie, ca un pământ bun, a primit semințele cele dumnezeiești și a dat rod bun. De aceea când s-a mărit s-a arătat ascultător și împlinitor al poruncilor lui Hristos. Cu voia lui Dumnezeu a fost hirotonit diacon și se supunea fericitul la post și la aspră viețuire. Și din ziua aceea, primind dumnezeiescul Duh, făcea semne și minuni. După aceea a venit iar în Milan. Aici a găsit într-un loc retras de lume pe un bătrân preaînțelept. De la acesta a aflat tot ce i se va întâmpla în viitor. Aceleași lucruri, la care a mai adăugat și cele ce lipseau, i le-a spus mai târziu și marele Apostol Petru, care i s-a arătat față către față. Pe vremea aceea, pe când cârmuia împărăția romanilor Iustin, s-a întâmplat de a scris Elesvaan, împăratul etiopienilor, lui Proterie, patriarhul Alexandriei, cu rugămintea să-i trimită ca episcop, un om desăvârșit. Patriarhul se mânia că nu știa unde să găsească un astfel de bărbat.

Dar în zilele acelea, printr-o descoperire dumnezeiască, i s-a arătat patriarhului Fericitul Marcu și l-a arătat pe minunatul Grighentie, care, cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu, venise nu de multă vreme în oraș și era găzduit de un creștin. Patriarhul l-a luat cu multă bucurie, l-a hirotonit episcop și l-a trimis îndată în Etiopia, întărindu-l cu scrisori și cu tot ce se cuvine arhierilor. Împăratul etiopienilor, încredințat din scrisori, l-a îmbrățișat și l-a primit ca pe un apostol și făcător de minuni. A mulțumit lui Dumnezeu și i-a dat Sfântului Grighentie toată puterea. Sfântul a hirotonit preoți și diaconi, a sfințit bisericile zidite de curând de împărat în Arabia fericită și a botezat pe mulți iudei, că mai înainte aproape tot poporul era iudeu. După aceasta a convins cu temeieri din Scriptură și cu dovezi pe dascălii și mai-marii iudeilor, i-a uimit cu minunile lui și i-a adus pe toți la credința cea adevărată. A dat apoi poporului legi și a făcut tot ce este plăcut lui Dumnezeu. Păstorind dar bine turma sa și săvârșind multe minuni spre slava lui Dumnezeu, s-a odihnit cu pace, după ce ajunsese la adânci bătrâneți.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Trifon.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

20 Decembrie

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Teoforul).

Sfântul sfințitul Mucenic Ignatie, urmaș al apostolilor, al doilea patriarh al Bisericii Antiohiei după Evod, a fost împreună cu Policarp, episcopul Bisericii Smirnei, ucenic al Sfântului Evanghelist Ioan. Când împăratul Traian a trecut prin Antiohia împotriva parților, Sfântul Ignatie a fost adus înaintea lui. Împăratul l-a cercetat îndelung și a văzut că nu poate fi întors de la credința în Hristos. De aceea a fost chinuit îndelung și în felurite chipuri; dar arătându-se mai tare decât chinurile, a fost trimis legat la Roma, păzit de zece ostași, ca să fie dat mâncare fiarelor sălbatice. În drum spre Roma, a întărit Bisericile din cetățile prin care trecea și se ruga să fie mâncat de fiare, "ca să ajung, spunea el, pâine curată lui Dumnezeu". În Roma a fost aruncat în stadion și a fost sfâșiat de leii sloboziți asupra lui, de i-au rămas

numai oasele cele mari. Pe acestea le-au adunat creștinii și le-au dus în Antiohia.

Se spune că Sfântul Ignatie a fost Copilul pe care l-a apucat de mână Stăpânul Hristos și l-a luat în brațe și a zis: "De nu se va smeri cineva pe sine ca pruncul acesta, nu va intra în împărăția cerurilor"; și: "Cel ce va primi pe un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primește". De aceea a fost numit purtător de Dumnezeu. Pe Sfântul Ignatie l-a cinstit cu un cuvânt de laudă și cel între sfinți părintele nostru Ioan Gură de Aur.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Filogonie, patriarhul Antiohiei.

Fericitul Părintele nostru Filogonie a învățat dumnezeieștile Scripturi și din copilărie s-a afierosit lui Dumnezeu. A trecut prin toate științele și le-a învățat pe toate ca pe una. Aceasta l-a făcut strălucit în viață. A avut femeie și o fiică. Ca avocat, la tribunal, lua apărarea oamenilor nedreptățiți și le întindea mână de ajutor. Strălucea fericitul mai mult decât soarele, așa că îndată s-a arătat vrednic de cele mai înalte vrednicii. Mai înainte, apăra pe oameni, și-i făcea pe cei nedreptățiți mai puternici decât cei ce îi nedreptăteau; mai pe urmă, a păstorit cu dreptate turma lui Hristos. Pe vremea când s-a urcat el pe scaunul Antiohiei greutatea era mare. Abia se terminase prigoana împotriva creștinilor, se mai vedeau încă rămășițele cumplitei tulburări, că au și început ereticii să atace Biserica, Dar atacurile lor s-au izbit de înțelepciunea fericitului Filogonie și s-au prăbușit așa precum

Sfântul Ioan Gură de Aur arăta mai pe larg în cuvântul de laudă cu care l-a cinstit.

Păstorind dar, Sfântul Filogonie, în chip bineplăcut lui Dumnezeu, turma încredințată lui, ducând o viață îngerească pe pământ și strălucind ca episcop, s-a mutat la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Ioan cel din insula Tasos, care a suferit mucenicia în Constantinopol, în anul 1652 și s-a săvârșit de sabie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

21 Decembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirea Sfintei Mucenițe Iuliana.

Sfânta Muceniță Iuliana a trăit pe vremea împăratului Maximian. Era din Nicomidia, copila unor părinți bogați. Părinții au logodit-o cu un senator elin, cu numele Eleusie. Logodnicul voia să se facă nunta, dar sfânta n-a vrut, ci a zis: "Nu mă mărit cu tine, până nu ajungi prefectul cetății". După ce a ajuns prefect, sfânta i-a zis iarăși: "N-am să primesc să mă mărit cu tine, dacă nu treci de la slujirea idolilor la credința creștinilor". Logodnicul a spus totul tatălui ei. Tatăl, pentru că n-a putut să o întoarcă de la credința în Hristos, a dat-o pe mâna prefectului, logodnicul ei, ca să o cerceteze după legile romane. Prefectul a dezbrăcat-o de haină și a poruncit să fie chinuită cumplit și apoi a poruncit să fie aruncată în temniță. În noaptea în care a fost aruncată în temniță, pe când se ruga, s-a apropiat de ea, în chip de înger, dușmanul nevăzut al tuturor oamenilor, diavolul, și a îndemnat-o să jertfească idolilor, ca să scape. Sfânta l-a alungat și l-a făcut să mărturisească, chiar fără voia lui, cine este.

A fost adusă din nou în fața prefectului, dar a rămas neclintită în dragostea pentru Hristos. De aceea a fost aruncată într-un cuptor încins tare, care cu minune, cuptorul s-a răcit. La vederea minunii, cinci sute de bărbați împreună cu o sută treizeci de femei au crezut în Hristos și au fost tăiați îndată cu sabia. Iar mucenița a fost supusă din nou la chinuri; dar arătându-se mai tare decât toate aceste încercări, a fost tăiată cu sabia.

Era sfânta de 16 ani când a fost logodită de părinții ei cu Eleusie; iar când s-a logodit cu Hristos prin mucenicie era de 18 ani.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților cinci sute de Mucenici din Nicomidia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor o sută treizeci de femei din Nicomidia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Temistocle.

Sfântul Mucenic Temistocle a trăit pe vremea împăratului Deciu, în Mira Lichiei. Era pastor la oi. Ighemonul Asclipie pornind prigoana împotriva creștinilor îl căuta pe Sfântul Dioscorid, fugit în munți. Cei ce-l căutau au dat de Temistocle, care păștea oile. L-au întrebat de Dioscorid. Temistocle, care-l ascunsese, a spus că nu știe unde este, dar s-a dat pe sine mărturisind că e creștin. Dus înaintea ighemonului Asclipie, a propovăduit pe Hristos.

Grăind cu îndrăznire a fost atârnat de un lemn și lovit în pânțele până ce i s-a sfâșiat pânțele. Apoi a fost târât pe piroane ascuțite de fier și așa și-a dat lui Dumnezeu duhul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

22 Decembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfintei mării Mucenițe Anastasia Romana, izbăvitoarea de otravă.

Sfânta și preaviteaza Muceniță Anastasia a trăit în Roma, pe vremea

împăratului Dioclețian. Era fiica unui elin, cu numele Prepexastu, și al unei creștine cu numele Fausta. A învățat credința creștină de la mama ei, iar Sfintele Scripturi de la un bărbat insuflat de Dumnezeu și binecredincios, cu numele Hrisogon. Părinții au măritat-o cu un elin, numit Publie. Din pricina necredinței lui, sfânta se purta cu el fără dragoste; se prefăcea totdeauna bolnavă, ca să nu aibă nici o legătură cu el. Se îmbrăca cu haine proaste și sărăcăcioase; stătea de vorbă numai cu femei nevoiașe; slujea pe ascuns pe cei ce pătimeau pentru Hristos, intra în închisorile în care se aflau, le spăla și le ungea rănilor cu untdelemn și le dădea hrană potrivită, însoțită fiind totdeauna de o slujitoare. Pentru toate aceste fapte, întâi a fost închisă de soțul ei, că îi știa faptele.

S-a întâmplat însă că soțul ei s-a înecat într-o furtună pe mare. Rămasă liberă, Anastasia a împărțit toate averile ei săracilor. După aceea, fără să se mai teamă, slujea celor ce pătimeau pentru Hristos; pe cei care mureau îi lua și-i îngropa cu cinste. A îndemnat pe mulți la mucenicie. A fost prinsă, supusă la chinuri de mulți ighemoni împreună cu alte femei. În timpul chinurilor și-a luat cununa muceniei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Hrisogon.

Sfântul Mucenic Hrisogon a trăit pe vremea împăratului Dioclețian și era din marea cetate a Romei. Era bărbat binecredincios și temător de Dumnezeu. A învățat pe Sfânta Anastasia și credința în Hristos și Sfintele Scripturi. Când s-a pornit prigoana împotriva creștinilor, a fost prins și aruncat în închisoare. Sfânta Anastasia a scris Sfântului Hrisogon în închisoare să se roage pentru ea, ca soțul ei să se facă creștin, și să se întoarcă creștin din călătoria pe care o făcea. Dar Dumnezeu a găsit cu cale, în înțelepciunea Lui cea mare, ca soțul ei să nu se mai întoarcă, pierind în valurile mării. Pe când Dioclețian se afla în Nicomidia, a scris la Roma ca să fie omorâți toți creștinii, iar pe Hrisogon să-l aducă legat în Nicomidia, unde i s-a tăiat capul și s-a suit purtător de cununi în ceruri.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Teodota și a fiilor ei.

Sfânta Muceniță Teodota era din Niceea Bitiniei. Auzind de faptele mari ale Sfintei Anastasia, s-a dus la ea și petrecea împreună cu ea, cu cei trei copii ai ei. Mai înainte Teodota fusese cerută în căsătorie de un oarecare ighemon Levcadie, dar n-a primit. Vrând să scape de el, i-a spus să mai aștepte puțin și-i va face pe voie. Ighemonul a așteptat. Ea și-a dat averea la săraci și slujea sfinților în închisori. Când împăratul Dioclețian a auzit că toate închisorile sunt pline de creștini, a poruncit ca toți într-o singură noapte să fie uciși: unii de foc, alții de apă, alții de sabie. Atunci Levcadie a dat pe Sfânta Teodota și pe copiii ei lui Nichitie ighemonul Bitiniei ca să o cerceteze. Nichitie, înfruntat de Evod, copilul cel mai mare al ei, s-a înfuriat, a pus de a aprins un cuptor mare și a poruncit să fie aruncați în el, Teodota și cu fiii ei. Și așa s-au săvârșit și s-au înfățișat purtători de cununii Stăpânului Dumnezeu, bucurându-se de fericirea cea veșnică și neîmbătrânită.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Zoil.

Tot în această zi, pomenirea deschiderii ușilor mării biserici a lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea alergării luminilor în jurul Bisericii lui Dumnezeu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

23 Decembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea sfinților zece mucenici, care au suferit mucenicia în Creta.

Acești zece Sfinți Mucenici au pătimit pe timpul lui Deciu împăratul, către anul 250, în insula Creta. Nu erau toți dintr-un oraș, ci din mai multe părți ale țării. Din mitropolia Gortinei erau cinci: Teodul, Satornin, Evpor, Ghelasie și Evnichian; din Cnos, unul: Zotic; din Epinia Panormului, unul: Agatopus; din Chionia, unul: Vasilide și din Iraclia doi: Evarest și Pompeie. Aceștia au fost dați de necredincioși ighemonului insulei, care a poruncit călăului să-i ducă la altarele idolilor ca să jertfească; de nu vor voi să fie supuși la tot felul de chinuri.

Vreme de treizeci de zile sfinții au fost chinuiți, batjocoriți și târâți pe jos prin gunoaie, de necredincioși. În urmă au fost duși înaintea judecătorului. Au fost din nou bătuți, loviți cu pietre, palmuiți, scuipați și târâți pe jos prin gunoaie, dar au rămas neînduplecați și tari în credința lui Hristos. După ce au fost chinuiți așa, li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului părintelui nostru Pavel, arhiepiscopul Neocezareii, unul din cei 318 Părinți de la Sinodul I Ecumenic de la Niceea.

Cel între sfinți Părintele nostru Pavel era așa de vestit pentru virtuțile sale, că vestea de el a ajuns și la urechile lui Liciniu care împărățea în Nicomidia. A trimis să-l aducă la el. Când l-au adus pe sfânt înaintea scaunului de judecată al împăratului, tiranul a încercat mai întâi să înspăimânte pe sfânt cu amenințări, iar apoi cu chinuri. Când au început să-l bată, toți au rămas uimiți de răbdarea cea mare a sfântului. Apoi un fierar a pus în palma sfântului o bucată mare de fier înroșită în foc, iar peste ea i-a pus cealaltă palmă și le-a legat strâns pe amândouă. Le-a ținut așa până ce fierul s-a răcit. Din pricina asta vinele încheieturilor au rămas moarte și nemișcate. Apoi l-au surghiunit într-o cetățuie de pe malul râului Eufrat și l-au închis acolo.

Când a venit marele împărat Constantin din Roma în Constantinopol, au fost chemați toți din surghiun și sloboziți din închisori. Fiecare a venit la ale sale. Atunci a fost slobozit și Sfântul Pavel. Și-a luat scaunul său episcopal și a strălucit ca și mai înainte. A fost unul din cei 318 Sfinți Părinți, care s-au adunat la întâiul Sinod de la Niceea. Toți purtau pe trupurile lor rănile lui Hristos, și arătau aceste podoabe unul altuia. Unul își arăta mâna tăiată, altul urechile, altul nasul, altul ochiul, altul alt mădular tăiat; își arătau semnele lăsate de loviturile cu vinele de bou sau cu ciomege, zdrobirile și arsurile de pe trupurile lor, pe care le-au îndurat în chinurile lor pentru Hristos. Tot așa și fericitul Pavel nu era lipsit de astfel de podoabe. Avea și el mădularele

zdrobite de ciomege, iar sfintele lui mâini arse de fierul înroșit și amorțite. Deci după ce toți aceștia s-au adunat pentru răucredinciosul Arie, după ce cu hotărâre dumnezeiască l-au surpat și l-au dat anatemei, s-au adunat cu împăratul în Constantinopol. Fericitul împărat Constantin a ținut în mâinile lui mâinile Sfântului Pavel, le-a sărutat, le-a pus peste ochii lui și peste celelalte mădulare ale lui și a zis: "Nu mă satur să sărut mâinile acestea, ce-au ajuns moarte și nemișcate pentru Hristosul meu". S-a dus sfântul apoi iarăși la scaunul său, a mai trăit acolo câțiva ani și s-a mutat la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfințirii sfintei marii biserici a lui Dumnezeu, adică a bisericii Sfânta Sofia.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului și purtătorului de Dumnezeu părintele nostru Naum din Ohrida, făcătorul de minuni, luminătorul și predicatorul slavilor.

Născut în Imperiul bizantin în vremea când Biserica se apăra din nou de cei care luptau împotriva sfintelor icoane (către 843), sfântul Naum a devenit ucenic al mărișilor apostoli ai slavilor, sfinții Chiril și Metodie, și a plecat cu în misiune în regiunile puțin civilizate ale Europei Centrale (Moravia, în principal), către anul 863. În ciuda piedicilor și umilințelor ce au avut de suferit, misiunea lor a fost încununată de succes,

căci, contrar misionarilor franci veniți din Germania, care căutau să impună limba latină, ei cunoșteau dialectul locuitorilor acestor regiuni și au început să traducă Sfintele Scripturi și Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. Cum însă această limbă nu avea un alfabet, sfinții au compus ei unul și au lăsat astfel multe cărți ca temelie al trăiniciei misiunii lor.

Lucrarea aceasta fiind foarte avansată, sfinții au plecat către Roma, ca să obțină sprijinul și aprobarea papei Adrian II (867-872), care i-a primit la curte cu onoruri, ca pe adevărați trimiși ai lui Dumnezeu. După compararea cu textul grec, traducerea lor au fost găsite exacte și bune de a fi utilizate pentru evanghelizarea popoarelor slave. Adrian al II-lea le-a dat drept urmare binecuvântarea sa și chiar a hirotonit într-un preot pe o parte din ucenicii lor, ca să poată sluji în bisericile satelor și orașelor evanghelizate Liturghia slavă pe care au tradus-o. În timpul acestei călătorii, Domnul și-a arătat atât de mult harul față de ucenicii Săi, încât multe minuni și vindecări s-au făcut prin ei în acest timp. Iar Sfântul Naum, deși era cel mai tânăr dintre ei, nu s-a arătat nicidecum mai prejos decât ei în râvna apostolică și darul tămăduirilor.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Shinon, care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

24 Decembrie

În aceasta lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea Sfintei cuvioasei fecioare Mucenițe Eugenia și a celor împreună cu ea.

Sfânta Muceniță Eugenia (Evghenia), odraslă de bun neam și mândrie a neamului ei s-a născut în Roma cea veche.

Părinții ei, Filip și Eugenia, primind de la împărat o înaltă dregătorie, au plecat în Alexandria, cu fiica lor. Pe când erau în Alexandria, fiica lor Eugenia și-a părăsit pe ascuns părinții. S-a îmbrăcat bărbătește a luat cu ea două slujnice și într-o noapte, a fugit de-acasă. S-a dus la un episcop și a primit de la el sfântul botez. Și-a tuns părul capului, s-a numit Eugeniu și foarte de dimineață s-a dus în grabă la o mănăstire. Acolo a trăit în ostenele, în nevoie, în trude, în privegheri de toată noaptea și a săvârșit toată virtutea. Strălucea ca un mare luminător, așa că frații l-au rugat să le fie stareț. Nu voia,

dar silit de cuvintele și de dragostea lor a primit. Și așa, nu cuvântul ci fapta a arătat tuturor pe Eugeniu mare și prea strălucit. Chipul lui îi atrăgea pe toți. Cum atrage magnetul fierul, așa atrăgea pe toți, ca să se desfășoare de vederea faptelor lui bune. Dar o femeie Melantia, neagră la suflet, cum îi era numele, venită cu poporul ca să se închine la mănăstire, s-a îndrăgostit nebunește de chipul frumos al lui Eugeniu. Și s-a făcut că e bolnavă de o boală îndelungată și l-a rugat pe Eugeniu să-i îngăduie să-i spună boala numai lui îndeosebi, că altfel nu se poate vindeca. Melantia îi grăia cu lacrimi și cu cuvintele ei înșelătoare i-a mișcat inima lui Eugeniu. Curat la inima fiind, a primit-o, fără să-și dea seama de viclenia ei. Când s-a găsit singură cu starețul, tăciunile desfrânării a aprins și mai mult inima Melantie spre dragoste. Și ca un orb, care-și pierde lumina ochilor, aprinsă de patimă, a căutat să aducă ocară lui Eugeniu, dar pentru că nu și-a ajuns scopul, Melantia s-a dus la prefectul orașului, tatăl Eugeniei, și a făcut plângere, că în cutare mănăstire starețul înșeală cu cuvinte viclene pe femeile cinstite și că desfrânatul a îndrăznit să o necinstească chiar și pe ea. Când prefectul a auzit acestea s-a umplut îndată de mânie și a trimis în grabă la mănăstire să aducă pe Eugeniu, starețul mănăstirii, și pe monahi. Să-i aducă legați ca pe niște oameni vinovați, închinători mincinoși și făcători de rele, să se înfățișeze înaintea scaunului său de judecată și să dea socoteală de faptele lor. Și s-au înfățișat părțile la judecată. A început să grăiască Melantia. A acoperit cu ocări pe dumnezeiescul stareț; l-a batjocorit și l-a defăimat cât a vrut. Striga, și arăta cu degetul pe stareț prietenilor, îl făcea ticălos, iar pe monahii de sub ascultarea lui, stricați. Cu glas mare a strigat și a zis: "Ascultați-mă toți, că vă spun adevărul!" Cât este de mare răbdarea Ta, Doamne Atotputernice!

Atunci Eugenia și-a rupt hainele de pe ea și a arătat celor de față priveliște înfricoșătoare și nemaivăzută. Apoi a grăit cu îndrăznire tuturor: "Se cuvine ca noi călugării să suferim, cu mulțumire, ocările, batjocura și chinuirea

trupului. Dar pentru ca să nu se facă de batjocură haina călugărească iată vă spun că sunt femeie; sunt fiica judecătorului. Judecătorul este preaiubitul meu tată. Soția lui e mama mea. Aceștia de lângă mine mi-s frați, nu-i numesc robi".

Toți au rămas încremeniți de cuvintele Eugeniei. Oricine va fi cuprins de uimire când va afla cum a pedepsit-o Dumnezeu pe Melantia. Pe când era încă la Judecata foc a căzut din cer peste casa ei și a ars până la temelie.

Zguduit de cele petrecute, tatăl Eugeniei a părăsit toată mărirea, bogăția și desfătarea vieții și s-a botezat. A ajuns păstor credincioșilor din Alexandria, și-a sfârșit viața mucenicește, omorât de săbiile necredincioșilor, și a zburat cu bucurie la cereștile locașuri.

După săvârșirea tatălui ei, mama ei împreună cu ea au părăsit Alexandria, țara cea străină, și mânate de dor s-au dus să locuiască în Roma, patria lor. Atunci a dat poruncă împăratul ca toți creștinii să jertfească idolilor, de nu, să moară. Eugenia, care strălucea înaintea tuturor, că era aprinsă de dragoste pentru Hristos, a fost legată cu o piatră grea și aruncată în apă, dar a scăpat nevătămată cu minune. Pentru aceea i s-a tăiat capul cu sabia și a zburat cu bucurie spre Hristos, doritul ei Mire.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Vasila, care a suferit mucenicia împreună cu Sfânta Eugenia, și care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Filip, tatăl Sfintei Eugenia, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Protu și Iachint eunucii și împreună schimnicii cu Sfânta Eugenia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului părintelui nostru Nicolae monahul, cel ce a fost ostaș.

Cuviosul Părintele nostru Nicolae monahul a trăit pe timpul împăratului Nichifor și era ostaș. Când împăratul a pornit cu război împotriva bulgarilor, a plecat și el cu oștirea. Către seară a poposit într-un loc, și a tras la un han. A cinat și-a făcut rugăciunea și s-a culcat. Pe la straja a doua sau a treia din noapte, fata hangiului, cuprinsă de dragoste pătimășă, s-a dus la el, ca să-l atragă la ea.

Sfântul, simțind că prin tânăra fată satana caută să-l atragă către păcat, s-a înarmat cu toată puterea împotriva patimii și a muștrat aspru pe tânăra fată, care în trei rânduri a venit la el mânată de aceeași patimă neînfrânată. Sculându-se apoi și-a făcut semnul crucii și a pornit la drum.

În noaptea următoare a avut un vis. Se făcea că stătea pe un loc înalt, de unde se vedea în toate părțile. Alături de el, stătea pe un scaun o căpetenie și avea piciorul drept pus peste cel stâng. Căpetenia aceea i-a zis: "Vezi oștile de o parte și de alta?". "Da, Doamne", i-a răspuns el. "Văd că romanii taie pe bulgari". "Uită-te acum la mine!", i-a spus cel din vis. Și l-a văzut că și pune piciorul drept la pământ și-și așează piciorul stâng deasupra celui

drept. După aceasta s-a uitat iarăși sfântul pe câmpul de bătaie și a văzut că dușmanii taie fără milă pe romani.

După ce s-a terminat lupta a zis cel din vis: "Uită-te bine pe locul unde zac trupurile moarte și spune-mi ce vezi". Ostașul s-a uitat și a văzut că tot pământul dinaintea ochilor era plin de trupuri moarte, iar în mijlocul lor era un loc cu iarba verde cât un pat. Și a zis: "Doamne, tot pământul este plin de romani căzuți, afară de un loc. cu iarba verde mare cât un pat". "Și ce crezi tu că înseamnă aceasta?" I-a întrebat pe ostaș cel din vis. "Sunt om prost, Doamne, și nu știu", i-a răspuns ostașul. "Livada aceea verde", i-a spus acela, "pe care o vezi mare cât un pat, este locul tău. Acolo trebuia să fii ucis și tu cu ceilalți ostași; să fii pus acolo și să acoperi și restul câmpului de luptă. Dar pentru că noaptea trecută te-ai luptat de trei ori cu ispita pe care cel viclean ți-a trimis-o prin fiica hangiului și ai alungat-o cu vitejie de la tine. Iată, tu însuși te-ai izbăvit din acel măcel. Ai lăsat patul de verdeață fără așternut. Ți-ai mântuit sufletul împreună cu trupul. Și moartea nu va mai avea putere asupra sufletului tău, dacă-mi vei sluji mie cu inima curată".

La auzul acestor cuvinte s-a spăimântat; s-a deșteptat cutremurat și s-a închinat. S-a întors din drum cale de o zi, s-a suit într-un munte și s-a rugat lui Dumnezeu pentru oștirea romană.

Când împăratul a intrat în provincia Bulgariei, bulgarii s-au suit în munte și au lăsat trupe de pază ca la cincisprezece mii de ostași, pe care romanii i-au ucis. Mândri de biruința lor, au început să nu se mai îngrijească. Și pe când dormeau fără grijă, noaptea au năvălit asupra lor bulgarii și i-au ucis mai pe toți, împreună cu împăratul Nichifor. Atunci dreptul și-a adus aminte de visul lui. A mulțumit lui Dumnezeu și s-a întors de acolo plângând și tânguindu-se. S-a dus într-o mănăstire, a luat sfânta schimă și slujind lui Dumnezeu cu inima curată, vreme de mulți ani, a ajuns un părinte mare și vestit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Ahaic, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Antioh, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Vitimion, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Afrodisie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Grat, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului mucenic Ahmed, care a suferit mucenicia în Constantinopol, în anul 1682, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

25 Decembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, prăznuirea Nașterii celei după trup a Domnului Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Bunul Dumnezeu, văzând neamul omenesc chinuit de diavol, I s-a făcut milă de el. A trimis pe Arhanghelul Gavriil să zică Născătoarei de Dumnezeu: "Bucură-te ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine!". Și îndată S-a zămislit Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, în preacuratul ei pântec. Când s-au împlinit nouă luni de la zămislire, ieșit-a porunca de la cezarul August ca să se înscrie toată lumea și a fost trimis Quirinius în Ierusalim ca să facă înscrierea. Deci a venit și Iosif, păzitorul Născătoarei de Dumnezeu, cu dânsa ca să se înscrie în Betleem. Și când a venit vremea să nască Fecioara, n-a găsit casa, că era multă lume; de aceea a intrat într-o peșteră săracă și acolo a născut, fără stricăciune, pe Domnul nostru Iisus Hristos. L-a înfășat ca pe un prunc și L-a culcat în ieslea vitelor. Acolo, între vite, au pus pe Ziditorul tuturor, pentru că avea să ne

mântuiască pe noi de întinăciune.

TROPARUL Nașterii Domnului:

"Nașterea Ta, Hristoase Dumnezeuul nostru, răsărita lumii lumina cunoștinței; că întru dânsa, cei ce slujeau stelelor de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui Dreptății, și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus, Doamne, slavă Ție."

CONDACUL Nașterii Domnului:

"Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște și pământul peșteră Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc și magii cu steaua călătoresc. Că pentru noi S-a născut prunc tânăr, Dumnezeu Cel mai înainte de veci."

Tot în această zi, pomenirea închinării magilor.

În vremurile de demult, era într-o țară din Răsărit un prezicător numit Valaam, care a prezis multe și a spus și acestea: "Va răsări o stea din Iacob și va zdrobi căpeteniile Moabului". Prezicerea aceasta a fost lăsată moștenire celorlalți prezicători și ei au făcut-o cunoscută și împăraților din Răsărit. Și așa a ajuns prezicerea și la acești trei magi, care se uitau pe cer să vadă o astfel de stea. Ei, ca oameni învățați și cunoscători de stele, când au văzut pe cer că o stea nu merge ca celelalte stele de la răsărit la apus, ci de la miazănoapte la miazăzi, au cunoscut că această stea arată nașterea unui

mare împărat. Și au mers după stea până la Ierusalim și au întrebat: "Unde este Împăratul iudeilor, Cel ce S-a născut, că am văzut steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui?". Și auzind împăratul Irod s-a tulburat. A chemat în ascuns pe magi și le-a spus:

"Duceți-vă și cercetați cu de-amănuntul despre Prunc; dacă îl veți găsi, vestiți-mă, ca să mă duc și eu să mă închin Lui". Spunea aceasta ca să afle unde este și să-L omoare. Apoi a chemat pe cărturari și i-a întrebat: "Unde spune Scriptura că Se va naște Hristos?". Ei i-au spus: "În Betleemul Iudeii!". De la Irod magii au plecat și iată steaua pe care o văzuseră în răsărit mergea înaintea lor și a stat deasupra locului unde era Pruncul. Și intrând au găsit pe Hristos Domnul. Au căzut în genunchi, I s-au închinat și i-au adus daruri: aur, smirnă și tămâie. La porunca îngerului nu s-au mai dus la Irod, ci s-au întors în țara lor pe altă cale. Irod, văzând că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte și a trimis oștile lui ca să omoare pe copiii din Betleem de la doi ani în jos. Pentru aceasta a fost trimis înger de la Dumnezeu și a spus lui Iosif: "Scoală-te, ia Pruncul și pe Mama Lui și fugi în Egipt". Și Iosif a făcut așa. A luat Pruncul și pe Mama Lui și s-a dus în Egipt.

Tot în această zi, pomenirea păstorilor care au văzut pe Domnul.

Celui născut în peșteră slavă I se cuvine în vecii vecilor. Amin.

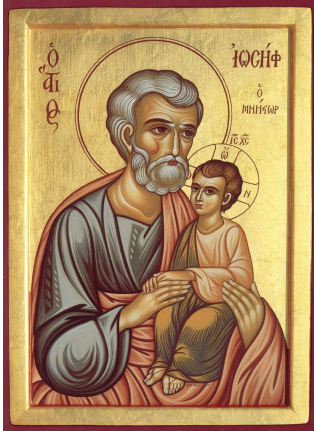
26 Decembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, Soborul Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu.

Despre fuga în Egipt a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu:

După ce Irod a dat poruncă să fie tăiați toți pruncii din Betleem, îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif, zicând: "Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt". Și a fugit în Egipt Născătoarea de Dumnezeu cu Pruncul și cu Iosif, pentru două pricini: întâi ca să se plinească ceea ce s-a zis prin proorocul: "Din Egipt am chemat pe Fiul Meu"; a doua, ca să se închidă gura ereticilor. Dacă Maica Domnului n-ar fi fugit cu Pruncul în Egipt și ar fi fost prins Pruncul și ucis, atunci s-ar fi împiedicat mântuirea oamenilor; iar dacă ar fi rămas în Palestina și n-ar fi fost ucis de Irod, și ar fi scăpat tocmai pentru ca să poată

împlini mântuirea oamenilor, atunci mulți ar fi socotit că a purtat o nălucă de trup și nu trup adevărat, iar ereticii fără de Dumnezeu ar fi îndrăznit să zică: "Dacă ar fi purtat trup, ar fi fost ucis de sabie; dar dacă n-a fost ucis, înseamnă că nălucire este nașterea Lui". Pentru aceasta a fugit în Egipt, ca să sfărâme idolii de acolo și să mântuiască toată lumea în vremea mântuitoarei Răstigniri și Învierii.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Eftimie Mărturisitorul, episcopul Sardelor.

Cel între sfinți Părintele nostru Eftimie a trăit pe vremea împăraților Constantin și Irina. Mai întâi a strălucit ca o stea în viața călugărească, apoi a fost făcut arhiereu. La Sinodul al doilea de la Niceea a zdrobit cu putere pe eretici. Împărații văzând că este atât de priceput, l-au trimis în multe solii. Când Nichifor s-a urcat pe tronul împărătesc și a început să trăiască nelegiuit, sfântul l-a mustrat. Împăratul l-a surghiunit în Apus, în Patalarea, împreună cu alți episcopi ortodocși. De atunci și până la pătimirea sa ca mărturisitor. Vreme de 29 de ani, fericitul nu și-a mai văzut mitropolia. Când s-au schimbat împărații și a venit pe tronul împărăției romane Leon, cel cu numele de fiară, sfântul a fost chemat din surghiun. Și l-a întrebat împăratul de se închina sfintelor icoane. Sfântul s-a folosit de îndrăzneala lui obișnuită și l-a dat anatemei pe împărat. Tiranul s-a mâniat și l-a surghiunit din nou, în Ason. Când Leon cel prea rău a fost ucis cu sabia de împăratul de după el, fericitul a fost chemat din Ason și i s-a cerut să nu se închine sfintelor Icoane. Dar sfântul iarăși l-a fulgerat și pe acest împărat cu cuvintele sale, strigând: "Dacă cineva nu se închină Domnului nostru Iisus Hristos zugrăvit în icoană, anatema să fie". Pentru aceasta fericitul a fost bătut, surghiunit în Acrita și închis într-o temniță întunecoasă. Apoi a fost întins de patru inși și bătut vreme îndelungată cu vine crude de bou. De pe urma rănilor acelora

dureroase, sfântul s-a umflat ca un burduf. A mai trăit numai opt zile după pătimire și și-a dat duhul lui, în mâinile lui Dumnezeu, strălucind mai mult decât soarele.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Constantin cel dintre iudei.

Cuviosul Părintele nostru Constantin era din cetatea Sinada. Părinții lui slujeau umbrei Legii, că erau iudei. Pe când Constantin era copil mic și mergea cu mama lui, a văzut pe un creștin că și-a făcut semnul Sfintei Cruci pe gură când a căscat. De atunci o făcea și el așa cum l-a văzut pe acela. A îndrăgit și celelalte fapte creștinești și le făcea cu credință fierbinte. Din pricina aceasta îi strălucea fața. A fost învățat de sus de la Dumnezeu tainele creștine și a stat nemâncat câteva zile.

Odată o evreică tânără a tăbărât asupra lui cu gând de desfrânare. Iar el, vrând să cunoască din nou prin faptă puterea Sfintei Cruci, a făcut deasupra fetei semnul Sfintei Cruci și deodată a văzut că fata se prăbușește la pământ mută și moartă; și s-a minunat. A făcut apoi deasupra celei ce zăcea moartă, iarăși, semnul Sfintei Cruci și a înviat-o.

Povățuit de un nor dumnezeiesc, s-a dus la o mănăstire numită Fuvution în care străluceau în virtute niște bărbați vestiți ce duceau viață schimnicească. A povestit starețului cele petrecute cu el. Starețul a poruncit să i se aducă o cruce și i-a spus să o sărute, și pe când săruta fericitul cu evlavie partea de jos a Sfintei Cruci, atunci crucea, arma aceea cinstită în întregime cu brațele ei s-a rezemat pe cuviosul lui cap și a întipărit pe el chipul crucii, care a rămas neșters până la moartea lui. Apoi a fost învrednicit de dumnezeiescul botez și a primit numele de Constantin. După botez a urmat un lucru de minune. Pe piatra pe care au stat picioarele sale când a ieșit din colimvitra au rămas urmele picioarelor lui. Și așa a început luptele cele duhovnicești și se sârguia să întrecă pe toți în aspra viețuire. Lucra și el corturi; ca și Sfântul Apostol Pavel. Când își făcea rugăciunile către Dumnezeu, locul se umplea de bună mireasmă. Când mergea la biserică, ușile bisericii se deschideau de la sine, înaintea lui. Pentru curăția sufletului lui cunoștea gândurile fraților mănăstirii.

Apoi a ieșit din mănăstirea Fuvution și s-a dus în Muntele Olimpului și de acolo în Mira, și pe urmă în Cipru, și de la Cipru la Atalia și acolo a trecut cu picioarele un râu ce nu putea fi trecut decât cu barca. Și după ce a umblat și prin alte multe locuri s-a întors iarăși în Olimp și acolo a stat patruzeci de zile nu numai flămând, ci și îngropat până la mijloc într-o groapă. După acestea, fără voia lui, a fost hirotonit preot, dar n-a părăsit o clipă luptele cele pustnicești. Cu opt luni înainte a cunoscut plecarea lui la Dumnezeu și așa, după trecerea lor, s-a mutat la Domnul. Mai înainte de mutare, a spus celor din jurul lui cu de-amănuntul toată viața și faptele lui.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Evarest.

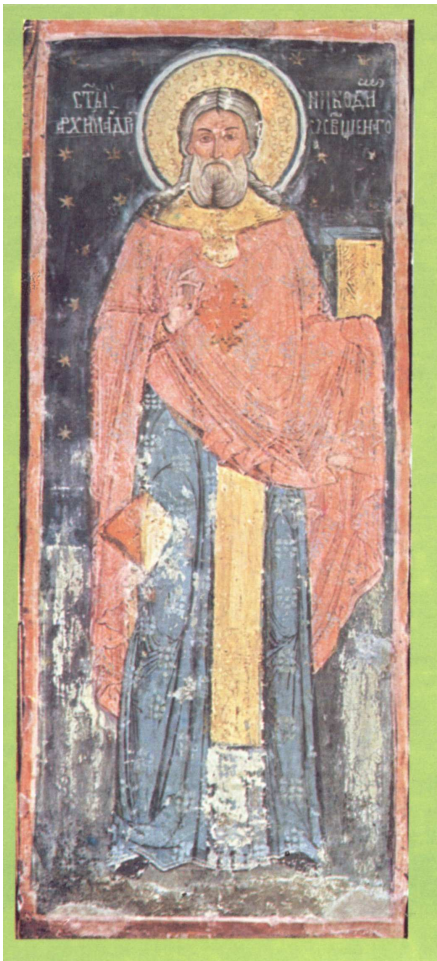
Cuviosul Părintele nostru Evarest a trăit pe vremea împăratului Leon, luptătorul împotriva sfintelor icoane. Se cobora din oameni însemnați din Galația Asiei. A fost dat să învețe carte și a ajuns bun și de folos tuturor. Ducându-se la Constantinopol a tras în gazdă la unul din mai-marii orașului, rudă cu el, Vriente cu numele, patrician cu dregătoria. A stat la el câteva zile.

Ivindu-se o nevoie, împărăteasa Teodora l-a trimis pe Vriente patricianul sol la bulgari. Vriente l-a luat cu el și pe cinstitul Evarest. Când au ajuns la locul numit Scopelon s-au așezat să se odihnească puțin. După rânduiala lui Dumnezeu, fericitul Evarest a întâlnit aici un bătrân care ducea viață schimnicească. Și după dorința sa a fost tuns de acel călugăr și a luat cu dragoste jugul cel ușor al Domnului. Mai târziu bătrânul acela l-a binecuvântat, i-a dat scrisori și l-a trimis la Mănăstirea Studion; a fost primit în mănăstire și a început nevoițele sale cele schimnicești. Alegea ca pildă de urmat pe un frate care îi întrecea pe ceilalți în virtute și căuta să fie tot ca el de nevoitor. Străduințele și nevoițele lui nu-i cu puțință să le înșiram. În astfel de nevoițe trăind în chip bineplăcut lui Dumnezeu și-a dat lui Dumnezeu duhul, când a ajuns în al șaptezeci și nouălea an al vieții lui. Cinstitul lui trup a fost îngropat în Mănăstirea lui Cocorovie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului sfințit Mucenic Constantie Rusul, care a pătimit în Constantinopol în anul 1743.

Tot în această zi și pomenirea Sfântului Preacuviosului Părintelui nostru Nicodim, arhimandritul din lavra Sfintei Mănăstiri Tismana.

Tot Sfântul și Preacuviosul Părintele nostru Nicodim era de neam sloven,

născut și crescut în dreapta credință. După ce a primit sfântul și îngerescul chip al călugăriei și harul preoției, a pustnicit prin multe locuri, adunând la sine toată fapta cea bună prin iubire de osteneli și alte petreceri îmbunătățite.

Tot când a venit în părțile acestea ale Țării Românești a trăit în multe trude și osteneli sufletești și a petrecut cu neîncetate rugăciuni prin munții pământului acestuia. Sfântul Nicodim a zidit multe altare lui Dumnezeu, precum se istorisește până în ziua de azi. Mai întâi pe apa Motrului, apoi Mănăstirea de la Vodița, pe numele Sfântului Antonie cel Mare. Acolo a făcut chinovie de mulți părinți și frați întru Hristos și a viețuit în acea mănăstire multă vreme, sfântul.

După aceea, prin descoperire dumnezeiască, a mers la locul ce se numește Tismana. Cu voia lui Dumnezeu, a zidit acolo, cu ale sale trude și osteneli, altar dumnezeiesc și locaș de viață de obște. Mulțime mare de călugări s-a adunat acolo; iar Sfântul Nicodim viețuia cu acești frați întru Hristos; le era chip și pildă de fapte bune, și-i povățuia pe calea mântuirii. Și luând sfântul de la Dumnezeu harul facerii de

minuni și putere asupra duhurilor celor necurate, multe și nenumărate minuni a făcut cât a trăit în viață. A alungat demoni și a tămăduit toată boala și toată neputința. Se spune că și în foc a intrat și a ieșit nevătămat; focul nu s-a atins nici de haine, nici de părul capului său. A mai făcut și alte minuni și nespuse lucruri cu puterea lui Hristos. Și așa, ajungând cu sfințenie până la

adânci bătrâneți, s-a mutat din viața aceasta vremelnică la viața cea cerească și nepieritoare. Întru această lună în douăzeci și șase de zile. Și au fost îngropate cinstitele și sfintele sale moaște în sfânta și dumnezeiasca sa mănăstire Tismana, unde se face slujba și prăznuirea sa în toți anii. Mormântul său stă întru pomenire până în ziua de azi, cu candela neadormită.

După ce Dumnezeu a preaslăvit moaștele sale cu mireasma dumnezeiască de bun miros, cu har izvorâtor de mir și cu facere de minuni, au fost scoase din mormânt și puse în raclă și așezate înăuntru cu cinste în sfânta biserică, așa ca și moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul în sfânta Mănăstire Bistrița. După trecere de mulți ani, un domn al țării acesteia a vrut să ridice din Mănăstirea Tismana moaștele Sfântului Nicodim, să le ducă în București, ca să fie acolo stătătoare. Dar n-a fost voia sfântului să se înstrăineze moaștele sale din locașul său. Și cu minune s-a făcut de a părăsit domnul acela gândul său și lucrul cel neplăcut sfântului. Că îndată s-a arătat în vedenie unuia din călugări și i-a poruncit să spună starețului să-i ascundă moaștele și numai un deget să ia de la mâna lui și să-l oprească pentru evlavia credincioșilor. Sfântul Nicodim s-a arătat în același chip și starețului; i-a dat ca și fratelui aceeași poruncă. Încredințându-se dar starețul, a luat un deget de la mâna sfântului și mir de la moaștele sale.

Degetul și sfântul mir, pus într-un vas de cositor, împreună cu o cruce de plumb ce o purta sfântul la gât, se află în sfânta mănăstire până în ziua de azi, ca odoare duhovnicești cinstite și de mult preț. Din sfântul mir nimeni n-are voie să ia; se îngăduie să se sărute vasul și se umplu toți de nespusă mireasmă duhovnicească. Ascunzându-se dar în acest chip moaștele sfântului, de care se știa numai din stareț în stareț și unul din frații mănăstirii. Iar mai pe urma, din întâmplările vremilor celor cu multe robii, au rămas moaștele sfântului de tot tănuite și neștiute de nimeni până în ziua de azi. Poate că așa a fost voia sfântului. Cele mai sus numite sfinte și cinstite odoare sunt îndestulătoare pentru mângâierea părinților mănăstirii și a celorlalți locuitori creștini. Ele fac și acum multe și nenumărate minuni. Duhurile necurate din oameni se alungă cu chemarea numelui sfântului; vindecări de multe feluri de boli se dăruiesc celor ce năzuiesc și aleargă cu credință la ajutorul sfântului; pământul și țara aceasta se păzește cu rugăciunile și ajutorul Sfântului Nicodim de multe nevoi; iar sfânta și dumnezeiasca Mănăstire Tismana, care ține și are comoară de mult preț sfintele sale moaște, este păzită și apărată totdeauna, cu grabnica lui folosință, de multe bântuiele ale văzuților și nevăzuților vrăjmași.

În urma hotărârii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ziua de 28 octombrie 1955, în catedrala Mitropoliei Olteniei din Craiova s-a oficiat sfânta slujbă a Sfântului Nicodim, ca început al săvârșirii de atunci înainte, a slujbei Sfântului Nicodim în toate bisericile din Biserica Ortodoxă Română.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

27 Decembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea Sfântului Apostol, întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan, unul din cei șapte diaconi.

S-a făcut odată întrebarea între iudei, saducheii, fariseii și elini despre Domnul nostru Iisus Hristos. Unii

spuneau că este prooroc, alții că este înșelător, iar alții că e Fiul lui Dumnezeu. Atunci Ștefan a stat pe loc înalt și a binevestit tuturor pe Domnul nostru Iisus Hristos, zicând: "Bărbați frați, pentru ce s-au înmulțit răutățile voastre și s-a tulburat tot Ierusalimul? Fericit este omul care nu s-a îndoit în Hristos. El este Cel ce a plecat cerurile și S-a pogorât pentru păcatele noastre și S-a născut din Sfânta și curata Fecioara, cea aleasă înainte de întemeierea lumii. El a luat neputințele noastre și a purtat slăbiciunile noastre. Pe orbi i-a luminat, pe leproși i-a curățit, pe demoni i-a izgonit". Când l-au auzit grăind așa, l-au

dus în sinedriu la arhierii, că nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și duhului cu care grăia.

Intrând înăuntru au adus niște bărbați care au zis: "L-am auzit că a grăit cuvinte de hulă împotriva locului celui sfânt și a Legii" și alte cuvinte, așa precum se scrie în Faptele Apostolilor. Și când s-au uitat la el au văzut fața lui ca fața de înger. N-au mai putut răbda rușinea biruinței; l-au lovit cu pietre și l-au omorât. Iar sfântul se ruga pentru ei zicând: "Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!". Dumnezeuiesc și întâiul mucenic Ștefan, prin așa socotita lui cădere, a doborât pe împotriva-luptătorul diavol și s-a odihnit cu somnul cel dulce, arătând minunate moaștele sale. Niște bărbați evlavioși au luat acele sfinte moaște, le-au pus într-o raclă făcută din lemn de Persia, l-au acoperit și l-au așezat alături de templu. Gamaliel, învățătorul de Lege, și Avelvus, fiul lui, crezând în Hristos, au fost botezați de apostoli.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Teodor Mărturisitorul, fratele lui Teofan poetul.

Cuviosul Părintele nostru Teodor Mărturisitorul împreună cu Teofan, fratele lui, a trăit pe vremea împăratului Teofil. Au grăit cu îndrăznire mare pentru cinstitele și sfintele icoane. Pentru aceasta, din porunca împăratului Teofil, luptătorul împotriva sfintelor icoane, au fost bătuți fără de milă, li s-au scris stihuri pe frunte și au fost trimiși în surghiun. În surghiun marele luptător Teodor a plecat la Domnul. Se spune că un bătrân mare era de față la

plecarea lui către Domnul și că a auzit atunci cântări de îngeri (așa cinstea Dumnezeu pe slujitorul Său) și că el era unul din cei ce cântau.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului părintelui nostru Teodor, arhiepiscopul Constantinopolului.

Cuviosul Părintele nostru Teodor, născut și crescut în Constantinopol, a trăit pe vremea preabinecredinciosului împărat Constantin Pogonatul. Pentru evlavia lui cea mare a ajuns preot al bisericii celei mari, apoi sincel și schevofilax. La moartea patriarhului Constantinopolului, silit de tot senatul și de însuși împăratul, dar mai bine spus de Sfântul Sinod, i s-a încredințat păstoria Bisericii. Ocârmuind bine Biserica doi ani și trei luni, s-a mutat la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Luca Triglinu, cel din Muntenia, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

28 Decembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea sfinților douăzeci de mii de mucenici ce au ars în Nicomidia.

După ce împăratul Maximian s-a întors biruitor din lupta împotriva etiopienilor, a vrut să aducă jertfe de biruință idolilor. De aceea a trimis scrisori pretutindeni, ca să vină toți în Nicomidia să se închine zeilor acolo. Sfântul Antim, episcopul Nicomidiei, a adunat în biserica lui tot poporul lui Hristos, că era atunci sărbătoarea Nașterii lui Hristos, a prăznuit împreună cu ei și i-a învățat adevărata credință. Maximian aflând că episcopul este cu creștinii în biserică, a poruncit să pună în jurul bisericii lemne uscate, să le aprindă și să ardă pe creștini. Când episcopul a aflat aceasta s-a grăbit de a botezat pe catehumeni, a săvârșit Sfânta Liturghie și a împărtășit pe toți creștinii cu dumnezeieștile și preacuratele Taine. Și așa, aprinzându-se lemnele, s-au săvârșit toți. Prin harul lui Dumnezeu Sfântul Antim a scăpat nevătămat, ca să fie de folos și altora. A adus prin botez pe mulți la Hristos și după ce a fost mult chinuit, s-a mutat la Hristos, și a dobândit împărăția cerurilor.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici cei din senatul roman, care n-au fost în biserică și n-au fost arși, ci de felurite chinuri s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ind, care fiind aruncat în mare, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Gorgonie și Petru, care în mare s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Zinon, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mardonie, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Dorotei, care a fost căpetenie în oștire și de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Teofil diaconul, care fiind lovit cu pietre, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Migdonie, care fiind băgat de viu în groapă, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Glicherie preotul, care de foc s-a săvârșit.

După ce spurcatul Maximian a hotărât ca să fie arși în biserică cei douăzeci de mii de sfinți, a poruncit să fie uciși și creștinii care nu s-au întâmpat în biserică și n-au fost arși. Sfântul Ind și Sfinții Gorgonie și Petru au fost legați

cu pietre și aruncați în mare. Sfântul Zinon, care era general, și Sfântul Dorotei, căpetenie de oștire, li s-au zdrobit fața și dinții cu pietre și li s-au tăiat capetele. Sfântul Mardonie a fost ars în foc. Sfântul Migdonie a fost băgat de viu într-o groapă și s-a săvârșit. Sfântul Glicherie preotul, de foc s-a săvârșit. Sfântului Teofil, diaconul, i s-a tăiat limba și a fost lovit cu pietre. Și alții mulți au primit cununa muceniciei, în ziua aceea. Sfânta Domna a adunat sfintele moaște ale tuturor acestora și le-a îngropat. Apoi s-a urcat într-o corabie și s-a dus de s-a ascuns într-un loc potrivit. A fost însă pârâta lui Maximian și din porunca aceluia i s-a tăiat capul, apoi a fost arsă în foc.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Domna, căreia i s-a tăiat capul cu sabia și a fost apoi aruncată în foc.

Sfânta Muceniță Domna a trăit pe vremea împăratului Maximian în orașul Nicomidia. Era preoteasă într-un templu idolesc numit Dodecateu, pentru că avea în el doisprezece idoli. Citind Faptele Sfinților Apostoli și Epistolele Sfântului Apostol Pavel, i s-a luminat sufletul, a cunoscut adevărata credință, a crezut în Hristos și a fost botezată de Chiril episcopul Nicomidiei, împreună cu eunucul Ind și cu mulți alții. Era de doisprezece ani când a primit Sfântul Botez. După mutarea din viață a episcopului Chiril, a venit în locul lui, prin hotărârea lui Dumnezeu, Antim. După ce s-a botezat Sfânta Domna dădea la săraci tot ce primea de la templu. Șeful eunucilor a descoperit-o și avea de gând să o pedepsească. Ea însă s-a făcut nebună. De aceea a fost trimisă la episcop să o vindece. Și așa a ajuns să fie între creștini. Maximian, după ce s-a întors din războiul împotriva etiopienilor, a căutat pe Domna. Negăsind-o s-a amărât și avea fie uciși mulți creștini, lucru ce s-a și întâmplat. Sfânta Domna a luat moaștele sfinților și le-a îngropat. Aflându-se fapta ei, i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Nicanor, apostolul, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Secund, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Vavila, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Simeon (Simon) "al pietrei", Izvorătorul de mir, ctitorul Mănăstirii Simonopetra (Simonos-Petras) din Muntele Athos, care cu pace s-a săvârșit.

Sfântul Simon a înflorit în grădina Maicii Domnului, în cursul secolului al XIII-lea, într-o perioadă în care imperiul bizantin era divizat și slăbit în urma cruciadelor, iar capitala fusese mutată la Niceea. Disprețuind vanitățile acestei lumi s-a retras în Muntele Sfânt, pe lângă un bătrân, pentru a lucra la mântuirea sufletului său. El și-a ales un Bătrân nu

numai experimentat în asceză, dar și sever și exigent, și i s-a supus cu totul ca lui Dumnezeu Însuși. Ascultarea sa exemplară, umilința și iubirea pentru părintele său duhovnicesc care însă nu îl scutea nici de muștrări, nici de lovituri au dovedit o înaltă virtute și au atras admirația călugărilor de la Athos. Purtarea sa a atras și respectul Bătrânului său care a încetat să îl mai considere un ucenic, ci mai curând un tovarăș în luptele duhovnicești. Totuși aceste onoruri nu i-au fost pe plac celui ce alesese singurătatea și să urmeze lui Iisus. Astfel, prin forța împrejurărilor, a obținut să plece să trăiască singur. După multe căutări, a ales să trăiască într-o peșteră îngustă și umedă, pe versantul vestic al Muntelui Athos, la 300 de metri deasupra mării. A luptat zi și noapte contra asalturilor demonilor, având drept arme doar credința, speranța și invocarea Numelui atotputernic al Domnului nostru.

Într-o noapte, cu câteva zile înainte de sărbătoarea Crăciunului, a văzut o stea că se desprinde dintr-o dată din cer și coboară, oprindu-se deasupra unei stânci abrupte în fața grotei. Presupunând că este o cursă a vrăjmașului care se transformă adesea în înger de lumină, ascetul n-a crezut. Vedenia s-a repetat în nopțile următoare până în seara de Crăciun când steaua luminoasă a coborât pe stâncă ca și steaua din Bethleem, iar o voce s-a auzit din cer: "Nu te îndoii, Simoane, slugă credincioasă a Fiului Meu! Privește acest semn și nu părăsi acest loc pentru a merge în singurătate așa cum îți dorești, pentru că aici doresc să întemeiez o chinovie pentru mântuirea multor suflete." Liniștit fiind de vocea Maicii Domnului, Simon a fost dus în extaz la Bethleem înaintea copilului Christos, cu Îngerii și Păstorii ; apoi, venindu-și în fire, s-a apucat fără întârziere să construiască Noul Bethleem.

Puțin după această viziune, trei tineri frați dintr-o bogată familie din Thesalia (sau din Macedonia), auzind de virtuțile Sfântului Simon, au venit la el punându-i la picioare toată averea lor ca și cei trei Magi și rugându-l să-i primească ucenici. Venind apoi muncitorii, au vrut să înceapă să construiască dar, văzând că locul pe care îl arăta lor Sfântul Simon este atât de abrupt și periculos, au refuzat și l-au acuzat că și-a pierdut mințile. Chiar în acel moment, fratele care le aducea de băut a alunecat și a căzut în prăpastie. Erau siguri că fratele a murit și aceasta le-a confirmat reproșurile pe care le făcuseră Sfântului. Dar care nu le-a fost mirarea când, datorită rugăciunilor Sfântului Simon, l-au văzut pe fratele urcând pe celălalt versant cu burduful de vin și cu paharul plin în mână pregătit să îi servească. Crezând, muncitorii au devenit călugări și au putut vedea de nenumărate ori în timpul construirii chinoviei că Domnul i-a dat o mare putere slugii sale.

Construcția fiind terminată, la Noul Bethleem au început să vină destul de mulți călugări. Dar într-o zi au debarcat pe insulă piraiții sarazini. Sfântul Simon i-a întâmpinat cu daruri, sperând să îi abată de la a devasta mănăstirea. Cum însă aceștia, nemulțumiți, s-au aruncat cu sălbăticie asupra lui, au fost pe loc orbiți, iar unuia dintre ei , care ridicase iataganul asupra Sfântului, i-a fost paralizat brațul. Cucerii de rugăciunea Sfântului, ei se pocăiră, primiră Sfântul Botez și deveniră toți călugări.

După mulți ani în care harul pe care i l-a dat Dumnezeu s-a vădit în multe minuni, profeții și mai ales prin învățătura sa, Sfântul Simon a adormit în pace, înconjurat de ucenicii săi cărora le-a cerut pentru ultima dată să respecte învățătura primită cu frică de Dumnezeu, credință, grijă și ascultare totală față de egumen și duhovnic. Din mormântul Sfântului a început să curgă mir care făcea multe minuni (de unde și numele de Mirovlitul). Dar distrugerile repetate ale mănăstirii au făcut să nu mai rămână nici o urmă a

mormântului sau a moaștelor sale. Cu toate acestea, Sfântul nu a încetat să fie o prezență nevăzută protejând în multe rânduri pe cei ascultători, muștrându-i greu pe cei neglijenți sau pe profanatori. În ziua când este sărbătorit, unii au putut vedea o lumină divină ieșind din peșteră sau acoperindu-i icoana din biserică ca un voal.

Un secol după adormirea sa, fiica despotului Macedoniei, Jean Ugles, a fost eliberată de un duh necurat cu ajutorul Sfântului Simon. Drept mulțumire, tatăl său a transformat mica mănăstire a Sfântului Simon într-un așezământ bogat cu multe proprietăți.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

29 Decembrie

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea sfinților paisprezece mii de prunci, uciși de Irod.

Irod, împăratul iudeilor, a poruncit magilor să se întoarcă pe la el ca să-i spună și lui unde este Împăratul, Care S-a născut și pe Care li-L vestise steaua ce-o urmau, pentru ca să se închine și el Lui. Îngerul Domnului însă le-a spus magilor să nu mai treacă pe la Irod, ci să se ducă pe alta cale în țara lor. Și așa au făcut. Irod, văzând că a fost înșelat de magi, s-a supărat tare. A cercetat cu de-amănuntul vremea când s-a arătat steaua și a trimis ostași ca să omoare pe toți pruncii, din Betleem și din împrejurimi, de la doi ani în jos. Că se gândea că de va ucide pe toți pruncii, atunci va ucide negreșit și pe Împăratul ce va să fie, și nu va mai unelti împotriva tronului lui. Dar în zadar s-a ostenit, nebunul! Nu-și dădea seama, că omul nu poate împiedica voia lui Dumnezeu. Și așa Irod a pricinuit pruncilor împărăția cerurilor, iar lui și-a pricinuit osânda veșnică.

Tot în această zi, pomenirea tuturor creștinilor și fraților noștri ce s-au săvârșit de foame, de sete, de sabie și de frig.

Slujba lor se săvârșește în Halcopratia, în biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, unde este și sfânta raclă.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Marcel, starețul Mănăstirii Achimiților, adică a neadormiților.

Cuviosul Părintele nostru Marcel era din Apamia, oraș în cea de a doua Sirie, dintr-un neam cinstit și vestit. A învățat toată știința acelei vremi, dar disprețuind-o, a părăsit toate averile sale și s-a dus la Efes, unde a găzduit la niște binecredincioși creștini. A intrat apoi în una din mănăstirile de acolo și a dus viață îmbunătățită de schimnic. Aflând de petrecerea dumnezeiască a Sf. Alexandru, care viețuia în Mănăstirea neadormiților, s-a dus la el. A rămas și el în mănăstire și-i întrecea pe toți frații prin sporul lui de fiecare zi în virtute. După adormirea starețului Alexandru și al lui Iacob, starețul de după el, a fost rânduit Cuviosul Marcel stareț al mănăstirii. Cu harul lui Hristos a săvârșit multe minuni. A adormit în Mănăstirea neadormiților și s-a odihnit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Tadeu Mărturisitorul.

Cel între sfinți Părintele nostru Tadeu a fost rob slobozit al lui Teodor, care, cu putere împărătească, a luat Mănăstirea Studiiților și a făcut-o chinovie. Tadeu și-a tuns parul capului în mănăstirea lui Teodor și s-a făcut călugăr. Ducea viață bineplăcută lui Dumnezeu și era iubit de toți. Postea și priveghea mult; își înfrâna limba, lua aminte la dumnezeieștile cuvinte, se culca pe pământ, era foarte supus și nu avea altă avere decât hainele de pe el.

Cu îngăduința lui Dumnezeu, împărățeau pe vremea aceea Mihai Bâlbâitul și Teofil, fiul lui, împărați răucredincioși și luptători împotriva sfințelor icoane. Aceștia au închis pe unii episcopi și stareți binecredincioși, iar pe alții i-au

surghiunit. Printre aceștia s-a aflat și marele luptător Teodor, părintele și starețul Cuviosului Tadeu.

Odată s-a dus cu Teodor la palatul împărațesc și acest purtător de Dumnezeu Tadeu. Aprins de râvnă dumnezeiască, a muștrat pe împăratul acela răucredincios înaintea întregului senat. Împăratul a poruncit să aducă icoana Mântuitorului să o pună pe pământ, iar pe Sf. Tadeu să-l așeze pe sfânta icoană. Sfântul n-a vrut. Atunci a fost luat cu sila de niște bărbați puternici și ținut deasupra ei, ca să nu se miște. Și i-a zis tiranul: "Iată ai călcat icoana lui Hristos! Primește dar și celelalte învățături ale noastre".

Sfântul însă, luminat cu adevărat la suflet, i-a răspuns: "Eu, prea răucredinciosule și tirane, plin de toată necurățenia, n-am făcut asta cu voia mea, să mă ferească Dumnezeu!, ci prin viclenia ta și nedreapta ta judecată. Eu, dimpotrivă, mă închin sfintei icoane a Domnului și Dumnezeului meu, o sărut și vreau cu dragă inimă să mor pentru ea!".

Cu aceste cuvinte a fost făcut de rușine ticălosul de împărat. Dar pentru că a fost ocărat de un țăran, de un scit și de un om de rând, a poruncit să fie trântit la pământ înaintea lui și bătut fără milă. Și l-au lovit mult cu ciomegele, până ce au socotit că și-a dat sufletul. Crezând că a murit, l-au târât de picioare afară. Unii din cei ce erau acolo l-au legat și l-au târât ca pe un stârv și ca pe o necurățenie prin tot târgul. L-au aruncat apoi lângă zidul cetății, în partea dinspre izvor, s-au întors și s-au spălat.

Iar fericitul Tadeu, suferind toate cu mulțumire și cu bărbăție, a mai trăit trei zile, apoi s-a dus la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfințirii bisericii sfinților patruzeci de Mucenici, ce se afla alături de Halcotetrapilu.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintele nostru Veniamin, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintele nostru Antinodor, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Gheorghe, episcopul Nicomidiei, făcătorul câtorva canoane de cântări și tropare, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

30 Decembrie

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea Sfintei Mucenițe Anisia cea din Tesalonic.

Sfânta Muceniță Anisia era din Tesalonic și a trăit pe vremea împăratului Maximian. A avut părinți binecredincioși și cu multă avere. După moartea lor, sfânta ducea viață singuratică și bineplăcea lui Dumnezeu prin viața și faptele ei. Odată, pe când se ducea la biserică, după cum îi era obiceiul, a întâlnit pe drum un ostaș care se închina la idoli, care a apucat-o de mână târând-o spre altarele idolești. Sfânta se împotriva, iar el o silea și mai mult să jertfească demonilor. Când sfânta a mărturisit că e creștină, ostașul s-a umplut de mânie, mai ales că sfânta îl scuipase în obraz; a scos sabia și i-a înfipt-o în coastă. Și așa a primit de-a pururea pomenita muceniță fericitul sfârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Teodora cea din Cezareea.

Cuvioasa Teodora a schimnicit în Mănăstirea Sfintei Ana, ce se cheamă Reghidion. A trăit pe vremea împăratului Leon, tatăl lui Constantin Copronim. Era de neam strălucit și cinstit. Pe tatăl ei îl chema Teofil, cu dregătoria patrician, iar pe mama ei Teodora. Mama ei, vreme de mulți ani, și-a plâns sterpăciunea și ruga pe Dumnezeu și pe Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu să-i dăruiască un copil. Și a primit har din cer. Iar harul l-a primit prin mijlocirea Sfintei și dreptei Ana, maica Născătoarei de Dumnezeu. După ce s-a născut copila și s-a făcut mai mare, a fost dusă în biserică Sfintei Ana și primită în mănăstire ca un dar dumnezeiesc. Stareța mănăstirii a crescut-o în frică de Dumnezeu și a învățat-o Sfintele Scripturi. Și viețuia bine, cinstita copilă. Dar vicleanul demon n-a suferit să fie călcat în picioare de o copilă. A îndemnat pe Leon împăratul, luptătorul împotriva lui Dumnezeu, să o dea de soție fiului sau Hristofor, pe care-l făcuse cezar. A smuls-o deci cu sila și cu tiranie din mănăstire și a silit-o să vină la Constantinopol, s-a făcut nunta și i s-a gătit camera de nuntă. Acesta a fost gândul lui Leon. Dar Dumnezeu, Ca altădată, a spăimântat pe egipteanul ce se pornise ca un turbat asupra Sarei, Dumnezeu, Care a făcut să fie biruit Tiridat de fecioara Ripsimia, Dumnezeu a păzit-o nepângărită și pe aceasta de legătura cu logodnicul. Pe neașteptate sciții au pornit cu război împotriva imperiului în partea de apus a împărăției și în grabă a fost trimis mirele să se împotrivească barbarilor. Mirele a căzut în cea dintâi bătălie. Când curata mielusea Teodora a aflat, a luat, fără să știe cineva, din palat, aur, argint, mărgăritare, haine scumpe, s-a suit într-o corabie și s-a întors la mănăstire, bucurându-se și mulțumind lui Dumnezeu. Când s-a aflat de fuga ei, al doilea fiu al celui cu numele de fiară, adică al lui Leon, s-a dus la mănăstire, dar a găsit-o tunsă călugăriță și îmbrăcată în haine zdrențuite. Cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu a lăsat-o în pace. Și așa a aflat Cuvioasa Teodora tihna și slobozenie deplină.

Atât de mult își chinuia trupul că i se vedeau prin piele încheieturile oaselor. Hrana ei era o bucată mică de pâine, la două sau trei zile și altceva nimic. Avea o singură haină, și aceasta de păr. Patul ei era acoperit pe deasupra cu o cergă de păr, iar pe dedesubt așternute pietre; și așa dormea. De multe ori priveghea nopți întregi. Și nu s-a mulțumit numai cu aceste nevoințe schimnicești, ci și-a legat trupul cu lanțuri de fier. Atât de mult i-au măcinat

lanțurile mădularele, încât era plină de răni. Și așa strălucind vreme de foarte mulți ani cu fel de fel de virtuți, s-a mutat la viața cea fericită.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Fileter.

Lui Dioclețian care venise odată în Nicomidia i s-a vorbit despre un oarecare creștin cu numele Fileter. Împăratul a trimis îndată să-l aducă la el. Și s-a minunat împăratul de înfățișarea lui. Ca era sfântul mare de stat și frumos la chip, iar părul capului și al bărbii strălucea ca aurul. Aceasta l-a făcut pe împărat să-l numească zeu și nu om, împăratul l-a întrebat; "Spune-mi, de unde ești, care ți-e numele și meseria?". Sfântul i-a răspuns: "Sunt născut și crescut în Nicomidia, fiu de prefect, de credință creștină, iar numele meu e Fileter".

Atunci împăratul l-a chemat alături de el și-l lingusea. A început însă să rostească și cuvinte de hulă împotriva Domnului nostru Iisus Hristos. Sfântul și-a ridicat îndată privirile la cer și a zis: "Să se îngrădească gura aceluia care spune hule împotriva Hristosului meu!".

Și îndată s-a cutremurat pământul și a tunat așa de tare, că împăratul și cei dimpreună cu el s-au spăimântat. Apoi a fost supus sfântul la chinuri pe care le-a îndurat cu seninătate. Rușinat împăratul și de frumusețea lui și de neamul lui, dar mai mult de minunile ce le-a făcut, l-a lăsat să meargă slobod unde va voi și când va dori.

După Dioclețian, a împărățit în Nicomidia Maximian. Dus înaintea lui și mărturisind că Hristos este Dumnezeu adevărat și Făcător al lumii, sfântul a fost chinuit vreme îndelungată în chip cumplit. Dar sfântul îndura chinurile ca și când altul ar fi fost chinuit. Când împăratul a văzut că nu-l poate birui deloc, l-a surghiunit în Priconison. Dus legat cu lanțuri, a făcut pe drum multe minuni: a izgonit demoni, a vindecat leproși, a tămăduit orice boală, a doborât pe idoli de pe locurile lor înalte, numai cu cuvântul, și i-a prefăcut în țărână și apă.

Ajuns legat în Niceea, s-a apropiat de un templu idolesc vestit și îndată s-a prăbușit templul din temelii. Pentru aceste minuni, mulți au crezut în Hristos. Au crezut și au venit la Hristos și căpetenia și ostașii cei împreună cu el.

Când a ajuns sfântul în părțile Sigrianei și a săvârșit și acolo multe minuni, locuitorii aceluia loc i-au spus sfântului și căpeteniei: "Este aici, aproape de noi, un om cu numele Eviot, un creștin, care a suferit pentru Hristos de la ighemon multe și felurite chinuri. Dar el, ca un diamant, a rămas nevătămat și face multe minuni".

Când Sfântul Fileter a auzit acestea, a voit să-l vadă. Pentru aceea îngerul Domnului s-a dus la fericitul Eviot și i-a spus: "Ieși puțin din chilia ta și du-te în cutare loc, într-o întâmpinarea lui Fileter, cel împreună cu tine mucenic".

Eviot a ieșit îndată și s-a coborât din Muntele Sigrianei. Sfântul Fileter, îndrumat de un om din partea locului pe drumul ce ducea la Sfântul Eviot, s-a urcat în Muntele Sigrianei, împreună cu el era căpetenia și cei șase ostași, care crezuseră și se botezaseră și voiau să fie cu el. Urcându-se ei în munte l-au văzut pe fericitul Eviot, coborându-se spre ei. Plin de mare bucurie s-au îmbrățișat unii cu alții și s-au dus cu toții la chilia Sfântului Eviot și au rămas acolo. După șapte zile, fericitul Fileter a adormit somnul pe care îl dorea. S-a mutat la Hristos cel dorit, dându-și în mâinile Lui sufletul. Fericitul Eviot i-a

îngropat la chilia lui. Iar după unsprezece zile, căpetenia și cei șase ostași au murit și au fost înmormâțați de fericitul Eviot alături de sfânt.

Tot în această zi, pomenirea sfinților care au crezut în Hristos prin Sfântul Fileter, căpetenia, și cei șase ostași, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Leon, arhimandritul, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

31 Decembrie

În această lună, în ziua a treizeci și una, pomenirea Cuvioasei maicii noastre Melania Romana.

Cuvioasa maica noastră Melania a trăit pe vremea împăratului Honoriu. Era de neam cinstit și strălucit, întâiul în senatul roman. Sfânta iubea din toată inima pe Domnul și dorea să trăiască în feciorie. Dar părinții ei au măritat-o, împotriva ei, și a avut doi copii. Murindu-i părinții și copiii, a părăsit cetatea și s-a mutat în afara zidurilor cetății. Acolo trăia în schimnicie, vindeca pe bolnavi, primea pe străini, cerceta pe cei din închisori și pe cei surghiuniți. Apoi a vândut averea ei cea mare. A luat pe ea 120.000 de galbeni și i-a dat la mănăstiri și la biserici. La început mânca o dată la două zile, apoi o dată la cinci zile, sâmbăta și duminica. Avea scriere foarte frumoasă și împodobită. În urmă a plecat în Africa, unde a stat șapte ani. După ce a împărțit averea ei și acolo, s-a dus în Alexandria. Din Alexandria s-a dus la Ierusalim și a trăit într-o chilie. A strâns în

jurul ei 90 de fecioare și le ținea pe cheltuiala ei cu tot ce le trebuia. Îmbolnăvindu-se foarte greu de durere de coaste, a chemat pe Teofil episcopul Elefterupolei. S-a împărtășit cu Sfintele Taine, și-a luat rămas bun de la surorile ei și a rostit aceste ultime cuvinte: "Așa s-a făcut, precum a hotărât Dumnezeu!"; și îndată și-a dat Domnului duhul ei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Zotic, hrănitorul de orfani.

Sfântul Zotic s-a născut la Roma cea veche. Era de neam cinstit și strălucit. De mic și-a însușit toată știința vremii. Fiind om învățat a fost dus din Roma în Constantinopol de marele între împărați Constantin și cinstit cu dregătoria de magistru.

O dată cu el au venit în Constantinopol și alți oameni de frunte din Roma: magistrianiul carelor, Paulin, nepotul lui, Olimvrie, Vir, Sever, Marian, Antim, Uvrchie, Isidor, Calistrat, Florentie, Euvul, Samson, Studie și dumnezeiescul acesta Zotic. Numele acestor înalți dregători le poartă până astăzi sfintele locașuri zidite de ei.

Se spune că în vremea aceea a bântuit în Constantinopol lepra. Împăratul a dat poruncă să fie aruncați în adâncul mării toți cei îmbolnăviți de lepră. Zotic, acest cinstit bărbat, n-a vrut să vadă sau să audă de așa ceva, ci, înflăcărat de dor dumnezeiesc, s-a dus la împărat și i-a spus: "Să dea împăratul robului său aur mult ca să cumpere mărgăritare, pietre prețioase și strălucitoare spre mărirea și cinstea împărăției lui, pentru că robul lui este cunoscător în astfel de lucruri!".

Împăratul a poruncit îndată să i se dea aur. Iar bărbatul acela, iubitor de Dumnezeu, și preaiscusit lucrător al lui Dumnezeu a luat aurul și a plecat plin de veselie. Cu aurul izbăvea de la înec pe toți aceia pe care prefectul orașului îi dădea călăilor să-i omoare. Le dădea preț bun pentru ei și-i ducea pe leproși, dincolo de Constantinopol, într-un munte numit pe vremea aceea Eleon. Acolo Zotic făcuse niște colibe și în ele adăpostea pe leproși. Neguțătoria aceasta cu câștig dumnezeiesc n-a rămas tăinuită. Că leproșii erau mulți, iar sfântul le ducea în fiecare zi hrană din belșug. Mulți se temeau că aceasta putea aduce foamete mare în oraș.

După moartea marelui și pururea pomenitului împărat Constantin a luat toată împărăția Constantie, fiul lui. Acest împărat nu era ortodox, ci arian, și a supus pe mulți binecredincioși la felurite chinuri. Îl ura pe Sfântul Zotic, pentru că era ortodox, dar se sfia să-i facă, fără pricină, vreun rău, pentru dragostea ce-i purtase tatăl său, Sfântul Constantin. Totuși a găsit o bună pricină ca să-l piardă. L-a învinuit că aduce lepra în oraș. Între timp s-a întâmplat de s-a îmbolnăvit de lepră și fata împăratului. Chiar tatăl ei a dat-o prefectului să fie aruncată în mare. Dar Sfântul Zotic a dat, ca de obicei, călăilor bani, a răscumpărat copila și a dus-o printre ceilalți leproși.

Cu îngăduința lui Dumnezeu, foametea așteptată a venit în Constantinopol. Orașul ducea lipsă de cele de trebuință pentru hrană. Împăratul a căutat să afle pricina lipsei și a foametei. Clevetitorii și dușmanii adevărului au găsit acum prilejul să hulească pe sfânt. Au spus împăratului că Zotic e pricina foametei, pentru că ducea mâncare cu nemiluita leproșilor care erau mulți la număr.

Când împăratul a auzit asta și-a stăpânit puțin mânia, și pentru că se sfia de sfânt și pentru că nu primise încă mărgăritarele și pietrele prețioase. Înduplecat însă de oamenii rău voitori, a poruncit să-l prindă. Când sfântul a aflat că e vorba să-l prindă, s-a dus pe ascuns la palatul împărătesc și s-a înfățișat împăratului.

Împăratul în batjocura i-a spus: "A venit, magistre, corabia care trebuie să aducă mărgăritarele și pietrele prețioase?". "Vino, împărate, dacă vrei, cu robul tău", a răspuns sfântul, "să o vezi!".

Împăratul n-a zăbovit deloc și a plecat. Fericitul Zotic însă s-a dus mai înainte în Muntele Eleon, a poruncit să iasă din colibe frații cei întru Hristos împreună cu fiica împăratului, cu făclii în mâini, într-o întâmpinare împăratului.

Când împăratul a ajuns acolo și a văzut pe leproși s-a mirat de mulțimea lor, și a zis: "Cine sunt aceștia?". "Aceștia, stăpâne", a răspuns sfântul, arătându-i cu degetul, "sunt pietrele prețioase și mărgăritarele cele scilpitoare, pe care le-am cumpărat în neguțătoria mea!".

Împăratul a socotit aceasta ca o bătaie de joc. S-a aprins de mânie și a poruncit să-l lege pe Sfântul Zotic de catări sălbatici și să-i gonească fără milă, ca să-i curme cu silnicie viața, rupându-i mădularele bucățică cu bucățică pe pietrele de acolo. Porunca s-a îndeplinit îndată. Împăratul era de față și se uita. Catării, împunși cu țepușe de călăi, au târât în fugă năpraznică pe sfânt din vârful dealului până în vale. Mădularele lui s-au împrăștiat ici și colo, iar ochii i-au ieșit din cap. În locul în care s-au petrecut acestea a ieșit îndată un izvor cu apă curată și bună de băut, care tămăduiește toată boala și toată neputința, spre lauda, slava și cinstea iubitorului de oameni

Dumnezeu și a slujitorului Său. Fericitul și-a dat sufletul pe când era târât de catâri. Atunci îndată catârii au rămas nemișcați, deși erau biciuiți amarnic de călăi. Și catârii, cu voce omenească, în auzul tuturor, au făcut de ocară cruzimea și nebunia împăratului, numindu-l orb și nesimțit. Despre cuvios au spus să fie îngropat chiar în locul acela.

Când împăratul a văzut și a auzit aceasta s-a umplut de uimire. Se ruga lui Dumnezeu, cu lacrimi, cu suspine și cu inima zdrobită, să aibă milă de el. Striga, că din neștiință a făcut cele ce a făcut. Și îndată a poruncit să se îngroape trupul mucenicului cu multă grijă și cu deosebită cinste. A mai poruncit împăratul ca în mare grabă să se ridice pentru leproși, cu bani împărătești, o clădire mare cu foarte multe curți și acareturi, căreia i-a închinat veniturile multor moșii.

Iar Sfântul Zotic, de atunci și până azi, prin harul lui Dumnezeu cel iubitor de oameni, nu contenește să facă nenumărate minuni.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ghelașie, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor zece fecioare cele din Nicomidia, căroră străpungându-li-se ochii și strujindu-li-se coastele, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Olimpiodora, care în foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Gaiu, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Nemia, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Vusiride, care fiind împuns de femei cu suveici, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Gaudentie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

LUNA IANUARIE

SINAXAR

1 Ianuarie

În această lună, în ziua întâia, Tăierea împrejur cea după trup a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

De la Sfinții Părinți am luat obiceiul să sărbătorim, după încheierea anului calendaristic, Tăierea împrejur cea după trup a Domnului nostru Iisus Hristos. Domnul a primit aceasta, ca să înlăture rânduiala Legii Vechi și să pună în loc tăierea împrejur cea după Duh cea nefăcută de mână. Deci, sărbătorim această zi ca pe un praznic împărătesc.

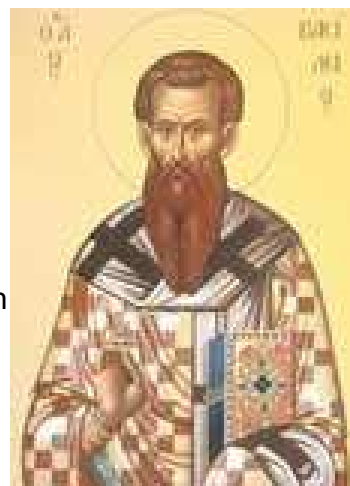
Căci Domnul, după cum ne-a cinstit pe noi, luând trup omenesc, întru totul asemenea nouă, afară de păcat, tot așa a binevoit să primească și tăierea împrejur. Întâi, ca să astupe gurile ereticilor care îndrăznesc a zice că Domnul n-a luat trup, ci că S-a născut ca o nălucire. Dar dacă n-ar fi luat trup, cum S-ar fi tăiat împrejur? Și al doilea ca să astupe gurile iudeilor celor neînțelegători, care îl cleveau că nu păzește sâmbăta și că strică Legea.

Pentru aceasta, după opt zile de la nașterea Lui cea sfântă din Fecioară, a binevoit să fie adus de Maica Sa și de Iosif, în locul unde, după obicei, iudeii se tăiau împrejur. Și a fost tăiat împrejur; și I s-a dat numele Iisus, nume adus din cer de îngerul Gavriil, mai înainte de zămislirea Lui în pântecele Fecioarei. Și iarăși întorcându-Se Domnul cu părinții Săi acasă, a viețuit omenește, crescând cu anii, cu Înțelepciunea și cu harul, pentru mântuirea noastră.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei Capadociei.

Acest mare părinte al nostru Vasile a trăit pe vremea împăratului Valens, când Biserica era tare prigonită de necredința lui Arie, ereticul. Iar Sfântul Vasile a apărat cu toată puterea dreapta credință și a îndrăznit să mustre chiar în față pe împăratul Valens, căzut și el în erezia lui Arie.

Tatăl Sfântului Vasile era din Pont și se numea tot Vasile, iar maica sa era din Capadocia și se numea Emilia. Sfântul Vasile a întrecut în știință pe cei din timpul său și pe cei din vechime, căci învățase toată filozofia și toate științele din vremea aceea. Deci, covârșind pe toți nu numai cu filozofia și cu mintea cea ascuțită, ci și cu puterea și viața cea îmbunătățită, a fost sfințit arhiereu al Arhiepiscopiei din Cezareea Capadociei.

Ca arhiereu, a dus lupte grele pentru credința ortodoxă, punând în uimire chiar pe dregătorul locului, care nu s-a putut împotrivi înțelepciunii și tăriei în credință a sfântului. Prin cuvântările sale a lovit în credințele greșite ale ereticilor; a dat învățături și îndemnuri pentru buna întocmire a obiceiurilor; a luminat tainele cele adânci ale făpturii; a păstorit turma lui Hristos, învățând pe toți și ajutând pe săraci, pe bolnavi și pe bătrâni, în așezământul său vestit, numit Vasiliada. A trecut către Domnul în anul 379, când nu împlinise încă 50 de ani.

Și era Sfântul Vasile om foarte înalt la stat și drept ca o făclie; uscățiv și slăbit de ajunare și de veghere; oacheș la față, dar obrazul îngălbenit; nasul lunguiet; sprâncenele cercuite și plecate, asemenea omului gânditor; fruntea încrețită; umerii obrazilor ieșiți, tâmplele adâncite; cam pleșuv la păr; cu barba destul de lungă, cărunță pe jumătate. Pomenirea lui se săvârșește în Sfânta Biserică sobornicească.

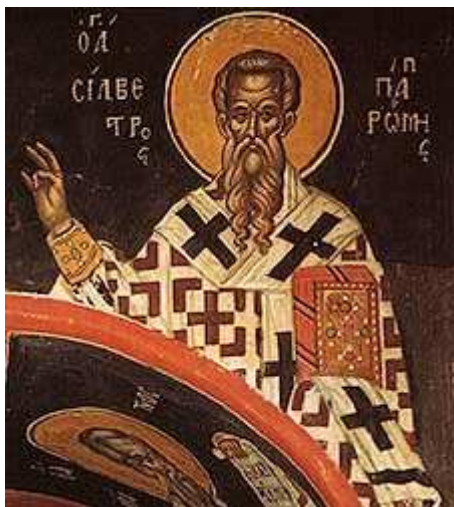
Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teodot, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Grigorie Nazianzul, tatăl Sfântului Grigorie Teologul, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

2 Ianuarie

În această lună, în ziua a doua, pomenirea celui între sfinți părintele nostru Silvestru, papă al Romei.

Sfântul Silvestru s-a născut în Roma cea veche și a fost crescut de mic în credința creștină, învățând carte și purtări bune de la preotul Cvirin. Ajungând în vârstă și-a arătat dragostea către Dumnezeu și către aproapele prin ajutorarea și apărarea celor prigoniți pentru credință. Pentru faptele lui alese și pentru viața lui îmbunătățită, după moartea lui Miltiade, a fost hirotonit episcop al Romei vechi, cu învoirea tuturor.

Păstoria lui s-a arătat pilduitoare: a dat rânduieli bune Bisericii și preoților și a apărat Dumnezeirea Mântuitorului împotriva hulitorilor, dovedindu-le din Scriptură că Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat și om adevărat, născut din Fecioară, cum au grăit proorocii. La adânci bătrâneți episcopul Silvestru a

trecut la Domnul, în anul 335.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Taghen.

Acesta a fost episcop în cetatea Parium din Helespont. Silit fiind de tribunul Zilichintie să intre în oaste, s-a împotrivit. Pentru aceasta a fost legat de patru stâlpi și bătut cu toiege. Apoi din porunca lui Liciniu a fost înecat în mare, după ce întorsese la Hristos pe unii corăbieri și ostași. Creștinii i-au scos trupul din apă și l-au îngropat la poarta cetății. Moaștele lui au săvârșit vindecări și minuni.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Teopempt și Teodota, maica sfinților celor fără de arginti, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Marcu cel surd, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Vasile din Ancira.

Acest sfânt mucenic Vasile, din cetatea Ancirei, a pătimit pe vremea nelegiuitului împărat Iulian între anii 361-363. Pentru credința lui creștină a fost prins și dus înaintea dregătorului Tarnilie, în fața căruia a mărturisit cu multă îndrăzneală pe Hristos. De aceea a fost legat și bătut fără milă; apoi adus la Constantinopol unde iarăși a fost bătut atât de tare că i-au ieșit mâinile și umerii din încheieturi. După aceea i s-au tăiat curele din pielea lui și a fost străpuns cu fiare înroșite. Răbdând vitejește aceste chinuri, a primit ajutorul lui Dumnezeu; căci fiind aruncat într-un cuptor încins a fost păzit nevătămat, pentru credința sa. După aceea a fost dus în Cezareea, și osândit de dregătorul de acolo să se lupte în circ cu fiarele. Dar, sfântul rugându-se, a fost lovit de o leoaică și așa și-a dat duhul, primind cununa muceniciei. Sfintele lui moaște au fost păstrate cu grijă de rude și de prieteni, înfășurate în giulgiu, cu miresme, și îngropate în loc însemnat, unde mai târziu au zidit biserică în numele aceluia sfânt.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Serghie, care s-a săvârșit, fiind tăiat cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Teopist, care s-a săvârșit, fiind lovit cu pietre.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Cosma, arhiepiscopul Constantinopolului, făcătorul de minuni, îngropat în Sfânta Mănăstire Hora.

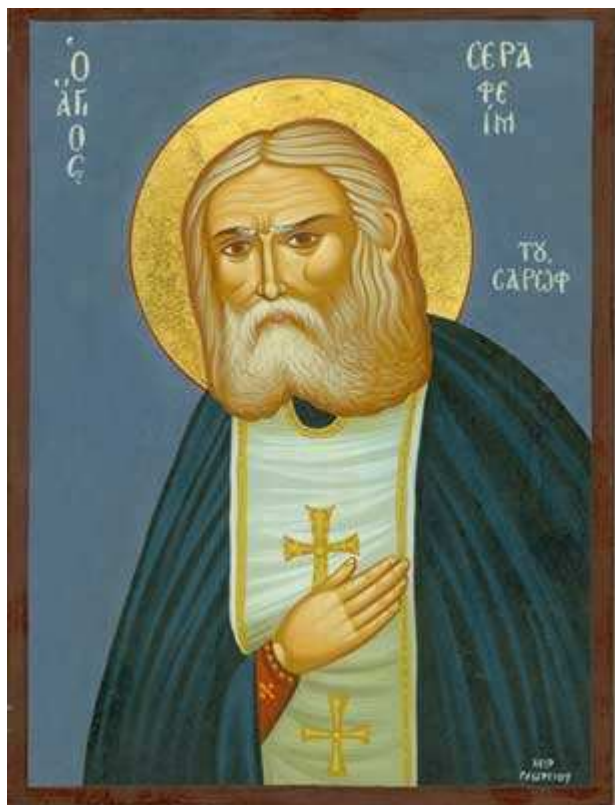
Tot în această zi, pomenirea noului mucenic Zorz (George sau Gheorghe) Ghiurghiul din Mitilina, care mărturisind pe Hristos a fost sugrumat în anul 1770.

Sf. George (Zorz) era din Georgia și a fost vândut ca sclav când era copil. Stăpânul său, un musulman din insula greacă Mitilene, l-a obligat să se convertească la Islamism, numindu-l Sali. După moartea stăpânului său, George a rămas pe insulă și și-a deschis un magazin mic.

În 1770, când a împlinit 70 de ani, s-a înfățișat autorităților spunându-le că este creștin ortodox. Kadi a crezut că acesta și-a pierdut mințile, știind foarte bine că dacă ar declara așa ceva, ar fi condamnat la moarte.

În ziua următoare, George a fost interogat din nou și apoi bătut. El a îndurat chinurile în tăcere dar nu și-a părăsit credința. După alte și alte torturi, sfântul martir a fost spânzurat în 2 ianuarie 1770, primind cununa de biruință de la Mântuitorul Hristos.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Părintelui nostru Serafim din Sarov.

Sfântul Serafim de Sarov, un mare ascet al Bisericii Ruse, s-a născut în 19 iulie 1745. Părinții săi, Isidor și Agatia Moshnina erau din Kursk. Tatăl lui era comerciant și spre sfârșitul vieții a început construcția unei catedrale în Kursk pe care n-a apucat s-o mai vadă terminată. Fiul său Prochorus, viitorul Serafim, a rămas în grija mamei văduve care l-a crescut în credință.

După moartea soțului ei, Agatia Moshnina a continuat construcția catedralei. Într-o zi, luându-l și pe micul Prochorus cu ea pe șantier, acesta a căzut de pe schela turnului de clopote, de la o înălțime de șapte etaje. Băiatul ar fi putut muri dar Bunul Dumnezeu a cruțat viața acestui viitor astru al Bisericii. Îngrozită, mama a alergat la el și și-a găsit fiul nevătămat.

Tânărul Prochorus, înzestrat cu o memorie excelentă, a învățat repede scrisul și cititul. Din copilărie îi plăcea să participe la slujbele

bisericii și să citească atât Sfânta Scriptură cât și Viețile Sfinților împreună cu colegii săi de studenție. Cel mai mult îi plăcea să se roage și să citească Sfânta Evanghelie când era singur.

La un moment dat, Prochorus s-a îmbolnăvit foarte grav, viața lui fiind în pericol. Atunci a visat-o pe Maica Domnului care i-a promis că îl va vizita și îl va vindeca. Nu peste mult timp, prin curtea casei lor a trecut o procesiune a bisericii cu Icoana

Semnului din Kursk (27 noiembrie) iar mama lui l-a dus pe copil să sărute icoana după care acesta s-a vindecat imediat.

Tânăr fiind, Prochorus își făcea planuri pentru a-și dedica viața în întregime lui Hristos și a intra la o mănăstire. Mama lui nu a fost împotriva acestei decizii și l-a binecuvântat în drumul lui spre monahism, dându-i o cruce de aramă pe care tânărul a purtat-o pe piept toată viața lui. Prochorus a pornit pe jos împreună cu alți pelerini din Kursk spre Kiev pentru a-i venera pe Sfinții Peșterilor.

Prochorus l-a vizitat pe Părintele Dositeu (de fapt era o femeie, Daria Tyapkina), care i-a dat binecuvântare să se retragă la mănăstirea din pustia Sarovului și acolo să-și câștige mântuirea. Trecând pe la casa părintească Prochorus și-a luat rămas bun de la mama și rudeniile sale. În ziua de 20 noiembrie 1778 a ajuns la Sarov, unde era stareț Părintele Pahomie. Acesta l-a primit și l-a dat în grija Părintelui Iosif, care l-a pus la multe ascultări în mănăstire: era slujitor în chilia părintelui, făcea pâine și prescură și lucra în tâmplărie. Tânărul își făcea ascultările cu râvnă și zel ca și cum l-ar servi pe Domnul Însuși. Prin muncă constantă el se ferea de acedie, pe care o considera, cum avea să spună mai târziu, "cea mai gravă ispită a călugărilor novice". Aceasta se vindecă prin rugăciune, abținerea de la conversații plictisitoare, prin muncă asiduă, prin citirea Cuvântului lui Dumnezeu și prin răbdare, deoarece acedia este hrănită de micimea sufletului, neglijență și vorbă fără rost".

Cu binecuvântarea egumenului Pahomie, Prochorus se abținea de la mâncare în zilele de miercuri și vineri și mergea singur în pădure unde practica Rugăciunea lui Iisus. După doi ani ca novice, Prochorus s-a îmbolnăvit de hidropizie, corpul a început să se umfle și suferea îngrozitor. Mentorul lui, Părintele Iosif și ceilalți părinți îl iubeau pe Prochorus și aveau grijă de el. Boala l-a ținut cam trei ani, timp în care ei nu au auzit nici un cuvânt de nemulțumire din gura lui. Temându-se pentru viața lui, părinții doreau să cheme un doctor să-l consulte dar Prochorus nu era de acord, spunându-le: " Sfinte părinte, eu m-am încredințat în întregime Celui ce este adevăratul doctor al sufletului și al trupului, Domnului nostru Iisus Hristos și Preacuratei lui Maici."

Apoi a cerut să i se citească o moliftă pentru sănătate. În timp ce restul părinților se rugau în biserică, Prochorus a avut o viziune în care i-au apărut Maica Domnului împreună cu Apostolii Petru și Ioan. Arătând cu degetul spre călugărul bolnav, Maica Domnului îi spuse Sfântului Ioan: "Acesta este unul de-ai noștri", după care l-a atins cu toiagul într-o parte pe călugăr și imediat lichidul adunat în corpul acestuia a început să iasă prin incizia făcută de Preacurata. După terminarea moliftei frații l-au găsit pe Prochorus vindecat, având o singură cicatrice ca semn al miracolului ce s-a împlinit.

La scurt timp, în locul apariției Maicii Domnului s-a construit o infirmerie. Una din capele a fost dedicată sfinților Zosima și Savatie din Solovki (17 aprilie). Sf. Serafim a construit cu propriile sale mâini sfânta masă din altarul capelei din lemn de chiparos, primind întotdeauna Sfintele Taine în acea biserică.

După opt ani de novicie la mănăstirea din Sarov, Prochorus a fost tuns cu numele de Serafim, nume care reflecta dragostea lui vie pentru Domnul și dorința să nestăvilită de a-l sluji. După un an, Serafim a fost numit ierodiacon.

Cu spirit zelos, el slujea în biserică zilnic, rugându-se permanent și după terminarea slujbelor. Domnul îi îngăduia să aibă viziuni în timpul slujbelor bisericesti, de multe ori văzând îngeri care slujeau laolaltă cu preoții. În timpul Sfintei Liturghii din Marea și Sfânta Joi, slujită de egumenul Pahomie și părintele Iosif, Sf. Serafim a mai avut o viziune. După introducerea la Sfânta Evanghelie, ierodiaconul Serafim pronunță cuvintele: "O, Doamne, mântuiește pe cei ce se tem de tine și auzi-ne", după care ridică patrafirul spunând: "În vecii vecilor". Dintr-o dată a fost orbit de o lumină strălucitoare și, ridicând privirea, îl văzu pe Domnul nostru Iisus Hristos intrând din partea de vest a bisericii, înconjurat de Puterile cele fără de trup.

Ajungând la amvon, Domnul a binecuvântat pe toți rugătorii și a intrat în icoana sa din dreapta ușilor altarului. Sf. Serafim, răpit cu spiritul după această viziune miraculoasă, n-a mai putut scoate nici un cuvânt și nu s-a mai putut mișca din loc. Ceilalți l-au dus de mână în altar unde a rămas nemișcat încă trei ore, cu culoarea feței schimbată de la harul divin care s-a coborât asupra lui. După această vedenie, sfântul a devenit și mai râvnitor. În timpul zilei muncea în mănăstire iar noaptea se ruga în chilia lui din pădure.

În 1793, ierodiaconul Serafim a fost hirotonit preot săvârșind Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie în fiecare zi. După moartea părintelui egumen Pahomie, Sf. Serafim a primit binecuvântare din partea noului stareț al mănăstirii, părintele Isaia să se retragă într-un loc din pădure, la o distanță de 5 km de mănăstire, loc pe care l-a denumit "Muntele Athos" și unde s-a dedicat rugăciunii solitare. El mergea la mănăstire doar sâmbăta, înainte de privegherea de toată noaptea și se întorcea la chilia sa din pădure după Liturghia de duminică unde se împărtășea cu Sfintele Taine.

Pustnicul Serafim își petrecea timpul cu nevoițe ascetice. Pravila sa de rugăciune se baza pe cele rânduite de Sf. Pahomie pentru mănăstirile antice din deșert. El purta cu sine tot timpul Sfânta Evanghelie, citind în întregime Noul Testament într-o săptămână. De asemenea, citea și din Sfinții Părinți și Sfintele Slujbe. Sfântul a învățat pe de rost multe din imnurile bisericești pe care le cânta în timp ce lucra în pădure. În jurul chiliei și-a amenajat o grădină și un stup de albine. Postea foarte aspru, mâncând o dată în zi în afară de miercuri și vineri când nu mânca nimic. În prima Duminică a postului mare nu mânca nimic până sâmbăta, când primea Sfintele Taine.

Sfântul părinte era uneori atât de adâncit în rugăciunea neîncetată a inimii încât rămânea nemișcat, fără să vadă sau să audă nimic în jurul lui. Din când în când îl mai vizitau schimonahul Marcu cel Tăcut și arhidiaconul Alexandru care locuiau și ei în pustie. De multe ori îl găseau în contemplație și se retrăgeau în liniște ca să nu-l deranjeze.

În căldura verii, dreptul pustnic obișnuia să culeagă mușchi dintr-o mlaștină pentru fertilizarea grădinii, iar când țânțarii îl înțepau rău de tot el suporta spunându-și: "Patimile sunt omorâte prin suferință și durere".

Singurătatea lui era deranjată de multe ori de călugări și mireni care îl căutau pentru un sfat sau o binecuvântare. Cu binecuvântarea egumenului, pustnicul a interzis femeilor să-l viziteze, după care, primind un semn de la Dumnezeu că dorința îi este ascultată, în cele din urmă a refuzat să mai primească vizitatori. Prin rugăciunile sale, cărarea către chilia lui a fost acoperită de crengi mari care au căzut din brazii antici învecinați, blocând orice acces. Doar pasările mai veneau la el și animalele sălbatice în compania cărora a trăit ca și Adam în Paradis. Animalele veneau la miezul nopții și așteptau ca sfântul să-și termine pravila de rugăciune, după care hrănea cu pâine din mâna lui ursii, râșii, vulpile, iepurii și chiar lupii. Sfântul Serafim avea un prieten urs care i se supunea întru totul și îl ajuta la diferite treburi.

Pentru a alunga viclesugurile vrăjmașului, Sf. Serafim și-a intensificat nevoițele și a început o luptă ascetică nouă, imitându-l pe Sf. Simeon Stâlpnicul (1 septembrie), și anume, în fiecare noapte se urca pe o stancă uriașă din pădure sau pe una mică din chilia lui și nu se odihnea decât foarte puțin. Stătea în picioare sau în genunchi și se ruga cu mâinile ridicate: "Doamne, miluiește-mă pe mine, păcătosul". Sfântul s-a rugat așa timp de 1000 de zile și nopți.

Odată, pe când lucra în grădina, trei hoți l-au călcat în căutare de bani sau lucruri valoroase. Deși avea un topor în mână și ar fi putut lupta cu ei, sfântul nu a ripostat, amintindu-și cuvintele Domnului: "Cei care vor ridica sabia de sabie vor pieri" (Mt. 26: 52). Aruncându-și unealta jos, el le-a spus hoților să facă ce doresc. Atunci hoții l-au bătut atât de tare încât l-au lăsat mai mult mort decât viu. Au vrut să-l arunce în râu dar l-au lăsat până au scotocit chilia după bani, însă negăsind nimic în afară de icoane

și câțiva cartofi, au plecat. Călugărul își redobândi cunoștința, se târî până în chilie și rămase așa toată noaptea.

Dimineața următoare porni cu mare greutate spre mănăstire iar frații văzându-l cu atâtea răni pe cap, piept, coaste și spate s-au înspăimântat. Timp de 8 zile a zăcut în suferință din cauza rănilor iar doctorii care l-au văzut au rămas uimiți că mai trăia după o asemenea bătaie.

Pustnicul nu a fost vindecat de nici un doctor pământean: Împărăteasa Cerului împreună cu Apostolii Petru și Ioan i s-au arătat și prin atingerea divină a Preasfintei Fecioare s-a vindecat. Cu toate acestea el nu se putea îndrepta și rămase îndoit de spate, neputând umbla decât cu ajutorul unui băț pentru tot restul vieții. Sf. Serafim a trebuit să stea vreo cinci luni la mănăstire după care a plecat înapoi în pădure. El i-a iertat pe răufăcătorii lui și s-a rugat pentru ei să nu fie pedepsiți.

În 1807 starețul Isaia a adormit întru Domnul. Sf. Serafim a fost rugat să-i ia locul dar acesta a refuzat. El trăise în singurătate trei ani complet rupt de lume, cu excepția călugărului care-i aducea de-ale gurii o dată pe săptămână. Dacă întâlnea un om în pădure, sfântul se arunca cu fața la pământ până când acesta trecea mai departe. Sf. Serafim a dobândit pacea sufletului și bucuria întru Duhul Sfânt. El spunea cândva: "Dobândește spiritul păcii și mii de suflete se vor salva în jurul tău."

Noul stareț al mănăstirii, Părintele Nifon, împreună cu frații călugări l-au rugat pe Sf. Serafim să vină să officieze Sfintele Slujbe de duminică la mănăstire ca mai demult, sau să se mute de tot la mănăstire. Sfântul a ales ultima variantă deoarece îi era prea greu să se deplaseze la mănăstire în fiecare duminică. În primăvara anului 1810, el s-a întors la mănăstire după 15 ani de trai în pustnicie.

Continuând să trăiască în tăcere, el s-a închis în chilia lui rugându-se și citind. I s-a permis să servească masa și să se împărtășească în chilia sa. Acolo, sfântul a urcat pe înălțimile purității spirituale și prin mila Domnului a primit darurile divine ale înaintevererii și facerii de minuni. După cinci ani de singurătate el și-a deschis ușa chiliei pentru ceilalți călugări dar a continuat să folosească tăcerea, învățându-i pe ceilalți prin exemple.

În 25 noiembrie 1825 Maica Domnului și doi ierarhi comemorați în acea zi, ieromartirul Clement al Romei și Sf. Petru Arhiepiscopul Alexandriei, i-au apărut sfântului într-o viziune și i-au spus să renunțe la izolare și să se dedice celorlalți oameni. Sfântul a primit binecuvântarea egumenului de a-și împărți timpul între viața din pădure și viața în mănăstire. El nu s-a întors la vechea lui chilie pustnicească ci s-a retras într-un loc mai aproape de mănăstire iar ușile ei erau deschise atât pentru pelerinii mireni cât și pentru călugări.

Părintele vedea în inimile oamenilor și ca doctor al sufletelor le vindeca neputințele trupești și sufletești prin rugăciune și prin cuvintele sale pline de har. Cei care veneau la Sf. Serafim simțeau dragostea lui nemărginită și blândețea. În orice vreme el îi întâmpina pe oameni cu cuvintele: "Bucurați-vă, Hristos a înviat!" El iubea îndeosebi copiii. Odată o fetiță a spus despre el: "Părintele Serafim arată ca un bătrân dar de fapt este un copil ca și noi!"

Părintele era deseori văzut cum căra după sine, sprijinindu-se în băț, un sac cu pietre. Când era întrebat de ce face acel lucru, sfântul răspundea cu smerenie: "Îl încerc și eu așa cum mă încercă el pe mine".

În ultima parte a vieții sale pământești, Sf. Serafim s-a dedicat orfanilor de la mănăstirea de maici Diveyevo. În perioada când era arhidiacon el l-a însoțit pe răposatul părinte Pahomie la comunitatea din Diveyevo unde a cunoscut-o pe stareța mănăstirii, o ascetă - Maica Alexandra și părintele Pahomie i-a dat binecuvântare sfântului să aibă grijă de atunci încolo de orfanii mănăstirii. El a fost un adevărat tata

pentru surorile mănăstirii, care îl cercetau pentru orice problemă sufletească sau materială.

Sf. Serafim s-a dedicat și îmbunătățirii vieții monastice a maicilor de la mănăstirea Diveevo, spunând că el personal nu le dădea sfaturi ci Maica Domnului le ajuta să răzbată în toate problemele mănăstirii. Discipolii și prietenii săi spirituali îl ajutau pe sfânt să asigure hrana viețuitorilor mănăstirii Diveevo. Michael V. Manturov, vindecat de călugăr de o boală grea, era unul dintre binefăcătorii mănăstirii, angajându-se la nevoița sărăciei voluntare, după cum l-a sfătuit sfântul. Elena Vasilievna Manturova, una din surorile mănăstirii, a acceptat să moară în locul fratelui ei, din supunere față de sfânt, deoarece mai era nevoie de acesta în viața pământească.

Nicolae Alexandrovich Motovilov a fost și el vindecat de călugărul Serafim. În 1903, cu puțin înainte de praznicul Sfântului Serafim, s-a găsit și s-a tipărit renumita "Conversație a Sfântului Serafim de Sarov cu N. A. Motovilov". Pusă pe hârtie de Motovilov după conversația de la sfârșitul lui Noiembrie 1831, manuscrisul a fost găsit ascuns într-un pod, printre grămezi de hârtii, unde a zăcut aproape 70 de ani. Scrierea a fost găsită de autorul S. A. Nilus, care căuta informații despre viața Sfântului Serafim. Această conversație este o adevărată comoară pentru literatura ortodoxă, care s-a născut din dorința lui Nicolae Motovilov de a înțelege scopul vieții creștine. Sf. Serafim știa că Motovilov căuta acest răspuns din tinerețe fără să găsească satisfacție. Sfântul părinte i-a spus că țelul vieții creștine este dobândirea Duhului Sfânt, explicându-i care sunt marile binefaceri ale rugăciunii și ale vieții întru Duhul Sfânt.

Motovilov l-a întrebat pe sfânt de unde putem ști dacă am dobândit sau nu Duhul Sfânt. Sf. Serafim i-a vorbit pe larg cum ajung oamenii să-l aibă pe Sfântul Duh și cum recunoaștem duhul lui Dumnezeu în noi dar Motovilov vroia mai mult. Atunci părintele l-a luat de umeri spunându-i: "Noi acum suntem amândoi întru Duhul Sfânt, fiule. De ce nu mă privești?" Motovilov i-a răspuns: "Nu vă pot privi părinte pentru că ochii vă luminează ca fulgerul și fața vă este mai strălucitoare ca soarele".

Sf. Serafim i-a răspuns: "Nu te teme, prietene al lui Dumnezeu, acum și tu ești la fel de strălucitor ca mine. Înseamnă că și tu ești în lumina Duhului Dumnezeiesc, altfel nu m-ai putea vedea că sunt așa". Apoi sfântul l-a asigurat pe Motovilov că Domnul îi va permite să păstreze amintirea acestei experiențe toată viața lui. "Nu s-a făcut aceasta doar pentru tine ca să înțelegi, ci prin tine, pentru toată lumea."

Toată lumea îl cunoștea pe Sfântul Serafim ca un mare ascet și făcător de minuni. Cu un an și 10 luni înainte de săvârșirea sa, de sărbătoarea Bunevestiri, sfântului i-a fost îngăduită încă o arătare a Maicii Domnului împreună cu cei doi apostoli și cu alte 12 fecioare mucenițe (Sf. Varvara, Ecaterina, Tecla, Marina, Irina, Eufrosina, Pelagia, Dorotea, Macrina, Iustina, Iuliana și Anisia). Preasfânta Fecioară vorbi îndelung cu călugărul, incredințându-i în grijă pe surorile mănăstirii Diveevo. În final Ea i-a spus: "În curând, preaiubite, vei fi cu noi." Maica Eufrosina de la mănăstire a fost martoră la apariția Maicii Domnului pentru că părintele a invitat-o. În ultimul an de viață, unul dintre cei pe care i-a vindecat l-a văzut pe sfânt înălțat de la pământ în timp ce se ruga, lucru care i-a fost interzis cu strictețe de către Sf. Serafim să-l dezvăluie decât după moartea lui.

Sf. Serafim slăbea văzând cu ochii și vorbea tot mai mult despre apropiata sa "plecare". În acest timp era văzut stând lângă sicriul său pe care-l pusese în anticamera chiliei și pe care singur și l-a făcut.

Sfântul și-a însemnat singur locul unde vroia să fie îngropat, lângă altarul catedralei Adormirii. În 1 ianuarie 1833 Părintele Serafim a venit la biserica Sfinților Zosima și Savatie pentru ultima oară la Sfânta Liturghie unde s-a împărtășit cu Sfintele Taine după care i-a binecuvântat pe frați și și-a luat rămas bun, cu cuvintele: "Salvați-vă sufletele. Să nu deznădăjduiți, să rămâneți în trezvie. Astăzi se pregătesc pentru noi cununi".

În 2 ianuarie Părintele Pavel, ajutorul sfântului, a plecat la ora șase dimineața la utrenie și a simțit miros de fum venind din chilia sfântului. Părintele obișnuia să lase lumânări să ardă în chilie și Părintele Pavel s-a speriat să nu ia foc ceva. "În timpul vieții mele nu va fi nici un foc", spuse el cândva, "dar când voi muri veți ști, pentru că un foc se va aprinde".

Când au deschis ușa au văzut cărți și alte lucruri mocnind iar sfântul era în genunchi în fața icoanei Maicii Domnului, cu mâinile încrucișate pe piept. Sufletul lui curat a fost luat de îngeri în timpul rugăciunii și a fost dus în fața Tronului Atotputernicului Dumnezeu, al Căruia slujitor credincios a fost toată viața.

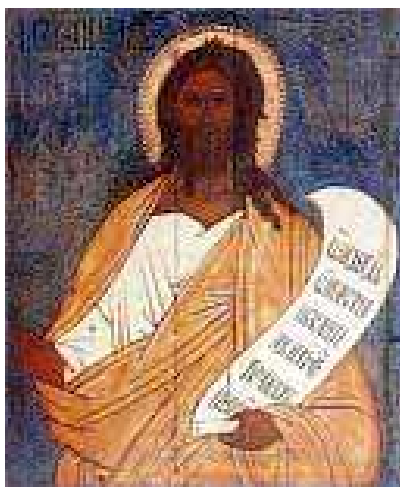
Sf. Serafim a promis să mijlocească în fața Bunului Dumnezeu pentru cei care-i vor pomeni pe părinții săi, Isidor și Agatia.

Moaștele Sfântului Serafim se află la Diveevo. Sarovul se află azi într-o zonă în care accesul este interzis din cauza unor instalații militare. Diveevo e la răsărit de Moscova.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

3 Ianuarie

În această lună, în ziua a treia, pomenirea sfântului prooroc Maleahi.

Acest sfânt prooroc s-a născut în satul Sofes, din seminția lui Levi, după întoarcerea evreilor din robia babilonică. Încă de tânăr a avut viață curată și sfântă. Numele lui se tâlcuiește 'înger', pentru două pricini: una, că era la față frumos și vesel și alta, că toate câte proorocea el erau îndată adevărate, prin mijlocirea îngerului. Cei nevrednici auzeau numai glasul îngerului, iar cei vrednici vedeau și chipul îngerului.

Maleahi este cel din urma prooroc din Legea Veche și a proorocit cu 430 de ani înainte de venirea Mântuitorului, despre înaintemergătorul Domnului (Luca 1, 17), adică despre Sfântul Ioan Botezătorul. Murind, a fost îngropat în satul părinților săi.

După predanie, sfântul prooroc Maleahi era frumos la vedere, cu fața rotundă, cu părul creț de părea că este tuns, cu capul lunguiet iar numele lui se tâlcuiește 'îngerul Domnului'.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Gordie.

Acest sfânt mucenic Gordie a trăit în Cezareea Capadociei pe vremea împăratului păgân Liciniu (308-324), fiind crescut în credința cea dreaptă creștină. Când s-a mărit a fost luat la oaste și pus peste o sută de oameni, pentru că întrecea pe mulți cu tăria trupească și cu bărbăția sufletească.

Începând Liciniu prigoana aspră împotriva creștinilor, sutașul Gordie s-a scârbit de slujba lui, a aruncat brâul ostășesc, a părăsit toate înlesnirile vieții din lume și s-a dus în pustiu să locuiască mai bine cu fiarele decât cu închinătorii la idoli. Și întărindu-se cu duhul în pustiu, ca și altădată proorocul Ilie, a luat îndrăzneală să iasă iar în lume, să lupte împotriva rătăcirii. Și așa, când se țineau în Cezareea alergări de cai în cinstea lui Marte, Gordie s-a arătat în mijlocul hipodromului, mărturisind pe Hristos, spre bucuria creștinilor și spre turbarea păgânilor. Pe loc a fost adus înaintea eparhului, unde a mărturisit cu tărie credința creștină și liniștit și-a întins gâtul să fie tăiat de sabie. Pe acest sfânt mucenic Gordie l-a cinstit cu frumos cuvânt de laudă sfântul Vasile cel Mare.

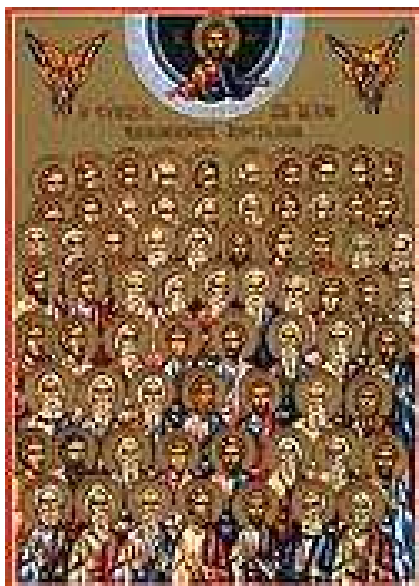
Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Petru Stegarul, ale cărui moaște au fost așezate în biserica sfântului Zaharia din Atroa.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici: o maică împreună cu cei doi fii ai ei, care în foc s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

4 Ianuarie

În această lună, în ziua a patra, pomenirea Soborului sfinților mărișilor apostoli, cei șaptezeci la număr.

Acești șaptezeci de apostoli, fiind aleși de puterea dumnezeiască, au fost trimiși în toată lumea ca să smulgă pe oameni din înșelăciunea și nebunia idolească, și să-i întoarcă la cunoștința cinstirii de Dumnezeu. Pentru aceasta, toți s-au nevoit în multe feluri și chipuri pentru adevăr și s-au mutat la Domnul, așa cum se arată la pomenirea fiecăruia.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Teoctist, egumenul locașului din Cucumia Siciliei, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celor șase sfinți mucenici, care cu pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Zosima Monahul și Atanasie Comentarisiul.

Acest sfânt Zosima era din Cilicia și viețuia în pustiu la un loc cu fiarele. Fiind prins de tiranul Domițian și mărturisind că Hristos este Dumnezeu adevărat, i s-au ars urechile cu fiare înroșite. A fost aruncat într-un cazan plin de murdării clocotite și apoi spânzurat cu capul în jos. Dar, în chip minunat, a răbdat toate. Pe când altă dată era chinuit, s-a arătat un leu, care cu glas omenesc a vorbit despre Dumnezeirea lui Hristos. Minunea aceasta a adus la credința creștină pe Atanasie Comentarisiul. Mai târziu Zosima fiind slobozit de tiran s-a dus iarăși în pustiu, luând cu el și pe Atanasie, pe care l-a catehizat și l-a botezat. Acolo amândoi au trăit în crăpătura unei stânci, unde și-au dat sufletele lor în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuvioasei Apolinaria, cea din Sinclit.

Sfânta Apolinaria a fost fiica, vestită prin frumusețe și prin înțelepciune, a lui Artemie, cârmuitorul Romei, pe vremea împăratului Leon cel Mare. Dorind din fragedă vârstă să-și păstreze fecioria, ea se ruga lui Dumnezeu ziua și noaptea să i se împlinească această dorință, adică să rămână fecioară până la moarte.

Pentru aceasta se ruga de părinți să o lase să se ducă la Ierusalim. Și câștigând învoirea lor, a luat, fericita, robi și roabe, aur și argint și haine scumpe și s-a dus la sfânta Cetate. Acolo a împărțit tot ce avea la săraci. Iar după ce s-a închinat la Locurile Sfinte a slobozit pe robi și pe roabe, oprind numai un bătrân, cu care a pornit pe drumul spre Alexandria. Pe drum s-a oprit la un loc de șes să se odihnească. Și adormind bătrânul ei, atunci, de trei ori fericita, nesocotind cele pământești, a fugit pe ascuns și a intrat într-o luncă neprielnică, unde a rămas mulți ani, rugându-se lui Dumnezeu și îndurând mușcăturile țanțarilor, care-i făcuseră trupul numai răni.

De aici s-a dus la un schit de Sfinți părinți, dându-se drept bărbat și spunând că-l cheamă Dorotei. Cuviosul Macarie, care se afla acolo a primit-o și i-a dat o chilie, în care fericita s-a închis, rugându-se lui Dumnezeu ziua și noaptea.

Artemie, tatăl fericitei, căutând-o mult și negăsind-o a început să se îngrijească de altă fată a sa, care era chinuită de un duh necurat. Pe aceasta a trimis-o la schitul părinților acelora pentru vindecare.

Părinții au încredințat-o părintelui Dorotei, adică surorii sale Apolinaria. Și după câteva zile a ieșit diavolul din tânăra care s-a întors acasă vindecată. Însă după puține zile, multora li s-a părut că tânăra a rămas îngreunată. Iar tatăl ei, socotind că a rămas îngreunată de la Dorotei, a trimis îndată călăreți care au adus înaintea sa pe părintele Dorotei. Atunci sfânta, dovedind că este fiica lui Artemie, toți s-au minunat și s-au înfricoșat, mai ales din pricina vindecării minunate a surorii sale bolnave. După aceasta, rămânând câteva zile cu părinții săi, s-a întors iarăși la chilia ei, fără să afle cineva dintre părinți de cele întâmplate. Iar după ce a răposat, atunci s-a cunoscut că este femeie, pentru care toți s-au spăimântat și s-au îndemnat să mulțumească lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Eftimie cel nou, care odihnește aproape de Sfântul Mochie.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Eftimie, egumenul Mănăstirii Vatoped, care a înfruntat pe împăratul Mihail latinofonul și pe patriarhul Becul, și care s-a săvârșit înecat.

Tot în această zi, pomenirea celor doisprezece monahi din Mănăstirea Vatoped, care împreună cu Eftimie au înfruntat pe latinofonii mai sus numiți, și care prin sugrumare s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Hrisant și Eufimia, cei ce odihnesc aproape de Sfântul Acachie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Onufrie, care a mărturisit în Chio la anii 1818.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

5 Ianuarie

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea sfințitului mucenic Teopempt episcopul, care prin sabie s-a săvârșit și a mucenicului Teona.

Acest sfânt mucenic Teopempt a fost episcop, în zilele împăratului Dioclețian, la anii 290. Și ridicând Dioclețian prigoană asupra creștinilor, Teopempt a fost cel dintâi care a mărturisit că Hristos este Dumnezeu. Fiind prins și vădind în fața împăratului înșelăciunea idolească, a fost aruncat într-un cuptor cu foc, i-au scos apoi un ochi și i-au dat otravă. Rămânând în viață după toate acestea și aducând la credință în Hristos pe fermecătorul Teona, care îi dăduse otrava, a fost supus la alte chinuri și în cele din urmă i-au tăiat capul. Astfel s-a încununat cu cununa muceniei. Iar pe sfântul Teona, care fusese fermecător și crezuse, l-au aruncat într-o groapă și l-au împresurat cu pământ. Și așa și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi pomenirea sfintei Sinclitichia.

Această sfântă era de neam ales, bogată și evlavioasă; și mulți tineri o cereau în căsătorie pentru frumusețea ei înfloritoare și pentru averea ei cea multă. Dar ea își înălța tot mai mult dorul către Dumnezeu. Pentru aceasta a părăsit cu totul grijile lumești și și-a dat toată silința spre adăugirea îmbunătățirii sufletului, prin înfrânare. Biruind deci pe vicleanul luptător diavolul, s-a mutat cu mintea către Dumnezeu, mai înainte de despărțirea de trup.

Dar aproape de sfârșitul vieții sale, iar a ispitit-o vicleanul. Întocmai ca pe Iov, acoperind-o cu bube, cu răni și cu viermi, care îi mâncau trupul. Tăria sufletului însă nu i-a slăbit, ostenele nu le-a părăsit și cu luptă bărbătească a trăit până la 80 de ani, când a răposat în pace, dându-și sufletul în mâna lui Dumnezeu și luând cununa biruinței cu sfinții.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Grigorie cel din Acrita.

Acest sfânt era de neam din vestita insulă a Cretei. Părinții lui, care erau foarte evlavioși, se numeau Teofan și Iuliana. După ce s-a îndeletnicit mulți ani cu învățătura cărții, părinții au poruncit sfântului să pască oile.

În acea vreme mărturisitorii credinței celei adevărate sufereau mari strâmătorări de la luptătorii împotriva icoanelor. Iar tânărul Grigorie dorind fierbinte să păstreze dreapta credință, a plecat de acasă și s-a dus în Seleucia. Acolo a stat vreme îndelungată hrănindu-se cu puțină pâine și apă, și ostenindu-se în cele plăcute lui Dumnezeu.

După moartea împăratului Leon, care era luptător împotriva icoanelor, cuviosul Grigorie s-a dus la Ierusalim să se închine Sfintelor Locuri. Și a stat acolo doisprezece ani, dar ce a îndurat din partea agarenilor nu este cu putință să se arate, dacă vrea cineva să păzească scurttimea cuvântului. De la Ierusalim, cuviosul s-a dus la Roma și a primit tunderea și haina călugărească, domolindu-și trupul cu înfrânarea. După moartea împăratului Stavrachie, a venit în fruntea împărăției Mihail Curopalatul Rangavi. Atunci sfântul Nichifor, ajuns la conducerea Bisericii, a trimis la Leon papa Romei, pe sfântul Mihail episcopul Sinadelor, cu gramata sobornicească. În Roma sfântul Mihail s-a apropiat sufletește de cuviosul Grigorie și la întoarcere l-a luat cu sine și l-a așezat în Mănăstirea Acrita.

Aici cuviosul a îndurat de bunăvoie nevoițe foarte mari: umbla desculț, avea numai o cămașă, dormea pe o rogojină și la două, trei zile gusta puțină pâine. Locuința o avea într-o groapă adâncă, unde cu amar plângea pentru tulburările ce frământau atunci Biserica creștină. Mai pe urmă, ieșind din groapă, a petrecut într-o chilie strâmtă, fiind îmbrăcat cu o cămașă de piele; și umplând cu apă un vas mare ce se afla în grădină, își lepăda noaptea cămașa și intra în vas, unde citea toată Psaltirea; iar după ce o citea, ieșea afară și intra în chilie. Și așa a făcut în toate zilele vieții sale. Deci, cu asemenea lupte nevoindu-se fericitul și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Fostirie.

Cuviosul Fostirie, strălucind din Răsărit, întocmai ca soarele, a luminat până și Apusul. Viețuia pe un munte înalt, în pustiu, petrecând în rugăciune neîncetată către Dumnezeu, omorându-și trupul său cu postul, cu privegherile de noapte și cu toate lipsurile. Prin nevoițele sale cele mari, strălucea ca un luceafăr, potrivit numelui lui, luminând lumea. Curățindu-și trupul, sfințindu-și sufletul și păzind, pe cât omeneste este cu putință, chipul lui Dumnezeu în om, s-a făcut pe sine sălaș Duhului Sfânt. După darul ce i s-a dat de Dumnezeu, el vindeca toate neputințele și rănilor celor ce cu credință alergau la dânsul.

Asemenea preamăritului prooroc Ilie, cuviosul Fostirie a primit hrană din cer. Dar nu corbii îi aduceau hrana, cum grăiește Scriptura despre Ilie, ci îngerul Domnului. Acest trimis ceresc, în fiecare zi, pune pentru cuviosul părinte pâinea într-un loc știut; și când veneau cercetători la acest sfânt bărbat, atunci la locul știut cuviosul afla pâini puse și pentru dânșii. Aceasta preamărită minune a bunăvoiei lui Dumnezeu s-a săvârșit nu numai câteva zile, ca în vremea sfântului prooroc Ilie, în muntele Carmelului, ci în toți anii cei mulți, în care cuviosul Fostirie a petrecut în singurătate și în tăcere.

Mai pe urmă, când cu ajutorul lui Dumnezeu cuviosul Fostirie a întemeiat o mănăstire, în care s-a adunat număr mare de frați, el nu mai primea pâine din cer, ca mai înainte, ci da fraților hrana din osteneala mâinilor lor. Și aceasta s-a întâmplat nu pentru că Dumnezeu nu ar mai fi putut să facă aceasta și nici pentru că n-ar mai fi dat ascultare sfântului, mai ales ca sfântul Fostirie nu se ruga niciodată pentru hrană, ținând minte porunca lui Hristos: "căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și, toate acestea se vor adăuga vouă" (Matei, 5, 31); ci așa a binevoit Domnul, ca să se dea lor hrană din osteneala lor. Pentru aceasta a poruncit alesului Său Fostirie să nu primească de la nimeni nimic, ci toate cele de trebuință să le aibă din osteneala mâinilor lor. Neprimind nici el singur vreun prinos de la cineva, cuviosul învăța pe frați să se ostenească întru osârdnica rugăciune, în citiri folositoare de suflet și în lucrul mâinilor lor, și el însuși fiind în acestea pildă pentru toți.

În vremea vieții sfântului Fostirie s-au ivit în Biserica niște eresuri. Pentru curmarea lor s-au adunat mulți părinți, fiind chemat și cuviosul Fostirie. Și venind la sobor a mărturisit dreapta credință cu bărbăție și cu bune dovezi, așa că mulți eretici s-au întors la unire cu Biserica; iar unii au intrat în ceata călugărilor, îndemnați fiind de viața cea sfântă a marelui nevoitor Fostirie prin ale cărui rugăciuni s-au lucrat minuni multe, atât în vremea vieții lui pământești, cât și după fericita lui săvârșire, care a avut loc în ziua a cincea a lui ianuarie, către seară.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Sais, care, fiind înecat în mare s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Teoid, care, fiind călcat cu picioarele de chinători, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuvioasei Domnina, care în pace s-a săvârșit.

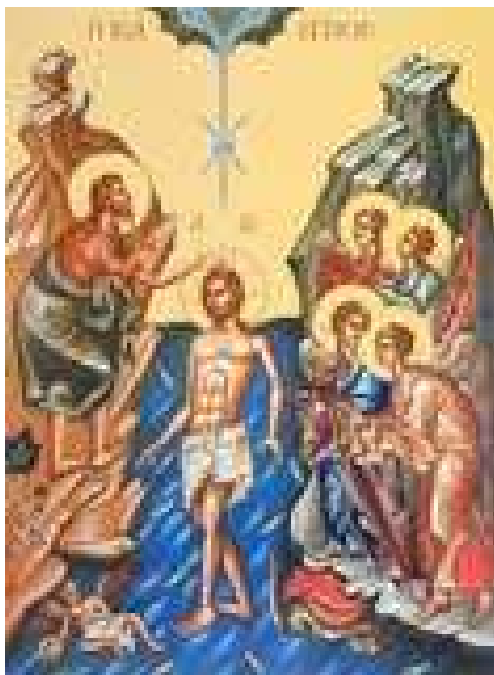
Tot în această zi pomenirea cuvioasei Tatiana, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noul cuvios mucenic Romano cel din Carpensia, care, în Bizanț mărturisind la anul 1794, prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

6 Ianuarie

În aceasta luna, în ziua a șasea, se praznuiește sfânta și dumnezeiasca Arătare a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos (Epifania sau Boboteaza).

Sfânta și dumnezeiasca Arătare a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos o sărbătorim în această zi, în toate sfintele biserici, făcând, de cu seara, slujba Privegherii. Ca însuși Dumnezeu Cuvântul, îmbracându-Se în Adam cel vechi și plinind toate ale Legii, a venit la marele Prooroc Ioan, ca să Se boteze. Și acesta îl oprea, zicând către Dânsul: "eu am trebuința să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?".

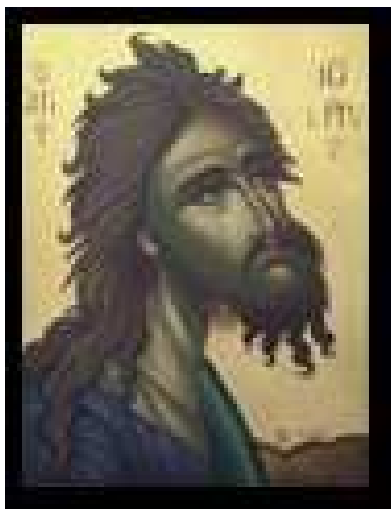
Dacă a auzit însă pe Domnul zicând: "lăsa acum", a cunoscut că botezul este plinirea a toată dreptatea și L-a lăsat. Și botezându-Se Hristos, toată firea apelor a sfintit; și cufundându-se în apele Iordanului toate păcatele oamenilor, îndată a ieșit din apă; înnoind și zidind din nou pe omul, care era învechit în păcate și dându-i împărăția cerurilor. A Cărui slava și putere este în vecii vecilor. Amin.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului sfintit mucenic Romano Lachedemonul, care, marturisind în anii 1695, prin sabie s-a savârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

7 Ianuarie

În aceasta luna, în ziua a șaptea, soborul Sfântului Prooroc Înaintemergatorului Botezatorului Ioan.

Dupa cum este obiceiul, Biserica dreptmaritoare a rânduit ca după unele mari sărbători ale Mântuitorului sau ale Maicii Domnului, în ziua care urmează praznicului să fie cinstit principalul personaj secundar al marii sărbători.

Astfel, în ziua după Botezul Domnului facem praznuire de sfântul Ioan Botezătorul și Înaintemergatorul Domnului, cel mai mare dintre profeti, glasul care striga în pustie "gatiți calea Domnului", turtureaua pustiei care a binevestit primăvara harului, faclia Luminii dumnezeiești, răsăritul ce a vestit pe Soarele Dreptății, ca un înger pământesc și om ceresc, care sta la granița dintre cer și pământ și uneste Vechiul și Noul Testament. Trimis de Dumnezeu în desert să anunțe vestea cea bună a venirii lui Mesia Hristosul, și să pregătească calea lui Iisus, Ioan își

împlineste misiunea botezând pe Iisus în apele Iordanului. De acum strălucirea lui urma să scadă, iar a Mântuitorului să crească.

Totuși, chiar după venirea Harului și moartea lui ca martir, Ioan Botezătorul continua să fie pentru creștini, în sens duhovnicesc, Înainte-Mergătorul Domnului. Model de înfrânare, de pocăință, de curățire de pătimi prin asceză și rugăciune, initiator al vieții monastice și a celei pustnicești, Ioan nu va înceta niciodată să fie cel care gâtesc calea ce duce la Hristos.

Mai multe despre viața sfântului Ioan Botezătorul ne povestesc sinaxarele celorlalte sărbătoriri pe care Biserica i le-a rânduit:

- Zămislirea sfântului Ioan Botezătorul (23 septembrie)
- Nasterea sfântului Ioan Botezătorul (24 iunie)
- Taierea capului Înaintemergatorului (29 august)
- Aflările capului (24 februarie și 25 mai)

Si tot în ziua aceasta s-a așezat și aducerea preacinstitei și sfintei sale mâini în cetatea împărătească a Constantinopolului.

A doua zi după dumnezeiasca Aratăre, am luat dintru început, de la Sfintii Părinți, să praznuim Soborul sfântului Prooroc Înaintemergatorului și Botezătorului Ioan, ca unul care a fost slujitor al tainei dumnezeieștii Botez al Domnului. Și s-a așezat și acest praznic pe lângă celelalte praznice ale sale, pentru a nu trece sub tăcere nici una din faptele lui minunate.

În această zi se mai praznuiește și aducerea preacinstitei sale mâini la Constantinopol, care s-a întâmplat în următorul chip: Sfântul Evanghelist Luca, ajungând în cetatea Sevastiei, unde se spune că a fost îngropat trupul Înaintemergatorului, și luând de acolo mâna dreaptă a proorocului, a adus-o în cetatea lui, la Antiohia, unde prin ea s-au savârșit multe minuni. Una dintre aceste minuni este și aceasta: Un balaur își avea cuibul în preajma cetății Antiohiei. Pe acest balaur, locuitorii păgâni de acolo îl socoteau a fi Dumnezeu și-l cinsteau cu jertfe, în toți anii; iar jertfa adusă lui, era un om. Balaurul târându-se afara din cuibul său, și arătându-se înspăimântător la vedere, casca gura mare, lua jertfa și o sfâșia cu dinții.

Si trecând timpul, a venit si rândul unuia dintre crestini sa dea pe fiica sa balaurului. De aceea tatal fetei, alese ca jertfa, se ruga lui Dumnezeu si sfântului Ioan Botezatorul, ca sa i se izbaveasca fiica de moartea cea amara. Si i s-a luminat cugetul sa faca urmatorul lucru: a cerut sa se închine la sfânta mâna a sfântului Ioan; si în timp ce saruta mâna, el a rupt cu dintii, în ascuns, degetul cel mare de la mâna sfântului; si dobândind ceea ce dorea, a iesit din biserica. Iar când a sosit ziua de jertfa si era adunat tot poporul, a mers si tatal fetei ducând pe fiica sa. Si apropiindu-se de balaur, care casca gura si astepta jertfa, i-a aruncat în gâtlej sfântul deget al înaintemergatorului. Iar odata cu aceasta, balaurul a murit. Si tatal s-a întors acasa, cu fiica sa vie, povestind minunata ei izbavire. Iar multimea poporului, minunându-se de aceasta mare minune, a multumit lui Dumnezeu si Sfântului Ioan, zidind o biserica mare închinata Sfântului.

Se mai spune iarasi ca la praznicul Înaltarii cinstitei Cruci, era înaltata de arhiereu si aceasta cinstita mâna a Botezatorului. Si când se înalta, uneori se desfaceau degetele, iar alteori se strângeau, si desfacerea degetelor însemna belsug de roade, iar strângerea, lipsa si nerodire. Pentru aceasta multi împarati, dar mai ales împaratii Constantin si Romano, Porfirogenetii, care au împaratit în anii 912-959, doreau sa dobândeasca cinstita mâna, pentru ca nu cumva sa ajunga acest odor în mâinile pagânilor.

Deci în vremea lor s-a facut mutarea cinstitei mâini a înaintemergatorului, prin diaconul Iov, de la biserica Antiohiei si a fost adusa la Constantinopol, chiar în seara dumnezeiestii Aratari, la Vecernie, când este obiceiul sa se savârseasca de catre crestini Agheasma. Iar iubitorul de Hristos împarat, sarutând cu dor aceasta sfânta mâna, a asezat-o în palatul împaratesc.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului noului mucenic Atanasie cel din Atalia, care a marturisit în Smirna la anii 1700.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

8 Ianuarie

În aceasta luna, în ziua a opta, pomenirea preacuviosului parintelui nostru Gheorghe Hozevitul.

Acest fericit parinte al nostru, Gheorghe, parasind patria si neamul si toata desfatara lumea, a venit la Ierusalim sa se închine la mormântul cel primitor de viata al Mântuitorului nostru Iisus Hristos si la toate locurile cele sfintite si sfinte si de multe minuni pline din jurul mormântului. Dupa ce a câstigat sfintenia si harul acestora a intrat în Mânastirea zisa a lui Hozeva. Si facându-se monah si trecând în rândul fratilor, s-a aratat, de la început, în totul nebiruit în orice munca si aspra vietuire, încât parea ca este nematerialnic si fara de trup. Cu vietuirea lui uimea pe toti si îi îndemna sa aiba dorinta si râvna rabdarii celei mai presus de fire. Deci, ajungând pe culmea nepatimirii si umplându-se de darul Duhului Sfânt, a fost ca un stâlp însufletit si ca o icoana a tuturor bunatatilor pentru cei din mânastire si pentru toti ceilalti. Pâna la sfârșit n-a slăbit din înfrânare, aflând odihna ostenelilor si durerilor sale celor multe prin mutarea catre Domnul Cel mult dorit.

Tot în acesta zi, pomenirea cuvioasei maicii noastre Domnica.

Aceasta cuvioasa maica Domnica a trait în zilele marelui împarat Teodosie, si a ajuns pâna în zilele lui Leon si Zenon, care au împaratit în anii 474-491. Domnica era din cetatea Cartaginei de lângă Carhidon. Si dupa o rânduiala de la Dumnezeu, s-a dus la Constantinopol, împreuna cu alte patru fecioare. Iar Nectarie, care era atunci patriarh, fiind îndemnat de o descoperire dumnezeiasca, le-a primit si le-a botezat. Deci, cuvioasa Domnica intrând în viata calugareasca, s-a luptat cu osteneli si a ajuns la schimnicie desavârsita, învrednicindu-se sa faca si minuni. Si proorocind multora despre cele ce aveau sa fie, s-a mutat catre Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfintilor mucenici Iulian si Vasilisa, si a celor împreuna cu dânsii.

Acest sfânt mucenic Iulian, care era din cetatea Antinopol din Egipt, a trait în zilele împaratului Diocletian si ale cârmuitorului Marchian. El a convins pe sotia cu care era casatorit dupa lege, al carei nume era Vasilisa, ca sa traiasca mai departe într-o curatie. Si dupa ce au tuns-o calugarita la o mânastire, s-a calugarit si el la alta mânastire, si a ajuns egumen peste douasprezece mii de monahi. Fiind pârât, a fost prins si nelepadându-se de Hristos, ci înca batjocorind si pe idoli, a mâniat pe cârmuitorul Marchian, care a trimis îndata oameni de au ars mânastirea, în care au fost cuprinsi de foc toti episcopii si preotii care se adapostisera acolo, ca si ceilalti clerici ai tinutului. Si astfel si-au plinit marturisirea lor. Iar sfântul Iulian fiind lungit la pamânt a fost batut, si i s-au zdrobit oasele, strânse în lanturi de fier. Însa unul din chinuitorii lui, orb de un ochi, a crezut în Hristos si a fost vindecat de mucenicul Iulian, dar pentru credinta i s-a taiat capul. Tot asa si Chelsie, fiul cârmuitorului Marchian, împreuna cu douazeci de ostasi au crezut în Hristos, vazând ca sfântul Iulian prin rugaciunile lui a înviat un mort. Pentru aceasta, dupa porunca cârmuitorului, mai întâi a fost aruncat la închisoare fiul sau Chelsie; apoi au fost osânditi la chinuri atât el cât si alti sapte fii ai unui curtean, care crezusera si ei, cu preotul Antonie, si cu Anastasie cel înviat din morti. Dar, deoarece cu harul lui Hristos toti au îndurat cu barbatie chinurile, multi au crezut si chiar si maica lui Chelsie, sotia cârmuitorului. Si rugându-se cu totii în fata cârmuitorului, îndata prin rugaciunea lor idolii din templu au cazut, zdrobindu-se, iar templul s-a cufundat în pamânt. De aceea acesti credinciosi au fost supusi la chinuri; iar lui Iulian si lui Chelsie le-au jupuit pielea de pe capete, preotului Antonie i-au scos ochii cu cangi de fier, iar pe maica lui Chelsie au spânzurat-o. Iar celorlalti sfinti li s-au taiat capetele, si asa au luat fericiti cununile muceniciei.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfinților mucenici care prin sfântul Iulian au crezut, și prin sabie s-au savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea soției cărmuitorului Marchian, care a crezut prin sfântul Iulian, și de sabie s-a savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului sfintitului mucenic Carterie.

Acest sfânt Carterie a fost preot și învățator al creștinilor, pe vremea împăratului Dioclețian și a cărmuitorului Urban din Cezareea Capadociei, unde a zidit o biserică și, adunând acolo multime de creștini, îi învăța să cinstească numai pe Hristos, că Unul ce este Dumnezeu adevărat și afara de El să nu cunoască pe altul. Fiind părât cărmuitorului, pentru această învățatură, s-a ascuns. Iar Domnul, i S-a arătat și i-a zis: "Carterie, du-te și te arată la cei ce te caută și Eu voi fi cu tine, că trebuie să patimești mult pentru numele Meu și mulți au să creadă și să se mântuiască prin tine".

Atunci sfântul, plin de bucurie și multumind lui Dumnezeu, s-a dat pe față. Întâi a fost închis, apoi l-au dus înaintea cărmuitorului, care i-a poruncit să jertfească zeului Serapis. Dar sfântul, prin rugăciunea lui, surpând acest idol, a fost supus la felurite chinuri. Sfântul însă, prin arătarea unui înger a biruit toate chinurile. Dar a fost supus din nou la și mai grele chinuri și aruncat în închisoare.

Dar după ce s-a înnoptat, iarăși i S-a arătat Domnul, l-a dezlegat, l-a însănătoșit și l-a scos afara, prin ușile închisorii. Pentru această mulți necredincioși văzându-l sanatos, mergeau, se botezau de la el și se vindeau de bolile lor. De aceea iarăși a fost chinuit cu și mai multă salbaticie. Și așa și-a dat viteazul mucenic sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea celui între sfinți, părintelui nostru Chir, arhiepiscopul Constantinopolului, a cărui slujbă se face în Mănăstirea Hora și în biserică cea mare, duminică.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului Attic, patriarhul Constantinopolului, care în pace s-a savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului prooroc Sameu Elamiteanul, care în pace s-a savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului Agaton, care în pace s-a savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfinților mucenici al lui Hristos, Teofil diaconul și Eladie mireanul.

Acești sfinți părinți mucenici erau din Liban și fiind prinși, pentru că mărturiseau pe Hristos, au fost duși înaintea subprefectului Libiei. Și fiindcă ei staruiau în credința lui Hristos au fost chinuți foarte. Îndelungându-se această chinuire mult timp, sfinții și-au dat sufletele lor în mâinile lui Dumnezeu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

9 Ianuarie

În aceasta luna, în ziua a noua, pomenirea sfântului mucenic Polieuct.

Polieuct si Nearh au fost doi ostasi, buni prieteni între ei, în zilele împaratului Deciu, la anii 250. Locuinta lor era în Meletina, cetatea de capetenie a Armeniei. Credinta lor era deosebita: Nearh era crestin, iar Polieuct, cu toate ca era pagân, avea însusiri de crestin si mare înclinare sa ajunga crestin. Împaratul a dat porunca foarte aspra împotriva crestinilor. Aceasta porunca a tulburat adânc pe Nearh, nu de teama chinurilor, ce-l amenintau, ci de teama ca nu cumva prietenia lui cu Polieuct sa se rupa, sau sa se raceasca, din pricina acestei porunci, care ameninta cu pedepse pe crestinii, si fagaduia daruri si cinste celor ce ramâneau pagâni, sau se întorceau la credinta pagâna. Nearh era atât de amarât, încât Polieuct, aflând pricina amaraciunii lui, si-a deschis inima, spunându-i: "nu te teme ca porunca împaratului are sa ne desparta; în noaptea aceasta am vazut pe Hristos, la Care tu te închini; El m-a dezbracat de haina mea murdara si m-a îmbracat cu una luminoasa, m-a urcat pe un cal înaripat si mi-a zis sa-I urmez Lui. Aceasta vedenie m-a hotarât cu totul sa fac ceea ce gândeam de mult; caci numai numele de crestin îmi lipseste. Ai bagat de seama ca ori de câte ori mi-ai vorbit de marele vostru Mântuitor, eu te-am ascultat cuviincios; si ca atunci când mi-ai citit viata si învataturile Lui, am ramas uimit de sfîntenia faptelor si cuvintelor Lui? O, Nearh, daca m-as crede vrednic sa merg la El, fara sa-I cunosc tainele si fara sa fiu bogat, ai vedea izbucnind dorinta pe care o am sa mor pentru slava Lui si pentru întarirea vesnicelor lui adevaruri!" Nearh l-a lamurit spunându-i ca tâlharul cel cuminte, de pe cruce, a dobândit grabnic cerul, fara sa fi fost botezat. Auzind aceasta, Polieuct, plin de râvna, a smuls porunca împaratului, a scuipat-o, a rupt-o în bucati si a aruncat-o în vânt; si vazând idolii pe care pagînii îi duceau spre altare, la închinare, i-a smuls de la cei ce-i purtau, i-a aruncat la pamânt, si i-a calcat în picioare. Toata lumea, împreuna cu Nearh, prietenul sau, a ramas uimita de aceasta fapta neasteptata.

Felix, care era socrul lui Polieuct si care avea împuternicire de la împarat sa prigoneasca pe crestinii, a vazut cu ochii lui ce a facut ginerele sau si s-a îndurerat vazându-si pierdute nadejdea si sprijinul familiei sale. De aceea, Felix a încercat sa zdruncine statornicia lui Polieuct, întâi cu vorbe frumoase, apoi cu amenintari si la urma cu lovituri peste fata, date de calaii pe care îi avea. Dar nu a ajuns la nici un capat. Si atunci Felix a trimis pe fiica sa, Paulina, sotia lui Polieuct, cu nadejdea ca lacrimile ei vor avea mai mare putere asupra barbatului sau, decât mestesugirile si asprimea tatalui. Dar nimic n-a dobândit nici prin fiica sa; ci, dimpotriva, taria lui Polieuct a adus la credinta crestina pe multi pagâni. Si atunci Felix, nemaivând ce face, a dat porunca sa i se taie capul. Si sfântul mucenic Polieuct, fara alt botez decât cel al sângelui sau, s-a dus sa ia în stapânire marirea pe care Dumnezeu a fagaduit-o tuturor acelora care se vor lepada pe sine, pentru numele Lui.

Tot în aceasta zi, pomenirea cuviosului parintelui nostru Eustratie, facatorul de minuni.

Acest cuvios parinte a fost din satul cu numele Vitiani, asezat în tinutul Tarsiei, din tara optimatilor; parintii lui se numeau Gheorghe si Megheta: si aveau multa avere. Fiind bine crescut si învatat de parintii sai, când a împlinit vârsta de douazeci de ani, a fost cuprins de dragostea dumnezeiasca. Pentru aceasta, lasându-si parintii, s-a retras în muntele Olimpului si s-a dus la Mânastirea Avgarilor în care straluceau prin sihastrie si viata îmbunatatita Grigorie si Vasile, unchii sai dupa mama. Fiind primit de unchii sai, Evstratie a fost tuns în monahism. Deci dobândind ceea ce-si dorise, slujea tuturor fratilor cu inima

bucuroasa si cu smerita cugetare; nu era stapânit de nici un gând lumesc; nu avea decât o haina de par si o patura, pe care se culca, acolo unde gasea loc sa se odihneasca putin, caci nu avea loc anumit pentru somn. Se spune ca, dupa ce s-a facut monah, n-a dormit niciodata cu fata în sus, nici pe partea stânga, în cei saptezeci de ani cât a sihastrit. Savârsindu-se din viata egumenul mânastirii, s-a încredintat acestui mare Evstratie egumenia, pe care a primit-o, lasându-se înduplecat de rugamintea fratilor.

Iar în acel timp, Leon cel cu numele de fiara, adica Armeanul, întorcându-se biruitor de la razboiul împotriva bulgarilor, s-a sculat împotriva evlaviosului împarat Mihail Rangavi, Curopalatul, l-a legat, l-a lipsit de femeie si de copii, l-a tuns calugar si l-a surghiunit în ostrovul Protis de lângă Constantinopol. Nelegiuitul acesta, Leon, se silea sa înnoiasca iarasi eresul necinstirii de icoane, care de multi ani era stins. Atunci toti crestinii au fugit parasindu-si casele. Atunci si acest cuvios Evstratie, la îndemnul marelui Ioanichie, cel din Olimp, si-a lasat mânastirea si s-a dus în patria sa. Iar când Biserica si-a reluat stralucirea de mai înainte prin ridicarea si cinstirea sfintelor icoane, sub împaratia lui Mihail si a Teodorei, în anii 842, atunci purtatorii de biruinta parinti, întorcându-se la mânastirile lor, s-a întors si sfântul Evstratie la mânastirea sa.

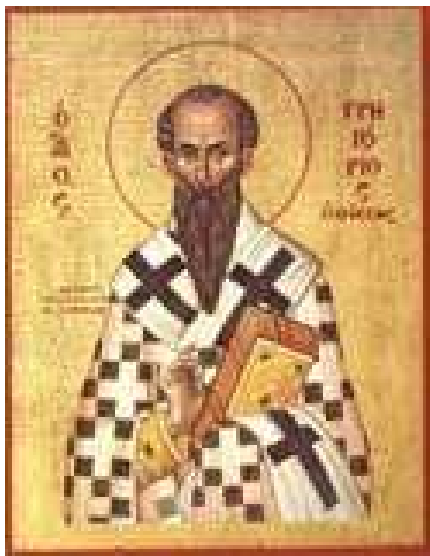
El toata ziua se ostenea cu fratii, la muncile cele trupesti, iar noaptea o petrecea cu nedormire si cu îngenuncheri. Si nu numai aceasta, ci si când se citea si se cânta Canonul, fericitul acesta intrând în sfântul altar, sta de la început pâna la sfârsit, zicând cu umilinta întru sine: "Doamne miluieste-ne". Si minunile câte s-au facut de el, nu este cu putinta sa se scrie, fiind foarte multe la numar. Aceste minuni erau semn preadevarat ca el a bineplacut lui Dumnezeu.

Iar când i s-a apropiat sfârșitul, a chemat pe toti ascultatori si monahii si le-a zis: "Fratilor si parintilor, vremea vietii mele a luat sfârșit, deci, fiii mei iubiti, paziti fagaduinta sfintei schime ce ati primit, stiind ca lucrurile de fata sunt vremelnice si desarte, iar cele viitoare sunt vesnice. Deci, sârguiti-va, fiii mei, ca sa va învredniciti partii celor mântuiti". Acestea zicând, s-a închinat, a înaltat mâinile si ochii catre cer si a zis: "Doamne, în mâinile Tale pun duhul meu". Si îndata a adormit somnul odihnei. A trait nouazeci si cinci de ani.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieste-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

10 Ianuarie

În aceasta luna, în ziua a zecea, pomenirea celui între sfinți parintelui nostru Grigorie (Grigore), episcopul Nissei.

Acest Sfânt parinte a fost frate cu Sfântul Vasile cel Mare și a strălucit prin cunostința filozofiei și prin râvna pentru credința ortodoxă; drept aceea a fost și apărător al Bisericii lui Hristos. Ca mergând la Constantinopol, împreună cu cei care se adunau la Sinodul al doilea Ecumenic, ca să lupte împotriva eresurilor păgâne, Grigorie s-a dovedit apărător neîntrecut al dreptei credințe, biruind pe potrivnici prin puterea cuvintelor și prin dovezi din Scriptura. Grigorie strabătuse toată știința filozofică și a buneii vieții și de aceea avea putere cu aceste două arme. Pastorindu-și turma cu înțelepciune și cu evlavie și, ajungând la bătrânețe frumoasă, a adormit și s-a mutat la Domnul. Ca înfățișare Grigorie era într-un totu asemănător fratelui său Vasile, afara de caruntete, și avea o față puțin mai

vesela decât a acestuia.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului parintelui nostru Dometian, episcopul Meletinei.

Acest cuvios parinte a trăit pe timpul împăratului Justin cel mic. Parinții lui, care se numeau Teodor și Evdochia, erau oameni drept-credincioși și înstăriți. Desăvârșindu-se în știința înțelepciunii celei omenesti cât și în aceea a Sfintei Scripturi, și însurându-se, după scurta vreme soția lui a murit. Deci, dedându-se cu totul înțelepciunii celei dumnezeiești, a ajuns arhieru al sfintei Biserici din Meletina, când era de treizeci de ani. Și, împreună cu înțelepciunea vieții din lume cu viața sihastreasca, a ajuns pricina de mântuire nu numai pastoritilor săi, ci și întregului neam al său. Căci împăratul l-a trimis de multe ori în solie la persi, atunci când Hosroe, împăratul persilor, fusese alungat de Varam și ajunsese birnic al grecilor. Dometian, ajungând prieten al împăratului Mauriciu și al împărătesei lui și dobândind de la ei sume mari de bani, le cheltuia în zidiri de sfinte biserici și de aziluri pentru saraci. Mergând iarasi la Constantinopol, s-a mutat către Domnul. Pentru că fusese cinstit după cuviința de toată obștea împărătească și bisericască, a fost așezat într-un sicriu și apoi, petrecut cu faclii și cu cântări, a fost adus în patria sa Melitina. A făcut multe minuni și cât a trăit și după plecarea sa de pe pământ.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți parintelui nostru Marchian, preotul și iconomul mării Biserici de la Constantinopol.

Sfântul Marchian, ai cărui strămoși veniseră de la Roma cea veche la Constantinopol, a trăit pe vremea împăraților Marchian și Pulheria. Acest sfânt a zidit biserica sfintei Irina cea de lângă mare, și a unit cu ea paraclisul sfântului Isidor. Tot el a zidit biserica sfintei Anastasia din golful Domnin, pe care a scapat-o și din focul cel mare, ce s-a întâmplat la Constantinopol; ca în vreme ce focul cuprinsese partea de sus a bisericii, Marchian stătea pe acoperiș cu mâinile ridicate spre cer, și prin rugăciunea lui a încetat vampa focului. Acest fericit a făcut și alte fapte creștinești. El umbla noaptea pe ulițe și prin darâmaturi și unde gasea vreun creștin mort, îl spăla cu mâinile lui, îl îmbrăca și îl ridica, zicându-i: "Scoală-te, frate, să ne dăm sărutarea din urmă"; apoi îl îngropa după rânduială. Iar minunile sale, saracicioasa lui îmbracaminte și petrecerea între saraci, deși el era de felul lui un om bogat, sunt istorisite pe larg în istoria vieții lui. Pomenirea lui se face și pentru marele cutremur ce s-a întâmplat în acea zi, pe la

Începutul Împaratiei lui Vasile, când si biserica preasfintei Nascatoare de Dumnezeu cea din Stigma si multe alte biserici si case au cazut.

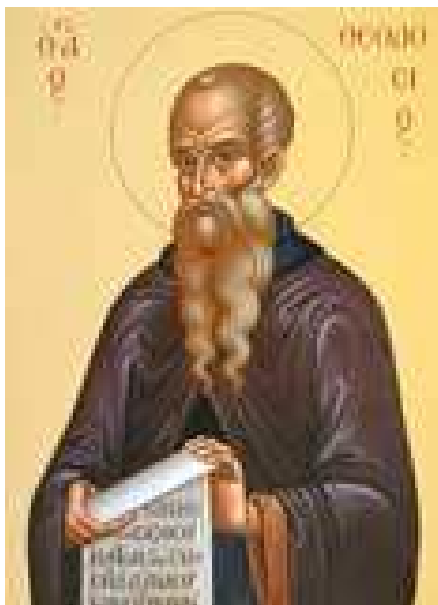
Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului Amonie, care în pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Antipa de la Calapodesti.

S-a născut în anul 1816, în satul Calapodești, din județul Bacău. La vârsta de 20 de ani a intrat ca frate în obștea mănăstirii Căldărușani. Aici va rămâne timp de 2 ani, după care va pleca la Sfântul Munte. În 1865 va poposi la mănăstirea Valaam, Rusia, unde își va da viața în mâinile Domnului, în ziua de 10 ianuarie 1882, la vârsta de 66 de ani.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

11 Ianuarie

În aceasta luna, în ziua a unsprezecea, pomenirea cuviosului parintelui nostru Teodosie, începătorul vietii de obste si dascalul pustiului.

Cuviosul parintele nostru Teodosie era de fel din satul Mogarisos din Capadocia; tatal sau se numea Proeresie si mama sa Evloghia, si erau amândoi credinciosi si cucernici. Teodosie a intrat în viata calugareasca, si luând haina aceasta, a pornit spre Ierusalim, când se adunase la Calcedon Sinodul al patrulea Ecumenic, la anii 451; si trecând prin Antiohia s-a dus la marele Simeon Stâlpnicul, de la care a deprins înclinarea spre viata cea îmbunatatita si care i-a proorocit ca va fi pastor peste multe oi cuvântatoare. Apoi a sihastrit lângă un oarecare Longhin, în jurul Ierusalimului. În urma s-a dus într-un munte, unde era o pesteră si acolo a petrecut viata aleasa, ajungând la atâta înfrânare, încât timp de 50 de ani n-a gustat pâine, ci numai ierburi si roade de finic. Rugaciunea lui era neîncetata si lacrimile de pe obraz nu i se uscau niciodata. În jurul lui s-au strâns ucenici multi, care îi ascultau povetele si-i urmau viata. A facut si minuni. Si facându-se dascal al multor ucenici, a adormit întru Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea cuviosului parintelui nostru Teodosie cel din Antiohia.

Acest cuvios parinte Teodosie este un alt sihastru, care a avut ca patrie cetatea Antiohiei. Era fiul unor parinti vestiti. Ascultând odata cu încordare glasul Stapânului, si-a lasat casa, bogatia, rudenia si toate celelalte si s-a dus în niste locuri retrase, care dadeau spre mare. Si facându-si o chilie strâmta petrecea viata monahiceasca, îmbracat cu haina de par. Sub haina purta lanturi grele: unul la gât, altul la mijloc si câte unul la fiecare mâna. Staruind în rugaciune si în lucrul mâinilor sale, adormea dorinta si trufia si celelalte patimi trupesti. Parul lui era bogat si lung pâna la picioare. Câteodata împletea cosuri, iar alta data își facea de lucru în gradina, unde semana seminte si aduna de acolo hrana din destul pentru el si pentru strainii ce întâmplator veneau la el.

Vestea despre el ajungând pâna departe, multi veneau la el, cerând sa petreaca acelasi fel de viata, asa ca pustiul acela s-a schimbat într-o alta cetate cereasca. Odata navalind acolo agarenii, nu l-au suparat cu nimic, ci rusinându-se de acest fericit, s-au dus de acolo. Din pricina navalirii agarenilor, fericitul, lasând pustiul, a venit în patria sa si facându-si o chilie mica savârsea aici duhovniceasca lucrare. Caci zicea: "Desi s-au rusinat de noi agarenii, dar scris este pentru noi sa nu dam loc urgiei. Când Hristos a fugit de Irod, ne-a învatat sa facem si noi asa; si învatatura avem sa nu ne aruncam singuri în ispite; iar patria noastra nu ne opreste de la lucrarea duhovniceasca, daca voim sa o savârsim". Dupa scurt timp s-a mutat catre Domnul.

Tot în aceasta zi, soborul celor zece mii de sfinti îngeri.

Acest praznic se savârseste înăuntrul bisericii sfintei Anastasia, cea din golful lui Domnin.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului Stefan cel din Plachidiane, a sfântului Teodor și a arhimandritului Agapie.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului mucenic Mal, care, batut fiind, s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea cuviosului Vitalie, care în pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea cuviosului Teodosie egumenul sfintei Manastiri Filoteu din Muntele Athos, care a fost și episcop de Trapezunt și care în pace s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

12 Ianuarie

În aceasta luna, în ziua a douasprezecea, pomenirea sfintei mucenite Tatiana.

Aceasta sfânta mucenita era de neam din Roma cea veche, și a trăit pe timpul împăratiei lui Alexandru. Tatal ei a îndeplinit de trei ori dregatoria de consul, iar în timpul împăratului Alexandru Sever (222-235) a devenit și diacon al Bisericii. Iar sfânta, pentru că marturisea pe Hristos au dus-o la împărat. Intrând împreună cu împăratul în templul idolilor, prin rugăciunea ei, s-au zguduit și au cazut jos idolii din templu. Pentru aceasta a fost supusă la felurite chinuri și apoi i s-a tăiat capul.

Acum, sfântul ei cap se afla în Catedrala mitropolitană din Craiova, în aceeași raclă cu sfintele moaste ale sfântului ierarh Nifon, patriarhul Constantinopolului și ale sfinților mucenici Serghie și Vah.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului mucenic Petru Avesalonitul.

Acest sfânt mucenic, înflorind cu evlavia credinței și cu virtutea trupului, a marturisit pe Hristos cu îndrăzneala tinerească. Atunci dregatorul Eleverupolei l-a prins și, neputând să-l înduplece cu maguliri și nici să-l înspăimânte cu îngroziri, l-a aruncat în foc, unde sfântul a primit cununa de mucenic.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului mucenic Mertie.

Acest sfânt mucenic era ostas din ceata Mavrilor, în timpul împăratiei lui Diocletian. Și neplecându-se să aducă jertfa idolilor, i s-a luat cingătoarea ostasească și vrednicia pe care o avea și a fost bătut până la sânge. Dar el a răbdat și n-a scos nici un cuvânt, încât a mirat și a înspăimântat pe împărat. Pentru aceasta a fost și mai mult chinuit și apoi a fost aruncat în temniță. Și după opt zile, și-a dat în mâinile lui Dumnezeu cinstitul sau suflet, iar din trupul lui s-a răspândit multa mireasma.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfinților opt mucenici de la Niceea, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfintei mucenite Eutasia, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea cuviosului parintelui nostru Ilie, facatorul de minuni.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului mucenic Teodor al Evhaitelor, a cuvioasei Teodosia cea din Alexandria și a sfântului mucenic Alexandru cel din apropierea sfinților apostoli.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

13 Ianuarie

În aceasta luna, în ziua a treisprezecea, pomenirea sfinților mucenici Ermil și Stratonice.

Acești doi sfinți mucenici au trait pe vremea împăratului Liciniu (307-324).

Sfântul Ermil era diacon și, marturisind înaintea împăratului numele lui Hristos, mai întâi a fost batut cu toiege de arama peste fata.

Și cu toate că era plin de rani, el îndemna pe prietenul său Stratonice să nu se spaimânteze și să-și țină firea, căci atunci când Ermil era batut cu toiege, Stratonice plângea de mila lui. Atunci au priceput calaii că și el este de un gând și de o voință cu Ermil. Deci, fiind întrebat de împărat, a marturisit că este creștin. Atunci, batându-l și pe el, l-au aruncat împreună cu Ermil, în apa Istrului, adică în Dunare, unde amândoi au primit fericit sfârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului parintelui nostru Iacob cel din Nisibe, în Mesopotamia.

Cuviosul Iacob s-a născut și a crescut în marea cetate a Nisibei. Și iubind viața cea pasnică și liniștită s-a retras în munți și s-a supus vitejeste lipsurilor pustiului, vara fiind ars de soare, iarna chinuit de ger și de îngheț. Hrana lui erau ierburile salbatice, bautura apă, cu măsură, iar haina, un biet acoperământ. În timp ce își secătua trupul în acest chip, dobânda multă hrană duhovnicească pentru suflet. De aici îi venea îndrăzneala către Dumnezeu și puterea de a vedea cele viitoare; iar din harul Duhului Sfânt a primit puterea de a face minuni. Trecând odată pe o carare, a văzut câteva femei stând fără rusine lângă un izvor. El a făcut ca izvorul să sece, iar femeilor le-a albit parul capului. Rugat fiind, a făcut ca apa să izvorască iarăși, însă pe femeii le-a lăsat cu capul înalbit. Pe un judecător persan, care făcuse o judecată nedreaptă, l-a îngrozit. Căci aflându-se acolo o piatră mare, sfântul a blestemat-o de s-a zdrobit, așa ca a îngrozit pe cei ce erau de față. Și temându-se judecătorul a înnoit judecata și a dat hotărâre dreaptă. Niste scamatori, lăsând să se creadă că unul din ei este mort, au cerut ajutor de la fericitul Iacob, care trecea pe acolo. Fericitul a dat cu adevărat mortii pe cel prefăcut mort; dar după aceasta iarăși l-a înviat. Când era episcop în patria sa Nisibe, a fost de față și el la sinodul de la Niceea, unde necuratul Arie a fost anatematizat. Acesta după ce a fost caterisit, vrând prin viclenie să intre în biserică și să slujească, a murit, datorită rugăciunilor lui Iacob, varsându-și intestinele. Când Sapor, împăratul persilor, a venit și a înconjurat Nisibe cu multe mestesugiri, și se gâtea să intre în cetate, sfântul numai s-a arătat, iar persii au fost puși pe fugă, căci un nor de muste și de tântari războindu-se cu ei, le-a întepat caii și elefantii, de au rupt legăturile și s-au împrăștiat. Iar împăratul, cuprins de nedumerire, s-a întors în țara lui, fără nici un câștig. Facând aceste minuni și ajungând la adânci bătrâneți, fericitul Iacob a încetat din viață.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Atanasie, care, fiind batut cu toiege, s-a savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfinților mucenici Pahomie și Papirin, care în rău s-au savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea târnosirii Mănăstirii proorocului Ilie, din Valea Adanca.

Tot în aceasta zi, pomenirea cuviosului parintelui nostru Maxim Calsocalivitul, care a sihăstrit în Sfântul Munte al Athosului, la anul o mie trei sute douăzeci, și care în pace s-a savârșit.

Viata sfântului Maxim Calsocalivitul, scrisă de Teofan, egumenul Mănăstirii Vatopedi 5muntele Athos.

Din scrierile sfântului Maxim Calsocalivitul de la Muntele Athos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

14 Ianuarie

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea sfinților cuvioși părinți uciși în Muntele Sinai.

Acești cuvioși părinți dorind după viața cea pustnicească au lăsat toate cele lumești și au mers să locuiască în pustiu. Împreună cu ei era și fericitul Nil, fost prefect în Constantinopol, care, fiind foarte învățat și având dar de la Sfântul Duh, a scris multe cărți de folos, îndemnătoare spre nevoițe pustnicești, și despre viață, robirea și uciderea acestor cuvioși părinți. Aceștia au fost uciși de vlemizi, oameni de neam barbar, care trăiau în Arabia, până spre Marea Roșie și Egipt, și care și mai înainte cu mulți ani, pe timpul împărăției lui Dioclețian și a lui Petru, patriarhul Alexandriei, au ucis pe cei ce sihăstreau aici în muntele Sinai. După moartea voievodului lor, sarazinii care locuiau și ei în Muntele Sinai, pornind asupra lor, au ucis pe mulți sihaștri; numai puțini au scăpat, fugind în cetate. Dar noaptea s-a arătat o pară de foc, care cuprindea tot muntele și se înălța până la cer. Sarazinii s-au speriat de aceasta și au fugit, lepădându-și armele. Numărul celor uciși întâi a fost treizeci și opt, având multe răni pe trupurile lor. Printre cei morți s-au aflat încă doi vii, Sava și Isaia. Din cei uciși, unora li se tăiaseră capetele de tot, alora li se țineau capetele numai într-o bucată de piele; iar alții aveau capetele despicate în două. Cei doi părinți rămași vii au îngropat pe cei uciși și au povestit mai târziu cele întâmplate.

Tot în această zi, pomenirea celor treizeci și trei de părinți uciși în Rait.

Acești fericiți părinți petreceau viață pustnicească, acolo unde sunt douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de trunchiuri de finic. Dar trei sute de vlemizi, pornind cu luntre mari, au trecut marea Etiopiei și ajungând într-un loc oarecare, găsind o corabie mare și urcându-se în ea, au ajuns în țara faraonilor. Cei de acolo le-au ieșit în întâmpinare, dar au fost biruiți de vlemizi, care au ucis patruzeci și șapte de bărbați. Vlemizii le-au răpit femeile și copiii, apoi s-au dus în cetate, unde se găsea biserica sfinților părinți. Aceștia închiseseră poarta și își așteptau moartea. Deci vlemizii, intrând în cetate și negăsind bani, i-au ucis pe toți părinții. Apoi luându-și robii, s-au dus să treacă marea; dar oamenii luați de corvoadă afundaseră corabia și fugiseră. De aceea vlemizii înfuriindu-se, au înjunghiat pe toți robii și apoi s-au înjunghiat cu toții, unii pe alții.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Teodul, fiul lui Nil cel înțelept.

Acest cuvios părinte era fiul lui Nil cel înțelept, cel ce fusese prefect în Constantinopol și care lăsând mărirea lumii, s-a călugărit împreună cu fiul său, în muntele Sinai. Deci, trăind ei acolo împreună cu alții viață pustnicească, i-au lovit fără de veste barbarii, care au început a-i înjunghia pe sfinții părinți. Nil a putut fugi, dar fiul său Teodul și alt tânăr au fost luați robi. Ajungând barbarii la corturile lor au hotărât să jertfească luceafărului de dimineață pe cei robiți. Noaptea însă tânărul a fugit și a rămas Teodul singur. Dumnezeu a îngreuiat de somn pe barbari, care s-au deșteptat numai după răsăritul soarelui, când nu mai era timpul potrivit să aducă jertfa, așa că au hotărât să vândă pe Teodul. Dar nedându-le nimeni mai mult decât doi galbeni, unul din barbari a vrut să-l junghie. În cele din urmă Teodul a fost cumpărat de episcopul de acolo, care l-a slobozit. Iar Teodul a viețuit în mănăstire plin de evlavie, până la trecerea din această lume.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Ștefan, care a făcut mănăstirea Hinolacul.

Acest sfânt Ștefan era din părțile Răsăritului, de bun neam. Din tinerețe a râvnit după viața sihăstrească, umblând prin mănăstirile de la Iordan și din pustiu: a sfântului Eftimie, a sfântului Sava și a sfântului Teodosie. Iar după ce a cunoscut bine felul de

trăi al fiecăruia, a venit la Constantinopol pe vremea împăratului Leon Isaurul și a fost primit pe lângă patriarhul Gherman, pe lângă care, rămânând câțva vreme, a învățat multe lucruri bune de la acesta, care l-a luat pe lângă sine, ajungând apoi bun sfetnic al patriarhului. Întemeind apoi mănăstirea Hinolacul și viețuind în ea, s-au adunat acolo mulțime de călugări care erau bine povățuiți și aduși la măsura vârstei plinirii lui Hristos. Deci, bineviețuind, i s-a descoperit de sus timpul când sufletul lui avea să zboare de la cele de jos la locașurile dumnezeiești.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Sava, arhiepiscopul Serbiei și ctitorul sfintei mănăstiri a Hilandarului.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Agni, care fiind aruncată într-o temniță întunecată, acolo s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugaciune, Doamne, miluieste-ne si ne mântuieste pe noi. Amin.

15 Ianuarie

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea precuviosului părintelui nostru Pavel Tebeul.

Acest cuvios părinte a trăit pe vremea lui Deciu și a lui Valerian, prigonitorii creștinilor. El era de neam din Egipt, din Teba de jos, și înțelegând că cumnatul său vrea să-l vândă ca să-i poată opri partea cuvenită din averea părintească, a fugit în munți. Aici și-a schimbat teama de prigonitori în dor de călugărie. Și intrând într-o peșteră, din adâncul pustiului, și-a petrecut toată viața în pace și în înlăturarea tuturor dorințelor, și a trecut către Domnul, la adânci bătrâneți. Auzind de viața lui cea îmbunătățită, marele Antonie (17 Ianuarie) l-a căutat și găsindu-l s-a minunat și de locul cel anevoios în care trăise și de lungimea vieții lui și de depărtarea de orice așezare omenească. Căci Pavel a fost cel dintâi care a cutezat să meargă până în adâncul pustiului, unde și-a îndelungat nevoițele până la o sută treisprezece ani, după ce părăsise de tânăr grijile lumesti.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru Ioan cel sărac pentru Hristos, care s-a mai numit și Colibașul.

Acesta era de fel din Constantinopol și era fiul lui Eutropie senatorul și al Teodorei. De mic copil a plecat din școala unde învăța

carte, fără știrea părinților și a învățătorilor, în tovărășia unui călugăr, și s-a dus în Mănăstirea Achimiților, adică a neadormiților, unde s-a făcut călugăr, petrecând întru multe nevoițe. Dar vicleanul diavol l-a îmboldit cu dorul părinților și atunci, cu voia egumenului mănăstirii și a fraților, s-a dus la casa părintească îmbrăcat în rasă. Dar nu s-a făcut cunoscut cine este, ci locuia în rugăciune și în lipsuri, într-o colibă mică lângă poarta casei părintești, batjocorit de slugi și uitându-se la părinții săi, care treceau pe lângă el îmbrăcați în podoabe lumesti, fără să știe că el este fiul lor. Când a fost să moară, a chemat pe maica sa, care l-a cunoscut după Evanghelia ferecată în aur, dată lui de părinți pe când era în școală. Și așa și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Pansofie.

Acesta era din Alexandria și avea ca tată pe Nil proconsulul, care era un mare dregător. Fiind isteț din fire și bogat, și văzând în casa părintească apucături bune, a sporit până la culmea învățaturii atât a celei elinești, cât și a celei creștinești. Iar după moartea tatălui său, împărțindu-și bogăția la cei săraci, s-a dus în pustiu, căutând pe Domnul. Douăzeci și șapte de ani a locuit în singurătate, înălțându-și mintea de la cele de jos la cele de sus și vorbind cu Dumnezeu. Pentru că nu se poate ascunde lumina sub obroc, a fost pârât lui Augustalie, ighemonul Alexandriei, căruia i se încredințase, de către Deciu, prigoana împotriva creștinilor. Deci, stând

Înaintea lui, i-a înfruntat înșelăciunea credinței și i-a rușinat trufia. Pentru aceasta a fost bătut cumplit, și așa a dobândit cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfinților șase părinți din pustiu, care în pace s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

16 Ianuarie

În această lună, ziua a șaisprezecea, amintirea cinstului lanț al sfântului apostol Petru.

În această zi ne amintim de cinstul lanț al sfântului apostol Petru, cu care l-a legat Irod Agrippa, către anul 42, precum spune evanghelistul Luca, în faptele Apostolilor (FA 12, 1-11). Îngerul care s-a arătat a dezlegat pe Petru.

Iar lanțul a fost păstrat de credincioșii din Ierusalim cu grijă, trecând de la unii la alții, până când Patriarhul Iuvenalie (2 Iulie) l-a arătat Evdochiei, soția împăratului Teodosie cel Tânăr, iar împărăteasa l-a adus de la Ierusalim la Constantinopol în anul 437 sau 439. Apoi Evdochia a trimis lanțul la Roma, la fiica ei Eudoxia (soția lui Valentinian, împăratul Occidentului), care a zidit la Roma o biserică dedicată Sfântului Petru și în care a pus lanțul.

La Roma mai existau la acea vreme și lanțurile cu care a fost bătut sfântul Apostol Petru înaintea muceniei sale, pe vremea împăratului Nero. Și aceste lanțuri au fost așezate tot în această biserică, și cinstirea lor a început a se face în această zi de 16 Ianuarie.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici și frați buni: Pevsip, Elasip și Mesip și a bunicii lor Neonila.

Acești sfinți mucenici erau toți trei din Capadochia, foarte iscusiti la îmblânzirea cailor tineri sălbatici și la întrecerile în alergările de cai. Odată, la o serbare, dată în cinstea zeiței Nemesis, în patria lor, au chemat la ospăț și pe Neonila, bunica lor. Aceasta fiind creștină își bătea joc de idoli și le vorbea despre iconomia lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Iar ei și-au adus aminte de vedeniile avute în vis, când au fost sfătuiți să creadă în Hristos. Deci, crezând, au surpat idolii și au mărturisit pe Hristos în mijlocul adunării de oameni. Pentru aceasta au fost aruncați în foc de elini, stăpânii lor. Și așa au luat cununa muceniei toți trei, împreună cu bătrâna Neonila.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Danact, citețul.

Acest sfânt mucenic era din Iliric, din locul numit Avlovna, fiind citeț al bisericii de acolo. Năvălind păgânii, el a luat veșmintele bisericii ca să le scape și a fugit cu ele; dar într-un sat a fost prins de păgâni și silit să jertfească idolului Dionis. Și neplecându-se la aceasta, a fost omorât cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului sfințit mucenic Damaschin, care a mărturisit în satul Gabrovo, de lângă Târnovo, în anul 1771, și care prin sugrumare s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

17 Ianuarie

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Antonie cel Mare.

Sfântul cuviosul Antonie cel Mare a fost de neam egiptean și a învățat credința creștină de la părinții și de la bunicii săi.

A trăit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian, ajungând până în zilele bine credinciosului împărat Constantin și ale fiilor lui. Și dedându-se vieții pustnicești, atât de mult a întrecut pe toți, încât s-a făcut pildă tuturor pustnicilor de după el. Lucru minunat este că el a ajuns cel dintâi îndrumător și dascăl al vieții de obște și numai el singur a atins hotarul cel mai desăvârșit al pustniciei, precum arată istoria vieții lui.

Multe ar mai trebui să spunem despre faptele vieții lui și despre învățăturile lăsate de el. Vom spune însă numai că aflându-se în trup muritor, se depărta de cele trupești, vedea sufletele care la moarte ieșeau din trupuri și pe demonii care le îndrumau, ceea ce este o însușire numai a ființelor fără de trup și duhovnicești.

Deci, trăind o sută și cinci ani, s-a mutat la Domnul. Viața lui a scris-o Atanasie cel Mare, episcopul Alexandriei.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Antonie cel Nou, purtătorul de Dumnezeu și făcătorul de minuni, care a sihăstrit în schitul Veria, și care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea evlaviosului împărat Teodosie cel Mare.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Ahila, despre care se vorbește în Pateric, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

18 Ianuarie

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea celor între sfinți părinții noștri Atanasie și Chiril, patriarhi ai Alexandriei.

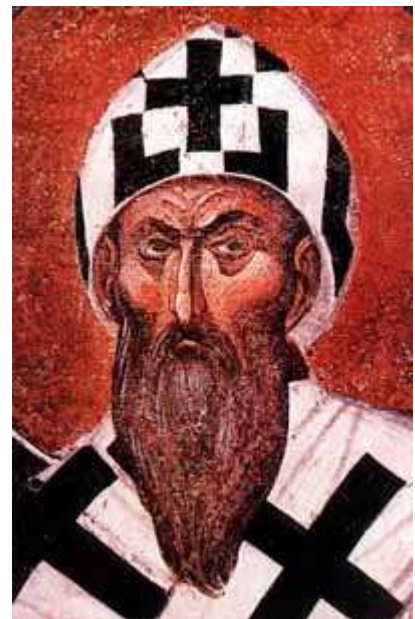
Sfântul Atanasie cel Mare, arhiepiscopul Alexandriei

Sfântul Atanasie a trăit în zilele marelui împărat Constantin și ale urmașilor săi. A luat parte la Sinodul întâi ecumenic de la Niceea, unde, diacon fiind, a rușinat pe Arie prin înțelepciunea și dovezile aduse din Sfânta Scriptură. După moartea lui Alexandru a ajuns arhiepiscop al Alexandriei, dar a fost alungat de împăratul Constantin prin multe locuri și multe a pătimit, fiind continuu prigonit timp de patruzeci și doi de ani. Mântuitorul Hristos, a Căruia Dumnezeire a apărat-o cu îndârjire, l-a așezat la bătrânețe iarăși în scaunul arhiepiscopiei sale, de unde s-a mutat către Domnul.

Sfântul Chiril, patriarh de Alexandria

Iar sfântul Chiril a trăit în zilele împăratului Teodosie cel Mic, fiind nepot și urmaș în scaun al lui Teofil, arhiepiscopul Alexandriei. Sfântul Chiril a fost apărător la Sinodul al treilea Ecumenic din Efes, unde a înfruntat pe rău-credinciosul Nestorie, care a bârfit multe hule împotriva Sfintei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu. Deci, strălucind cu multe bunătăți sufletești, sfântul Chiril a răposat întru Domnul în ce privește făptura lor, sfântul Atanasie era un om de statură potrivită, puțin cam spătos și cam gârbovit, cu fața veselă, cu culoarea feței plăcută, pleșuv, cu nasul puțin încovoiat, barba nu lungă, dar lată, acoperindu-i obrazii, cu gura mică, nu prea cărunț, nici de tot alb, ci numai puțin gălbui.

Iar sfântul Chiril avea fața netedă, sprâncenele groase, mari și încercuite îi împodobeau fruntea; nasul încovoiat cu nările pleoștite; obrazul lat, buzele groase, gura largă, cam pleșuv la tâmpole, barba deasă, lungă și cuvioasă, cu părul des și gălbui amestecat cu cărunțețe.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Xenia, care în foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Marcian cel din Cipru.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

19 Ianuarie

În această lună, în ziua a nouăsprezecea pomenirea cuvioșilor noștri părinți Macarie Egipteanul și Macarie Alexandrinul.

Sfântul Macarie Egipteanul s-a născut și a crescut pentru viața pustnicească. Din fragedă copilărie îndeletnicindu-se cu fapta bună și iubind viața virtuoaasă și împodobindu-se cu ea, a ajuns locaș dumnezeiesc al Duhului. A dobândit atâta răbdare în ostenele lui pentru fapta bună, încât a primit puterea să gonească duhurile necurate. El avea deopotrivă și darul înțelegerii; spunea mai dinainte ce avea să se întâmple și era făcător de minuni. Pentru toate acestea după rugămintea îndelungată a arhierelui de atunci, a primit preoția, căci arhierul a hotărât să nu stea ascunsă făclia sub obroc, ci a căutat să-și sfințească mâna, prin atingerea de el. După sfințire Macarie s-a datat la nevoie și mai grele: a făcut o hruță pe sub pământ, care începând de la chilia lui, se întindea pe o lungime de o jumătate de stadiu, și la capătul hrubei și-a săpat cu mâinile lui o peșteră. Când veneau mulți oameni să-l cerceteze, el intra în hruță și se ascundea în peșteră și nimeni nu-l afla. Cât despre mâncare și băutură, este de prisos să mai vorbim, de vreme ce trupul prin înfrânarea cea desăvârșită

și dumnezeiască mărturisea aceasta. Odată, venind la el un eretic, stăpânit de demonul îngâmfării și zicând că nu există învierea morților, ca să-l înfrunte pe acest eretic, cuviosul a înviat pe un mort. Și zicea cuviosul că sunt două cete de demoni; una se luptă cu oamenii prin patimi înspăimântătoare și alta, a îngâmfării, împinge pe oameni la rătăcire. Satan rânduiește ceata din urmă la fermecători și laeretici. Acest sfânt a proorocit urgia Domnului asupra ucenicului său, care ascundea lucrurile săracilor și nu se pocăia și pentru aceasta s-a și îmbolnăvit de lepră. Iar pe unul, care împins de demon mânca în fiecare zi câte trei coșuri de pâine, și bea un vas mare de vin, l-a făcut să mănânce numai trei bucăți mici de pâine. Cuviosul Macarie a văzut și pe diavol cum își purta meșteșugirile și înșelăciunile în tîgvulițe. Pe Teopempt monahul, cel înșelat de diavol, l-a îndreptat. El a auzit glas dintr-o tîgvă uscată a unui preot al idolilor, care se găsea în pustiu, zicând ca prin mijlocirea rugăciunilor lui cei din chinurile iadului se ușurează puțin. A proorocit pustiirea așezărilor călugărești de la Skit. Pe un mort l-a înviat, ca să spună unde a ascuns averea unor oameni și iarăși a poruncit de a adormit. Deci cu astfel de lucruri dumnezeiești fiind împodobit, a părăsit viața la adânci bătrâneți, trăind nouăzeci de ani.

Iar sfântul **Macarie Alexandrinul** a fost preot al așezărilor călugărești numite Chilii.

El a dovedit liniște și răbdare deplină și a săvârșit lucruri mărețe și minuni. De faptele lui cele bune s-a minunat și marele Antonie zicând: "Iată Duhul Sfânt S-a odihnit întru tine, și vei fi mai departe moștenitor al faptelor

mele bune". Acest Macarie, când auzea că cineva a făcut o faptă duhovnicească de seamă, umplându-se de râvnă, o îndeplinea și el. Astfel, auzind că monahii de la Tabenisi în tot postul mare mâncau bucate negătite la foc, s-a hotărât să nu mai mănânce șapte ani bucate pregătite la foc, ci numai verdețuri crude și legume muiate. Se lupta să înlăture și somnul: douăzeci de zile și douăzeci de nopți n-a intrat sub vreun acoperământ, ci a stat afară în arșița zilei și în frigul nopții. Odată, fiind necăjit de demonul desfrânării, s-a dus într-un pustiu îndepărtat, unde a stat gol șase luni și unde țânțarii mari ca viespile l-au înțepat cumplit, încât i-au bășicat tot trupul; iar după cele șase luni, întorcându-se la chilia lui, numai după glas a fost cunoscut, căci trupul i se schimbase, asemănându-se cu al leproșilor. Odată, săpând un puț, un șarpe otrăvitor s-a atins de mâna lui; iar el prinzându-l l-a omorât, zicând: "Nefiind trimis de Dumnezeu, cum ai îndrăznit să te atingi de mine?" Altă dată a intrat în Mănăstirea Tabenisioților, îmbrăcat în haine mirenești, vrând să afle cum viețuiește fiecare dintre cei de acolo. Și sosind Postul cel mare, a văzut la ei purtări felurite: astfel, unul mânca în fiecare seară, altul la două, altul la trei, altul la cinci seri; iar alții, stând toată noaptea în picioare, a doua zi se așezau la lucru. Macarie însă, udând mlădițe de finic, a stat într-un colt până s-au împlinit patruzeci de zile și a sosit Paștile. Și în toate aceste zile n-a gustat nici pâine, nici apă, nu a făcut nici îngenuncheri, n-a șezut, nu s-a culcat și nu a gustat nici un fel de hrană, decât numai duminica puțină varză crudă. Se mai istorisește despre acest sfânt că odată, șezând în ogradă și grăind altora lucruri folositoare, a intrat o hienă, aruncând la picioarele sfântului puiul ei orb. Iar sfântul dând cu scuipat peste ochii lui l-a făcut să vadă: hiena l-a luat și a ieșit afară. Și a doua zi dimineața a adus grăbită o piele de oaie fericitului, care a zis către ea: "Eu nu primesc lucruri nedrepte", iar ea plecându-și capul a ieșit din ogradă.

Acest Macarie a văzut și el pe diavol purtând tot felul de înșelăciuni, înfășurate într-o haină zdrențuită și părând că sunt închise în niște tigvulițe. Sfântul Macarie era mic de stat, slab și spân, având numai câteva fire de păr pe buză și în vârful bărbii. Căci din cauza asprimii ostenelilor sihăstrești, nici părul nu i-a crescut. Trăind astfel în pustnicie și ajungând la adânci bătrâneți, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Eufrasia.

Această muceniță a fost din cetatea Nicomidiei și a trăit pe vremea împăratului Maximian. Era de neam vestit, fiind împodobită cu obiceiuri înțelepte și bune. Deci, nevrând să jertfească demonilor, a fost bătută cumplit. Și rămânând mai departe neînduplecată a fost dată unui bărbat barbar, să fie batjocorită. Dar ea l-a amăgit pe acesta zicându-i că, dacă nu o va necinși, îi va da o doctorie care îl va feri de loviturile săbiilor și de năvălirile vrăjmașilor. Și ca dovadă a tăriei acestei doctorii, i-a zis să-și încerce sabia pe gâtul ei, care ar rămâne neatins de orice lovitură. Acest barbar crezând spuselor ei și-a repezit cu putere sabia în această muceniță, care-și întinsese gâtul, și așa i-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea aducerii moaștelor celui între sfinți părintelui nostru Grigorie Teologul, în biserica Sfinților Apostoli.

Tot în această zi, pomenirea minunii celei mari din Niceea, când sfântul Vasile cel Mare a deschis prin rugăciune ușile bisericii sobornicești și a dat-o în seama ortodocșilor.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Meletie Valisiotul

Mărturisitorul, care a trăit în anii o mie două sute trei.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Marcu Eugenicul cel din Efes, singurul luptător, apărător și păzitor al Ortodoxei.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Arsenie, arhiepiscopul Cherchirei, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

20 Ianuarie

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea precuviosului părintelui nostru Eftimie cel Mare.

Acest cuvios părinte, Eftimie cel Mare, a trăit pe vremea împăratului Grațian. S-a născut în Melitina, în cuprinsul mitropoliei Armeniei, din păntece sterp și neroditor, ca și sfântul Ioan Botezătorul. Părinții lui, Pavel și Dionisia, erau oameni cucernici. Numele și l-a primit potrivit cu făgăduința de sus, căci pe când părinții lui se rugau să aibă fii, glas de sus a venit spunându-le să se bucure și să fie cu voie bună (iar numele Eftimie pe elinește înseamnă voie bună).

După moartea tatălui său, a fost dus de maica lui la Evtroi, marele episcop al Melitinei, și acesta l-a rânduit în ceata clericilor. Având aplecare către învățăturile cele sfinte și întrecând în nevoițe și în săvârșirea faptelor bune pe toți cei deopotrivă cu el, a fost silit să se hirotonisească preot și să primească purtarea de grijă a sfintelor mănăstiri și schituri. Când a ajuns în vârsta de 29 de ani, s-a dus la Ierusalim și s-a sălășluit într-una din peșterile din munte, împreună cu cuviosul Teoctist (prăznuit la 3 septembrie). Aci a izbăvit pe mulți din boli grele. Se zice că și el a hrănit, cu puține pâini mici, patru sute de oameni călători, care veniseră la mănăstirea lui. Și pe multe femei, care nu nașteau le-a făcut roditoare, cu ruga lui, așa cum și el, cu puterea lui Dumnezeu, se născuse din cea care vreme îndelungată fusese stearpă.

Ca și Ilie a deschis porțile cerului și a tămăduit pământul de nerodire. Strălucirea lăuntrică a sufletului acestui cuvios a vădit-o și stâlpul de foc, care se pogora din cer, când cuviosul slujea, și sta lângă el până se sfârșea Sfânta Jertfă, văzut fiind de toți cei din jurul lui. El vedea cu mintea și gândurile celor ce se apropiau de Sfânta Cuminecătură, cunoscând pe cel ce venea cu cugetul curat și pe cel ce era întinat, iar acesta era semnul curăției celei mai desăvârșite. Acest fericit ajungând la nouăzeci și șapte de ani s-a mutat către Domnul, în zilele împăratului Leon cel Mare.

Era cuvios la chip; la fire fără de răutate, alb la față, vioi la trup, dar stăpânit, cărunț la păr și avea barbă lungă până la brâu. Se mai spune despre el că, la moartea unui călugăr care trecea drept om înțelept și înfrânat, dar care în fapt era cu totul altfel, fericitul a văzut un înger trăgându-i sufletul din el cu o sulită, și a auzit și glas care vădea faptele rușinoase cele ascunse ale monahului.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Vas, Eusebiu, Eutihie și Vasilid.

Acești sfinți mucenici, au trăit pe vremea împăratului Dioclețian. Ei erau plini de bogăție și membri ai senatului. Au crezut în Hristos și au primit botezul, atunci când au văzut pe episcopul Teopemt, cum răbda chinuri și cum făcea minuni cu puterea lui Hristos. De aceea, fiind aduși în fața împăratului, li s-au luat mai întâi brâiele, apoi au primit tot felul de chinuri de moarte. Sfântul Vas a fost băgat într-o groapă până la mijloc, i s-au tăiat mâinile și măcelarindu-i-se tot trupul și-a dat duhul. Sfântul Eusebiu a fost spânzurat cu capul în jos și tăiat în bucăți cu securea. Sfântul Eutihie a fost întins pe patru pari până ce s-a rupt în trei bucăți. Sfântului Vasilid i-au spintecat pânțelele cu un cuțit. Și așa au primit cununa muceniei.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici In, Pin și Tim.

Acești trei sfinți mucenici, de neamul lor dintr-o țară de la miazănoapte, fiind prinși de barbarii închinători la idoli, au fost duși la stăpânitorul locului, care, văzând că mucenicii mărturisesc pe Hristos, i-a osândit să piară prin înghețare. Deci sfinții au fost legați de niște stâlpi, înfipti în apa unui râu. Și era iarnă. Apa a înghețat ajungând nemișcătoare ca și trupurile nemișcate ale sfinților. În acest chip și-au sfârșit viața și și-au dat sufletele lor fericite în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea fericitului Petru Vameșul.

Pe timpul împăratului Iustinian, lui Petru acesta care era patrician, i s-a încredințat toată ocârmuirea Africii. Dar era foarte crud și nemilostiv; pentru acesta fusese supranumit Zgârcitul. Odată, un sărac s-a apropiat de el, căutând să-i ceară milostenie; dar el apucând o pâine, (că tocmai atunci brutarul îi aducea pâinile gătite pentru el) a aruncat cu ea după sărac, ca și cum ar fi aruncat cu o piatră. Dar nici n-au trecut două zile că s-a îmbolnăvit greu și în timpul bolii i s-a părut că vede o balanță; de partea stângă a balanței se aflau niște bărbați întunecați la chip, care puneau în taler faptele lui cele rele, iar de partea dreaptă erau niște bărbați îmbrăcați în haine albe și minunați la față, care nu găseau ce să pună în taler ca să se cumpănească, decât pâinea ce o aruncase cu mânie săracului. Acestea văzându-le Petru, și-a venit în simțiri și după ce s-a sculat din boală a împărțit la săraci toată avuția lui, ba unuia i-a dat și haina de pe el; iar în vis a văzut pe Hristos purtând haina aceasta. Apoi fericitul s-a vândut rob la un argintar și prețul vânzării l-a dat tot la săraci. În urmă văzând fericitul că are să fie cunoscut cine este, a căutat să fugă din casa stăpânului său și a zis către portar care era mut și surd: în numele lui Hristos, auzi-mă și-mi deschide poarta. Și minune, surdo-mutul a început să audă și să vorbească. Deci, deschizându-i-se, a fugit, ducându-se la Ierusalim și de acolo la Constantinopol, unde a și adormit în Domnul. A fost îngropat în casa lui, în locul numit al Boului.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Tira și Agni.

Tot în această zi, pomenirea evlaviosului împărat Leon cel Mare din Tracia, numit Machelis.

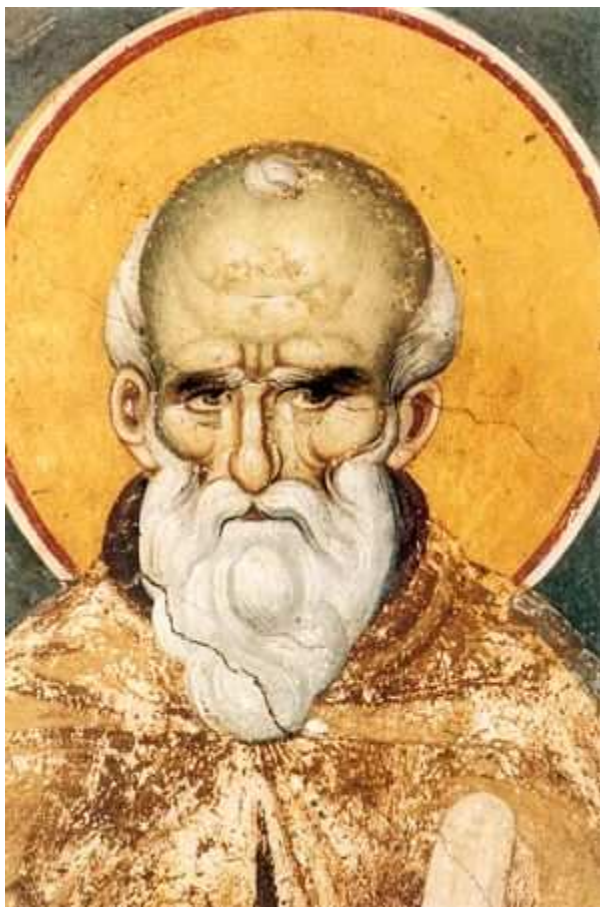
Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Ana.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Zaharia, care a mărturisit în Paleopatra din Peloponez și, zdrobindu-i-se picioarele, s-a săvârșit la anul 1782.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

21 Ianuarie

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirea cuviosului nostru părinte Maxim Mărturisitorul.

Cuviosul părinte Maxim a trăit până în zilele răucredinciosului împărat Constans, care a împărățit între anii 642-648. Constans a fost tatăl binecredinciosului împărat Constantin Pogonatul și nepotul viteazului împărat Heraclie, cel care a biruit pe perși, de unde a adus în spate crucea Domnului, de la Ctesifon până la Ierusalim, în anul 629, la 14 septembrie. Cuviosul Maxim fiind iscusit în treburile politice, învățând și meșteșugul buneii cârmuirii, și cu fire bună și minte dreaptă fiind împodobit, a ajuns la împărății cei dinaintea sfătuitoare împărătesc și secretarul cel dintâi. Dar pentru că se răspândea părerea greșită și vicleană a celor ce ziceau că Mântuitorul a avut numai o voință, înlăturând prin aceasta părere credința în cele două firi ale lui Hristos și pentru că cei răucredincioși răspândeau prin piețe porunci greșite, care întăreau acest eres și lipeau aceste porunci chiar înaintea bisericii celei mari, cuviosul Maxim neputând răbda să se pângărească și el laolaltă cu toți nelegiuții aceștia, părăsind dregătoriile lumești, n-a mai voit să locuiască în sălașurile păcătoșilor, și a mers la Mănăstirea din Hrisopoli, unde s-

a călugărit și a ajuns mai apoi egumen al mănăstirii. Aprinzându-se de dumnezeiască râvnă s-a dus la Roma cea veche, și a înduplecat pe fericitul papă Martin, să strângă un sobor al locului aceluia și să dea anatemei pe începătorii și pe pricinuitoarii acestui eres păgânesc, care susțineau că în Hristos este numai o singură voință. El a alcătuit multe scrieri pentru mustrarea și rușinarea celor ce credeau în acest eres, și a scris cărți doveditoare despre adevărul credinței noastre, sprijinite pe Sfânta Scriptură, trimițându-le pretutindeni în lume. Întorcându-se de la Roma, împreună cu cei doi Anastasie, ucenici ai lui, el a fost adus ca vinovat înaintea Senatului care împărțea împreună cu împăratul același eres. Și în timp ce toți se supuneau voinței împăratului, numai el s-a ridicat împotriva și a îndemnat și pe alții să nu se supună, încredințându-i prin scrisori să nu-și schimbe credința lor. Din cauza aceasta a fost trimis la închisoare în Tracia și stăruind în dreapta credință i s-a tăiat mâna și limba. Din Tracia a fost trimis în exil în Lazichia, unde a trăit trei ani. Și în plinătatea vârstei fiind, după o boala scurtă, a răposat în Domnul, în anul 662 și a fost îngropat în Mănăstirea sfântului Arsenie, din acea țară a Lazilor, făcând în toate zilele multe minuni. Din cei doi ucenici ai lui, celui mai vârstnic i s-a tăiat și lui limba, și a fost trimis într-o închisoare îndepărtată. Iar cel mai tânăr a fost trimis într-o cetate din Tracia, unde și-a sfârșit viața.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Neofit.

Acest sfânt mucenic a fost din Niceea Bitiniei, fiu de părinți binecredincioși, pe nume Teodor și Florentina, în timpul împăratului Dioclețian. De la începutul vieții sale a fost plin de darul lui Dumnezeu. Astfel pe când era abia de 9 ani și învăța carte cu alți copii, făcea rugăciuni și sporea minunat la învățătură. Și venea o porumbiță de zbura în jurul

patului lui, vorbind un grai omenesc. Întâmplându-se ca maica lui să moară, copilul a înviat-o prin rugăciunea sa.

Pornind apoi către muntele Olimpului, a intrat într-o peșteră, unde a fost călăuzit de porumbiță. Gonind fiara care se găsea acolo, a locuit în peșteră, fiind hrănit de un înger. Când a fost în vârstă de 11 ani, din arătare dumnezeiască s-a coborât din munte, și-a sărutat părinții, a dat la săraci din avutul lor și s-a întors în munte. La vârsta de 15 ani a stat înaintea guvernatorului Deciu, povățuit fiind de îngeri. Aici, pentru îndrăzneala lui neașteptată, întâi a fost supus la felurite chinuri, după care a fost omorât cu sabia de un barbar, care s-a repezit asupra lui.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Zosim, episcopul Siracuzei din insula Siciliei.

Acest cuvios părinte era din Sicilia, fiu de părinți credincioși, cucernici și bogați, care aveau o moșie lângă mănăstirea sfintei Lucia fecioara. După ce Zosim s-a născut și a fost înțărcat, a fost dăruit sfintei Lucia, împreună cu moșia. Și viețuind în mănăstire, a fost rânduit păzitor al raclei sfintei. Odată, ducându-se la părinți, acasă, aceștia nu i-au îngăduit să stea cu ei, ci l-au trimis înapoi la locașul sfintei, zicând că trebuie să stea acolo unde a fost dăruit. După treizeci de ani a ajuns egumen al mănăstirii, apoi a fost făcut episcop al cetății Siracuză, de Teodor, papa Romei. Și păstorind bine turma cuvântătoare încredințată lui și pe mulți întorcându-i de la necredință la credință și de la răutate la bunătate, a adormit în pace, trăind cincizeci de ani.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii sfinților mucenici Evghenie, Valerian, Candid și Achila, care au mărturisit în Trapezunt.

Acești sfinți mucenici au luptat mucenicește pe vremea împăratului Dioclețian, a lui Maximian și a lui Lisie Duca. Valerian, Candid și Achila ascunzându-se în munții Trapezuntei, Lisie i-a prins. Și mărturisind ei pe Hristos, Lisie i-a exilat într-o mică cetate din ținutul Lazichiei, numită Pitius. De acolo fiind aduși la Trapezunt și înfățișați lui Lisie au fost supuși la multe chinuri și apoi au fost închiși. După câteva zile, prinzând și pe Evghenie l-au bătut cu cruzime, apoi a fost dus împreună cu dregătorul în templul idolilor, unde sfântul rugându-se, au căzut toți idolii și s-au zdrobit ca praful. Pentru aceasta a fost și el supus la chinuri. Apoi toți sfinții fiind băgați într-un cuptor aprins și rămânând nevătămați, au fost omorâți cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Irina în biserica închinată ei de lângă mare.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Agni.

Sfânta muceniță Agni era din cetatea Romei și se trăgea dintr-un neam strălucit. Viața ei se potrivea cu numele, căci era curată la suflet și la trup. Multe femei mergeau la dânsa și ea le învăța cuvântul adevărului și le îndemna să cunoască pe Hristos Dumnezeu și Lui unuia să-I slujească. Purtarea ei ajungând la cunoștința cârmuitorului, a fost luată și dusă înaintea lui, unde a fost silită să jertfească idolilor, spunându-i-se că dacă nu va jertfi va fi dusă în casa de desfrânare. Iar ea a zis: "Nici idolilor tăi nu voi jertfi, nici de desfrânare nu-mi pasă, căci cred cu hotărâre în Dumnezeul meu, Care mă va ajuta să scap din toate încercările". Acestea auzindu-le cârmuitorul cel nelegiuit, a chemat pe mai-marele casei de desfrânare și i-a dat în seamă pe Agni cea curată, ca să o ducă, cu o singură îmbrăcăminte pe ea, în casa de batjocură.

După ce a ajuns în casa aceea a satanei, și fiecare de acolo căuta să se apropie de ea ca să o batjocorească, nimeni nefiind împiedicat să se apropie de ea, ci, chiar mai mult, fiecăruia fiindu-i îngăduit să se apropie de ea fără teamă și cu nerușinare. Cei ce se îndreptau spre ea amorteau cu toții și tuturor li se tăia pofta, rămânând ca și morți.

Atunci unul plin de trufie și ca un cal turbat, după ce a batjocorit pe cei ce intraseră la sfânta și rămăseseră amorțiți, s-a apropiat cu multă obrăznicie de sfânta fecioară Agni, dar îndată a rămas fără suflare și a căzut la pământ. După mai multă vreme, unul din cei de față a strigat, zicând: "Mare este credința creștinilor". Intrând și ceilalți, cu un glas au strigat cu toții: "Mare este puterea lui Hristos". Cârmuitorul, auzind acestea, avea sfânta să i se înfățișeze și au adus de față și pe cel mort. Apoi cârmuitorul i-a zis: "Spune, vicleană femeie, cum ai omorât pe acest tânăr?" Sfânta a răspuns: "Când ai poruncit să fiu batjocorită, pe cale, spre casa de desfrânare, s-a luat după mine, un tânăr îmbrăcat în alb, care a intrat în casă și a stat lângă mine. Acesta a amorțit pofta tinerilor iar pe acesta care zace aici mort, care cu trufie și îndrăzneală căuta să se atingă de mine, l-a adus în starea aceasta pe care o vezi". Cârmuitorul a zis: "Cine este acest tânăr îmbrăcat în alb?" Iar sfânta a răspuns: "Domnul și Dumnezeu meu a trimis pe Îngerul Său, ca să împiedice să fiu batjocorită". Cârmuitorul a zis iarăși: "De voiești să ne faci să credem că grăiești adevărul, roagă-te Dumnezeului tău și înviază-l". Atunci mucenița, ridicând mâinile spre cer și făcând rugăciuni, mortul îndată a înviat. Și s-au spăimântat toți de această minune preamărită și însuși cârmuitorul împreună cu ei a strigat: "Mare este puterea creștinilor și cu adevărat mare este Dumnezeu acestei preacinstite femei". Dar unii dintre cei necredincioși și necurați au strigat către cârmuitor: "Omoar-o, că prin vrăji face lucrurile acestea care par minuni". Atunci cârmuitorul a poruncit ca sfânta să fie arsă în foc. Deci, aprinzând un foc mare, sfânta, s-a pecetluit în semnul sfintei cruci și a intrat cu îndrăzneală în mijlocul focului și cu rugăciunea pe buze a zburat către Domnul, lăsându-și trupul în foc. După ce a conținut văpaia, unii creștini au luat pe ascuns sfintele ei moaște și cu cinste le-au îngropat, slăvind pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților patru mucenici din Tir, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Neofit, îngrijitorul Mănăstirii Vatopedului, care a auzit glasul Născătoarei de Dumnezeu, ieșind din gura sfintei ei icoane, și care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Maxim Grecul.

Sfântul Maxim Grecul a fost fiul unui demnitar grec bogat din orașul Arta (în Epir). El a primit o educație foarte bună. În tinerețe a călătorit mult și a studiat limbile străine și științele (i.e. disciplinele intelectuale) în Europa, la Pris, Florența și Veneția.

Întorcându-se în țara natală, el a plecat la Muntele Athos, devenind călugăr la Mănăstirea Vatopedu. A studiat cu entuziasm manuscrisele vechi lăsate la Athos de împărații bizantini Andronicus Paleologul și Ioan Cantacuzino (amândoi s-au călugărit).

În această perioadă, Prințul Vasile al III-lea al Moscovei (1505-1533) a vrut să facă un inventar al manuscriselor grecești și al cărților mamei sale, Sofia Paleologhina, și a cerut Protos-ului Sfântului Munte, egumenului Simeon, un translator. Sfântul Maxim a fost ales să meargă la Moscova fiindcă el studia încă din tinerețe cărțile

vechi bisericești. Ajuns la Moscova, i s-a cerut să traducă în slavonă cărțile patristice și liturgice, începând cu Psaltirea adnotată.

Sfântul Maxim a încercat să-și îndeplinească sarcina, dar cum slavona nu era limba lui maternă, există anumite neconcordanțe în traducerile sale.

Mitropolitul Varlaam al Moscovei a apreciat foarte mult munca Sfântului Maxim, dar când Scaunul Moscovei a fost ocupat de Mitropolitul Daniel, situația s-a schimbat.

Noul Mitropolit i-a cerut Sfântului Maxim să traducă în slavonă Istoria Bisericii scrisă de Theodorit al Cyrului. Sfântul Maxim a refuzat categoric această însărcinare afirmând că "în această istorie sunt și scrisori ale ereticului Arie și acesta poate fi un pericol pentru cei mai puțin învățați". Acest refuz a cauzat o ruptură între Maxim și Mitropolit. În ciuda diferendelor ivite, Sfântul Maxim și-a continuat munca de luminare spirituală a rușilor. El a scris scrisori împotriva musulmanilor, catolicilor și păgânilor. A tradus Comentariile Sfântului Ioan Hrisostomul la Evangheliile lui Matei și Ioan. A scris și câteva lucrări proprii.

Când marele Prinț Vasile a vrut să divorțeze de soția lui Solomonia din cauza neputinței ei de a avea copii, neînfricatul Maxim i-a trimis acestuia lucrarea sa "Capitole instructive privind dreapta credință". În această lucrare îi arăta prințului că nu trebuia să cedeze patimilor cărnii. Prințul nu l-a iertat niciodată pentru această îndrăzneală și l-a întemnițat pe Sfântul Maxim. Din acel moment, o etapă nouă, plină de multă suferință începe în viața monahului.

Greșelile de traducere din lucrările sale au fost privite ca deliberate și intenționate denaturări ale textului. A fost greu pentru el în închisoare, dar în suferințele sale, el a câștigat mila Domnului. Un înger i s-a arătat zicându-i: "Îndură, Avvo! Prin această durere trecătoare vei fi eliberat de chinurile veșnice."

În închisoare, Bătrânul a scris cu cărbune pe perete un canon al Sfântului Duh, care și în ziua de azi se citește în Biserică: "Așa cum Israel a fost hrănit cu mană în pustie, la fel, Doamne, umple sufletul meu cu harul Tău prin care să slujesc întotdeauna Sfintei Treimi ..."

După șase ani, Sfântul Maxim a fost eliberat și trimis la Tver. Acolo a trăit sub supravegherea binevoitorului episcop Acacius care s-a purtat cu grijă față de nevinovatul suferind. Sfântul a scris atunci în autobiografia sa: "Cât am fost suferind în închisoare m-am consolată și întărit cu răbdare." Și încă câteva cuvinte din acest text viu: "Nici durerea, nici întristarea, dragă suflete, nu au fost pe nedrept, pentru că acestea a trebuit să le înduri spre binele tău."

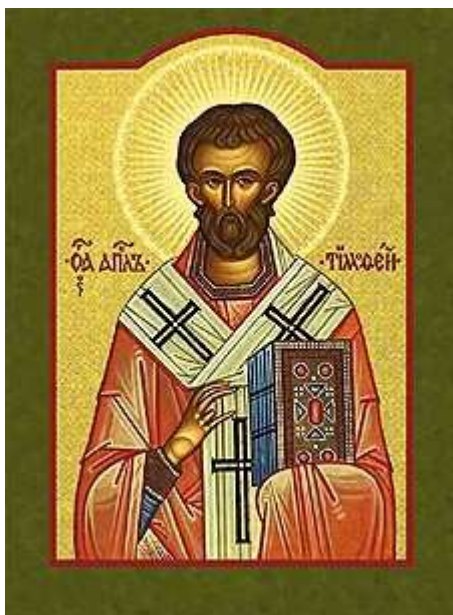
Numai după 20 de ani petrecuți la Tver, s-a hotărât că Sfântul Maxim poate fi eliberat și-i poate fi ridicată excomunicarea. Sfântul Maxim, deja de 70 de ani, și-a petrecut ultimii ani din viață în Lavra Sf. Treime-Serghiev. Deși oprimarea și munca grea și-au lăsat urmele asupra sănătății sale, spiritul i-a rămas viu, iar el și-a continuat munca. Împreună cu slujitorul și ucenicul său, Nil, sfântul a tradus Psaltirea din greacă în slavonă.

Sfântul Maxim a trecut la cele veșnice pe 21 ianuarie 1556. A fost îngropat lângă zidul de nord-vest al bisericii Sfântului Duh din Lavra Sf. Treime-Serghiev. Multe minuni au avut loc la mormântul Sfântului Maxim. Un tropar și un condac au fost compuse în cinstea sa. Sfântul Maxim este pictat într-o icoană din Sinaxarul sfinților din Radonezh (6 iulie).

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

22 Ianuarie

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea sfântului apostol Timotei, ucenicul sfântului apostol Pavel.

Sfântul apostol Timotei era din cetatea Listra. Tatăl său a fost elin și maică-sa evreică, numita Eunice. Timotei s-a făcut ucenic al apostolului Pavel și scriitor și propovăduitor al dumnezeieștii Evanghelii. Mai în urmă, apostolul Pavel l-a pus episcop în Efes, după ce sfântul Ioan Evanghelistul, episcopul cel dintâi al Efesului, fusese izgonit de împăratul Domițian în insula Patmos. Timotei a avut dascăl nu numai pe Pavel ci și pe Evanghelistul Ioan de care se alipise. Sfântul Irineu, episcopul Lugdunului, povestește că apostolul Ioan, fiind aruncat de valurile mării, a ajuns la Efes și mai apoi a fost iarăși izgonit în Patmos. Pe când fericitul Timotei cârmuia cu credință Episcopia Efesenilor, închinătorii la idoli, ținând odată o sărbătoare a lor numită catagoghion, în Efes, au ieșit pe străzi cu idolii în brațe și cu măciuci în mâini, cântând cântece, purtând măști, gonind ca niște tâlhari pe bărbați și pe femei, și omorând chiar pe mulți oameni din popor.

Pentru aceasta, episcopul Timotei i-a dojenit și i-a îndemnat să se ferească de astfel de fapte urâte. Însă ei năvălind asupra lui cu măciuci l-au omorât. Sfintele lui moaște au fost aduse în Constantinopol de sfântul Artemie Duxul, din porunca marelui împărat Constantin, și au fost puse în biserica Sfinților Apostoli, unde i se face și pomenirea.

Tot în această zi, pomenirea sfântului cuvios mucenic Anastasie Persul.

Măritul mucenic Anastasie era de fel din Persia, și a trăit pe timpul lui Hosroe, împăratul perșilor și al lui Heraclie, împăratul romanilor, care a împărățit vitejește și creștinește între anii: 610 și 641.

Anastasie se născuse în ținutul Razih, în satul Nuni. La început se numea Magundat, fiind fiul vrăjitorului Vav, de la care a învățat meșteșugul vrăjitoriei, mai înainte de a intra în ceata ostășească a tiranilor. Perșii, prădând Ierusalimul, au luat mulți robi, precum și cinstitul lemn al făcătoarei de viață Crucii, pe care Domnul nostru Iisus Hristos a suferit pătımirea în trup. Pentru minunile făcute de sfânta Cruce în Persia, se dusesse vestea că Dumnezeu creștinilor a venit acolo. Iar Magundat fiind biruit de dorul lui Dumnezeu, încerca cu multă osârdie să afle ce este cu sfânta Cruce. Și aflând de la un creștin toată iconomia dumnezeiască a

Crucii, a crezut în Hristos și a dorit să se facă următor patimilor Lui. S-a dus apoi la Calcedon de unde aflând de înfrângerea perșilor de către Heraclie împăratul, a plecat la Ierapole, unde găzduind la un argintar, lucră împreună cu el meșteșugul argintăriei. De aici s-a dus la Ierusalim unde s-a botezat, fiind numit Anastasie. După aceea a intrat în mănăstirea sfântului Sava, unde a luat schima monahilor. Înaintând pe calea cea bună a virtuților, citea Sfintele Cărți, învăța pe de rost Psaltirea și dorea cu ardoare să-și sfârșească viața prin suferințe mucenicești și prin sânge. Zugrăvelile de pe pereții bisericilor cu chipurile sfinților și viețile lor scrise în cărți îi aprindeau dorul să le urmeze pilda vieții. Pentru aceasta a avut și un vis, în care i s-a arătat un pahar de aur plin de vin pe care l-a băut, socotind că acesta era semnul că dorința lui de a mărturisi pe Hristos se va împlini. De aceea, după ce s-a împărtășit cu dumnezeieștile Taine, a

ieșit din mănăstire și s-a dus în Cezareea Palestinei, unde întâlnindu-se cu niște vrăjitori și batjocorind faptele lor, a fost prins de ei și dus la Marzavanas, stăpânul lor. Acesta l-a pus să care pietre, iar mulți îl batjocoreau, smulgându-i barba și bătându-l foarte rău. Mărturisind pe Hristos înaintea lui Hosroe, împăratul perșilor, și neprimind să se întoarcă la legea lor persană a fost multă vreme chinuit și în cele din urmă i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Manuil, Gheorghe, Petru, Leon, Sioniu, Gavril, Ioan, Parod și alți trei sute șaptezeci și șapte de mucenici.

Acești sfinți mucenici, care se trăgeau din felurite locuri și eparhii, erau locuitori ai Adrianopolei. Iar bulgarii cei necunosători și nemulțumitori au venit să pună stăpânire pe greci. Și robind pe traci și pe macedoneni, s-au îndreptat spre împărăteasa cetăților și ajungând la Adrianopol au cucerit cetatea aceasta după trei zile de lupte, în anul 814. Atunci la Bizanț împărătea răucredinciosul Leon Armeanul, cel ce lupta împotriva sfintelor icoane; iar în fruntea bulgarilor se găsea Crum. Acesta, punând stăpânire pe Adrianopol, a gonit din cetate patru mii de creștini, împreună cu episcopul pe care l-a trântit la pământ și l-a călcat cu picioarele pe grumaji. După moartea lui Crum a urmat Ducum și apoi Diteng, un om crud și neomenos. Acesta spintecând în două pe marele episcop Manuil al Adrianopolei și tăindu-i mâinile din umeri l-a aruncat spre mâncare cânilor. Dar pentru sălbăcia lui, fiind pedepsit de Dumnezeu cu orbirea, a fost ucis de ai săi. Urmașul său cu numele Murtag, a omorât pe toți creștinii care n-au vrut să se lepede de Hristos: pe unii punându-i în lanțuri și supunându-i la chinuri, iar pe alții chinându-i în tot felul. Pe episcopul Develtului, Gheorghe, și pe episcopul Petru, mai întâi i-au zdrobit fără milă cu toiegele, apoi le-a tăiat capetele. Asemenea și pe ceilalți, trei sute șaptezeci și șapte la număr, i-a omorât cu sabia. A tăiat capetele lui Ioan și lui Leon, care erau ostași creștini, iar sfântului Leon eunucul, episcopul Niceii, i-a spintecat pânțelele cu sabia. Lui Gavril și lui Sioniu le-a tăiat capetele cu cuțitul. Pe Parod, sfințitul preot, l-a pedepsit să fie omorât cu pietre; și pe mulți alți creștini i-a omorât acest sălbatic nepomenit, chinându-i cu felurite osânde. Dar nu numai Murtag păgânul, ci și ceilalți urmași ai lui, stăpânitori ai bulgarilor, au omorât pe creștini după ce i-au chinuit în tot felul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

23 Ianuarie

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea sfântului mucenic Clement, episcopul Ancirei.

Fericitul și minunatul Clement a trăit în mucenicie mai toată viața lui pământească. Timp de douăzeci și opt de ani, s-a luptat și s-a nevoit împotriva tiranilor neavând niciodată vreme slobodă, nici răgaz, nici întrerupere și pace în anumite zile, cum se obișnuia la război în vremea aceea, când lupta înceta și de o parte și de alta, ca iarăși să poată năvăli unii asupra altora cu și mai multă putere și cu iuțime. Ci dimpotrivă, războaiele lui au fost necurmte și puternice. Nu ne minunăm deci numai de anii câți a pățimit ca nimeni altul, sau de chinurile pe care le-a îndurat; ne minunăm deopotrivă și de una și de alta. Căci a trecut prin tot felul de chinuri și, înfruntând pe toți împărații și tiranii de atunci, s-a făcut privescătoare aproape în toată lumea, a minunat și pe îngeri cu răbdarea lui și în acest chip a luat cununa măririi. Sfântul Clement era din Ancira Galației, din tată elin și din mamă cucernică și credincioasă, pe nume Sofia. A intrat în viața călugărească când era de 12 ani și când a fost de 20 de ani a ajuns arhieru. A pățimit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian, și a guvernatorilor, nouă la număr: Domețian, Agripin, Cumvrichiu, Dometiu, Saverdot, Maxim, Afrodisiu, Lucius și Alexandru.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Agatanghel.

Fericitul Agatanghel era roman de neam. El a fost botezat de sfântul Clement și închis împreună cu sfântul și cu alții, în Roma. A izbutit să fugă din închisoare, iar când au suit pe Clement pe corabie, ca să-l ducă la Nicomidia, a intrat pe furiș și Agatanghel în aceeași corabie. Amândoi au pățimit până la sosirea în Ancira și au stat înaintea lui Lucius. Din porunca lui Lucius li s-au tăiat capetele, împreună cu alți bărbați, femei și copii, care crezuseră în Hristos. Sufletele lor s-au dus spre cereștile locașuri.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Eusebiu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Mavisma Sirul.

În cetatea Cirului din Antiohia Siriei a trăit un bărbat cuvios, cu numele Mavisma, care vorbea limba siriacă. Cu toate că fusese crescut în viața țărănească și era neînvățat, el a strălucit însă prin calitățile firești ale sufletului său. Se spune că avea numai o haină și când aceasta se învechea, nu o lepăda, ci peste găurile vechi cosea alte petice și cu aceasta își acoperea mai departe goliciunea trupului. Era atât de osârdnic la primirea străinilor și a săracilor, încât deschidea tuturor ușa chiliei lui. El avea două vase, unul plin cu grâu și altul cu untdelemn, din care da la toți câți aveau trebuință; iar acestea se înmulțeau pururea și niciodată nu se deșertau. Căci Dumnezeu, Care îmbogățește pe toți cei ce-L cheamă, după cum a poruncit vasului de untdelemn și vasului de făina al văduvei din Sarepta să izvorască untdelemnul și făina pentru găzduirea proorocului Ilie, tot așa a dăruit și lui Mavisma, iubitorul de străini, bunătăți pe măsura osârdiei lui. Deci bine și cuvios petrecându-și viața, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Salaman sihastrul.

Lângă râul Eufrat este un sat, pe țărmul de apus, numit Capersana. De aici a fost fericitul Salaman, care, iubind viața liniștită, a aflat în satul de dincolo de râu o chilie mică, în care s-a închis fără să-i lase ușă să poată ieși și fereastră să aibă lumină. Numai o dată pe an, săpa pământul pe dedesubt și ieșea afară de-și strângea hrană pentru tot anul. Arhieruul locului aflând de viața lui îmbunătățită, s-a dus la el, vrând

să-i dea preoția. Și găurind o parte a chiliei, a intrat înăuntru și punându-și mâinile pe capul lui, a săvârșit rugăciunea hirotoniei, i-a spus multe și l-a vestit că i-a dat darul preoției. Dar cuviosul n-a grăit nimic. Iar Arhiereul s-a dus, poruncind să se zidească iarăși partea cea găurită a chiliei. Altă dată creștinii locuitori ai satului au trecut noaptea Eufreatul, i-au stricat chilia, l-au luat și l-au dus în sat, fără ca el să se împotrivească, și fără să-i întrebe de ce fac așa și l-au pus în altă chilie ce o aveau gata. Iar cuviosul sta liniștit și acolo, fără să vorbească cu cineva. După puține zile, creștinii locuitori din alt sat de dincolo de râu s-au dus noaptea, i-au stricat chilia aceea, au ridicat pe sfânt și l-au dus în satul lor, fără ca el să se împotrivească cu cuvântul, și fără să se ducă de voia lui. În astfel de chip nevoindu-se fericitul Solomon, și-a petrecut viața ca nimeni altul, până s-a mutat către Domnul, ca să se veselească în veci.

Tot în această zi, pomenirea celor doi sfinți mucenici, care fiind aruncați într-o groapă în orașul Parfum, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Paulin milostivul, episcopul Nolei din Campana și prietenul sfântului Niceta, episcopul Remesianei din Dacia, care în pace s-a săvârșit la anul 431.

Sfântul Paulin cel Milostiv, Episcopul Nolei, provine dintr-o familie aristocrată și înstărită din Bordeaux (Franta). Datorita educației sale alese, la vârsta de 20 de ani a fost ales senator al Romei, mai târziu devenind consul și, în final, guvernatorul regiunii Campagna din Italia.

La 25 de ani el și soția sa au fost botezați întru Hristos, după care și-au schimbat total stilul de viață, vânzându-și toate proprietățile și donând banii celor nevoiași. Acest lucru a atras după sine disprețul din partea servitorilor și prietenilor săi.

Pentru că nu au avut copii, cuplul credincios a adoptat orfani sărmani pe care i-au crescut cu frică de Dumnezeu. Fiind permanent în căutarea unei vieți retrase, Sf. Paulin a plecat în orașul spaniol Barcelona. După ce veștile despre viața lui sfântă s-au răspândit, în anul 393 a fost rugat să accepte hirotonirea ca preot. La scurt timp, el a părăsit Spania și s-a întors în orașul Nola din Italia, unde a fost ales episcop.

În timpul cuceririi vandalilor, Sf. Paulin folosea fondurile bisericii pentru a răscumpăra oamenii duși de barbari ca sclavi în Africa. Din păcate, sfântul nu dispunea de destui bani ca să poată răscumpăra toți captivii. De aceea, neavând posibilitatea să-l salveze pe fiul unei văduve sărace, care urma să fie sclav pe proprietatea prințului vandalilor, Sf. Paulin s-a oferit să-i ia locul. Îmbrăcat ca un sclav, el a lucrat ca grădinar pentru prinț. Dar identitatea sa i-a fost dezvăluită în vis conducătorului vandalilor, regele Riga, care, nu numai că l-a eliberat pe Sf. Paulin dar le-a dat drumul să plece la casele lor și celorlalți prizonieri din Campagna.

Sf. Paulin este cunoscut atât ca constructor de biserici cât și ca poet creștin. Printre multele sale virtuți, cea mai minunată era dragostea lui pentru aproapele, compasiunea sa pentru nevoiași. S-a stins din viață la vârsta de 78 de ani, în 22 iunie 431. Ne-au rămas până în ziua de azi 32 de poezii și 51 de epistole despre morală, scrise cu adâncă pioșenie.

Moaștele Sf. Paulin se află la Roma, în biserica Sf. Apostol Bartolomeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Sinod al șaselea Ecumenic, care a afurisit pe cei ce spuneau că Hristos, după Întrupare, a avut numai o singură voință. Acest sfânt Sinod a avut loc pe vremea lui Constantin Pogonatul, tatăl lui Iustinian Rinotmitul, în Constantinopol.

Al șaselea Sinod Ecumenic a fost convocat de Împăratul Constantin Pogonatos (Pogonatul) (668-685) la Constantinopol în anul 681 pentru a se combate erezia Monoteista. Au fost prezenți 171 Sfinți Părinți care au confirmat doctrina celor două firi ale Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cea divină și cea umană.

Acestui sinod i-a urmat unul altul în anul 691 numit "Sinodul din Trullo" în cadrul căruia s-au discutat anumite probleme practice și s-au promulgat 102 canoane.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

24 Ianuarie

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea preacuvioasei maicii noastre Xenia.

Această fericită și pururea pomenită Xenia era din marea cetate a Romei, din neam cinstit și râvnitor. Deci, vrând părinții ei să o mărite și pregătind nunta, ea s-a sculat și a fugit din cămara de nuntă, împreună cu alte două femei tinere, slujitoarele ei. Călătorind pe mare și trecând prin Alexandria, a sosit în ostrovul Cos. De aici, fiind îndemnată spre viața călugărească de minunatul ieromonah Pavel, s-a așezat în cetatea Milassa din Careia, unde și-a făcut o bisericuță închinată sfântului mucenic Ștefan. În jurul acestui locaș s-a nevoit mult, împreună cu cele două slujitoare ale ei și cu alte fecioare, dovedind răbdare și părăsire a simțului poftelor lumesti. După sfârșitul ei cuvios și fericit, s-a arătat și semn de sus. Căci la amiază, pe când soarele lumina pământul, s-a ivit o cruce de stele, înconjurată pe din afară și pe dinăuntru cu un cearcăn, încât părea a fi o cunună dată de Dumnezeu fericitei, pentru

postul cel îndelungat, pentru priveghere, pentru dormitul pe pământ și pentru feciorie. După îngroparea ei în pământ nu s-au mai văzut crucea de stele și cele două cearcăne. Despre viața sfintei a povestit una din slujitoare, pe când se săvârșea: din ce țară și din ce neam era, că la părinți se chema Evsevia și că vrând să trăiască necunoscută a luat numele de Xenia.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Pavel, Pavsirie și Teodotion.

Acești sfinți mucenici au trăit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian și a cârmuitorului Adrian, în Cleopatrada. Ei erau frați buni după trup și îmbrățișaseră din tinerețe schima monahicească. Când au fost prinși, Pavel era de treizeci și șapte de ani și Pavsirie de douăzeci și cinci. Teodotion, fratele lor, aflând că ei sunt prinși, și-a lăsat viața pe care o ducea în munți cu tâlharii cu care era părtaș la fărădelegi, și a venit să-i vadă și să-i sărute. Dar, văzându-i că sunt la judecată, n-a cutezat să se apropie, ci stând deoparte cugeta întru sine: oare, ce fel de foloase vor dobândi frații săi? Și înflăcărându-se de dorul după Dumnezeu s-a căit și a mărturisit înaintea tiranului Adrian că este creștin, a sărit asupra lui și l-a doborât de pe scaun. Dar îndată i-au fost bătute cuie înroșite în coaste și în pânțele, și a primit sfârșitul vieții tăindu-i-se capul cu sabia. Iar Pavel și Pavsirie au fost aruncați în râu și așa și-au încheiat mucenicia lor.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Vavila din Sicilia, împreună cu ucenicii săi, Timotei și Agapie.

Acest sfânt mucenic Vavila s-a născut din părinți de bun neam și iubitori de Dumnezeu în cetatea Antiohiei, care se mai numea și Teupolis. Aici a învățat cu silință știința, înțelepciunea și Sfintele Scripturi; a iubit de tânăr pe Hristos și a urât cele lumesti. După moartea părinților săi, și-a împărțit averea la săraci, la văduve și la orfani; și scuturându-se de toate bunurile pe care le avusese, s-a retras în munte, unde a petrecut în liniște împreună cu cei doi ucenici ai săi: Agapie și Timotei. Ajungând preot, a cinstit cu vrednicie treapta preoției. Dar fiindcă necredincioșii și vărsătorii de sânge elini râvneau să-i vândă dregătorilor, s-a dus în Sicilia împreună cu ucenicii săi, unde pe mulți a luminat cu darul său, aducându-i la cunoștința de Dumnezeu. Dar după cum cetatea nu se poate ascunde dacă stă sus pe munte, tot așa și sfântul Vavila nu a putut să rămână tănuit și, fiind prins de dregător împreună cu ucenicii săi și

mărturisind pe Hristos Dumnezeu adevărat, mai întâi i-au bătut cu toiege, sângerându-le trupurile; apoi purtându-i prin cetate i-au lovit în chip felurit și crud; pe deoparte ca să îngrozească cu chinuirea sfinților cetățile Siciliei, iar pe de alta ca să sature setea lor de schingiuire. Dar sfinții se întăreau, privind către bunătățile cele veșnice. A doua zi tăindu-i cu săbiile, i-au aruncat în foc. Focul nu le-a vătămat trupurile, iar creștinii luându-le de acolo le-au îngropat cu vrednicie în ostrovul Siciliei.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părinte Macedonie.

Acest sfânt părinte Macedonie s-a nevoit în liniștea munților. El nu sălășluia într-un loc anumit, ci se găsea când într-o parte, când într-alta: în Fenicia, în Siria, în Cilicia, fugind de mulțimea celor ce năzuiau spre el. Patruzeci și cinci de ani a petrecut așa, fără cort, fără coliba, ci stând numai prin vreo crăpătură adâncă de stâncă. După ce s-a făcut preot, a cedat stăruințelor ce i s-au făcut și și-a clădit o coliba. Mai târziu a locuit și prin străini. Și a trăit alți douăzeci și cinci de ani în colibă și prin străini; deci anii luptelor sale sunt de șaptezeci. Patruzeci de ani s-a hrănit numai cu orz și cu apă; mai târziu, fiind neputincios, se hrănea cu o bucățică de pâine și cu apă. Acest minunat părinte, primind darul minunilor, izgonea demonii din oameni, vindeca bolile și săvârșea și alte minuni. Și sfântul slujind lui Dumnezeu cu sârguință și în curăție, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea aducerii moaștelor sfântului cuvios mucenic Anastasie Persul.

Mergând împăratul Heraclie în Persia și după moartea lui Hosroe, împăratul perșilor, un călugăr din Mănăstirea Sfântului Serghie, unde se aflau moaștele sfântului Anastasie, văzând armata împăratului, s-a bucurat și s-a întors cu ostașii la locurile lor. Dar mergând la mănăstirea lui a adus rasa călugărească pe care mucenicul o îmbrăcase când s-a mutat către Domnul și, povestind la toți frații luptele mucenicului, la care fusese de față și le-a văzut, a spus că și în Persia un demonizat s-a vindecat acoperindu-se cu această rasă. Iar un episcop, fiind trimis de arhiepiscopul așezărilor grecești din Persia, a luat moaștele sfântului și le-a adus în Cezareea, unde a lăsat o mică parte, iar partea cealaltă și-a oprit-o. Cinstitul cap al sfântului și icoana lui sunt cinstite de către credincioși și în marea și vechea Romă.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Ermoghen și Mamant.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Filon, episcopul Calpasiei, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Filipic, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Varsim, care cu doi frați ai lui de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Zosima, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Prooroc, înaintemergător și Botezător Ioan aproape de Tavru.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului și purtătorului de Dumnezeu parintele nostru Dionisie cel din Olimp, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Xenia de la Saint-Petersburg, nebuna întru Hristos.

Sfânta Xenia a trăit în al 18-lea secol, dar este cunoscut relativ puțin despre ea sau familia sa. Și-a petrecut cea mai mare parte a vieții ei în Petersburg, în timpul domniei împărăteselor Elizabeta și Ecaterina a doua.

Xenia Grigorievna Petrova a fost soția unui ofițer de armată, Andrei Fedeorovici Petrov. Ea a devenit văduvă la vârsta de 26 de ani când soțul său a murit brusc, la o petrecere. Ea a plâns moartea soțului ei, și în special pentru că el a murit fără spovedanie și împărtășanie. Din acel moment, Xenia și-a pierdut interesul pentru lucrurile lumești și a urmat calea grea a nebuniei pentru Hristos. Sursa acestui mod ciudat de viață poate fi găsită în prima Epistolă către Corinteni (I Cor. 1, 18-24, I Cor. 2, 14, I Cor. 3, 18-19).

Ea a început să îmbrace hainele soțului ei și să insiste să fie numită Andrei Feodorovici. Ea le-a

spus oamenilor că ea a murit, nu soțul ei. Într-un anumit fel, aceasta era adevărat. A abandonat felul ei de viață anterior și a trăit o renaștere spirituală. Când a dăruit altora casa și tot ceea ce avea, rudele sale s-au plâns autorităților. După ce au vorbit cu Xenia, autoritățile au fost convinse că ea e în posesia facultăților sale mintale și că avea dreptul să dea tot ce avea în ce mod dorea. În curând, ea nu a mai avut nimic pentru ea, așa că a început să se plimbe prin zona săracă a Petersburgului, fără un loc unde să își culce capul. Ea a refuzat orice ajutor de la rudele sale, fericită să fie liberă de orice legături cu lumea.

Când uniforma roșie și verde a soțului ei s-a învechit, ea a continuat să se îmbrace în zdrențe de aceleași culori. După un timp, Sfânta Xenia a părăsit Petersburgul pentru 8 ani. Se crede că a fost în pelerinaj la locurile sfinte din întreaga Rusie. Se poate ca ea să fi vizitat pe Sfântul Teodor de Sanaxar (19 februarie), de asemenea militar. Viața lui s-a schimbat dramatic după ce un tânăr ofițer a murit în timpul unei petreceri, la băut. Poate că acest ofițer a fost soțul Sfintei Xenia. În orice caz, ea îl știa pe Sfântul Teodor și a avut de câștigat în urma sfaturilor sale.

Sfânta Xenia s-a întors până la urmă în Petersburg unde își băteau joc de ea și o insultau pentru comportamentul ei straniu. Când accepta bani de la oameni, primea doar monede mici, pe care le folosea să îi ajute pe săraci. Își petrecea nopțile în rugăciuni, fără să doarmă, pe un câmp din apropierea orașului.

În curând, virtutea sa și darurile sale au început să fie observate. Ea a prezis evenimente viitoare care urmau să afecteze cetățenii Petersburgului și chiar familia regală. Împotriva voinței ei, ea a început să fie cunoscută ca cineva plăcut lui Dumnezeu. Oamenii considerau vizitele ei în casele sau căminele lor ca mari binecuvântări.

Sfânta Xenia a trăit cam 45 de ani după moartea soțului ei, și a plecat la Domnului la vârsta de 71 de ani. Data exactă și împrejurările nu sunt cunoscute, dar se crede că a avut loc pe la sfârșitul secolului 18. A fost înmormântată în cimitirul Smolensk.

Prin anii 1820, oamenii făceau pelerinaj la mormântul ei, să se roage pentru sufletul ei și să o roage să se roage lui Dumnezeu pentru noi. Atât de mulți vizitatori luau pământ din mormântul ei, încât trebuia să fie înlocuit în fiecare an. Mai târziu a fost construită o capelă pe mormântul ei.

Cei care își îndreaptă rugăciunile către Sfânta Xenia, primesc vindecare din bolile lor și eliberare de probleme. Este de asemenea cunoscută pentru ajutorarea celor care își caută de lucru.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

25 Ianuarie

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea sfântului nostru părinte Grigorie, cuvântătorul de Dumnezeu (Teologul), arhiepiscopul Constantinopolului.

Marele Grigorie, cuvântătorul de Dumnezeu, a trăit pe vremea împărăției lui Valens și a lui Teodosie cel Mare. Patria lui pământească a fost Capadochia Secunda, iar patria cerească, Ierusalimul cel de sus. Părinții lui erau de neam bun și dreți: Grigorie și Nona, care mai înainte, din lipsă de cunoștință se închinau idolilor. După ce au născut pe marele Grigorie, părinții lui au fost renăscuți, primind Botezul prin apă și prin Duh, și tatăl sfântului a ajuns îndrumător adevărat și arhiereu al cetății Nazianz. Grigorie a străbătut toată învățătura științei ca nimeni altul, ascultând pe cei mai vestiți dascăli ai timpului său, în Cezareea și Atena. Filozofii din Atena au căutat să-l oprească la ei, ca dascăl de filozofie, dar Grigorie, care singur spune că el împreună cu sfântul Vasile nu cunoșteau decât două căi în Atena: a școlii și a bisericii, nu s-a amăgit de slava păgână a filozofiei, ci s-a întors la tatăl său Grigorie, care era episcop bătrân în Nazianz. A viețuit câțiva ani în pustiu, frământând în mintea lui întrebările cele mari ale învățaturii creștine, suflește îmbrăcat în strălucirea ortodoxă. A fost preot în Nazianz, a îmbrăcat în strălucire ortodoxă amvonul bisericești Sfânta Anastasia din Constantinopol, pe când ereticii arieni erau puternici în cetate. A ajuns patriarh și întâistător al soborului al doilea de la Constantinopol, din anul 381. Dar când era pe culmea faimei lumesti, Grigorie, care iubea liniștea și gândirea la cele înalte, a părăsit cetatea și scaunul patriarhal și s-a așezat în satul Arianz din Capadochia, unde mai apoi, în liniște, a trecut către Domnul. Vestite sunt scrierile lui, mai ales cele cinci cuvântări teologice, în care lămurește taina cea adâncă a Sfintei Treimi.

Mișcătoare sunt cuvintele la îngroparea lui Vasile cel Mare, a tatălui său Grigorie, a fratelui său Chesarie, a surorii sale Gorgonia. A scris multe scrieri; a scris versuri și a întocmit Filocalia împreună cu sfântul Vasile. Pentru gândirea lui adâncă, biserica l-a numit cuvântător de Dumnezeu. Și era sfântul Grigorie, cuvântătorul de Dumnezeu, la stat, om de mijloc; cu fața galbenă, dar veselă; cu nările late, cu sprâncenele drepte; căutătura blândă, cu ochiul drept mai mâhnit căci avea un semn de lovitură pe pleoapă. Barba lui nu era lungă, dar destul de deasă și cam galbenă pe margine; cu părul alb, pleșuv. Moaștele lui au fost aduse din Nazianzul Capadociei, în biserica Sfinților Apostoli, de iubitorul de Hristos și preacucernicul împărat Constantin Porfirogenetul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Publie.

Publie se trăgea dintr-un neam de sfetnici din cetatea Zevgma, de lângă râul Eufrat. Împărțind săracilor toată averea părintească s-a retras în munți, unde și-a săpat o peșteră mică, în care trăia. Dar vestea despre el ducându-se pretutindeni, mulți au venit la el ca să ia parte la nevoințele lui sihăstrești. Iar el, poruncindu-le să-și facă chiliile mici, îi cerceta deseori, ca nu cumva să aibă în chiliile lor lucruri netrebuincioase. Căci și pâinea le-o cumpănea cu cântarul și de găsea la unul mai multă, îl numea rob al pântecelui și iubitor de sațiul trupului. Iar de găsea că vreunul deosebea făina de tărâțe, îi zicea că se face părtaș al desfătării sibaritice. Și noaptea, fără de veste,

mergând pe la ușa fiecăruia, dacă îl afla făcându-și rugăciunea, se depărta tăcând; dar de simțea pe vreunul dormind, lovea cu mâna în ușă și-l muștra cu cuvântul. Prin această cercetare deasă a lui a crescut mulți ucenici, cărora le-a întipărit în suflet toate virtuțile sale. Așa a fost Teotehn și Aftoniu, care și-au luat asupra lor apărarea și îngrijirea fraților, după săvârșirea cu pace a cuviosului Publie.

Tot în această zi, pomenirea părintelui nostru Maris.

Acest sfânt părinte al nostru Maris, când se afla în lume era tânăr și frumos; avea glas minunat și împodobea sărbătorile domnești și ale sfinților cu dulcile lui cântări. Dar de cursele dulceților lumești se ferea și iubea pe Dumnezeu și poruncile Lui, păzindu-și trupul curat și sufletul neîntinat. Lepădându-se de cele lumești, s-a dus într-un sat numit Omir și acolo făcându-și o chilioară s-a închis într-însa și a trăit în ea treizeci și șapte de ani. Chilioara primea umezeală de la un munte vecin. Umezeala îl vătăma, dar el n-a vrut să schimbe locuința până la sfârșitul vieții. Iubea simplitatea, îi era silă de obiceiurile cele felurite și înșelătoare. A trăit nouăzeci de ani, întrebuițând haina din păr de capră și se hrănea cu pâine și cu puțină sare. Dorind de multă vreme să vadă aducându-i-se dumnezeiască Jertfă, un preot a întrebuițat mâinile diaconilor în loc de altar și înaintea cuviosului a sfințit Jertfa cea mântuitoare; iar cuviosul umplându-se de toată dulceața i se părea că vede cerul însuși. Și așa bine viețuind și la ceruri luându-și zborul, se veselește împreună cu toți sfinții în locașurile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Medula împreună cu însoțitoarele ei, care în foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Apollos (Apolo), care în pace s-a săvârșit, despre care se face pomenire și în Patericul egiptean.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Castin, episcopul Bizanțului.

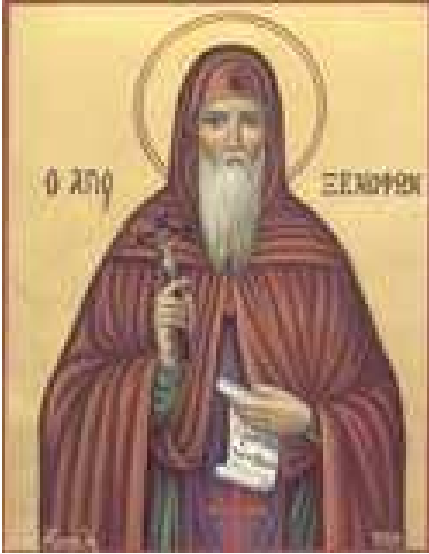
Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Dimitrie Schevofilaxul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului nou mucenic Auxentie, care a mărturisit în Constantinopol la anul 1720 și care prin sabie și-a găsit sfârșitul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

26 Ianuarie

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea cuviosului nostru părinte Xenofont, a soției sale Maria și a fiilor lor Arcadie și Ioan.

Cuviosul Xenofont era din Constantinopol, om bogat pe dinafară, iar pe dinăuntru plin de cucernicie. Deci, și-a trimis pe cei doi fii ai săi la Beirut în Fenicia, pentru deprinderea de bune obiceiuri și pentru învățătura de carte. Dar aflând că s-a nimicit corabia în care călătoreau fiii săi, a purces cu soția să-i caute. Și i-a găsit la Ierusalim, îmbrăcați în haine monahicești. Atunci s-a călugărit și el cu soția lui; și atât au sporit în fapte bune încât s-au învrednicit a face și minuni. Fiind plăcuți până la sfârșit lui Dumnezeu, s-au mutat în locașurile cerești.

Tot în această zi, pomenirea cutremurului celui mare.

Acest cutremur s-a întâmplat la sfârșitul împărăției lui Teodosie cel Mic, fiul lui Arcadie și al Eudoxiei, într-o zi de duminică, la două ceasuri din zi. Și au căzut zidurile cetății și multe case s-au surpat, mai ales de la intrarea Troadisienilor până la Poarta de Aramă cea cu patru uși. Cutremurul a ținut trei luni. Iar împăratul, făcând litanie cu tot soborul, zicea cu lacrimi: "Izbăvește-ne, Doamne, de urgia Ta cea dreaptă, și șterge păcatele noastre, prin pocăință, căci ai clătinat pământul și l-ai cutremurat, pentru păcatele noastre, că să Te preaslăvim pe Tine, Bunule și de oameni Iubitore, Dumnezeul nostru".

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Simeon, numit cel bătrân.

Acesta, iubind din copilărie viața pașnică, s-a sălășluit într-o crăpătură mică de stâncă, unde se hrănea numai cu buruieni. Deci, având dorință dumnezeiască, s-a dus la muntele Sinai. Și intrând în peștera în care s-a ascuns odinioară Moise, a căzut cu fața în jos și a zăbovit așa, șapte zile, în rugăciune, cu lacrimi, fără hrană, până a auzit glas dumnezeiesc poruncindu-i să se scoale și să mănânce trei mere ce erau puse înaintea lui. Deci, sculându-se și aflând merele, le-a mâncat cu osârdie. Apoi, coborându-se din munte și zidind două mănăstiri, viața lui cea plină de osteneli a luat sfârșit, mai înainte săvârșind minuni mărite, spre slava lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Anania preotul, Petru temnicerul și alți șapte ostași care au fost cu dânșii.

Aceștia au trăit pe vremea împăratului Dioclețian și a lui Maxim, ocârmuitorul Feniciei. La acesta fiind adus preotul Anania, a mărturisit pe Hristos și a batjocorit pe idoli. Pentru aceasta a fost bătut cu toiegie și ars pe spate cu frigări înroșite, apoi a fost uns cu oțet și cu saramură, pe părțile arse. Prin rugăciunea lui, el a zguduit templul idolilor și idoliile căzând, s-au zdrobit. Fiind închis, s-a împărtășit de hrană dumnezeiască și a adus la credința în Hristos pe păzitorul închisorii împreună cu șapte ostași paznici. Toți aceștia, din porunca dregătorului, au fost chinuți cu tot felul de chinuri, iar mai târziu au fost înecați în mare, izbăvindu-se astfel de chinurile cele cumplite.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Amona, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Gavriil, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea a doi mucenici din Frigia, care s-au săvârșit, fiind bătuți.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

27 Ianuarie

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea aducerii moaștelor celui între sfinți părintelui nostru Ioan Gură de Aur, arhiepiscopul Constantinopolului.

Acest dumnezeiesc părinte al nostru, de trei ori fericit, Ioan Gură de Aur, a fost mare luminător și învățător al lumii. El nu trecea cu vederea nedreptatea și nu căuta la fața oamenilor. Astfel chiar pe împărăteasa Eudoxia a înfruntat-o pentru fărâdelegile și nedreptățile ce le făcea, printre altele și pentru chipul tiranic cu care luase via unei văduve, numită Calitropia. De aceea a fost izgonit de două ori din scaun, și iarăși a fost chemat la păstoriții săi. Dar a treia și cea din urmă oară, a fost trimis la Cucus. De aici l-au dus la Aravissos și apoi la Pitius, orașe nu numai lipsite de cele trebuincioase, dar și totdeauna prădate de isauri, vecinii lor. Deci, aflându-se acest mare părinte și înger în trup acolo în Pitius, a fost chemat de Domnul și Stăpânul tuturor și s-a mutat la veșnicele locașuri, în anul 407. Iar sfintele lui moaște au fost îngropate în Comane, împreună cu moaștele sfinților mucenici Vasilisc și Luchian. Curând după îngroparea sfântului părinte Ioan Gură de Aur, Arcadie împăratul a părăsit viața pământească împreună cu soția sa Eudoxia, urmându-le la împărăție fiul lor Teodosie. Mai târziu a ajuns patriarh al Constantinopolului, cu alegerea tuturor, Proclu, ucenicul și slujitorul sfântului Ioan. În al patrulea an al patriarhatului și după treizeci și trei de ani de la adormirea sfântului Ioan Gură de Aur, Proclu a înduplecat pe împăratul Teodosie să trimită să aducă moaștele sfântului. Dar sfântul nevrând să se lase înduplecat, și stând nemișcat, împăratul a trimis o epistolă de rugămintă, care

avea acest cuprins:

Învățătorului a toată lumea și părintelui duhovnicesc, Sfântului Ioan Gură de Aur, patriarhul, scrie acestea Teodosie împăratul: "Noi, cinstite părinte, socotind că trupul tău este mort ca al altora, am vrut fără multă chibzuială să-l ridicăm și să-l aducem iarăși la noi. Din cauza aceasta dorința noastră, pe bună dreptate, nu ni s-a împlinit. Dar tu, cinstite părinte, ca cel care ai învățat pe toți pocăința, iartă-ne greșeala și te dăruiește nouă ca unor fii iubiți de părintele lor, și veselește cu venirea ta pe cei ce te doresc".

Deci, când au dus scrisoarea aceasta și au pus-o pe racla sfântului, sfântul îndată s-a lăsat ușor. Purtătorii raclei au ridicat racla și au purtat-o fără osteneală. Când au ajuns de cealaltă parte de Constantinopol, a trecut împăratul, cu tot senatul și patriarhul cu tot clerul, și au pus racla ce era cu trupul sfântului într-o corabie împărătească. Dar iscându-se furtuna pe mare, celelalte corabii s-au împrăștiat în toate părțile, numai corabia cu trupul sfântului s-a abătut la via văduvei aceleia, pe care o năpăstuise Eudoxia, precum s-a spus mai înainte. Iar dacă s-a dat văduvei îndărăt via, îndată valurile mării s-au liniștit. Moaștele sfântului au fost duse mai întâi la biserica apostolului Toma, numită a lui Amantie; după aceea la biserica sfintei Irina și aici au fost puse în sintronul său și strigară toți:

"Primește-ți scaunul tău, sfinte". După aceea fiind așezată racla într-o caretă împărătească, a fost dusă la biserica cea mare a Sfinților Apostoli, unde fiind așezată pe tronul cel sfințit, s-a auzit glas grăind: "Pace tuturor". După aceasta racla cu sfintele

moaște a fost îngropată în pământ, în altar, unde se află și acum, iar când se săvârșea sfânta Liturghie, se făceau minuni mari. Așa știe Dumnezeu să mărească pe aceia, care îl slăvesc prin viețuirea lor.

Cu privire la izgonirea sfântului Ioan Gură de Aur arătăm aici chiar cuvintele sale, pe care le-a grăit către episcopul Chiriac, care era și el izgonit. "Vino să-ți potolesc rana mâhnirii și să-ți risipesc negura cugetului. Ce te mâhnește și te întristează? Că iarna este grea și că furtuna ce cuprinde Biserica este amară? Știu și eu aceasta și nimeni afară de Dumnezeu nu o poate înlătura. Dar, dacă voiești, îți voi zugrăvi icoana stării de acum. De multe ori vedem că marea se cutremură și se umflă tocmai din fundul adâncului. Vedem și pe corăbieri care neputând birui furtuna, stau încremeniți punându-și mâinile pe genunchi. Nu văd nici cerul, nici marea, nici pământul, ci zac jos în așternuturi, plâng și se tânguiesc. Așa se întâmplă pe marea cea văzută. Dar acum furtuna care s-a dezlănțuit asupra Bisericii lui Dumnezeu este mai rea și valurile sunt mai multe.

Ci, roagă-te Domnului nostru Iisus Hristos, Care nu biruiește furtuna cu meșteșugul, ci potolește viforul numai cu amenințarea. Iar dacă te-ai și rugat de multe ori și n-ai fost ascultat, nu te lenevi. Căci astfel este voința iubitorului de oameni Dumnezeu, Care se îngrijește mai dinainte de mântuirea noastră. Au doară nu putea să izbăvească pe cei trei tineri, ca să nu fie aruncați în cuptor? Ci, când au fost robiți și duși în țara barbarilor, îndepărtați de îngrijirea părintească, de nimeni cunoscuți și în cuptor aruncați, atunci adevăratul Dumnezeu pe neașteptate a făcut minune, a risipit focul din cuptorul haldeilor și cuptorul s-a prefăcut în locaș de închinare. Iar tinerii au chemat toată făptura și pe îngeri și puterile, și adunându-se toți împreună ziceau: "Bindecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul". Vezi, frate, cum răbdarea dreptilor a primenit focul acela în rouă? Cum a înduplecat pe tiranul împărat să trimită cărți în toată lumea și să zică: "Mare este Dumnezeul lui Sedrah, Misah și Avdenago!" Și vezi câtă groaza a pus. Căci a scris: "De va grăi cineva cuvânt rău asupra lor, să-i fie casa de jaf și să i se ia averile".

Deci nu te mâhni, frate Chiriac. Eu, când mă izgoneau din Constantinopol, nu mă îngrijeam de mine, ci ziceam în inima mea: De-i este voia împărătesei să mă izgonească, izgonească-mă, că "al Domnului este pământul și plinirea Lui". De va vrea să mă ferăstruiască, ferăstruiască-mă, că am pildă pe Isaia. De va vrea să mă arunce în mare, îmi voi aduce aminte de proorocul Iona. De-i este voia să mă bage în groapă, am pilda pe Daniil care a fost aruncat în groapa leilor. De va vrea să măucidă cu pietre, am pe Ștefan, întâiul mucenic, care a pățimit uciderea cu pietre. De va vrea să-mi ia capul, am pe Ioan Botezătorul. De va vrea să-mi ia averea, de va găsi ca am, să mi-o ia; căci "gol am ieșit din pânțele mele și gol mă voi și duce".

Pe mine mă învață și apostolul când zice: "Dumnezeu nu caută la fața omului". Și încă: "De aș fi plăcut oamenilor, n-aș fi sluga lui Hristos". Mă înarmează și David când zice: "Grăit-am întru mărturiile Tale înaintea împăraților și nu m-am rușinat". "Multe au meșteșugit asupra mea cei ce m-au urât, ci toate le-au făcut din pizmă". Știu bine că te întristezi, frate Chiriac, pentru că cei ce ne-au izgonit merg cu cinste prin târg și mulți îi petrec cu alai. Dar nu-ți aduci aminte de bogatul și de Lazăr? Care din ei era amărât în această lume, și care petrecea din plin? Ce i-a stricat lui Lazăr sărăcia? Au nu l-a dus în sânul lui Avraam, ca pe un viteaz și biruitor? Și ce i-a folosit bogăția bogatului cel îmbrăcat în porfiră și în vison? Nimic. Căci unde îi sunt purtătorii de toiege? Unde-i sunt lăncierii? Unde-i sunt caii cu trăsurile de aur? Unde îi sunt prietenii care se hrăneau la masa lui? Unde este masa cea împărătească? Au nu-l duceau legat, ca pe un tâlhar, la mormânt, purtându-și sufletul gol din lumea aceasta și strigând cu glas sec: "Părinte Avraame, miluiește-mă și trimite pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă, să-mi răcească limba, că amar mă prăjesc în văpaia aceasta? Bogatule ticălos, de ce chemi tată pe Avraam, căruia nu i-ai urmat viața? Acela pe tot omul a ospătat în casa lui, iar tu n-ai purtat grijă de nici un sărac. Nu este de plâns și de jelit, că acela care avea atâta bogăție, nu s-a învrednicit de o picătură de apă? Pentru că nu a dat nici fărâmiturile de la masa săracului, nu primește acum nici o picătură de apă. În

iarna vieții acesteia el n-a semănat milostenie; a venit vara și n-a secerat. Rânduiala Stăpânului este aceasta: El a pus față în față chinurile nelegiuitorilor și odihna dreptilor, ca să se vadă unii pe alții și să se cunoască; fiecare mucenic își va cunoaște atunci pe tiranul care l-a chinuit. Și că ceea ce spun nu sunt numai cuvintele mele, ascultă ce grăiește înțelepciunea: "Atunci cu multă îndrăzneală va sta dreptul în fața celor ce l-au necăjit. Ca un călător ce umblă pe zăduf și este ars de sete și nimerește la o fântână bună, sau ca un flămând care ar sta la o masă plină de toate mâncările, dar este oprit de cineva mai puternic să se atingă de bucatele de pe masă. Mare mâhnire și chin este pe cel însetat că nu poate să-și stingă setea și pe cel flămând că este împiedicat să se îndulcească din bucate. Tot așa și la ziua Judecării: păcătoșii vor vedea pe sfinți bucurându-se. Că și pe Adam vrând Dumnezeu să-l amărească, l-a făcut să lucreze pământul în preajma raiului, ca privind locul cel dorit, de unde ieșise, să aibă pururea durere în suflet. Și dacă, frate Chiriac, nu ne vom mai întâlni aici, în viața aceasta, ca să vorbim unul cu altul, dincolo în viața cealaltă nu va fi nimeni care să ne împiedice întâlnirea. Atunci vom vedea și pe izgonitorii noștri, tot așa precum Lazăr vedea pe cel bogat și mucenicii văd pe chinuitorii lor.

Deci dar nu te mâhni, iubite frate, ci adu-ți aminte de proorocul Isaia care zice: "De batjocorirea lor nu te teme și de ocara lor nu te lăsa biruit, că după cum lâna este mâncată de molii, așa vor fi și ei mâncați". Gândește-te la Domnul Hristos, cum în scutece fiind, a fost izgonit și în pământul egiptenilor lepădat, Cel ce ține lumea cu mâna Sa. Și pentru ce? ca să se facă chip și pildă nouă, să nu ne mâhnim întru năpaste. Și-ți mai adu aminte de patima Mântuitorului, și de câte ocări a suferit pentru noi Stăpânul a toate. Că unii dintre iudei Îl numeau samaritean și băutor de vin; alții îndrăcit și prooroc mincinos, zicând:

"Iată om mâncător și băutor de vin", și că "scoate demoni cu domnul demonilor". Și ca să mai spun și altele: cum l-au dus atunci să-l arunce în râpă? O, minune mare! Și-l scui-pau în obraz și-i dădeau palme? Dar că l-au adăpat cu fiere și l-au bătut capul cu trestie, și cu hlamida împărătească îmbrăcându-l, cu cununa de spini l-au încununat; și-i cădeau înainte batjocorindu-l și tot felul de batjocoriri făcându-l?

Dar când l-au dus acei băutori de sânge, și l-au tras gol la patimă? Cum l-au lăsat toți ucenicii Lui? Că unul s-a lepădat de Dânsul, iar altul l-a vândut și ceilalți au fugit; și sta singur, gol, în mijlocul poporului aceluia, de vreme ce praznicul Paștilor îi adunase pe toți. Și l-au răstignit ca pe un om rău, în mijlocul făcătorilor de rele și ar fi zăcut neîngropat. Ca nici nu l-au pogorât de pe cruce, până nu l-au cerut unii, ca să-l îngroape. Și cum au scornit minciună asupra Lui, cum că ucenicii Săi l-au furat și că n-a înviat. Și adu-ți aminte încă de Apostoli, că de peste tot erau urmăriți și că se ascundeau prin cetăți: Pavel s-a ascuns la o femeie vânzătoare de mățasuri și Petru la un curelar, că nu îndrăzneau să intre la cei bogați; dar mai târziu, toate le-au mers ușor. Așa că nici tu frate, nu-ți face inimă rea.

Auzit-am de bârfitorul acela Arsachie, pe care împărăteasa l-a pus patriarh în scaunul meu, că a necăjit pe frații și fecioarele care n-au vrut să se împărtășească cu el, și că mulți dintr-înșii au murit prin temnițe, pentru dragostea mea. Acest lup în chip de oaie, care are numai haina de episcop, este într-adevăr un adulter. Că precum femeia căreia îi trăiește bărbatul, dacă merge după altul se numește adulteră, tot așa și acesta este un adulter nu trupește ci sufletește, pentru că, fiind eu viu, mi-a răpit scaunul.

Frate Chiriac, îți scriu aceasta din Cucus, unde m-au izgonit din porunca împărătesei. Multe necazuri am întâmpinat pe cale, dar nu le-am luat în seamă. Că, pe când am ajuns în țara capadocienilor și în Tavrochilichia ne-au întâmpinat cete, cete, de sfinți părinți și mulțime de monahii fecioare, care întristate și plângând cu jale mare, căci mă vedeau dus în surghiun, ziceau întru sine: "Mai de folos ar fi fost să se ascundă soarele decât să tacă gura lui Ioan". Aceste cuvinte m-au tulburat mult și m-au întristat și mai mult, când îi vedeam pe toți plângând pentru mine. Iar toate celelalte câte mi s-au întâmplat nu le-am luat în seamă. Foarte bine ne-a primit episcopul cetății acesteia, și multă dragoste ne-a arătat că dacă ar fi fost cu puțință și n-am fi păzit hotărârea, ne-ar fi dat chiar și scaunul său. Te rog, dar, și te poftesc din toată inima, gonește plânsul amărăciunii tale. Adu-ți aminte de mine, în rugăciunile tale și mângâie-mă cu răspunsul tău".

Tot în această zi, pomenirea sfintei Marciana împărăteasa, cea socotită între Sfinții Apostoli.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Claudin, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Petru Egipteanul, care, ajungând la adânci bătrâneți, în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Dimitrie, care a mărturisit în Constantinopol, în anul 1784, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

28 Ianuarie

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea precuviosului nostru părinte Efrem Sirul.

Acest astru strălucitor al Bisericii a răsărit în Orient în îndepărtata cetate Nisibe (Mesopotamia) prin anul 306. Încă din fragedă tinerețe fu alungat din casa părintească de către tatăl său - preot păgân - din cauză că iubea Religia Creștină. Fu primit de Sfântul Episcop Iacob (prăznuit în 13 ianuarie) care îl învăță să iubească virtuțile și să se dedice neîncetat meditării asupra cuvântului lui Dumnezeu. Învățătura Sfintei Scripturi aprinse în el o flacăra care îl făcu să disprețuiască bunurile și grijile acestei lumi pentru a-și înalta sufletul către bucuria bunurilor cerești. Credința și încrederea sa în Dumnezeu, de neclintit precum muntele Sionului, îl făcură să adopte un mod de viață nemaipomenit. Avea o curățenie a trupului și a sufletului care depășea limitele naturii umane și care îl făcea să țină sub stăpânire toate mișcările sufletului său, nelăsând nici un gând urât să se ițească în mintea sa. La sfârșitul vieții sale recunoștea că nu a vorbit niciodată de rău pe nimeni și nici nu a lăsat să scape din gura lui o singură vorbă fără noimă.

Lepădându-se de toate, precum Apostolii, luptându-se ziua cu foamea și noaptea cu somnul, învăluindu-și faptele precum și vorbele în sfânta smerenie a lui Hristos, primi de la Dumnezeu harul căinței și al lacrimilor neîncetate, într-o asemenea măsură încât el ocupă în Corul Sfinților locul ales de "dascăl al căinței". Printr-o minune ce se face cunoscută doar celor care se jertfesc cu totul Domnului, ochii săi fuseseră transformați în două izvoare nesecate de lacrimi. Ani întregi, zi și noapte, aceste ape luminoase, purificatoare și purtătoare de sfințenie, acest al doilea botez al lacrimilor, nu încetară să curgă din ochii săi, transfigurându-i fața într-o sclipire limpede, în care se oglindea prezența lui Dumnezeu. Plângea fără încetare pentru păcatele sale sau ale oamenilor, și uneori, când se lăsa purtat de contemplarea minunățiilor pe care Dumnezeu le-a făcut pentru noi, plânsul său se preschimba în lacrimi de bucurie. Ca un cerc misterios, în care nu ne putem da seama unde e începutul nici sfârșitul, gemetele nășteau în el lacrimile ; lacrimile, nășteau rugăciunea ; rugăciunea nășteea propovăduirea, care era întreruptă de noi tânguiri. Citind încântătoarele sale discursuri despre căință sau descrierile atât de realiste ale

Judecății de Apoi, chiar și inimile cele mai împietrite nu pot să nu se înmoaie. Pentru multe generații și până în ziua de azi, lecturile din Sfântul Efrem au făcut să curgă multe lacrimi, deschizând păcătoșilor calea pocăinței și a creștinării.

La ceva timp după Botezul său, pe la vârsta de 20 de ani, Efrem se retrase în pustiu, fugind de agitația orașului pentru a sta de vorbă în liniște cu Dumnezeu și pentru a trăi în preajma Îngerilor. Trecea dintr-un loc în altul, neînrobit de nimic, îndreptându-se într-acolo unde îl conducea Duhul Sfânt, spre ajutorul lui și al fraților săi. Astfel ajunse în cetatea Edesa în pelerinaj, fiind în căutarea unui om sfânt cu care să ducă o viață de călugărie. Întâlnind în calea sa pe o femeie desfrânată, el se prefăcu atunci că îi acceptă propunerile și, spunându-i să îl urmeze, o conduse spre piața publică, în loc să

caute un loc retras potrivit păcătuirii. Prostituata îi atrase atenția : "De ce mă aduci aici ? Nu te rușinezi să te vadă lumea ?" Sfântul îi răspunse : "Nefericito, te temi de ochii oamenilor : de ce nu te temi de privirea lui Dumnezeu care vede totul și care va judeca în ultima zi faptele noastre și gândurile noastre cele mai ascunse?". Cuprinsă de teamă, femeia se căi și se lasă condusă într-un loc care să fie de ajutor mântuirii ei. După câțiva ani petrecuți în Edesa Sfântul Efrem se întoarce să trăiască în pustiu. Cum auzise laudele aduse virtuților Sfântului Vasile, Dumnezeu îi arată într-o revelație că Episcopul Cezareei se aseamăna cu o coloană de foc care unea pământul cu cerul. Fără să mai zăbovească, Efrem plecă spre Capadocia. Ajunse în Cezarea în ziua Bobotezei și intră în biserică în momentul în care era oficiată Sfânta Liturghie. Deși nu înțelegea grecește, fu cuprins de admirație văzându-l pe marele Episcop propovăduind, căci vedea un porumbel alb pe umărul acestuia, care îi șoptea la ureche cuvinte dumnezeiești. Același porumbel îi vesti Sfântului Vasile prezența în mulțime a umilului ascet sirian. Trimise după el, vorbiră câteva minute în Altar și, ca răspuns la cererea lui, primi de la Dumnezeu ca Efrem să vorbească dintr-odată în grecește ca și cum ar fi cunoscut această limbă dintotdeauna. Apoi îl ordonă Diacon, și îl lăsă să plece în patria lui.

În acele timpuri începu un lung șir de războaie între Romani și Persi (între 338 și 387), în tot regatul persecuții fără îndurare fură organizate împotriva creștinilor, considerați drept aliați ai romanilor. Aflând în pustiu de suferințele fraților săi, Sfântul Efrem se întoarce atunci la Nisibe pentru a le veni în ajutor prin faptele și cuvintele sale. Încă din copilărie îi fu revelată chemarea lui Dumnezeu, printr-o viziune cu o viță de vie roditoare crescând de la gura sa și umplând întreg pământul. Toate pasărilor cerului veneau să se așeze și să se îndestuleze din fructele sale și cu cât ciuguleau mai mult cu atât via se umplea de struguri. Harul Duhului Sfânt îl umplea cu o asemenea abundență încât atunci când se adresa poporului limba sa nu mai prididea să profereze gândurile cerești pe care i le inspira Dumnezeu, și părea ca prins de bâlbâială. De aceea adresa lui Dumnezeu această rugăciune surprinzătoare : "Reține, Doamne, valurile harului tău!".

Când nu se ocupa cu învățatul altora pentru a întări credința împotriva păgânilor și ereticilor, se punea cu umilință în serviciul tuturor, ca un adevărat diacon, asemeni lui Hristos care s-a făcut "slujitorul" nostru.

Astfel, smerindu-se, refuza mereu înălțarea la Preoție. Virtuțile sale, rugăciunea sa, roadele contemplărilor și meditărilor sale, tot harul pe care i-l dădea Dumnezeu, nu îl păstra pentru el însuși, ci împodobește cu el Biserica, Mireasa lui Hristos, ca o coroană de aur bătută cu pietre scumpe. La asediul orașului Nisibe în 338, orașul fu eliberat datorită rugăciunii sale și a Sfântului Iacob. Dar după mai multe războaie, căzu în final în mâna crudului suveran al Persilor, în 363. Refuzând să trăiască sub dominație păgână, Sfântul Efrem și mulți alți creștini plecară atunci spre Edesa. Își petrecu acolo ultimii zece ani din viață, și - pentru a continua opera începută în școala de exegeză fondată la Nisibe de Sfântul Iacob - propovăduia la Școala din Edesa, care fu numită "Școala Persilor". Atunci a redactat cea mai mare parte a admirabilelor sale lucrări, în care cunoașterea pe care o avea într-ale celor ale lui Dumnezeu și ale Sfintelor Dogme îmbracă podoaba de splendoare a unei limbi poetice inegalabile. Se spune că ar fi compus în grai sirian peste trei milioane de versuri : comentarii ale aproape tuturor cărților Sfintei Scripturi, tratate împotriva ereziilor, Imnuri închinare Raiului, Fecioriei , Credinței, marilor Minuni ale Mântuitorului și ale Sărbătorilor Anului. Mare parte din aceste imnuri a servit la compunerea Cărilor Liturgice ale Bisericii de limbă siriană, de unde numele care i s-a dat de "Liră a Sfântului Duh" și "Doctor al universului". Alte tratate, foarte numeroase, ne-au fost transmise în grecește. Ele vorbesc cu precădere de căință, asceză și virtuțile călugăriei.

După ce a organizat ajutoarele în cetate în vremea foametei din 372, Sfântul Efrem își încredință sufletul lui Dumnezeu, în 373, înconjurat de un mare număr de călugări și asceți ieșiți din mănăstirile lor, din pustii lor, din peștera lor, pentru a lua parte la ultimele clipe ale sale. Le lasă un testament emoționant, plin de smerenie și de căință,

În care cere stăruitor tuturor celor care îl iubesc să nu îl cinstească prin ceremonii funerare mărețe, ci să îi depună trupul în groapa străinilor, dăruindu-i, drept flori și mirese, ajutorul rugăciunilor lor.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Paladie.

Fericitul Paladie și-a făcut o căsuță mică într-un munte și s-a închis într-însa. Și-a împodobit viața cu privegherea, cu rugăciunea necurmată și cu postirea. Pentru aceasta a luat de la Dumnezeu darul facerii de minuni. Astfel, un neguțător care avea mult aur la el, a fost ucis de un ucigaș și aruncat mort lângă chilia sfântului. Când s-a făcut ziuă și s-a vădit fapta, toți dădeau vina uciderii pe cuviosul Paladie. Iar el, înconjurat fiind de multă mulțime de oameni, a făcut rugăciune și a înviat mortul. Acest mort sculându-se a arătat pe ucigaș. Și alte minuni a făcut cuviosul, dar mai ales s-au minunat credincioșii de virtuțile lui. Mutându-se în pace către Domnul a lăsat Bisericii scrieri folositoare.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Iacov Sihastrul.

Acest cuvios, lepădându-se de toate cele lumești, a locuit ca un sihastru cincisprezece ani într-o peșteră, aproape de o cetățuie numită Porfirion. Niște desfrânați au adus odată la acest cuvios o femeie desfrânată, care sălta cu nerușinare și-l îndemna spre păcătuire. Sfântul însă, aducându-i aminte de muncile focului ce vor să fie, a adus-o la pocăință și la credința în Hristos. Dar fiindcă nimeni nu scapă de cursele vicelanului, s-a întâmplat ca și acest cuvios să cadă în mare ispită. Căci lăsându-se biruit de pofta trupului a căzut atât de jos încât a ajuns și la păcatul uciderii. Și venindu-și în fire și gândindu-se la adâncul prăpastiei în care se găsea, s-a deznădăjduit de mântuire și a plecat în lume. Pe drum însă l-a întâmpinat un monah cuvios și plecându-se sfătuirilor acestuia, s-a vârat într-un mormânt, unde a îndurat viețuire foarte aspră. Și făcându-se secetă în acel loc, Dumnezeu a adus la cunoștința episcopului cetății că, de nu va face rugăciune Iacov cel din mormânt, nu va conteni seceta. Atunci episcopul cu tot poporul, ducându-se la el, l-au înduplecat, după multe rugăminți, să se roage, și fericitul făcând rugăciune, multă ploaie a curs și pământul s-a saturat de apă. De aici cuviosul luând nădejdi bune, având ca semn al îngăduinței lui Dumnezeu ploaia multă care căzuse la rugăciunile lui, a dus viață și mai aspră. Și așa, în viețuire bună săvârșindu-se, și-a dat lui Dumnezeu duhul, multe minuni făcând după moarte.

Tot în această zi, pomenirea celor două sfinte mucenițe, maica și fiica, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Haris, căreia tăindu-i-se picioarele, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Precuviosului Părintelui nostru Isaac Sirul, episcop de Ninive.

Sfântul Isaac Sirul, episcop de Ninive, a trăit în secolul al șaselea. El și fratele său au intrat în mănăstirea ascetului Matei lângă Ninive și au primit tunsoarea monahală. Învățătura sa, virtuțile și modul de viață ascetic au atras atenția fraților și aceștia i-au propus să conducă treburile mănăstirii. Sfântul Isaac nu voia o asemenea povară asupra lui, preferând să

trăiască în singurătate, de aceea a părăsit mănăstirea pentru a viețui în pustiu.

Fratele său a insistat de mai multe ori pe lângă el să se întoarcă la mănăstire dar nu a acceptat. Cu toate acestea, când renumele sfințeniei vieții sale s-a răspândit, a fost făcut Episcop de Ninive. Văzând cruzimea și neascultarea locuitorilor cetății, sfântul a simțit că era peste puterile lui să le fie conducător și cu atât mai mult plângea de dorul singurătății. Odată, doi creștini au venit la el, cerându-i să le judece o pricină. Unul confirma că datora bani celuiilalt, dar cerea să i se mai dea puțin răgaz. Cel care îl împrumutase îl amenința că îl va duce la judecată pentru a-l forța să plătească. Sfântul Isaac, cu un citat din Evanghelie, îi ceru să fie milos și să îi mai lase datornicului ceva timp până să plătească. Omul îi spuse : "Mai lasă-mă cu Evanghelia ta!". Sfântul Isaac îi răspunse : "Dacă nu te supui poruncilor Domnului din Evanghelie, ce mai vrei de la mine?" După numai cinci luni ca Episcop, Sfântul Isaac s-a retras din funcție și a plecat în munți să trăiască împreună cu pustnicii. Mai târziu, s-a dus la mănăstirea din Rabban Shabur, unde a trăit până la moarte, ajungând la un înalt nivel de desăvârșire spirituală.

De la începutul secolului al optulea și până la începutul secolului al optsprezecelea, în Europa nu s-a știut nimic despre Sfântul Isaac Sirul, cu excepția numelui său și a lucrărilor sale.

Abia în 1719 o biografie a sfântului a fost publicată la Roma, alcătuită de un autor arab anonim. În 1896, mai multe informații despre Sfântul Isaac au fost date la iveală. Învățatul soteriolog francez, abatele Chabot, a publicat mai multe lucrări din secolul al optulea despre istoria Siriei scrise de Iezudena, episcop de Barsa, unde a fost găsită istoria Sfântului Isaac Sirul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

29 Ianuarie

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea aducerii moaștelor sfântului sfințitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Teoforul).

Sfântul mucenic Ignatie, urmașul apostolilor, a fost al doilea episcop al Antiohiei; și împreună cu Policarp, episcopul Smirnei, au fost ucenici ai Evanghelistului Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu. Sfântul Ignatie a fost adus înaintea împăratului Traian, a răbdat tot felul de chinuri și de încercări și a biruit. Apoi a fost trimis la Roma să lupte cu fiarele, care l-au sfâșiat și l-au mâncat. Câțiva creștini au adunat cinstitele și sfințitele rămășițe căzute din gura leilor și le-au adus de la Roma la Antiohia, dându-le fraților, ca un dar dorit. Aceștia au așezat cu toată cinstea aceste sfinte moaște în pământ. Biserica prăznuiește cu bucurie sărbătoarea Aducerii moaștelor sfântului Ignatie Teoforul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților șapte mucenici, care s-au săvârșit în Samosata: Filotei, Iperehie, Aviv, Iulian, Romano, Iacob și Parigorie.

Acestor sfinți mucenici, fiind ostași ai lui Hristos și înfruntând rătăcirea idolească, li s-au zdrobit brațele și coapsele cu toiege groase. După aceea li s-au sfâșiat trupurile și li s-au pus lanțuri grele de grumaji și au fost băgați în temniță. În urmă au fost scoși de acolo și spânzurați, pironindu-li-se capetele cu piroane de fier. În felul acesta și-au dat sufletele lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Silvan episcopul, Luca diaconul și Mochie citețul.

Pe vremea împăratului Numerian în anii 284, s-a pornit prigoană asupra creștinilor. Atunci s-a dat de știre dregătorului cetății Emesa, să prindă pe sfântul părintele nostru Silvan, episcopul acestei cetăți. Și îndată a fost prins împreună cu Luca diaconul și cu Mochie citețul. Legați, au stat înaintea dregătorului, care cercetându-i cu amănuntul și auzind că mărturisesc pe Hristos drept Dumnezeu adevărat, și că dădeau anatemei pe slujitorii idolilor, s-a pornit cu multă urgie și mânie și i-a supus la multe și felurite chinuri, iar la urmă a hotărât să-i dea să se lupte cu fiarele. Deci, scoțând pe sfinți în adunarea poporului și lăsând slobode multe feluri de fiare, sfinții s-au rugat lui Dumnezeu să-și sfârșească viața acolo. Dumnezeu îndată a luat sufletele slugilor Sale. Atunci fiarele cele sălbatice, sfiindu-se de moaștele sfinților, s-au dat în lături, neatingându-se nicidecum de trupurile lor. După ce s-a înnoptat, trupurile sfinților au fost luate și îngropate cu cinste, aducându-se mulțumiri lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Sarvil și Vevea sora lui, care au pătimit în Edesa.

Acești sfinți mucenici au trăit în zilele împăratului Traian. Sfântul Sarvil era slujitor al demonilor celor înșelători și jertfitor al necuratelelor lor jertfe. Și făcându-se odată un praznic al demonilor, iar Sarvil fiind, după obicei, mai mare fruntaș peste necuratele jertfe, a fost înfruntat și dojenit de episcopul Varsemeu, ca unul ce se făcuse pricină a pierzării multora. Atunci Sarvil a fost atins de harul lui Dumnezeu și înduplecându-se la cuvintele episcopului a venit la credința în Hristos, împreună cu sora lui Vevea, și au fost botezați de episcopul Varsemen. Pentru aceasta, Sarvil a fost adus ighemonului Lisias și a fost supus la felurite chinuri. În cele din urmă a primit cununa muceniei astfel: a fost pus la teasc și strâns cu vârteje, a fost fierăstruit și i s-a tăiat capul. Tot așa a pățimit și sora lui, din porunca ighemonului.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Varsemeu, episcopul Edesei.

Acest sfânt mucenic, așa cum s-a arătat mai sus, făcându-se pricinătorul mântuirii lui Sarvil, pe care l-a botezat, a fost pârât ighemonului Lisias care l-a bătut rău, pentru că a mărturisit credința în Hristos. Dar venind scrisori împărătești ca să se înceteze cu prigoana creștinilor a fost scos din închisoare și venind la biserica lui, a mulțumit lui Dumnezeu, și apoi s-a săvârșit în pace.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Afraat.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Achepsima.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Dimitrie Hiotul, care a pățimit la anul 1802.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

30 Ianuarie

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea Sfinților noștri părinți și mari dascăli ai lumii și ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu și Ioan Gură de Aur.

Pricina acestui praznic a fost următoarea: în zilele împăratului Alexie Comnen care a luat sceptrul împărăției în anul 1081, după împăratul Botaniat, s-a iscat neînțelegere între oamenii cei mai de cinste și mai îmbunătățiți. Unii cinsteau mai mult pe Vasile cel Mare, zicând că este înalt la cuvânt, ca unul care a cercetat prin cuvânt firea celor ce sunt, că la fapte se aseamănă aproape cu îngerii, că nu era lesne iertător, că era fire hotărâtă și nu era stăpânit de nici un lucru pământesc. În schimb, pogorau pe dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, zicând că ar fi fost oarecum potrivnic lui Vasile, pentru că ierta prea lesne și îndemna la pocăință. Iar alții înălțau pe acest dumnezeiesc Ioan Gură de Aur, zicând că este mai omenească învățătura lui și că îndreaptă pe toți, și-i înduplecă spre pocăință prin dulceața graiului său. Ei ziceau că Ioan Gură de Aur stă mai presus decât marele Vasile și Grigorie prin mulțimea cuvântărilor sale, cele dulci ca mierea, prin puterea și adâncimea cugetării. Alții înclinau spre dumnezeiescul Grigorie, că adică el ar fi întrecut pe toți, și pe cei vechi, vestiți în învățătura elinească, și pe ai noștri, prin înălțimea, frumusețea și cuviința

cuvântărilor și scrierilor lui. De aceea ziceau că Grigorie biruie pe toți și stă mai presus decât Vasile și Ioan. Deci, se ajunsese acolo că lumea se împărțise: unii se numeau ioanieni, alții vasilieni și alții grigorienii, și pricire în cuvinte era pe numele acestor sfinți.

Mai târziu, după câțiva ani, sfinții aceștia se arătară, unul câte unul, după aceea câte trei împreună, aievea, iar nu în vis, arhierelui care păstora atunci cetatea Evhaitenilor, și care se numea Ioan, fiind bărbat înțelept în toate, cunoscător al învățăturii elinești, cum se vede din scrierile lui și care ajunsese pe culmea virtuților.

Atunci, sfinții grăiră într-un glas către dânsul: noi, precum vezi, la Dumnezeu una suntem și nici o împotrivire sau vrajbă nu este între noi. Ci fiecare la timpul său, îndemnați fiind de Duhul Sfânt, am scris învățături pentru mântuirea oamenilor. Cum ne-a insuflat Duhul Sfânt, așa am învățat. Nu este între noi, unul întâi și altul al doilea, și de vei chema pe unul, vin și ceilalți doi. Drept aceea, scoală-te de poruncește celor ce se privesc să nu se mai certe pentru noi. Că nevoința noastră a fost aceasta, și cât am fost vii și după ce am răposat, ca să împăcăm și să aducem lumea la unire. Împreunează-ne într-o singură zi și ne prăznuiește cu bună-cuviință. Înștiințează și pe urmași, că noi una suntem la Dumnezeu și încredințează-i că și noi vom ajuta la mântuirea aceluia ce fac pomenirea; căci nouă ni se pare că avem oarecare îndrăznire la Dumnezeu. Acestea zicându-le, s-a părut că ei se suie iarăși la ceruri, îmbrăcați în lumina nespusă și chemându-se unul pe altul, pe nume.

Iar minunatul om care a fost Ioan Evhaitul, după ce se sculă, a făcut așa cum îi porunciseră sfinții, potolind mulțimea și pe cei ce se certau, căci acesta era om vestit pentru viața lui îmbunătățită. El a dat Bisericii sărbătoarea aceasta spre a fi prăznuită. Și iată gândul acestui om: cunoscând că luna aceasta ianuarie, îi are pe câte trei sfinți: la zi întâi pe Vasile cel Mare, la douăzeci și cinci pe dumnezeiescul Grigorie și la douăzeci și șapte pe dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, i-a sărbătorit la un loc în ziua a treizecea, împodobindu-le slujba cu canoane, cu tropare și cu cuvinte de laudă, așa cum se cădea. Aceasta pare că s-a făcut și cu voia sfinților, căci laudele închinare lor n-au nici o lipsă și au întrecut pe toate câte s-au făcut și câte se vor mai face.

Sfinții aceștia erau la statul trupului și la înfățișarea lor în chipul următor: dumnezeiescul Ioan Gură de Aur era foarte mărunț și foarte subțire, cu capul mare, ridicat deasupra umerilor, nasul lung, nările late, fața foarte galbenă, amestecată cu alb, locașurile ochilor adâncite, dar ochii mari, care îi făceau căutătura veselă și fața strălucită, deși din firea lui părea mâhnit; fruntea mare, fără par, cu multe încrețituri, urechile mari, barba mică și rară, împodobită cu păr puțin și cărunț, fălcile trase înăuntru din pricina postului desăvârșit. Mai trebuie să spunem despre dânsul că a întrecut cu graiul pe toți filosofii elinilor, mai ales cu privire la adâncimea gândurilor și la dulceața și înflorirea graiului. A tâlcuit Sfânta Scriptură și a propovăduit Evanghelia cu folos ca nimeni altul, încât de n-ar fi fost acesta (măcar că este o cutezare să zicem așa), ar fi trebuit ca iarăși să vină Hristos pe pământ. Cât privește virtutea și fapta și privirea launtrică, i-a întrecut pe toți, făcându-se izvor de milostenie, de dragoste și de învățătură. A trăit șaiszeci și trei de ani și a păstorit Biserica lui Hristos șase ani.

Vasile cel Mare era înalt și drept la stat, uscățiv și slab, negru la față, cu nasul plecat, sprâncenele arcuite, cu fruntea cam posomorâtă, asemenea omului gânditor și îngrijorat, cu obrazul lunguiet și cam încrețit, cu tâmplele adâncite, cam păros la trup, cu barba destul de lungă, cărunță pe jumătate. Acesta a întrecut cu scrierile sale nu numai pe înțelepții din zilele lui, ci și pe cei vechi. Străbătând toată învățătura, era stăpân pe toată știința; se folosea de toată filosofia înțeleaptă în lucrările sale și sporea în cunoștința tainelor dumnezeiești. S-a suit în scaunul arhieriei când era de patruzeci de ani și a cărmuit Biserica cinci ani.

Sfântul Grigorie cuvântătorul de Dumnezeu era om de mijloc la statul trupului, cu fața palidă dar veselă, cu nasul lat, cu sprâncenele drepte, căutătura blândă și veselă; la un ochi era mai mâhnit din pricina unui semn de lovitură, la pleoapa de sus; barba nu o avea prea lungă, dar era destul de deasă și tocmită, iar pe margine gălbuie. Era pleșuv și alb la păr.

Se cuvine să spunem despre dânsul că dacă ar fi trebuit să se facă vreo icoană sau vreo statuie înfrumusețată cu toate virtuțile, apoi aceasta ar fi trebuit să înfățișeze pe sfântul Grigorie, căci el întrecuse cu strălucirile viețuirii sale pe toți cei iscușiți în faptă. A ajuns la atâta înălțime de teologie, că biruia pe toți prin înțelepciunea cuvântărilor și a învățăturilor sale. Drept aceea a câștigat și numele de teologul, adică de Dumnezeu cuvântătorul. A viețuit pe pământ optzeci de ani și a păstorit Biserica din Constantinopol doisprezece ani.

Cu rugăciunile acestor trei ierarhi, Hristoase Dumnezeule nostru, și cu ale tuturor sfinților surpă și risipește ridicările eresurilor; și pe noi în unire și pașnică așezare ne păzește și ne învrednicește de împărăția Ta cea cerească, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfințitului mucenic Ipolit, papă al Romei și a celor împreună cu dânsul: Censurin, Aura, ce se mai numea și Hrisi, Felix, Maxim, Erculin, Venerie, Stirachin, Mina, Comod, Ermis, Mavru, Eusebiu, Rustic, Monagriu, Amandin, Olimpiu, Cipru, Teodor, Tribun, Maxim preotul, Arhelau diaconul, Cvirin episcopul și Savain.

Acești sfinți mucenici au trăit pe vremea împărăției lui Claudiu, locțiitor al lui fiind Ulpius Romil. Censurin era magistrul, iubit de împărat, dar pe ascuns cinstea pe Hristos și apăra pe creștini. Deci, fiind dat pe față, a fost pus la închisoare, unde, prin învierea unui mort, a înduplecat pe toți ostașii care erau acolo să creadă în Hristos. Din porunca împăratului li s-au tăiat capetele la toți. Dimpună cu ei a fost tăiată și fericita Hrisi, ca și slujitorul ei, Savain, care suferiseră mai înainte multe chinuri, pentru că slujea sfinților, le ștergeau sânghiurile, și-i mângâiau. Despre aceasta fiind înștiințat papa Ipolit s-a aprins de râvnă dumnezeiască și a venit de a mustrat pe tiran în față. Tiranul aprinzându-se de mânie l-a supus mai întâi la chinuri, împreună cu preoții, cu diaconii și cu episcopul care-l urmau. Apoi legându-le mâinile și picioarele i-a aruncat în adâncurile mării și așa s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Teofil cel Nou.

Acest sfânt mucenic era din Constantinopol, fiind senator, pe vremea împăraților ortodocși Constantin și Irina, care au cinstit sfintele icoane, în anul 787. Și fiind mai mare voievod peste flotă a pornit împotriva saracinilor și a izbândit la început; dar doi voievozi mai mici, care-l pizmuiau, au fugit din luptă și rămânând singur, Teofil a fost prins de saracini. După ce l-au ținut patru ani în închisoare, l-au silit să se lepede de Hristos. Și neplecându-se i-au tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea noului mucenic Teodor Militineul, care a mărturisit în Militina, la anul 1704.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

31 Ianuarie

În această lună, în ziua a treizeci și una, pomenirea Sfinților făcători de minuni și doctori fără de arginți, Chir și Ioan.

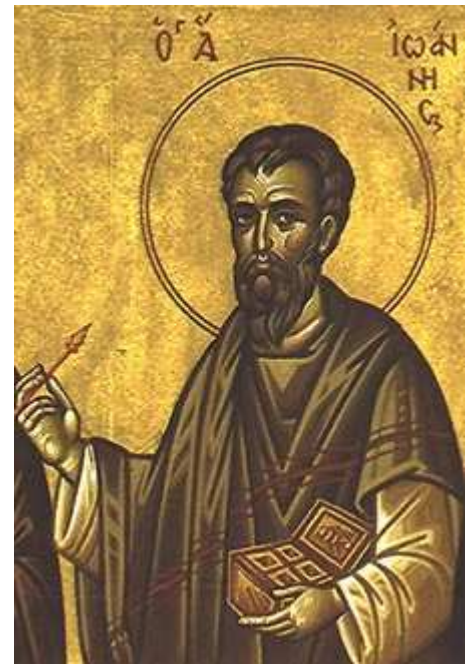
Acești sfinți mucenici au trăit în zilele împăratului Dioclețian.

Chir era din Alexandra, iar Ioan era din Edesa. În prigoana pornită atunci împotriva creștinilor, Chir s-a dus spre mare, către așa-zisul sân al Arabiei, și luând cinul călugăresc a locuit acolo.

Iar Ioan venind la Ierusalim și auzind de minunile ce le făcea Chir, că vindecă tot

felul de boli și de neputințe, s-a dus la Alexandria. Iar de acolo aflând unde se găsea Chir, s-a dus la el și a viețuit laolaltă cu el. Și trăind ei acolo, au auzit că a fost prinsă o femeie, anume Atanasia cu trei fiice ale ei: Teodota, Teoctista și Eudoxia, pentru credința în Hristos, și că trebuie să stea în fața judecătorului. Sfinții s-au temut ca nu cumva femeile, de teama chinurilor, să cadă din credință. De aceea au mers la ele și le-au îmbărbătat să rămână tari în chinuri. Din această pricină au fost prinși și ei, și după multe chinuri li s-au tăiat capetele, împreună cu femeile despre care a fost vorba.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei mucenițe Atanasia și a celor trei fiice ale ei: Teodota, Teoctista și Eudoxia.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților mucenici Victorian, Victor, Nichifor, Claudie, Diodor, Serapion și Papia, cei din Corint.

Acești sfinți mucenici au fost prinși, pentru mărturisirea lui Hristos, în vremea împăratului Deciu, în anul 250. Fiind aduși înaintea lui Tertius antipatul, care cârmuia din Corint țara Eladei, (căci sfinții aceștia erau cu toții din Corint) după multe chinuri grele de suportat și-au primit sfârșitul vieții în felurite chipuri: Victorin, Victor și Nichifor au fost băgați în piuă și zdrobiți până și-au dat sufletele; Claudie a răposat după ce i-au tăiat mâinile și picioarele; Diodor a fost ars, iar lui Serapion i s-a tăiat capul; Papia a fost înecat în mare.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei mucenițe Trifina.

Această sfântă muceniță a fost din cetatea Cizicului, care este așezată în Helespont, fiica a unui senator pe nume Anastasie și a Socratiei, care era creștină. Trifina a mărturisit pe Hristos, nu fiind târâtă de alții la judecată, ci singură s-a înfățișat, ocărând și batjocorind grozăviile cu care nebunilor și nepricepuților li se părea că cinstesc pe idoli lor. Totodată învăța pe toți să părăsească deșertăciunile și se ruga lui Dumnezeu să-i întoarcă de la necredință. De aceea a fost aruncată la chinuri de Chesarie dregătorul. La sfârșit au aruncat-o la fiare care nu s-au atins de ea; dar un

taur, venind, a lovit-o cu coarnele și a spintecat-o. Și spune tradiția că, acolo unde i s-a vărsat sângele, a izvorât o fântână cu apă curată, din care bând și femeile, căroră după naștere le pieria laptele, îndată dobândeau din nou lapte. Și nu numai la femei ci și la dobitoace de parte femeiască, lipsite de lapte, se zice că dacă beau din apa aceea, le venea laptele.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului mucenic Hie Ardunul, care a mărturisit în Calamata din Peloponez la anul 1686, și care s-a săvârșit prin foc.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

LUNA FEBRUARIE

SINAXAR

1 Februarie

În această lună în ziua întâi, pomenirea sfântului mucenic Trifon și Înainteprăznuirea Întâmpinării Domnului Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Sfântul Mucenic Trifon s-a născut în Frigia, unul din districtele Asiei Mici, în satul Lampsacus. Încă din tinerețe Domnul l-a învrednicit cu puterea izgonirii demonilor și a vindecării diferitelor boli. Odată, mucenicul a salvat întreaga sa comunitate de la înfometare, oprind cu puterea rugăciunii, invazia lăcustelor care devorau culturile și grânele oamenilor.

Sf. Trifon a devenit faimos o dată cu izgonirea unui demon din fiica împăratului roman Gordian (238-244) și atunci când îi ajuta pe cei neputincioși nu le cerea altceva decât credință în Mântuitorul Iisus Hristos cu a Căruia slavă îi vindeca.

Când la tronul imperial a ajuns împăratul Decius (249-251), acesta a început o persecuție atroce împotriva creștinilor. Cineva l-a pârât comandantului Aquilinus

pe Sf. Trifon spunându-i că acesta propovăduia cu mare evlavie credința în Hristos și că pe mulți i-a botezat. Curând sfântul a fost arestat și interogat, timp în care și-a apărat cu putere credința sa.

Pentru mărturisirea sa sfântul a fost supus unor torturi îngrozitoare: a fost lovit cu bâtele, trupul i-a fost scrijelit cu gheare de fier, a fost ars, i s-au bătut cuie în tălpi și dus prin oraș pe jos. Toate acestea sfântul le-a îndurat cu răbdare.

În cele din urmă a fost condamnat la tăierea capului cu sabia. Sfântul mucenic s-a rugat înainte de execuție, mulțumind lui Dumnezeu pentru că l-a întărit în încercările sale. El s-a mai rugat Domnului să miluiască pe cei care-l vor chema în ajutor. Când soldații au ridicat sabia să-i taie capul, sfântul și-a și dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, acestea petrecându-se în Niceea, în anul 250.

Creștinii au înfășurat trupul sfântului într-un giulgiu curat, cu intenția de a-l îngropa în Niceea, acolo unde a suferit, dar sfântul li s-a arătat și le-a cerut să-i ducă trupul în satul natal, Lampsacus. Mai târziu, moaștele Sfântului Trifon au fost mutate la Constantinopol și apoi la Roma.

În Rusia, Sf. Trifon este considerat sfântul patron al păsărilor deoarece, după cum se povestește, odată Țarul Ivan cel Groaznic a ieșit la vânătoare iar îngrijitorul șoimului a scăpat din neatenție pasărea preferată a țarului. Acesta i-a dat termen îngrijitorului Trifon Patrikeiev să aducă pasărea în trei zile, iar dacă

nu, va fi condamnat la moarte. Trifon a căutat pasărea prin toată pădurea dar fără rezultat.

În cea de-a treia zi, sfârșit de oboseală după atâta căutare, îngrijitorul s-a întors la Moscova, la locul numit Crângul Marinaya. Întinzându-se ca să se odihnească, s-a rugat sfântului patron al său, Sf. Mucenic Trifon, chemându-l în ajutor.

În vis a văzut un tânăr pe un cal alb care ținea pe mână șoimul țarului. Acesta i-a spus: "Ia pasărea pierdută și o du țarului și nu te mai necăji." Când s-a trezit, îngrijitorul a zărit pasărea stând pe un brad. A luat-o, a dus-o țarului și i-a spus ce ajutor miraculos a primit de la Sf. Mucenic Trifon. Drept mulțumire că i-a salvat viața, Trifon Patrikeiev a construit o capelă în locul unde i-a apărut Sf. Trifon. Mai târziu, a construit chiar și o biserică cu hramul Sf. Trifon în Moscova.

În Biserica Ortodoxă Rusă sfântul este slăvit ca și protectorul divin al Moscovei. În multe icoane rusești, Sfântul Trifon apare cu un șoim pe braț.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Petru cel din Galatia.

Acest vlăstar al galatenilor, celor din apropiere de Ancira, a petrecut cei dintâi șapte ani cu părinții lui. După aceea s-a dus la Ierusalim pentru învățătură și pentru ca să vadă Sfintele Locuri ; iar de acolo a mers la Antiohia, unde, aflând un mormânt gol, a intrat într-însul. Mormântul acesta avea un cerdac înconjurat de un garduleț și aici primea pe cei ce veneau la el. Mânca, la două zile o dată, puțină pâine și bea apă cu măsură. Cu rugăciunea lui a tămăduit mai întâi pe unul, pe care l-a făcut împreună-locuitor cu dânsul și a vindecat de durerea ochilor pe maica fericitului Teodoret, episcopul Cirului, care era smerită și plăcută lui Dumnezeu; mai târziu a scăpat-o de moarte, atunci când a avut o naștere grea și s-a găsit în primejdie. A vindecat pe un bucătar, care era necăjit de duhurile cele necurate, și pe un țăran care suferea de aceeași patimă. A împiedicat pe voievodul cetății de la încercarea de a silui pe o fecioară orbindu-l. Trăind timp de nouăzeci și doi de ani în chip bineplăcut lui Dumnezeu, și-a dat în pace sufletul Domnului, primind cununa nevoițelor sale.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Vendimian.

Acest sfânt a fost ucenicul sfântului Auxențiu; iar după săvârșirea din viață a lui Auxențiu, aflând o crăpătură într-o stâncă și zidindu-și înăuntrul ei o chilioară, a petrecut acolo patruzeci și doi de ani, ducând mari lupte și dobândind mari biruințe asupra demonilor. Iar când s-a apropiat timpul să se mute către Domnul, a îngenunchiat pe pământ și și-a dat sfântul său suflet în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Vasile mărturisitorul, arhiepiscopul Tesalonicului, care era de neam din cetatea Atena.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Timotei, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Tion, cu cei doi prunci, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Carion, care s-a săvârșit tăindu-i-se limba.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Perpetua și a celor împreună cu dânsa : Satâr, Revcat, Saturnil, Secund și Felicitas.

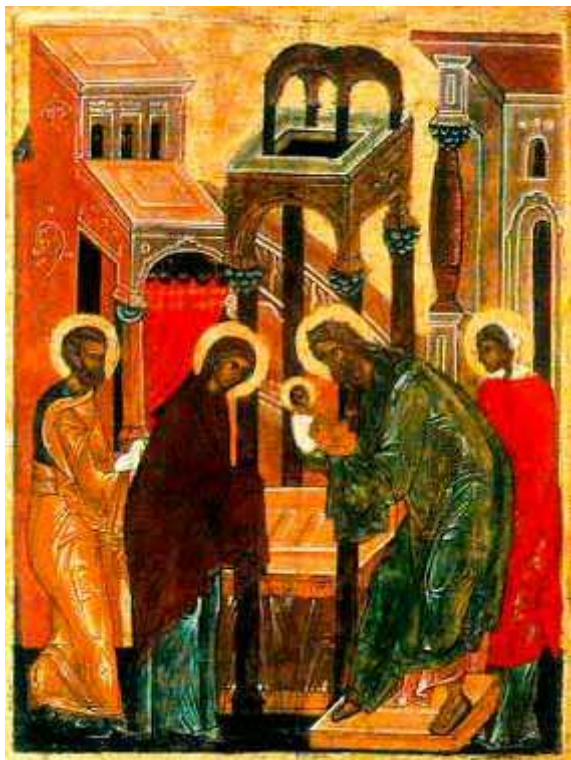
Sfânta muceniță Perpetua era din cetatea Vutritanilor, din Africa. A fost prinsă de către necredincioși și adusă înaintea conducătorului de oaste, împreună cu mai mulți tineri, care erau începători în ale credinței. Asupra sfintelor Perpetua și Felicitas, a fost slobozită o vacă sălbatică, ce a năvălit asupra lor și le-a sfâșiat. Apoi și ceilalți sfinți au fost omorâți cu sabia, de mulțimea necredincioșilor.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului Mucenic Anastasie Naupliotul, care a mărturisit în Nauplia, la anul 1755 și fiind tăiat în bucăți, s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

2 Februarie

În această lună, în ziua a doua, se prăznuiește Întâmpinarea Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, când L-a primit dreptul Simeon în brațele sale.

În această zi Biserica sărbătorește un eveniment important din viața pământească a Domnului Nostru Iisus Hristos (Luca 2:22-40). După patruzeci de zile de la nașterea Sa, Pruncul Sfânt a fost dus la Templul Ierusalimului, centrul vieții religioase a națiunii. După Legea lui Moise (Lev. 12:2-8), femeia care a născut un prunc de parte bărbătească nu avea voie să intre în Templul Domnului timp de patruzeci de zile. La împlinirea acestora, mama venea cu fiul la Templu și aducea jertfă Domnului un miel sau un porumbel pentru sacrificiul purificării. Preasfânta Fecioară, Maica Domnului, nu avea nevoie de purificare deoarece ea a născut fără stricăciune pe Izvorul Curăției și Sfințeniei. Cu toate acestea, ea s-a supus cu smerenie Legii timpului.

În acea vreme, Părintele și dreptul Simeon (prăznuit pe 3 februarie) trăia în

Ierusalim. Lui i s-a proorocit că nu va muri până nu va vedea pe Mesia cel promis. Prin har de sus, Sf. Simeon s-a dus la Templu chiar când Sfânta Fecioară Maria și Sf. Iosif veneau cu Pruncul Iisus să împlinescă Legea.

Simeon Iubitorul de Dumnezeu l-a luat pe prunc în brațe și mulțumind Domnului, a rostit cuvintele pe care le auzim repetate la fiecare slujbă a vecerniei: "Acum slobozește pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace, Că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel." (Luca 2:29-32). Sf. Simeon i-a spus Sfintei Fecioare: "Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri. Și prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi." (Luca 2:34-35).

La Templu se afla și proorocița Ana, o văduvă de 84 de ani, fiica lui Fanuel (3 februarie)" și nu se depărta de templu, slujind noaptea și ziua în post și în rugăciuni. Și venind ea în acel ceas, lăuda pe Dumnezeu și vorbea despre Prunc tuturor celor ce așteptau mântuire în Ierusalim." (Luca 2:37-38).

În icoana care reprezintă această sărbătoare proorocița Ana ține un pergament în mână pe care scrie: "Acest prunc a adus cerul și pământul." Înainte de nașterea lui Hristos, bărbații și femeile drepte în credință trăiau cu speranța venirii lui Mesia cel promis. Dreptii Simeon și Ana, ultimii credincioși din Legea Veche, au fost considerați vrednici de a-L întâmpina pe Mântuitorul în Templu.

Sărbătoarea Întâmpinării Domnului este una din cele mai vechi sărbători religioase creștine. Noi avem slujbe închinare acestei sărbători, întocmite de

sfinții episcopi Metodie din Patara (+ 312), Chiril al Ierusalimului (+ 360), Grigorie Teologul (+ 389), Amfilohie din Iconium (+ 394), Grigore de Nyssa (+ 400) și Ioan Hrisostom (+ 407). În ciuda originilor sale antice, această sărbătoare nu a fost prăznuită atât de fastuos decât din sec. al VI-lea.

În anul 528, în timpul împăratului Iustinian, un cutremur mare a ucis mulți oameni în Antiohia. După această nenorocire au mai venit și altele: în 541 a izbucnit o epidemie de ciumă groaznică în Constantinopol, omorînd mii de oameni în fiecare zi. În această perioadă de mari suferințe au început să se facă slujbe speciale (litii) de izbăvire de rău, mai ales în timpul sărbătorii Întâmpinarea Domnului și ciuma a încetat. Astfel, pentru a da slavă lui Dumnezeu, biserica a ridicat la un rang mai înalt această sărbătoare. Mai mulți imnografi ai bisericii au împodobit această sărbătoare cu imnurile lor: Sf. Andrei Criteanul în sec. al VII-lea, Sf. Cosma Episcopul Maiumei, Sf. Ioan Damaschin, Sf. Gherman Patriarhul Constantinopolului în sec. al VIII-lea și Sf. Iosif Arhiepiscopul Tesalonicului în sec. al IX-lea.

Tot în această zi cinstim icoana Maicii Domnului numită "Îmblânzirea inimilor împietrite" sau "Profeția lui Simeon".

Aici Maica Domnului apare fără Pruncul Iisus și cu șapte săbii care-i străpung pieptul: trei din partea stângă, trei din dreapta și una de jos. O icoană asemănătoare numită "Cele șapte săbii" (sărbătorită în 13 august) înfățișează trei săbii din stânga și patru din dreapta.

Icoana "Profeția lui Simeon" simbolizează împlinirea profeției de către dreptul Simeon și anume: "și prin sufletul tău va trece sabie ." (Luca 2:35).

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Agatador.

Acest sfânt, pe când era tânăr, a fost dus la stăpânitorul cetății Tiana, unde, prin mărturisirea lui Hristos, a fost chinuit în multe chipuri. În timpul chinurilor, sfântul și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Iordan din Trapezunt, care a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1650, când de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Gavriil, care a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1676, când de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieste-ne si ne mântuieste pe noi. Amin.

3 Februarie

În această lună, ziua a treia, pomenirea sfântului și dreptului Simeon, primitorul de Dumnezeu și a proorocii Ana.

Acest sfânt, primind adaos vieții sale într-un acest veac, așa cum i se vestise de mai înainte de Duhul Sfânt că nu va muri, până ce nu va vedea pe Hristos, primind acum pe Hristos în brațele sale și adevărându-i-se mai înainte prin Duhul Sfânt cele ce aveau să fie cu dânsul, după aceasta a primit sfârșit vieții sale.

Iar Ana proorocița era fata lui Fanuil, din neamul lui Asit. După ce a locuit cu bărbatul ei șapte ani, acela săvârșindu-se prin moarte, ea a rămas la Templu toată viața ei, zăbovind cu rugăciunea și cu postul. Ținând acest fel de viață în chip neobosit, ea s-a învrednicit a vedea pe Domnul, când a fost dus la Templu, la patruzeci de zile de la nașterea Sa în trup, de preasfânta Lui Maică și de dreptul Iosif. Și mulțumind lui Dumnezeu, Ana a proorocit despre Dânsul, către toți cei ce se aflau în Templu: Acest prunc este Domnul, Cel ce a întărit cerul și pământul; Acesta este Hristos, despre Care au proorocit toți proorocii. Deci, făcându-se acestora astăzi pomenire, însemnăm și propovăduim pogorârea și iubirea de oameni pe care a făcut-o pentru noi Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Adrian și Evul.

Acești sfinți erau din cetatea Vaneea; și fiindcă aveau dragoste către mărturisitorii și mucenicii lui Hristos, s-au dus la Cezareea, unde mulți pătimeau pentru Hristos. Și aflându-se acolo că erau creștini, au fost duși la ighemonul Firmilian, și mărturisind în fața tuturor pe Hristos, îndată au fost supuși la chinuri mari. Dar fiindcă stăteau tari în mărturisirea lui Hristos, ighemonul s-a mâniat foarte, și i-a dat spre mâncare fiarelor. Mai întâi fericitul Adrian a fost aruncat înaintea unui leu și, luptându-se cu el, și cu harul lui Dumnezeu rămânând nevătămat, i s-a tăiat capul. Apoi sfântul Evul a fost aruncat și el înaintea aceluiași leu. Dar fiindcă a biruit pe leu și a rămas nevătămat, i s-a tăiat capul. Și așa au luat cununa muceniei cea neveștejită.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Vlasie Bouarul.

Sfântul Vlasie era din Cezareea Capadociei, fiu de părinți foarte bogați, de pe urma mulțimii vitelor ce aveau. Ei dădeau însă cu îmbelșugare milostenie la săraci. Când elinii au pornit prigoană asupra creștinilor, au căutat pe acest fericit Vlasie și nu l-au aflat, cu toate că l-au căutat și prin pustietăți și prin văi. Iar viteazul mucenic al lui Hristos aflând despre aceasta, singur s-a dat pe sine în mâinile prigonitorilor săi, cu atâta bucurie, ca și când ar fi fost chemat la masa împărătească. Deci, mergând la judecată și întrebând fiind de ighemon, și-a arătat și numele și credința, și ocupația sa; pentru aceasta îndată a fost apucat de cele patru mădulare ale trupului, a fost întins și a fost bătut cu vine crude. Dar Dumnezeu i-a ușurat durerile și i-a vindecat rănilor. Această minune văzând-o ighemonul, a socotit-o drept farmece. Pentru aceasta l-a aruncat într-un cazan cu apă care fierbea în clocot, poruncind ca să fie ținut într-însul cinci zile. Dar

Îngerii lui Dumnezeu pogorându-se îndemneau pe mucenic să nu se teamă și au împrăștiat focul și vătămarea lui. După cinci zile venind ostașii ca să scoată pe sfânt din cazan, și văzându-l viu și cântând împreună cu îngerii, îndată au mărturisit și aceștia credința creștină. Lucrul acesta aflându-l ighemonul a trimis pe alți ostași, ca să-l scoată din cazan dar și aceia mergând, au mărturisit de asemenea credința creștină. Mai în urmă s-a dus însuși ighemonul, și văzând pe sfânt în cazan și socotind că apa este rece, a poruncit ca să-i scoată apă de acolo ca să-și spele fața; iar aceasta făcând, îndată a orbit, și și-a dat și sufletul. Iar mucenicul lui Hristos, cu apa aceea pe toți ostașii ce crezuseră i-a botezat în numele Sfintei Treimi. Apoi ducându-se la staulul vitelor sale, a povățuit pe maică-sa și pe rudele sale să facă cele ce se cuveneau spre mântuirea lor. Și apoi și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Iar cei ce s-au întâmplat de față la fericitul său sfârșit au îngropat sfântul său trup în același loc; iar toiagul său a odrăslit lângă jertfelnicul de acolo, și făcându-se copac mare, umbrea acest jertfelnic.

Tot în această zi, pomenirea proorocului Azaria, feciorul lui Addo, care în pace s-a săvârșit.

Acest sfânt era fiul lui Addo, din pământul Simvata. El a întors din Israel robia lui Iuda și murind a fost îngropat în țarina sa.

Tot în această zi, pomenirea mucenicilor Pavel și Simon, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Claudiu, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

4 Februarie

În această lună, ziua a patra, pomenirea cuviosului părintelui nostru Isidor Pelusiotul.

Sfântul Isidor era egiptean de neam, și era cunoscut ca fecior de părinți binecredincioși și iubitori de Dumnezeu, fiind totodată rudenie cu Teofil și cu Chiril, arhiepiscopii Alexandriei. Înaintând el mult în învățătura de carte și în înțelepciunea dumnezeiască și în cea lumească, a lăsat iubitorilor de învățătură multe scrieri minunate și vrednice de pomenire. Și lăsându-și avuția lui de tot felul și strălucirea neamului ca și fericirea vieții, a venit la muntele Pelusion și s-a făcut monah. Acolo nevoindu-se și cugetând la Dumnezeu, a luminat cu dumnezeieștile lui cuvinte toată lumea, întărind pe cei ce săvârșeau fapte bune, și dojenind pe cei neascultători cu ascuțișul cuvintelor dumnezeiești, îi întorcea spre fapta cea bună; încă și pe împărați către folosul lumii îi povățuia și îi sfătuia. Și ca să spunem pe scurt, tuturor celor ce-l întrebau, cuvintele dumnezeieștii Scripturi. Și astfel bine trăind, și dumnezeiește purtându-se, și-a sfârșit viața sa, la adânci bătrâneți.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Nicolae Mărturisitorul, studitul.

Acest cuvios s-a născut în insula Creta, și vrând ca să vadă pe o rudenie a lui cu numele Teofan, s-a dus la Constantinopol. Aflându-l pe acesta în Mănăstirea Studiților, unde trăia laolaltă cu ceilalți frați, s-a îmbrăcat și el în schimă. Și dobândind toată duhovnicească învățătură și învățând cu de-amănuntul care sunt semnele petrecerii călugărești și ajungând prin viața lui la cele mai înalte fapte bune, a fost hirotonit după aceea preot. Nu a trecut însă prea multă vreme și acest fericit Nicolae a fost condamnat la surghiun împreună cu sfântul Teodor, igumenul Mănăstirii Studiților. În urmă au fost chemați din surghiun amândoi, și au fost bătuți cu vine de bou, din porunca împăratului Leon Armeanul, luptătorul împotriva sfintelor icoane, deoarece se închinau sfintelor icoane; după aceea au fost aruncați în temniță. Apoi fiind din nou întrebați și mărturisind cu aceeași hotărâre închinarea la sfintele icoane, iarăși au fost bătuți, puși în lanțuri și aruncați în temniță. Rămânând acolo trei ani, luptându-se cu foamea și cu setea și cu goliciunea, de acolo au fost trimiși la Smirna, unde iarăși au fost bătuți și aruncați în temniță, unde li s-au pus picioarele în butuci. După trecere de douăzeci de luni de la aceasta, a murit Leon Armeanul și atunci fericirii fiind sloboziți din temniță, s-au dus la Calcedon și acolo întâlnindu-se cu fericitul Nichifor, patriarhul Constantinopolului, au petrecut împreună cu el. Dar când după Leon Armeanul a venit la împărăție Mihail Travlul, luptător împotriva sfintelor icoane, atunci sfinții au fost din nou izgoniți la Prusa și de acolo la Acrita, ce se află lângă Calcedon, unde mult pătimitorul Teodor s-a mutat către Domnul. Iar după ce a murit Mihail Travlul și a ajuns la împărăție Teofil, fiul său, iarăși s-a pornit prigoană asupra dreptcredincioșilor închinători la sfintele icoane. După ce s-a stins din viață și Teofil, a ajuns la împărăție drept credincioasa împărăteasă Teodora, împreună cu fiul Mihail. Și atunci s-a făcut pace statornică între dreptcredincioși. Mai târziu, ajungând împărat Vasile Macedon, acesta, cu multe îndemnuri, a înduplecat pe cuviosul și mult pătimitorul Nicolae și l-a așezat igumen la Mănăstirea Studiților. Deci într-acest fel și cu atâtea lupte petrecându-și viața timp de șaptezeci și cinci de ani, acest sfințit părinte, și de multe rele pătimiri fiind chinuit, s-a odihnit în pace.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Avramie, episcopul Arvilului din Persia.

În anul al cincilea al prigoanei ce s-a făcut în Persia împotriva credincioșilor, a fost prins de mai marele magilor, și sfântul Avramie, care era episcopul uneia din cetățile Persiei, numită Arvil, și a fost silit să se lepede de Hristos și să se închine soarelui. Dar fericitul Avramie, zicea mai marelui magilor: nenorocitele și ticălosule, cum nu te temi a mă îndemna să fac cele ce nu se cuvin? Este, oare, cu puțință să las pe Făcătorul soarelui și al tuturor făpturilor și să mă închin soarelui, care este făcut de Dumnezeu? Aceste cuvinte au tulburat foarte pe tiran împotriva sfântului; și îndată a poruncit să fie bătut cu toiege. Și mai-marele magilor văzând că suferea vitejește și că se și ruga pentru cei ce-l băteau, zicând: "Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta, că nu știu ce fac", a poruncit să i se taie capul cu sabia. Și s-a săvârșit sfântul Avramie, în satul ce se zice Telman, tăindu-i-se capul cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Ioan cel din Irinopole, unul din sfinții părinți de la Sinodul din Niceea.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Teoctist.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului și făcătorul de minuni Iasim, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Iosif de la Halep, care a mărturisit la anul 1686, când prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

5 Februarie

În această lună, ziua a cincea, pomenirea sfintei mucenițe Agata.

Sfânta Agata (sau Agatia) era din cetatea Panormos din insula Sicilia. Ea strălucea prin frumusețe trupească, prin nevinovăție și prin podoabă sufletească, și era foarte bogată.

În vremea împăratului Decius a fost adusă înaintea ighemonului Cvintian iar acesta a dat-o, mai întâi unei oarecare femei necredincioase, ce se chema Afrodizia, ca să o întoarcă de la credința în Hristos. Dar Agatia se ținea tare în credință și dorea mai degrabă să moară cu moarte mucenicească, decât să se lepede de Hristos. Pentru aceasta a fost rău chinuită, și, fiind aruncată în temniță, și-a dat sufletul lui Dumnezeu. Se zice că pe mormântul ei îngerul a adus o lespede pe care erau scrise aceste cuvinte: "Cuget cuvios, lucrând în libertate, cinste de la Dumnezeu și patriei mântuire".

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Teodula.

Pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian, a fost trimis în cetatea Azarvei un oarecare bărbat cu numele Pelagiu, pentru ca să dezlănțuie prigoana împotriva creștinilor. Atunci sfânta, fiind prinsă, a stat înaintea judecății lui Pelagiu. Și mărturisind înaintea tuturor pe Hristos Dumnezeu adevărat, a fost spânzurată de perii capului de un chiparos, și cu niște frigări de fier înroșite în foc i s-au străpuns sânii. Și, zicând ea către ighemonul acela: unde sunt dumnezeii tăi?, arată-mi-i ca să-i cinstesc pe cât îmi va fi cu putință, a fost îndată coborâtă și trimisă la templul lui Adrian, care era un templu însemnat și vestit. Sfânta, intrând în templu, a făcut rugăciune către Dumnezeu, și suflând asupra statuii lui Adrian, aceasta a căzut jos și s-a sfărâmat în trei. Apoi, ieșind din templu, a zis către ighemon: intră și dă mână de ajutor dumnezeului tău, Adrian, căci căzând jos s-a sfărâmat. Iar el în grabă intrând și văzând statuia sfărâmată în trei, zăcând jos, s-a văitat cu multă durere. Când a ajuns la urechile împăratului ceea ce se întâmplase, a fost trimis îndată cel mai dintâi din oamenii împăratului cu sarcina că de va fi adevărat că s-a sfărâmat statuia, să dea pe ighemon să fie sfâșiat de fiare. Și aflând ighemonul aceasta a îngenunchiat înaintea fericitei Teodula, rugând-o cu lacrimi să se roage Dumnezeului ei, ca să refacă iarăși statuia cea zdrobită, și să fie așezată la locul unde se găsea; căci dacă se va face aceasta, el însuși va veni la credința lui Hristos și se va face creștin. Atunci sfânta, rugându-se lui Dumnezeu, îndată statuia cea sfărâmată, din dumnezeiască poruncă, întreagă s-a așezat la locul ei; și aflând-o pe aceasta trimisul împărătesc întreagă, întorcându-se a dus vestea împăratului, care a poruncit ighemonului prin scrisori să chinuiască pe sfânta Teodula cu multe feluri de chinuri și la amară moarte să o dea.

Deci, ighemonul a poruncit din nou ca sfânta să fie înțepată cu frigări de fier înroșite în foc și se mânia blestematul, văzând-o că nu-i pasă de chinuri. Atunci un oarecare Komentarisie a zis ighemonului: dă-mi mie puterea asupra ei, și de nu o voi pleca să jertfească idolului Adrian, să mi se taie capul. Și i s-a îngăduit

lui să facă împotriva sfintei tot ce va voi. Iar acesta a supus-o la grele chinuri, dar sfânta, ridicându-și ochii minții la cer, se ruga lui Dumnezeu ca să-i dea tărie și răbdare pentru a putea suferi chinurile. Atunci Komentarisie, văzând vitejeasca ei răbdare și dându-și seama că el își poate pierde viața, precum spusese mai înainte, poftind pe sfântă la casa sa, o ruga să jertfească împreună cu el idolilor. Atunci sfânta făcând pentru el rugăciune și întărindu-l cu cuvinte dumnezeiești, l-a înduplecat să se facă el creștin. Și dimineața, Komentarisie înfățișându-se, împreună cu sfânta, înaintea ighemonului i-a zis: nu am putut îndupleca pe această slugă a adevăratului Dumnezeu, ci mai vârtos ea m-a mântuit din întunericul necunoștinței, apropiindu-mă de Dumnezeu; și luminându-mi ochii inimii mele, m-a adus Domnului meu Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu. Atunci ighemonul aprinzându-se de mânie, a poruncit să se taie acestuia capul cu sabia și trupul să-i fie aruncat în mare. Și așa și-a săvârșit mucenicia sa Komentarisie, în ziua a douăzeci și patra a lunii ianuarie. Iar pe sfânta a poruncit să fie supusă la chinuri și mai grele, pe care ea le-a răbdat, rugându-se și preaslăvind pe Dumnezeu. Pentru aceasta ighemonul de nedumerire cuprins, a strigat cu mare glas: Ce voi face cu aceasta care trebuie să moară de moarte silnică, nu știu. Și unul din cei ce stăteau în fată, cu numele Voitos, a zis: dă-mi-o mie, că eu nu sunt atât de nebun ca Komentarisie, ca să mă las înduplecat și amăgit de ea. Și ighemonul dându-i-o în primire, acesta a luat-o și a dus-o la casa lui. Dar și acesta primind în inima sa cuvintele fericitei, a luat dumnezeiasca prefacere ca și Komentarisie. Și a doua zi, mergând înaintea ighemonului împreună cu sfânta, a zis: o, ighemonule, află că mă înfățișez ție ca să-ți mărturisesc și eu că Hristos este Dumnezeu adevărat; nădejtile pe care tu le-ai pus în făgăduințele mele sunt zadarnice, căci mai bine este să rămân de minciună, și să mă fac împreună moștenitor cu Hristos, decât ținând făgăduiala dată ție, să câștig gheena focului. Iar ție ți se cade să dai mulțumită adevăratului Dumnezeu, Celui ce te-a mântuit pe tine și să te apropii de El, precum ai făgăduit. Căci nu numai că nu ți-ai ținut făgăduința; ci și nerecunoscător arătându-te, pe făcătoarea ta de bine la chinuri nesuferite ai dat-o. Așa a vorbit acesta, iar ighemonul a poruncit, să i se taie capul cu sabia. Iar pe fericită a poruncit să fie din nou supusă la aspre chinuri. Și Voitos săvârșindu-și mucenicia prin sabie, s-a mutat către Domnul, iar fericita a fost aruncată într-un cuptor încins și a primit împreună cu Evagrie și cu Macarie și cu alți mulți, fericitul sfârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teodosie cel din Scopelon.

Acesta era din neam din Antiohia, trăgându-se din părinți străluciți și de seamă. Găsind el în muntele cel de lângă Cilicia un luminiș de pădure, și-a făcut acolo o mică locuință, în care petrecea cu post, cu priveghere și cu îngenunchieri la pământ, având îmbrăcăminte aspră. Nevoindu-se în felul acesta multă vreme a dobândit har și îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu și scotea din piatră seacă apă. El a ajuns atât de vestit, încât cei care călătoreau pe mare în golful Ciliciei chemau numele lui, ca să se izbăvească de furtună. Când țara Ciliciei a fost prădată de isauri, el a venit la Antiohia, unde, răbdând vitejește multe chinuri, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Polieuct, patriarhul Constantinopolului.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Antonie Atenianul, care a suferit mucenicia în Constantinopol la anul 1674, când de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

6 Februarie

În această lună, ziua a șasea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Vucol, episcopul Smirnei.

Acest sfânt, din tânăra sa vârstă păzindu-se pe sine curat, s-a făcut vas al Sfântului Duh. De aceea de Hristos iubitul și dumnezeiescul Ioan, cel de Dumnezeu cuvântător, aflându-l iscusit și vrednic, l-a hirotonit episcop și păstor ales al Bisericii din Smirna. Ca episcop, călăuzit fiind de lumina Duhului Sfânt, lumina pe cei ce se aflau în întunericul rătăcirii; iar prin sfântul botez, îi făcea fii ai luminii, mântuindu-i de neîmplânzitele fiare, adică de sălbaticii și întunecații demoni. Mai înainte de a se săvârși din viață a hirotonit urmaș, în locul său, în această cetate, și păstor și dascăl al oilor celor cuvântătoare, pe fericitul Policarp. Și așa s-a mutat către Domnul. Cinstitul său trup a fost îngropat în pământ, iar Dumnezeu a făcut să crească un copac la care își găsesc tămăduire până astăzi, cei ce se apropie de el, cu credință.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Iulian, cel din Emesa.

Acest mucenic era din cetatea Emesei. Pe când se găsea în floarea vârstei, vrând să-și arate credința în Dumnezeu, a găsit cu cale să poarte grijă întocmai ca un doctor de trupurile oamenilor, îngrijindu-se în același timp și mai mult de sufletele lor, încât era deopotrivă doctor și al trupurilor și al sufletelor. Când, pe vremea împărăției lui Numerian, au fost prinși episcopul Silvan, Luca diaconul și Mochie anagnostul și au fost osândiți de închinătorii la idoli a fi dați pradă fiarelor, în timp ce aceștia erau duși la locul de chin, sfântul Iulian, întâmpinându-i, s-a închinat lor. Dar fiind prins și el, după moartea aceluia, i s-au bătut piroane de fier în cap, în mâini și în picioare, și așa precum se afla cu piroanele înfipte în el, a fost închis, într-o peșteră, unde și-a dat duhul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici, Fausta, Evilasiu și Maxim.

Sfânta Fausta a trăit pe vremea împăratului Maximian și era din cetatea Cizicului. Avea părinți bogați și pioși, iar după moartea lor a rămas stăpână pe multă bogăție. Dar nici tinerețea vârstei, nici înșelăciunea bogăției nu au despărțit-o de faptele cele bune; ci s-a păstrat în nestrăciune, în post și în rugăciune, având pururea gândul la dumnezeieștile Scripturi. Vestea despre ea ajungând până la împărat, a fost trimis la ea un oarecare Evilasiu, care făcea parte dintre cei mai aleși bărbați ai senatului, ca să o înduplece să jertfească idolilor, iar dacă nu se va lăsa înduplecată, să o arunce în mare. Acela întrebându-i față de ea toată cercarea chinurilor, și văzând-o că s-a izbăvit în chip minunat din ele, și că făcea minuni, a crezut în Hristos. Apoi a fost trimis Maxim eparhul la Evilasiu și la sfânta Fausta. Acela i-a supus pe amândoi la chinuri cumplite, dar prin minuni și prin rugăciuni mucenicești, a crezut și acesta în Hristos. Apoi intrând, împreună cu cei doi de bună voie în cazanul pe care-l pregătise pentru sfinți, din porunca împăratului, și-au săvârșit toți lupta, luându-și sfârșitul prin foc.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Varsanufie, "Marele Bătrân", și a cuviosului Ioan, cel numit "Proorocul", ucenicul sfântului Varsanufie.

Sfântul Varsanufie cel Mare și Ioan Profetul au trăit în timpul secolului al VI-lea, în timpul domniei împăratului Iustinian I (483-565). Ei au dus o viață ascetică în mănăstirea Avvei Seridus (Serid sau Serida) din Palestina, lângă orașul Gaza.

Sf. Ioan, discipol al Sf. Varsanufie, a locuit într-o chilie în afara mănăstirii Avvei Seridus timp de 18 ani până la moartea sa. Sf. Ioan l-a imitat pe învățătorul său în virtute, viață ascetică și folosirea tăcerii. Datorită darului înaintevererii cu care era învrednicit, sfântul era numit "profetul".

Există manuscrise cu date despre viața, faptele și darurile cu care erau înzestrați Sfinții Varsanufie și Ioan, care au fost traduse pe vremea Sf. Paisie Velicovschi (prăznuit la 15 noiembrie) în limbile română și slavonă. Manuscrisele au fost traduse în limba rusă și publicate în secolul al XIX-lea de părinții Mănăstirii Theotokos - Optina. O sută din "scrisorile" acestea de răspuns la problemele monahilor din comunitatea sa se găsesc în volumul 11 din Filocalia românească, în traducerea Părintelui Dumitru Staniloae .

Învățăturile Sfinților Varsanufie și Ioan arată deslușit perfecțiunea lor duhovnicească și dragostea pentru oameni, dar conțin prea puține elemente despre viața lor.

După ce a petrecut timp îndelungat în izolare, până la moartea Sf. Ioan Profetul și după aceasta, Sf. Varsanufie s-a dedicat celor din jur, povățuindu-i pe calea mântuirii, după cum mărturisește Avva Dorotei (prăznuit la 5 iunie). Sf. Varsanufie răspundea celor ce întrebau, prin Sf. Ioan, uneori cerându-i lui să dea răspunsuri. Alteori îl ajuta Avva Seridus (prăznuit la 13 August), care-și nota răspunsurile sfântului.

În răspunsurile celor doi sfinți, care erau îndrumători de viață spirituală nu numai pentru contemporani ci și pentru generațiile următoare, se vede foarte clar înduhovnicirea lor crescândă, "din putere în putere".

Nu știm când a ajuns Sf. Varsanufie la mănăstirea Avvei Serid (Seridus) și nici nu știm nimic despre casa și familia Sf. Ioan Profetul. Ascultând povețele Sfântului Varsanufie, Ioan a atins culmile perfecțiunii, asemănându-i-se întru totul mentorului său. Din smerenie, Ioan îi îndruma spre Avva Varsanufie pe cei care veneau să ceară cuvinte de folos de la el.

Sf. Ioan a prevăzut și a proorocit o mulțime de lucruri, până și data morții sale, la o săptămână de la moartea Avvei Seridus. Avva Elian, tânărul egumen al acestei mănăstiri, l-a implorat pe Ioan să rămână cu el încă două săptămâni ca să-l învețe cum să conducă mănăstirea. Sf. Ioan i-a îndeplinit rugămintea și s-a stins din viață două săptămâni mai târziu.

Sf. Varsanufie cel Mare a trăit mai mult decât discipolul și prietenul său dar a îmbrățișat tăcerea refuzând să mai dea răspunsuri oamenilor.

Despre cuviosul Părintele nostru Varsanufie se spune că era unul din acei puțini pentru care ținea Dumnezeu lumea în timpul său, fiind supranumit "Marele Bătrân". A trecut la Domnul pe la anul 540, în chip minunat.

Acești doi sfinți au lăsat moștenire cartea mântuitoare de suflete numită ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ SPIRITUALĂ: RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRILE DISCIPOLILOR de către Sfinții Monahi Varsanufie și Ioan, care a fost foarte cunoscută printre sfinții, asceții și scriitorii generațiilor următoare, după cum arată scrierile Sf. Teodor Studitul (11 noiembrie și 26 ianuarie), ieromonahului Nikon Chernogorets (+1060) sau Sf. Simeon Noul Teolog (prăznuit pe 12 Martie).

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Ioan, cel din cetatea Lico, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Fotie mărturisitorul, cel întocmai cu apostolii, patriarhul Constantinopolului.

Sfântul Fotie, Patriarhul Constantinopolului, "farul departe luminător al Bisericii", a trăit în secolul IX, într-o familie de creștini zeloși. Tatăl său, Serghie, a murit ca martir apărând sfintele icoane. Sf. Fotie a primit o educație excelentă și, datorită faptului că familia lui aparținea casei imperiale, el a ocupat funcția de prim secretar de stat în Senat.

Contemporanii săi spuneau despre el: "Avea cunoștințe remarcabile în aproape toate științele vechi, încât, pe bună dreptate ai putea compara gloria vremurilor sale cu cea a anticilor."

Mihail, tânărul succesor la tron, împreună cu Sf. Chiril, viitorul iluminător al slavilor, au fost instruiți de el. Credința lui creștină puternic înrădăcinată l-a ferit pe Sf. Fotie de

seducția șarmului vieții de la palat, tânjind cu tot sufletul său după viața de călugărie.

În 857 Bardas, care a condus împreună cu Împăratul Mihail, l-au deposedat pe Patriarhul Ignatie (la 23 octombrie) de Scaunul din Constantinopol. Episcopii, cunoscând credința și vastele cunoștințe ale lui Fotie, i-au spus împăratului că el ar fi vrednic să ocupe tronul arhipastoral. Sf. Fotie a acceptat propunerea cu smerenie și a trecut prin toate rangurile clericale în 6 zile. În ziua Nașterii Domnului a fost sfințit episcop și ridicat la tronul patriarhal. În scurt timp însă au apărut tulburări în cadrul Bisericii datorita înlăturării Patriarhului Ignatie. Pentru a calma spiritele a fost convocat Sinodul din 861, în care s-a retras Ignatie și a fost instalat Fotie ca Patriarh.

Papa Nicolae I, care-și trimisese acoliții la sinod, a crezut că prin recunoașterea lui Fotie ca patriarh, îl va putea subordona lui. Dar când noul patriarh s-a dovedit nesupus, Nicolae l-a anatemitat pe Fotie într-un sinod roman.

Sf. Fotie a fost un luptător ferm împotriva intrigilor papale și ale schimbărilor din cadrul Bisericii de Răsărit, până la sfârșitul vieții sale. În 864, Bulgaria s-a convertit de bună voie la creștinism. Prințul bulgar Boris a fost botezat de însuși Sf. Fotie. Mai târziu, sfântul a trimis preoți și un arhiepiscop pentru a boteza poporul bulgar. În 865, Sfinții Chiril și Metodeie au fost trimiși să propovăduiască pe Hristos în limba slavonă. Cu toate acestea, partizanii papei i-au incitat pe bulgari împotriva misionarilor ortodocși.

Situația dezastruoasă din Bulgaria s-a agravat o dată cu invazia germanilor din cauza cărora au fost nevoiți să ceară ajutor din vest, iar prințul bulgar l-a rugat pe papă să-și trimită episcopii. Când au ajuns în Bulgaria, trimișii papali au început să înlocuiască credința și practicile ortodoxe cu învățătura și obiceiurile latinești. Sf. Fotie, ca ferm apărător al dreptății și demascator al falsității, a scris o enciclică prin care i-a informat pe episcopii de răsărit despre acțiunile papei, explicând că diferențele dintre biserica romană și cea ortodoxă nu constau doar în ritual, ci și în confesiunea credinței. Astfel s-a convocat un sinod în care s-a cenzurat aroganța celor din vest.

În 867, Vasile Macedoneanul a pus mâna pe tronul imperial, asasinându-l pe împăratul Mihail. Sf. Fotie a denunțat crima și nu i-a permis acestuia să se împărtășească cu Sfintele și Dumnezeieștile Taine. Drept aceea, Sf. Fotie a fost înlăturat de la tronul patriarhal și închis în mănăstire sub pază, iar Ignatie a fost readus ca patriarh în locul său.

Sfântul Sinod din 869 s-a întrunit pentru a cerceta atitudinea Sfântului Fotie. La sinod au participat reprezentanți ai papei, care au cerut ca toți cei prezenți să semneze un document (Libellus) prin care să-l condamne pe Fotie și să recunoască supremația papei. Episcopii de răsărit nu au fost de acord cu așa ceva și s-au certat cu delegații papei. Chemat la sinod, Sf. Fotie a primit toate acuzațiile în tăcere. Doar când judecătorii l-au întrebat dacă se căiește pentru cele făcute, el a răspuns: "De ce vă credeți judecători?" După lungi dispute, acuzatorii lui Fotie au ieșit victorioși. Chiar dacă nu aveau motive pentru acuzațiile făcute, ei i-au anatemitizat atât pe patriarhul Fotie cât și pe episcopii care l-au apărat. Sfântul a fost condamnat la 7 ani de închisoare și, conform propriei lui mărturii, I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru răbdarea cu care și-a îndurat judecătorii.

În tot acest timp, clerul latin a fost expulzat din Bulgaria iar Patriarhul Ignatie și-a trimis episcopii acolo. În 879, la doi ani de la moartea Patriarhului Ignatie, s-a convocat un alt sinod (considerat de mulți ca al optulea sinod ecumenic) în care Sf. Fotie a fost, din nou, numit ca arhipăstor recunoscut legal al Bisericii din Constantinopol. Papa Ioan al VIII-lea, care l-a cunoscut personal pe Fotie, a declarat prin trimișii săi ca deciziile papei de dinainte au fost anulate. Sinodul a recunoscut caracterul neschimbat al Crezului de la Niceea - Constantinopol, respingând conceptul fals de "filioque" și recunoscând independența și egalitatea ambelor tronuri și ambelor biserici, cea de vest și cea de răsărit. Consiliul a decis renunțarea la ritualurile și învățăturile latine din biserica bulgară introduse de clerul roman.

Sub succesorul împăratului Vasile, Leo, Sf. Fotie a suferit din nou din cauza falselor acuzații, fiind acuzat că vorbește împotriva împăratului. În 886 a fost deposedat din nou de Scaunul său și și-a încheiat cursul vieții în anul 891. A fost înmormântat la mănăstirea Eremia.

Biserica Ortodoxă îl venerază pe Sf. Fotie ca pe un "stâlp și fondator al Bisericii," un "ghid inspirat pentru ortodocși" și un teolog înțelept care a lăsat în urmă o mulțime de lucrări în care demască erorile latinilor, respinge ereziile distrugătoare de suflete, explică Sfânta Scriptură și explorează multiplele aspecte ale Credinței.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

7 Februarie

În această lună, ziua a șaptea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Partenie, episcopul Lampsacului.

Acest preacuvios a trăit pe vremea împărăției marelui Constantin, și era fiul lui Hristofor, diaconul bisericii din Melitopole. Cu toate că nu știa la început carte, totuși se nevoia îndeletnicindu-se cu orice lucrare de fapte bune. Astfel, ocupându-se uneori cu pescuitul, împărțea pește în dar celor ce cereau de la el. Și atât de mare era evlavia și virtutea lui ascunsă, încât și dar de la Dumnezeu primise de a alunga demonii și a tămădui tot felul de boli. Punând apoi stăruință la învățătura de carte, a fost hirotonit preot de Filip episcopul Melitopolei; iar după aceea, episcop al Lampsacului, de Ahile mitropolitul Cizicului. A săvârșit multe minuni și a proorocit cele viitoare. Și așa viețuind, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Luca cel din Elada.

Părinții cuviosului acestuia erau din insula Egeinei, dar neputând să mai îndure năvălirile agarenilor, s-au sculat de acolo și au mers în Elada, unde s-a născut fericitul Luca. Acesta de mic copil s-a înfrânat nu numai de la carne, ci și de la ouă și brânză. Și era mâncarea și băutura lui, pâine de orz, legume și apă. Astfel supunându-și trupul la tot felul de suferințe și înfrânându-și-l, socotea o deosebită desfătare să hrănească pe cei flămânzi, și să dăruiască haine celor goi. Pentru aceea de multe ori dându-și chiar haina proprie, se întorcea acasă gol. Când se ruga lui Dumnezeu, picioarele lui se ridicau de la pământ, încât se părea că plutește în aer. După ce a îmbrățișat viața călugărească, nici nu se poate spune câtă răbdare și câte chinuri a îndurat. Umbla prin toate locașurile cele de pe lângă mare, și deveni-se din pricina minunilor pe care le săvârșea, pricină de mântuire pentru mulți. Mai târziu încetând de a mai merge din loc în loc, a venit la muntele ce se numește Stir, și petrecând acolo șapte ani, a înștiințat pe toți despre moartea lui, și așa s-a săvârșit din viață.

Tot în această zi, pomenirea sfinților o mie și trei slujitori mucenici, și a celor patru demnitari, care au suferit mucenicia în Nicomidia.

Acești mucenici erau slujitori ai celor patru demnitari, care au prins din poruncă împărătească pe preasfințitul Petru, episcopul Alexandriei, și i-au tăiat capul. Dar, după săvârșirea acestuia din viață, acești demnitari crezând cu toată casa lor în Hristos, au pățimit mucenicia; iar slujitorii lor, înflăcărați de credința în Hristos, s-au dus de bunăvoie la împăratul Dioclețian în Nicomidia, împreună cu femeile, cu copiii și cu pruncii lor, și mărturisind că sunt creștini, și nelăsându-se înduplecați să se lepede de Hristos, au fost tăiați cu sabia de ostași.

Tot în această zi, pomenirea sfinților șase mucenici din Frigia, care de foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Aprion, episcopul Ciprului.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Petru, care s-a nevoit în Monovata.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Teopempt și a celor împreună cu el.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

8 Februarie

În această lună, ziua a opta, pomenirea sfântului măritului marelui mucenic Teodor Stratilat.

Acest sfânt a trăit pe vremea împăratului Liciniu. Se trăgea după neam din Evhaita și locuia în Iracleea, care se află lângă marea Neagră. El întrecea pe mulți cu podoaba sufletului, cu frumusețea trupului și cu puterea cuvintelor; și toți căutau să-i câștige prietenia. Chiar și Liciniu s-a găsit multă vreme în legătură cu el, cu toate că auzise că este creștin și că defăimase pe idoli. Odată Liciniu a trimis pe câțiva bărbați din Nicomidia, care erau de același rang cu Teodor, și le-a poruncit să aducă cu cinste înaintea lui pe mucenic. Când aceștia s-au întors și i-au spus lui Liciniu răspunsul fericitului Teodor (cum că se cădea mai degrabă ca împăratul să se ducă acolo, cu cei mai mari dintre zeii lui) atunci împăratul a pornit îndată la Iracleea. Iar sfântul Teodor, pregătit de mai înainte fiind prin

vedenii ce i-au fost trimise în vis de Dumnezeu, când a auzit că Liciniu se apropie, a încălecat pe cal și i-a ieșit înainte, cinstindu-l precum se cuvine. Și Liciniu întinzându-i mâna dreaptă, și întrebându-l de sănătate, a intrat în cetate, și șezând într-un loc înalt, îndemna pe fericitul Teodor, să aducă jertfă zeilor săi. Iar sfântul, cerând lui Liciniu pe zeii cei mai de seamă, ca și cum ar fi voit să-i cinstească mai întâi acasă, și numai după aceasta să le aducă și jertfe de obște, împăratul dându-i voie, el a luat pe zeii cei de aur și de argint, și la miezul nopții i-a sfărâmat, și făcându-i pe toți mici bucăți, i-a împărțit celor săraci și celor lipsiți. Și când s-a făcut ziua Maxențiu Comentarisie a spus împăratului, că a văzut capul zeiței celei mari, Artemida, în mâinile unui sărac. De aceea, din porunca lui Liciniu, sfântul a fost prins și adus înaintea lui, unde a fost supus la nenumărate chinuri și apoi a fost aruncat în temniță cu picioarele în butuci, unde a petrecut acolo nemâncat șapte zile. După aceea iarăși a fost scos și supus la și mai grele chinuri în timp ce era pironit pe cruce, în văzul mulțimii din care mulți luau parte la chinuirea sfântului, care răbda chinurile cu ajutorul lui Dumnezeu. Văzând aceasta, au crezut în Hristos optzeci și cinci de oameni și după dânșii alți trei sute de slujitori, a căror căpetenie era antipatrul Chestiu, care fiind trimiși să omoare pe cei dintâi, au crezut în Hristos. Și dacă Liciniu, a văzut că se face zgomot mult în cetate, a poruncit să se taie capul sfântului. Dar mulțime multă de creștini s-a ridicat să-i oprească și abia potolindu-i sfântul, și făcând rugăciuni către Hristos, i-au tăiat capul, săvârșindu-și astfel calea muceniciei sale. Iar sfintele lui moaște au fost mutate din Iracleea la Evhaita, și puse în locașul părinților săi, precum a poruncit mucenicul, lui Avgar, tahigrafului său, să facă. Acesta, fiind de față la mucenicia lui, a scris mai pe larg toată istoria muceniciei sale, întrebările pe care le-a primit și răspunsurile pe care le-a dat și a mai descris și vremea și chipurile chinurilor sale de multe feluri, precum și ajutorul pe care l-a primit de la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului prooroc Zaharia.

Numele Zaharia se tâlcuiește: pomenirea lui Dumnezeu. El era din neamul lui Israel din seminția lui Levi, și s-a născut în Galaad. A venit apoi în Ierusalim din țara caldeilor, bătrân foarte; și aflându-se acolo, a proorocit multă vreme poporului și a dat multe semne pentru dovedirea celor grăite de el. A spus lui Iosedec, că va naște fecior și se va face preot al Domnului în Ierusalim. A binecuvântat pe Salatiil pentru fiul său, zicându-i: tu vei naște fiu și vei pune numele lui Zorobabel. Și în vremea lui Cyrus, împăratul perșilor, a dat semn, despre Cresus împăratul Lidiei. Și a mai înfățișat cele cu privire la prădarea Ierusalimului, la sfârșitul lui Israel, la începutul și sfârșitul limbilor și la dărâmarea templului; și cu privire la încetarea proorocilor, a preoților și a sâmbetelor, și cu privire la judecata a doua. Și proorocind și alte multe, a răposat în bătrâneți bune; și a fost îngropat aproape de mormântul proorocului Agheu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Nichifor și Ștefan, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfințelor surori Marta și Maria, și a cuviosului Licarion mucenicul, care de sabie s-au săvârșit.

Sfintele Marta și Maria, fiind surori, viețuiau în singurătate, păzindu-și fecioria. Trecând pe acolo pe unde petreceau ele ighemonul locului, ele scoțând capul pe fereastră au strigat că sunt creștine. Și ighemonul înduioșându-se de moartea lor cea în floarea vârstei, ele au grăit împotriva arătând că moartea cea pentru Hristos nu este moarte, ci viață fără de sfârșit. Tot asemenea și Licarion care era un copil, ce trăia laolaltă cu ele, spunând că este creștin, din porunca ighemonului a fost răstignit împreună cu ele pe cruce. Și fiind împunși cu sabia de călăi, și-au dat sfintele lor suflete în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Filadelf și Policarp.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Macarie, episcopul Pafosului.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Perghet.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

9 Februarie

În această lună, ziua a noua, pomenirea sfântului mucenic Nichifor.

Sfântul Nichifor a trăit pe vremea împăraților Valerian și Galin, și era om de jos. El avea ca prieten pe un preot al Bisericii creștine, cu numele de Sapriciu, care din îndemn diavolesc, s-a pornit cu ură asupra sfântului Nichifor și-i purta pizmă. Însă când Sapriciu a fost prins de slujitorii idolilor și supus la multe chinuri, sfântul Nichifor a trimis la el mijlocitori, cerându-i iertare, dar acesta nu a voit să audă de rugăciunile lui. Dar când sfântul Nichifor a văzut că duc pe Sapriciu să-i taie capul, a alergat și a căzut la picioarele lui, cerându-i iertare. Și, aducându-i aminte de poruncile lui Hristos privitoare la dragostea creștină, Sapriciu nu l-a ascultat. Și, trecând prin multe chinuri și apropiindu-se de cunună și de răsplată, ca unul care urma să fie junghiat pentru Hristos, Sapriciu n-a primit să-i dea sfântului Nichifor iertare și dezbrăcat fiind de ajutorul lui Dumnezeu, a zis călăilor: lăsați-mă, că voi aduce jertfă idolilor. Atunci sfântul Nichifor, văzând aceasta s-a dat pe sine călăilor, și mărturisind pe față pe Hristos, i s-a tăiat capul din porunca tiranului, luând îndată răsplata dragostei pe care se nevoia să o plinească pentru Dătătorul dragostei, Hristos.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Roman Cilicianul.

Acest cuvios Roman, fiind cilician de neam din cetatea Rosos s-a nevoit pentru fapta bună în Antiohia. Căci făcându-și o căscioară în afară de zidurile cetății, la o margine, se nevoia sihăstrește fără a întrebuița foc și fără a avea lumină de lumânare. Hrană avea pâine și sare; băutură, apă de izvor; avea haină de peri de capră; și părul lung ajungea până la picioare. Și mult dar i s-a dat lui de la Dumnezeu: că a vindecat multe boli grele, și multe femei sterpe prin rugăciunile lui au dobândit prunci. Și astfel bine nevoindu-se a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Marcel episcopul Siciliei, Filagriu episcopul Ciprului și Pangratiu episcopul Tavromeniei.

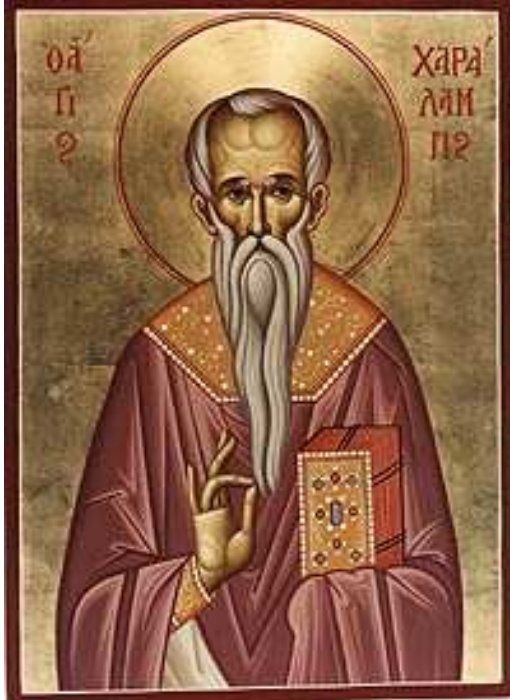
Acești sfinți au fost câteșitrei ucenici ai sfântului apostol Petru. Și încă de pe când umbla Hristos cu trupul pe pământ și făcea minuni, Marcel auzind, s-a dus de la Antiohia la Ierusalim, împreună cu Pangratiu, ca să-L vadă. Pangratiu de atunci făcându-se cunoscut sfântului Petru, după înălțarea lui Hristos, i-a urmat lui Petru și, fiind făcut de acesta episcop al Tavromeniei și slujitor al lui Hristos, a fost omorât pe ascuns de eleni. Iar Marcel, fiind hirotonisit de asemenea episcop al Siciliei și pe mulți din necredincioși întorcându-i către Domnul, s-a săvârșit din viață. Tot astfel și Filagriu, ajungând arhieru la Cipru, și învățând și acolo în numele lui Hristos și multe chinuri suferind pentru adevărata credință, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Petru Damaschin, care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

10 Februarie

În această lună, ziua a zecea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Haralambie, și a celor ce au crezut și s-au săvârșit împreună cu el: Porfiriu și Vaptos, care s-au săvârșit de sabie, și sfințele trei femei mucenițe care s-au omorât de sabie pentru că au crezut în Hristos, prin sfântul Haralambie.

Sfântul Mucenic Haralambie, Episcopul Magnesiei, împreună cu martirii Porfirie și Vaptos și cele Trei Mucenițe au suferit în anul 202.

Sf. Haralambie, Episcopul Magnesiei (Asia Mica) a răspândit cu succes credința în Mântuitorul Hristos, călăuzindu-i pe oameni pe calea mântuirii. Vestea despre practicile lui Haralambie a ajuns la urechile ighemonului Lucian și a comandantului de armată Luchie, care l-au arestat pe sfânt și l-au adus în fața judecății, unde el și-a mărturisit credința în Hristos, refuzând închinarea la idoli.

În ciuda vârstei înaintate (sfântul avea 113 ani), aceștia l-au supus la torturi inimaginabile. I-au rupt carnea cu cârlige de fier și l-au jupuit de piele, timp în care sfântul

le mulțumea tortionarilor săi, spunând: "Vă mulțumesc, fraților, că mi-ați reînnoit sufletul care dorește să se unească cu veșnicia!"

Văzând că sfântul rabdă durerile fără să scoată vreun cuvânt rău, doi soldați, Porfirie și Vaptos au crezut în Hristos și au fost omorâți prin tăierea capului cu sabia. La fel, alte trei femei care au văzut puterea sfântului de a îndura chinurile, l-au lăudat pe Hristos și au fost imediat martirizate.

Luchie a turbat de mânie la vederea celor întâmplare și a apucat el instrumentele de tortură, începând să-l rănească pe sfântul martir, când deodată mâinile i-au căzut ca secerate de sabie, rămânându-i atârinate de corpul sfântului. Apoi guvernatorul l-a scuipat în față pe sfânt și gura i s-a întors la ceafă.

Luchie l-a implorat pe sfânt să-l salveze cu rugăciunile sale și să se milostivească de el, iar martirul în bunătatea sa s-a rugat pentru cei doi și s-au vindecat pe loc. La vederea acestor minuni, mulți din cei prezenți au trecut la creștinism, printre care și Luchie, care a căzut la picioarele sfântului episcop și l-a rugat să-l boteze.

Luchie i-a spus despre cele întâmplare împăratului Septimiu Sever (193-211), care se afla atunci în Antiohia (vestul Asiei Mici). Împăratul a ordonat să fie adus Sf. Haralambie la el în Antiohia. Soldații i-au legat barba în jurul gâtului și l-au tras de ea pe drum. Apoi i-au înfipt un piron de fier în trup dar împăratul nu s-a mulțumit și le-a cerut să-l chinuie și mai mult, arzându-l încetul cu încetul. Dar Dumnezeu l-a ocrotit pe sfânt și acesta a rămas nevătămat.

La cererea păgânului împărat, ca să-i dovedească puterea Dumnezeului său, Sf. Haralambie a făcut multe și mari minuni cu harul lui Dumnezeu, înviind din morți

un tânăr și izgonind diavolul dintr-un om chinuit de 35 de ani, astfel încât mulți oameni au crezut în Hristos Mântuitorul. Chiar și fiica împăratului, Galinia, a trecut la creștinism zdrobind cu mâinile ei pe idoli, de două ori la rând, într-un templu păgân. Împăratul a mai dat ordin să-i zdrobească sfântului gura cu pietre și să-i ardă barba dar sfântul a întors flăcările asupra chinuitorilor săi.

Plin de răutate drăcească Septimiu Sever împreună cu un eparh numit Crisp au hulit numele lui Dumnezeu, îndrăznind să-L provoace pe Dumnezeu și să-L cheme să vină pe pământ să-i înfrunte pe ei, cei puternici. Atunci Domnul a dat un cutremur înfricoșător, ridicându-i pe cei doi păgâni în aer și nu i-a lăsat pe pământ până când Sf. Haralambie nu s-a rugat pentru ei. N-a trecut mult și după ce și-a revenit din sperietură, împăratul a dat din nou ordine să-l tortureze pe sfânt.

În cele din urmă, Sf. Haralambie a fost condamnat la tăierea capului cu sabia. În timpul rugăciunii dinainte de moarte, cerurile s-au deschis și sfântul a văzut pe Mântuitorul și pe îngerii săi. Sfântul martir i-a cerut lui Dumnezeu să aibă grijă de locul unde vor rămâne moaștele sale, ca acel loc să nu sufere niciodată de foame sau boli, să aibă prosperitate, pace, abundență de fructe, roade și vin, iar sufletele oamenilor din acel loc să fie mântuite. Domnul i-a promis că o să-i îndeplinească dorințele și s-a ridicat la cer împreună cu sufletul martirului Haralambie. Din mila Domnului, sfântul a murit înainte de a fi executat. Galinia a îngropat trupul martirului cu multă onoare.

În hagiografia și iconografia greacă Sfântul Haralambie este reprezentat ca preot, pe când sursele rusești îl prezintă ca episcop.

Tot în această zi, pomenirea sfințelor mucenițe și fecioare: Enata și Valentina și a mucenicului Pavel.

Dintre aceste două fecioare, Enata era din ținutul Gaza, iar Valentina din Cezareea. Când ighemonul Firmilian sta la judecată, a fost adusă viteaza fecioară Enata, care fiind întrebată dacă se leapădă de Hristos, și ea mărturisind că Hristos este Dumnezeu, a fost chinuită cumplit. Atunci cinstita Valentina și ea fecioară fiind și nesuferind să vadă neomenia și cruzimea celor săvârșite, s-a umplut de îndrăzneală, și când i s-a poruncit ca să aducă jertfă idolilor, căci acolo lângă scaunul de judecată, se găsea un jertfelnic, ea l-a izbit cu picioarele și l-a surpat împreună cu focul ce era pe el. Atunci tiranul mânuindu-se, a chinuit-o cumplit și pe ea. Și încetând a le mai chinui, a hotărât să fie arse în foc. După aceasta a fost adus la pătimire sfântul Pavel. Și după ce a suferit mai multe chinuri și s-a arătat mai presus de patimi, cu harul lui Hristos, a fost osândit la moarte de sabie. Iar el, mulțumind lui Dumnezeu și rugându-se pentru cei de o credință cu el, a primit tăierea cinstului său cap, dându-și duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți părintelui nostru Anastasie, arhiepiscopul Constantinopolului.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Zenon.

Cuviosul părintele nostru Zenon era de neam din Cezareea Capadociei, fiu de părinți bogați și vestiți. Făcea parte dintre ostașii care duceau cu cea mai mare grabă scrisorile împărătești. Dar înțelegând nestatornicia și puținătatea vieții, a lepădat brâul cel ostășesc și a intrat într-o peșteră (căci sunt multe astfel de peșteri în muntele de lângă Antiohia), ca să-și curețe sufletul prin osteneli sihăstrești. Nu avea nici sfeșnic, nici ladă, nici masă, nici așternut. Așternutul lui era o grămăjoară de fân, pusă peste pietre. Drept haină avea o rasă veche;

hrana lui era o pâine pentru două zile; iar apa și-o aducea singur de departe. Prin asemenea osteneți el a dobândit mult har de la Dumnezeu. Astfel, când isaurii au năvălit odată asupra locurilor aceloră, au junghiat pe mulți sihaștri. Dar el numai prin rugăciunea sa, a întunecat vederile aceloră. După aceasta însă nu a mai trăit, căci ostenețile lui au luat sfârșit, mutându-se către cereștile locașuri.

Tot în această zi, pomenirea icoanei preasfintei de Dumnezeu Născătoarei, stăpânei noastre, cea din Areovind.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

11 Februarie

În această lună, ziua a unsprezecea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Vlasie, episcopul Sevastiei.

Sfântul sfințit mucenic Vlasie a trăit pe vremea împăratului Liciniu. Era episcopul Sevastiei și locuia într-una din peșterile muntelui. Fiarele sălbatice se îmblânziseră prin binecuvântarea sfântului, încât se apropiau cu toate de mâinile lui. Pentru că se pricepea și la meșteșugul doctoricesc, făcea multe tămăduiri, primind de la Dumnezeu darul de a face minuni. Fiind însă prins, a fost adus la ighemonul Agricolau și mărturisind înaintea lui numele lui Hristos, a fost chinuit cumplit și apoi a fost închis în temniță. Și cum șapte femei mergeau pe urmele lui, li s-au tăiat capetele, fiindcă și ele au mărturisit că Hristos este Dumnezeu adevărat. Pe sfântul Vlasie l-au aruncat apoi în adâncul unui lac ce se afla acolo, de unde, prin dumnezeieștii îngerii, a fost scos la uscat nevătămat. Pentru aceasta i s-a tăiat capul, împreună cu doi prunci ce erau în temniță cu el. Se zice că el a fost

acela ce fusese pus epitrop de marele mucenic Eustratiu, în timpul pătimirii sale mucenicești. Acest lucru s-a găsit zugrăvit pe o veche țesătură, unde sfântul Vlasie este înfățișat stând în mijlocul a cinci mucenici, lângă sfântul Eustratiu și primind din mâinile lui cartea rânduielii lui ca epitrop. Pomenirea lui se face în bisericuța ridicată în cinstea muceniei sale, care se găsește aproape de biserica sfântului Filip, în Meltiada.

Tot în această zi, pomenirea sfinților doi prunci care au pățimit împreună cu sfântul Vlasie și a celor șapte femei, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, aflarea moaștelor sfântului prooroc Zaharia, tatăl sfântului Ioan Botezătorul

Tot în această zi, pomenirea împărătesei Teodora, sprijinitoarea Ortodoxiei.

Teodora a fost soția împăratului Teofil, sfărâmtorul de icoane, dar ea nu a fost ca bărbatul ei eretică, ci ortodoxă. Teofil izgonise pe sfântul Metodie, patriarhul Constantinopolului și în locul lui pusese pe un oarecare Ioan Lecanomatul, și arsese sfintele icoane. Dar Teodora cu toate că pe față nu cuteza să se închine sfintelor icoane, le avea totuși ascunse în cămara așternutului ei, și în toate nopțile făcea rugăciuni către Dumnezeu ca să facă milă și să se îndure de ortodocși. Ea a născut un fiu Mihail, pe care l-a învățat credința ortodoxă.

După moartea bărbatului ei, a chemat din exil pe sfântul Metodiu și a adunat sfântul sinod, care a anatemizat pe sfărâmătorii de icoane, pe Ioan I-a scos din scaun și a readus în Biserică sfintele icoane. După aceea a răposat lăsând împșrăția fiului ei Mihail.

Tot în această zi, sfântul noul mucenic Gheorghe robul, care a suferit mucenicia prin foc în cetatea Sofia, la anul 1515.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

12 Februarie

În această lună, ziua a douăsprezecea, pomenirea celui între sfinți părintele nostru Meletie, arhiepiscopul Antiohiei celei mari.

Pentru bunătatea cea desăvârșită și dragostea curată ce avea către Hristos, sfântul Meletie, era foarte iubit de mulți. Astfel chiar de la începutul activității sale, când intră în cetate, în ziua hirotoniei sale, mânați fiind oamenii de dragostea ce aveau către dânsul, îl chemau pe la casele lor, socotind că acestea se vor sfinți chiar și numai prin intrarea lui. Dar nici nu împlinise treizeci de zile în cetate, că a și fost izgonit de către vrăjmașii adevărului, care cu îngăduința lui Dumnezeu au înduplecat pe împărat la aceasta. Iar după această izgonire, întorcându-se, a stat mai bine de doi ani la Constantinopol. Și iarăși în urma unor scrisori împărătești a fost poftit să meargă tocmai în Tracia. Acolo s-au adunat și alți episcopi din multe părți ale lumii, chemați fiind și ei cu scrisori împărătești, că

începeau Bisericile lui Dumnezeu să dobândească pacea și liniștea, mântuindu-se de iarna cea îndelungată a prigoanei. Atunci deci, arătându-se acolo marele Meletie, care era cinstit în chip deosebit de toți, și-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu, adormind în pace, în pământ străin. Pe acest fericit și dumnezeiescul Ioan Gură de Aur și Grigorie al Nissei, l-au cinstit cu cuvinte de laudă.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei Maria, care și-a schimbat numele în Marin.

Această cuvioasă schimbând hainele femeiești, s-a îmbrăcat bărbătește și în loc de Maria s-a numit pe sine Marin. Și intrând în mănăstire împreună cu tatăl ei cel după trup, care se numea Eugeniu, s-a tuns monah, și slujea împreună cu monahii cei mai tineri, fără să se cunoască nicidecum că este femeie. Odată, găzduind la o casă de oameni, împreună cu alți frați a fost pârâtă că a stricat fecioria fiicei găzduitorului. Ea a primit cu mulțumire clevetirea aceea și ocara și a mărturisit că făcuse păcatul, pe care de fapt nu-l făcuse. Pentru aceea a fost izgonită din mănăstire și timp de trei ani s-a necăjit, fericita, hrănind pruncul acela pe care nu-l născuse ea. Când, mai târziu, a fost primită din nou în mănăstire, avea cu sine și pruncul acela din desfrânare, care era de parte bărbătească. Dar adevărul nu a întârziat să se arate. Căci murind, s-a cunoscut că era femeie. Iar fiica găzduitorului aceleia, care clevetise pe cuvioasa, a fost chinuită de un demon rău, și silită în cele din urmă să mărturisească, cum că a fost stricată de un ostaș și de aceea igumenul și monahii care mai înainte numeau pe cuvioasa Maria ticăloasă, atunci au numit-o fericită și de multă cinstire au învrednicit-o.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru Antonie, arhiepiscopul Constantinopolului.

Acest sfânt, trăgându-se după tată din Asia, iar după mamă din Europa, a avut ca a treia patrie cetatea Constantinopol, care l-a îmbrățișat, l-a hrănit, l-a văzut dezbrăcându-se de scutecele maicii sale și crescând în vârstă, l-a învățat Sfintele Scripturi, iar în urmă l-a câștigat și păstor al ei. Când a îmbrățișat viața monahală și a dat dovadă de multă bărbăție în aducerea la îndeplinire a acestei filozofii practice, împotriva voinței lui a fost hirotonit preot și făcut igumen al mănăstirii. De atunci înainte el a urmărit cu și mai multă râvnă privegherea, postul și stăruința în rugăciune, încât a făcut și pe tatăl său să îmbrace haina monahală. Și astfel luând prilej, săvârșea milostenia cu amândouă mâinile, după cum zice proverbul. Odată, pe când sfântul trecea printr-un loc strâmt și împărțea milostenie, i s-a arătat cineva care ținea în mâini o mare legătură plină cu galbeni și care i-a zis: ia aceasta și să o cheltuești cu săracii. Și mâna aceluia se vedea ținând galbenii, iar la față era cu neputință de văzut cel ce îi întindea legătura cu bani. Cu acest fel de bunătăți era îmbogățit acest minunat părinte. Pentru aceasta venind vremea când se căuta arhiereu pentru cetatea cea împărătească, prin hotărârea sfântului sinod și a împăratului, sfântul Antonie a fost hirotonit patriarh al Constantinopolului. După aceea, ca și cum ar fi fost întraripat de puterea Duhului Sfânt, cu toate că trupul îi era bătrân, vizita toate bisericile orașului, cu toată râvna și cu rugăciuni împlânzea pe Bunul Dumnezeu; ajuta bisericile ce erau dărăpănate de vechime; da cu îmbelșugare cele de nevoie clericilor și anaghoștilor celor lipsiți și mângâia multe mii de săraci, cu dare de grâu și cu milostenii. Și astfel făcându-se pricinuitor multora de mult bine și minuni prea mari săvârșind, la adânci bătrâneți, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Satornic și Plutin, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Hristea grădinarul, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1748, și a murit de sabie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

13 Februarie

În această lună, ziua a treisprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Martinian.

Preacuviosul Martinian a fost din Cezareea Palestinei și a început sihăstrească trăire pe când era în vârstă de optsprezece ani, petrecând prin pustii și prin munți. Și plinind în sihăstrie douăzeci și cinci de ani, printre alte multe ispite a fost supus și la această ispită a celui viclean: o femeie desfrânată, îmbrăcându-se în haine de om sărac, a venit la muntele acela unde se găsea sfântul; și dacă a înserat, a început a plânge, ca și cum adică s-ar fi rătăcit și s-ar fi temut să nu o mănânce fiarele, dacă ar rămâne afară. Deci se ruga de sfânt să o primească înăuntru în chilie și să nu o lase să fie mâncată de fiare. Iar el văzând că nu este cu puțință a o lăsa afară, a primit-o înăuntru, și el se duse în chilia cea mai ascunsă a lui. Iar dimineața, văzând-o cuviosul schimbată la înfățișare (căci purta acum îmbrăcăminte femeiască frumoasă, cu care se împodobise peste noapte), a întrebat-o cine este și pentru ce a venit acolo. Dar ea, fără de rușine, a zis: pentru tine! Și defăimând viața sihăstrească, și adăugând că toți dreptii cei de sub Lege s-au bucurat de petrecerea laolaltă cu femeile, îl îndemna să se apropie de ea. Cuviosul puțin câte puțin îndemnându-se și subjugat fiind, era gata să cadă în păcat; dar gândindu-se în ce chip ar putea rămâne ascunsă fapta aceasta dacă ar săvârși-o, mai înainte de a cădea în păcat, a fost tras înapoi de la cădere, prin dumnezeiescul har. Și, aprinzând multe găteje, a sărit în mijlocul focului, dojenindu-se și zicându-și: de vei putea să rabzi, Martiniane, focul gheenei, lăsându-te în voia poftii rușinoase, supune-te femeii. Și așa arzându-se pe sine și smerind sălbăticia trupului, pe femeia, care se înțeleptise văzând acestea, a trimis-o la mănăstire. Iar el, vindecându-se de rănilor focului și fiind dus cu barca de un corăbier, a ajuns la o stâncă din mare, care era depărtată de uscat cale de o zi, și a locuit zece ani acolo, fiind hrănit de acel corăbier. Și iarăși a plecat și de acolo, pentru că o fată scăpată pe o scândură dintr-un naufragiu a ajuns până la stânca pe care se găsea el. Cuviosul scoțând-o din mare, a plecat de acolo zicând că nu poate sta laolaltă iarba uscată cu focul. Și sărind în mare, cu ajutorul unor delfini, care l-au luat pe spate, a ajuns la uscat. De acolo a trecut prin mai multe cetăți zicând: fugi Martiniane, ca nu cumva iarăși să te ajungă ispita (căci așa hotărâse să-și petreacă și cealaltă rămășiță a vieții), a sosit la Atena. Și aici a adormit în Domnul, învrednicindu-se a fi îngropat cu mare cinste de episcopul locului și de tot poporul. Iar despre cele două femei, se zice că: cea dintâi s-a dus la mănăstire și trăind acolo în curăție, s-a învrednicit de a face minuni; iar cea de a doua, a rămas pe acea stâncă din mare până la sfârșitul vieții, îmbrăcată cu hainele bărbătești, pe care i le-a dat corăbierul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților apostoli și mucenici Achila și Priscila.

Sfântul Achila era cizmar de meserie, și auzind de sfântul apostol Pavel, s-a dus la el, împreună cu soția sa Priscila. Și fiind botezați amândoi de dânsul, au rămas pe lângă el slujindu-l și urmându-l prin toate orașele și satele și împreună primejduindu-se în toate ispitele. Și atât i-a iubit pe ei marele apostol Pavel, pentru bunătatea lor, și pentru credința cea întru Hristos, încât și pomenește de ei în epistolele sale. Deci astfel bineplăcând lui Hristos și apostolului, și multe minuni săvârșind, mai în urmă au fost prinși de necredincioși și li s-au tăiat capetele. Și așa mutându-se din cele de pe pământ, locuiesc în ceruri.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Evloghie, arhiepiscopul Alexandriei.

Acest sfânt a trăit pe vremea împărăției lui Iraclie, și a fost arhiepiscop al Alexandriei, înainte de sfântul Ioan cel milostiv. El a făcut multe minuni, printre care și pe aceasta: preacuviosul papă Leon, scriind pentru Sinodul din Calcedon Epistola ortodoxiei, iar cuviosul Evloghie citind-o, nu numai că a lăudat-o și a primit-o, ci și tuturor a propovăduit-o. Dumnezeu vrând să-i mângâie pe amândoi, a trimis înger în chipul arhidiaconului lui Leon, mulțumind sfântului Evloghie că a primit arătata epistolă. Iar Evloghie vorbea cu îngerul lui Dumnezeu, ca și cu un om, socotindu-l că este diaconul papii. Și după ce îngerul s-a făcut nevăzut de la el, acesta mulțumind și mai mult lui Dumnezeu pentru minune, în mâinile Sale și-a dat sufletul.

Tot în această zi, pomenirea a doi sfinți: un tată și un fiu, care, fiind răstigniți pe cruce, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Simeon, ctitorul Mănăstirii Hilandar din Athos, care a trăit pe la anii 1190, și care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

14 Februarie

În această lună, ziua a paisprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Auxențiu, cel din munte.

Cuviosul Auxențiu a trăit pe vremea împărăției lui Teodosie cel Mic, și se trăgea cu neamul din Răsărit. Era om învățat și îmbrățișând viața monahală s-a suit pe muntele ce se găsește în fața Oxiei; era răbdător foarte în nevoințe, având credința cât se poate de dreaptă. A înfruntat puternic păgânătatea ereticilor Eutihie și Nestorie. Și primind hotărârile sinodului al patrulea de la Calcedon, a ajuns vrednic de cinste înaintea împăraților și a tuturor celor ce veneau în legătură cu el, luminat la față cu darul cel dumnezeiesc, și revărsa în toate zilele izvoare de minuni și de tămăduiri celor ce veneau la dânsul. Și adormind în pace, a fost așezat în sfânta biserică zidită de dânsul.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Maron.

Cuviosul acesta îmbrățișând viața sub cerul liber, s-a dus pe vârful unui munte ce era cinstit în chip deosebit de elinii cei vechi; și aflând acolo un templu al demonilor, zidit de aceia, l-a sfințit lui Dumnezeu și a locuit acolo, făcându-și un mic cort sub care numai arareori intra. Fericitul viețuia cu mari osteneli, dar nemulțumindu-se cu acestea, altele și mai mari a aflat. Iar Dătătorul de plată, Dumnezeu, după măsura ostenelilor lui, i-a dat și măsura darului Său. Căci se puteau vedea boli stingându-se la rugăciunea lui, cutremur contenind și demoni izgoniți cu singură rugăciunea lui. El a făcut multe mănăstiri, pe mulți prin nevoințe aducându-i la Dumnezeu. În felul acesta sârguindu-se spre dumnezeiasca lucrare și vindecând sufletele împreună cu trupurile, după o scurtă boală, s-a mutat din viață la pace.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Avraam.

Acest cuvios a trăit pe vremea lui Teodosie cel Mare și era din cetatea Cirului în care s-a născut, a crescut și a adunat bogăția petrecerii și bunătății sihăstrești. Căci cu atâta priveghere și stare de toată noaptea și cu postire și-a omorât trupul său, încât a rămas mulți ani nemișcat, neputând umbla. Aflând că lângă muntele Libanului era un loc plin de idoli, s-a dus acolo și, luând o casă cu chirie, s-a odihnit mai întâi trei zile, iar în a patra zi a ieșit liniștit. Și fiind prins de închinătorii la idoli de acolo, a fost îngropat în țărână; apoi i s-a poruncit să fugă departe de-a colo. Dar, întâmplându-se că au venit atunci cei ce strângeau dajdia, care o băteau fără de milă pe locuitori cerându-le împărăteștile dări, sfântul milostivindu-se, a plătit acele dări la cei ce le strângeau, și apoi a scăpat de bătaie pe chinătorii săi. Văzând aceasta, toți se minunau de iubirea de oameni a cuviosului. Deci din asemenea pricină făcându-se creștini, îndată au zidit și biserică și l-au silit pe el să le fie preot; iar cuviosul făcându-se preot, a șezut acolo trei ani și bine povățuindu-i pe ei către buna cinstire de Dumnezeu și întărindu-i, iarăși s-a întors la chilia sa, lăsându-le în locul său un alt preot. Cu acest fel de bune și lui Dumnezeu plăcute fapte strălucind cuviosul a ajuns episcop al Careei, o cetate în Palestina, plină de idoli. Ducându-se acolo cu nenumărate osteneli, și cu de Dumnezeu insuflate învățături, a întors pe locuitori la buna cinstire de Dumnezeu în scurtă vreme și i-a adus Domnului, prin faptă mai întâi învățându-i. Iar împăratul Teodosie, încunoștiințat de cele despre el, l-a chemat la Constantinopol. Deci ducându-se acolo, și puțină vreme viețuind, și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Iar trupul său, preabinecredinciosul împărat Teodosie, cu mare cinste l-a trimis în cetatea Careei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Filimon, episcopul Gazei.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului noul mucenic Gheorghe croitorul, Metilineanul, care a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1693.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

15 Februarie

În această lună, ziua a cincisprezecea, pomenirea sfântului apostol Onisim, ucenicul sfântului apostol Pavel.

Acest sfânt a fost sluga lui Filimon romanul, căruia fericitul Pavel apostolul i-a scris o epistolă. Onisim făcându-se ucenic și slugă apostolului, după săvârșirea din viață a apostolului, a fost prins și adus înaintea lui Tertul, eparhul Romei, care l-a trimis la Puteoli. Și venind acolo Tertul și aflând pe Onisim stând tare în credința lui Hristos, întâi l-a bătut cumplit cu toiege, iar după aceea i-a sfărâmat fluierile picioarelor; și astfel l-a scos din viața aceasta deșartă.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Maior, care, bătut fiind, s-a săvârșit.

Acest mucenic a trăit pe vremea împăraților Maximilian și Dioclețian și a fost ostaș în ceata numită a mavrilor. Dar pe când se afla în cetatea Gazei a fost pârât la ighemonul de acolo că este creștin. Înfățișându-se la judecată, și mărturisind pe Hristos Dumnezeuul său, a fost bătut fără de milă șapte zile atât de cumplit, încât treizeci și șase de ostași se schimbau bătându-l. Iar sângele din trupul său curgea ca un pârâu, încât a înroșit pământul de acolo. Deci vitejește pătimind mucenicul lui Hristos niște chinuri atât de mari, din ostășească rânduială de pe pământ, a mers după cuvintele lui David, în rânduiala ostășească din cer, dându-și sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea părintelui nostru Eusebiu.

De unde a fost și din ce părinți s-a născut acest cuvios, istoria sa nu arată. Numai aceasta se știe despre el: că prin sihăstreștile sale osteneli a câștigat cerul ca patrie. Astfel, mai întâi s-a dus la o mănăstire unde s-a făcut monah. Apoi s-a suit în vârful unui munte, și acolo și-a făcut o mică îngrăditură de pietre, înăuntrul căreia se nevoia fericitul fără acoperământ sau umbră. Avea o haină de piele, iar hrana lui era năut și bob muiat; câte odată mânca și smochine uscate. Dar atât de tare s-a nevoit din început până la sfârșit, încât și după de a ajuns la adânci bătrâneți și i-au căzut aproape toți dinții, nu și-a schimbat nici hrana, nici locuința, ci vitejește suferea suflările vânturilor celor potrivnice, având fața zbârcită și carnea trupului uscată, încât nici brâul nu putea sta pe mijlocul lui, ci cădea jos, de vreme ce carnea de sub mijlocul său era topită, ca și oasele, despre amândouă părțile mijlocului. Și fiindcă veneau mulți la el și-i tulburau liniștea, s-a dus la o sihăstrie ce era aproape și făcându-și o îngrăditură, în unghiul zidului, se nevoia acolo după obișnuita sa nevoie. Se mai spune despre el că toate cele șapte săptămâni ale marelui Post mânca numai cincisprezece smochine uscate, deși era chinuit de o nespusă boală. Cu asemenea osteneli a viețuit peste nouăzeci de ani și apoi s-a mutat către Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

16 Februarie

În această lună, ziua a șaisprezecea, pomenirea sfinților mucenici: Pamfil, Valent, Pavel, Seleuc, Porfiriu, Iulian, Teodul, Ilie, Ieremia, Isaia, Samuil și Daniil.

Acești măreți mucenici, în anul al șaselea al prigoanei lui Dioclețian împotriva creștinilor, au fost aduși la mucenicie, din multe cetăți și din felurite chipuri de viață, de meșteșuguri și de dregătorii, uniți fiind însă numai prin credința lui Hristos. Și fuseseră prinși în acest chip: vrând să treacă prin porțile Cezareei și întrebându-i păzitorii care erau la porți, cine sunt și din ce loc vin, ei au răspuns că sunt creștini, și că patria lor este Ierusalimul cel de sus. Drept aceea au fost prinși și duși înaintea ighemonului cu toții: Ilie, Ieremia, Isaia, Samuil și Daniil; după multe chinuri au primit condamnarea la moarte prin sabie. O dată cu ei au fost tăiați și Pamfil, Seleuc, Valent și Pavel; iar Porfiriu cerând trupul lui Pamfil, stăpânul său, a fost prins și băgat în foc; asemenea și Iulian, îmbrățișând trupurile sfinților și sărutându-le, a fost băgat și el în foc; iar Teodul, fiind răstignit pe un lemn, și-a săvârșit în acest chip mucenicia sa.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici cei din Martiropole, și a preacuviosului Maruta, cel ce a făcut cetatea pe numele mucenicilor.

Acest cuvios Maruta a fost episcop. El a fost trimis de împăratul Teodosie, sol către împăratul perșilor. Pentru prisosul bunătății sale, de mare cinste învrednicindu-se la perși, mai vârtos și din aceea că a izbăvit pe fiica împăratului ce era ținută de un duh viclean, a cerut moaștele sfinților ce suferiseră mucenicia în Persia. Și zidind cetate în numele lor, a pus moaștele într-însa; iar după câțiva ani de la aceasta, a adormit și el în ziua în care se făcea pomenirea sfințirii cetății acesteia. Pentru aceasta și prăznuirea sa se face împreună cu mucenicii.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Flavian.

Acest cuvios părinte al nostru Flavian, ducându-se pe vârful unui munte și făcându-și o chilioară, s-a închis într-însa. Și a petrecut acolo șaiszeci de ani, fără să vorbească cu cineva și fără să fie văzut de cineva; și plecându-și cugetul în inima sa, gândea la Dumnezeu și de la El lua toată mângâierea, după proorocia ce zice: "Dasfătează-te în Domnul, și-ți va da ție cererile inimii tale". Printr-o deschizătură mică într-unul din pereții chiliei sale scotea afară mâna și primea hrana ce i se aducea; însă ca să nu fie văzut de cei din afară, locul pe unde scotea mâna afară era săpat ca un arc de cerc. Hrana lui era legumele muiate, pe care le mânca o dată pe săptămână. În asemenea chip viețuind fericitul, toți cei șaiszeci de ani nu și-a schimbat nicidecum hrana, nici această înaltă petrecere a sa. Prin aceasta s-a îmbogățit de la Dumnezeu cu darul minunilor și al tămăduirilor. Astfel petrecându-și viața sa fericitul, a schimbat această vremelnică viață plină de osteneli cu viața veșnică și fericită, întru care acum se veselește.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Flavian, patriarhul Constantinopolului.

Acest sfânt a fost preot al sfintei Biserici din Constantinopol; și pentru multa sa înfrânare și îmbunătățită petrecere, cu voința lui Dumnezeu și cu alegerea împăratului, a Senatului și a Sfântului Sinod a fost hirotonit patriarh al acestei Biserici. Iar prin îngăduința lui Dumnezeu, a fost scos de ereticul Dioscor și cei de

un cuget cu el, după ce ținuse patriarhia un an și zece luni și a fost trimis în surghiun. Și multe chinuri suferind pentru credința ortodoxă și căzând în boală, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului cuvios și mucenic Romano cel din Carpenisia, care mărturisind în Constantinopol, la anul 1694, prin sabie s-a săvârșit.

Acest sfânt neomartir a fost ucenic al Sfântului Acachie Kavsokalivitul, iar viața lui este scrisă pe larg în Viața cuviosului Părintelui nostru Acachie Kasokalivitul și Athonitul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

17 Februarie

În această lună, ziua a șaptesprezecea, pomenirea sfântului marelui mucenic Teodor Tiron.

Acest sfânt mucenic a trăit pe vremea împăraților Maximian și Maximin și era de fel din mitropolia Amasiei, din satul ce se cheamă Himialon. Fiind încorporat de curând în oastea tironilor și făcând parte din ceata prepozitului Vringa, a fost chemat de acesta la cercetare și a mărturisit că Hristos este Dumnezeu, batjocorind idolii elinilor ca pe niște statui neînsuflețite și lucruri făcute de mâinile omenești. Dându-i-se vreme să se gândească mai bine, el nu a cheltuit aceea vreme în nelucrare, ci a săvârșit o faptă cât se poate de mare. A ars cu foc statuia aceleia pe care elinii o socoteau mama idolilor. Drept aceea, fiind prins și mărturisind că el singur a fost cel care a dat foc statuii, a fost chinuit în felurite chipuri; și fiind băgat într-un cuptor aprins și-a primit sfârșitul acolo. Și se face pomenirea lui în sfânta sa mănăstire ce este

în Torachia, în sâmbăta dintâi a Postului Mare, când a săvârșit el o minune deosebită și a izbăvit poporul ortodox de mâncarea din animalele junghiate idolilor.

Minunea colivei, săvârșită de Sf. Teodor Tiron

La 50 de ani după moartea Sfântului Teodor, împăratul Iulian Apostatul (361-363), dorind să-i batjocorească pe creștini, a dat ordin guvernatorului orașului Constantinopol să stropească toate proviziile din piețele de alimente cu sângele jertfit idolilor, în prima săptămână a Postului Mare. Sf. Teodor, apărându-i în vis Arhiepiscopului Eudoxie, i-a poruncit acestuia să-i anunțe pe creștini să nu cumpere nimeni nimic din piață, ci mai degrabă să mănânce grâu fiert cu miere (coliva).

În amintirea acestei întâmplări minunate, biserica ortodoxă sărbătorește anual pe Sf. Mare Mucenic Teodor Tiron, în prima sâmbătă a Postului Mare. Vinerea seara, la Sfânta Liturghie a Darurilor Înainte Sfințite, după rugăciunea din amvon, se cântă Canonul Sf. Mare Mucenic Teodor, compus de Sf. Ioan al Damascului.

După aceasta, se sfințește coliva și se împarte credincioșilor. Această sărbătoare a Sf. Mare Mucenic Teodor în prima sâmbătă a Postului Mare, a fost rânduită pe vremea Patriarhul Nectarie al Constantinopolului (381-397).

Tot în această zi, pomenirea sfintei Mariamna, sora sfântului Filip apostolul.

După înălțarea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, sfântul Filip găsindu-se la Ierapole cu Vartolomeu și Mariamna, sora lui, pentru că propovăduiau acolo cuvântul lui Hristos, a fost spânzurat. Și în timp ce se săvârșea, a rugat pe

Dumnezeu, și antipatru și poporul ce era sub ascultarea lui au fost scufundați în pământ. Iar ceilalți, temându-se, s-au rugat de sfântul Vartolomeu și de sfânta Mariamna, care și ei se găseau spânzurați, ca să nu fie scufundați și ei. Atunci sfântul Vartolomeu și Mariamna s-au rugat sfântului Filip și nu i-a mai prăpădit, ci încă pe cei ce erau scufundați i-a scos afară. Iar pe antipatru și pe Ehidna, femeia lui, i-au lăsat dedesubt. Atunci Vartolomeu și Mariamna au fost sloboziți. Vartolomeu s-a dus de aici în India, unde fiind răstignit și-a dat sfârșitul; iar Mariamna, mergând la Licaonia a propovăduit acolo cuvântul lui Hristos și făcând pe mulți să se boteze, s-a săvârșit în pace.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Auxiviu (sau Auxiniu), episcopul Solonului din Cipru.

Sf. Auxiviu s-a născut la Roma, într-o familie înstărită. A crescut împreună cu fratele său Tempstagoras și de mic și-a dezvăluit talentele remarcabile, studiind foarte ușor științele antice în școlile din Roma. Dar părinții săi doreau ca fiul lor să se căsătorească. Auzind acestea, tânărul a fugit de-acasă mergând spre est.

Când a ajuns în Cipru, s-a stabilit la Limnits, nu departe de orașul Soli, unde, prin mila Domnului sfântul i-a întâlnit pe Sfântul Apostol și Evanghelist Marcu (prăznuit în zilele de 27 septembrie, 30 octombrie, 4 ianuarie și 25 aprilie), care propovăduia Cuvântul lui Dumnezeu Cipru. Sf. Marcu l-a numit pe Auxiviu episcop în Soli, iar el s-a îndreptat spre Alexandria pentru a duce mai departe învățăturile creștine.

Sf. Auxiviu s-a dus spre porțile de vest ale orașului și s-a stabilit lângă templul păgân al lui Zeus. Încetul cu încetul a reușit să-i convertească la creștinism, atât pe preotul păgân local cât și pe alți închinători la idoli de acolo. Odată, Sf. Iraclid (prăznuit în 17 septembrie) a venit la Sf. Auxiviu. Acesta fusese sfințit episcop în Cipru mai înainte de către Sf. Marcu și venise să se consulte cu Sf. Auxiviu cum să propovăduiască Evanghelia lui Hristos.

Într-o zi, Sf. Auxiviu se afla într-o piață unde a început să vorbească oamenilor despre Hristos. Mulți văzând semnele și minunile pe care le făcea sfântul, credeau în Hristos. Printre cei convertiți, cei mai mulți erau țărani din satele învecinate. Un bărbat numit Auxiniu a rămas cu sfântul și l-a slujit până la sfârșitul vieții sale.

După un timp, fratele Sfântului Auxiviu, Tempstagoras, a venit la Roma, unde a fost creștinat împreună cu soția, a devenit preot și a slujit într-una din bisericile de-acolo. Sf. Auxiniu și-a călăuzit dioceza timp de 50 de ani și a murit în pace în anul 102, lăsându-l pe discipolul său Auxiniu în scaunul episcopal.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teostirict.

Tot în această zi, aflarea sfintelor moaște ale sfântului Mina Calicheladul (adică cel cu bun glas).

Pe vremea iubitorului de Dumnezeu împărat Marcian, fericitul Mina s-a arătat într-o noapte unui om cu numele Filomat, care făcea parte din școala așa-zisă a canașilor, spunându-i că el este Mina Calicheladul, cel ascuns sub pământ, spre partea mării, unde se afla marginea cetății, și i-a arătat chiar cu degetul lui, unde era locul acela. Deci, iubitorul de Dumnezeu Filomat, sculându-se mai de dimineață ca de obicei, a spus cu de-amănuntul visul prietenului său Marian Numeriu, și acesta l-a spus împăratului, care îndată a trimis ostași la locul arătat. Aceștia săpând în grabă, au aflat un sicriu de fier înlăuntru căruia erau moaștele

sfântului; iar pe sicriu erau și litere scrise, arătând anii de când s-au pus acolo sfintele moaște. Și socotind anii, au aflat că trecuseră de atunci patru sute de ani. Pentru aceasta tot poporul a slăvit pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Salaman.

Acest cuvios era de fel din cetatea Persana, care se afla la apus de râul Eufrat, fiind așezată chiar pe țărmul râului. Îmbrățișând viața monahală și găsind o căsuță într-un sat, care se afla pe malul celălalt al râului, sfântul s-a zidit de viu în ea, nelăsând nici ușă nici fereastră. O singură dată pe an săpând pe sub pământ o mică deschizătură, primea pe acolo hrană. Nu a vorbit niciodată cu vreun om, ci trăia numai lui Dumnezeu și sieși. Cei din cetatea din care se trăgea cuviosul, trecând râul în timpul nopții, l-au luat cu ei în cetate, fără ca el să se împotrivescă dar fără să meargă cu plăcere. După câteva zile însă, cei din satul de peste râu, trecând și ei râul în timpul nopții, l-au luat cu ei fără să se împotrivescă, dar nici să meargă de bunăvoie. Iar episcopul cetății în care l-au adus, voind să-i dea darul preoției și dărâmând o parte din căsuța în care cuviosul stătea zidit, a intrat înăuntru. După ce l-a hirotonit preot și sfântul nu a rostit nimic, nici nu a dat vreun răspuns la întrebările lui, a plecat, poruncind să fie zidit din nou zidul căsuței care fusese dărâmat. Deci, cuviosul Salaman trăind în toată înfrânarea și sihăstria, în toată cugetarea la cele înalte și în liniște, a bineplăcut lui Dumnezeu și s-a săvârșit în pace, făcându-se izvor de multe minuni după moarte.

Tot în această zi, pomenirea binecredincioșilor și pururea pomeniților împărați Marcian și Pulcheria.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Teodor Vizantiul, care a mărturisit în Melitina, la anul 1795, când prin sugrumare s-a săvârșit.

Sfântul Nou Mucenic Teodor s-a născut în 1774 în Neocorion, lângă Constantinopol, din părinți evlavioși. El a muncit în palatul sultanului și acolo s-a convertit la islamism.

O dată cu izbucnirea unei epidemii de ciumă în Constantinopol, și-a dat seama de gravitatea faptei sale și s-a întors la creștinism. Sf. Teodor a plecat la Kios și apoi, la Militina, unde l-a mărturisit pe Hristos în fața autorităților musulmane, fiind închis, torturat și spânzurat de turci în anul 1795.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

18 Februarie

În această lună, ziua a optsprezecea, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Leon papa al Romei.

Acest părinte al nostru Leon, pentru nespusa lui curăție, Înțelepciune și bunătatea vieții, a fost hirotonit prin Duhul Sfânt episcop al Romei celei vechi. Ducând viață curată și plăcută lui Dumnezeu și păstorind turma lui cu cuvioșie, a nimicit în chip desăvârșit și bârfelile ereticilor, în vremea când s-a întrunit sfântul Sinod Ecumenic al patrulea, la Calcedon, la care au luat parte 630 de părinți. El a scris multe lucruri în legătură cu credința ortodoxă și a înfruntat învățăturile ereticilor, care bârfeau și grăiau despre o singură lucrare și o singură voință întru Hristos Dumnezeu nostru. Deoarece bârfitorii aceia de Dumnezeu, împotrivindu-se adevărului, încercau să strice și să întoarcă dogmele cele insuflate de Dumnezeu dumnezeieștilor părinți, fericitul acesta, plecându-se la rugămintea Sinodului și făcând multe zile post și priveghere și rugăciune stăruitoare către Dumnezeu insuflat fiind de Duhul cel de viață făcător, a alcătuit o lucrare cu privire la cele ce erau discutate atunci, susținând cu putere, îndoita lucrare și cele două voințe în Hristos Dumnezeu nostru, și a trimis-o Sinodului cu o epistolă a sa. Precucuvioșii părinți primind-o au fost mulțumiți și o socoteau ca pe un stâlp al Ortodoxiei. Sfântul Sinod, sprijinindu-se pe ea, s-a ridicat și a stat împotriva ereticilor cu mai multă îndrăzneală, și a biruit meșteșugirile de multe feluri ale lor. Iar minunatul Leon trăind încă multă vreme și strălucind ca un luminător cu faptele sale cele bune, la adânci bătrâneți s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Leon și Parigoriu, care s-au nevoit în Patarele Licie.

Dintre acești doi mucenici, fericitul Parigoriu cu multe feluri de chinuri fiind chinuit, a luat cununa cea nestricăcioasă a muceniei, săvârșindu-se în Hristos. Iar fericitul Leon, rămânând singur, nu suferea despărțirea de mucenicul Parigoriu și fiindcă n-a câștigat și el acea cunună a muceniei, cu amar suspina și se tânguia. Ieșind afară la locul unde erau îngropate moaștele sfântului Parigoriu, lăcrima și i se aprindea inima de dorul muceniei. Pentru aceasta plecând de acolo, s-a dus la locul unde se făcea adunarea închinătorilor de idoli. Și văzând acolo candelile și făclii, care dădeau multă lumină, le-a luat cu mâinile lui și le-a zdrobit; și aruncându-le la pământ, le călca cu picioarele. Fiind prins, a fost adus la stăpânitorul cetății, și fiind cercetat a propovăduit pe Hristos Dumnezeu adevărat. Pentru aceasta a fost bătut tare cu vine de bou. Iar nevoitorul lui Hristos suferea cu atâta bucurie ca și când ar fi pățimit un altul, iar nu el. Și iarăși fiind bătut, a fost târât cu silnicie pe marginea unei văi adânci și prăpăstioase; și îngăduindu-i-se și-a făcut rugăciunea, și și-a dat sufletul lui Dumnezeu. Iar chinuitorii îndată luând cinstitele sale moaște, le-au aruncat de sus în prăpastie, și astfel s-a săvârșit mucenia lui.

Tot în această zi, pomenirea precucuviosului părintelui nostru Agapit, episcopul cetății Sinau, mărturisitorul și făcătorul de minuni.

Acest sfânt a trăit pe vremea lui Dioclețian și Maximian și era de fel din Capadocia, fiu de părinți creștini. Pe când era încă tânăr cu vârsta, s-a dus la mănăstirea de acolo, în care se afla ca la o mie de monahi. De la aceia culegând felurite bunătăți, precum strânge albina din felurite flori, a ajuns un încercat lucrător al poruncilor Domnului, și și-a topit trupul cu postul și cu privegherea și cu înfrânarea de la toate. Pentru aceasta era iubit și admirat de toți. El s-a arătat

folositor în ascultările fraților mănăstirii, și pe toți monahii îi socotea și îi numea stăpâni ai săi. Pentru aceasta s-a învrednicit a lua de la Dumnezeu darul minunilor. El vindeca nu numai bolile oamenilor, ci și ale animalelor.

Împăratul Liciniu, aflând despre el că este tare la trup, l-a luat și fără voie l-a încorporat în oastea lui. Dar sfântul și acolo aflându-se, nu a părăsit nevoițele sale pustnicești; căci și ostășeștile slujbe fără zăbavă le împlinea și obișnuitele pustnicești osteneli urma. Iar în vremea aceea fiind chinuți cumplit pentru credința în Hristos, Victorin și Dorotei, Teodul și Agripa, bunii biruitori mucenici și alții mai mulți, fericitul acesta Agapit a voit să fie și el părtaș cu aceia. Dar aceia săvârșindu-se în Hristos prin sabie, sfântul Agapit, fiind doar rănit de o suliță, a scăpat, poate spre mântuirea mai multora fiind păzit. După ce a murit Liciniu, și cărnele ocârmuirii împărăției romanilor le-a luat marele Constantin, s-a întâmplat următorul lucru.

O slugă vrednică a împăratului a fost cuprins de un duh necurat și chema numele sfântului Agapit. Împăratul a adus pe sfânt la palat și, îndată ce acesta a făcut rugăciune, a izgonit duhul necurat, iar sluga a dobândit vindecare. Sfântul n-a cerut alt dar de la împărat, decât să fie slobozit din oștire și să se ducă la dorita lui liniște, iar împăratul i-a împlinit dorința. Și întorcându-se sfântul la liniștea sa, episcopul cetății Sinau a trimis de l-a chemat la sine și l-a hirotonit preot; și nu după multă vreme, mutându-se episcopul din viață, sfântul Agapit, din voință dumnezeiască și cu alegerea preoților și a întregului popor, a fost făcut episcop al cetății Sinau. Și îndată ce a fost făcut arhieru, sfântul a făcut și mai mari minuni, învrednicindu-se și de dar proorocesc. Dar nu putem să pomenim aici proorocirile și marile faceri de minuni ale sfântului. Deci, bine și în chip plăcut lui Dumnezeu viețuind, și plin de zile făcându-se, s-a odihnit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Piuliu, care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

19 Februarie

În această lună, ziua a nouăsprezecea, pomenirea sfinților apostoli Arhip, Filimon și Apfia.

Aceștia au trăit pe vremea împărăției lui Neron, fiind ucenici al apostolului Pavel. Astfel întâmplându-se serbarea zeiței Artemida în Colose, care este o cetate a Frigiei, și acești apostoli făcând doxologie în biserică, au venit asupra lor slujitorii idolilor; ceilalți credincioși au fugit, iar apostolii au rămas și au fost prinși și duși la ighemonul Androclis. Acela numaidecât a început să-l bată pe Arhip, și nevrând să jertfească idolului ce se numea Min, a fost îngropat până la brâu, și așa l-au ucis cu pietre. Iar sfinții Filimon și Apfia chinuiți fiind cu multe feluri de chinuri, s-au săvârșit și ei mucenicește.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Maxim, Teodot, Isihie și Asclepiodota.

Aceștia stând înaintea ighemonului, și neînțelegând să se lepede de Hristos, la multe chinuri au fost supuși. Dar răbdând chinurile cu bucurie, au fost cu toții loviți cu pietre, târați în niște locuri pline de hățis și la sfârșit s-au săvârșit de sabie.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ravula.

Sfântul părintele nostru Ravula s-a născut în cetatea Samosata și a primit învățătura de la un oarecare Varipsava, care era un bărbat însemnat. Ravula vorbea limba siriană și din vârstă fragedă dând dovadă de viață virtuoasă, s-a făcut monah și, retrăgându-se prin munți și peșteri, petrecea ca marele Ilie și ca marele Ioan Botezătorul. După câțiva ani, ducându-se în Fenicia, împreună cu un alt frate, și strălucind și mai luminat cu faptele bune, fără de vrerea lui a ajuns cunoscut tuturor. Pentru aceasta, cu ajutorul împăratului Zenon și a lui Ioan episcopul Beritului, a făcut o mănăstire în mijlocul muntelui. Și astfel Ravula și cei împreună cu el, s-au aflat în mijlocul închinătorilor la idoli; pe de o parte dojenindu-i, iar pe de alta sfătuindu-i, mai pe toți locuitorii de acolo i-au adus la cunoștința lui Dumnezeu. Aceasta a fost cea dintâi faptă vestită a fericitului. Iar după moartea lui Zenon, a luat sceptrul împărăției Anastasie. Cu ajutorul acestuia, sfântul a făcut o altă mănăstire în Bizanț, care s-a numit Ravula, și a mai întemeiat și alte mănăstiri în multe locuri. Acest fericit era osârduitor întru toate, cucernic, blând, primitor, învățător, fără de mânie, milostiv, iubitor de frați și plin de milostivire către toți. Și cu orice fel de meșteșugire ar fi căutat vicleanul diavol, sau cu vreo patimă pe ascuns să-l supere, el fiind un foarte bun cunoscător al Scripturii celei vechi și al celei Noi, alegând zicerile cele împotriva patimii și aducându-le la îndeplinire, izgonea supărarea lui.

Așa era fericitul acesta. Și a trăit până în vremea lui Iustinian cel mare, care a zidit sfânta Sofia. Și ajungând la optzeci de ani, și trăind puțin după aceasta, a auzit glas de sus zicându-i: "Veniți către Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi". Acest glas auzindu-l a zăcut puțin, și s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioșilor părinților noștri și mărturisitorilor Eugeniu și Macarie.

Pe când, cu îngăduința lui Dumnezeu, împărățea în Bizanț Iulian Apostatul, toți creștinii fugeau și se ascundeau, ca să nu vadă spurcatele jertfe ce se aduceau la idoli. Iar elinii, cei de un cuget cu el, nu numai că făceau desfrânări împreună cu dânsul, ci încă și pe creștini, împotriva voinței lor, îi sileau să facă aceleași desfrânări. Atunci Macarie și Eugeniu, slujitorii lui Hristos, fiind prinși, au mărturisit pe Hristos că este Dumnezeu adevărat. Iar pe păgânul împărat l-au muștrătat ca pe un călcător al credinței lui Hristos, și că s-a făcut elin și închinător de idoli. Pentru aceasta, împăratul umplându-se de mânie, a poruncit să fie legați cu curele subțiri și spânzurați cu capetele în jos. Și multe ceasuri au fost afumați cu fum iute de gunoi. Apoi roșind în foc un grătar de fier, a poruncit ca sfinții să fie întinși goi pe grătar. Iar fericiții ridicându-și ochii la cer, prin dumnezeiască putere au răbdat chinurile. Atunci legându-i în lanțuri de fier, i-a trimis în surghiun în Mauritania. Mucenicii călătorind către locul de surghiun se bucurau că sunt prizonieri pentru Hristos; și cântau împreună: "Fericiți cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului" și se veseleau cu duhul. După ce au ajuns acolo, s-au suit pe un munte înalt petrecând singuri. Iar cei din locul acela le ziceau lor: fugiți, fraților, departe de locul acesta, că un balaur rău locuiește aici, care omoară pe cei ce se apropie. Dar sfinții le-au zis: arătați-ne nouă peștera în care locuiește fiara. Deci, i-au dus pe ei și le-au arătat de departe peștera. Și plecând genunchii la pământ, fericiții au făcut rugăciune; și îndată pogorându-se fulger din cer, a ars pe balaur, de îndată ce a ieșit afară. Această minune văzând-o cei de acolo, elini fiind, au crezut în Domnul nostru Iisus Hristos. Și intrând sfinții în peștera balaurului, au făcut rugăciuni timp de treizeci de zile, neavând nimic de mâncare și de băutură. Iar după aceasta s-a auzit un glas zicând: robi ai adevăratului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, apropiați-vă de piatra aceasta de lângă voi. Iar ei apropiindu-se, au văzut într-însa lumină și despiciându-se piatra în două, a ieșit multă apă, din care scoțând sfinții și bând spre îndestulare, s-au ușurat îndată de foame și de sete. Și în ziua a treizecea, sfinții au cerut prin rugăciune să fie sloboziți și să petreacă împreună cu Hristos. A căror rugăciune auzind-o Domnul, i-a mutat pe amândoi la Sine.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Conon.

Cuviosul părintele nostru Conon era de neam cilician. Încă tânăr cu vârsta fiind s-a dus la o mănăstire numită Pentucla, care este aproape de Iordan, făcându-se preot și ajungând la desăvârșita sihăstrie. Cum bunătatea lui minunată a ajuns cunoscută lui Petru, arhiepiscopul Ierusalimului, sfântul a fost rânduit de acesta ca să boteze pe toți cei ce mergeau la Iordan, unde el îi ungea cu mir și-i boteza. Dar pentru că se vedea silit să ungă cu sfântul mir și pe femei, se tulbura, om fiind; pentru aceasta voia să plece din chinovie. Și de câte ori își puneă în cuget ca să se ducă, i se arăta fericitul Ioan Botezătorul și Întemernicitorul Domnului, zicându-i: rabdă, bătrânule, și te voi ușura de lupta aceasta. Într-una din zile, a venit ca să se boteze o tânără fecioară, care era atât de frumoasă la înfățișare încât sfântul nu putea să o ungă cu sfântul mir, dezbrăcată; iar fecioara a așteptat două zile nemiruită și nebotezată. Auzind arhiepiscopul de aceasta, s-a spăimântat din pricina bătrânului, și pentru aceasta voia ca să rânduiască femeie pentru acest lucru; dar nu era cu putință, căci nimeni nu ar fi îngăduit aceasta. Iar bătrânul luându-și cojocelul, a plecat de acolo zicând: nu voi mai sta în locul acesta. Dar l-a întâmpinat pe el cinstitul Întemernicitor, afară de chinovie, și i-a zis cu glas lin: întoarce-te la mănăstirea ta și te vei ușura de lupta aceasta. Atunci avă Conon i-a zis cu mânie: crede-mă, nu mă întorc; căci de multe ori ai făgăduit că mă vei ușura și nimic nu ai făcut. Atunci, ținându-l pe el dumnezeiescul Întemernicitor și dându-i în lături hainele, l-a pecetluit cu semnul crucii sub buric și i-a zis: avă Conon, voiam ca să ai plată pentru aceste lupte; dar acum întoarce-te și să nu te mai îngrijorezi pentru aceasta. Întorcându-se bătrânul la chinovie, a doua zi, a uns cu untdelemn și a botezat pe fecioară, nemaiținând seamă că era femeie. Apoi mai viețuiește cuviosul alți

douăzeci de ani și ajungând culmea nepătimirii, încât putea fi socotit mai presus de om, a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea cuvioasei maicii noastre Filoteia, cea din Atena, a cărei viață e arătată în Noul Limonariu.

Sfânta Maică Muceniță Filoteia s-a născut în Atena în anul 1522. Părinții ei, Syriga și Angelos Benizelos, s-au făcut remarcați nu atât prin eminență și bogăție, cât mai ales prin credință. Deseori, blânda Syriga o implora pe Preasfânta Theotokos (= Născătoarea de Dumnezeu) să-i dăruiască un copil. Rugăciunile ei stăruitoare au fost ascultate și așa s-a născut fetița lor, pe care au botezat-o Revula.

Părinții și-au crescut fiica în dreapta credință și adâncă evlavie până la vârsta de 12 ani când au dat-o spre căsătorie. Soțul ei s-a dovedit a fi un om rău și necredincios, care o bătea și o chinuia pe Revula. Ea a îndurat cu răbdare chinurile, rugându-se la Dumnezeu pentru îndreptarea soțului ei.

După trei ani, soțul Revulei a murit iar ea a început să crească duhovnicește prin post, priveghere și rugăciune. Sfânta a înființat o mănăstire de maici cu hramul Apostolului Andrei Cel Dintâi Chemat (prăznuit în 30 noiembrie și 30 iunie), iar la terminarea mănăstirii ea a fost prima care a acceptat tunderea în monahism sub numele de Filoteia.

În acele vremuri Grecia suferea sub jugul turcesc, mulți atenieni fiind făcuți sclavi de cotropitorii turci. Sf. Filoteia făcea tot posibilul să răscumpere cât mai mulți frați de la sclavie. Odată, patru femei au reușit să fugă de la stăpânii lor turci, care le-au cerut să renunțe la religia creștină, adăpostindu-se în mănăstirea Sfintei Filoteia. Turcii, auzind unde s-au ascuns fugarele, au dat buzna în chilia sfintei și au bătut-o, după care au dus-o în fața guvernatorului și au închis-o. În dimineața următoare, turcii i-au dat drumul în fața unei mulțimi, amenințând-o că dacă nu renunță la Hristos va fi tăiată în bucăți.

Când sfânta a hotărât să ia coroana martiriului, prin mila Domnului s-au adunat ca din senin o mulțime de creștini care i-au împăcat pe judecători și au reușit să o elibereze pe sfântă. Întorcându-se la mănăstirea sa, ea a continuat să trăiască în înfrânare, rugăciune și priveghere, dobândind darul facerii de minuni. Sfânta a construit o altă mănăstire în Patesia, o suburbie a Atenei, unde s-a nevoit în viață ascetică alături de surorile ei.

În ajunul praznicului Sfântului Dionisie Areopagitul (prăznuit la 3 octombrie), turcii au prins-o pe Sf. Filoteia și au torturat-o, lăsând-o mai mult moartă decât vie și plină de sânge. Plângând de durere, surorile mănăstirii au luat trupul însângerat al sfintei mucenițe și l-au dus la Kalogreza, unde s-a stins din viață la 19 februarie 1589.

La scurt timp după moartea sa, moaștele Sfintei Mucenițe Filoteia au fost aduse la biserica catedralei din Atena.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

20 Februarie

În această lună, ziua a douăzecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru, Leon, episcopul Cataniei, făcătorul de minuni.

Acest sfânt se trăgea din Ravena, fiind fiu de părinți de neam ales și binecredincioși. Din pricina curăției vieții lui, a nevoinței și grijii față de cugetul său, trecând după lege prin toate sfințitele trepte, prin dumnezeiască alegere, a fost făcut întâistătător al mitropoliei Cataniei, care se afla în insula Siciliei. Leon, potrivit cu numele lui, ca un leu plin de îndrăznire și strălucind ca un luminător, a luminat pe toți, având grijă de suflete, ajutorând văduvele și îngrijindu-se de toți. A ridicat o biserică mare, în cinstea bunei biruitoare mucenițe Lucia și a ars pe Iliodor cel ce făcea cu farmecele semne și minuni. Acest Iliodor, făcându-se cunoscut în mijlocul poporului ca făcător de minuni și de năluciri, a cutezat să săvârșească și asupra Bisericii lui Dumnezeu, meșteșugurile lui cele rele. Atunci fericitul, prinzându-l cu nevoie în mâinile lui și legându-l cu sfântul epitrahil, a poruncit să fie aprins în mijlocul cetății foc mare, și mărturisind toate farmecele lui, a intrat cu el, ținându-l legat de grumaz, în mijlocul focului; și n-a ieșit sfântul din foc până nu a făcut pe acel ticălos cenușă și spuză. Faptul acesta a făcut pe toți să se mire, nu numai pentru că sfântul a rămas nevătămat, ci și pentru că focul nu s-a atins nici de veșmintele sale. Deci, mergând vestea pretutindeni în lume de această minune și ajungând și la urechile împăraților Leon și Constantin, aceștia au trimis de a adus pe sfânt, și i-au cerut să se roage pentru dânșii. Acest cuvios părinte a fost mare întru minuni, nu numai în timpul vieții, ci și după săvârșirea din viață.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Sadoc episcopul și a sfinților ce s-au săvârșit împreună cu dânsul, o sută douăzeci și opt la număr.

Sf. Mucenic Sadoc, Episcopul Persiei și cei 128 de martiri au suferit împreună cu dânsul în Persia, sub împăratul Savoriu al II-lea. Sf. Sadoc era succesorul mucenicului Simeon (prăznuit în 17 aprilie). Odată, Sadoc a avut un vis în care Sf. Simeon îi povestea despre cum a pătimit el însuși moartea ca martir. Înfățișat în mare slavă la capătul unei scări care ducea în rai, Sf. Simeon i-a spus: "Ridică-te până la mine, Sadoc, nu-ți fie teamă. Ieri m-am ridicat eu, astăzi te vei ridica tu."

La puțin timp, împăratul Savoriu a reînceput persecuția împotriva creștinilor, dând ordin ca Sf. Sadoc împreună cu clerul și enoriașii săi să fie prinși și arestați. În total, 128 de oameni au fost arestați, dintre care și nouă fecioare. Aceștia au fost torturați în închisoare timp de 5 luni, cerându-li-se lepădarea de Hristos și închinarea la zeul soarelui și al focului. Curajoșii martiri au răspuns: "Noi suntem creștini și ne închinăm la un singur Dumnezeu". Toți au fost condamnați la tăierea capului cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Visarion.

Acest cuvios părinte al nostru Visarion s-a născut trupește în Egipt. După ce s-a făcut mai mare și a fost învățat Sfintele Scripturi, a strălucit întru inima lui lumina cea sfântă. Pentru aceasta din fragedă vârstă a iubit pe Dumnezeu foarte, neîntinând în nici un fel sfântul botez pe care-l primise în pruncie. Astfel, suindu-se într-un loc pustiu, se nevoia ca fiind fără de trup; și defăimând trupul ca ceva stricăcios, a supus tot răul binelui și a avut ajutor pe Dumnezeu, pe Care îl iubea.

Păzind curat chipul lui Dumnezeu, cu toată puterea săvârșea aceleași lucruri ca și proorocii cei mari, cei care au vorbit cu Dumnezeu aievea. Astfel dacă Moise, temelia tuturor proorocilor, prin lemn a prefăcut apele cele amare în ape dulci, închipuind Crucea Domnului, ca să liniștească pe iudeii ce cârteau, acest fericit, mergând odată cu ucenicul său pe cale, neavând apă și fiind arși de sete, prin însemnarea Crucii în văzduh, a prefăcut apa mării, din sărată și cu neputință de băut în apă dulce și rece și bună de băut; din care și îndestulându-se împreună cu alții mulți, au mulțumit lui Dumnezeu. Și tot astfel după cum Iosua Navi, oarecând, biruind pe Amalic a oprit soarele din drumul său, până ce a înfrânt pe dușmani, și acest fericit, aflându-se odată într-un loc oarecare și spre folosul multora vorbind și fiind vremea spre seară, cerând de la Dumnezeu, a oprit soarele până ce a săvârșit învățătura. A coborât apoi apă din cer, ca și Ilie, de mai multe ori, când unii au cerut de la el aceasta. Proorocul Elisei, oarecând, cu cojocul lui Ilie a trecut Iordanul, fără să se ude; iar fericitul acesta în loc de Iordan a trecut Nilul, folosindu-se în loc de cojoc de semnul crucii. Asemenea și alte semne făcând cu puterea Crucii, și până la adânci bătrâneți slujind lui Dumnezeu, s-a mutat către veșnicele locașuri.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți părintelui nostru Agaton, papă al Romei.

Acest cuvios părinte al nostru și făcător de minuni Agaton era din Italia, fiu de părinți creștini, cucernici și bine cinstitori, care, ostenindu-se, l-au învățat toată Scriptura cea de Dumnezeu insuflată și folositoare. Căci atât de mult s-a folosit și s-a umilit, încât, după ce au murit părinții săi, a adunat toată bogăția lor și chemând odată pe săraci le-a împărțit-o pe toată și s-a dus la o mănăstire, unde s-a făcut monah. Și îmbrăcându-se în chipul îngeresc, slujea lui Dumnezeu ziua și noaptea, făcând rugăciuni pentru lume. Și se nevoia atât de mult spre fapta bună, iar fapta bună nu se ascunde, a ajuns papă al Romei. Și bine împodobind această vrednicie, în pace s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Chindiu, episcopul Pisidei.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Plotiu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

21 Februarie

În această lună, ziua a douăzeci și una, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Timotei, cel din Simboli.

Acest fericit, intrând de mic în viața monahală și stingându-și cu totul săltările patimilor cu multă înfrânare și cu neîncetate rugăciuni și ajungând mai presus de patimi, s-a arătat vas vrednic al Sfântului Duh, rămânând până la sfârșitul vieții sale în feciorie și sufletește și trupește. El nu a îngăduit niciodată să vină înaintea lui vreo femeie; ci aflându-se în munți și locuind în pustietăți își uda sufletul cu roua lacrimilor. Pentru aceasta a luat și darul tămăduirilor; căci și demonii din oameni a alungat, și toate celelalte boli a tămăduit. Astfel viețuind și ajungând la bătrâneți bune, și-a săvârșit viața, mutându-se către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Eustațiu, patriarhul Antiohiei celei mari.

Acest mărturisitor Eustațiu a trăit pe vremea lui Constantin cel Mare. Învățător fiind, prin cuvântul înțelepciunii sale, Eustațiu a trimis razele dreptei credințe în toată lumea. A fost de față la cel dintâi Sinod Ecumenic de la Niceea fiind unul dintre cei 318 purtători de Dumnezeu părinți. Astfel, fiind adânc cunoscător al dogmelor drepte credințe, a înfruntat pe arienii ce se încercau să despartă firea dumnezeiască zicând că Fiul este doar o făptură și-L înstrăinau în felul acesta de părintească cinste. Pentru îndrăzneala și râvna dumnezeiască ce avea pentru ajutorarea drepte credințe, a fost pizmuit de Eusebiu al Nicodimei și de Teognis al Niceei și de Eusebiu al Cezareii, și de toți ceilalți care erau părtași ai hulelor lui Arie, sau mai vârtos zicând ai nedumnezeirii Fiului. Pentru aceasta făcându-se că merg să-l vadă, pe când se găseau în drum spre Ierusalim, au ajuns la Antiohia, unde se găsea sfântul Eustațiu și făcând sfat l-au caterisit. Dar pentru ca să se arate că l-au caterisit cu pricină binecuvântată, au cumpărat cu daruri multe pe o femeie desfrânată ca să facă năpastă sfântului. Aceasta venind cu un copil de curând născut, a mers înaintea adunării lor, mărturisind că a rămas însărcinată de pe urma lui Eustațiu și a născut acel copil. Iar ei cercând pe femeie să adeverească vina numai cu jurământul, îndată l-au judecat și l-au scos pe sfânt din scaun și au înduplecat și pe împărat să-l izgonească. Astfel sfântul Eustațiu a fost trimis în Tracia, în cetatea lui Filip Macedoneanul, unde s-a și săvârșit din viață. Cât privește femeia aceea care l-a năpăstuit, căzând în boală grea, a mărturisit tot vicleșugul ce s-a făcut asupra sfântului, și a spus pe nume pe fiecare dintre cei ce au îndemnat-o să mărturisească împotriva lui, și că fiind amăgită și îndemnată a făcut pâra aceea cu cuvinte de către dânsii și cu bani. Și a mai spus că dacă a jurat cu vicleșug, nu a spus totuși nici un fel de minciună; căci pruncul a fost făcut cu adevărat cu un Eustațiu, care însă era fierar și care trăise cu dânsa.

După o sută de ani, pe vremea împărăției lui Zenon, au fost ridicate sfintele lui moaște și au fost trimise la Antiohia. Atunci a ieșit înaintea toată mulțimea cetății, cale de vreo optsprezece mile, și l-au primit cu cântări, cu lumină și cu tămâieri. Pe sfântul Eustațiu l-a cinstit cu laude și dumnezeiescul Gură de Aur.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți părintelui nostru Gheorghe, episcopul Amastridiei.

Acest cuvios era fiu de părinți binecredincioși, al căror nume era Teodor și Megeta și locuia în ținutul numit Cromin. Părinții lui, neavând copii, se rugau lui Dumnezeu prin post și fapte bune, să le dea și lor un prunc. Ajungând ei la

adânci bătrâneți li s-a vestit prin dumnezeiesc glas atât zămislirea celui ce era să se nască din ei, cât și numirea și darul preoției pe care avea să le poarte. Născându-se acesta, a lepădat îndulcirile tinereților, și a îmbrățișat pe cele stătătoare și nu s-a lenevit la învățăturile dumnezeiești și omenești. Pentru aceasta părinții săi, văzând propășirea lui, slăveau pe Dumnezeu. Și astfel după ce s-a învățat de-ajuns, s-a dus la muntele Siriei, și aflând acolo un cinstit bătrân a luat de la el schima monahicească; mutându-se acela către Domnul, s-a dus la Vunita, supunându-se la toată aspra viețuire și sihăstrie. Și fiindcă episcopul bisericii Amastridei s-a mutat către Domnul, acest sfânt prin voință dumnezeiască și cu acordul preoților, fără ca el să voiască, a fost suit pe scaunul arhieriei, și așezat ca lumina în sfeșnic. Fiind hirotont în Constantinopol și ducându-se la scaunul său, toate se săvârșeau prin osârdia sa, adică: așezămintele cele sfinte, bună podoabă Bisericii, orânduiala sfințitei tagme, ajutorarea orfanilor și a văduvelor, case de ospățare pentru săraci, plăți de datorii și înainte de toate dreapta credință către Dumnezeu. Pe lângă acestea încă și semne și minuni de tot felul se săvârșeau printr-însul. Și astfel bine petrecându-și viața, s-a mutat din acestea de aici în pace, dându-și duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintele nostru Ioan Scolasticul, patriarhul Constantinopolului, care în pace s-a săvârșit.

Sfântul Ioan Scolasticul, Patriarhul Constantinopolului s-a născut în Sirimion, lângă Antiohia și a studiat dreptul. A fost hirotont preot datorită pioșeniei și sfințeniei de care dădea dovadă. Mai târziu a fost ridicat la rangul de patriarh, și a păstorit între anii 565 și 577.

Pe când era încă presbiter, Ioan a întocmit o compilație de Reguli în Biserică în 50 de Capitole, iar mai târziu, în perioada cât a fost patriarh a scris un Cod de legi civile raportate la Biserică. Din aceste colecții a fost compilat Nomocanon-ul (adică "Legea-canon"), folosit în administrația bisericii. Sf. Ioan a mai compus "Imnul heruvimilor" și "La cina ta de taina."

Tot în această zi, pomenirea sfântului Zaharia, patriarhul Ierusalimului, care în pace s-a săvârșit.

Sfântul Zaharia, Patriarhul Ierusalimului, a trăit între sfârșitul secolului al VI-lea și începutul secolului al VII-lea, devenind patriarh în anul 609.

În anul 614 împăratul persan Chosroes a atacat Ierusalimul, l-a prădat și a întemnițat o mulțime de creștini, printre care și pe Sf. Zaharia. Chosroes a capturat, de asemenea, și Crucea dătătoare de viață a Mântuitorului Hristos. În timpul invaziei au murit în jur de 90.000 de creștini. La puțin timp, Chosroes a fost obligat să încheie pace cu împăratul bizantin Heraclius (610-641). Crucea Domnului a fost dusă înapoi la Ierusalim, la fel ca și prizonierii creștini care mai rămăseseră în viață, printre care și Sf. Zaharia, care mai apoi a murit în pace în anul 633.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Mauriciu și a celor împreună cu dânsul, șaptezeci de mucenici.

Aceștia au trăit pe vremea împăratului Maximian, căruia, pe când trecea prin cetatea Apamiei, i-au fost pârâți că sunt creștini. Înfățișându-se înaintea lui și creștini pe sine mărturisindu-se, îndată li s-au luat cingătorile și au fost aruncați în închisoare. Iar după trei zile fiind chemați, iarăși au fost întrebați, și rămânând neclintiți în credința lor, au fost chinuți cumplit. Și socotind împăratul Maximian

ca să mâhnească și mai mult pe sfântul Mauriciu, a poruncit ca fiul acestuia Fotino, să fie ucis înaintea lui. După ce a văzut însă că ei păzesc credința neclintită și nu se pleacă, i-a trimis într-un loc de luncă, ce se afla între două pâraie și un lac, fiind plin acel loc de viespi și de muște, de țânțari și de bondari. Și ajungând chinătorii cu ei acolo și dezbrăcându-i și legându-i de stâlpi, i-a uns cu miere și apoi au plecat după ce au aruncat trupul neînsuflețit al lui Fotino, în fața tatălui său. Iar fericiții și vitejii aceștia zece zile și zece nopți răbdând chinurile de pe urma înțepăturilor viespilor și ciupiturile altor gâze și făcând rugăciune către Dumnezeu, s-au săvârșit în pace.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

22 Februarie

În această lună, ziua a douăzeci și doua pomenirea aflării moaștelor sfinților mucenici din Evghenia, care s-a întâmplat în zilele împăratului Arcadiu.

Pe când scaunul Constantinopolului era cărmuit de preasfințitul Toma, mulțime de sfinte moaște s-au aflat zăcând în pământ. Îndată au fost ridicate, cu cinste, de arhiereu și făcându-se acolo adunare de mult popor, mulți s-au tămăduit de boli fără de leac. Iar după câțiva ani, prin dumnezeiasca arătare, s-a descoperit unui oarecare Nicolae, care era cleric și scriitor bun, că unele dintr-acele moaște erau ale lui Andronic și ale Iunieii, de care pomeneste dumnezeiescul apostol Pavel în Epistola către Romani.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru și mărturisorului Atanasie, cel din mănăstirea sfinților Petru și Pavel.

Acest cuvios s-a născut în Constantinopol, având părinți cucernici, cinstitori de Dumnezeu și foarte bogăți. Fiind evlavios, din fragedă vârstă a dorit să îmbrace schima monahicească. Pentru aceasta ducându-se într-o mănăstire care se găsea lângă Nocomidia, în apropierea mării, a fost tuns acolo. Și atât s-a înălțat cu faptele bune, încât și împăraților s-a făcut cunoscut. Pe vremea lui Leon sfărâmtorul de icoane, fiind însă pârât că cinstește preacuratele icoane, a fost supus la multe chinuri, la amară izgonire și la necazuri. Rămânând însă neplecat și credința ortodoxă până la sfârșit păzind-o, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Antusa și a celor doisprezece slujitori ai ei, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Sinetos.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioșilor părinților noștri Talasie și Limneu.

Dintre aceștia, Talasie și-a făcut o locuință de sihastru într-un munte oarecare, pe toți covârșind cu curăția vieții și cu smerenia gândului. Iar Limneu, fiind atras către viața sihăstrească, s-a dus la pomenitul Talasie, foarte tânăr fiind. Și învățând de la acela sihăstrească petrecere, de acolo s-a dus la pururea fericitul Maron, a cărui viață râvnind, s-a hotărât să viețuiască fără de acoperământ. Și ducându-se pe vârful unui munte ce se găsea deasupra unui sat cu numele Targala a petrecut acolo, viețuind sihăstrește; fără a-și face colibă, cort sau căsuță, ci numai cu un țarc de pietre, pe sine ocolindu-se, avea cerul drept acoperământ. Pentru aceasta a luat de la Dumnezeu și darul minunilor; încât și demoni alunga și boli vindeca, urmând întru totul sfinților apostoli. Pe cei lipsiți de vederi, ce erau siliți să cerșească, i-a adunat laolaltă și făcându-le chillii, după numărul lor, le-a poruncit să petreacă într-însele, aducându-le hrana de care aveau nevoie, de la cei ce veneau la dânsul. Și timp de treizeci și opt de ani încheiați petrecând fără de acoperământ, și-a dat duhul lui Dumnezeu în pace.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Telesfor, episcopul Romei, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Varadat.

Acesta era din cetatea Antiohiei și îmbrățișând viața sihăstrească și plină de înțelepciune, s-a închis pe sine într-o chilioară. De acolo apoi s-a dus pe o culme de deal mai înaltă și și-a făcut o chilioară de lemn, atât de mică, încât abia îi încăpea trupul în ea, fiind silit pururea să se plece. Căci nu avea înălțimea potrivită cu trupul său, nici scândurile nu erau bine strânse între ele, încât nu-l apăra nici de ploaie nici de arșița soarelui. Multă vreme viețuind în acest loc, mai în urmă a ieșit, supunându-se îndemnurilor lui Teodot episcopul Antiohiei. În toată viața, el a fost pătruns de înfocată osârdie și de dragoste dumnezeiască, și se silea a pătimi pentru dobândirea cununilor, pe care aștepta să le primească, mutându-se către Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintele nostru Vlasiu, papa Romei, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

23 Februarie

În această lună, ziua a douăzeci și treia pomenirea sfântului sfințitului mucenic Policarp, episcopul Smirnei.

Sfântul Policarp, Episcopul Smirnei, "roditor în toate cele bune" (Col. 1:10), s-a născut în sec. I și a trăit în Smirna - Asia Mica. A rămas orfan la o vârstă fragedă și a fost crescut de credincioasa văduvă Calista, sfătuită de un înger. După moartea mamei sale adoptive, Policarp a renunțat la toate bunurile sale și a început o viață castă, îngrijind bolnavii și infirmii. El se simțea sufletește foarte aproape de Sf. Bucolus, Episcopul Smirnei (prăznuit în 6 februarie), care l-a făcut mai întâi diacon, încredințându-i propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu în biserică, apoi hirotonindu-l în sfânta preoție.

Sf. Apostol Ioan Teologul mai trăia în acea vreme și, fiind buni prieteni, cei doi mergeau deseori împreună în călătoriile lor apostolice.

Cu puțin înainte de a muri, Sf. Bucolus și-a exprimat dorința ca Policarp să fie următorul episcop al Smirnei. Când Sf. Policarp a fost sfințit episcop, i s-a arătat Domnul Iisus Hristos.

Sf. Policarp și-a condus turma cu râvnă apostolică și a fost foarte iubit de cler. Sf. Ignatie al Antiohiei Teoforul "Purtătorul de Dumnezeu" (prăznuit în 20 decembrie) îi poartă multă dragoste și mult respect sfântului Policarp. În timp ce se îndrepta spre Roma unde îl aștepta execuția, Sf. Ignatie i-a scris Sfântului Policarp următoarele: "Aceste vremuri au nevoie de tine pentru a-L găsi pe Dumnezeu, așa cum piloții au nevoie de vânt și marinarii în furtună caută un port."

Între anii 161-180 împăratul Romei Marcus Aurelius a început o cruntă persecuție împotriva creștinilor iar păgânii au cerut judecătorului să fie căutat Sf. Policarp, "tatăl tuturor creștinilor" și "ademenitorul întregii Asii". În acest timp, la rugămintele credincioșilor săi, sfântul s-a retras într-un sat mic nu departe de Smirna. Când soldații au venit să-l ia, el i-a întâmpinat și i-a poftit la masă, după care le-a cerut răgaz pentru rugăciune ca să se pregătească pentru martiriu.

Suferințele și moartea sa sunt prezentate în "Epistola Creștinilor Bisericii din Smirna către celelalte Biserici", una dintre cele mai vechi mărturii ale literaturii creștine.

La judecată, Sf. Policarp și-a mărturisit cu hotărâre credința în Hristos și a fost condamnat să fie ars de viu. Călăii ar fi vrut să-l fixeze în cuie de un stâlp dar sfântul a spus că Domnul îi va da putere să îndure flăcărilor, așa că îl pot lega doar cu niște sfori. Flăcărilor l-au înconjurat dar nu l-au atins, ridicându-se deasupra capului său în formă de boltă. Văzând că flăcărilor nu-și fac efectul, păgânii l-au înjunghiat cu un pumnal iar sângele i-a curs atât de mult din rană încât a stins flăcărilor. Corpul martirului Policarp a fost incinerat. Creștinii din

Smirna au luat cu evlavie ce a mai rămas din corpul sfântului, sărbătorind în fiecare an ziua martiriului său.

Sfântul Irineu din Lyon (prăznuit la 23 august), un discipol al Sf. Policarp, a păstrat o relație despre sfânt, pe care o citează și Eusebiu în a sa ISTORIE ECLESIASTICĂ (V, 20):

"Am fost foarte tânăr când te-am văzut la Policarp, în Asia Mica", îi scria Sf. Irineu prietenului său Florinus, "dar tot îmi amintesc locul unde Bindecuvântatul Policarp a șezut și a vorbit, cum a pășit, cum a gândit în viață, cum era înfățișarea lui, vorba lui, cum se plimba cu Ioan și cum povestea el însuși ceea ce auzea de la alți mărturisitori ai Domnului despre viața, învățăturile și minunile Sale".

"Prin mila Domnului am ascultat apoi cu atenție cuvintele lui Policarp, scriindu-le nu pe table ci în adâncul inimii mele. De aceea, pot mărturisi în fața lui Dumnezeu, că dacă acest sfânt și bindecuvântat părinte ar auzi ceva asemănător cu erezia ta, s-ar opri imediat și și-ar exprima indignarea prin expresia lui consacrată: "Bunule Dumnezeu, cum m-ai lăsat să trăiesc aceste vremuri!"

În timpul vieții, sfântul episcop a scris mai multe epistole către obștea sa și către alți oameni, dintre care singura care a supraviețuit până azi este Epistola către Filipeni, care, după mărturia Sf. Ieronim, a fost citită în bisericile din Asia Mică la sfintele slujbe. Această epistolă a fost scrisă de sfânt ca răspuns la dorința Filipenilor de a primi niște scrisori despre martirul Ignatie (prăznuit în 20 dec) care erau în posesia Sf. Policarp.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioșilor părinților noștri: Ioan, Moise, Antioh și Antonin.

Dintre aceștia patru, cuviosul Ioan a cunoscut pe Limneu, care sihăstrea în muntele ce este aproape de satul Targala și a fost vreme îndelungată ucenic al acestuia. Mai târziu, ducându-se pe o culme de munte foarte rece (căci se afla spre partea crivățului), a petrecut acolo douăzeci și cinci de ani, fără de acoperământ. Hrana lui era pâinea și sarea, iar haina o avea din păr de capră. Trupul îi era înfășurat cu grele lanțuri, de care fiind îngreunat, și ars fiind de razele soarelui, n-a voit niciodată să primească mângâierea pe care ar fi putut-o da vreo umbră pătimirii sale. Pentru aceasta și migdalul pe care-l sădise un prieten al lui, lângă locul unde stătea și care cu vremea se făcuse copac și da multă umbră a poruncit de s-a tăiat, ca să nu aibă nici o mângâiere de umbră. În asemenea chip cuviosul Ioan nevoindu-se, s-a mutat către Domnul.

Tot astfel fericitul Moise, urmând vieții pomenitului cuvios Ioan, s-a dus pe un vârf de munte, ce se afla deasupra satului numit Rama, și acolo se nevoia cu sihăstrești osteneți. Iar fericitul Antioh, deși era bătrân cu vârsta, cu mari nevoițe se ostenea. În sfârșit de trei ori fericitul Antonin, bătrân fiind, totuși și-a făcut un mic ocol într-un loc prea pustiu, și se nevoia acolo asemenea cu cei tineri; căci avea aceeași hrană cu cei tineri, adică pâine și sare; întrebuițând aceeași băutură, adică apă, aceeași haină de păr și aceleași privegheri și rugăciuni, ca și cei tineri. Și ca să grăim pe scurt, acești patru cuvioși se aflau pururea întru osteneți toată ziua și toată noaptea, și n-au împuținat răbdarea și bărbăția lor, nici îndelungata vreme a sihăstriei, nici bătrânețile, nici neputința firii; căci aveau în inima lor dumnezeiască dragoste și osârdie ca să se ostenească și să se nevoiască pentru Dumnezeu. Cu asemenea nevoițe petrecându-și viața, în pace și-au dat sufletele în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Gorgonia, sora sfântului Grigorie, de Dumnezeu cuvântătorul, care în pace s-a săvârșit.

Sfânta Gorgonia, sora lui Grigorie Teologul, s-a remarcat prin înalta sa virtute, pioșenie, blândețe, înțelepciune și osteneală. Casa ei era adevărat rai pentru cei săraci. Mama a cinci copii, a murit în jurul anului 372, la vârsta de 39 de ani. Ultimele sale cuvinte au fost : "Cu pace mă voi culca și voi adormi" (Psalm 4, 8).

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Clement, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Tea, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioșilor părinților noștri Zevina, Polihroniu, Moise și Damian.

Dintre aceștia dumnezeiescul Zevina și-a făcut o chilie pe un vârf de munte, în care s-a ostenit cu sihăstrești nevoințe, până la bătrânețe. El a covârșit pe toți cuvicioșii acelei vremi, prin răbdarea pe care o avea la sfânta rugăciune. Astfel când a ajuns cu totul slăbit de bătrânețe de nu mai putea sta drept la rugăciune, se sprijinea pe toiagul său. Și așa minunat și cu plăcere viețuind lui Dumnezeu, s-a mutat din acestea de aici.

Iar dumnezeiescul Polihroniu, ucenic al acestuia fiind, atât de mult a urmat bunătăților învățătorului său și a întipărit întru sine caracterul acestuia, încât nici pecetea inelului pe ceară nu se tipărește așa de curat, căci tot o astfel de neconțință stăruință avea și el la rugăciune. El nu a voit însă să poarte lanțuri asupra trupului său, pentru ca nu cumva vreunii din cei neîntăriți în credință, să fie prin aceasta clintii din credință. Ci, purtând pe umeri o rădăcină de stejar prea grea, care nu putea fi mișcată cu amândouă mâinile, își îngreua trupul și când venea cineva de bătea în ușa lui, el ascundea această rădăcină. Din acest fel de nevoințe a înflorit în sufletul lui și dumnezeiescul dar al minunilor. Și multe minuni făcând, s-a mutat către Domnul.

Iar ucenicii săi, Moise, adică, a rămas în chilia dumnezeiescului Polihroniu până la sfârșitul vieții sale, ca unul care adunase în sufletul său toată bunătatea aceluia, în timp ce Damian s-a dus într-un sat ce era în apropiere, numit Niera, și aflând aproape de sat o chilioară și locuind într-însa, petrecea aici același fel de viață ca și dascălul său Polihroniu, încât cei ce cunoșteau bine pe amândoi, văzându-l pe acesta putea crede că văd sufletul marelui Polihroniu, în alt trup. Căci în amândoi strălucea aceeași nerăutate, aceeași blândețe și smerenie, îndulcire în cuvânt, veghere sufletească, cugetare de Dumnezeu, osteneală și priveghere și hrană și neiuibire de agoniseală. Așa de mare folos au cules ucenicii aceștia din împreună-viețuirea cu Polihroniu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului noului mucenic Damian.

Acest cuvios nou mucenic mai înainte s-a nevoit în sfânta Mănăstire Filoteu din Muntele Athos, apoi a mărturisit în Larisa, la anul 1568 și care prin sugrumare s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Damian, care a sihăstrit în sfânta Mănăstire a Esfigmenului, din Muntele Athos, și care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

24 Februarie

În această lună, ziua a douăzeci și patra, pomenirea aflării cinstului cap al sfântului prooroc Înaintemergător și Botezător Ioan.

Cinstitul cap și de îngerii mult prețuit al Înaintemergătorului s-a aflat, întâia oară după bunăvoirea și arătarea sfântului Ioan

Înaintemergătorul, de doi monahi oarecare, în casa lui Irod, mergând aceștia la Ierusalim, spre a se închina la purtătorul de viață mormânt al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Iar de la acești monahi luându-l un oarecare olar, l-a dus în cetatea emesenilor și cunoscând olarul cum că prin mijlocirea sfântului cap avea bună norocire, îl cinstea în chip de negrăit. Când a fost să moară, l-a lăsat surorii sale, zicându-i să nu-l miște de la locul său, nici să-l descopere, ci numai să-l cinstească. Iar

după moartea acelei femei, sfântul cap al Botezătorului a ajuns de la unii la alții și mai pe urmă a ajuns la un oarecare Eustațiu monah și preot, care era de aceeași credință cu eresul arienilor. Acesta fiind alungat de către dreptcredincioșii din peștera unde locuia, căci precupețea tămăduirile care se făceau de sfântul cap și le arăta ca făcute de eresul lui, din voia lui Dumnezeu cinstitul cap a rămas în peșteră și a fost ascuns acolo, până în vremea lui Marcel care era arhimandrit pe vremea împărăției lui Valentin cel tânăr și a lui Uraniu episcopul Emesiei. Atunci mulți având descoperiri, cinstitul cap a fost găsit a doua oară, într-o oală de lut, care servea pentru apă și a fost adus și pus în biserică de episcopul Uraniu, făcând nenumărate tămăduiri și minuni.

Cu ale Înaintemergătorului Tău rugăciuni, Hristoase Dumnezeul nostru, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

25 Februarie

În sâmbăta de dinaintea lăsatului sec de carne (dinainte de Duminica înfricoșatei Judecăți), se face prăznuire de minunea grâului fiert, făcută de sfântul mare mucenic Teodor în zilele rău-credinciosului împărat Iulian Apostatul.

În această zi prăznuim minunea grâului fiert făcută de Sf. Mare Mucenic Teodor Tiron (prăznuit la 17 februarie). La 50 de ani după moartea Sfântului Teodor, împăratul Iulian Apostatul (361-363), dorind să comită o blasfemie cu creștinii, i-a dat ordin guvernatorului orașului Constantinopol să stropească toate proviziile din piețele de alimente cu sângele jertfit idolilor, în prima săptămână a Postului Mare. Sf. Teodor, apărându-i în vis Arhiepiscopului Eudoxie, i-a poruncit acestuia să-i anunțe pe creștini să nu cumpere nimeni nimic din piață, ci mai degrabă să mănânce grâu fiert cu miere (coliva).

În memoria acestei întâmplări, biserica ortodoxă sărbătorește anual pe Sf. Mare Mucenic Teodor Tiron și această minune, în prima sâmbătă a Postului Mare. Vinerea seara, la Sfânta Liturghie a Darurilor Înainte Sfințite, după rugăciunea din amvon, se cântă Canonul Sfântului Mare Mucenic Teodor, compus de Sfântul Ioan al Damascului.

După aceasta, se sfințește coliva și se împarte credincioșilor. Această sărbătoare a Sf. Mare Mucenic Teodor în prima sâmbătă a Postului Mare, a fost stabilită de Patriarhul Nectarie al Constantinopolului (381-397).

În această lună ziua a douăzeci și cincea, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului.

Sfântul Tarasie, Patriarhul Constantinopolului, era de sorginte nobilă. S-a născut și a crescut în Constantinopol unde a primit o educație aleasă. Astfel, a fost repede promovat la curtea Împăratului Constantin al VI-lea Porfirogenetul (780-797) și al mamei sale, sfânta Împărăteasă Irina (7 August) primind funcția de senator.

În acele vremuri Biserica era tulburată de lupta iconoclaștilor. Sf. Patriarh Pavel (30 August), înainte susținător al iconocasmului, s-a căit de rătăcirea sa și și-a dat demisia, retrăgându-se la o mănăstire și luând schima îngerească. Când Sf. Împărăteasă Irina l-a vizitat împreună cu fiul său, împăratul, Sf. Pavel le-a spus că cel mai vrednic să fie succesorul său era Sf. Tarasie, care în acel moment era încă mirean.

Tarasie a refuzat funcția o lungă perioadă de timp, nevăzându-se vrednic pentru un astfel de oficiu înalt, dar mai târziu s-a supus, cu condiția să se întrunească un Sinod Ecumenic care să distrugă erezia iconoclastă.

Trecând prin toate rangurile clericale într-un timp relativ scurt, Sf. Tarasie a fost adus la tronul patriarhal în 784. În anul 787 s-a întrunit la Niceea cel de-al VII-lea Sinod Ecumenic, prezidat de Patriarhul Tarasie, în prezența a 367 de episcopi. La sinod s-a confirmat obligativitatea cinstirii sfintelor icoane iar acei episcopi care s-au lepădat de erezia lor au fost reprimiți de Biserică.

Sf. Tarasie a condus cu înțelepciune Biserica timp de 22 de ani, ducând o viață strict ascetică. Toate veniturile sale le-a cheltuit în scopuri plăcute lui Dumnezeu,

hrănind și ușurând viața bătrânilor neputincioși, a celor împovărați, a văduvelor și orfanilor, iar de Sfintele Paște le pregătea o masă și îi servea personal pe săraci.

Sf. Patriarh l-a acuzat cu tărie pe Împăratul Constantin Porfirogenetul când și-a calomniat soția, Împărăteasa Maria, strănepoata Sf. Filaret cel Milostiv (1 Decembrie), astfel încât să o trimită pe Maria la mănăstire și scăpând de căsătoria cu o rudenie. Sf. Tarasie a refuzat categoric să anuleze căsătoria împăratului, lucru pentru care sfântul a căzut în dizgrație. Însă nu la mult timp după aceea, mama sa, Împărăteasa Irina l-a detronat pe Constantin.

Sf. Tarasie a adormit în anul 806. Înainte de moartea sa diavolii au cercetat viața sfântului încă din tinerețe, încercând să-l aducă la deznădejde pentru unele păcate pe care le-ar fi făcut acesta. Însă sfântul le-a spus că este nevinovat de toate minciunile lor și că nu au nici o putere asupra sa.

Plâns de Biserică, sfântul a fost înmormântat într-o mănăstire pe care el a construit-o în Bosfor. La mormântul său au avut loc multe minuni.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Alexandru, care de sabie s-a săvârșit.

Acest sfânt a trăit pe vremea împăratului Maximian și a ighemonului Tiberian din cetatea Cartagena. Fiind el silit să jertfească idolilor, a refuzat aceasta, defăimând cu multe cuvinte aspre pe ighemon. Pentru care a fost chinuit mult și apoi dus la Cartagina unde a fost chinuit din nou. Ajungând în cele din urmă în Tracia, i s-a tăiat capul și așa a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Righin, episcopul Scopelor.

Acest mucenic s-a născut în Elada, fiind fiu de părinți creștini. Iar pentru bunătatea lui și pentru multa lui evlavie, a fost hirotonit episcop al insulei Scopelor. Și fiind chemat la Sinodul din Sardica, toate eresurile cu cuvântul și cu îndrăzneala lui le-a stins. Apoi întorcându-se la episcopia sa și pornindu-se prigoană, a fost prins de ighemonul Eladei, și după multe chinuri i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Ipatie, igumenul de la Mănăstirea lui Rufie.

Cel între sfinți părintele nostru Ipatie s-a născut în Frigia pe vremea împăraților Arcadiu și Onoriu. Pe când era tânăr de optsprezece ani și încă învăța carte, a fost bătut de tatăl său pentru unele greșeli; pentru aceasta el a fugit de acasă, a trecut în Tracia, unde, intrând într-o chinovie și făcându-se monah, s-a arătat plin de cucernicie și de îmbunătățire duhovnicească, prin post și prin înfrânare. Odată însă fiind chinuit de patima desfrânării, opt zile a petrecut în post, negustând nici hrană nici băutură. Fiind înștiințat proistosul despre aceasta, i-a dat cu mâna lui, un pahar cu vin, și o pâine, după Pavcerniță, fiind de față toți frații. Și îndată mântuindu-se de chinuirea patimii, a mulțumit Domnului și învățătorului său. Iar după câțiva ani cu sfatul duhovnicului său, ducându-se în oraș, ca să ajute unuia ce căzuse în ispită, a ajutat și pe trupescul său părinte și, înlesnindu-l l-a trimis într-o ale sale. Iar el unindu-se cu alți doi frați ai săi întru Domnul au trecut apa mării și ajungând în Calcedon, s-au așezat la vechea mănăstire a lui Rufin, care atunci era nelocuită. Căci acest Rufin venind de la Roma și zidind o mănăstire a adus aici monahi egipteni care preamăreau pe Dumnezeu. După ce s-a mutat el din viață și a fost îngropat în această mănăstire, monahii s-au împărțiat pe la locurile lor, și chinovia a rămas

nelocuită; și răsărind spini și ciulini, mănăstirea ajunsese a fi dărâmată și neîmpodobită, și chiar duhuri necurate intrau și locuiau acolo, făcând ca mănăstirea să fie grozavă și înfricoșătoare. Ajungând aici sfântul, și pe demoni prin rugăciuni izgonindu-i și curățind mănăstirea de urâciuni, împreună cu cei ce se aflau cu el, a adus-o la frumusețea cea dintâi. Și așezându-se împreună cu aceia, unul lucra țesături de păr, altul zimbiluri, iar altul grădina. Și după câțva vreme trecând în Tracia, s-a dus la mănăstirea sa. Și venind frații de la Rufin, și cerând pe igumenul Ipatie, l-au luat cu ei; și de atunci multe nevoițe arătând sfântul, mulți râvneau la viața lui îmbunătățită, și venind acolo, în puțină vreme numărul lor a ajuns la treizeci, sporind întru Dumnezeu. Iar dumnezeiescul Ipatie, luând dar de la Dumnezeu, multe vindecări a făcut și oamenilor și dobitoacelor. Hrana lui erau legumele și verdețurile și puțină pâine târziu, la al nouălea ceas; iar la bătrânețe mai lua și puțin vin. Și ajungând la optzeci de ani, i s-a înălbit capul și barba ca zăpada, și era cucernic și în faptă și la înfățișare. Și păstorind patruzeci de ani, acest fel de turmă a lui Hristos, și cinstind preoția, optzeci de ucenici mai înainte trimițând la Domnul, s-a dus și el, slăvind pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Antonie, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Teodor cel nebun pentru Hristos, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Marcel, episcopul Apamiei Ciprului, care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

26 Februarie

În această lună, ziua a douăzeci și șasea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Porfiriu, episcopul Gazei.

Acesta se trăgea din cetatea Tesalonic și era fiu de părinți aleși și bogați. Deci pornind din patria lui, s-a dus în Egipt și mergând acolo într-un schit, a îmbrăcat cinul monahal, iar după cinci ani, s-a dus la Ierusalim, luminând pe mulți cu cuvântul său. Pentru aceasta a fost hirotonit preot de Pravliu patriarhul Ierusalimului, după care, mai târziu, a fost hirotonit episcop al Gazei de Ioan episcopul Cezareii Palestinei împreună cu alți episcopi. Acolo a întărit pe credincioși, și a întors pe mulți la dumnezeiasca cunoștință. Văzând el că creștinii, eparhioții săi, erau nedreptățiți de către stăpânitorii Gazei, care erau închinători la idoli și eretici, s-a dus la Constantinopol și aflând pe sfântul Ioan Gură de Aur, care era atunci patriarh, și spunându-i nevoia care l-a adus acolo, a fost dat de acesta în seama lui Amantiu Cubicularul. Și acesta spunând cele ce a aflat de la el împărătesei, aceasta l-a primit cu bucurie și a spus și împăratului de venirea preacuviosului și de proorocirea ce a făcut sfântul pentru pruncul lor ce avea să se nască. Iar împăratul, mirându-se de aceasta, a mulțumit după cum se cuvine lui Dumnezeu. După aceea împărăteasa a născut pe Teodosie cel Tânăr. Și chemând pe sfântul Porfiriu, acesta a binecuvântat pruncul și împărăteasa a făgăduit să facă tot lucrul după voia lui. Pentru care a rugat pe împărat, iar împăratul încă a făgăduit și el. Iar dacă a citit câte cerea preacuviosul, s-a mâhnit zicând: nu este cu putință să fie izgoniți slujitorii idoloilor și ereticii, din pricina multului folos și ajutor pe care îl aduc. Atunci, împărăteasa a zis către împărat: adevărat, greu lucru este cererea aceasta, împărate, dar și mai grea este respingerea ei. După aceea a fost înduplecat și împăratul să împlinească cele cerute. Și a trimis cărți, poruncind să fie goniti din Gaza ereticii și slujitorii la idoli. Iar fericitul Porfiriu a luat de la împărăteasă două sute de monede de aur ca să zidească biserică și două sute monede simple de cheltuială, și sosind în eparhia lui, a sfărâmat toate celelalte altare idolești și a gonit pe ereticii. Iar altarul lui Marnis arzându-l, a făcut acolo biserică, după forma ce i-a hotărât împărăteasa Eudoxia. Luminând după aceea înainte și viețuind cu cinste în aceeași eparhie și făcând multe minuni, după douăzeci și patru de ani, unsprezece luni și opt zile, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Fotini samarineanca, cu care a vorbit Domnul Hristos la fântână, și cei împreună cu dânsa.

Pe vremea lui Neron, împăratul Romei, s-a pornit prigoană mare împotriva creștinilor. Căci după ce sfinții apostoli Petru și Pavel au pătimit mucenicia, căutau și pe ucenicii lor să-i piardă. Atunci, sfânta Fotini, aflându-se cu Iosi, fiul ei, în cetatea Cartaginei, în Africa, propovăduia acolo Evanghelia lui Hristos, cu îndrăzneală. Iar Victor, fiul ei cel mai mare în vârstă, făcând vitejii mari în războiul cu avarii, care se ridicaseră cu oaste asupra romanilor, a fost făcut general de către împărat și a fost trimis, după aceea, în Italia, ca să chinuiească pe toți creștinii ce se aflau acolo. Atunci ducele Sebastian, care era în Roma,

auzind de el și chemându-l la sine, i-a zis: știu bine, generale, că ești creștin, și mai știu că maica ta împreună cu Iosi, fratele tău, urmau lui Petru. Dar ceea ce ți-a poruncit împăratul caută să faci cu toată nevoița, ca să nu-ți primejduiești viața. Atunci Victor i-a zis: eu vreau să fac voia ceresului și nemuritorului Împărat; cât privește însă porunca împăratului Neron, ca să chinuiesc pe creștini, nici măcar nu pot să aud un lucru ca acesta. Atunci ducele îi zise: te sfătuiesc, Victore, ca pe un bun prieten, că de vei șede la judecată și vei cerceta pe cei ce se cunosc că sunt creștini și-i vei chinui, vei plini și voia împăratului și vei dobândi și averile creștinilor. Dar trimite știri maicii tale și fratelui tău să nu-și mai arate pe față învățăturile lor, învățând pe elini, ca să se lepede de credința părintească, pentru ca să nu cazi și tu în nevoie până în cele din urmă; ci să vă păstrați credința în Hristos, precum voiți. Victor însă i-a zis: departe de la mine să fac una ca aceasta și să chinuiesc vreun creștin, sau să iau ceva de la dânsul, sau să sfătuiesc, cum zici tu, pe mama mea sau pe fratele meu ca să nu propovăduiască pe Hristos Dumnezeu; ci încă mai vârtos și eu propovăduitor al lui Hristos sunt și voi fi, ca și ei și suntem gata să primim orice rău ce ni se va întâmpla. Atunci ducele zise: eu, frate, te sfătuiesc ceea ce îți este de folos, iar tu vei vedea ce vei face. Acestea zicând ducele, îndată a orbit și a căzut jos, din pricina unei dureri neașteptate și crude a ochilor și a rămas fără glas. Ridicându-l de la pământ, cei ce se aflau acolo, l-au așezat pe un pat, și a zăcut trei zile nevorbind nimic. Apoi, după trei zile, a strigat cu glas mare, zicând: unul este Dumnezeu: Cel al creștinilor! Și Victor intrând la dânsul i-a zis: cum de te-ai schimbat așa, îndată? Iar el i-a zis: mă cheamă Hristos, dulcele meu Victor! Și îndată catehizându-l și învățându-l, l-a botezat și după ce a ieșit din apă, îndată a văzut și a slăvit pe Dumnezeu. Văzând mulțimea această minune s-a înfricoșat ca nu cumva să pățească și ei asemenea, de nu vor crede și au venit către Victor de s-au botezat.

După aceasta a ajuns la urechile împăratului Neron, că Victor, generalul Italiei și Sebastian ducele cetății propovăduiesc învățătura lui Petru și a lui Pavel și a celorlalți apostoli și că aduc pe toți la Hristos. Încă și că mama generalului, Fotini, cu Iosi fiul ei, trimiși fiind la Cartagina, făceau și ei asemenea. Împăratul, fierbând de mânie, a trimis slujitori în Italia să aducă pe creștinii de acolo, bărbați și femei, la Roma. Atunci Domnul s-a arătat acestor creștini zicându-le: "Veniți către Mine toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni pe voi. Nimic să nu vă temeți, că Eu sunt cu voi și Neron cu ai lui va fi biruit". Iar către Victor, a zis: "De acum Fotin va fi numele tău, căci mulți luminându-se prin tine, vor veni la Mine; iar cuvântul tău va întări pe Sebastian spre mărturisire; și fericit va fi cel ce se va nevoi până la sfârșit". Acestea zicând Hristos Domnul, S-a suit la cer.

Și au fost descoperite și sfintei Fotini toate cele ce erau să i se întâmple mai târziu. Purcezând ea de la Cartagina cu mulțime de creștini, a ajuns la Roma cea mare. Și s-a tulburat toată cetatea, zicând: cine este aceasta, care a venit cu atâta mulțime? Dar ea, cu îndrăzneală, mărturisea pe Hristos. Atunci a fost prins de către soldați și Fotin fiul ei, împreună cu Sebastian ducele. Iar sfânta mergând mai înainte de dâșii, s-a înfățișat lui Neron, cu Iosi și cu cei ce erau cu dânsa. Și Neron i-a zis: pentru ce ați venit la noi? Iar sfânta i-a spus; pentru ca să te învățăm, să te închini lui Hristos. După aceea cei ce se găseau de față au adăugat: Sebastian ducele și Victor generalul, cei ce tăgăduiesc credința în zeii voștri au venit din Italia la Roma. Și împăratul a poruncit să-i aducă, și venind ei înăuntru, la împărat, acesta le-a zis: ce aud despre voi? Și sfinții i-au răspuns: câte ai auzit despre noi, împărate, toate sunt adevărate. Iar el privind cu căutătură sălbatică asupra sfinților, le-a zis: vă lepădați de Hristos, sau voiți mai degrabă să pieriți într-un chip cât se poate de groaznic? Dar sfinții, ridicând ochii spre cer, au zis: O, Hristoase, Împărate al cerului, să nu se întâmple niciodată una ca aceasta, ca să ne despărțim de credința și dragostea pe care o avem către Tine! . Apoi împăratul a întrebat iarăși pe sfinți: care este numele vostru?

Iar sfânta i-a zis: eu am fost numită Fotini de Iisus Hristos, Dumnezeuul meu; iar surorile mele: cea de a doua, care s-a născut după mine, se numește Anatoli; a treia, Foto; a patra, Fotida; a cincea, Paraschevi; și a șasea, Chiriachi. Iar fiii mei aceștia: cel dintâi se numește Victor, care a fost numit mai pe urmă de Domnul meu Iisus Hristos, Fotin; iar al doilea, care este cu mine, Iosi. Atunci Neron a zis: cu toții v-ați înțeles între voi să vă supuneți la chinuri și să muriți pentru Nazarinean? Și sfânta a zis: da, toți pentru Dânsul, cu veselie și cu bucurie, vom muri. Atunci împăratul a poruncit să fie supuși toți sfinții la cele mai grele chinuri, până ce vor înceta să mai creadă în Hristos. Însă cu ajutorul lui Dumnezeu, sfinții au îndurat toate felurile de chinuri, mărturisind cu tărie că Hristos este Dumnezeu. Aceasta a făcut ca mulți dintre chinuitori și dintre păgâni care erau de față să creadă în Dumnezeuul creștinilor și să mărturisească pe Hristos Dumnezeu adevărat. Din pricina aceasta au fost și ei supuși la chinuri și uciși fiind au primit cununa muceniei dimpreună cu sfânta Fotini și cu toți sfinții care erau împreună cu ea.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Anatoli, a doua soră a sfintei Fotini, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Foto, a treia soră a sfintei Fotini, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Fotida, a patra soră a ei, care fiind legată de doi copaci și despicăndu-se, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Paraschevi, a cincea soră a ei, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Chiriachi, a șasea soră a ei, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Iosi, fiul sfintei Fotini, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Fotin, celălalt fiu al sfintei Fotini, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Sebastian, ducele, și Hristodul, care de sabie s-a săvârșit.

Sfinții mucenici Sebastian și Hristodul au murit de sabie în vremea împărăției lui Nero (54-68). Ei au împreună-pătimit cu sfânta muceniță Fotini (sau Fotina).

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Victor, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noul mucenic Ioan Calfa, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1575, și care de sabie s-a săvârșit.

Sfântul Nou Mucenic Ioan Calfa (Ucenicul) trăia în Galata, o suburbie a Constantinopolului. De profesie era tâmplar și fiind foarte îndemânatic, mulți oameni importanți apelau la serviciile lui. I s-a încredințat chiar lucrarea de ornamentare interioară a palatului sultanului.

Sf. Ioan Calfa era renumit pentru bunătatea sa creștină pe care o arăta față de orfani sau față de cei închiși în închisori și, de aceea, mulți îi cereau ajutorul. Odată, un înalt demnitar l-a rugat să-l ia pe nepotul său ca ucenic. Acesta a acceptat și, după terminarea perioadei de ucenicie, tânărul a primit un post important la curte.

Într-o zi, întâlnindu-l pe fostul său profesor și binefăcător, tânărul l-a întrebat ce zic scrierile creștine despre "profetul" lor Mohamed. Sf. Ioan n-a vrut să răspundă la o astfel de întrebare, dar la insistențele băiatului, i-a răspuns zicând că Mohamed a fost un simplu muritor, fără educație, care n-a făcut nici o minune în viața lui. Și a continuat spunând că Mohamed nici nu a fost profet, ci mai degrabă un dușman al lui Dumnezeu. La auzul acestora, tânărul devotat credinței sale islamice, a fugit la confrății săi spunându-le cum Sf. Ioan l-a insultat pe profetul lor.

Sf. Ioan a fost trimis în judecată unde i s-a cerut să se lepede de Hristos, dar el și-a mărturisit cu demnitate credința în Mântuitorul. După ce l-au torturat, a fost condamnat la 6 luni de penitență și în primele trei luni a fost bătut în închisoare. Văzând că nu-l pot convinge nicicum să le facă voia, i-au tăiat capul în piața Ergat-Bazara, lângă Bedestan (o piață acoperită) în 26 februarie 1575.

Pătimirile Sf. Mucenic Ioan Calfa au fost consemnate de Părintele Andrei, iconomul șef al Patriarhiei Constantinopolului, care s-a împărtășit împreună cu el în închisoare.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Sebastian din Poshekhonye.

Sfântul Sebastian din Sokhota, Poshekhonye, a pus temeliiile unei mănăstiri cu Hramul Schimbarea la Față, pe malul râului Sokhota, la distanța de 90 verste de orașul Romanov (azi Tutaev), în districtul Yaroslav. Călugării mănăstirii au cultivat ei înșiși pământul și se hrăneau cu rodul mâinilor lor. Fondatorul mănăstirii era primul care dădea acest exemplu pentru munca câmpului. Sf. Sebastian a încetat din viață în anul 1500.

Mănăstirea Schimbarea la Față de pe râul Sokhota s-a alăturat mai târziu mănăstirii Cherepovets iar în 1764 s-a închis. Pe la mijlocul secolului al XIX-lea, pe locul unde se aflau moaștele Sfântului Sebastian, s-a construit o biserică din piatră. Sfântul Sebastian mai este prăznuit și în ziua de 18 decembrie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

27 Februarie

În această lună, ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru și mărturisitorului Procopiu Decapolitul.

Acest sfânt a intrat de tânăr în viața monahicească și deprinzându-se cu tot felul de nevoițe, s-a curățit pe sine în chip desăvârșit. Iar mai pe urmă, muștrând vitejește și disprețuind pe cei ce defăimau păgânește rânduiala întrupării Mântuitorului nostru și nu se închinau icoanei întrupării lui Hristos, a încredințat adevărul drepte credințe, nu numai prin cuvinte, ci chiar prin pătimirile sale. Pentru aceasta s-a arătat mare mărturisitor; și făcând multe minuni, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Ghelasie, căruia poruncindu-i-se de ighemon să batjocorească Botezul, s-a botezat cu adevărat și de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Talaleu Mărturisitorul.

Acest cuvios a fost de neam din Cilicia. Dar îndrăgind viața sihăstrească, s-a dus în cetatea Gavalon, unde, la o depărtare de vreo douăzeci de stadii, cuviosul a aflat un loc înalt, pe care se găsea un altar închinat demonilor și în acel loc și-a făcut o mică colibă, îndeletnicindu-se cu ostenelile sihăstrești și nevoindu-se cu posturi, cu privegheri, și cu rele pătimiri. Pentru aceasta demonii care sălășluiau în altarul lor de acolo îl înspăimântau, cu mulțime de grozăvii. Pe aceștia însă rușinați i-a alungat, bătându-și joc de neputința lor. Apoi, dorind după mai mari osteneli și-a lăsat coliba, și făcându-și o chilioară prea mică, care nu era pe potriva trupului său, a intrat într-înșea, stând cu fața lipită de genunchi. Odată, venind la el fericitul Teodoret, episcopul Cirului, l-a întrebat, dorind ca să știe pricina acestui fel de petrecere a lui. Dar el a răspuns: eu, fiind supus la multe păcate și temându-mă de chinurile cele înfricoșătoare, am aflat acest chip de viețuire, meșteșugind osteneli pe măsura trupului, ca să ușurez greutatea celor ce mă așteaptă. Căci acelea sunt mai cumplite, nu numai cu mărimea, ci cu însăși lucrarea lor, fiindcă sunt fără de voie; iar ceea ce se face fără de voie este un lucru foarte amarnic; căci lucrul cel de voie, deși plin de osteneli, mai puțină durere aduce, fiindcă osteneala este de voie, iar nu silnică. Deci, dacă cu aceste mici dureri voi ușura pe cele așteptate, mare câștig voi culege de aici. Acestea auzind episcopul l-a lăudat foarte, pentru istețimea minții, că nu numai că se lupta cu luptele de față, ci și pe altele de la sine adăuga. Iar locuitorii de primprejur ziceau că multe minuni se făceau prin rugăciunea acestuia, căci nu numai oamenii, ci chiar și dobitoacele dobândeau vindecări. Dar locuitorii aceluia loc, care mai înainte trăiseră în păgânătate, s-au lepădat de înșelăciunea lor cea părintească și au primit strălucirea dumnezeieștii lumini; iar sfântul folosindu-se de ei, a surpat altarul demonilor care era acolo, și a ridicat o sfântă și măreață biserică în cinstea bunilor biruitori mucenici. Și astfel sihăstrește nevoindu-se fericitul Talaleu, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Ștefan, cel ce a întemeiat gherocomia Armatiului, adică bolnița de bătrâni, care în pace s-a săvârșit.

Sfântul Ștefan, un fost curtean sub împăratul Mauricius (582-602), și-a părăsit serviciul și a înființat un azil de bătrâni în Armatia (Constantinopol), dedicându-se în întregime ajutorării străinilor pe care îi primea în azil. S-a săvârșit în pace în anul 614.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Nisiu, care, cu vine de bou fiind bătut, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuvioșilor părinților noștri Asclapiu și Iacob, care în pace s-au săvârșit.

Sfinții Asclapiu și Iacob erau asceți sirieni care au trăit în secolul al V-lea. Informații despre aceștia avem de la Teodoret din Cyr. Sfântul Asclapiu a dus o viață de înfrânare în satul său natal și nu-l deranjau vizitele oamenilor. Mulți dintre ei îl imitau și îi urmau exemplul, printre care era și sfântul Iacob. Acesta s-a închis într-o căsuță lângă satul Nimuza, pe care n-a părăsit-o niciodată și vorbea cu oamenii printr-o deschizătură în perete, tăiată astfel ca nimeni să nu-l poată vedea. El n-a aprins niciodată vreo lumină sau un foc în căsuța lui.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Timotei cel din Cezareea, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Rafael (Rafail), episcop de Brooklyn (+ 1915).

Sfântul nostru părinte Rafail s-a născut în Siria în anul 1860 din părinți ortodocși evlavioși, Michael Hawaweeny și cea de-a doua soție a lui, Mariam, fiica unui preot din Damasc. Nu se știe data exactă a nașterii sale dar este undeva în jurul zilei lui onomastice, Sinaxarul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil împreună cu toate Puterile cele fără de trup ale cerului (prăznuiți în 8 noiembrie). Datorită persecuțiilor violente împotriva creștinilor, în care au pierit martirizați și preotul de parohie, Sf. Iosif al Damascului împreună cu tovarășii săi, familia Hawaweeny a fost obligată să fugă în Beirut ca să se salveze. Acolo a văzut viitorul sfânt lumina zilei și nu în orașul părinților săi. Într-adevăr, după cum decurgea copilăria sfântului, el nu avea să-și găsească locul lui în lume, căutând permanent un loc ce avea să-i fie hărăzit. (Evrei 13:14).

De Bobotează, în 1861, a fost botezat cu numele de Rafla, iar mai târziu în acea primăvară familia s-a putut reîntoarce în Damasc. Copilul a făcut clasele primare și a învățat bine, dar în 1874 Michael Hawaweeny nu a mai putut asigura financiar educația sa. Din fericire situația a fost salvată de diaconul Atanasie Atallah (mai târziu Mitropolit al Homsului), care l-a recomandat pe Rafla Patriarhului Hieroteus (Ierotei) al Antiohiei, să fie acceptat ca student la seminar din partea Patriarhiei, ca să devină preot.

El a fost un student atât de bun încât a fost selectat ca profesor-asistent în 1877, iar în următorul an a fost numit profesor de arabă și turcă. În 28 martie, 1879 a fost tuns călugăr de către Patriarhul Hieroteus, fiind asistentul personal al Preasfințitului.

Deoarece Seminarul Balamand a fost închis în anul 1840, Patriarhul Ioachim al III-lea al Constantinopolului l-a invitat pe Patriarhul Antiohiei să-i propună cel puțin un student merituos pe care să-l trimită cu bursă de studiu la Școala de Teologie din Halki. Cel selectat a fost chiar Sf. Rafail. În 8 decembrie a fost numit diacon la capela școlii și în iulie 1886 tânărul diacon a primit Certificatul de Teologie, întorcându-se acasă cu speranța că va putea sluji în biserica de-acolo.

Patriarhul Gherasim al Antiohiei a fost impresionat de Diaconul Rafail și deseori îl lua cu el în vizitele sale pastorale pe la parohii. Când Preasfințitul lipsea, Diaconul Rafail ținea predicile în fața credincioșilor.

Diaconul Rafail nu era mulțumit de cunoștințele acumulate, dorind să învețe tot mai mult, dar nu din mândrie sau ambiție ci din dorința de a-i ajuta pe alții. Pe bună dreptate, am putea atribui cuvintele Regelui Solomon, Sfântului Rafail: "Dă o șansă omului înțelept și acesta va deveni și mai înțelept, sfătuiește un om drept și va sfătui și el la rândul lui" (Proverbe 9:9). De aceea, l-a rugat pe Patriarhul Gherasim să-i îngăduie să continue studiile la o școală în Rusia, promițând că se va întoarce și va fi secretarul de limbă rusă al Patriarhului. Preasfințitul i-a dat binecuvântarea și Diaconul Rafail a fost acceptat ca student la Academia de Teologie din Kiev.

În 1889 Patriarhul Gherasim i-a cerut tânărului diacon să preia conducerea bisericii din Moscova, reprezentantă a Antiohiei, fiind hirotonit preot de către Episcopul Silvestru, rectorul Academiei. La o lună, a fost ridicat la rang de arhimandrit de către Mitropolitul Ioanichie al Moscovei, fiind acceptat ca și conducător al bisericii din Moscova. După doi ani, Arhimandritul Rafail a redus datoria reprezentanței bisericii din Antiohia de la 65.000 de ruble la 15.000 de ruble și a adus 24 de studenți din Siria să-și continue studiile în Rusia, în speranța că se vor întoarce în țara lor și-i vor învăța la rândul lor pe ceilalți.

Când Patriarhul Gherasim a demisionat acceptând Scaunul din Ierusalim, Arhimandritul Rafail a considerat că ar fi momentul oportun de a scoate Biserica din Antiohia de sub dominația ierarhilor străini. Arzând de dragoste pentru Biserica din Antiohia și dorind restabilirea administrației bisericii în mâinile clerului și poporului băștinaș, Arhimandritul Rafail a început să trimită scrisori unor episcopi din Antiohia și unor mireni influenți. A mai scris și articole în presă, atrăgând atenția asupra soartei Antiohiei, însă eforturile sale îndrăznețe nu au avut ecoul scontat și arhimandritul avea să plătească un preț pentru mediatizarea criticilor sale.

În luna noiembrie a anului 1891, Mitropolitul Spiridon, un grec din Cipru, a fost ales Patriarh al Antiohiei. Mulți dintre arabi au crezut că a cumpărat alegerile prin împărțirea sumei de 10.000 de lire între mai mulți oameni influenți din Damasc. Arhimandritul Rafail refuza să-l pomenească pe noul Patriarh la sfintele slujbe în biserica reprezentantă, drept urmare Patriarhul Spiridon l-a suspendat din funcțiile sale preoțești. Sf. Rafail a acceptat suspendarea dar a continuat să scrie în presa rusă articole în care cerea apărarea cauzei Antiohiei. Ierusalimul, împreună cu Patriarhii Antiohiei, Constantinopolului și Alexandriei au trimis o petiție Țarului de a interzice ziarelor ruse să mai publice articolele sale, lucru care a fost acceptat. Văzând acest drum închis, Sf. Rafail a început a-și publica ideile în forma de cărți.

În cele din urmă, Patriarhul Spiridon i-a scris unui Procurator asistent din Rusia, un prieten al Sf. Rafail, rugându-l să încerce să-l convingă să ceară iertare Patriarhului. Făcând acest lucru, i s-a ridicat suspendarea Sfântului Rafail, fiind lăsat să se transfere de la jurisdicția Antiohiei la Biserica Rusă și să se stabilească acolo. Sf. Rafail s-a angajat ca profesor de studii arabe la Academia Teologică unde a rămas până în 1895 când a fost invitat de Societatea Ortodoxă Siriană Non-profit din New York, să devină acolo pastorul comunității arabe ortodoxe.

Când Sf. Apostol Pavel a avut viziunea unui om care-l ruga să meargă în Macedonia să-l ajute (Fapte 16:10), acesta a pornit o amplă călătorie misionară. Tot așa, când Sf. Rafail a auzit doleanțele semenilor săi împrăștiați într-un pământ străin, a traversat oceanul ca să muncească din nou într-o țară străină.

Arhimandritul Rafail a ajuns în New York în 2 Noiembrie 1895, întâmpinat de o delegație de arabi creștini care-și așteptau păstorul din Rusia. În 5 Noiembrie, în prima sa duminică de la sosirea în America, sfântul a slujit împreună cu Episcopul Nicolae Sfânta Liturghie în biserica rusă din orașul New York. La mai puțin de două săptămâni de la sosire, Arhimandritul Rafail a găsit un loc potrivit în suburbia Manhattan-ului pentru amenajarea unei capele cu odoare sfinte aduse de el din Rusia. Noua capelă a fost sfințită de Episcopul Nicolae cu hramul Sfântului Nicolae, Episcopul Mirelor Lichiei.

Truditorul păstor a rămas în New York învățând, predicând și slujind sfintele slujbe pentru enoriașii săi. Nu a durat însă mult până a auzit și de alte comuniuni arabe creștine împrăștiate peste tot prin America de Nord, la care se gândea că neavând un păstor al lor, ar putea fi obligați să treacă la alte confesiuni, sau chiar să-și neglijeze îndatoririle duhovnicești. Aceasta era o preocupare permanentă a Sf. Rafail în decursul misiunii sale. Deși nu era împotriva dialogului cu cei de alte confesiuni sau a relațiilor de prietenie bazate pe convingeri reciproce împărtășite, Sf. Rafail nu a pierdut nici o clipă din vedere linia clară de diferențiere dintre ortodocși și heterodocși, insistând ca orice biserică să-și pună bazele în canoanele celor șapte Sinoade Ecumenice. Spiritul ortodox al vieții și propovăduirilor Sf. Rafail s-a demonstrat neconținut prin cuvintele și faptele sale. El a susținut și apărât întotdeauna Credința curată care era "dusă sfinților" (Iuda 3). Dacă la început nu a prea înțeles ideile heterodocșilor, mai târziu, înțelegând cât s-au depărtat aceștia de doctrina ortodoxă, a făcut tot posibilul să-și ferească enoriașii de influențele nefaste. Sfântul îi învăța să nu participe la adunările heterodocșilor, ca să nu fie răniți de "diversele și ciudatele doctrine" (Evrei 13:9). El era de părere că ar fi de preferat ca tatăl sau capul familiei să citească Ceasurile acasă din cartea de rugăciuni atunci când nu se pot duce la slujbă într-o biserică ortodoxă. În vara anului 1896, Sf. Rafail a întreprins prima din multele călătorii misionare de-a lungul continentului. El a vizitat 30 de orașe între New York și San Francisco, căutând oile pierdute ale Domnului în orașe, sate sau ferme izolate. El a astâmpărat foamea spirituală a credincioșilor prin Cuvântul Domnului oriunde se oprea, oficiind căsătorii și botezuri, ascultând mărturisiri și slujind Sfânta Liturghie în casele enoriașilor care nu aveau biserici. În alte cuvinte, sfântul și-a îndeplinit cu râvnă misiunea sa ca propovăduitor al Evangheliei, îndurând multe greutăți și obstacole și fiind atent la toate aspectele legate de grija față de credincioși. (2 Timotei 4, 5).

În vara anului 1898, cu binecuvântarea Episcopului Nicolae, Sf. Rafail a publicat prima sa carte în Lumea Nouă, o carte de rugăciuni în limba arabă, numită CARTEA PĂCII ADEVĂRATE PRIN RUGĂCIUNILE DIVINE. Această carte de rugăciuni și slujbe liturgice a fost foarte utilă preoților în săvârșirea sfintelor slujbe și mirenilor în îndeplinirea canonului. Versiunea în limba engleză a fost publicată de Arhimandritul Serafim Nassar și este folosită și în ziua de azi.

În perioada mai-noiembrie 1898, Sf. Rafail și-a început cel de-al doilea tur de călătorii misionare. În decursul acelei călătorii, sfântul s-a convins de necesitatea preoților ortodocși arabi de a sluji în noile biserici ridicate de el. La întoarcerea în New York, el a scris un raport Episcopului Nicolae în care și exprima aceste griji. Cu binecuvântarea Episcopului, Sf. Rafail a adus preoți calificați din Siria, căutând și mireni îmbunătățiți duhovnicește pe care să-i îndrume spre hirotonisire. În timpul cât a fost arhimandrit dar și mai târziu, pe când era episcop, Sf. Rafail nu numea preoți fără binecuvântarea ierarhului rus, care conducea misiunea Americană.

Așa stăteau lucrurile în America la acea vreme. Arh. Rafail l-a primit cu dragoste pe Episcopul Tihon când acesta i-a urmat Episcopului Nicolae în scaunul de episcop al Americii. În 15 decembrie Sf. Tihon a venit să slujească Sfânta Liturghie la biserica Sf. Nicolae din Siria. Rafail le-a spus oamenilor că noul lor păstor este cel care "a fost trimis să îndrume turma lui Hristos - ruși, slavi, arabo-sirieni și greci-care era împrăștiată de-a lungul continentului nord-american. Desigur, în acea vreme nu existau jurisdicții paralele bazate pe naționalitate. Biserica i-a unit pe cei de diverse origini sub omoforul Arhiepiscopului rus. Aceasta a fost regula, până când Revoluția Rusă a deranjat viața religioasă din Rusia și America.

În martie 1899, Sf. Rafail a primit permisiunea Episcopului Tihon de a strânge fonduri pentru construirea unui cimitir și pentru o nouă biserică care să înlocuiască capela amenajată într-o clădire veche pe o stradă mizeră. În primăvară, el a pornit într-o nouă misiune pastorală prin 43 de locații, călătorind pe uscat și pe apă, fără să lase obstacolele și greutățile să-l întoarcă din drum și a petrecut 7 luni în regiunile de nord-est, sud și vestul central al Statelor Unite. Sf. Rafail a muncit la greci și ruși, dar și la arabi, oficiind cununii și botezuri și regularizând cununii ortodocșilor care fuseseră făcute de clerici non-ortodocși. De asemenea a miruit câțiva copii botezați de biserica catolică.

În Johnstown, PA el a împăcat pe cei a căror animozitate personală era să dividă comunitatea arabă. Chiar dacă tribunalele nu au putut face pace, Sf. Rafail a reușit să readucă calmul și să stopeze cearta. Când era încă în Johnstown, sfântul a fost înștiințat printr-o telegramă că Mitropolitul Meletios (Doumani) a fost ales Patriarhul Antiohiei. Foarte bucuros la aflarea veștii, Sf. Rafail le-a spus oamenilor că, în sfârșit, după 168 de ani de așteptare, un arab a fost ales suveran al Bisericii din Antiohia.

După instalarea noului Patriarh, Sfântului Rafail i s-a propus să fie succesorul lui Meletios ca Mitropolit al Latakiei. Dar Patriarhul a afirmat că Sfântul Sinod nu poate să-l aleagă pe Părintele Rafail deoarece are o misiune foarte importantă de finalizat în America. În 1901, Mitropolitul Beirutului i-a scris Arhimandritului Rafail rugându-l să accepte să fie episcopul său asistent, dar acesta a refuzat, pe motiv că nu-și poate părăsi turma din America. La început, el a vrut să construiască o biserică permanentă și să achiziționeze un loc de cimitir pentru parohie. Cea de-a doua dorință s-a împlinit în august 1901 când Părintele Rafail a cumpărat o parte din cimitirul Mt.Olivet din Long Island.

În decembrie 1901 Arhimandritul Rafail a fost numit Episcop al Zahleh-ului. Patriarhul Meletios i-a trimis o telegramă în care îl felicita și îl ruga să se întoarcă înapoi. Părintele i-a mulțumit dar a refuzat din nou postul superior care i s-a oferit, spunând că trebuie să ducă la îndeplinire proiectul prin care urma să construiască o biserică creștină pentru comunitatea siriană din New York. În anul următor, a cumpărat o clădire bisericască deja existentă pe Str. Pacific în Brooklyn și a remodelat-o după credința ortodoxă. Episcopul Tihon a sfințit biserica spre bucuria credincioșilor prezenți, astfel încât cel de-al doilea mare proiect pe care și l-a propus Sf. Rafail, a fost îndeplinit.

Numărul parohiilor din cadrul diocezei nord-americane era în continuă creștere și Episcopul Tihon nu le putea vizita pe toate. Astfel, dioceza trebuia reorganizată pentru o administrare mai eficientă. De aceea, Episcopul Tihon a trimis un plan Sfântului Sinod din Rusia de mutare a Scaunului din San Francisco la New York, deoarece cele mai multe parohii și persoane erau concentrate în est. Deoarece mai multe grupări etnice necesitau o atenție specială în îndrumarea duhovnicească, Episcopul Tihon i-a propus Arhimandritului Rafail să devină al doilea episcop vicar al său (deoarece primul episcop vicar era cel din Alaska).

În 1903, Sfântul Sinod al Rusiei l-a ales în unanimitate pe Arhimandritul Rafail ca Episcop al Brooklyn-ului, fiind, în același timp și conducătorul misiunii ortodoxe arabo-siriene din America de Nord. Patriarhul Meletios anunțat de Sf. Sinod despre alegerea făcută, a fost foarte mulțumit. Episcopul Tihon i-a scris Sf. Rafail informându-l de alegerea sa și acesta i-a trimis o scrisoare de accept. Între timp, părintele călugăr Innocent Pustynsky a fost sfințit ca prim episcop asistent al lui Tihon la Catedrala Maicii Noastre din Cazan - St. Petersburg.

În a treia duminică din Postul Mare în 1904, Sf. Rafail a devenit primul episcop ortodox sfințit pe pământ American. Episcopii Tihon și Innocent au oficiat slujba la Catedrala Sf. Nicolae din Brooklyn. Noile haine episcopale au fost un dar din partea Țarului Nicolae al II-lea. După sfințirea sa, Episcopul Rafail a continuat să hirotonească preoți și să-i repartizeze la parohii, ajutându-l și pe Episcopul Tihon în administrarea diocezei.

Spre sfârșitul anului 1904, Episcopul Rafail a anunțat intenția sa de a scoate o revistă numită Al-Kalimat (Cuvântul), ca publicație oficială a misiunii arabo-siriene, care ar ajuta la o mai bună legătură între credincioșii și parohiile din dioceza sa. Episcopul era conștient că nu va putea vizita personal pe toți credincioșii ortodocși din America de Nord, dar prin intermediul cuvântului scris, el ar putea predica cuvântul mântuirii și celor pe care nu avea sa-i întâlnească niciodată. Conținutul publicației s-a dorit a fi spiritual, moral, religios, astfel încât să ajute la întărirea în credință a ortodocșilor. "Cuvântul" urma să se concentreze asupra temelor de bază: adevărul dogmatic, învățăturile etice, subiectele eclesiastice istorice și contemporane, o cronică a botezurilor, cununiiilor și slujbelor oficiale, etc. Primul număr a fost tipărit în ianuarie 1905, momentul fiind considerat de Sf. Rafail ca piatră de hotar la fel de importantă ca și achiziționarea Catedralei Sf. Nicolae și a cimitirului parohiei.

În iulie 1905 Episcopul Rafail a sfințit terenul pentru Mănăstirea Sf. Tihon și a binecuvântat orfelinatul din Canaanul de Sud, PA. Peste trei zile, el a prezidat o conferință a clerului diocezei la Old Forge, PA, deoarece Arhiepiscopul Tihon era în San Francisco. Printre cei prezenți erau și oameni care ar putea fi socotiți asemenea cu sfinții: Mon. ALEXIS Toth, Mon. Alexander Hotovitzky și Mon. John Kochurov (ultimii doi s-au săvârșit ca martiri în Rusia).

În următorii 10 ani, Episcopul Rafail și-a păstorit turma care creștea tot mai mult. Mărindu-se populația comunității din New York, creștea și numărul copiilor iar episcopul era preocupat de viitorul lor. El ar fi vrut să înființeze o școală serală pentru a-i educa în spiritul creștin, deoarece viitorul Bisericii în aceasta țară depindea de educația tinerilor. Copiii care nu vorbeau araba frecventau deja biserici de alte confesiuni deoarece cursurile de duminică se țineau în limba engleză. Astfel, Episcopul Rafail a considerat necesară introducerea limbii engleze în practicarea credinței și în educație pentru viitorul progres al misiunii arabo-siriene.

Luând ca exemplu cuvintele Sf. Pavel de a predica într-o limbă înțeleasă de oameni (1 Cor.14:15-19), Sf. Rafail a recomandat folosirea în toate parohiile sale

a Liturghierului Sfintei Biserici Ortodoxe, Sobornicești și Apostolice (tradusă de Isabel Hapgood).

În martie 1907 Sf. Tihon s-a întors în Rusia și a fost înlocuit de Arhiepiscopul PLATON. Din nou Sf. Rafail a fost luat în calcul pentru funcția de Episcop în Siria, fiind nominalizat să succedă pe Patriarhului Grigore ca Mitropolit al orașului Tripoli în 1908. Sf. Sinod al Antiohiei a scos numele Episcopului Rafail de pe lista candidaților, citând diferite canoane care arăta că este interzisă mutarea unui episcop dintr-un oraș în altul.

În Duminica Ortodoxiei, în 1911, Episcopul Rafail a fost sărbătorit pentru cei 15 ani de misiune pastorală în America. Arhiepiscopul PLATON i-a înmănat o icoană din argint cu Iisus Hristos și l-a felicitat pentru munca lui. În smerenia sa, Episcopul Rafail nu a înțeles de ce este felicitat pentru că și-a făcut datoria (Luca 17:10). S-a considerat o "slugă nevrednică" deși și-a îndeplinit cu succes munca ce i-a revenit. (Sf. Ignatie al Antiohiei, Epistola către Efeseni).

Către sfârșitul anului 1912, Episcopul Rafail s-a îmbolnăvit iar doctorii au spus că suferea de o boală de inimă care în final i-a cauzat moartea. După două săptămâni el s-a simțit destul de întremat ca să slujească Sfânta Liturghie în catedrala sa.

Între 1913-1914 acest episcop misionar a continuat cu vizitele pastorale în diferite orașe. În 1915 s-a îmbolnăvit din nou și a stat două luni acasă, ducându-și crucea bolii cu răbdare.

În 14/27 februarie la 12.40 a.m., Sf. Rafail și-a încetat misiunea. L-au strigat dar nu a mai răspuns. L-au scuturat dar nu mai era în viață.

Din tinerețe, Sf. Rafail era cel mai fericit când putea sluji pentru biserică. Când a ajuns în America, el și-a găsit poporul împrăștiat în străinătăți și i-a chemat să se reunească. Nu și-a neglijat niciodată turma, ba chiar a călătorit prin America, Canada și Mexic ca să-i găsească pe ai lui și să-i adune laolaltă. I-a ajutat să nu se rătăcească în pajiști străine și să nu-și rănească sufletele cu erezii. El i-a hrănit și i-a ajutat să crească în toți acei 20 de ani de misiune dedicată. La momentul morții sale, misiunea arabo-siriană avea 30 de parohii cu 25.000 de credincioși.

Episcopul Rafail a fost un învățat, autor al mai multor cărți și al aproape tuturor articolelor din revista "Cuvântul". El și-a slujit comunitatea sa arabă dar nu i-a lăsat deoparte nici pe ruși sau greci, vorbindu-le în limba lor. A învățat să vorbească fluent engleza și a încurajat introducerea acesteia în practicile bisericești și în programele de educație.

Sf. Rafail a avut de a face cu multe feluri de oameni și a fost ca un tată blând pentru toți. A câștigat dragostea și respectul lor, iubindu-i mai întâi și apoi dezvăluindu-le personalitatea sa încântătoare și caracterul frumos. Era întotdeauna blând, milos, condescendent cu alții dar sever cu el însuși. El a realizat multe lucruri bune în viața lui pământească și acum s-a alăturat îngerilor ca să-I cânte imnuri de rugăciuni și laudă neîncetate lui Dumnezeu.

Pentru rugăciunile Sfântului Episcop Rafail, să ne rugăm bunului Dumnezeu să ne învrednicească și pe noi cu Împărăția Cerurilor.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

28 Februarie

În această lună, ziua a douăzeci și opta, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Vasile, cel ce a pățimit împreună cu sfântul Procopiu.

Acest cuvios a trăit pe vremea împărăției lui Leon Isaurul, luptătorul împotriva sfintelor icoane. Lăsând el lumea și cele din lume, s-a făcut monah. Și a petrecut mai întâi în nevoiță, iar mai târziu văzând în primejdie cinstirea sfintelor icoane, a stat cu hotărâre împotriva sfărâmătorilor de icoane. Pentru aceea a fost prins și foarte chinuit, fiindcă nu s-a înduplecat cu firea, ci a propovăduit adevărul până la moarte, având ajutor și pe dumnezeiescul Procopiu. Drept aceea a fost chinuit rău și apoi băgat în temniță. După moartea tiranului însă ieșit din temniță și iarăși cu aceeași petrecere și nevoiță s-a ostenit îndemnând spre dreapta credință în multe vremi. Apoi bucurându-se și mulțumind, se mută către Dumnezeu, pe Care din pruncie L-a dorit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Proteriu, arhiepiscopul Alexandriei.

Acest fericit a fost preot al Bisericii din Alexandria. Și adunându-se cu alexandrinii ce veniseră în Constantinopol și mult nevoindu-se împreună cu sfinții părinți împotriva eresurilor a fost pus de sobor episcop al Alexandriei. Partizanii lui Eutihie și ai lui Nestorie, revoltându-se și amenințând că vor opri aducerea grâului la Alexandria, evlaviosul împărat Marcian, a poruncit să ducă grâul nu la Alexandria, ci la Pedusia, folosindu-se de plutirea pe Nil. Pentru aceasta alexandrinii pierind de foame, au pus mijlocitor către împăratul, pe arhieru, la ale cărui mijlociri plecându-se împăratul, iarăși a poruncit să se pogoare grâul la Alexandria. Iar după săvârșirea din viață a prea evlaviosului împărat Marcian, un oarecare Timotei, supranumit Eluros, pândind într-o noapte întunecoasă și ducându-se la chiliile monahilor, pe la miezul nopții, zicea despre sine că este înger, și le porunca să se depărteze de împărtășirea cu Proteriu. Și ei, ca niște oameni simpli, lăsându-se înșelați, au ridicat tulburarea împotriva arhierelui, care, fugind, a văzut pe dumnezeiescul prooroc Isaia zicându-i: întoarce-te și eu aștept ca să te primesc pe tine. Cu aceasta i s-a arătat silnica lui moarte. Căci întorcându-se și intrând în dumnezeiasca colimvitră, acolo a fost spintecat de aceia cu trestii ascuțite. Apoi în locul lui Proteriu, a fost hirotonit Timotei, care îi înșelase și pe care l-au suit în scaunul arhieresc. Iar Leon cel Mare, care a împărățit după Marcian, fiind înștiințat de aceasta, a poruncit ca Timotei să fie dat în stăpânirea episcopilor ca să-l judece canoniceste. Și aceia dezbrăcându-l de cinstea arhierescă, l-au surghiunit la Gangra; iar pe mirenii ce fuseseră părtași la uciderea lui Proteriu, pedepsindu-i împăratul, cu băți și cu închisori și cu ciuntiri de mădulare, a poruncit să fie hirotonit episcop al Alexandriei un alt Timotei, dreptcredincios, supranumit Salofachiolul. Și așa a luat sfârșit cearta de acolo.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Nestor.

Acest mucenic a trăit pe vremea împăratului Deciu, și a ighemonului Publiu, în Perga Pamfiliei. Pentru că cinstea pe Hristos, a fost prins de mai-marele Irinah, și adus la ighemon, înaintea căruia mărturisind credința în Hristos, a fost răstignit, și cu glasuri de mulțumire către Dumnezeu a strigat și pe credincioși întărindu-i și-a dat duhul.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor femei: Chira și Marana.

Patria acestora a fost Bereea cea dinspre Răsărit. Și erau de neam ales și strălucit, având și creșterea potrivită cu neamul. Dar pe toate acestea defăimându-le au intrat într-o căsuță mică, căreia i-au astupat ușa cu zid și cu pietre, lăsând o fereastră prin care primeau hrana cea de nevoie, și vorbeau cu femeile cele ce mergeau către dânsule, înălțau doxologii lui Dumnezeu. Și toată vremea cea de peste an o petreceau în tăcere; numai în vremea Cincizecimii vorbeau. Și singură Marana vorbea cu cele ce veneau la ele; căci glasul Chirei nimeni niciodată nu l-a auzit. Și purtau pe trupul lor lanțuri de fier prea grele, și îmbrăcămintea le era foarte mare, încât le acoperea cu totul picioarele și tot trupul. În asemenea chip viețuind, au petrecut patruzeci și doi de ani. Cu postirea și cu înfrânarea răbdării atât s-au osebit, încât timp de trei ani întregi odată la patruzeci de zile gustau hrana, și în ceilalți trei, după trei săptămâni, întocmai ca prorocul Daniil. Și la purtătorul de viață Mormânt al lui Hristos ducându-se nicidecum n-au gustat hrana până ce n-au făcut închinăciune. Și iarăși întorcându-se fără a mânca, au săvârșit călătoria lor. Iar lungimea drumului era de douăzeci de verste, precum am zice de douăzeci de zile. Și ducându-se încă și la biserica cea din Isauria, a bunei biruitoare mucenițe Tecla, asemenea au făcut: s-au dus și s-au întors fără a mânca. Cu asemenea viețuire împodobind neamul femeiesc, s-au mutat către Domnul, pe Care Îl doreau.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici cei șase din Egipt, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților apostoli: Nimfas și Evvul, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Varsos, episcopul Damascului, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Avrichiu, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei noii mucenițe Chirana preaițeleapta, din Tesalonic, care în chinuri s-a săvârșit, la anul 1751.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Casian Romanul și Gherman.

Pentru viețile acestora, a se vedea ziua de 29 februarie.

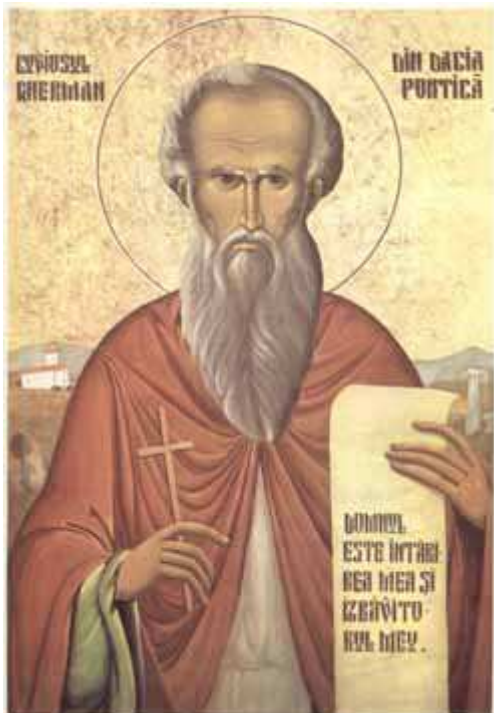
Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

29 Februarie

În această lună, ziua a douăzeci și nouă, pomenirea precuviosului părintelui nostru mărturisitorul Casian Romanul.

Acest sfânt era din cetatea Romei și se trăgea din părinți luminați și vestiți. Încă de mic copil el a avut mare dragoste de învățătură și de vorbire. Cu râvnă și cu ascuțirea minții sale a străbătut toată învățătura elinească, deprinzând în chip desăvârșit filozofia și astronomia, învățând bine și dumnezeiasca Scriptură, cunoscând-o foarte îndeaproape și desăvârșit. Și vrând să-si împodobească viața cu curăția fecioriei, iesind din patria sa a intrat într-un schit și s-a făcut monah, dându-se pe sine la toată ascultarea. Deprinzându-se acolo cu tot felul de petrecere grea, și obisnuindu-se cu nevoitele și pentru multa sa ascultare ajungând la desăvârșită chibzuială, s-a retras în sihăstrie și petrecând acolo mulți ani și topindu-se pe sine în toată smerenia, a trecut la mai multă ispită și nevoită. Apoi, iesind din sihăstrie, a înconjurat toate mănăstirile Egiptului și ale Tebaidei și muntele Nitriei și al Asiei, Pontul și Capadocia și tot Răsăritul, adunând de acolo vietile tuturor părinților și petrecerile și nevoitele lor, mai mult de cum adună ceara pecetile inelelor. Și aceasta o adevărată lucrare cele scrise de dânsul, care sunt pline de toată iscusința și înțelepciunea și folosul. A mai scris și alte asemenea învățături, pe care, dacă le va citi cineva cu socoteală, multă roadă va avea într-însele și mult folos va dobându; și va cunoaște dintr-însele și viața și obiceiurile scriitorului. Deci, astfel vietuind acest minunat om și așa petrecând, către locasurile cele de dincolo s-a mutat.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru Gherman din Dobrogea, însotitorul sfântului Cassian Romanul.

Acest sfânt și purtător de Dumnezeu Gherman s-a născut pe la anul 368 în nordul Dobrogei, din părinți straromâni, fiind din același sat și contemporan cu Sfântul Ioan Casian. Localitatea Casimcea este considerată vatra strabună a acestor doi sfinți daco-romani de la gurile Dunării.

Părinții și strămoșii lor erau creștini din primul secol, fiind botezați în numele Prea Sfintei Treimi poate chiar de Sfântul Apostol Andrei și de ucenii lui, care au semănat cuvântul Evangheliei lui Hristos în jurul Marii Negre și în Scitia Mică, adică Dobrogea de astăzi.

După ce a învățat carte în satul natal și pe lângă Episcopia Tomisului, împreună cu fericitul Ioan Casian, cu care a fost prieten și împreună-vietuitor până la moarte, s-a dus să deprindă învățătura Sfinților Părinți în partile Constantinopolului. Apoi, tot împreună, au

intrat în viața monahală, la una din mănăstirile din sudul Dobrogei, ce depindeau de vestita eparhie a Tomisului, unde străluceau mari ierarhi și purtători de Dumnezeu, ca Sfinții Bretanion și Teotim.

Dorind o viață mai înalt duhovnicească în Hristos, s-a dus împreună cu fericitul Casian să se închine Cuviosilor Părinți ce se nevoiau în Egipt, pe valea Nilului.

Dupa ce au vizitat pe marii sihastri de acolo si au primit multe cuvinte de folos de la ei, s-au nevoit un timp în preajma marilor anahoreti egipteni, învatînd de la ei neîncetata rugaciune. Apoi s-au dus la Sfintele Locuri si s-au închinat la mormîntul datator de viata al Domnului nostru Iisus Hristos.

S-au nevoit apoi un timp în manastirile din Constantinopol, în preajma Sfîntului Ioan Gura de Aur, care i-a hirotonit pe amîndoi - Sfîntul Ioan Casian diacon, iar pe Cuviosul Gherman, preot. Aceasta era pe la anul 400.

În anul 403, cînd unii ierarhi si dregatori din Rasarit, îndemnati de împarateasa Eudoxia, s-au ridicat împotriva Sfîntului Ioan Gura de Aur cerînd sa-l depuna din treapta, atunci si Cuviosul Gherman s-a aflat printre cei ce au luat apararea marelui ierarh.

Acest mare nevoitor era atît de cinstit de prietenul sau, Sfîntul Ioan Casian, încît îl numea, în cartea sa "Convorbiri cu Parintii din Pustie", "Sfîntul Parinte Gherman". El a contribuit mult la întarirea vietii monahale în Dobrogea, din Italia si din Galia.

Dupa o aspra si îndelungata nevointa duhovniceasca, ajungînd la masura sfinteniei, Cuviosul Parintele nostru Gherman a raposat la Roma, prin anii 405-415, dîndu-si sufletul cu pace în mîinile lui Hristos, plin de zile si de harul Duhului Sfînt. Pentru viata lui aleasa, Sfîntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romîne l-a trecut în ceata Sfintilor Parinti, la 20-21 iunie 1992, cu data de praznuire la 29 februarie, iar cînd nu sînt ani bisecti, la 28 februarie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

LUNA MARTIE

SINAXAR

1 Martie

În această lună, în ziua întâi, pomenirea preacuvioasei mucenițe Evdochia samarineanca.

Sfânta Evdochia samarineanca era de fel din cetatea Iliopolei, care se găsea în provincia Libanului, în Frigia. A trăit pe vremea împărăției lui Traian. Mai întâi a dus o viață de desfrâu, atrăgând la sine pe mulți care o îndrăgeau din pricina chipului ei frumos. Cu aceasta ea a adunat multă avere. După aceea însă a venit la Hristos, iar prilejul i l-a dat un oarecare monah Ghermano, pe care ea l-a auzit

odată vorbind despre credința cea adevărată și despre pocăință. Deci, fiind îmboldită de nevoia de a-și schimba felul de viață, datorită și unor descoperiri dumnezeiești ce i s-au făcut, a fost botezată de către episcopul Teodot. Într-una din descoperirile ce i s-au făcut, s-a simțit răpită cu mintea și s-a văzut pe sine luată de mână de un înger și ridicată la cer, unde îngerii se bucurau cu toții de întoarcerea ei în timp ce ceva negru și înfiorător la vedere scrâșnea din dinți și striga, ca și cum i s-ar fi făcut vreo nedreptate, dacă i s-ar fi smuls de sub puterea lui Evdochia. După ce și-a împărțit toată averea și a dat-o săracilor, s-a dus într-o mănăstire și în timp ce-și petrecea viața în nevoiețe duhovnicești, fiind găsită de cei ce o îndrăgiseră mai înainte, a fost luată de acolo și dusă înaintea împăratului, care urmase la împărăție după Traian; dar înviind în chip

minunat pe copilul acestuia a fost lăsată în pace. La mulți ani după aceasta a fost supusă la cercetări de către Diogen, stăpânitorul Iliopolei, dar făcând iarăși minuni, a fost lăsată în pace. Numai sub Vincențiu, care a urmat lui Diogen, i s-a tăiat capul cu sabia pentru credința în Hristos. Și așa a luat de la Domnul cununa cea nesticăcioasă a muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Domnina, cea din Cir.

Sfânta Domnina se trăgea din părinți binecredincioși și bogați. Încă din pruncie afierosindu-se lui Dumnezeu, s-a dat nevoiețelor pustnicești și înfrânării tuturor pornirilor trupului. Căci făcându-și o colibă lângă grădina maicii sale, a petrecut zi și noapte în ea, udându-și cu lacrimi neîncetat nu numai obrații ci și veșmintele ei cele din păr, căci de o astfel de îmbrăcăminte se slujea. Către cântările cocoșilor, intrând în biserică, laolaltă cu toată mulțimea credincioșilor, aducea lui Dumnezeu cântare de laudă. Hrana ei era linte înmuiată în apă; și a suferit toată osteneala aceasta a postului, cu toate că avea trup firav și era încă de vie aproape moartă. Își acoperea fața cu multă grijă cu o pânză, încât nici ea nu putea vedea fața cuiva și nici cineva pe a ei. Îmbrăcăminte ei de păr o acoperea până la genunchi și grația ușor și gingaș cu toți cei ce veneau la ea.

Deci, petrecând în felul acesta ziua și noaptea, în cele din urmă s-a ridicat împreună cu faptele ei cele plăcute lui Dumnezeu, la Mirele ei cel iubit, Hristos.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Antonina.

Sfânta muceniță Antonina a suferit în Niceea, în timpul unei persecuții sub împăratul Maximian (284-305). După ce a fost groaznic torturată, sfânta a fost aruncată în închisoare dar Maximian nu a putut-o convinge să se lepede de Hristos și să se închine la idoli.

În timpul torturilor îngerii Domnului au apărut-o pe martiră și i-au înfricoșat pe călăi. Chiar și când au întins-o pe un pat înroșit de foc, aceasta a rămas nevătămată prin puterea Domnului. În cele din urmă, după o mulțime de torturi au cusut-o într-un sac și au înecat-o pe Sf. Antonina într-un lac.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Marcel și Anton, care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Silvestru și Sofronie, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Nestorian și Tribimiu, care de sabie s-au săvârșit.

Sfinții Mucenici Nestorian și Tribimiu erau din regiunea Pamfilia, Asia Mica. Ei îl propovăduiau cu mare râvnă pe Hristos în timpul unei persecuții din timpul împărăției păgânului Decius (249-251).

Când sfinții au fost aduși în fața curții, guvernatorul a ordonat să se aducă în fața lor tot felul de instrumente de tortură ca să-i sperie pe aceștia și să se lepede de credința lor. Dar sfinții le-au răspuns că nimic nu-i poate despărți de Hristos. Atunci judecătorul mânios a dat ordin să fie torturați. Sfinții au fost biciuiți cu vine uscate de bou, au fost suspendați de un copac și jupuiți, dar cei doi nu au încetat să slăvească pe Dumnezeu. Când li s-a tăiat capul, sfinții au primit cununile cerești.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Harisie, Nichifor și Agapie.

Tot în această zi pomenirea cuviosului părintelui nostru Agapie, cel ce a sihăstrit în hotarele Mănăstirii Vatopedului din Sfântul Munte.

Sfântul Agapie de la Sfântul Munte era un ucenic aflat în ascultare la un Părinte care trăia în tăcere în lăcașul Sf. Treime din Kolitsa, în interiorul Vatopedului din Muntele Athos. Când turcii au ajuns pe țărmurile Athos-ului, aceștia l-au prins pe Agapie și l-au dus în Magnesia unde a fost pus să muncească în lanțuri timp de 12 ani. În acești ani sfântul nu și-a pierdut speranța că se va elibera și se ruga tot timpul Maicii Domnului să-l scape de robia amară.

Împărăteasa Cerurilor a ascultat rugămințile robului ei și i-a apărut în vis poruncindu-i "să se întoarcă la părintele lui fără frică". Deșteptându-se din somn, Agapie a văzut lanțurile căzute și ușile deschise. Fără să mai stea pe gânduri a plecat spre Muntele Athos. Părintele văzându-l, s-a umplut de durere gândindu-se că a fugit de la stăpânul său: "Ai înșelat pe Hagarene" îi spuse, "dar pe Dumnezeu nu-L poate înșela nimeni. Dacă vrei să te mântuiești, întoarce-te la stăpânul tău și-i slujește lui". Sf. Agapie s-a întors fără să cârtească. Musulmanul s-a mirat tare când l-a văzut pe Agapie că se întoarce și, la auzul poveștii sale,

acesta a rămas impresionat de virtutea părintelui lui Agapie și de noblețea credinței creștine. Atunci stăpânul și-a luat cu el pe cei doi fii ai săi și au mers împreună cu Agapie la Sf. Munte. Acolo ei s-au botezat și s-au călugărit, petrecându-și viața în sfințenie pana la sfârșitul vieții. Sf. Agapie a trăit în secolul al XIII-lea.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

2 Martie

În această lună, în ziua a doua, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Teodot, episcopul Cirenei, din insula Cipru.

Sfântul Mucenic Teodot, născut în Galația - Asia Mică, era Episcopul Cirenei din Cipru. În timpul unei persecuții a creștinilor din timpul păgânului împărat Liciniu (311-324), Sf. Teodot îl mărturisea pe Hristos fără opreliști, cerându-le păgânilor să lase deoparte idolii și să se închine la adevăratul Dumnezeu. Sabin, ighemonul insulei Cipru, a ordonat arestarea episcopului și aducerea sa la judecată.

Auzind de porunca ighemonului, episcopul n-a mai așteptat după soldați ci s-a dus singur la ighemon, spunându-i: "Eu, cel pe care-l cauți, sunt aici. Am venit să-l propovăduiesc pe Domnul Dumnezeu meu. " Ighemonul a hotărât să fie bătut fără milă, să-l suspende de un copac și să-i scrijească trupul cu obiecte ascuțite, după care l-a aruncat în închisoare. După cinci zile, Sf. Teodot a fost dus în fața ighemonului care, a presupus că după atâtea chinuri, sfântul a renunțat la credința lui ca să nu mai sufere mai mult.

Cu toate acestea, Sf. Teodot nu a încetat să-L proslăvească pe Hristos. La început, l-au pus pe un grătar de fier sub care au aprins un foc; apoi i-au bătut cuie în tălpi și l-au pus să meargă. Mulți dintre martorii suferințelor martirului au fost atât de impresionați de răbdarea cu care acesta îndura chinurile și de inspirația divină a cuvintelor sale, încât au crezut ei înșiși în Hristos. Auzind acestea, Sabin a ordonat să oprească tortura și să-l arunce pe sfânt în închisoare.

În timpul Sf. Constantin Cel Mare (prăznuit în 21 mai), creștinilor li s-a permis să-și manifeste credința și printre cei eliberați din închisori s-a aflat și Sf. Teodot. Acesta s-a întors în Cirene și după doi ani în scaunul episcopiei, a adormit întru Domnul în pace prin anul 326.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Isihie Sincliticul.

Acesta a trăit pe vremea împăratului Maximilian, fiind întâiul slujitor al palatului împărătesc și făcând totodată parte și din senat. După porunca împăratului ca toți creștinii care erau în armată, dacă nu se vor lepăda de Hristos, să fie dezbrăcați de uniformă și să petreacă viață de rând, Isihie a fost dezbrăcat de veșmintele cele de mult preț cu care era îmbrăcat, a fost îmbrăcat mai departe cu o haină proastă de lână fără de mâneci și a fost dus ca să trăiască laolaltă cu femeile. După aceasta, împăratul chemându-l la sine l-a întrebat dacă nu se rușinează că a fost coborât din cinstea de magistru la felul acela de viețuire cu totul necinstit, de vreme ce el, ca împărat, nu poate să așeze pe creștini în vredniciile și la puterea pe care Isihie o avea mai înainte. Dar sfântul Isihie spunând că cinstea din veacul acesta este trecătoare și că numai cinstea pe care o are cineva înaintea Domnului Hristos este veșnică și nesfârșită, împăratul a poruncit să i se lege o piatră de moară de gât și să fie aruncat în râul care se cheamă Oronte și în care sfântul și-a găsit sfârșitul său fericit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Cvint, făcătorul de minuni.

Acest sfânt s-a născut în Frigia și a învățat acolo dreapta credință. Ducându-se apoi în satul Neolida, împărțea milostenii celor lipsiți. Dar în vremea împăratului

Aurelian, ighemonul Rufin îl îndemna să jertfească idolilor, sub amenințarea cu moartea. Cum însă sfântul Cvint cu rugăciunea lui a vindecat pe ighemon de demonul de care era cuprins, acesta l-a lăsat în pace. Și iarăși fiind prins de cei ce se aflau la templul idolilor, deoarece întâmplându-se la un cutremur, templul și toate statuile care se găseau în el au căzut la pământ, cei ce-l țineau prins pe sfânt au fugit și l-au lăsat slobod. La patruzeci de zile de la cutremur venind în fruntea locului acela conducător Clearh și acesta fiind om superstițios și plin de teamă față de religia idolilor, a poruncit ca sfântul Cvint să fie din nou prins și să i se zdrobească fluierile picioarelor. Dar acestea îndată, cu puterea lui Hristos, s-au făcut din nou sănătoase. Iar după zece ani, de la zdrobirea picioarelor lui, timp în care mergând din loc în loc vindeca toată boala și toată slăbiciunea și ajuta pe săraci, s-a mutat la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Nestor și a sfântului mucenic Tribimiu.

Acești sfinți erau de fel din cetatea chiverioților din Pergam. În vremea împărăției lui Decius cel nelegiuit, fiind aduși de închinătorii de idoli înaintea conducătorilor cetății și mărturisind pe Hristos au fost chinuiți în multe chipuri; dar pentru că au rămas neînduplecați în credința lor, li s-au tăiat capetele cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea sfântului apostol Parmena, unul din cei șapte diaconi.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Troadiu și a celor împreună cu dânsul, care au pățimit mucenicia pe vremea împăratului Decius.

Sfântul Mucenic Troadiu a suferit pentru Hristos în Pontus Neocezarea, sub împăratul Decius (249-251), îndurând torturi oribile. Sf. Grigorie al Neocezarei (prăznuit în 17 noiembrie) i-a proorocit acestuia mucenicia și i-a văzut suferințele printr-o viziune. De asemenea, el i-a văzut sufletul cum ieșea din trup, odihnindu-se în bucuria cea cerească.

Tot în această zi pomenirea sfintei fecioare Eutalia, care de sabie s-a săvârșit.

Sfânta Eutalia a trăit în Sicilia și avea mamă pe o femeie greacă după neam, care era bolnavă de curgere de sânge și care își găsisese în cele din urmă vindecarea în urma rugăciunilor sfinților mucenici Alfiu, Filadelf și Ciprin. Pentru aceasta, crezând în Hristos, s-a botezat împreună cu Eutalia, fiica ei. Un alt fiu al ei, cu numele Sermilian, auzind aceasta, a prins-o și a voit să o strângă de gât, dar scoasă fiind din mâinile lui de către o slujitoare a ei, a fugit. Sora lui, Eutalia, defăimând cu cuvinte aspre fapta cea cu totul urâtă pe care o încercase asupra mamei lor, acesta a întrebat-o: nu cumva și tu ești creștină? Da, i-a răspuns sfânta. Iar nelegiuitul acela, dezbrăcând-o, a biciuit-o cumplit și a dat-o unuia dintre servitori, ca să o batjocorească. Rugându-se însă sfânta, servitorul a orbit. Văzând aceasta Sermilian i-a tăiat capul cu sabia.

Tot în această zi pomenirea sfinților mucenici Andronic și Atanasia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi pomenirea sfântului părintelui nostru Nicolae, preotul din Plana (Grecia).

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

3 Martie

În această lună, în ziua a treia, pomenirea sfinților Eutropiu, Cleonic și Vasilisc.

Sfinții Mucenici Eutropiu, Cleonic și Vasilisc au fost martirizați în orașul Pontine Amasea (Asia Mică) în anul 308.

Frații după sânge Eutropiu și Cleonic, erau camarazi cu Vasilisc, nepotul Marelui Mucenic Teodor Tiron (prăznuit în 17 februarie). După moartea martirică a Sf. Teodor, ei au ajuns în închisoare, unde, prin predicile lor au întors mulți prizonieri păgâni la credința creștină.

Când l-a torturat pe Sf. Teodor, Publius a pierit rușinos, lovit de mânia divină. Asclepiodot a fost ales ca următorul conducător al orașului Amasea și s-a dovedit a fi mai crud decât predecesorul său. Știind că prietenii Sf. Teodor Tiron se aflau în închisoare, a cerut să fie aduși în fața lui. Sfinții Eutropiu, Cleonic și Vasilisc și-au mărturisit cu tărie credința în fața noului ighemon. Pentru aceasta au fost crunt bătuți, până li s-a învinețit tot corpul.

În timpul suferințelor, Sf. Eutropiu se ruga cu glas tare la Dumnezeu, "Ajută-ne, Doamne să putem îndura aceste răni pentru cununa muceniei, așa cum L-ai ajutat pe slujitorul Tău, Teodor." Ca răspuns, Însuși Domnul li s-a înfățișat mucenicilor împreună cu îngerii Săi și cu Sf. Teodor Tiron, spunându-le: "Priviți, a venit Mântuitorul să vă ajute, ca să aveți viață veșnică."

Soldații împreună cu alți martori ai viziunii au fost învredniciți să vadă și ei pe Mântuitorul. Aceștia l-au sfătuit pe Asclepiodot să oprească torturile. Văzând că oamenii sunt gata să se întoarcă la adevăratul Dumnezeu, ighemonul a ordonat ca mucenicii să fie duși în închisoare, după care l-a invitat pe Sf. Eutropiu la cină, cerându-i să se închine idolilor dar să rămână creștin în suflet, lucru pe care sfântul l-a refuzat.

În ziua următoare, mucenicii au fost duși la un templu păgân și puși să se închine idolilor. Eutropiu s-a rugat lui Dumnezeu: "Doamne, fii cu noi și alungă mânia păgânilor. Primește în acest loc sacrificiul nesângeros al creștinilor, în numele Tău, adevăratul Dumnezeu." Nu bine a terminat rugăciunea și s-a pornit un cutremur care a năruit pereții templului și statuia zeiței Artemis a fost făcută bucăți. Toți au fugit din templu de frică să nu fie prinși sub dărâmături. În rumoarea cutremurului s-a auzit o voce de sus: "Rugăciunea ta a fost ascultată și în acest loc se va înălța un lăcaș de rugăciune al creștinilor." După cutremur, ighemonul Asclepiodot și-a revenit greu din șoc și a dat ordin să se bată stâlpi în pământ, mucenicii să fie legați și să li se toarne pe corp smoală fierbinte. Sfinții au început să se roage lui Dumnezeu și Eutropiu striga către păgâni: "Fie ca Domnul să întoarcă faptele voastre împotriva voastră!"

Smoala a început să curgă pe lângă corpul sfinților ca apa, arzând corpurile tortionarilor. Martorii văzând acestea, au fugit îngroziți dar ighemonul în răutatea sa a poruncit să rănească corpurile sfinților cu gheare de fier și să presare rănile cu un amestec de muștar, sare și oțet, chinuri pe care sfinții le-au îndurat cu deosebită tărie.

În noaptea dinaintea execuției lor, sfinții au petrecut în rugăciune iar Domnul le-a apărut din nou și i-a îmbărbătat. În dimineața de 3 martie, Sf. Eutropiu și Cleonic au fost crucificați dar Vasilisc a fost lăsat în închisoare.

Sf. Vasilisc a fost executat în 22 mai în orașul Komana. Mucenicului i s-a tăiat capul și i-au aruncat corpul în râu dar creștinii au găsit moaștele și le-au îngropat într-un câmp arat. Mai târziu s-a construit la Komana o biserică cu hramul Sf. Vasilisc.

Vezi [ziua de 22 mai](#) pentru detalii despre viața Sf. Mucenic Vasilisc.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Teodoret, care a fost preot în Antiohia.

Sfântul sfințitul mucenic Teodoret, preotul din Antiohia, a trăit pe vremea împăratului Iulian Apostatul. Unchiul acestui împărat cu numele tot Iulian, fusese mai întâi creștin și ajunsese chiar anagnost al Bisericii din Antiohia. Înduplecat de nepotul său, care se găsea pe tronul împărăției, s-a lepădat de credința în Hristos, a început să se închine idolilor și a primit de la împărat toată bogăția, și sfintele odoare, pe care marele Constantin le dăruise Bisericii Antiohiei și pe deasupra a mai fost pus și prigonitor și judecător al creștinilor din Antiohia. Deci, pornind prigoană împotriva creștinilor și clerul Bisericii împrăștiindu-se a rămas în Antiohia numai sfântul Teodoret singur cu credincioșii de acolo, propovăduind cu îndrăzneală și mărturisind credința în Hristos. Din porunca lui Iulian a fost însă prins și adus înaintea judecății, după ce mai întâi a fost ținut câțva vreme în închisoare. La judecată, sfântul Teodoret a fost supus la multe și îngrozitoare chinuri, încât chiar cei care-l chinuseră au încetat a mai da ascultare poruncilor de chinuire. De aceea tiranul, înfuriindu-se, a poruncit ca aceștia să fie aruncați în adâncul râului Oronte, iar pe când erau duși la moarte, sfântul le zicea: duceți-vă, fiii mei, pe calea cea fericită, în pace, căci voi veni și eu, urmându-vă vouă și mă voi bucura cu voi de bucuria cea veșnică întru împărăția cerurilor. Astfel au primit aceștia sfârșitul lor mucenicesc. Iar sfântul Teodoret, fiindcă Iulian Tiranul se năpustise asupra lui și-l silea să aducă jertfă idolilor, a proorocit sfârșitul cu care aveau să moară și Iulian împăratul și unchiul lui, Iulian prigonitorul. Atunci tiranul a poruncit îndată să i se taie capul. Și în vreme ce-l duceau spre tăiere, sfântul se ruga plin de veselie sufletească, iar tăindu-i-se capul, s-a mutat către Domnul. Sfintele lui oseminte au fost îngropate, cu multă evlavie de niște creștini, care au pus la inimă cuvintele sfântului și care au văzut, după câțva vreme, că cei doi Iuliani, atât răucredinciosul unchi, cât și preainrăutățitul nepot, și-au primit sfârșitul după cum spusese sfântul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Zenon și Zoil, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei Piamun fecioara, care în pace s-a săvârșit.

Fecioara Piamun a trăit în sfințenie nu departe de Alexandria, în casa mamei sale, ca și în pustnicie. Mânca doar la sfârșitul zilei iar după rugăciune torcea fuiorul de in.

Sfânta Piamun a dobândit darul clarviziunii. Oamenii unui sat foarte populat, orbiți de lăcomie, au hotărât să distrugă sătucul sfintei fecioarei ca să devieze apele Nilului către pământurile lor, atunci când se revărsau. Sf. Piamun a știut de intenția lor și le-a spus și bătrânilor satului despre ce aveau aceia de gând să facă. Bătrânii mirați au căzut în genunchi în fața sfintei, implorând-o să se ducă la acei oameni și să-i convingă să renunțe la planul lor. Dar monahia nu s-a dus să-i întâlnească pentru că a evitat contactul cu oamenii, în schimb a stat toată noaptea la rugăciune și, în dimineața următoare, când oamenii acelu sat s-au pornit înarmați spre distrugerea locașului sfintei fecioare, aceștia au încremenit pe drum, nemaiputându-se mișca.

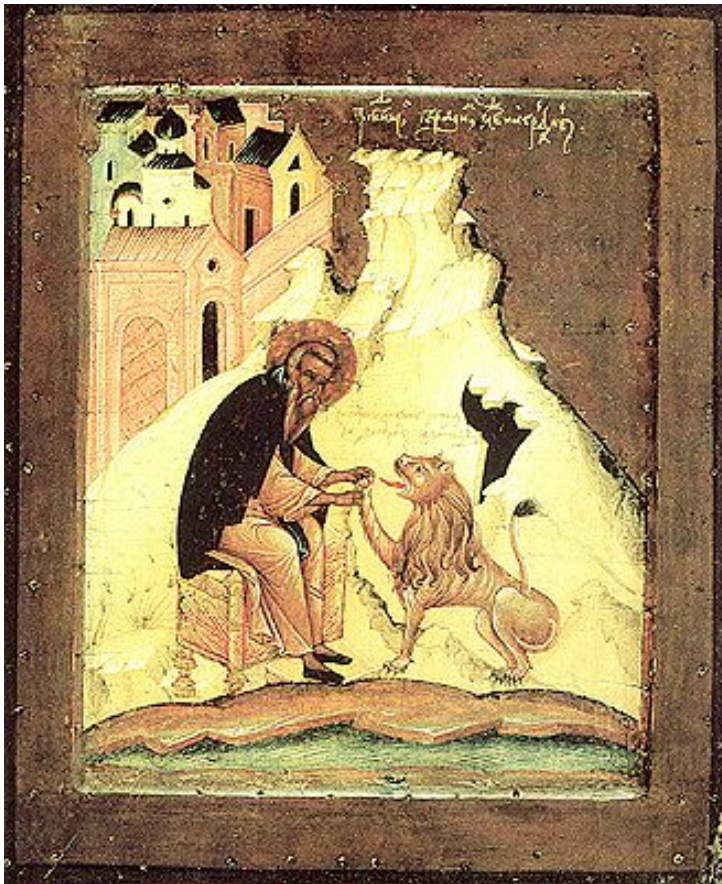
Atunci Dumnezeu le-a descoperit necredincioșilor că rugăciunile Sfintei Piamun i-a oprit din drumul lor. Oamenii și-au revenit și s-au căit pentru păcatul lor, trimițând sol de pace în satul sfintei, cu mesajul "Mulțumim lui Dumnezeu că prin rugăciunile Sfintei Piamun ne-a izbăvit pe noi."

Sfânta Piamun s-a înălțat în pace la Domnul în anul 337.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

4 Martie

În această lună, ziua a patra, pomenirea sfântului preacuviosului părintelui nostru Gherasim, cel de la Iordan.

Deprinzându-se, încă de copil, cu frica de Dumnezeu, când s-a făcut mai mare sfântul Gherasim a îmbrăcat schima monahală și s-a dus departe, în adâncul pustiului Tebaidei, pe vremea împăratului Constantin Pogonatul, nepotul lui Eraclie. Acolo a depus atâta luptă pentru virtute și s-a apropiat atât de mult de Dumnezeu, încât i se supuneau lui și fiarele cele sălbatice. Astfel, el avea pe lângă sine un leu care îi slujea și care pe lângă toate celelalte slujbe pe care i le făcea, mai făcea și pe aceea că ducea la păscut și aducea înapoi catârul care îi căra sfântului apă. Odată, pe când leul dormea, niște călători care treceau pe acolo cu cămilele lor, văzând catârul păscând singur, l-au luat și l-au legat de cămilele

lor, pornind mai departe. Spre seară, monahul ce-și făcea ucenicia pe lângă sfântul Gherasim, văzând că leul vine singur, s-a mâhnit, socotind că leul a mâncat catârul. Și ducându-se a spus acest lucru sfântului. Iar sfântul Gherasim a poruncit ca mai departe leul să îndeplinească și slujba catârului. Leul a primit aceasta și tot timpul, cât catârul a fost ținut de neguțătorii care-l luaseră, purta vasele cu apă pe spinarea lui și alergând cât putea de repede, se silea să aducă apă. Dar, s-a întâmplat ca neguțătorii amintiți, la întoarcere, să apuce pe aceeași cale. Când s-au apropiat de râul unde se găsea leul ca să aducă apă, leul văzând și cunoscând catârul, care urma cămilelor fiind legat de ele, năpustindu-se cu o săritură neașteptată a înspăimântat pe neguțătorii și i-a pus pe fugă. Apoi, apucând catârul de căpăstru, l-a tras după sine, iar catârul a tras după el toate cămilele de care era legat și care la rândul lor erau legate una de alta, așa cum este obiceiul, și le-a adus la chilia sfântului. Apoi bătând cu coada la ușa chiliei, le-a înfățișat sfântului ca pe un vânat. Văzând aceasta, sfântul Gherasim, zâmbind ucenicului său, a zis: În deșert am grăit rău despre leu; deci, să fie mai departe slobod de slujba pe care o săvârșea și să se ducă să petreacă după obiceiul său. Atunci leul, plecându-și capul, ca și cum ar fi mulțumit sfântului și-a luat calea către munte. Și o dată pe săptămână venea și se apropia de sfânt, plecându-și capul înaintea lui, ca și cum i s-ar fi închinat. După ce sfântul Gherasim s-a săvârșit din viață, leul a venit din nou să-și primească binecuvântarea. Dar, negăsind pe sfânt și aflând de la ucenicul acestuia despre sfârșitul lui și fiind dus la mormântul sfântului, mai întâi a scos aici niște mugete ușoare, dar în cele din urmă răcnind cu multă putere, și-a dat duhul. Astfel

mărește Dumnezeu pe cei ce-L slăvesc pe Dânsul, încât face ca și fiarele să li se supună celor ce păstrează neîntinat chipul și asemănarea Sa.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Pavel și Iuliana, sora lui.

Aceștia au trăit pe vremea împăratului Aurelian, în Ptolemaida. Erau frați de același sânge; se trăgeau dintr-un neam ales și fuseseră crescuți în chip deosebit de frumos, mai mult cu evlavia, decât cu laptele. Pavel citise cu multă grijă Scripturile cele de Dumnezeu insuflate și cugetând adânc la înțelesul lor, încă de pe când era tânăr astupa gurile ereticilor cu foarte multă ușurință și era un propovăduitor plin de zel al iconomiei Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la noi. Când împăratul a venit odată în cetatea aceea, Pavel, văzându-l, a îmbărbătat pe sora lui să aibă curaj și să fie plină de îndrăzneală, de vreme ce o mare ispită se va abate asupra cetății lor. Iar el s-a înțarmat cu semnul Crucii. După ce s-a însemnat cu semnul Crucii, neîndoindu-se că este întărit, s-a înfățișat la împărat și a dat pe față deșertăciunea închinării la idoli. Pentru aceasta a fost prins și fiind spânzurat a fost strujit cu gheare de fier. Dar sora lui văzându-l așa, a început să strige împotriva tiranului, că fratele ei este chinuit pe nedrept. Dar, fiind prinsă și ea, a fost spânzurată și strujită la fel ca fratele ei; dar sfinții care din toate aceste chinuri rămăseseră nevătămați au fost puși în lanțuri de fier și aruncați în închisoare. Îngerul Domnului arătându-li-se în închisoare, au fost sloboziți din lanțuri și fiind hrăniți îndeajuns de înger, au adus mulțumiri lui Hristos. Și, fiind aduși din nou înaintea împăratului și nevoind să jertfească idolilor, au fost supuși la nenumărate chinuri, iar după aceea li s-au tăiat capetele. În felul acesta s-au mutat către Domnul, primind cununa muceniciei sfântul Pavel și sora lui sfânta Iuliana.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici: Codrat, Acaciu și Stratonic, cei ce au fost mai înainte chinuitori ai sfinților mucenici Pavel și Iuliana și care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Grigore episcopul Asului din Anatolia, care a trăit la anul 1150 și care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

5 Martie

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea sfântului cuviosului mucenic Conon, cel din Isauria.

Sfântul Conon a trăit pe vremea sfinților apostoli. Era fiul lui Nestor și al Nadei, dintr-un sat numit Vidani. Părinții săi, la vremea convenită l-au căsătorit, dar el a dorit să trăiască cu femeia lui în feciorie. Se zice că însuși arhanghelul Mihail l-a învățat credința în Hristos, l-a botezat în numele de viață făcătoarei Treimi, l-a împărtășit cu Preacuratele Taine și i-a dat puterea de a săvârși lucruri minunate. Drept aceea el a plecat și pe femeia lui Ana (căci așa se numea aceasta), să fie de un gând cu dânsul și să trăiască laolaltă în feciorie și a botezat și pe părinții lui, după ce i-a adus mai întâi la credința lui Hristos. Apoi, a înduplecat pe tatăl său Nestor să sufere mucenicia pentru Hristos. Pe închinătorii la idoli care voiau să aducă jertfă unui demon întunecat și necurat ce se găsea într-o peșteră, i-a făcut să cunoască pe Dumnezeuul tuturor.

Sfârșitul său mucenicesc a fost astfel: când ighemonul Magnus a venit în ținutul acela, aducând cu sine poruncile împărătești, sfântul a fost prins și adus înaintea lui, și a fost bătut cumplit. Când mulțimea a auzit despre aceasta a alergat ca să scoată pe sfânt din mâinile ighemonului și să-l pedepsească pe acesta pentru fapta făcută. Ighemonul aflând aceasta, a fugit; iar mulțimea dezlegând pe sfânt și ștergându-i rănilor de sânge, l-a adus la casa lui, unde a mai trăit doi ani, după care s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Conon, grădinarul.

Acest sfânt era din Nazaretul Galileii și a trăit pe vremea împăratului Decius. Deci, plecând de acolo, a venit în cetatea Pamfiliei, care se chema Mandron și aici, făcându-și o grădină în locul ce se zice Carmela, îngrijea de ea, scoțându-și hrana de care avea nevoie. Și era atât de cinstit și de curat cu inima, încât atunci când au venit cei ce căutau să-l prindă, găsimu-l pe câmp și îndreptându-și cuvântul către el, li s-a închinat lor din tot sufletul. Când aceștia i-au arătat pricina pentru care au venit la el, cum că ighemonul Publius îl cheamă, el le-a răspuns: dar ce nevoie are el de mine, că eu sunt și creștin? Să cheme la el pe cei ce sunt de un cuget și de o credință cu el. După ce a fost legat și a fost adus înaintea ighemonului și neîmplinind porunca acestuia de a aduce jertfă idolilor, i s-a bătut cuie de fier în picioare și a fost silit să meargă așa înaintea unui car. Atunci el, ieșind și căzând în genunchi și rugându-se lui Dumnezeu, și-a dat duhul.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui Marcu monahul ("Ascetul"), făcătorul de minuni.

Acest sfânt fiind iubitor de osteneală întru toate, s-a dat pe sine totodată, și cercetării Sfințelor Scripturi și a ajuns la desăvârșirea cea mai înaltă în sihăstrie și în virtute. Mărturie despre acestea sunt scrierile rămase de la el (în Filocalia românească, volumul 1), care sunt pline de tot felul de învățătură și de folos; și lucrarea minunilor i-a fost încredințată de Mântuitorul Hristos. Dintre minunile acestea este nevoie să istorisim aici una: pe când sfântul se găsea odată în curte și se cerceta pe sine însuși, a venit la dânsul o hienă sălbatică, aducând cu sine pe puiul ei care era orb și într-un chip umilit s-a rugat de sfânt să se milostivească de ea și să vindece orbirea puiului ei. Iar sfântul scuipând asupra ochilor celor bolnavi și rugându-se, i-a dat vederea. După câteva zile hiena i-a adus o piele mare de berbec ca mulțumire pentru că i-a vindecat puiul. Dar

sfântul nu a primit-o, până ce hiena nu i-a făgăduit că pe viitor nu va mai ataca oile săracilor. Dacă sfântul era atât de milostiv față de firea celor necuvântătoare, cât de milostiv trebuie să era față de oameni, cărora însăși părtășia firii le cere să fie plini de îndurare?

Atât de mare era curăția sfântului, încât preotul mănăstirii spunea sub jurământ că el nu a dat niciodată Sfintele Taine monahului Marcu; ci, ori de câte ori acesta venea să se împărtășească, era împărtășit de un înger, căruia i se vedea numai mâna din cot, ținând lingurița, când sfântul se împărtășea. Sfântul se depărtase de toate grijile și zgomotele lumii când era în vârstă de patruzeci de ani; și petrecând într-o sihăstrie șaiszeci de ani, s-a mutat către Domnul. Era mic de statură, spânatic la barbă și avea capul luminat pe dinlăuntru de harul Duhului Sfânt.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Evloghiu din Palestina.

Sf. Mucenic Evloghiu era din Palestina. După moartea părinților săi păgâni, el și-a dat toată moștenirea săracilor, devenind un pelerin prin Palestina și convertind păgânii la credința creștină. În timpul unei persecuții el a fost arestat, torturat în mod groaznic și decapitat.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Evlampiu.

Sf. Mucenic Evlampiu a trăit în Palestina și i s-a tăiat capul pentru credința sa în Hristos.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Arhelau și a celor împreună cu dânsul o sută cincizeci și doi de mucenici, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Ioan Bulgarul, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1784, și care prin sabie s-a săvârșit.

Sfântul Nou Mucenic Ioan s-a născut în Bulgaria în anul 1765. Musulmanii, crezând în mod fanatic că dacă vor converti cât mai mulți creștini la credința lor ei vor fi salvați și vor avea în viața de dincolo abundență de hrană și desfătări cu fecioare, foloseau toate metodele, bune și rele de a-i convinge pe creștini.

Pe când era doar un copil, Ioan își petrecea mult timp cu musulmanii și, încet-încet, a renunțat la Hristos, urmând credința musulmană. Pe când avea șaisprezece ani, și-a revenit din rătăcire, căindu-se amarnic pentru greșeala sa. Sf. Ioan a fugit la Muntele Athos, în Marea Lavră, unde a petrecut în pocăință, sub ascultarea unui părinte. El a dus o viață monahală strictă timp de trei ani și totuși, conștiința nu-i da pace. Astfel, cu binecuvântare de la duhovnic, el s-a decis să plece la Constantinopol și să mărturisească public pe Hristos, chiar să-și verse sângele pentru a spăla păcatul apostaziei de care se simțea vinovat.

Tânărul călugăr s-a îmbrăcat ca un turc, lucru care nu i se permite unui creștin să facă și, ajungând în Constantinopol, s-a dus direct la biserica Hagia Sophia, care a fost transformată în moschee. În fața musulmanilor și-a făcut semnul Sfintei Cruci și a început să spună rugăciuni creștine. Cu voce tare povestea cum el s-a născut creștin dar a căzut în rătăcire și s-a depărtat de credința lui Hristos. Striga mai departe cum că vrea în acel moment să se lepede de falsa credință musulmană și să se întoarcă din nou la Hristos.

Auzind aceste cuvinte, turcii au înnebunit de mânie, l-au prins și l-au torturat în felurite chipuri. "Leapădă-te de Hristos," strigau ei, "și întoarce-te la credința musulmană, altminteri vei muri."

Sf. Ioan a răspuns: "Fără Hristos, nu există salvare."

Agarenii furioși l-au târât pe sfânt în curte unde i-au tăiat capul. În acest fel, Sf. Ioan a primit coroana muceniei în 1784, la vârsta de 19 ani.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

6 Martie

În această lună, în ziua a șasea, pomenirea sfinților marilor mucenici patruzeci și doi: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois și cei împreună cu ei, care au pătimit în Amoreea.

În timpul unui război dintre Împăratul Bizanțului Teofil (829-842) și saraceni, aceștia au reușit să asedieze orașul Amoreea (în Galicia - Asia Mică) datorită trădării comandantului de armată Baditses. Amoreea a căzut și, o dată cu ea, 42 de generali au fost luați captivi și duși în Siria.

În timpul celor șapte ani de încarcerare, aceștia au încercat în zadar să-i convingă pe captivi să renunțe la creștinism și să accepte credința islamică. Captivii au rezistat cu tărie la toate ofertele tentante dar și la amenințări. După mai multe chinuri prin care nu au reușit să frângă spiritul creștin al soldaților, păgânii au hotărât să-i condamne la moarte, sperând să-i sperie și să-i convingă înainte de execuție. Mucenicii au rămas de neclintit, spunând că profeții Vechiului Testament aduc mărturie despre Hristos, pe când Mohamed se autointitulează profet fără nici o dovadă.

Păgânii îi spuseră soldatului Teodor următoarele: "Știm că ai lepădat preoția, ai devenit soldat și ai vărsat sânge în bătălii. Nu mai poți nădăjdui în mila lui Hristos pentru că L-ai părăsit cu bună știință, așa că trebuie să-L accepți pe Mahomed." Dar mucenicul le-a răspuns: "Vorbele tale nu sunt adevărate când spui că L-am părăsit pe Hristos. Mai mult, am părăsit preoția pentru nevrednicia mea. De aceea trebuie să vărs sângele meu pentru Hristos, ca să-mi spal păcatele mele împotriva Lui."

Călăii i-au dus pe rând pe fiecare la locul unde li s-a tăiat capul și trupurile lor au fost aruncate în râul Eufrat. La slujba de pomenire, acești sfinți suferitori de patimi sunt numiți astfel: Teodor "Întrutotul Binecuvântat", Calist cel "Neînfrânt", Constantin cel "Neprețuit", Teofil cel "Minunat" și Vasois cel "Puternic".

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Arcadiu.

Sfântul Arcadiu s-a nevoit într-o viață monahicească încă de timpuriu. El a locuit în insula Cipru, în timpul împăratului Constantin cel Mare (206-337). El a fost învățătorul sfinților mucenici Iulian Doctorul și Eubol, care au fost executați în timpul împăratului Iulian Apostatul (361-363). După ce a jelit moartea martirică a discipolilor săi și le-a pus moaștele în mormânt, la scurt timp Sf. Arcadiu a plecat în pace la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Isihiu, făcătorul de minuni.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Maxim, care, fiind lovit cu pietre, s-a săvârșit din viață.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Eufrosin, care, fiind adăpat cu apă fiartă, s-a săvârșit din viață.

Tot în această zi, pomenirea aflării cinstitei Cruci și a sfintelor piroane de către sfânta Elena, mama sfântului împărat Constantin cel Mare.

La începutul domniei Sf. Constantin cel Mare (306-337), primul împărat roman care a recunoscut credința creștină el împreună cu Sf. Elena, mama sa credincioasă, au decis să reconstruiască orașul Ierusalim. Și-au făcut un plan de a înalța o biserică pe locul patimilor și învierii Domnului pentru a sfinți din nou locurile legate de moartea și învierea Mântuitorului și a șterge mânia păgână din sfintele locuri.

Împărăteasa Elena a pornit spre Ierusalim cu o mare cantitate de aur. Sf. Constantin i-a scris o scrisoare Patriarhului Macarie (313-323), prin care îi cerea să o ajute pe mama lui în toate felurile posibile ca să restaureze sfintele locuri creștine.

După sosirea în Ierusalim, împărăteasa a început să dărâme toate templele păgâne și să sfințească locurile murdărite de păgâni.

În căutarea ei după Crucea Dătătoare de Viață, împărăteasa a cercetat mai mulți creștini și evrei, fără să afle nimic pentru mai mult timp. În cele din urmă, un bătrân evreu numit Iuda i-a spus că crucea era îngropată în spatele templului lui Venus.

Sf. Elena a dat ordin să se demoleze templul și să se facă săpături pe locul acela. În scurt timp au găsit Golgota și Mormântul Domnului. Nu departe de acel loc au găsit trei cruci, o scândură cu inscripția lui Pilat (Ioan 19:19) și patru piroane care au străpuns corpul Domnului.

Următorul pas era să determine care era crucea răstignirii Mântuitorului dintre cele trei. Patriarhul Macarie, văzând un mort care era dus la groapă, a cerut ca acel om să fie așezat pe rând pe fiecare din cruci. Când corpul celui mort a fost așezat pe Crucea Mântuitorului, acesta a înviat imediat. Văzând învierea celui mort, toți au fost convinși că au găsit Crucea Dătătoare de Viață. Cu mare bucurie, împărăteasa Elena și patriarhul Macarie au ridicat Crucea astfel încât să o vadă toți cei de față.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Iulian și Evul, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

7 Martie

În această lună, în ziua a șaptea, pomenirea sfinților mucenici, care au fost episcopi în Cherson: Efrem, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Elpidie, Capiton și Eterie.

În anul al șaisprezecelea al împărăției lui Dioclețian, Hermon, episcopul Ierusalimului, a trimis episcopi la diferite neamuri, ca să propovăduiască cuvântul Domnului. Astfel au fost trimiși de el și acești părinți purtători de Dumnezeu în ținutul taurosciților: Efrem în Sciția, iar Vasilevs în Cherson. Vasilevs ajungând în acea cetate și propovăduind îndreptarea vieții și schimbarea credinței păgânești, a fost socotit de cei care locuiau acolo ca vestitor al unui nou fel de viațuire și ca un stricător al obiceiurilor părintești și al credinței. Pentru aceasta l-au bătut și l-au alungat din cetate. Iar el a venit într-o peșteră care se numea Partenon, bucurându-se pe de o parte și simțind plăcere că a fost necinstit pentru Hristos, iar pe de altă parte necăjindu-se, amărându-se și tulburându-se din pricina învârtosării și rătăcirii acelor.

În starea aceasta găsindu-se și rugându-se pentru dânșii, a fost chemat iarăși la ei. Căci murind copilul conducătorului lor, care era cel mai de seamă om din cetatea aceea, părinții și rudele înmormântând trupul cel neînsuflețit și mai rămânând câțva vreme la mormânt, au văzut pe copil ca într-un vis stând înaintea lor și zicându-le: dacă vreți să vin din nou la viață, chemați pe străinul acela pe care l-ați necinstit și crezând în învățătura lui, înduplecați-l să se roage pentru mine. Aceștia făcând acest lucru și copilul, prin rugăciunile sfântului și cu vărsare de apă sfințită, în chipul Botezului, întorcându-se din nou la viață, părinții lui, împreună cu toate rudele și cunoscuții au primit credința în Hristos și au primit toți taina Botezului. Însă cei ce rămăseseră în necredință, ațâțați de iudei, la mânie, au târât pe sfânt pe drumuri și multă vreme fiind târât și-a dat duhul lui Dumnezeu.

Iar fericitul Efrem, propovăduind pe Hristos în locul în care fusese trimis, a fost prins de către închinătorii idolilor, i s-a tăiat capul.

După săvârșirea din viață a sfântului Vasilevs, au venit la Cherson, iarăși, Evghenie, Agatodor și Elpidie, care fuseseră trimiși deopotrivă de episcopul Ierusalimului ca propovăduitori ai neamurilor, ca să le vestească mântuirea. Dar cei ce trăiau întru necredință, ridicându-se asupra lor și legându-i laolaltă fără de milă și bătându-i cât se poate de crud, i-au omorât la un an de la săvârșirea din viață a fericților Efrem și Vasilevs, adică tot în ziua a șaptea a lunii martie.

La mulți ani de la aceasta, iarăși a fost trimis aici de la Ierusalim ca episcop, Eterie. Acesta văzând sălbăticia și răutatea poporului din Cherson, a plecat la Bizanț, ca să arate împăratului situația de acolo. Frânele împărăției romanilor le ținea pe atunci marele Constantin. Și găsind la acest împărat înțelegerea cuvenită, și păgânii fiind alungați din cetate cu puterea împăratului, alți locuitori, bărbați binecredincioși au venit acolo. Când fericitul Eterie, vrând să se întoarcă la Bizanț ca să mulțumească împăratului pentru cele ce se făcuse, pe drum a fost aruncat de păgâni în Dunăre și acolo și-a găsit sfârșit vieții, ca un mucenic, în ziua a șaptea a lunii martie. După aceasta cei din cetatea Chersonului au trimis solie către marele Constantin și au primit de la el ca episcop pe Capiton. Când a venit acesta, dreptcredincioșii din Cherson s-au bucurat, dar păgânii îi erau potrivnici. Aceștia, cerându-i semn, i-au cerut să intre într-unul din cuptoarele aprinse care se găseau la ei și apoi să iasă nevătămat și neaprins. Episcopul, îmbrăcându-se cu sfintele veșminte și punându-și omoforul, a făcut semnul crucii

și a intrat în cuptor, unde rămânând timp îndelungat, a ieșit nears, având felonul plin de cărbuni de foc. Și toți aproape îngrozindu-se de minunea aceasta după ce au primit credința în Hristos au fost botezați.

Sfântul s-a mutat fericit din viață în ziua a douăzeci și doua a lunii decembrie.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Nestor și Arcadie, episcopii Trimitundeii, care cu pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului părintelui nostru Pavel cel simplu, ucenicul sfântului Antonie cel Mare.

Cel între sfinți părintele nostru Pavel, supranumit cel simplu, era plugar, un om cu totul de rând, dar lipsit de răutate și de prefăcătorie, ca nimeni altul. Avea însă o soție înrăutățită și desfrânată, fără ca el să știe lucrul acesta multă vreme. Într-una din zile, venind el de la țarină pe neașteptate, în afară de vremea obișnuită, așa cum se întâmplă câteodată, a găsit pe soția lui necinstindu-i casa cu un bărbat străin. Atunci zâmbind plin de blândețe le-a zis: Bine, bine, nu-mi pasă de ce faceți, martor iau pe Iisus Hristos; de acum înainte nu vreau să o mai văd înaintea ochilor; a ta să fie și ea și copiii ei, iar eu mă voi duce și mă voi face monah.

Și îndată lăsând toate și bine rânduindu-le, a plecat la fericitul Antonie și bătând la ușa acestuia, fericitul Antonie a ieșit și i-a zis: Cine ești, frate, și ce cauți aici? Iar el i-a răspuns: Sunt un străin și am venit la tine să mă fac monah. Iar sfântul i-a zis: Bătrân fiind de șazeci de ani, nu poți să te faci monah și nici să înduri necazurile și strâmtoarea pustiului. Mai degrabă du-te la chinovie; acolo ai să găsești din belșug cele necesare trupului și vei putea să petreci fără prea multă oboseală cu cei de acolo. Căci frații vor ajuta neputința ta, fiindcă eu stau singur și mănânc doar la cinci zile o dată și atunci chiar rămânând mai mult flămând. Dar Pavel nu suferea să audă acestea de la bătrân, ci se sârguia să rămână împreună cu el. Și sfântul neputând să-l alunge, închizând ușa colibei, l-a lăsat afară timp de trei zile, neieșind ca să-l vadă. Iar Pavel a rămas flămând și nu s-a depărtat. În ziua a patra însă sfântul având trebuință neapărată să iasă afară, deschizând ușa și găsindu-l pe Pavel lângă ușa colibei, i-a zis: Du-te, bătrâne, de aici, nu mă sili, căci nu poți să rămâi împreună cu mine. Dar Pavel i-a răspuns: Îmi este cu neputință să mă duc într-altă parte. Atunci sfântul văzându-l că nu are nici traistă, nici pâine, nici apă, nici vreun lucru oarecare, i-a zis: Dacă vei da dovadă de ascultare și vei împlini fără lenevire și fără murmur cele ce vei auzi de la mine, vei putea și aici să te mântuiești; dar dacă nu vei face acestea, pentru ce atunci te mai obosești și nu te întorci acolo de unde ai venit? Iar Pavel răspunzând a zis: Toate câte îmi vei spune, cu râvnă le voi face. Și sfântul i-a zis: ridică-te deci și roagă-te, până mă voi duce înăuntru, ca să-ți aduc de lucru. Fericitul Antonie intrând în peșteră, îl supraveghea printr-o mică fereastră; și Pavel a stat nemișcat la rugăciune o săptămână întreagă, fiind ars de arșița soarelui. După aceasta, sfântul Antonie ieșind afară și luând ramuri de finic, i-a zis: ia și împletește din ramurile acestea, așa cum mă vezi că împletesc eu. Și bătrânul a împletit până la al nouălea ceas un șirag de cincisprezece stânjeni, cu multă osteneală. Dar sfântul i-a zis: rău ai împletit! Desfă ce-ai împletit și împletește din nou. Și Pavel a stat nemâncat timp de șapte zile. Sfântul Antonie făcea acestea pentru ca Pavel să se nemulțumească și să, plece de acolo. Dar, Pavel, despletind șiragul cu îndelungă-răbdare și cu osârdie și împletindu-l din nou cu multă luare aminte, fără să cârtească și fără să se tulbure, a uimit pe sfânt. Pentru aceasta, către apusul soarelui, atins adânc fiind de purtarea lui Pavel, i-a zis: Bătrânelule, vrei să mâncăm o bucată de pâine? Iar Pavel a răspuns: cum crezi, părinte! Și lucrul acesta l-a înmuiat iarăși pe sfântul; și punând masa, a așezat pe ea patru bucăți de pâine, de câte șase uncii fiecare (aproape 200 grame) și a înmuiat pentru dânsul una, iar pentru bătrân trei. Și

sfântul Antonie începând un psalm, ca și întru acesta să-l încerce pe Pavel, l-a cântat, repetându-l de două ori. Iar Pavel cu mai multă osârdie se ruga împreună cu sfântul. Apoi, sfântul i-a zis lui Pavel: stai la masă și ia aminte să nu te atingi de cele puse înainte. Și îndeplinind și această poruncă, sfântul i-a zis: acum ridică-te, fă-ți rugăciunea și culcă-te. Iar acela neatingându-se câtuși de puțin de hrană, a făcut ceea ce i s-a poruncit. Către miezul nopții, sfântul Antonie ridicându-se pentru rugăciune, a sculat și pe Pavel și a prelungit rugăciunea până la ceasul al nouălea din zi. Când s-a făcut seară, sfântul Antonie luându-și înainte o bucată de pâine, de alta nu s-a mai atins. Iar Pavel, mâncând încet mai avea încă din pâinea din care mânca. După ce a mâncat toată bucată de pâine, Antonie i-a zis: Bătrânule, mai mănâncă și altă bucată de pâine. Dar Pavel i-a răspuns: dacă vei mânca și tu, atunci și eu voi mânca. Sfântul Antonie a zis: mie îmi este de ajuns pentru că sunt monah. Dar Pavel a zis: pentru că și eu vreau să ajung monah, îmi este de ajuns și mie. Iar după ce au adormit puțin, sculându-se au început din nou să cânte. Când s-a făcut ziuă, l-a trimis să umble în pustiu și să se întoarcă abia după trei zile. După ce a făcut și aceasta, venind niște frați la sfântul Pavel căuta să vadă ce trebuie să facă. Și sfântul i-a zis: slujește pe frați în tăcere și să nu guști nimic, până ce vor pleca. Și au trecut zile fără ca Pavel să guste ceva. Iar frații îl întrebau: pentru ce nu vorbești? Și, pentru că el nu răspundea, sfântul i-a zis: vorbește fraților; și a început să vorbească.

Într-una din zile aducând cineva sfântului un urcior cu miere, sfântul Antonie a vărsat mierea pe pământ. După ce a făcut aceasta, sfântul a zis lui Pavel: adună mierea strop cu strop și vezi ca nu cumva ceva din ea să rămână fără să poată fi folosită. Și făcând aceasta nu s-a tulburat și nu s-a schimbat câtuși de puțin. O altă dată i-a poruncit să scoată apă și toată ziua să o verse fără de folos.

Și altădată, iarăși, desfăcându-i îmbrăcămintea, i-a poruncit să și-o coasă cu îngrijire la loc. Când sfântul l-a văzut că săvârșește fără șovăială, fără murmur și fără să fie împiedicat de ceva tot ceea ce-i poruncește, i-a zis: Uite, frate, dacă poți să faci în fiecare zi așa, atunci să rămâi cu mine; iar dacă nu, du-te de unde ai venit! Și Pavel a zis lui: dacă mai ai și altele să-mi arăți, nu știu dacă le voi putea face, dar toate cele pe care le-am văzut până acum, pe toate cu ușurință le fac.

O astfel și atât de mare ascultare și umilință a dobândit fericitul Pavel, încât a primit har împotriva demonilor ca să-i alunge pe dânșii. Iar marele Antonie, încredințându-se despre el, l-a ținut cu sine o vreme oarecare. Apoi, făcându-i o chilie l-a așezat în ea, ca să cunoască toate viclesugurile demonilor și să se lupte acolo cu ei. Deci, petrecând un an întreg în singurătatea lui și dovedindu-se a fi făcător de minuni și slujind cu vrednicie lui Dumnezeu, s-a mutat după aceea către cereștile locașuri.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Efrem, patriarhul Antiohiei, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

8 Martie

În această lună, în ziua a opta, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teofilact Mărturisitorul, episcopul Nicomidiei.

Fericitul Teofilact se trăgea de fel din părțile Răsăritului. Și petrecându-și viața cu bine încă de copil, mai târziu, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, a plecat de acolo și a venit la Constantinopol. Aici, el s-a împrietenit, cu timpul, cu cel ce se găsea mai mare peste slujitorii de taină ai palatului împărătesc, și a fost primit și el în slujba lor. Iar acesta era Tarasie, marea podoabă a Ortodoxiei.

Când Tarasie, cu voia lui Dumnezeu, a fost ales în scaunul de la Constantinopol, după ce Pavel Cipriotul s-a retras din scaun de bunăvoie, atunci a fost întocmai ca și cum lumina ar fi fost pusă cu adevărat în sfeșnic. Minunatul arhieru a zidit îndată o mănăstire, lângă intrarea în Marea Neagră și printre alte fapte pe care le-a mai făcut a tuns în monahism și pe cuviosul Teofilact și pe Mihail, care mai înainte fuseseră mireni și care împodobiseră lumea în care trăiseră până atunci, atât cu fapta cât și cu cuvântul.

Mai târziu arhieru văzând virtutea plină de strălucire a celor doi bărbați și propășirea lor continuă în Hristos, a trimis după ei și i-a așezat îndată în casa de rugăciuni pe care o zidise. Dar nu a trecut multă vreme și Mihail a fost făcut episcop în Sinada, iar cinstitul Teofilact în Nicomidia.

Cât de multe au fost faptele bune pe care le-a săvârșit cuviosul Teofilact o arată lucrurile înseși: sfintele biserici clădite de dânsul, spitalele, ajutorarea văduvelor și a orfanilor și nemăsurata lui milostenie. Căci atât de dedat slujirii semenilor lui era acest mare următor al lui Dumnezeu încât umplând câte un vas cu apă călduță spăla și ștergea cu însăși mâinile sale pe betegi, pe șchiopi și pe cei cu mădularele rănite.

Când marele Tarasie a părăsit viața aceasta, după ce a strălucit nouăsprezece ani în arhierie a urmat pe scaunul patriarhal Nichifor cel preaînțelept. Atunci s-a întâmplat ceva deosebit de urât: Leon cel urâtor de Hristos, punând mâna pe sceptrul împărăției, a pornit de îndată, ticălosul, la nimicirea sfintelor icoane. Și lucrul acesta dându-se pe față, marele Nichifor, trimițând după cei mai de seamă dintre arhierii și luând cu sine pe Emilian al Cizicului, pe Eftimie al Sardelor, pe Iosif al Tesalonicului, pe Eudoxie al Amoreii, pe Mihail al Sinadelor și împreună cu alții și pe fericitul Teofilact, a venit împreună cu el la nelegiuitul și apostatul împărat, punându-i înainte multe leacuri de vindecare din dumnezeieștile Scripturi. Dar acela, întocmai ca o aspidă ce-și astupă urechile, nu a voit să înțeleagă cele grăite de ei; ci, nesocotind toate acesta, susținea cu dârzenie credințele lui deșarte de mai înainte. Ceilalți arhierii văzând aceasta, au tăcut. Numai fericitul Teofilact, îndreptându-și cuvântul către împărat, i-a zis: știu că disprețuiești bunătatea și îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu. Dar va veni asupra ta, fără de veste, cumplită nenorocire și distrugere întocmai ca furtuna și nu vei avea pe nimeni care să te scape. Auzind acestea împăratul s-a umplut de mânie și a poruncit ca toți să fie alungați în surghiun: dumnezeiescul Nichifor în insula Tasos; fericitul Mihail al Sinadelor în Eudochia și ceilalți în alte părți. Iar pentru de trei ori fericitul Teofilact a poruncit să fie trimis în surghiun în Strovilon (care este o cetate de apărare în garnizoana chiverioților și se găsește lângă mare). În aceasta petrecând acest fericit mărturisitor timp de treizeci de ani și răbdând cu stăruință toate suferințele în acest pământ străin, s-a mutat către Domnul. Iar după câțva vreme încetând erezia și Ortodoxia strălucind din nou, în timpul binecredincioasei împărătese Teodora și al preasfințitului patriarh Metode,

cinstitele moaște ale preacuviosului părintelui nostru Teofilact au fost aduse din surghiun și au fost așezate în Nicomidia, în biserica cea zidită de dânsul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Pavel Mărturisitorul, cel din Plusaida.

Acest sfânt a trăit pe vremea împăraților luptători împotriva sfintelor icoane. Și văzând pe cei ce se năpusteau fără de judecată împotriva Bisericii, răsturnând toată temelia cea dreaptă a așezămintelor sfinte, ștergând toate chipurile sfintelor icoane și nimicind toată bunăcuviința sfintelor biserici, îi împungea cu cuvintele dumnezeiești, întocmai ca și cu niște săgeți, înțelegând să pătimească orice fel de asupriri și de surghiunuri pentru icoane.

Deci bine și cu bărbăție nevoindu-se, cu pace și-a dat duhul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului apostol Ermis, despre care amintește apostolul Pavel în Epistola către Romani.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Dion, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Dometie, care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

9 Martie

În această lună, în ziua a noua, pomenirea sfinților patruzeci (40) de mucenici, cei ce au mărturisit și au fost chinuiți în cetatea Sevastiei.

Cei patruzeci de mucenici, deși erau de obârșie din diferite locuri, făceau parte din aceeași ceată ostășească. Ei au fost prinși din pricina mărturisirii credinței în Hristos și au fost duși la cercetare. Dar nelăsându-se înduplecați să jertfească idolilor, mai întâi au fost loviți cu pietre peste față și peste gură, dar pietrele în loc să-i atingă pe ei, se întorceau și loveau pe cei ce le aruncau. Apoi au fost osândiți, în vreme de iarnă, să petreacă toată noaptea în mijlocul unui lac, care se găsea în apropierea Sevastiei. Pe când se găseau în mijlocul apei, unul dintre ei, care iubea mai mult viața, ieșind din lac, a alergat la o baie din apropiere, dar de îndată ce a fost atins de căldura de acolo, s-a topit cu totul. Unul dintre ostașii care erau de pază acolo însă a intrat laolaltă cu sfinții în lac și l-a înlocuit pe cel plecat, văzând în noapte pe sfinți înconjurați de

lumină și cununi, pogorându-se din cer asupra fiecăruia dintre ei.

Iar când s-a făcut ziuă, sfinții care erau leșinați, de abia se mai vedeau suflând. Atunci li s-au frânt fluierile picioarelor și au luat cununile muceniciei. Cât de plăcută s-a cunoscut a fi moartea pentru aceștia și cât de dorită să fie îmbrățișată se poate vedea și din următoarea împrejurare. După zdrobirea fluierilor picioarelor, unul dintre ei, care din pricina vârstei mai tinere și a puterii trupești mai sufla încă, a fost lăsat la o parte de tiran, socotind că acesta poate îl va îndupleca să-și schimbe gândul. Dar mama lui, care în tot timpul cât muceniciei pătimiteră, rămăsese pe lângă el, văzând acum pe fiul ei, care era mai tânăr decât toți ceilalți, se temea ca nu cumva tinerețea și dragostea de viață să-i insuflă în cele din urmă teamă și să se arate nevrednic de ceata și de cinstea celorlalți.

De aceea aceasta sta încremenită și cu trupul și cu privirea, uitându-se la el, în starea în care se găsea, dându-i curaj și întinzându-și mâinile, în cele din urmă și zicând: Fiul meu preadulce, mai rabdă puțin, ca să ajungi cu adevărat și fiu al Tatălui Celui din ceruri. Nu te înfricoșa de chinuri, căci, iată, Hristos Dumnezeu îți stă ție într-ajutor. Nu vei mai întâlni mai departe nici o neplăcere, nici o durere; toate acelea au trecut, pe toate le-ai învins cu vitejia ta; după acestea va fi numai bucurie, desfătare, odihnă și veselie, din care te vei împărtăși împărțind împreună cu Hristos și vei fi rugător pe lângă Dânsul, pentru mine, mama ta.

După ce sfinților li s-au zdrobit fluierile picioarelor, ei și-au dat sufletele în mâna lui Dumnezeu. Iar slujitorii tiranului aducând niște căruțe și încărcând în ele sfințele lor trupuri le-au pornit către țărnul unui râu, care trecea prin apropiere. Și văzând că tânărul acela, al cărui nume era Meliton, mai sufla încă, l-au lăsat să trăiască mai departe. Când mama lui a văzut însă că rămâne singur, a socotit că lucrul acesta înseamnă ceva mai mult decât moartea ei și a fiului ei. De aceea, neținând seama că este femeie slabă și înăbușindu-și în suflet toată durerea de mamă, a luat pe fiul ei pe umeri și a pornit cu el după căruțele cu trupurile sfinților, întocmai ca o vitează, socotind că numai atunci fiul ei va trăi cu adevărat, când l-ar vedea și pe el mort și părăsit împreună cu ceilalți.

Dar, în timp ce-l purta astfel pe umere, acesta și-a dat și el duhul. Și atunci mama simțindu-se eliberată de griji, s-a bucurat mult și sufletul ei a săltat în chip plăcut de sfârșitul fiului ei. Și ducând trupul neînsuflețit al iubitului ei fiu până la locul unde se găseau trupurile sfinților, l-a pus deasupra lor și l-a numărat cu toate celelalte, pentru ca nici măcar trupul, al cărui suflet pornise să se înnumere laolaltă cu sufletele celorlalți, să nu se deosebească de trupurile lor. Iar slujitorii aceia ai vrăjmașului, aprinzând un foc mare, au ars trupurile sfinților. Apoi, pentru ca nu cumva creștinii să poată lua moaștele lor, le-au aruncat în râu.

Dar acolo, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, s-au strâns cu toate laolaltă într-o surpătură, de unde fiind scoase de mâinile creștinilor, ne-au fost dăruite nouă ca o bogăție de neînstrăinat.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Urpasian.

De îndată ce Maximian a luat în mâini frânele împărăției a și început să stăpânească cu asprime părțile din jurul Nicomidiei, făcându-se un înflăcărat apărător al idolilor. Prietenii lui de gânduri și de băatură i-au aprins odată mânia, întocmai ca o flacără puternică împotriva creștinilor. Și atunci, adunând laolaltă pe toți sfetnicii și fruntașii din împărăția lui, le-a strigat: dacă cineva dintre voi a căzut în credința creștinilor și nu vrea să se întoarcă la binevoitorii noștri zei, să-și desfacă brâul său înaintea tuturor și să iasă din palatul și din cetatea noastră. Căci cetatea aceasta încă de la strămoși a apucat să cinstească pe zei, și nu un singur Dumnezeu și chiar și acesta răstignit! Și atunci spaimă a cuprins pe toți cei ce crezuseră în Hristos. Dar tot atunci s-a putut vedea curat și felul adevărat în care avea să se arate dreapta credință în Hristos. Căci unii dintre cei de față ascundeau că sunt creștini, iar alții se lepădau. Câți însă purtau în sufletele lor nepătată dragostea către Dumnezeu, disprețuind chinurile și bătându-și joc de tiran, aruncându-și brâiele se îndepărtau de acolo. Atunci și viteazul Urpasian cel cu sufletul de diamant, care făcea parte dintre sfetnici, a aruncat hlamida și brâul său, zicând cu glas puternic împăratului: de vreme ce astăzi împărate, mă declar ostaș al Împăratului Celui ceresc, Care este Domnul meu Iisus Hristos, ia-ți înapoi brâul, cinstea și mărirea.

Auzind acestea de la Urpasian, cu totul pe neașteptate, împăratul Maximian s-a schimbat îndată la față și multă vreme a rămas fără de glas. După aceasta, frecându-și ochii și privind posomorât către Urpasian, a strigat întocmai ca o fiară sălbatică, zicând: spânzurați pe ticălosul acesta și zdrobiți-i trupul cu vine de bou. Făcându-se aceasta cu mare grabă și fiind bătut fără de milă, ore întregi, cu vine de bou, sfântul mucenic, își avea privirile îndreptate spre cer și se ruga, nefiind mâhnit câtuși de puțin. Tiranul poruncind să fie dat jos de pe lemnul pe care fusese chinuit, a zis către cei de față: aruncați-l de aici în vreo temniță întunecată și bine păzită și lăsați-l acolo singur până ce mă voi gândi cu ce fel de moarte am să-l pierd.

În timp ce sfântul mucenic se găsea în temniță, nelegiuitul împărat a născocit un nou mijloc de tortură; și acesta era o cușcă de fier. Astfel, poruncind ca sfântul să fie scos din închisoare, a spus slujitorilor lui să-l închidă în cușcă și să fie spânzurat cu cușca în sus.

După ce s-a făcut aceasta, iar cușca de fier acoperea tot trupul sfântului, tiranul a poruncit să fie aprinse făclii și cu acelea să fie arsă fără de milă cușca în care se găsea sfântul. Deci, mucenicul cel sfânt al lui Hristos găsindu-se spânzurat în cușca aceea de fier și rugându-se acolo, într-atât a fost ars, încât toată carnea de pe el topindu-se a curs ca ceara și s-a amestecat cu pământul, iar oasele lui s-au făcut întocmai ca praful de pe arie. În felul acesta mucenicul cel sfânt al lui Hristos rugându-se și topindu-se, aerul s-a umplut de mireasmă cu bun miros, iar sufletul lui s-a ridicat către Domnul, întocmai ca un luceafăr luminos, așa precum unii dintre credincioșii care au fost de față au spus că au văzut. Iar tiranul și nelegiuitul împărat stăruind încă în nebunia lui, a poruncit să fie adunat cu grijă atât pământul în care cursese carnea topită a sfântului, cât și praful oaselor sale și să fie împrăștiate în mare, în fața lui. Toate acestea s-au întâmplat în cetatea Nicomidiei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Cezarie, fratele sfântului Grigore Teologul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici: un bunic, o bunică, un tată, o mamă și doi copii, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

10 Martie

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea sfântului mucenic Codrat, cel din Corint, și a celor împreună cu dânsul: Ciprian, Dionisie, Pavel, Anecton și Crescent.

În timpul unei persecuții împotriva creștinilor, în secolul al III-lea, o creștină evlavioasă cu numele Rufina a fugit din Corint să se ascundă în munți, ca să scape de urmăritori. Acolo a născut un fiu, Codrat, după care ea a murit. Prin grija Domnului, copilul a fost ținut în viață, fiind hrănit în mod miraculos: un nor apărea deasupra lui și îi picura rouă dulce în guriță.

Sf. Codrat și-a trăit copilăria și tinerețea în sălbăticie. În adolescență el a cunoscut niște creștini de la care a învățat despre adevărata credință. Codrat a studiat gramatica și arta medicinei, având mare succes. Dar, cel mai mult timp și-l petrecea în singurătate, prin munți, în rugăciune și meditație la Dumnezeu. Anii treceau și mulți prieteni și ucenici îl căutau pentru un cuvânt de învățătură. Printre aceștia erau Ciprian, Dionisie, Anecton, Pavel, Crescent și mulți alții.

Din porunca păgânului împărat Decius (249-251), prefectul militar Iason a sosit la Corint ca să tortureze și săucidă pe creștini. Fiind cel mai în vârstă dintre ei, Sf. Codrat a vorbit în numele tuturor, apărând cu demnitate credința în Hristos Mântuitorul, după care a fost supus torturii. În ciuda suferințelor inumane, el îi încuraja pe alții, spunându-le să nu le fie frică și să-și apere cu tărie credința.

Iason, văzând că nu-i poate convinge pe nici unul să se lepede de Hristos, i-a aruncat pe toți la fiarele sălbatice să fie sfâșiați de vii. Însă fiarele nu s-au atins de ei. Atunci, Iason a dat ordin să-i lege de picioare la trăsuri și să-i tragă prin tot orașul și mulți oameni din mulțime aruncau în martiri cu pietre. În cele din urmă aceștia au fost condamnați la decapitare cu sabia. La locul execuției, aceștia au cerut puțin răgaz pentru rugăciune și unul câte unul și-au plecat capetele sub sabie.

Discipolii sfântului Codrat care au mai rămas, au suferit și ei pentru Hristos: un alt Dionisie a fost înjunghiat noaptea; Victorin, Victor și Nichifor au fost zdrobiți într-o presă mare de piatră; lui Claudiu i s-au tăiat mâinile și picioarele; Diodor a fost aruncat în foc; Serapion a fost decapitat iar Papiu și Leonid au fost înecați în mare. Luând exemplul lor, multe femei creștine au ales să sufere de bună voie pentru Hristos.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei maicii noastre Anastasia patriciana.

În zilele împăratului Iustinian (527-565) trăia la Bizanț o femeie, cu numele Anastasia, temătoare de Dumnezeu, care se trăgea din părinți de neam ales și bogați. Era cea dintâi patriciană a împăratului și având adânc înrădăcinată în ea teama de Dumnezeu, umbla mereu pe căile Domnului. Avea o înfățișare frumoasă și era plină de bunătate așa încât toți erau încântați de purtările ei frumoase, chiar și împăratul. Dar, pentru că semănătorul neghinelor, diavolul, obișnuiește întotdeauna să zavistuiască ceea ce este bun și să dea asalturi împotriva oamenilor de

ispravă, neîngăduindu-și niciodată odihnă, a făcut în așa fel ca Anastasia să fie urâtă de împărăteasă. Cunoscând prin cineva ura pe care i-o purta împărăteasa și fiind cu adevărat plină de cunoștință dumnezeiască, Anastasia și-a zis întru sine: O, Anastasia, la vreme potrivită vine împrejurarea aceasta; caută deci de-ți mântuiește sufletul tău și vei scăpa și pe împărăteasă de ura aceasta necugetată și-ți vei dobândi și ție împărăția cerurilor. Și cugetând acestea întru sine, a tocmit o corabie și adunându-și o parte oarecare din averea ei, iar pe toată cealaltă lăsând-o, a pornit la drum și a ajuns la Alexandria. Și construind acolo, în locul care se cheamă Pempton, o mănăstire mică, a rămas în ea, țesând veșminte sfinte și sârguindu-se să placă lui Dumnezeu. Mănăstirea aceasta a rămas până în zilele noastre, purtând numele de Mănăstirea Patricienei.

După o oarecare vreme împărăteasa mutându-se din viața aceasta (548), împăratul și-a adus aminte de Anastasia patriciana și a trimis să fie căutată cu multă stăruință pretutindeni. Iar mielușeaua lui Dumnezeu luând cunoștință de acest lucru, părăsind în timpul nopții mănăstirea ei, s-a dus în pustia Schetia la avva Daniil, și istorisind ea preafericitului bătrân cele cu privire la ea, acesta a îmbrăcat-o cu haine bărbătești și i-a pus numele Anastasie eunucul. Și așezând-o într-o peșteră, la o oarecare depărtare de lavra lui, a zidit-o acolo, punându-i ca rânduială să nu iasă niciodată din chilie și nici pe altcineva să nu mai primească la ea de atunci înainte. De asemenea el a mai rânduit pe unul din frați să-i aducă o dată pe săptămână un ulcior cu apă și să i-l pună afară lângă peșteră, după care să primească binecuvântare și să plece.

Această femeie vitează și neînduplecată petrecând acolo neajunsă de nimeni douăzeci și opt de ani, a păzit rânduiala bătrânului Daniil neștirbită. Ce minte sau ce limbă ar putea să înțeleagă, să povestească sau să scrie virtuțile dumnezeiești ale celor douăzeci și opt de ani pe care aceasta singură le-a înfățișat lui Dumnezeu în fiecare zi: lacrimile, suspinele, durerile, vegherile, rugăciunile, citirile, șederile în picioare, îngenuncherile și postirile? Și mai înainte de toate și după toate încăierările și răzvrătirile demonilor, plăcerile trupești, poftele cele rele și toate celelalte pe potriva acestora? De altă parte faptul că ea, care fusese patriciană și care fusese obișnuită întotdeauna să se întâlnească în palatul împărațesc cu mulțime de bărbați și femei, să rămână cu totul neajunsă de nimeni în decursul atâtor ani, depășește orice minte și orice cuget. În toate acestea însă ea s-a nevoit cu bine și a ajuns vas ales al Duhului Sfânt.

Când a cunoscut de mai înainte mutarea ei spre Domnul, a scris pe un hârb către bătrânul Daniil, următoarele cuvinte: "Părinte cinstite, ia cu tine în grabă pe ucenicul care îmi aduce apă și uneltele trebuitoare pentru îngropare și vino ca să îngropi pe Anastasie eunucul". După ce a scris acestea, a așezat hârbul afară, la ușa peșterii. Iar bătrânul încunoștințându-se de acestea printr-o vedenie în timpul nopții, i-a zis ucenicului său: "Du-te, frate, la peștera în care se găsește fratele Anastasie eunucul și vezi că la ușa peșterii vei găsi un hârb cu scriere pe el; luându-l de acolo, întoarce-te cât poți mai degrabă aici". După ce acesta s-a dus și l-a adus, bătrânul citindu-l a lăcrimat. Și luând în grabă pe frate cu el și uneltele trebuitoare pentru îngropare au pornit la drum. Și deschizând peștera au găsit pe Anastasie eunucul cuprins de fierbințeală. Deci, bătrânul căzând la pieptul lui a plâns, zicând: "Fericit ești, frate Anastasie; că gândind mereu la ceasul acesta, ai disprețuit împărăția cea pământească; roagă-te acum pentru noi Domnului!"

Iar aceea a răspuns: "Eu, mai degrabă, părinte, am nevoie de multe rugăciuni în ceasul acesta". Și bătrânul a adăugat: "De așa fi luat-o eu înaintea ta, atunci așa fi putut ruga pe Dumnezeu!" Deci stând pe rogojină a îmbrățișat capul bătrânului, rugându-se. Iar bătrânul luând pe ucenicul său l-a pus în genunchi la picioarele ei, zicând: "Binecuvintează pe ucenicul meu și fiul tău!" Și ea a zis: "Dumnezeul părinților mei, Care stă înaintea mea în ceasul acesta al despărțirii mele de trup,

Cel ce cunoaște toate nevoițele mele din peștera aceasta, pentru numele Tău și pentru slăbiciunea și chinul meu, să odihnească duhul părinților asupra lui, precum a odihnit duhul lui Ilie asupra lui Elisei". Și întorcându-se către bătrân, eunucul i-a zis: "Pentru numele lui Dumnezeu, părinte, să nu mă dezbrăcați de zdrențele cu care sunt acoperită și nimeni să nu cunoască cele cu privire la mine". Apoi, împărtășindu-se cu Sfintele Taine, a zis: "Dați-mi pecetea lui Hristos și rugați-vă pentru mine!" Și privind către răsărit a strălucit ca și cum ar fi primit în peșteră o rază de foc asupra feței ei. Și făcând semnul cinstitei cruci, a zis: "Doamne, în mâinile Tale îmi încredințez duhul meu". Și zicând acestea și-a dat duhul.

Atunci, au săpat o groapă înaintea peșterii, iar bătrânul Daniil, dezbrăcând haina pe care o purta, a zis ucenicului: "Îmbracă pe frate, fiule, pe deasupra celor cu care este îmbrăcat". Iar ucenicul îmbrăcând pe fericita Anastasia, sânii acesteia au fost văzuți de el, întocmai ca niște frunze veștejite, dar nu a spus bătrânului nimic despre aceasta. După ce s-a terminat înmormântarea, în timp ce ei se coborau către chilia lor, ucenicul a zis bătrânului: "Știai, părinte, că eunucul era femeie?" Dar bătrânul a răspuns: "Știam și eu, fiule, dar pentru ca acest lucru să nu se afle pretutindeni pentru aceasta am îmbrăcat-o cu haine bărbătești și i-am dat numele Anastasie eunucul, ca să nu bănuiască nimeni. Căci multă cercetare s-a făcut de împărat pentru ea, în toată țara și mai ales în locurile acestea. Ci, iată, cu harul lui Dumnezeu, ea a fost păzită de noi". Și atunci, bătrânul a început să-i povestească ucenicului cu de-amănuntul viața ei.

Tot în această zi pomenirea sfântului Marcian, care cu lemne fiind lovit s-a săvârșit din viață.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Mihail din Agrafa, cel ce a mărturisit în Tesalonic în anul 1544, care prin foc s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

11 Martie

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Sofronie, patriarhul Ierusalimului.

Acest preamare luminător al Bisericii era de fel din țara Feniciei celei încununată cu munții Libanului, s-a născut în cetatea Damascului, către anul 550, și se trăgea din părinți deopotrivă de evlavioși. Tatăl lui se chema Plinthas, iar mama lui Mira. Îmbinând istețimea pe care o avea de la naștere cu râvna deosebită la învățătură, a ajuns stăpân pe toate cunoștințele pe care le putea cineva dobândi în vremea aceea. Și încă de pe când se găsea în Damasc a deprins toată virtutea care pe atunci se izbutea numai în pustiu. Mai târziu s-a dus la Mănăstirea marelui Teodosie începătorul vieții de obște, unde aflând răgaz și trăind în liniște alături de Dumnezeu și-a întărit mintea și inima cu citirea dumnezeieștilor Scripturi, robindu-și tot cugetul întru ascultarea lui Hristos. Dorind însă după și mai multă învățătură

și după o viață și mai curată, a pornit după trecere de mai multă vreme la Alexandria. Și găsim acolo un bărbat deosebit de vrednic, pe nume Ioan Moshu, care era plin de toată înțelepciunea și priceperea, a rămas la el și a locuit împreună cu el sub același cort și sub același acoperământ, ducând același fel de viață și având același gând, împărtășindu-se din cunoștințele aceluia și împărtășindu-i la rândul său pe ale sale. Îmbolnăvindu-se aici de o grea boală de ochi, a fost vindecat de către sfinții Chir și Ioan, cărora, drept plată a vindecării, le-a cerut îngăduința să treacă în scris minunile săvârșite de ei în fiecare zi. Și într-adevăr le-a trecut pe toate în scris.

Mai târziu, datorită vieții lui înalte, a ajuns episcop al Ierusalimului. Când sfânta cetate Ierusalim a căzut în mâinile perșilor, el s-a dus la Alexandria, la marele Ioan cel Milostiv, care păstora pe atunci în scaunul apostolic de acolo. La săvârșirea din viață a acestuia, găsimu-se deci la Alexandria, într-un cuvânt de laudă el a arătat toată comoara cea nesfârșită de milostivire și înălțimea vieții sfântului Ioan cel Milostiv, deplângându-l și el îndeajuns de mult.

După ce s-a întors iarăși în sfânta cetate, nici nu se poate spune cu câtă grijă și trudă a păstorit Biserica ce-i fusese încredințată: el nu a dat câtuși de puțin somn ochilor lui și așipire pleoapelor lui. Și lupta lui nu era numai împotriva demonilor, ci și împotriva ereticilor, pe care combătându-i cu dovezi din Scriptură și cu predaniile Părinților, ca și cu învățăturile lui proprii, îi puneau pe fugă. El a lăsat Bisericii multe scrieri vrednice de cuvânt și de pomenire, în care învață pe credincioși trăirea cea dreaptă și viețuirea după voia lui Dumnezeu. Printre aceste scrieri sunt Limonariul (împreună cu Ioan Moshu), viața sfântului Ioan cel Milostiv și Viața sfintei Maria Egipteanca, cea deopotrivă cu îngerii printre femei, care a săvârșit în pustiu lupte mai presus de puterile omenești. Astfel trăind viață bună și bineplăcută lui Dumnezeu, învățând și pe alții și slujind ca o adevărată gură a lui Hristos, păstorind cu cuviință turma încredințată lui, după trei ani s-a mutat în pace la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Pion, preotul sfintei Biserici din Smirna.

Acesta a fost preot al sfintei Biserici din Smirna și a trăit pe vremea lui Deciu împăratul. Pentru credința lui a fost prins împreună cu mai mulți alții și a fost dus mai întâi la Polemon, slujitorul zeilor păgâni, înaintea căruia a grăit cu curaj despre religie, cu mărturii din Scriptură și din istorie, încredințându-l despre cele viitoare din cele ce s-au întâmplat și că Dumnezeu va lămuri prin foc faptele oamenilor. După aceasta sfântul a fost dus la Elpidiu, un alt dregător de aceeași treaptă cu slujitorul zeilor păgâni, și în cele din urmă la proconsulul Cvintilian, din porunca căruia a primit moartea mucenicească prin foc.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Gheorghe cel Nou, purtătorul de Dumnezeu și făcătorul de minuni.

Acesta a trăit în timpul împăratului Ioan Tsimiskes și părăsindu-și soția, copiii și rudele, a ales mai degrabă calea cea strâmtă. Și luând asupra-și jugul lui Hristos cel preaușor, străbătea orașe și ținuturi și chiar și pustiul, lipsit fiind de toate, îndurerat și suferind. Deci, făcându-i-se cunoscut de la Dumnezeu sfârșitul, a venit la Constantinopol. Și ajungând la biserica sfântului Ioan Teologul, cea din Diipion, și-a aflat aici odihna în Domnul, rămânând acolo timp de șapte zile. Când au venit cei ce aveau să-l îngroape și au văzut fierul nespus de greu care îi acoperea trupul și tot trupul strâns în acest fier, au strigat: Doamne miluiește. Deci a fost pus într-o raclă făcută din marmură, în acea biserică, revărsând multe minuni de vindecări celor ce aleargă la această raclă cu credință. Dintre cei care s-au bucurat de purtarea lui de grijă mulți mai vestesc și astăzi tuturor minunile pe care le-a făcut lor sfântul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Trofim și Talu, care au pătimit în Laodiceea.

În zilele împăraților Dioclețian și Maximian, pe când în Laodiceea era guvernator Asclepiu, s-a pornit o mare prigoană împotriva creștinilor. Și fiind prinși sfinții mucenici Trofim și Talu, au fost loviți cu pietre timp îndelungat, dar Dumnezeu păzindu-i au rămas neatinși. Văzând acest lucru dregătorul și cei ce erau împreună cu el și rușinându-se, i-au lăsat câtva vreme să trăiască nechinuiți. Fiind însă pârâți din nou, au fost aduși la judecată; aici, mărturisind cu îndrăzneală, înaintea tuturor, că Hristos este Dumnezeu adevărat și luând în derâdere idolii păgânilor și muștrând pe tirani, i-au pornit spre mânie. Pentru aceasta, spânzurându-i pe lemne, după ce i-au dezbrăcat cu totul, au pus de le-au strujit adânc trupurile. Dar sfinții, pe de o parte rugându-se lui Dumnezeu, iar pe de alta defăimându-i pe zeii elinești, au umplut de mânie pe dregător. Deci acesta hotărându-se să sfârșească cu ei, a poruncit să-i răstignească pe cruce.

Fiind duși deci către locul unde urma să fie răstigniți, mulțime multă de popor venea după ei. Și în timp ce erau răstigniți se rugau și grăiau poporului cele ziditoare de suflet. Iar mulțimea se grăbea să se atingă de sfintele trupuri ale sfinților, unii adunând din picăturile lor de sânge, alții vreun ștergar, alții vreun obiect de metal care se găsea asupra lor, alții, în sfârșit, vreun alt lucru. Pe aceștia binecuvântându-i și făcându-le urări de bine, și-au dat sfintele lor suflete lui Dumnezeu. Unii dintre credincioși luând rămășițele pământești ale sfinților și ungându-le cu miruri și înfășurându-le în giulgiuri, le-au așezat în biserică. Și venind acolo și femeia lui Asclipeu și simțind balsamul care ieșea din racla sfinților mucenici, a așternut deasupra raclei o îmbrăcăminte de foarte mare preț. La câtva vreme după aceasta Zosim și Artemiu, doi bărbați evlavioși și credincioși, care erau din aceeași cetate cu sfinții, luând cu ei racla cu moaștele cele sfinte, au dus-o în cetatea lor, Stratonichi, ca la o milă depărtare, și au așezat-o într-un mormânt săpat într-o stâncă.

Tot în această zi, pomenirea aducerii moaștelor sfântului mucenic Epimah în Constantinopol.

Sfântul Mucenic Epimah din Alexandria s-a născut în Egipt. El a trăit în singurătate multă vreme, în Muntele Pelesium. În timpul unei persecuții împotriva creștinilor în Alexandria (prin anul 250), Sf. Epimah în râvna lui zeloasă a intrat în oraș, a distrus idolii păgâni și l-a mărturisit hotărât pe Hristos. Pentru acestea, sfântul a fost supus torturilor. Printre martorii la torturi era și o femeie oarbă de un ochi. Când un strop de sânge din trupul mucenicului a udat-o pe femeie, aceasta și-a vindecat ochiul bolnav.

După numeroase torturi teribile, sfântului i s-a tăiat capul cu sabia.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

12 Martie

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teofan Mărturisitorul din Muntele Sigriana.

Acest sfânt s-a născut din părinții Isac și Teodota. Tatăl Său săvârșindu-se din viață în timp ce se găsea mai mare peste ținutul eghepelaghiților, el a rămas în grija mamei sale. La vârsta de doisprezece ani a fost logodit cu o copilă, cu care a trăit laolaltă timp de opt ani. Și el și logodnica lui aveau multă avere. Auzind pe unul dintre servii săi vorbindu-i de viața monahală, s-a umplut de dor după această viață. După ce mama lui a murit, lăsându-i nesfârșită bogăție, tatăl logodnicei lui îl silea continuu să îndeplinească cele rânduite în vederea căsătoriei. Venind ziua sorocită pentru aceasta, li s-a pregătit cămara de nuntă și atât cântecele de nuntă, cât și toate celelalte s-au săvârșit după rânduială. Dar după ce fericitul Teofan și soția lui au rămas singuri, el a dezvăluit tinerei gândurile tainice pe care le avea, iar aceasta nu numai că a consimțit la ceea ce îi cerea soțul ei, ci l-a încredințat că ceea ce avea să facă el va face și ea, deopotrivă. Auzind acestea, Teofan a mulțumit lui Dumnezeu, iar de atunci mai departe își făceau împreună rugăciunile lor de zi și de noapte.

Nelegiuitul împărat Leon, ca și socrul tânărului, auzind acestea, s-a împotrivit cu toată puterea dorinței lui. Ceva mai mult, împăratul l-a trimis în cetatea Cizicului, care atunci se zidea, încredințându-l cu supravegherea lucrărilor. Ducându-se acolo, cinstitul tânăr a adus la îndeplinire porunca împăratului, împlinind lucrarea aceea cu cheltuiala lui. În anul al douăzeci și unulea al lui, împăratul cel cu nume de fiară și socrul lui încetând din viață, de pe urma morții lor nu numai Teofan s-a bucurat de libertate, ci și lumea întreagă. Sceptrul împărăției a fost luat mai departe de împărăteasa Irina.

Fiindcă acum își putea aduce nestingherit gândul la îndeplinire, el și-a împărțit averile la cei lipsiți și săraci și pe toți slujitorii lui i-a cinstit cu libertatea. Și dând soției sale multă avere, a dus-o, după voia ei, în Mănăstirea Princhipos, unde aceasta s-a călugărit, primind numele de Irina, în loc de Megalusa, cum se numea mai înainte. Iar el, dându-se pe sine Domnului, a intrat în mănăstirea, zisă a lui Polihroniu, care se găsea în munții din ținutul Sigrana. Dacă s-a făcut călugăr, nu a voit să primească să fie conducător, ci stând în chilie își scotea hrana de pe urma propriilor sale mâini, copiind, cu scrisul său frumos, diferite lucrări, timp neîntrerupt de șase ani. După aceasta, plecând de acolo, s-a dus în așa-numita insulă Calonim, unde după ce a ridicat o mănăstire s-a întors iarăși în Muntele Sigrianei. În al cincizecilea an al vieții lui a fost cuprins de o boală. Pe urma acestei boli el a rămas mai departe tot timpul vieții la pat și nemișcat.

După împărăteasa Irina a urmat la împărăție Leon Armeanul. Cele întâmplare în timpul împărăției acestuia sunt cunoscute de toți. El a mers până acolo cu ticăloșia și nelegiuirea lui, încât a trimis după acest om al lui Dumnezeu, spunându-i: "Vino și te roagă pentru noi, că pornim împotriva barbarilor". Dar Teofan, pentru că nu se putea mișca, a fost luat cu căruța, dus până la corabie și apoi cu corabia adus până la Constatinopol. Ajuns aici, nu a putut vedea fața cea necurată a tiranului, ci acesta i-a trimis numai înștiințare spunându-i: "Dacă vei consimți la rugămintea mea, îți voi da și ție și mănăstirii tale multe bunătăți; iar de nu, te voi pedepsi cu lemnul spânzurătorii și te voi pune înaintea tuturor ca pildă, spre înfricoșare". Mărturisitorul Teofan însă i-a răspuns: "Nu-ți deșerta vistieriile de darurile tale; în ceea ce privește lemnul spânzurătorii, sau chiar și

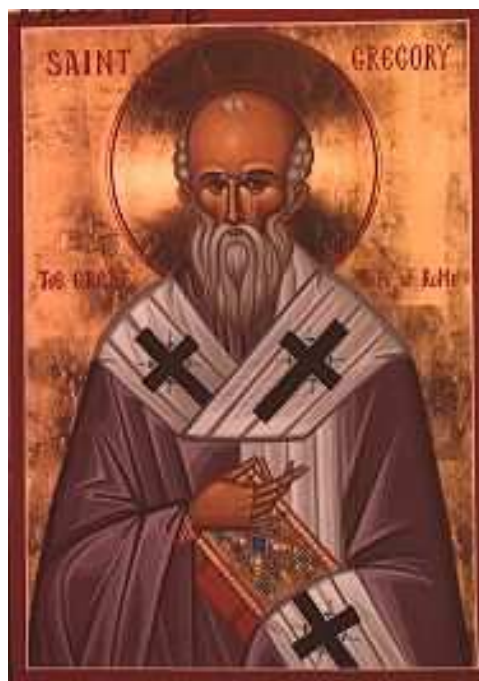
focul, pregătește-le încă de astăzi. Căci aceasta doresc: să mor pentru dragostea Hristosului meu".

Auzind acestea, nerușinatul l-a dat în mâinile lui Ioan Mantos, care se găsea atunci pe scaunul patriarhal de la Constantinopol, care se fălea cu știința lui, pentru că socotea că acesta îl va face să-și schimbe gândul, cu puterea intrigilor sale. Sfântul Teofan, fiind dat în seama acestuia, a fost dus la mănăstirea de la Ormizda a lui Serghie și Vah, care se găsea în apropierea palatului, unde a început lupta în cuvinte cu Mantos. Dar Mantos fiind învins de Teofan, care l-a străfulgerat cu lumina înțelepciunii lui și care l-a încredințat de neschimbarea gândului său, plin de rușine l-a trimis din nou nebunului tiran, arătându-se cu aceasta, nemernicul, nu orator plin de slavă, ci dimpotrivă, cu totul neînvățat. Și ducându-se și el înaintea împăratului i-a zis: "O, împărate, mai ușor este a înmuia fierul ca ceara, decât să schimbi pe omul acesta în ceea ce dorești tu".

După ce tiranul a aflat aceasta, a dat poruncă să fie dus sfântul în palatul lui Elefterie și să fie închis într-o încăpere foarte strâmtă și întunecoasă, punându-se și paznici la ușă, așa încât să nu poată fi slujit de cineva. Trăind în felul acesta timp de doi ani și apăsător fiind de necazuri și nevoi, a rușinat și cu aceasta pe tiran. Căci neizbutind nimic, cu toate că-l silea în fiecare zi să se supună voinței lui, a fost surghiunit în insula Samotrachi. Dar ducerea lui în surghiun, i-a grăbit și plecarea din trup. Astfel, trăind în acea insulă numai douăzeci și trei de zile, a răposat acolo, pornind în cuvioșie și pace la Domnul. Și cine, oare, ar putea spune de câte binecuvântări s-a umplut locul acela și câte vindecări au înflorit mai târziu acolo?

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Grigore Dialogul, papă al Romei.

Acesta a trăit în vremea împăratului Iustinian și a fost mai întâi monah și egumen al mănăstirii așa-zisă a Clioscavrei. Apoi i s-a încredințat scaunul arhieresc; dar a primit arhieria nu la întâmplare sau prin vreo alegere fără de judecată, ci cu voința lui Dumnezeu, așa cum se va vedea mai departe. Astfel, pe când se găsea încă în mănăstire stând în chilia lui și pregătindu-se odată să ia pana și să o înmoaie în cerneală ca să scrie, a venit la el cineva care tocmai scăpase dintr-un naufragiu, plângându-și nenorocirea și rugându-l pe cuvios să se milostivească și să-l ajute în nenorocirea în care se găsea. Dar acela care-i cerea acestea nu era cineva lipsit, după cum se va vedea; căci nici măcar om nu era, care scăpat din vreun naufragiu să vină la el gol, din nevoia de a căpăta ceva, ci era un înger, care sub chipul acesta de om care avea nevoie venise la el ca să dea pe față dragostea nesfârșită

de oameni care se găsea ascunsă în sufletul cuviosului Grigorie. Acela venind o dată și mai venind după aceasta și a doua și a treia oară, nu a plecat niciodată cu mâna goală, încât după ce sfântului nu i-a mai rămas nici o monedă de aur, a adus și i-a dat plin de osârdie, chiar și potirul de argint al mănăstirii. Căci atât de lipsit de răutate și plin de dragoste era față de cei lipsiți, încât nu numai că, din lipsa banilor și de pe urma stăruinței celui ce-i cerea și care primise de la el tot ce avea, de câte ori venise, nu s-a supărat, căutând să-l urască și să-l alunge, ci a mers până acolo încât s-a atins și de lucrurile mănăstirii, decât să-l treacă cu

vederea pe omul acela, care nu putea dobândi cele de care avea nevoie și să-l lase să plece neajutorat.

Dar, ajungând la treapta de arhiereu, a arătat și mai departe aceeași dragoste față de cei săraci. Odată, dând poruncă să fie aduși la masa lui doisprezece săraci, în timp ce se aflau la masă, el a văzut și pe un al treisprezecelea, care i s-a arătat numai lui, în timp ce ceilalți nu puteau să-l vadă. După chipul înfățișării și după mișcările lăuntrice acesta din urmă i s-a părut sfântului deosebit de ceilalți. Pentru aceasta oprindu-l, l-a întrebat care este numele lui și cine este de a venit și el acolo. Acela însă i-a răspuns că nu este îngăduit să audă cineva numele lui, căci este un nume minunat; a spus numai că este un înger, care mai înainte fusese trimis de Dumnezeu la el pentru a-i cere bani și care după aceea primise poruncă de la Dumnezeu să fie mereu cu el și să-l păzească.

Cuviosul părinte Grigore, fiind priceput în meșteșugul scrisului și cunoscând toată înțelepciunea, a lăsat Bisericii multe scrieri. Acestea au fost alcătuite nu numai cu ajutorul judecăților omenești și cu înțelepciunea cuvintelor, ci și cu ajutorul Duhului Sfânt, așa cum după încetarea lui din viață ne-a făcut cunoscut arhidiaconul lui, Petru, care ne-a spus că ori de câte ori sfântul Grigore scria, un porumbel alb se apropia de gura lui, ca și cum i-ar fi arătat și l-ar fi îndemnat cele ce trebuia să scrie. Ajungând până în locurile îndepărtate ale Apusului, sfântul Grigore a petrecut învățând și aducând la Hristos neamul saxonilor, pentru care aceștia se duc la Roma cea veche, unde se găsește îngropat trupul său, cinstindu-l în fiecare an cu slujbe deosebite. Se spune, iarăși, că el este cel ce a hotărât ca să se săvârșească de către romani Sfânta Liturghie și în post, alcătuiind Liturghia celor mai înainte sfințite, care se săvârșește și în zilele de acum.

Tot în această zi, pomenirea dreptului Finees, care în pace s-a săvârșit.

Dreptul Finees, nepotul Marelui Preot Aaron (prăznuit și el în această zi) și fiul Marelui Preot Eleazar, a fost el însuși preot, foarte râvnitor în funcția sa.

Când poporul evreu era aproape de pământul făgăduit, după ce Sfântul Prooroc Moise (prăznuit în 4 septembrie) i-a condus afară din Egipt, vecinii lor, moabii și madianiții au fost cuprinși de frică și invidie. Nevrând să se bazeze pe propria lor forță, aceștia l-au invocat pe Balaam să blesteme poporul evreu. Însă Domnul i-a făcut cunoscută voia Sa lui Balaam astfel încât acesta a renunțat la blestem, văzând că Domnul vrea să-i binecuvânteze (Numeri 24, 1).

Apoi moabii i-au făcut pe evrei să se închine lui Baal-Peor. Dumnezeu i-a pedepsit pe evrei pentru apostazia lor și a trimis o boală asupra lor, murind mii dintre ei. Ceilalți, văzând mânia lui Dumnezeu s-au căit și s-au întors la El.

Pe atunci, un anumit om cu numele Zimri din tribul lui Simeon a venit și a adus între frații săi o madianită, în ochii lui Moise și în ochii întregii obști a fiilor lui Israel, când plângeau ei la ușa cortului adunării. (Numeri 25, 6). Finees, plin de mânie, a intrat în cortul lui Zimri și l-a ucis pe acesta dar și pe femeie cu o lance.

"Și a grăit Domnul cu Moise și a zis: Finees, feciorul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, a abătut mânia Mea de la fiii lui Israel, râvnind între ei pentru Mine, și n-am mai pierdut pe fiii lui Israel în mânia Mea; De aceea spune-i că voi încheia cu el legământul Meu de pace, și va fi pentru el și pentru urmașii lui de după el legământ de preoție veșnică, căci a arătat râvnă pentru Dumnezeul său și a ispășit păcatul fiilor lui Israel". (Numeri 25:10-13).

Apoi, la porunca Domnului, Finees s-a dus ca și căpetenie a oastei israeliților și s-au ridicat împotriva moabilor bătându-i pentru necredința și trădarea lor. După moartea Marelui Preot Eleazar, Sf. Finees a fost ales în unanimitate Înalț Preot. Înalta preoție, după promisiunea Domnului, a continuat și pentru urmașii săi. Sf. Finees a murit la o vârstă înaintată, în jurul anului 1500 î.C.

Tot în această zi, pomenirea celor nouă sfinți mucenici, care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Simeon Noul Teolog care în pace s-a săvârșit.

Sf. Simeon Noul Teolog s-a născut în anul 949 în Galteea (Paflagonia) și a studiat în Constantinopol. Tatăl său l-a pregătit pentru o carieră în avocatură și pentru o scurtă perioadă tânărul a ocupat o poziție înaltă la curtea imperială. La vârsta de 14 ani l-a întâlnit pe renumitul părinte Simeon Piosul la mănăstirea Studion, care avea să-i marcheze adânc dezvoltarea spirituală. Tânărul a rămas în lume pentru mai mulți ani, pregătindu-se pentru viața monahală sub ascultarea părintelui, iar când a împlinit 27 de ani a intrat în mănăstire.

Sf. Simeon Piosul i-a recomandat tânărului să citească scrierile Sf. Marcu Ascetul (prăznuit în 5 martie) pe lângă alți scriitori spirituali. El a citit acele cărți cu atenție și punea în practică ceea ce citea. În mod deosebit l-au

impresionat trei puncte din cartea Sf. Marcu "Despre legea duhovnicească" (vezi Vol. I din Filocalie). În primul rând, trebuie să-ți ascuți conștiința și să faci ce-ți spune ea, dacă dorești să-ți vindeci sufletul. În al doilea rând, numai prin îndeplinirea poruncilor poți atrage asupra ta harul Sfântului Duh. În al treilea rând, cel ce se roagă numai trupește fără cunoștința spirituală este ca și orbul care a strigat, "Fiul lui David, ai milă de mine (Luca 18:38). Când orbul și-a recăpătat vederea, atunci l-a numit pe Hristos Fiul lui Dumnezeu. (Ioan 9:38).

Sf. Simeon s-a rănit cu dragostea pentru frumusețea duhovnicească și a încercat să o dobândească. Pe lângă pravila dată de părintele său, conștiința îi spunea să mai adauge câțiva psalmi și metanii, repetând constant "Doamne, Iisuse Hristoase, miluieste-mă!" Bineînțeles că și-a ascultat conștiința.

În timpul zilei ajuta oamenii nevoiași care locuiau în palatul lui Patricius, iar noaptea rugăciunile lui se prelungeau, prinzându-l miezul nopții la rugăciune. Odată, în timp ce se ruga, o lumină divină, foarte strălucitoare, a coborât asupra lui, inundând camera. N-a văzut decât lumina în jurul său și nu a mai simțit pământul de sub el. I s-a părut că el însuși s-a transformat în lumină. Apoi mintea i-a urcat la ceruri și a văzut o a doua rază, mai strălucitoare ca cea dintâi, iar la capătul ei părea că se află Sf. Simeon Piosul, cel care i-a dat spre citire scrierile Sf. Marcu Ascetul.

La șapte ani după această viziune, Sf. Simeon a intrat în mănăstire, unde a înăsprit postul și privegherea, învățând lepădarea de sine. Vrăjmașul mântuirii

noastre i-a ridicat pe frații din mănăstire împotriva Sf. Șimeon, care era indiferent la laudele sau reproșurile altora. Datorită nemulțumirilor din mănăstire, Sf. Simeon a fost trimis la mănăstirea Sf. Mamas din Constantinopol. El a fost tuns în schima monastică acolo, înăsprindu-și nevoițele duhovnicești.

Prin citirea Sfințelor Scripturi și a scrierilor sfinților părinți, precum și prin conversațiile pe care le purta cu sfinți părinți, el a atins un nivel duhovnicesc înalt îmbogățindu-și cunoștințele cele ziditoare de suflet.

Prin anul 980, Sf. Simeon a fost făcut egumen al Mănăstirii Sf. Mamas și a rămas în funcție timp de 25 de ani. El a reparat și restaurat mănăstirea care a suferit din cauza neglijenței fraților și a impus ordine în viața călugărilor mănăstirii.

Această disciplină monastică strictă pe care se lupta sfântul să o respecte, a adus multe nemulțumiri în rândul fraților. Odată, după Sf. Liturghie, câțiva călugări l-au atacat și aproape că l-au omorât pe Sfântul Simeon. Când patriarhul Constantinopolului i-a scos din mănăstire și vroia să-i predea autorităților civile, Sf. Simeon a cerut ca aceștia să fie tratați cu blândețe și să fie lăsați să trăiască în lume.

Prin anul 1005, Sf. Simeon și-a dat demisia din funcția de egumen în favoarea lui Arsenius, stabilindu-se undeva lângă mănăstire, în liniște. Acolo el a creat operele sale teologice, din care unele fragmente apar în Filocalia.

Tema primară a scrierilor sale este activitatea ascunsă a perfecțiunii duhovnicești și lupta cu patimile și gândurile rele. El a scris și instrucțiuni pentru călugări: "Capitole teologice și practice", "Tratat despre cele trei metode de rugăciune," și un "Tratat despre credință." Mai mult, Sf. Simeon era un adevărat poet creștin, scriind "Imnuri despre iubirea divină," care conțin în jur de 70 de poezii pline de meditații religioase profunde.

Învățăturile neprețuite ale Sf. Simeon despre misterele rugăciunii minții și despre lupta duhovnicească i-au adus numele de "Noul Teolog." Aceste învățături nu au fost creația Sf. Simeon, ci pur și simplu fuseseră uitate în timp. Unele dintre ele păreau ciudate și de neacceptat pentru contemporanii săi, ceea ce a dus la conflicte cu autoritățile clerului din Constantinopol, iar Sf. Simeon a sfârșit prin a fi exilat din oraș. El a traversat strâmtoarea Bosfor și s-a stabilit la vechea mănăstire a Sfintei Macrina.

În anul 1021 sfântul a adormit în pace într-un Domn. În timpul vieții sale a primit darul facerii de minuni și chiar după moartea sa s-au petrecut numeroase minuni, printre care și găsirea miraculoasă a icoanei sale.

Viața a fost scrisă de discipolul și ucenicul său, Sf. Nicetas (Nichita) Stethatos.

Deoarece 12 martie cade în perioada Postului Mare, prăznuirea Sf. Simeon se mută pe data de 12 octombrie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

13 Martie

În această lună, în ziua a treisprezecea, prăznuim pomenirea aducerii moaștelor celui între sfinți părintelui nostru Nichifor, patriarhul Constantinopolului.

După ce urătorul de Dumnezeu împărat Teofil a încetat din viață, iar sceptrul împărăției a fost luat de binecredincioșii împărați Teodora și Mihail, pe lângă toate celelalte fapte bune pe care le-au făcut, ei s-au arătat, deopotrivă, plini de evlavie față de toate cele sfinte. Mânați fiind de astfel de gânduri, ei au trimis de au chemat pe cei mai de seamă dintre monahii timpului, cercetând împreună cu ei cele ce trebuiau săvârșite pentru punerea din nou în cinste a sfintelor icoane. Toți căzând la înțelegere cu ei, au alungat de pe scaunul patriarhal pe nelegiuitul Ioan și în bună înțelegere și cu voia lui Dumnezeu au așezat ca patriarh pe marele Metodie. Și îndată Biserica lui Dumnezeu și-a recăpătat vechea strălucire, împodobindu-se cu sfintele și cinstitele icoane. Cei ce o conduseseră până atunci cu nevrednicie au fost înlocuiți cu cei ce se străduiau cu păzirea învățăturilor celor drepte.

După trecere de patru ani de la aceasta, preasfințitul Metodie, mânat fiind de râvnă dumnezeiască, a grăit către cinstita împărăteasă și către Mihail: "Nu este drept ca cinstitele și sfintele moaște ale cucernicului și preacuviosului între patriarhi Nichifor, care a fost surghiunit pentru credința cea nepătată a Bisericii și a scaunului patriarhal și care și-a săvârșit viața în surghiun, să nu fie aduse în Constantinopol". Deci, și împărăteasa și Mihail gândind la fel cu el, au trimis de îndată ca să fie aduse în cetate moaștele sfântului Nichifor. Împreună cu preoții și călugării și mulțimea de popor, care au pornit către biserica sfântului Teodor, în care se găseau așezate moaștele sfântului mărturisitor Nichifor, a pornit însuși marele Metodie. Și ajungând acolo și sărutând cu toții sfintele moaște și făcând litanie cu priveghere de toată noaptea și cu cântări, au desfăcut mormântul în care se găsea trupul acela preacinstit și mult pătimitor și l-au găsit cu totul întreg și nestricat, cu toate că de la așezarea lui acolo trecuseră nouăsprezece ani. Deci, luându-l și așezându-l într-o raclă, l-au dus pe mâinile preoților și ale monahilor, cu lumânări aprinse și cu cântări până la corabia împărătească și au pornit spre Constantinopol. Iar de îndată ce au trecut de strâmtoarea cetății, însuși împăratul și tot senatul cu lumânări aprinse în mâini le-au ieșit întru întâmpinare, iar după oprirea corabiei, sărutând racla sfântului și luând-o pe umeri au depus-o în biserica cea mare. Și făcând acolo priveghere, toată noaptea, a doua zi de dimineață luându-l de acolo, în același chip l-au dus și l-au așezat în biserica sfinților apostoli, în ziua a treisprezecea a lunii martie, în aceeași zi, adică, în care fusese trimis în surghiun.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici African, Publiu și Terentiu, a căror slujbă se săvârșește în biserica sfinților Petru și Pavel.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Aviv cel din Ermupolis, care fiind legat de o piatră și în râu aruncat, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Cristina, cea din Persia, care, în urma loviturilor de bici, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Publiu, episcopul atenienilor.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

14 Martie

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Benedict de Nursia.

Cuviosul părintele nostru Benedict, al cărui nume pe latinește înseamnă "binecuvântatul", era de fel din ținutul romanilor, din provincia Nursia și se trăgea din părinți credincioși și bogați. Părăsindu-și casa, pe părinții săi și toată averea părintească, încă de pe când era tânăr și bărbat nedesăvârșit, a plecat împreună cu aceea pe care o avusese dădacă într-un loc pustiu, unde, prin virtute și înfrânare apropiindu-se de Dumnezeu, a primit de sus puterea de a face minuni și tămăduiri. Cele mai multe dintre faptele lui minunate s-au păstrat pe larg în istoria vieții lui. De aici aflăm că el a săvârșit tot felul de minuni: a înviat morți, a vestit de mai înainte cele viitoare și a vorbit despre cei ce erau departe ca și cum ar fi fost de față. Trebuie însă să nu uităm un lucru de mare însemnătate, și anume că, mai

înainte de a se muta la Domnul a grăit în chip profetic celor care se găseau împreună cu el și a adus și la cunoștința celor ce se găseau departe că se va întâmpla și un semn oarecare, prin care vor cunoaște cu toții că s-a despărțit de trup.

Astfel, cu șase zile mai înainte de adormirea lui, a poruncit să i se sape groapa și îndată după aceasta a fost cuprins de o fierbințeală puternică, iar trupul lui timp de șase zile a fost scuturat de friguri. În ziua a șasea a poruncit ucenicilor săi să-l ia și să-l ducă la casa de rugăciune, unde fiind dus, după ce s-a cuminecat cu Sfintele Taine, stând în mijlocul ucenicilor săi, care îl sprijineau, și-a ridicat mâinile către cer și în felul acesta, privind în sus și rugându-se, și-a dat sfințitul său duh.

În aceeași clipă, doi frați, dintre care unul se găsea stând liniștit în chilia lui, iar altul locuia mult mai departe, au avut aceeași vedenie. Astfel și unul și celălalt au văzut un drum minunat care se întindea de la chilia cuviosului Benedict până la cer, către răsărit, și care era așternut tot cu veșminte prețioase și strălucitoare de mătase, iar pe acest drum se găseau și vreo câțiva oameni minunați, care țineau făclii în mâini și care în rânduială desăvârșită se suiau. Un alt bărbat, îmbrăcat în alb, și el și strălucitor de lumină, care se găsea alături, i-a întrebat dacă știu al cui este drumul acesta, pe care ei, privindu-l cu mintea lor, îl găsesc atât de minunat. Dar aceia răspunzându-i că nu știu, cel ce s-a arătat lor, le-a zis: Acesta este drumul pe care iubitul Benedict se urcă la ceruri". După ce aceștia și-au revenit de pe urma vedeniei pe care au avut-o, au înțeles, fiecare în

parte, că sfântul Benedict se săvârșise din viață, ca și cum ar fi fost de față și l-ar fi văzut săvârșindu-se.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Alexandru, cel din Pidna (Macedonia).

Lumea în mijlocul căreia a trăit sfântul Alexandru din Pidna, trăia în întunecimea înșelăciunii. Dar el, strălucind întocmai ca o stea prealuminoasă, a dat pe față nebunia răucredincioșilor, a rănit cu cuvintele sale, întocmai ca și cu niște săgeți, pe vrăjmașul cel trufaș și a doborât la pământ toată înșelăciunea, propovăduind și mărturisind cu îndrăznire pe Hristos în vremea persecuției împăratului Maximin (305-311). Pentru aceasta, cei ce se găseau în fruntea înșelăciunii, neputând suferi până în cele din urmă, îndrăzneala și vitejia lui, s-au străduit, cu diferite meșteșugiri, să nimicească tăria lui. Dar nefiind în stare să izbutească aceasta, i-au tăiat capul cu sabia. Dumnezeu l-a răsplătit cu harul tămăduirilor; căci sfintele lui moaște vindecă de toată boala pe cei ce cu credință se apropie de ele.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru și mărturisitor Eushimon, episcopul Lampsacului.

Sf. Eushimon Mărturisitorul, Episcopul Lampsacului, a trăit în Asia Mică, pe coasta Peninsulei Dardanele, fiind recunoscut pentru viața virtuoasă și sfânta pe care o ducea. El a suferit pentru sfintele icoane sub împăratul iconoclast Teofil (829-842). După ce a fost întemnițat, a fost trimis în exil unde s-a stins din viață.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

15 Martie

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea sfântului mucenic Agapie și a celor șapte mucenici împreună cu dânsul: Plisiu, Romil, Timolau, doi Alexandru și doi Dionisie.

Acești mucenici au trăit pe vremea împăratului Dioclețian Agapie era de fel din cetatea Gazei, Timolau din Pont, cei doi Dionisie din Tripolea Feniciei, Romil era diacon al bisericii din Diospoli, iar Plisiu și cei doi Alexandru se trăgeau din Egipt. Legându-și cu toții laolaltă sufletele cu dragostea lui Hristos, și-au pus după aceea mâinile în cătușe și au venit astfel înaintea guvernatorului Urban, la Cezareea, căruia i-au mărturisit că sunt creștini. Iar acela neputând să-i înduplece să se lepede de credință nici cu amenințări și nici cu făgăduieli, a poruncit să li se taie capetele cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea sfântului apostol Aristobul, episcopul Britaniei, fratele apostolului Barnaba.

Acesta a fost unul dintre cei șaptezeci de ucenici. El a urmat pe sfântul apostol Pavel, propovăduind Evanghelia în toată lumea și slujind în tot timpul marelui apostol, de către care a și fost hirotonit episcop în țara britanilor, unde trăiau niște oameni sălbatici și cruzi. Și cu toate că aceștia de multe ori l-au bătut, iar uneori l-au târât prin piețe, el a izbutit să aducă pe mulți dintre ei la Hristos. Și după ce a întemeiat multe biserici în care a așezat preoți și diaconi, s-a săvârșit din viață.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Nicandru, cel din Egipt.

Sfântul Nicandru a trăit și el în vremea împăratului Dioclețian. Crescut fiind în evlavie și legându-se cu toată dragostea lui de mucenici, se îndeletnicea cu adunarea în ascuns a moaștelor mucenicilor, pe care cu cucernicie și cu cinste le așeza apoi în locuri ascunse. Odată, văzând rămășițele unor mucenici aruncate astfel și fără nici o grijă, venind în timpul nopții și adunându-le le-a așezat plin de cuvioșie și de cuviință într-un loc oarecare. Dar fiind văzut de unul dintre slujitorii idolilor, a fost pârât mai-marelui aceluia loc. Fiind prins și propovăduind cu îndrăznire pe Hristos Dumnezeu adevărat, a fost jupuit de piele, primind cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Manuil Criteanul (Manuel Cretanul) care a mărturisit în Hios, la anul 1792, și care, de sabie fiind tăiat, s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

16 Martie

În această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea sfântului mucenic Sabin egipteanul.

Sfântul Sabin a fost din localitatea Ermuopole a Egiptului și a trăit pe vremea împăratului Dioclețian. Pornindu-se prigoana împotriva creștinilor, el a ieșit împreună cu alți creștini din cetate și s-au ascuns într-o căsuță. Fiind căutat însă de închinătorii la idoli, pentru că se bucura de multă cinstire printre creștinii de acolo, fiind și de neam ales și întrecând pe mulți cu râvna credinței sale, a fost în cele din urmă găsit. Și, fiind dus înaintea unui oarecare Arian, care era mai marele cetății, a fost spânzurat și strujit într-atâta, încât bucăți din carnea lui cădea la pământ. Apoi a fost ars cu făclii aprinse și în cele din urmă legat fiind de o piatră a fost aruncat în râul Scamandru, luând în chipul acesta cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Papa.

Acest sfânt, văzând că lumea se găsește în primejdia de a se cufunda în idolatrie, înfățișându-se înaintea stăpânitorului locului unde trăia, l-a rușinat pe acesta, cu îndrăzneala lui cea multă în Hristos. Fiind aruncat la pământ și s-a bătut mai întâi trupul și apoi și fața cu toiege și a fost chinuit în multe chipuri, după care și-a dat duhul. Moaștele lui au fost ridicate de cei din Licaonia, care avându-le la ei se bucură și se veselesc.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Iulian cel din Cilicia.

Acest sfânt era de fel din cetatea Anazervelor, care este a doua cetate din ținutul Ciliciei și era fiul unui demnitar grec și al unei mame creștine. Învățând de la mama lui credința creștină și îndeletnicindu-se cu citirea Sfintelor Scripturi, când a ajuns la vârsta de optsprezece ani a fost dus de către alții înaintea ighemonului locului aceluia. Și neplecându-se a jertfi idolilor, a fost bătut peste tot corpul, după care a fost aruncat în închisoare. Aducându-și aminte aici de sfatul mamei lui, când a fost scos din nou și întrebat, a răspuns că stăruie în credința lui și vrea să moară în credința lui Hristos. Deci, fiind aruncat într-un sac plin de nisip și de șerpi veninoși, a fost lăsat în mare și astfel a primit cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Ioan cel din Mănăstirea Rufianelor, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Roman, cel din Parion, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților zece mucenici din Fenicia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Alexandru, papă al Romei, care în pace s-a săvârșit.

Sf. Mucenic Alexandru, Episcopul Romei, a fost timp de 10 ani pastorul Romei. El a fost ars de viu în ziua de 3 mai 119 din ordinul împăratului Hadrian (117-138).

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Aninas, făcătorul de minuni.

Acest preacuvios părinte al nostru, încă de pe când era tânăr, fără nici un fel de învățătură fiind, a iubit blândețea și liniștea, trăind retras de toți ceilalți, în liniște. Când a ajuns la vârsta de cincisprezece ani, rămânând orfan de părinți, părăsind toate s-a dus în regiunea Neocezarea-pe-Eufrat. Și găsind acolo pe un monah oarecare cu numele Maiuma, care ducea o desăvârșită sărăcie de bunăvoie, a rămas lângă el priveghind și rugându-se. Atât de mare erau lipsurile în care trăiau aceștia doi, încât de multe ori abia dacă mâncau o singură dată la patruzeci de zile. Și într-o astfel de strâmtorare fiind, se bucurau tot atât de mult, ca și cum ar fi luat parte la o masă împărătească. După o oarecare vreme, învățătorul lui a voit să plece de acolo de unde se găseau și a și făcut aceasta. Dar fericitul Aninas, i-a grăit: "Iartă-mă, cinstite

părinte, dar nu doresc să plec de aici" și a rămas acolo. De multe ori ieșea și înainta în pustiu cel mai îndepărtat, timp de douăzeci sau treizeci de zile, după care se întorcea din nou la chilia lui. Și înfrângându-și patimile trupului, a primit ca răsplată puterea de a împlânzi fiarele sălbatice. Pentru aceasta oriunde mergea, el era însoțit întotdeauna de doi lei. Odată, chiar unul dintre lei, călcând într-un spin ascuțit și acesta intrându-i adânc în labă, sfântul i l-a scos afară, i-a legat bine laba și astfel l-a făcut sănătos.

Vestea despre el alergând pretutindeni, mulțime de bărbați și de femei veneau la el, aducând cu ei tot felul de bolnavi și el, cu harul dumnezeiesc care sălășluia în inima lui și numai cu rugăciunea îi tămăduia pe toți de orice boală erau cuprinși. Lăsând deci pe toți aceștia să vină la el în pustiu, el trăia mai departe în chilia lui, rugându-se. Dar apă nu se găsea prin apropiere, ci se aducea tocmai de la râul Eufrat, care se găsea la depărtare de aproape opt kilometri. Mai înainte numai rar se aducea, pentru că sfântul fiind singur nici nu prea avea nevoie de ea. Dar când mulțimea celor ce veneau la el a început să fie din ce în ce mai mare, nevoia de apă de băut s-a făcut din ce în ce mai mult simțită, de aceea el a construit un mic bazin în care să se adune apa de ploaie, care să poată fi întrebuințată de cei ce aveau nevoie de apă.

Dar și bazinul acesta golindu-se odată cu totul de mulțimea care venise, și după aceasta venind încă și altă mulțime de oameni, iar sfântul poruncind slujitorului său să scoată apă și pentru aceștia, după ce slujitorul s-a dus și nu a mai putut aduna nici măcar un pahar de apă, din cauză că toată apa fusese întrebuințată, sfântul ridicându-și ochii către cer și suspinând adânc, cu fața plină de seninătate, a zis din nou slujitorului: "Du-te, copile, în numele Domnului îți poruncesc: scoate apă și împarte celor ce au trebuință". Și slujitorul ascultând de porunca ce i s-a dat, s-a dus și, o, minune!, a găsit bazinul plin de apă și a strigat: "Veniți cu toții să vedeți un lucru minunat!" Și alergând cu toții și bând

din destul din apa aceasta foarte curată și rece, s-au minunat și au adus mulțumită lui Dumnezeu.

După aceasta, sfântul, voind să ascundă faima acestei minuni, s-a gândit să aducă el însuși apă de la râul Eufrat, tot așa cum făcea și mai înainte. Deci, în timpul nopții, lucrul neapărat pe care-l făcea era să aducă apă de la Eufrat. Dar altă dată venind din nou mulțime mare la el și apa terminându-se, bătrânul luând un vas de lut, a pornit spre râu. Nu s-a îndepărtat însă nici măcar cât o aruncătură de piatră și s-a înapoiat. Cei care erau de față socotind că bătrânul s-a înapoiat așa de repede din cauza slăbiciunii, au alergat cu toții întru întâmpinarea lui. Unul dintre ei luând din mâinile bătrânului vasul de lut, în care voise să aducă apă și văzându-l că este plin, a strigat, zicând cu glas mare: "Dați toți slavă lui Dumnezeu, că brațele bătrânului izvorăsc apă vie!" Deci, alergând cu toții la vasul de lut și văzându-l plin cu apă rece, s-au minunat și au început să se târască la picioarele lui, rugându-l cu căldură să înceteze să mai săvârșească un astfel de lucru și să nu-și mai ia asupra-și pentru ei o atât de mare osteneală. Căci ziceau: "Dacă nu s-ar fi întâmplat această minune, ai fi adus negreșit apă tocmai de la râul Eufrat!" Dar bătrânul, căzând și el la pământ, se numea pe sine pământ și cenușă, vierme și tot ce poate fi mai disprețuit și numai în felul acesta abia dacă a putut să-i liniștească.

În vremea aceea Patriciu, episcopul Cezareii, auzind că sfântul aduce el singur apa, i-a trimis bătrânului, ca să-l ușureze, un animal obișnuit cu căratul apei. Dar un sărac oarecare, strâmtorat de creditorul lui, venind la bătrân, i-a povestit acestuia nenorocirea lui. Bătrânul însă neavând nimic altceva cu care să-l ajute, și nelăsându-l inima să-i dea drumul să plece neajutorat, dându-i asinul pe care-l primise pentru căratul apei, i-a zis: "Vinde-l, copile, plătește-ți datoria și scapă!" Deci, episcopul aflând aceasta, i-a dat din nou, alt asin, zicându-i: "Pe acesta nu ți-l dau în dar, ci numai ca să-ți care apă; iar când voi avea nevoie de el, am să ți-l iau înapoi!" După puțină vreme însă, venind la bătrân un alt sărac și cerându-i ajutor, iar sfântul neavând ce să-i dea, i-a dat asinul. Aflând din nou și de acest lucru, episcopul a poruncit să se zidească un bazin mare, care se păstrează până astăzi, pe care umplându-l cu apă, cu ajutorul unor trimiși ai săi cu animale aducătoare de apă, le-a poruncit acestora să se întoarcă înapoi.

S-a întâmplat, apoi, ca în regiunea aceea să se găsească un stâlpnic despre care se dusesse vestea. Dar acesta, prin lucrarea meșteșugită a diavolului, a ajuns odată la o ceartă cu un oarecare, fiind rănit de o piatră aruncată de acesta. Simțindu-se mânat de o pornire lăuntrică să se răzbune împotriva celui ce îl lovise cu piatra și să se apere împotriva tuturor celor ce săvârșeau neorânduială, căci stâlpnicul socotea că așa se cuvine să facă, omul acesta al lui Dumnezeu, Aninas, cunoscând aceasta mai dinainte prin Duhul Sfânt, scriind cele ce se cuvine stâlpnicului, i-a trimis scrisoarea printr-un leu. Ucenicul stâlpnicului, văzând leul s-a înspăimântat, cuprins fiind de frică. Dar înțelegând că leul aducea o scrisoare, apropiindu-se de el, i-a luat scrisoarea și a dat-o stâlpnicului, care, după ce a citit-o, s-a umplut de căință și lăsând răzbunarea în seama lui Dumnezeu, i-a răspuns fericitului Aninas, tot prin leu, aducând multe mulțumiri lui Dumnezeu și slujitorului Său, pentru sfaturile primite la vreme.

Odată, o femeie, cuprinsă de o boală grea, urca spre locul unde se găsea sfântul. Un barbar însă ieșindu-i în cale și năpustindu-se asupra-i ca să o necinstească, numai cu chemarea în ajutor a numelui sfântului, barbarul deodată s-a îmblânzit și întinzând mâna ca să-și ia arma pe care mai înainte de a se năpusti asupra femeii o înfipsea în pământ, a găsit-o că prinsese rădăcini. Minunându-se deci și el de acest lucru cu totul neobișnuit a alergat și el către sfântul Aninas. Și ajungând la el, după ce a fost catehizat, a fost botezat, rămânând mai departe pe lângă sfânt și devenind, cu timpul, un bărbat foarte încercat în viața

duhovnicească. Iar femeia după ce a primit vindecarea de care avea nevoie, a plecat, bucurându-se.

Multe alte minuni și lucruri mai presus de fire au fost săvârșite de acest sfânt, dar nu le mai arătăm aici, cu toate că și pe acestea arătate mai sus le-am înfățișat fără să vrem.

Deci trăind timp de nouăzeci și cinci de ani în sihăstria lui și neplecând câtuși de puțin de acolo, când a ajuns la vârsta de o sută zece ani, după ce a vestit de mai înainte multe vedenii pe care le-a avut cu privire la viitor, simțind că i-a venit sfârșitul, a adunat la sine pe toți cei care făceau parte din frățietatea în fruntea căreia se găsea, a ales pe unul dintre frați, care întrecea pe toți ceilalți în virtute și a zis: "Pe acesta l-a pecetluit Dumnezeu ca păstor al vostru, în locul meu". Și zicând acestea a arătat pe fratele despre care era vorba, l-a îmbrățișat și i-a binecuvântat pe toți. După aceasta trăind încă șapte zile, s-a mutat la Domnul în ziua a șaisprezecea a lunii martie.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Hristodul (1020-1093), făcătorul de minuni, întemeietorul Mănăstirii Sfântului Ioan Teologul din Patmos.

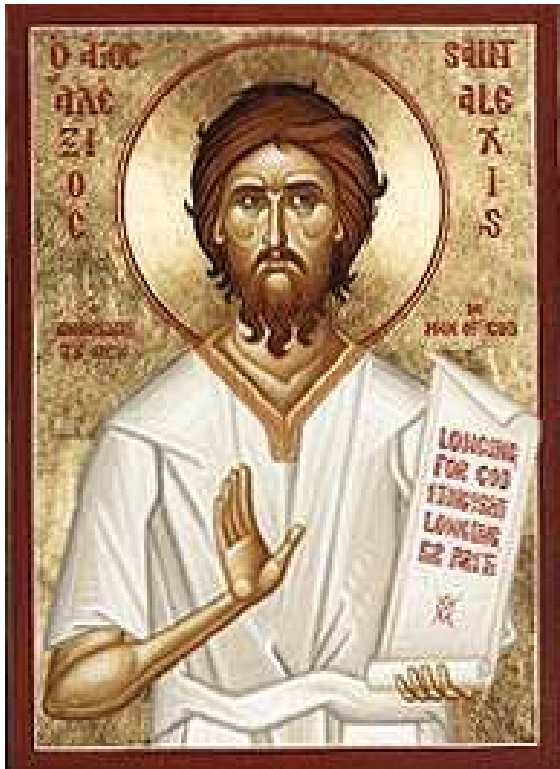
Sfântul Hristodul, care era de loc din regiunea Neceea, în Bitinia, a fost copilul unor creștini binecredincioși, Teodor și Ana, și a primit la botez numele de Ioan. A luat schima monahală de tânăr, primind numele de Hristodul ("robul lui Hristos" în grecește). A dus mai întâi viață călugărească în mai multe locuri, pentru ca mai apoi să primească acordul și ajutorul material al împăratului Alexie I Comneanul (care a domnit în 1081-1118), și așa a zidit în insula Patmos o biserică și o mănăstire în cinstea sfântului Ioan Evanghelistul. Aceste clădiri au rămas până astăzi. Când însă arabii musulmani au atacat Patmosul, sfântul a trebuit să se refugieze, împreună cu ucenicii săi, în Evia (Epir), unde a și murit, către sfârșitul secolului al XII-lea (+1093), într-o zi de 16 martie. Mai târziu, ucenicii săi au aflat moaștele sale întregi, și le-au adus în mănăstirea ctitorită de el în Patmos, unde se găsesc până astăzi, și sunt izvor de multe vindecări și minuni pentru cei care cer mijlocirea sfântului cu credință.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

17 Martie

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Alexie, omul lui Dumnezeu.

Preacuviosului părintele nostru Alexie s-a născut la Roma, fiind singurul copil al patricianului Eufimian și al Aglaidei, care erau de neam nobil și bogăți. Ajungând la vârsta potrivită, tatăl său i-a ales soție, pregătindu-i camera de nuntă. După căsătorie, când a intrat în camera de nuntă, în care se găsea soția lui, în loc să rămână acolo cu ea, și-a scos inelul său și dându-i-l și binecuvântând-o, a ieșit în ascuns din casă și a plecat îndată la Edesa. Și venind la biserica de aici, a rămas pe lângă ea timp de optsprezece ani, îmbrăcat cu haine sărace și zdrențuite, hrănindu-se din mila și îndurarea celor ce veneau la biserică.

Mai târziu a plecat de acolo, căci nu se mai putea să rămână mai multă vreme ascuns, din cauza virtuților lui, fiindcă mulți, înțelegându-i viața lui virtuoaasă, veneau mereu la el și-l stânjeneau, și a

voit să se ducă în Tarsul Ciliciei, la biserica sfântului apostol Pavel, dar nu și-a putut împlini această dorință, deoarece corabia cu care călătorea, împinsă fiind de vânt, a fost îndrumată într-altă parte. Ajungând deci la Roma, a venit la casa părinților lui. Aici, nemaifiind cunoscut de nimeni, își petrecea viața înaintea porții casei sale, luat în derâdere și batjocorit de înșiși servitorii lui, pătimind atât de mult, cât poate pătimi un om străin lipsit de orice îndrăzneală din partea unor oameni petrecăreți și gălăgioși. Când a simțit că i se apropie fericitul sfârșit, a cerut o bucată de hârtie și a scris pe ea cine este și unde s-a născut. Și a păstrat această hârtie la el, până când împăratul Onoriu, după o descoperire dumnezeiască, venind la el, l-a găsit dându-și duhul. Și rugându-se de el și luând de la el scrisoarea și citind-o în auzul tuturor, au cunoscut cu toții cele cu privire la el. Deci, toți fiind cuprinși de spaimă, au luat și au îngropat cu cinste și cu mare cuviință sfintele lui rămășițe în biserica sfântului apostol Petru, moaștele lui răspândind după aceea miruri cu bun miros și vindecări tuturor celor ce se apropiau de ele.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Pavel, care, pentru sfintele icoane, în foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Teostirict Mărturisitorul, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Marin, care de sabie s-a săvârșit.

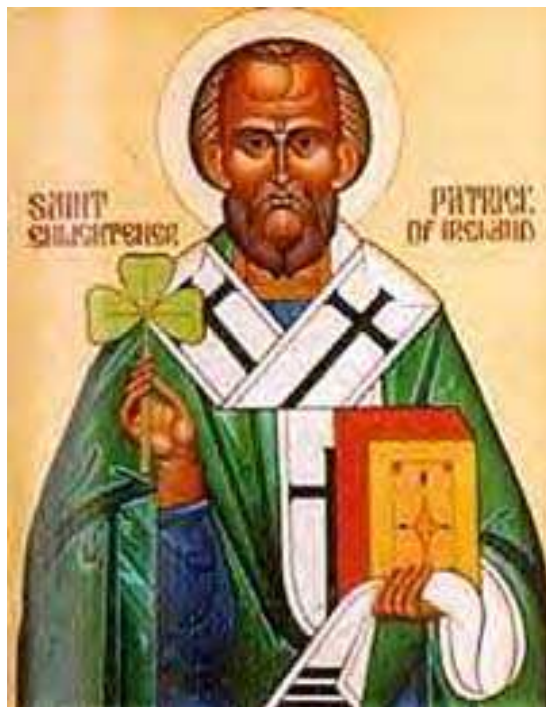
Sfântul Marin, din dragoste mistuitoare pentru Mântuitorul Hristos, a distrus un templu al idolatriilor în timpul unui festival păgân, călcând în picioare sacrificiile

lor și declarându-se creștin. După ce a fost crunt torturat, sfântului i s-a tăiat capul.

Tot în această zi s-a întâmplat și pedeapsa înfricoșătoare a cutremurului, care, cu iubire de oameni, a fost adusă asupra noastră și din care, mai presus de orice nădejde, ne-a izbăvit pe noi Domnul cel iubitor de oameni. Și s-a întâmplat aceasta în vremea împăratului Constantin.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Patrick, Episcopul și Iluminătorul Irlandei (383-461).

Sfântul Patrick, Iluminătorul Irlandei s-a născut în jurul anului 385, fiul lui Calpurnius, un colector de taxe roman. El a trăit în satul Bannavem Taberniae, undeva la gura râului Severn din Wales. Când Patrick avea 16 ani, ținutul a fost atacat de pirați și el a fost unul din captivi. El a fost dus în Irlanda unde a fost vândut ca sclav și pus să lucreze ca îngrijitor de porci pe un munte, numit Slemish în Antrim County. În perioada cât a fost sclav Patrick a învățat limba irlandeză care i-a fost de folos mai târziu în misiunea lui viitoare.

El a trăit în rugăciune și singurătate pe munte timp de 6 ani. Sf. Patrick a avut două viziuni: în prima i se arăta că se va întoarce acasă, iar în a doua vedenie i se spunea că vaporul lui este gata. Pornind pe jos, Patrick a parcurs două sute de mile de-a lungul coastei. Acolo a reușit să se îmbarce pe vapor și s-a întors în Marea Britanie la părinții săi.

Puțin mai târziu, s-a dus la Gaul și a studiat preoția în Auxerre, sub Sf. Germanus (prăznuit în 31 iulie). În cele din urmă, a fost sfințit episcop și i s-a încredințat misiunea în Irlanda, urmându-i Sfântului Paladie (prăznuit în 7 iulie). Sf. Paladie nu a avut prea mult succes în Irlanda. După un an, s-a dus în Scoția, unde a murit în anul 432.

Patrick a avut un vis în care un înger a venit la el ținând în mână mai multe scrisori. Alegând una pe care scria Vocea Irlandezilor, i-a auzit pe irlandezi cum îl chemau înapoi la ei.

Cu toate că Sf. Patrick a avut rezultate deosebite în propovăduirea Evangheliei, el nu a fost nici primul nici unicul misionar în Irlanda. El a ajuns acolo în jurul anului 432 (deși nu se știe sigur anul), cam la un an după ce Sf. Paladie și-a început misiunea în Irlanda. Pe coasta de sud-est mai erau și alți misionari activi, dar Sf. Patrick a avut cea mai mare influență în răspândirea cuvântului Evangheliei. De aceea, a rămas cunoscut drept "Iluminătorul Irlandei".

Cartea sa autobiografică "Confesiuni" cuprinde multe din încercările și dezamăgirile pe care acesta le-a trăit de-a lungul misiunii sale. Patrick i-a mărturisit odată unui prieten că era tulburat de un anumit păcat pe care l-a comis înainte de a împlini 15 ani. Prietenul l-a asigurat că Dumnezeu se va îndura de el și îl va milostivi, susținându-l în numirea lui ca episcop. Mai târziu, însă, prietenul l-a trădat dezvăluind secretul lui Patrick, în încercarea de a-l opri

să devină episcop. Mulți ani de atunci, Sf. Patrick încă mai plângea pentru prietenul său care l-a umilit public.

Sf. Patrick a înființat multe biserici și mănăstiri pe teritoriul Irlandei, dar convertirea poporului irlandez nu era o sarcină ușoară. Aceștia erau ostili și de multe ori îl atacau pe Sf. Patrick, acesta înfruntând pericolul, insultele și ocările care i se aruncau cu referire la statutul său de străin și fost sclav. Se crede chiar că ar fi fost în pericol de moarte. În ciuda tuturor obstacolelor el a rămas fidel chemării sale și a botezat mulți oameni întru Hristos.

Epistola sfântului către Coroticus este o lucrare autentică. În aceasta el denunță atacul celor din Coroticus asupra uneia din congregațiile sale. Lucrarea Lorică este atribuită tot Sfântului Patrick. În scrierile sale, putem citi despre conștientizarea chemării sfântului de către Dumnezeu, precum și hotărârea și smerenia sa în îndeplinirea misiunii. El se considera "un păcătos", cel mai neștiutor dintre toți, și cel mai disprețuit dintre toți. El mulțumește lui Dumnezeu pentru reușitele sale și nu se bazează pe puterile sale. "Datorez totul lui Dumnezeu pentru că din mila Lui atâția oameni s-au născut din nou întru El."

Pe vremea când a înființat Scaunul Episcopal în Armagh în 444, Sf. Patrick a mai avut și alți episcopi care-l ajutau, mulți preoți și diaconi locali, încurajând dezvoltarea monahismului.

Sf. Patrick este deseori înfățișat ținând în mână un trifoi, sau cu șerpi care fug de la el. El a folosit simbolul trifoiului pentru a ilustra doctrina Sfintei Treimi. Cele trei frunze care cresc dintr-o tulpină l-a ajutat să explice conceptul unui singur Dumnezeu în trei persoane. Mulți cred acum că povestea alungării șerpilor din Irlanda nu are nici un fond istoric.

Sf. Patrick s-a stins din viață în 17 martie 461 (unii spun că în 492). Sunt mai multe variante despre ultimele sale zile, dar mai mult legende. Muirchu spune că nu se știe locul în care a fost îngropat Sf. Patrick. Sf. Columba din Iona (prăznuit în 9 iunie) spune că Duhul Sfânt i-a descoperit că Patrick a fost îngropat la Saul, locul primei sale biserici. O lespede de granit a fost amplasată pe locul tradițional al mormântului său din Downpatrick în 1899.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

18 Martie

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Chiril, arhiepiscopul Ierusalimului.

Sfântul Chiril s-a născut din părinți evlavioși, care mărturiseau credința creștină. De mic copil a fost crescut și el în nevoițe asemănătoare, pe vremea împăratului Constantin. Când, mai târziu, episcopul de atunci al Ierusalimului, s-a mutat către viața cea fericită, cel ce a fost învrednicit cu darul episcopiei a fost tocmai acest fericit Chiril, care s-a arătat un apărător plin de râvnă al sfintelor dogme apostolice. În vremea aceea, pe scaunul din Cezareea Palestinei se găsea Acaciu, care pentru că nu voia nicidecum să mărturisească cum că Fiul este de o ființă cu Tatăl, a fost depus din treaptă de către Sinodul din Sardica. Dar Acaciu nu a voit să se supună hotărârii sinodului, ci a rămas mai departe, ca un tiran pe scaunul său și, mai mult, pentru că era cunoscut împăratului, luând putere de la acesta, a depus la rândul său din treaptă pe Chiril și

l-a alungat din Ierusalim.

Sfântul Chiril, alungat fiind din Ierusalim, a venit la Tars unde a rămas câțva vreme împreună cu minunatul episcop Silvan. După ce s-a adunat un alt sinod la Seleucia, în 359, care a condamnat din nou pe Acaciu, acesta a plecat la Constantinopol și a venit la împărat ațâțând mânia acestuia, prin cele spuse de el împotriva lui Chiril. Pentru aceasta Chiril a fost condamnat la surghiun. După moartea lui Constantiu însă, urmând la conducerea împărăției Iulian și voind să atragă de partea lui pe toți cei ce fuseseră surghiuniți de înaintașul său, a dat poruncă să revină la scaunele lor toți episcopii care fuseseră mai înainte surghiuniți. Împreună cu toți ceilalți a revenit din surghiun și sfântul Chiril și și-a luat în primire scaunul său de la Ierusalim. Și păstorind în chip frumos și bineplăcut lui Dumnezeu turma încredințată lui și lăsând ca amintire Bisericii catehezele sale, cu care căutase să întărească în credința creștină turma sa, după ce a mai trăit puțină vreme de la întoarcerea din surghiun, a răposat întru fericire.

Și era sfântul Chiril, în ceea ce privește înfățișarea trupului, om potrivit de vârstă, gălbui la față, cu părul lung, cu nasul adus, lat și rotund la obraz, cu sprâncene deopotrivă tocmite și aduse, cu barba albă, deasă și îngemănată și cu toată ținuta asemenea unui om de la țară.

Tot în această zi, pomenirea celor zece mii de mucenici, care s-au săvârșit tăindu-li-se capetele.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Trofim, Evcarpion și cei împreună cu dânșii.

Când prigoana împotriva creștinilor din Nicomidia ajunsese în toi, în vremea împăratului Maximian, sfinții mucenici aceștia, Trofim și Evcarpion, se găseau în oaste și fiind puternici la trup și îndrăzneți, pentru că încă nu ajunseseră să cunoască învățătura creștină, prigoneau și ei pe creștini și ajunseseră niște vrăjmași preaînverșunați ai creștinilor: îi prindeau, îi băgau la închisori și având toată puterea împotriva lor, pe care voiau îi chinuiau și pe alții îi ocoleau.

Odată, mergând să prindă pe unii dintre creștini, au văzut un foc mare, care cobora asupra lor din cer, întocmai ca un nor. Și au mai auzit și un glas, care ieșea din acest foc și care zicea: "Pentru ce vă grăbiți să aduceți nenorocire asupra robilor Mei? Să nu vă înșelați: nimeni nu va putea să înfrângă pe cei ce au crezut în Mine. Mai degrabă alăturați-vă lor și veți dobândi împărăția cerurilor". Auzind glasul acesta, Trofim și Evcarpion, cei care mai înainte erau plini de cruzime și de îndrăzneală și care se îngâmfau împotriva creștinilor, au căzut la pământ, nemaiputând nici privi și nici auzi glasul acela care tuna din nor. Și de jos de unde se găseau, numai acest lucru grăiau: "Cu adevărat, mare este Dumnezeu, Cel ce s-a arătat nouă astăzi! Și fericiți suntem și noi, dacă ne vom face slujitori ai Lui". Iar după ce au zis acestea plini de frică, norul cel de foc s-a despărțit în două și iarăși s-a auzit un glas din el zicând: "Ridicați-vă și pocăindu-vă, iată, vi se vor ierta păcatele!" Și ridicându-se, au văzut stând în mijlocul norului pe cineva îmbrăcat în haină albă și cu totul frumos la înfățișare și mulțime multă stând în jurul lui, și minunându-se de această vedere, au zis ca dintr-o gură: "Primește-ne și pe noi că multe și nenumărate sunt păcatele noastre; căci ne-am pornit întocmai ca niște bețivani împotriva Ta, a adevăratului Dumnezeu și a robilor Tăi!" După ce au zis ei acestea, norul unindu-se iarăși laolaltă s-a urcat la cer. Iar ei plângând mult, s-au întors din drumul lor; și pe toți pe care mai înainte îi închiseseră, lăsând la o parte toată frica și teama, i-au îmbrățișat ca pe niște frați, închinându-se lor și le-au spus să se ducă la casele lor.

Dar mai-marele locului aflând acestea s-a umplut de mânie împotriva lor și poruncind să fie aduși înaintea lui, i-a întrebat care este pricina de și-au schimbat purtarea. După ce ei au istorisit însă toată vedenia pe care au avut-o, în toate amănunțele, mai-marele locului a poruncit să fie spânzurați pe lemn, iar după ce s-a făcut aceasta li s-au strujit coastele cu cângi de fier și li s-au frecat rănile cu țesături de păr. Iar sfinții, vitejește răbdând toate acestea, se rugau lui Dumnezeu, bucurându-se și mulțumindu-I. Pentru aceasta, mai-marele locului, umplându-se de și mai multă mânie împotriva lor, a dat poruncă să se pregătească un cuptor aprins în mijlocul cetății și sfinții să fie aruncați în el. După ce porunca tiranului s-a împlinit, sfinții intrând în cuptor, au primit acolo cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Mariei, sora lui Lazăr, care a uns picioarele Domnului cu nard și le-a șters cu părul capului ei.

Matei 26, 6-13 :

Fiind Iisus în Betania, în casa lui Simon Leprosul,
S-a apropiat de El o femeie, având un alabastru cu mir de mare preț, și l-a turnat pe capul Lui, pe când ședea la masă.
Și văzând ucenicii, s-au mâniat și au zis: De ce risipa aceasta?
Căci mirul acesta se putea vinde scump, iar banii să se dea săracilor.
Dar Iisus, cunoscând gândul lor, le-a zis: Pentru

ce faceți supărare femeii? Căci lucru bun a făcut ea față de Mine.
Căci pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna;
Că ea, turnând mirul acesta pe trupul Meu, a făcut-o spre îngroparea Mea.
Adevărat zic vouă: Oriunde se va propovădui Evanghelia aceasta, în toată lumea,
se va spune și ce-a făcut ea, spre pomenirea ei.

Marcu 14, 3-9 :

Și fiind El în Betania, în casa lui Simon Leprosul, și șezând la masă, a venit o femeie având un alabastru, cu mir de nard curat, de mare preț, și, spărgând vasul, a vărsat mirul pe capul lui Iisus.

Dar erau unii mâhniți între ei, zicând: Pentru ce s-a făcut această risipă de mir? Căci putea să se vândă acest mir cu peste trei sute de dinari, și să se dea săracilor. Și cârteau împotriva ei.

Dar Iisus a zis: Lăsați-o. De ce îi faceți supărare? Lucru bun a făcut ea cu Mine.

Că pe săraci totdeauna îi aveți cu voi și, oricând voiți, puteți să le faceți bine, dar pe mine nu Mă aveți totdeauna.

Ea a făcut ceea ce avea de făcut: mai dinainte a uns trupul Meu, spre înmormântare.

Adevărat zic vouă: Oriunde se va propovădui Evanghelia, în toată lumea, se va spune și ce-a făcut aceasta, spre pomenirea ei.

Ioan 12, 1-8 :

Deci, cu șase zile înainte de Paști, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, pe care îl înviase din morți.

Și I-au făcut acolo cină și Marta slujea. Iar Lazăr era unul dintre cei ce ședeau cu El la masă.

Deci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei, iar casa s-a umplut de mirosul mirului.

Iar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui, care avea să-L vândă, a zis:

Pentru ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor?

Dar el a zis aceasta, nu pentru că îi era grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, lua din ce se punea în ea.

A zis deci Iisus: Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat.

Că pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

19 Martie

În această lună, în ziua a nouăsprezecea, pomenirea sfinților mucenici Hrisant și Daria.

Hrisant și Daria au trăit pe vremea împăratului Numerian. Tatăl lui Hrisant se numea Polemon, avea rangul de senator și era de fel din Alexandria, iar Daria era de fel din Atena. Deoarece Hrisant fusese introdus de un oarecare creștin în tainele cele dumnezeiești și botezat în credința creștină și începuse să propovăduiască pe Hristos, tatăl său i-a căutat o fecioară cu ținuta aleasă și frumoasă la înfățișare, cu numele Daria, pe care a trimis de au adus-o tocmai de la Atena, căci socotea că Hrisant din dragostea față de această fecioară, avea să se întoarcă de la credința creștinilor. După ce s-au căsătorit, Daria, care cunoștea ce voia tatăl lui Hrisant, nu numai că nu l-a putut convinge să se lepede de credința lui, ci ea singură s-a lăsat convinsă de el și, mărturisind soțului ei nelegiuirea pe care încercase să o facă, a primit Sfântul Botez și au trăit mai departe

amândoi într-o feciorie desăvârșită.

Fiind însă pârâți la prefectul Celerin, acesta i-a dat în seama tribunului militar Claudiu, ca să-i cerceteze. Iar acesta chinându-i cu multe feluri de cazne, la care se găsea de față și el cu ai lui, și văzându-le curajul cu care răbdau chinurile, arătându-se ei mai presus de ele, s-a schimbat și a crezut în Hristos atât el cât și soția lui Ilaria și cei doi fii ai lor, Iason și Mavru, și o dată cu ei și toți soldații care se găseau sub conducerea lui Claudiu, care cu toții laolaltă au primit cununa muceniciei în ziua a nouăsprezecea a lunii martie. Lui Claudiu, legându-i-se o piatră de grumaz, a fost aruncat în adânc de apă; fiilor lui și celorlalți ostași li s-au tăiat capetele cu sabia. Sfântul Hrisant și Daria au fost aruncați într-o groapă adâncă și, aruncându-se pământ de sus asupra lor, au primit acolo sfârșitul lor mucenicesc.

Tot în această zi: pomenirea sfântului Claudiu Tribunal, care, fiind aruncat în mare, s-a săvârșit; pomenirea sfintei mucenițe Ilaria, soția lui Claudiu, care prin sabia s-a săvârșit; pomenirea sfinților mucenici Iason și Mavru, fiii lui Claudiu Tribunal și ai Ilariei, care de sabia s-au săvârșit.

Sfinții Mucenici Claudiu Tribunal, soția sa Ilaria și fiii lor Iason și Mavru, împreună cu preotul Diodor și diaconul Marian, au suferit împreună cu Sfinții Hrisant și Daria.

Tribunal Claudiu a îmbrățișat el însuși pe Hristos acceptând botezul împreună cu soția sa Ilaria, cu fiii săi Iason și Mavru și cu toți ai casei, chiar și soldații. Când împăratul Numerian (283-284) a aflat de acest lucru, a dat ordin ca toți să fie executați. Sf. Claudiu a fost înecat în mare iar copiii și soldații săi au fost decapitați. Creștinii au înmormântat sfintele moaște ale mucenicilor într-o

peșteră, unde Sf. Ilaria mergea deseori la rugăciune. Într-o zi, fiind urmărită, Ilaria a fost prinsă și dusă spre a fi chinuită. Sfânta i-a rugat să o lase puțin să se roage și apoi și-a dat sufletul întru Domnul. Un servitor a îngropat-o în aceeași peșteră unde era și familia sa.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Diodor preotul și Marian diaconul, care, fiind închiși într-o peșteră, s-au săvârșit.

Sfinții Diodor preotul și Marian diaconul au suferit și ei mucenicie împreună cu Sfinții Hrisant și Daria.

Într-o peșteră lângă locul execuției, creștinii s-au adunat ca să cinstească prăznuirea morții sfinților mucenici. Ei au făcut slujbe și s-au împărtășit cu Sfintele Taine. Dar, auzind de faptele lor, autoritățile păgâne au venit la peșteră și au închis gura peșterii astfel încât cei dinăuntru au primit și ei cununa muceniei. Doi dintre cei martirizați în peșteră sunt Sfinții Diodor preotul și diaconul Marian.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Panhariu.

Pe când împărăteau în vechea Romă împărații Dioclețian și Maximian, toată lumea era plină de înșelăciunea cea idolească, iar dacă cineva mărturisea pe Hristos, nu numai că i se răpea toată averea, ci își găsea pe deasupra și moartea în tot felul de chinuri. Pe atunci trăia și un oarecare Panhariu, din ținutul Usanilor și anume din cetatea Vilapatis. Acesta se trăgea din strămoși creștini și era un bărbat înalt de statură și frumos la înfățișare. Venind el la Roma, în scurtă vreme a ajuns printre cei mai de aproape slujitori ai lui Dioclețian, care făcându-l mai mare peste cei de sub el, îl iubea în chip deosebit. Pentru toate acestea și mai ales pentru dragostea care se statornicise între el și împărat, Panhariu s-a lepădat de credința în Hristos și a împărtășit întru totul toate credințele și toate cugetele împăratului. Iar împăratul a orânduit ca Panhariu să primească lefuri anuale și venituri de tot felul, pe unele dintre ele cu hrisoave în regulă, iar pe altele numai cu porunca împărătească, și să dobândească toate acestea pentru ca să fie om cu vază și să se bucure de toată cinstea și odihna.

Auzind acestea fericita lui mamă și sora lui, au căutat mai întâi să-i readucă în suflet frica de Dumnezeu și să-l sfătuiască prin scrisori. Apoi s-au silit să-l facă să cunoască făgăduința aceea minunată pe care o primeau, în legătură cu înfricoșătoarea Judecată, cei care cunoșteau pe Domnul; după cum, iarăși s-au silit să-l facă să nu uite pedeapsa care îi așteaptă acolo pe acei care în viața aceasta tăgăduiesc Dumnezeirea cea adevărată. Și i-au mai reamintit în scrisorile lor că chiar dacă cineva ar dobândi toată lumea aceasta și-și va pierde sufletul, nici un câștig nu va fi vreodată vrednic ca să-l despăgubească de pierderea sufletului său. Primind deci scrisori de felul acesta de la mama lui și citindu-le, și-a revenit în sine și a început să se jelească cu amar; și căzând la pământ, striga: "Miluiește-mă, Doamne, Atotțiitorule, și nu mă rușina pe mine, robul Tău, înaintea îngerilor și a oamenilor, ci îndură-Te de mine, pentru mare mila Ta".

Când unii dintre cei din palat l-au văzut jelindu-se și rostind asemenea cuvinte, au încunostințat de îndată pe împărat, care a zis: "Știați că Panhariu, sachelarul și scriనిarul împărăției a căzut în religia galileenilor?" "Deci, spuneți-mi voi, slujitorilor, ce trebuie să fac cu el?" Iar aceia i-au zis: "Poruncește, împărate, să fie dezbrăcat și biciuit în teatru, iar după aceasta să fie trimis guvernatorului din Nicomidia, ca să fie pedepsit mai departe de el acolo, ca nu cumva să ne facem și noi vinovați de sângele lui, de vreme ce el este iubit de tine". Sfatul acesta a plăcut împăratului, care încă îl iubea foarte mult și care nu voia să fie de față la moartea lui. Astfel aducându-l în teatru, l-au bătut acolo grozav de rău; apoi, împăratul, dând pe sfânt în mâna soldaților, a poruncit să se facă scrisoare către

guvernatorul Nicomidiei, ca mai înainte de moarte sfântul să fie supus la tot felul de chinuri.

Ajungând la Nicomidia și guvernatorul de aici, grăbindu-se, a dat poruncă să fie omorât. Deci, după ce el și-a făcut rugăciunea, călăii au tăiat capul mucenicului lui Hristos Panhariu, în ziua a nouăsprezecea a lunii martie, la Nicomidia.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Dimitrie Strungarul, care a mărturisit la anul 1564, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

20 Martie

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea sfinților cuvioșilor părinți, uciși de arabi în Mănăstirea sfântului Sava cel sfințit.

În sec. al VIII-lea saracinii invadau frecvent regiunile înconjurătoare ale Ierusalimului. Mănăstirea Sf. Hariton a fost astfel devastată și transformată în ruine. Saracinii încercaseră de două ori să distrugă Lavra Sf. Sava cel Sfințit dar pronia divină a apărut locașul sfânt. Frații, care s-ar fi putut salva din calea barbarilor dacă ar fi fugit în Ierusalim, n-au făcut-o, din dorința de a nu părăsi locul unde și-au aflat mântuirea atâția ani.

În ziua de 13 martie saracinii au intrat în mănăstire cerând lucrurile de valoare. Când călugării le-au spus că nu vor găsi nimic valoros în mănăstire în afară de provizii de hrană și niște haine vechi, saracinii au început să tragă în ei cu arcul. Treisprezece oameni au fost uciși și mulți au fost răniți, iar chiliile arse. Saracinii vroiau să dea foc și bisericii dar văzând în depărtare un grup mare de oameni au crezut că este armata trimisă din Ierusalim și au fugit luând cu ei puținul pe care l-au găsit în sfântul locaș.

După fuga dușmanilor, părintele Toma, un doctor cu experiență, i-a ajutat pe cei rămași în viață.

În joia mare, 20 martie, saracinii s-au întors în număr mult mai mare și i-au bătut pe călugări. Supraviețuitorii au fost băgați în biserică unde au fost torturați ca să spună unde au ascuns odoarele bisericii. Mănăstirea era înconjurată de cotropitori și nimeni nu putea să scape. Saracinii l-au prins pe tânărul călugăr Ioan, care îngrijea oamenii fără adăpost și l-au bătut rău după care i-au tăiat tendoanele de la mâini și picioare și l-au târât de picioare pe pietre, sfâșiindu-i mucenicului pielea spatelui.

Paznicul odoarelor bisericii, Sf. Serghie, a încercat să fugă după ce a ascuns sfintele obiecte, dar a fost prins și decapitat. Cu toate acestea mulți călugări au reușit să se ascundă într-o peșteră din afara mănăstirii dar au fost zăriți de o santinelă de pe deal și somați să iasă toți și să se predea. Sf. Patriciu, le-a șoptit fraților cu care era în peșteră să nu se teamă că el va ieși singur și își va înfrunta moartea iar ei să se roage pentru el. Ieșind, saracinii l-au întrebat dacă era singur iar Sf. Patriciu le-a răspuns că nu mai era nimeni cu dânsul. Aceștia l-au dus la lavră unde ceilalți prizonieri își așteptau soarta. Saracinii au cerut răscumpărare pentru eliberarea călugărilor 4000 de monede de aur și odoarele sfinte, bani pe care frații nu aveau de unde să îi scoată. Saracinii i-au dus pe toți în peștera Sf. Sava din interiorul mănăstirii, au aprins focul pe un morman de bălegar la intrarea în peșteră sperând să-i sufoce cu fumul otrăvitor. Optsprezece oameni au pierit în peșteră, printre care și sfinții Ioan și Patriciu. Saracinii au continuat să-i tortureze pe cei rămași în viață dar nu au obținut nimic de la ei. În cele din urmă au părăsit mănăstirea.

Mai târziu, în seara de vinerea mare, călugării ascunși în munți s-au întors la mănăstire, au luat trupurile fraților uciși și le-au îngropat în biserică.

Barbarii care au prădat mănăstirea nu au scăpat de mânia lui Dumnezeu. Aceștia au fost loviți de o molimă și au pierit toți mâncați de fiarele sălbatice.

Mucenicii Lavrei Sf. Sava prăznuiți în 16 mai au suferit în sec. al VII-lea în timpul domniei lui Heraclius (610-641).

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Nichita Mărturisitorul, episcopul Apoloniadei.

Acest preacuvios părinte al nostru și mărturisitor, pe vremea luptărilor împotriva sfintelor icoane era episcop al Apoloniadei și era nu numai credincios și evlavios și cu totul drept în credința lui, ci și milostiv și plin de dragoste față de oameni, vestit în cunoștințe și în cuvânt. Fiind silit să se lepede de închinarea la sfintele icoane ale Domnului nostru Iisus Hristos și ale preacuratei Sale Maici, ale sfinților îngeri și ale tuturor sfinților și neplecându-se, a fost condamnat la surghiun și supus la chinuri de neîndurat. Din pricina acestora îmbolnăvindu-se cumplit, și-a dat sfântul său suflet în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor șapte femei, celor din Aminosos: Alexandra, Claudia, Rufrasia, Matrona, Iuliana, Eufimia și Teodosia.

Aceste șapte sfinte femei au trăit pe vremea împăratului nelegiuit Maximian. Acesta pornind o prigoană mare împotriva creștinilor, în cetatea Aminosos, au fost aduse în fața mai-marelui cetății aceste șapte femei pline de curaj. Și mărturisind că sunt creștine și spunând mai-marelui cetății că este un om crud, lipsit de omenie și vrăjmaș, mai întâi au fost lovite cu toiege, după ce au fost dezbrăcate; apoi li s-au tăiat sânii cu sabia. După aceasta au fost spânzurate și li s-au sfâșiat trupurile cu gheare de fier, până când li s-au văzut cele dinăuntru și în cele din urmă au fost aruncate într-un cuptor cu foc, dându-și astfel sufletele lor Domnului.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Mucenic Rodian, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Achile eparhul, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Lolion, care cu pumnii fiind lovit, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Emanoil, care prin sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Miron Criteanul, care a mărturisit în Creta, la anul 1793 și care prin sugrumare s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

21 Martie

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Iacob, episcopul și mărturisitorul.

Acest sfânt părinte, petrecând viața sihăstrească din fragedă tinerețe, s-a făcut cu totul curat prin post și prin toate celelalte pătimiri. Pentru viața lui virtuasă a fost făcut episcop și a suferit multe prigoane din pricină că se opunea luptătorilor împotriva sfintelor icoane. În timpul acestor prigoane pătimind cu răbdare și luptându-se cu foamea și cu setea, și-a dat în cele din urmă duhul său.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Toma, patriarhul Constantinopolului.

Cel între sfinți părintele nostru Toma, din pricina vieții lui nespus de virtuose și a înțelepciunii și evlaviei lui, a fost hirotonit mai întâi diacon al Bisericii celei Mari și a fost făcut sachelar, de către preacuviosul și preamarele întru minuni părintele nostru Ioan Postitorul, în timpul împărăției de-a pururi pomenitului și fericitului împărat Mauriciu. După moartea sfântului Ioan Postitorul și al lui Chiriac, urmașul său, pe scaunul arhieresc a fost ridicat la treapta de patriarh al Constantinopolului cuviosul părintele nostru Toma, care a rămas pe scaunul patriarhal timp de trei ani și nouă luni. Luptând mult împotriva eresurilor și întărind dogmele cele ortodoxe împotriva acestora, a păstorit bine și plăcut lui Dumnezeu turma sa și apoi a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Filimon și Domnin.

Acești sfinți erau de fel din marea cetate a Romei. În vremea prigoanei, ducându-se în Italia și acolo propovăduind cuvântul lui Dumnezeu și aducând pe mulți la credința lui Hristos, îi botezau. Pentru aceasta ei au fost prinși de către închinătorii la idoli și au fost aduși înaintea mai-marelui ținutului. Dar pentru că nu se plecau nici la cuvintele lingușitoare care li se grăiau și nici atunci când li s-au făgăduit tot felul de daruri, ci chemau în toată clipa pe Hristos și-L propovăduiau tuturor Dumnezeu adevărat, au fost dezbrăcați și trântiți la pământ, fiind bătuți cumplit de patru ori și apoi aruncați în închisoare. După ce au fost ținuți în închisoare câțva vreme, au fost scoși și li s-au tăiat capetele cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Viril, episcopul Cataniei.

Sfântul Viril a fost ucenic al sfântului apostol Pavel. Și păstorind, ca episcop al Cataniei, bine și plăcut lui Dumnezeu turma încredințată lui și lucrând tot felul de minuni, a adus pe mulți la credința în Hristos. Dintre toate acestea trebuie amintită negreșit una. Astfel, în locul acela se afla un izvor care avea o apă foarte amară și a cărui amărăciune, sfântul, rugându-se lui Dumnezeu, a schimbat-o în dulceață. Lucrul acesta văzându-l un elin oarecare, care era foarte aprins închinător la idoli, a crezut în Hristos și o dată cu el au mai crezut și mulți alții. După o viață împodobită cu astfel de fapte, ajungând la adânci bătrâneți și adormind somnul cuvenit sfinților, a fost îngropat într-aceeași insulă cu cinste, dând până astăzi tot felul de vindecări celor ce cu credință se apropie de mormântul lui.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Serapion din Sidon, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Serafim de la Vyritsa (Rusia).

Basil Muraviev (cel ce avea să devină Sf. Serafim) s-a născut în 1865 în orașelul Cheremovsky, provincia Yaroslavl, din părinți țărani, Nicholas și Chione. Când Basil a împlinit zece ani, tatăl său a murit lăsându-le pe sora Olga și pe mama bolnăvicioasă în grija băiatului.

Un vecin bun l-a luat într-o zi cu el la St. Petersburg, găsindu-i lui Basil o slujbă de vânzător. Băiatul avea gânduri de călugărie pe care nu le-a dezvăluit nimănui și la un moment dat s-a hotărât să plece la Lavra Sf. Alexandru Nevsky să stea de vorbă cu părinții de-acolo. Unul din frați l-a sfătuit să rămână în lume și să crească prunci și după ce aceștia vor fi crescut, el și soția sa vor putea petrece în curăție la mănăstire, slujind lui Dumnezeu.

Basil a înțeles că aceea era voia Domnului și a urmat întocmai sfatul bătrânului părinte. Întors la slujba lui de la magazin, a continuat să muncească și să strângă bani pe care îi trimitea familiei. La vârsta de 24 de ani s-a căsătorit cu o fată pe nume Olga.

Basil și-a încropit propria lui afacere ca blănar și a devenit foarte înstărit. A avut un fiu, Nicholas și o fiică, Olga. Dar fata lor murind înainte de vreme, cei doi soți au făcut legământ să trăiască împreună din acel moment doar ca frate și soră.

În jurul vârstei de 30 de ani, Basil și-a împărțit aproape toată averea, făcând multe donații diferitelor mănăstiri. Când Nicholas s-a făcut mare, Basil și Olga s-au retras la mănăstire să-I slujească lui Dumnezeu. Olga a fost tunsă în 1919 cu numele Christina, locuind în Mănăstirea Învierii-New Divyevo din St. Petersburg. Mai târziu a primit schima și numele de Serafima. A murit în 1945.

Nu avem cunoștință de mănăstirea în care a fost tuns Basil și nici de numele pe care l-a primit. Unii spun că ar fi fost tuns călugăr în Athos. În 1927 a sosit la Lavra Sf. Alexandru Nevsky, unde a devenit preot duhovnic al călugărilor. Acolo a fost tuns în schimă cu numele de Serafim. Curând s-a descoperit tuturor darurile de vindecare și înainte vedere cu care l-a înzestrat Dumnezeu pe Sf. Serafim, mulți oameni căutându-l pentru ajutor și un cuvânt de folos.

Episcopul Alexei (Shimansky) al Novgorodului a venit la părinte în 1927 să-l întrebe dacă era potrivit pentru el să părăsească Rusia din cauza persecuțiilor comuniste. Înainte ca episcopul să-și spună păsul, Sf. Serafim i-a dat răspunsul următor: "Mulți vor să plece acum din Rusia. Dar să nu ne temem. Este nevoie de sfinția ta aici. Vei deveni patriarh și vei conduce biserica 25 de ani."

Însă pentru lavră au venit vremuri de grea încercare. Călugării erau arestați, exilați sau duși în lagăre de muncă. Mulți erau executați. Începând cu 1929, părintele Serafim a fost arestat de 14 ori. El și-a continuat misiunea preoțească în lagăre și închisori, încurajând prizonierii.

În 1933, părintele a fost eliberat din lagăr și s-a stabilit la Vyritsa, un loc minunat cu păduri, un pârâu și aer foarte sănătos, un loc potrivit pentru Sf. Serafim care avea sănătatea șubredă la acea vreme de la regimul și bătăile suferite în lagăr.

În 1913 s-a construit la Vyritsa o biserică din lemn închinată Icoanei Maicii Domnului din Kazan pentru comemorarea a 300 de ani de dinastie Romanov. Biserica principală are două altare: unul închinat icoanei Kazan, iar celălalt Sfântului Nicolae. Biserica de jos era închinată Sf. Serafim al Sarovului. După ce și-a mai recăpătat puterile, părintele Serafim a început să primească pe oricine venea la el pentru ajutor. Mulți grav bolnavi se vindecau cu rugăciunile sfântului.

Autoritățile au observat în scurt timp aflusul de oameni de la chilia sfântului și au început să-l cerceteze, venind în percheziție la chilia sa în special noaptea. Odată poliția a venit să-l aresteze pe părinte dar Dumnezeu a avut grijă de slujitorul său și l-a scăpat din mâna dușmanilor prin doctorul care le-a atras atenția că părintele era bolnav și n-ar fi suportat călătoria. Aceștia l-au lăsat în pace pe bătrânul părinte.

În septembrie 1941 nemții intraseră în Vyritsa dar nu au rănit pe nimeni și nu au prădat nimic. În timpul războiului Sf. Serafim a slăbit tot mai mult, slujind mai rar în biserica Sf. Serafim, iar din 1945, părintele Alexei Kibardin a început să slujească în biserica Kazan.

În primăvara lui 1949, Sf. Serafim a fost țintuit la pat dar tot primea oamenii la el pentru ajutor ca mai înainte.

Cu puțin înainte de adormirea sa, Preasfânta Fecioară i-a apărut Sfântului Serafim sfătuindu-l să se împărtășească în fiecare zi. Părintele Alexei Kibardin îi aducea Sfânta Împărtășanie la ora 2 dimineața dar într-o noapte a adormit și nu a ajuns decât la 4 dimineața. Și-a cerut iertare de la părintele pentru că a întârziat și a observat o strălucire nepământească pe chipul acestuia. Sfântul i-a răspuns: "Nu-ți face griji, frate, că îngerii mi-au adus deja Sfânta Împărtășanie". Văzând cum îi iriază fața, părintele Alexei a crezut că cele ce i-a spus erau adevărate.

Sf. Serafim l-a rugat pe părintele Alexei să meargă la Moscova să-l anunțe pe Patriarhul Alexei că el se va duce la Domnul în două săptămâni. Când părintele Alexei a transmis mesajul patriarhului, acesta s-a întors către sfintele icoane făcându-și cruce iar când a revenit cu fața la părintele, pe obraji îi curgeau lacrimi, spunând: "Au trecut patru ani de când sunt patriarh. Mi-au mai rămas douăzeci și unu. Așa mi-a spus sfântul părinte". Patriarhul Alexei a murit în 1970, așa cum a prevăzut Sf. Serafim.

Sf. Serafim a plecat la Domnul în 21 martie 1949 (sau 3 aprilie N.S.). În orele de dinaintea morții sfântul a cerut să se citească acatistele Preasfintei Fecioare Născătoare de Dumnezeu, al Sf. Serafim de Sarov și al Sf. Nicolae. Timp de o săptămână de la moartea sa, orașul Vyritsa s-a scaldat într-o mireasmă divină.

Sf. Serafim a fost îngropat în cimitirul de lângă biserica Icoanei Kazan din Vyritsa la înmormântare venind puhoi de oameni. Vyritsa a devenit astfel loc de pelerinaj. Sf. Serafim Schimonahul a fost canonizat de Biserica Rusă în august 2000.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

22 Martie

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Vasile, preotul Bisericii din Ancira.

Sfântul acesta, Vasile, a trăit pe vremea împăratului Iulian Apostatul și a lui Saturnin, ighemonul Ancirei. El a fost preot al Bisericii din Ancira. Deci fiind pârât că este creștin, a fost adus înaintea ighemonului și supus fiind la întrebări a fost ridicat pe un lemn și i s-au strujit coastele, după care a fost aruncat în temniță. După câțva vreme fiind scos din temniță, din nou a fost strujit foarte tare, timp îndelungat și legându-l în lanțuri a fost din nou aruncat în închisoare. După câteva zile de la aceasta, trecând Apostatul prin cetatea Ancirei, sfântul a fost adus legat înaintea lui. Și fiind supus iarăși la întrebări, a fost dat în primire comitelui Flaventiu, ca să i se jupoaie pielea de pe trup în fâșii, ceea ce s-a și îndeplinit, îndată. Și jupuindu-i-se astfel multe fâșii de piele și atârând cele din spate aruncate peste umeri, în față și cele din față în spate, mucenicul care în toate aceste chinuri se ținea tare ca diamantul, smulgând o fâșie de piele, a aruncat-o drept în obrazul lui Iulian, care a poruncit să se înroșească niște sulite în foc și să i se străpungă cu ele pânțele și spatele și toate încheieturile. Și săvârșindu-se toate acestea, și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfințelor mucenițe Calinica și Vasilisa, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Drosida, fiica împăratului Traian, și a celor împreună cu dânsa cinci canonice.

În vremea împărăției lui Traian, cinci femei care trăiau într-un loc retras de sihăstrie și care pentru aceasta se chemau canonice, păzind toate poruncile lui Dumnezeu, printre toate celelalte își luaseră asupra lor ca sarcină adunarea moaștelor sfinților, ungerea lor cu miruri și înfășurarea lor în pânze curate, după care le aduceau și le așezau în locul de sihăstrie în care trăiau ele. Aflând de acest lucru, fiica împăratului Traian, al cărei nume era Drosida, a venit la aceste femei, scăpând de sub supravegherea celor ce păzeau camerele de dormit împărătești, care fuseseră cuprinși de somn. Ea a adus cu sine o haină de mult preț și a cerut celor cinci femei ca să o ia cu ele la ridicarea trupului unui sfânt, din locul în care fusese aruncat.

Adrian, un sfetnic al împăratului, care era în același timp și logodnicul Drosidei, a cerut să se pună soldați de pază lângă trupurile creștinilor morți, ca să cunoască cine sunt cei care ridică trupurile lor. Și paznicii stând de veghe au prins pe cele cinci femei și împreună cu ele și pe Drosida. Făcându-se ziuă, le-au adus pe ele înaintea împăratului. Și împăratul, văzând laolaltă cu cele cinci femei și pe Drosida, s-a spăimântat. Și a poruncit ca aceasta să fie ținută sub pază, doar doar se va căi de ceea ce a făcut. Cât privește pe celelalte cinci femei canonice, a poruncit să se facă un vas mare în care au fost aruncate cele cinci femei, împreună cu multă aramă, și să fie topite prin foc, ca arama să se amestece cu țărâna sfințelor femei. Iar din amestecul acesta s-au construit fundurile vaselor celor mari de aramă ale băilor obștești, ridicate atunci din nou de el, spre desfătarea închinătorilor la idoli.

Iar Drosida dezbrăcând îmbrăcămintea cea împărătească, a ieșit ușor, fără să prindă cineva de veste. Și, pe când mergea spre locul de chinuri, se gândea întru sine, zicând: "Cum mă voi duce la Dumnezeu, neavând îmbrăcăminte de nuntă? Căci nu am primit Botezul și sunt încă necurată! Ci, Împărate al împăraților,

Doamne Iisuse Hristoase, iată am renunțat la împărăția mea pentru Tine, ca să mă așezi portar al împărăției Tale. Tu, deci, Cel ce Te-ai botezat pentru noi, botează-mă în Duhul Sfânt!" Și zicând acestea, scoțând mirul pe care îl luase cu sine din camera ei și aruncându-se într-un bazin în care se aduna apa din ploaie, ca într-un lac, s-a botezat, zicând: "Se botează roaba lui Dumnezeu, Drosida, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh". Și păzindu-se pe sine, după aceea, timp de șapte zile, primea hrană îngerească. Iar unii dintre iubitorii de Hristos găsind-o și rămânând pe lângă ea, a aflat cele cu privire la ea, ea însăși povestindu-le în felul acesta cele pătimate. În ziua cea de-a opta, cerând lui Dumnezeu în rugăciune să o lumineze ce urmează să mai facă, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului cuviosului mucenic Eftimie cel Nou, care s-a nevoit în Constantinopol, la anul 1814, și care prin sabie s-a săvârșit.

Acest nou mucenic al lui Hristos s-a născut în Demitsana, Peloponesia. Părinții săi erau Panagiotos și Maria, pe el botezându-l cu numele Elefterie. Elefterie a fost cel mai mic dintre cei cinci frați, George, Christos, Ioan și Katerina.

După terminarea școlii în Demetsana, Elefterie și Ioan au plecat la Constantinopol ca să se înscrie la Academia Patriarhală. Mai târziu au plecat la Iași, în România unde aveau afaceri tatăl și frații lor. La puțin timp apoi, Elefterie s-a decis să plece spre Muntele Athos pentru a deveni călugăr. Dar din cauza războiului dintre Rusia și Turcia, nu a reușit să ajungă mai departe de București. Acolo a locuit la consulul francez și apoi la un angajat al consulului rus.

Elefterie s-a dat unei vieți de plăceri, lăsând deoparte gândurile de călugărie. După liniștirea ostilităților, Elefterie a reluat itinerariul său spre Muntele Athos, călătorind împreună cu niște musulmani. Pe drum, el a trecut de la ortodoxie la religia musulmană, lăsându-se circumcis și primind numele de Reshid. Nu la multă vreme după rătăcirea sa, conștiința a început să-l chinuie la gândul că L-a părăsit pe Hristos. Ceilalți musulmani au observat schimbarea prin care trecea și i-au limitat mișcările, urmărindu-l mai îndeaproape.

Într-o zi, Elefterie a fost văzut purtând asupra lui o cruce și a fost pârât stăpânului casei, Rais Efendi. Stăpânul nu l-a pedepsit pe moment, ceea ce a atras gelozia celorlalți asupra sa. Stăpânul le-a explicat decizia lui, spunându-le că era prea devreme pentru Elefterie să se lepede de toate obiceiurile sale creștinești.

Rais Efendi și cei ai casei au plecat în călătorie la Adrianopole, ajungând acolo în zi de sâmbătă. Mitropolitul Chiril, care avea să devină mai târziu Patriarhul Constantinopolului, slujea vecernia într-una din bisericile orașului. Elefterie a pretins că are scrisori pentru Mitropolitul Chiril, dar acesta a trimis pe altcineva să le ridice. Acestui trimis Elefterie i-a spus că ar vrea să primească haine creștinești. La auzul acestor cuvinte, omul a devenit suspicios și l-a alungat pe Elefterie.

Întorși la Constantinopol, Rais Efendi a încercat să-l înduplece pe Elefterie cu cadouri scumpe ca să rămână musulman. Dar Elefterie s-a rugat la Dumnezeu să-l ajute să scape. Cu prima ocazie pe care a avut-o, Elefterie a fugit, căutându-l pe un preot din Peloponezia, care locuia aproape de Patriarhie. După ce i-a istorisit pățania lui, l-a rugat pe preot să-l ajute să fugă dar acesta a refuzat, temându-se de urmări dacă ar fi fost prins. Preotul doar l-a îndrumat și l-a lăsat să plece. Primind ajutor din partea ambasadei ruse, Elefterie s-a îmbarcat pe un vapor către Muntele Athos. La Marea Lavră, Elefterie a fost rebotezat și primit înapoi în sânul bisericii ortodoxe, devenind și călugăr cu numele Eftimie.

Eftimie a citit Noul Martirologion al Sfântului Nicodim Aghioritul (prăznuit în 14 iulie) și inspirându-se din exemplul noilor martiri și-a dorit cu toată ființa să-și spele păcatul apostaziei prin sângele muceniciei.

Sf. Eftimie a mers la Constantinopol împreună cu călugărul Grigorie, ajungând acolo în 19 martie 1814. În Duminica Intrării Domnului în Ierusalim s-a împărtășit, s-a îmbrăcat în robă musulmană și s-a dus la casa marelui vizir, Rusud Pasha. Sf. Eftimie, ținând frunze de palmier în mână a recunoscut că este creștin ortodox și că este gata să moară pentru Hristos. El a defăimat religia musulmană, a călcat în picioare turbanul pe care-l avea pe cap, comportându-se ca un om beat sau nebun în ochii vizirului.

Curajosul războinic al lui Hristos l-a convins pe vizir că nu era nebun și nici beat, după care a fost aruncat într-o celulă întunecată și pus în lanțuri. După câteva ceasuri, l-au scos din nou afară și vizirul a încercat să-l convingă cu lingușiri și promisiuni materiale să nu renunțe la islamism. Sfântul a vorbit cu curaj despre religia musulmană spunând că aceasta se bazează pe minciună și falsități și că nu se va mai lepăda niciodată de Hristos, chiar dacă l-ar tortura și ucide.

Marele Vizir a dat ordin să fie bătut și închis din nou. După trei ore, l-au adus din nou în fața lui Rusud Pasha, care l-a întrebat: "Te-ai răzgândit sau ești tot încăpățânat?" Eftimie a răspuns: "Nu există decât o singură credință adevărată și aceea este a creștinilor ortodocși. Cum aș putea să cred în Mahomed, profetul vostru mincinos?"

În acel moment vizirul a înțeles că nu-l mai poate întoarce pe Eftimie de la credința sa și a dat ordin să fie ucis cu sabia. Când au vrut să-i lege mâinile, sfântul a cerut să fie lăsat să primească moartea cu brațele deschise. Călăii l-au lăsat să meargă nelegat la locul de execuție și Sfântul Eftimie mergea bucuros, fără teamă, cu crucea în mâna dreaptă și crengile de palmier în stânga. Ajungând acolo, s-a întors spre răsărit și s-a rugat, mulțumind lui Dumnezeu pentru că l-a învrednicit să primească mucenicia pentru numele Său. El s-a mai rugat și pentru familia și prietenii săi, rugând pe bunul Dumnezeu să le primească toate cererile cele pentru mântuire.

Apoi, Sf. Eftimie a sărutat crucea pe care o ținea în mână, a îngenuncheat și a aplecat capul. Călăul a lovit puternic cu sabia dar nu a reușit să-i taie capul. Apoi a mai încercat o dată și văzând că nu reușește, i-a tăiat gâtul mucenicului cu un cuțit.

Sf. Eftimie a fost ucis în amiaza zilei de 22 martie, 1814 în Constantinopol, câștigând locul său binemeritat în Împărăția Cerurilor, unde slăvește Sfânta Treime cea de o ființă și dătătoare de viață, împreună cu Tatăl, cu Fiul și cu Duhul Sfânt, în vecii vecilor.

Capul Sfântului Eftimie se găsește în mănăstirea rusă Sf. Pantelimon din Muntele Athos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

23 Martie

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea sfântului mucenic Nikon și a celor o sută nouăzeci și nouă (199) de ucenici ai săi.

Cuviosul părintele nostru Nikon a trăit pe vremea ighemonului Cvintilian și se trăgea din ținutul napolitanilor. Era frumos la înfățișare, strălucitor la vedere și aprig în războaie. Tatăl lui se închina la idoli, iar mama lui era creștină. Întâmplându-se un război mare și având loc o luptă grozavă, fericitul Nikon aducându-și aminte de îndemnurile mamei lui și suspinând adânc a zis: "Doamne, Iisuse Hristoase, ajută-mi!" Apoi însemnându-se cu semnul cinstitei cruci s-a aruncat în vârtoarea luptei; iar după război s-a întors și Nikon la casa lui. Și încredințând maicii lui cele ce avea în minte, a pornit cu corabia către părțile Constantinopolului.

Ajungând într-o insulă, care se numește Hios, s-a coborât din corabie și s-a urcat pe unul din munții de acolo. Și rămânând pe munte timp de șapte zile, dedându-se la post, la privegheri și la rugăciune, i s-a vestit de către un înger dumnezeiesc să coboare pe țărmul mării, împreună cu toiagul pe care i-l încredințase acela care i se arătase lui. Ajungând la țărm și găsind aici o corabie, s-a urcat în ea și plutind timp de două zile a ajuns la muntele Ganos. Aici, coborând iarăși din corabie, i-a ieșit înaintea din întâmplare un episcop, îmbrăcat simplu, ca un monah, și luându-l de mână, l-a dus în peștera în care locuia acela. După ce mai întâi l-a învățat cele de cuviință, l-a botezat în numele Sfintei Treimi, împărtășindu-l și cu Sfintele Taine; iar după trei ani l-a hirotonit ca preot și apoi ca episcop.

Luându-și asupra lui purtarea de grijă asupra celor o sută nouăzeci de monahi care au venit la el, i-a luat mai târziu pe toți și a venit în Mitilene, iar de acolo a pornit cu ei spre Italia. Și după ce a văzut pe mama lui și murind, acesta a îngropat-o, s-a dus în Sicilia și și-a găsit loc de petrecere în muntele Tavromeniei, adăugându-se la numărul monahilor care erau împreună cu el, încă nouă. Ighemonul aflând ce se vorbea despre sfânt, a dat poruncă să fie aduși îndată toți înaintea lui. Apoi, supunându-i la chinuri, au fost întinși la pământ și înțepați cu sulițe în tot felul, după care li s-au tăiat capetele cu sabia. Iar sfântul Nikon a fost întins pe cele patru mădulare, a fost ars cu făclii, i s-au legat greutăți de picioare, a fost târât pe pământ și împins în prăpastie, a fost lovit cu pietre, i s-a tăiat limba și în cele din urmă i s-a tăiat și lui capul cu sabia. În felul acesta s-a săvârșit pătimirea lui mucenicească.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Dometie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Gheorghe cel Nou și făcătorul de minuni din Diipiu.

Acesta, lăsându-și femeia și copiii și rudele, a ales calea cea strâmtă și cu nevoie, și luând asupra-și jugul cel ușor al Domnului, înconjura cetăți și sate și mergea până departe în pustiu, fiind lipsit, necăjit și cu totul amarat. Descoperindu-i-se lui de la Domnul sfârșitul, s-a dus la Constantinopol și ajungând la sfânta biserică a sfântului Ioan cuvântătorul de Dumnezeu și anume la locul numit Diipiu, după ce a rămas acolo timp de șapte zile, s-a odihnit întru Domnul. Când au venit de față cei ce urmau să-l îngroape și au văzut lanțul cel greu cu care îi era înfășurat tot trupul și mulțimea de urme de lanț ce se găseau în carnea lui, au strigat: Doamne miluiește! Deci cunoscând cu toții că a fost un om al lui Dumnezeu, l-au îngropat în tinda amintitei biserici, într-un mormânt de marmură ce i s-a făcut, de unde nu încetează a revărsa tot felul de minuni, celor ce se apropie de el cu credință. Iar unii dintre aceia care s-au bucurat de ajutorul primit din partea lui mai trăiesc încă și acum, mărturisind tuturor facerile de bine pe care le-au dobândit de la el.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului cuvios mucenic Luca, cel care a pățimit chinuri mucenicești în Mitilene, la anul 1802 și care prin spânzurătoare s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Nicon din Lavra Peșterilor de la Kiev.

Sfântul Nicon din Peșterile Kievului a fost primul discipol și împreunăpătimitor al Sf. Antonie (10 iulie), fondatorul Mănăstirii Peșterile Kievului, unde a fost preot. La mănăstire el a tuns mulți monahi noi în călugărie, printre care a fost și Sf. Teodosie al Peșterilor (3 mai și 14 august).

Sf. Nicon și-a atras asupra lui mânia marelui prinț Izyaslav, când i-a tuns în călugărie pe favoriții acestuia, pe sfinții Varlaam (19 Noiembrie) și Efraim (28 ianuarie) și nu a fost de acord să-i forțeze pe aceștia să părăsească mănăstirea. Dar prințesa l-a calmat pe Izyaslav și în cele din urmă l-a lăsat pe sfântul Nicon în pace.

Când numărul fraților din mănăstire a crescut, Sf. Nicon s-a hotărât să se retragă în pustie și să trăiască ca isihast. Astfel, s-a dus în peninsula Tmutarakan (pe malul de est al istmului Kerchensk) stabilindu-se într-un loc nepopulat. Curând oamenii au auzit de sfințenia vieții lui și s-au adunat în jurul sfântului, dorind să-i urmeze exemplul. În acel loc s-a ridicat o mănăstire și o biserică închinată Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Când s-a întors la mănăstirea Peșterile Kievului, Sf. Nicon a intrat sub ascultarea Sf. Teodosie, ca fiu duhovnicesc. După cum mărturisește Sf. Nestor Cronicarul (27 octombrie), când Sf. Teodosie trebuia să lipsească de la mănăstire, acesta încredința toate problemele lăcașului sfântului Nicon. Câteodată chiar îl ruga pe Sf. Nicon să-i îndrume pe frații monahi în locul său. Deseori, în timp ce Sf. Nicon lega cărți, Teodosie obișnuia să stea lângă el și să desfășoare sfoara pentru legat.

Când Prințul Svyatoslav l-a alungat pe fratele său Izyaslav din Kiev, Sf. Nicon s-a întors la mănăstirea căreia i-a dat viață. Atunci egumenul mănăstirii era Ștefan. Când Sf. Ștefan (27 aprilie) a părăsit mănăstirea Peșterile Kievului, Sf. Nicon a fost ales egumen. Acesta a lupta mult ca să înfrumusețeze mănăstirea cu sfinte icoane și cărți duhovnicești.

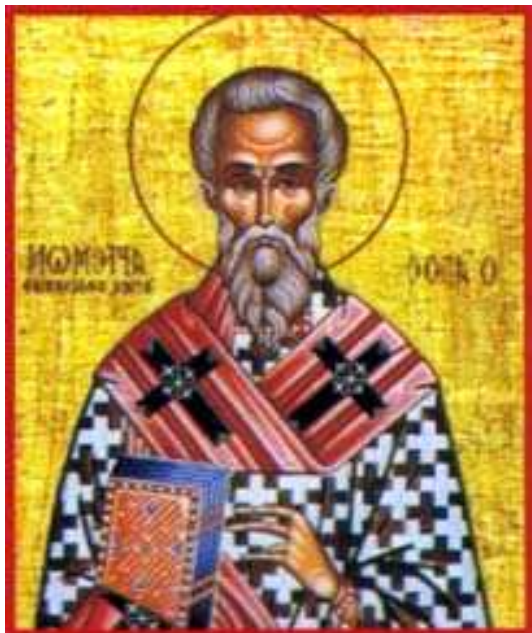
Sf. Nicon s-a săvârșit la o vârstă venerabilă (+ 1088) și a fost înmormântat în Peșterile Sf. Antonie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

24 Martie

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, Înainte-prăznuirea Bunevestiri a preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Artemon, episcopul Seleuciei din Pisida.

Cuviosul părintele nostru Artemon s-a născut și a crescut în ținutul Seleuciei și anume în cetatea cu același nume. Când fericitul Pavel, apostolul, a ajuns în Seleucia, nu a mai fost cu puțință ca lumina să mai rămână sub obroc, ci el a pus pe Artemon păstor și învățător al poporului. Acesta, povătuind turma sa în chip frumos și bineplăcut lui Dumnezeu, a ajuns pentru toți cei ce se găseau în nevoi liman de izbăvire: purtător de grijă de văduve, de orfani și de săraci și doctor al sufletelor și al trupurilor. În felul acesta bine petrecând și-a săvârșit viața în adânci bătrâneți.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Artemon, preotul din Laodiceea.

Tot în această zi, pomenirea precuciosului părintelui nostru Zaharia, cel din Schetis (Schit), în Egipt, care în pace s-a săvârșit.

Apoftegme din *Patericul egiptean*: Pentru avva Zaharia

1. Zis-a avva Macarie către avva Zaharia: spune-mi, care este lucrul monahului? Zis-a lui: pe mine mă întrebi, părinte? Și a zis avva Macarie: am vestire către tine, fiule Zaharie, căci este cel ce mă îndeamnă ca să te întreb. Zis-a lui Zaharia: precum eu socotesc, părinte, cel ce își face sila lui întru toate, acesta este monah.

2. A venit odată avva Moise să scoată apă și a aflat pe avva Zaharia rugându-se lângă fântână, și Duhul lui Dumnezeu șezând deasupra lui.

3. Zis-a oarecând avva Moise către fratele Zaharia: spune-mi, ce voi face? Și auzind s-a aruncat pe sine jos la picioarele lui, zicând: tu mă întrebi, părinte? Zis-a lui bătrânul: cred mie, fiule Zaharie, că am văzut pe Duhul Sfânt pogorându-se peste tine și dintru aceasta sunt silit să te întreb. Atunci, luând Zaharia cuculiul din cap, l-a pus sub picioare și călcându-l a zis: de nu se va zdrobi omul așa, nu poate să fie monah.

4. Șezând odată avva Zaharia în Schetia, i-a venit lui vedenie și sculându-se i-a vestit părintelui sau Carion, iar bătrânul, fiindcă era lucrator, nu era iscusit la acestea și sculându-se l-a bătut zicând că de la draci este. Dar a rămas cu gândul la aceasta. Și sculându-se, s-a dus către avva Pimen noaptea și i-a vestit lui lucrul acesta și cum se ard cele dinlăuntru ale lui și văzând bătrânul că de la

Dumnezeu este, i-a zis: mergi către cutare bătrân și orice îți va zice ție, fă! Și ducându-se către bătrânul, mai înainte de a întreba el ceva, apucând bătrânul, i-a spus lui toate și cum că vedenia este de la Dumnezeu. Ci, mergi și supune-te părintelui tău!

5. Zis-a avva Pimen, că a întrebat avva Moise pe avva Zaharia, când era aproape să moară, zicând: ce vezi? Și i-a zis: nu este mai bine a tăcea, părinte? Și i-a zis lui: sa, fiule; taci! Și în ceasul morții lui șezând avva Isidor, căutând la cer a zis: veselește-te, fiul meu Zaharia, că ți s-au deschis ție porțile împărăției cerurilor.

Tot în această zi, pomenirea sfinților opt mucenici din Cezareea Palestinei, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Martin Tebeul, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Partenie, patriarhul Constantinopolului, care a mărturisit la anul 1657 și care prin sugrumare s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

25 Martie

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, Bunavestire a preasfintei stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria.

Iubitorul de oameni și Milostivul Dumnezeu, Care pururea poartă de grijă neamului omenesc, întocmai ca un Părinte plin de dragoste, văzând făptura mâinilor Lui înrobită și chinuită de diavol și împinsă către patimile cele pline de ocară și supusă închinării la idoli, a găsit cu cale să trimită pe Fiul Său cel Unul-Născut, pe Domnul nostru Iisus Hristos, ca să mântuiască neamul omenesc din mâinile diavolului. Și, pentru că a voit ca acest lucru să rămână ascuns nu numai de diavol, ci chiar și de puterile cele cerești, a încredințat taina aceasta unuia singur dintre arhangheli, preamăritului Gavriil. Deci arhanghelul venind în cetatea Nazaret, i-a grăit ei: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine! Iar aceea a răspuns: Cum va fi mie aceasta? Și el a zis: Duhul Sfânt va veni asupra ta și puterea Celui preaînalt te va umbri. Iar Fecioara a grăit: Iată, roaba Domnului, fie mie după

cuvântul tău. Și îndată cu cuvântul arhanghelului și al ei, a zămislit în preacuratul său pântec pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, mai presus de fire, Care este Înțelepciunea și Puterea cea ipostatică a Lui, cu umbrirea și cu venirea asupra ei a Duhului Sfânt. De atunci s-au săvârșit, prin rânduiala lui Dumnezeu, tainele Cuvântului lui Dumnezeu, pentru mântuirea și izbăvirea noastră. Căruia se cuvine slava și stăpânirea în veci. Amin.

Tot în această zi, pomenirea sfântului părintelui nostru Senufie, purtătorul de semne, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfințelor mucenițe Pelaghia și Teodosia, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea unui călău care, ajungând la cunoștința lui Hristos și închis fiind într-o temniță întunecoasă, s-a săvârșit acolo din viață.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

26 Martie

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, prăznuirea Soborului arhanghelului Gavriil, ca unul care a slujit tainei dumnezeiești celei negrăite și mai presus de fire a Întrupării Domnului.

După cum este obiceiul, în ziua următoare unei mari prăznuiri a Domnului, facem prăznuire de cel care a fost trimis de Dumnezeu la Sfânta Fecioara spre a fi binevestitor al Vestii celei Bune. De la începuturi, și pe tot parcursul istoriei mântuirii noastre, acest prinț și arhistrateg al Puterilor celor netrupești a fost pentru noi oamenii Îngerul milostivirii și a bunăvoinței dumnezeiești. Ființa de foc, lipsită de orice schimbare și dăruită totdeauna vederii slavei dumnezeiești, Arhanghelul Gabriel a fost desemnat de Domnul ca "duh slujitor, trimis ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii" (Evrei 1, 14). După Sfântul Proclu al Constantinopolului, numele lui înseamnă "Dumnezeu și om" și a fost dăruit de Dumnezeu ca să vestească toate tainele legate de Întruparea Domnului nostru Iisus Hristos. Culmea și împlinirea

desăvârșită a acestei misiuni a sa a fost deci acel "Bucură-te" adresat Maicii Domnului și care a devenit formula de laudă și de slăvire a tuturor celor care, grație lui, s-au făcut moștenitori ai Mântuirii și s-au străduit să urmeze pe pământ chipul vieții îngerești.

În afară de Soborul Sfinților Arhangheli Mihail, Gavril și Rafail și a tuturor puterilor celor cerești (8 noiembrie), arhanghelul Gavril este pomenit și pe data de 13 iulie și cu ocazia pomenirii icoanei athonite Axion estin (11 iunie).

O icoană contemporană a arhanghelului Gavril, din școala maicii Olympias din insula Patmos (Grecia).

Tot în această zi, pomenirea sfinților 26 de mucenici, care au pătimit în Goția, din care doi au fost preoți: Vatus și Virca; cu acesta din urmă au pătimit și doi fii și trei fiice ale lui; apoi unul, Aprilla, a fost monah; unsprezece au fost mireni: Avip, Agna, Riax, Igratrax, Iscoos, Sila, Sighita, Suiril, Seimvla, Terma, Filga; și șapte femei: Ana, Alla, Varis, Moico, Mamica, Birgo și Animaux.

Acești sfinți au trăit pe vremea lui Iungurih, împăratul goților și a lui Grațian, împăratul romanilor. Iar pentru dragostea lui Hristos au primit cununa muceniciei prin foc, atunci când Iungurih a dat poruncă să se dea foc bisericii în care se găseau adunați la rugăciune cei douăzeci și șase de sfinți mucenici. Tot atunci s-a mai întâmplat să ardă și un om oarecare, al cărui nume nu s-a păstrat, care aducea prinosul lui la altar.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Codrat, Teodosie, Emanuil și alți patruzeci, din părțile Răsăritului.

Acești sfinți erau de fel dintr-o țară a Răsăritului. Văzând că creștinii erau uciși în fiecare zi de către închinătorii la idoli, s-au înțeleș cu toții să se arate plini de curaj creștinesc, pentru ca astfel să devină moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu. Și mergând și predându-se de bunăvoie în mâinile stăpânitorului țării, care tocmai atunci supunea la chinuri mulțime de creștini, au stat înaintea lui și mărturisind că sunt creștini, au fost condamnați și aruncați în închisoare. Iar după câteva zile fiind scoși afară, au fost dezbrăcați și li s-au strujit coastele. Și, după ce au fost dați jos de pe lemnele pe care fuseseră legați ca să fie strujiți, au fost târâți prin mărăcișuri și în cele din urmă li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ștefan Mărturisitorul, igumenul de la Mănăstirea Triglia, în Bitinia.

Preacuviosul părintele nostru Ștefan a trăit pe vremea împăratului Leon Armeanul, îmbrățișând încă din fragedă tinerețe viața pustnicească. Pentru trăirea lui îmbunătățită, la rugămintea stăruitoare și la îndemnul monahilor a ajuns igumen al mănăstirii Triglia și desăvârșind pe mulți în trăirea pustnicească, mai târziu, când nelegiuitul Leon a pornit prigoană împotriva celor ce cinsteau sfințele și cinstitele icoane, fiind chemat și el, a fost silit să se lepede de închinarea la sfințele și cinstitele icoane și să iscălească hotărârea de înlăturare a icoanelor. Dar, pentru că nu s-a lăsat înduplecat, ci dimpotrivă a numit nelegiuiți pe cei ce căutau să-l silească la acestea, după ce a fost pedepsit în tot chipul, după ce a fost ținut prin închisori și chinuit cu surghiunul, s-a mutat la Domnul, pentru Care a suferit aceste multe pătimiri.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

27 Martie

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea sfintei mucenițe Matroana, cea din Tesalonic.

Sfânta muceniță Matroana a fost slujitoare la o femeie de neam evreu, care se numea Pautilla. Însoțind deci pe stăpâna ei până la sinagogă, sfânta Matroana nu intra înăuntru, în sinagogă, ci se întorcea întotdeauna la biserica creștinilor. Când stăpâna ei a prins de veste despre aceasta, a pus de a bătut-o crunt și a aruncat-o timp de patru zile într-o închisoare, unde sfânta a rămas fără nici o legătură cu cei din afară. După aceasta a fost scoasă afară și biciuită, tot trupul umplându-se de răni de pe urma bătăii. Fiind din nou aruncată în închisoare și ținută aici timp de mai multă vreme și-a dat sufletul lui Dumnezeu. Se spune că Pautilla, în timp ce arunca trupul neînsuflețit al sfintei de pe zidurile înalte ale închisorii, și-a primit răsplata meritată, căci a căzut și ea de pe zid jos, în vasul care curgea mustul care se călca cu picioarele în lin și acolo sfârșindu-și viața și-a dat duhul. Iar cinstitele moaște ale sfintei Matroana, fiind adunate de credincioși, au fost îngropate cu multă cinste.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Chiric, cel din Apro, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Filet Sincliticul, cu soția lui Lidia și cu cei patru fii ai lor: Macedon, Teoprep, Cronid comentarișii și Amfilohiu ducele.

Sfântul Filet și ceilalți creștini care au fost împreună cu el au trăit pe vremea împăratului Adrian. Ei se închinau în fiecare zi lui Dumnezeu. Fericitul Filet fiind prins, a fost adus înaintea împăratului. Iar împăratul neputând să se împotrivescă înțelepciunii mucenicului, l-a dat pe mâna unuia dintre slujitorii apropiați ai lui, care legându-l de un stâlp l-au bătut cu săbiile. După aceasta a dat poruncă să fie aruncat în închisoare. În timp ce era dus la închisoare s-a alăturat lui și soția lui Lidia și primii trei fii ai lui, dintre care Cronid îndeplinea slujba de comentarișii. În noaptea care a urmat, în timp ce ei cântau în închisoare, un înger li s-a arătat lor și i-a îmbărbătat spre pătimirea până la sfârșit. Dimineața, mucenicii fiind aduși înaintea împăratului, îndată au fost aruncați în niște vase mari în care fierbea în clocot untdelemn amestecat cu rășină. Dar îndată vasele s-au răcit cu totul. Atunci, cel de-al patrulea fiu al lui Filet, care avea demnitatea de duce și care se găsea până atunci în preajma împăratului, văzând minunea aceasta, a intrat și el într-unul din vasele cu untdelemn încins, zicând: "Doamne, Dumnezeu creștinilor, ajută-mi!" Împăratul văzând acestea, a plecat de la Roma și s-a dus la Iliric, plin de amenințare și de mânie. Și plecând, a dat poruncă să se ardă timp de șapte zile vasele cele cu untdelemn și cu rășină, după care să fie vârați din nou în ele. Dar porunca împăratului aducându-se la îndeplinire, sfinții au rămas nevătămați. Întorcându-se din călătoria lui și aflând de toate acestea împăratul s-a simțit rușinat, iar sfinții după trecere de câțiva vreme, pe care au petrecut-o în rugăciune, s-au săvârșit din viață.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Ioan și Baruh, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea profetului Anania, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Pavel, episcopul Corintului, fratele preasfințitului Petru, episcopul Argosului, purtătorul de semne.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Eutihie.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ioan din Licopolis.

Sfântul Ioan Înaintevăzătorul din Egipt s-a născut la începutul sec. al IV-lea. El trăia în orașul Licopolis (Egiptul Mijlociu) și era tâmplar. La vârsta de 25 de ani s-a dus la o mănăstire unde a fost tuns călugăr.

Timp de cinci ani Sf. Ioan a trăit în mai multe mănăstiri, dar vrând să se izoleze de lume s-a dus la Tebaida, în muntele Bolcha, unde a stat mulți ani în pustnicie, fără să-ți părăsească locul. El vorbea cu cei care-l căutau printr-o ferestruică pe unde primea și hrana.

După treizeci de ani de izolare, Sf. Ioan a primit de la Dumnezeu darul înaintevererii. El i-a prezis împăratului Teodosie cel Mare (379-395) victoria asupra inamicilor săi Maximus și Eugenius, precum și o victorie militară împotriva lui Gauls. Obişnuia să le spună și oamenilor care-i cereau sfatul despre ce avea să li se întâmple, ajutându-i să ia decizii bune pentru ei. Sfântul le dădea ulei sfințit bolnavilor, îi ungea cu el și aceștia se vindecau de diverse boli.

Sf. Ioan a proorocit că istoricul Palladius, care i-a scris Viața, va deveni episcop, lucru care s-a și întâmplat, Palladius devenind Episcop al Bitiniei, în Asia Mică.

Sf. Ioan pune mare bază pe smerenie, sfătuind pe toți să aibă smerenie: "Urmați viața virtuoasă a sfinților părinți după puterea voastră și dacă reușiți ceva, nu vă mândriți cu ce ați obținut pentru că mulți au ajuns la virtutea perfectă dar umplându-se de mândrie au căzut de la înălțime în prăpastie".

"Cercetați-vă cu atenție să vedeți dacă aveți conștiința curată, să nu vă pierdeți puritatea minții. Nu lăsați gândurile să vă năpădească în timpul rugăciunii. Vrei din vanitate să fii lăudat pentru sfințenia ta sau vrei să fii sfânt doar prin înfățișare? Bagă de seamă ca gândurile lumești să nu-ți ocupe mintea în timpul rugăciunii, pentru că nu e nimic mai neplăcut lui Dumnezeu decât să te rogi Lui cu buzele în timp ce gândurile sunt departe de El. Asta se întâmplă mai ales celor cu viață căldică, care nu renunță de tot la lume și așteaptă recunoștința din partea oamenilor. Un om a cărui minte este a lumii și a lucrurilor sale pieritoare, nu-L poate privi pe Dumnezeu cu ochii sufletului. Este normal ca cel care-L caută pe Dumnezeu să-și ridice mintea de la lucrurile lumești și să-și îndrepte mintea către Dumnezeu. Cel care a ajuns câtuși de puțin la cunoștința dumnezeirii (pentru că nimeni n-o poate dobândi în totalitatea ei), va putea descoperi și cunoaște multe lucruri pe care numai tainele cunoașterii lui Dumnezeu i le poate dezvălui. El va vedea lucruri care urmează să se întâmple și va avea revelații divine, asemeni sfinților. El va face minuni și va obține tot ce va cere de la Dumnezeu."

"Iubește tăcerea, fiule, trăiește mereu în contemplare divină și roagă-te ca Domnul să-ți dea o minte luminată, lipsită de gânduri păcătoase. Demn de laudă este sfântul care trăiește în lume, își folosește virtuțile, este bun cu străinii, face pomana sau ajută pe alții la munca lor și trăiește fără mânie. Un astfel de om este laudabil pentru că are o viață curată împlinind poruncile Domnului fără să-și neglijeze îndatoririle lumești."

"Cel ce lasă altora grijile trecătoare ale lumii este mai bun și mai demn de laudă pentru că s-a lepădat de sine, și-a luat crucea și l-a urmat pe Hristos. Acesta este în permanență în contact cu lucrurile divine, fugind de cele pământești, fără să se lase cuprins de nici un fel de griji. Un astfel de om prin fapta bună și prin rugăciunea închinată lui Dumnezeu devine un om liber, neîngrădit, care stă drept în fața lui Dumnezeu, cu mintea numai la cele sfinte. Un astfel de om este în continuare convorbire cu Dumnezeu."

Sf. Ioan a ajutat sufletește mulți oameni prin aceste învățături mântuitoare de suflet, prin predicile sale folositoare și prin viața personală pe care a dus-o în sfințenie.

Sf. Ioan al Egiptului a ajuns la vârsta respectabilă de nouăzeci de ani și s-a dus la Domnul în anul 395.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

28 Martie

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Palechitului.

Sfântul Ilarion cel Nou, egumenul Mănăstirii Palechitului și-a pus viața în slujba Domnului de la o vârstă fragedă și a petrecut mulți ani ca pustnic. Pentru viața sa sfântă, fără cusur, a fost hirotonit preot și mai apoi egumen al Mănăstirii Palechitului, de lângă Dardanele. Sf. Ilarion a primit de la Dumnezeu darul înaintevererii și a facerii de minuni.

Prin rugăciune a adus ploaia în timpul unei secete și asemeni profetului Elisei a despărțit apele unui râu, a izgonit fiarele rele de pe holde, le-a umplut mrejele pescarilor cu pește atunci când nu puteau pescui nimic și a făcut multe alte minuni. Mai mult de atât, el vindeca bolnavii și izgonea demonii.

Sf. Ilarion a pățimit în Joia cea Mare și Sfântă în anul 754, când comandantul de armată Lakhanodrakon a atacat pe neașteptate mănăstirea Palechitului în căutarea închinătorilor la icoane intrând cu forța în biserică și în timpul slujbei care se ținea a aruncat Sfintele Daruri pe jos. Atunci au fost arestați patruzeci și doi de călugări, puși în lanțuri, trimiși la Edessa și uciși. Cei rămași au fost oribil mutilați, bătuți, arși, mânjiți pe față cu smoală și unora li s-a tăiat nasul. Sf. Ilarion a murit în timpul acestei persecuții pentru că a cinstit sfintele icoane.

Sf. Ilarion a lăsat moștenire lucrări spirituale cu îndrumări morale pentru o viață duhovnicească.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ștefan Mărturisitorul, făcătorul de minuni, care pentru dreapta credință în surghiun s-a săvârșit.

Sf. Ștefan Mărturisitorul, egumenul Mănăstirii Triglia a pățimit în timpul împăratului urător de icoane Leo Armeanul (813-820).

Sfântul și-a dedicat viața lui Dumnezeu încă de când era copil și a fost tuns călugăr la o vârstă fragedă, devenind, mai târziu, conducătorul mănăstirii Triglia de lângă Constantinopol.

Când prigoana împotriva sfintelor icoanelor a reînceput, sfântul egumen a fost chemat la interogatoriu, încercând să-l forțeze să semneze un act prin care ar renunța la cinstirea sfintelor icoane. Sf. Ștefan era foarte hotărât să nu trădeze Ortodoxia, acuzându-l cu curaj pe împărat de necredință. Sfântul a fost supus unor torturi inimaginabile după care l-au închis în închisoare în anul 815. Slăbit și bolnav, Sfântul Ștefan Mărturisitorul a murit după scurt timp în închisoare.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Irodion, unul dintre cei șaptezeci de ucenici.

Acest sfânt a fost unul dintre cei șaptezeci de ucenici ai Domnului și urmând întru totul celor 12 apostoli a fost împreună cu ei lucrător pentru răspândirea propovăduirii creștine. Învățând pe mulți și întorcându-i Domnului, a fost așezat episcop al Noilor Patre. El a fost însă prins de către iudei, cărora le-au venit în ajutor și închinătorii la idoli și a fost bătut cumplit; căci unii îl băteau, alții îi

loveau cu pietre gura și alții îl loveau în cap. În cele din urmă l-au tăiat cu săbiile și astfel s-a săvârșit din viață, dându-și sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

29 Martie

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea sfinților mucenici Marcu, episcopul Aretuselor, Chiril diaconul și alți mulți, împreună cu ei.

Sfântul Marcu, episcopul Aretuselor, a trăit pe vremea împăratului Constantin cel Mare. Plin fiind de dumnezeiască râvnă a dărâmat la pământ multe temple ale idolilor și a zidit nenumărate biserici. Când, după Constantin cel Mare, în fruntea împărăției a venit Iulian Apostatul, iar credința în idoli a fost ridicată din nou la mare cinste, a avut de suferit nu numai sfântul Marcu, ci și mulți alții, care luaseră parte la dărâmarea templelor idolești. La început sfântul Marcu s-a ascuns de cei ce îl căutau; dar înțelegând că unii dintre credincioși erau trași la răspundere pentru el, a venit și s-a predat lor. Iar ticăloșii aceia de păgâni luându-l, l-au dezbrăcat și după ce i-au acoperit trupul de răni, l-au aruncat în niște locuri pline de murdărie.

După aceasta l-au scos de acolo și l-au dat pe mâna unor slugi, ca să-l înțepe cu andrelele.

Apoi i-au acoperit tot trupul cu saramură și în cele din urmă ungându-l cu miere, l-au ridicat în aer cu niște frânghii, în toiul verii, ca să fie ars de razele soarelui care cădeau asupra capului și trupului său gol cu desăvârșire, în arșița cea mare a prânzului, și să fie hrană viespile și albinelor. În tot timpul cât a pățimit acestea însă, acest minunat bărbat a răbdat cu tărie, nu numai din pricina evlaviei lui, ci și pentru ca să nu se mai dea chinurilor lui și alți bani pentru zidirea din nou a templelor idolești dărâmate. Biruind cu gândul său, a biruit și cu fapta. Căci, văzându-l toți că suferă chinurile cu bărbăție și cu putere, păgânii din jur în cele din urmă s-au schimbat și au învățat prin pocăință credința cea adevărată.

Tot pentru îndrăznirea de a sfărma templele idolești, un lucru asemănător cu acesta s-a întâmplat și în Fenicia. Aici, un diacon, anume Chiril, din dragostea de adevăr îndrăznind să doboare la pământ niște statui de ale idolilor, a fost prins și i s-a despiciat pânțele, scoțându-i-se măruntaiele și fiind lăsat așa, ca să fie văzut de toți. Și se zice că ticăloșii aceștia bătându-și joc de ficiații lui și-au primit răsplata bine meritată, căci le-au căzut dinții, limba li s-a topit în gură și au pierdut puterea vederii.

Dar cine ar fi în stare să povestească, precum se cuvine, chinurile suferite în Ascalon și Gaza de femeile fecioare și de bărbații cei sfințiți, cărora spintecându-li-se pânțele și umplându-li-se măruntaiele cu orz, au fost puși în troacele porcilor spre mâncare?

Acestea au fost faptele păgânești ale împărăției lui Iulian și ale celor de sub poruncile lui. Dar cei ce au pățimit, în locul chinurilor de aici, au dobândit fericirea cea nesfârșită; pe când lucrătorilor nedreptății li s-a pregătit pedeapsa focului și chinul cel veșnic.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Iona, Varahisiu și a celorlalți nouă mucenici, împreună cu dâșii.

Sfinții Iona și Varahisiu erau din Persia și au trăit pe vremea lui Sapor al Perșilor și a împăratului Constantin cel Mare al romanilor. Ei erau călugări și, părăsind mănăstirea lor, au venit într-o cetate care se numea Marmiavoh. Aici au aflat închiși în temniță pe sfinții mucenici: Zaniat, Lazăr, Maruta, Narsin, Ilie, Marin, Aviv, Savelt și Sava, pe care i-au mângâiat și i-au îndemnat spre pătimire. Dar fiind și ei prinși, au fost aduși înaintea mai-marilor: Masdrat, Siro și Marmisi, care mai întâi i-au sfătuit, apoi i-au amenințat și pentru că nu au voit să se lase înduplecați, mai întâi i-au pus în lanțuri, după legea persană.

Apoi au fost supuși, fiecare în parte, la felurite chinuri în timpul cărora și-au dat duhul în mâna lui Dumnezeu. Moaștele lor au fost adunate și au fost îngropate împreună cu ale celorlalți nouă mucenici, care s-au săvârșit din viață în ziua de douăzeci și șapte a lunii martie, în timp ce sfinții Iona și Varahisiu s-au săvârșit din viață în ziua de douăzeci și nouă ale aceleiași luni.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru și mărturisorului Eustațiu, episcopul Bitiniei.

Sfântul Eustațiu Mărturisorul, episcopul Bitiniei, era de la începutul nevoițelor sale duhovnicești un călugăr evlavios, smerit, blajin și cu dragoste față de aproapele. Pentru viața sa virtuoaasă a fost numit episcop al orașului Bitinia (o provincie romană din Asia Mică) și și-a condus turma mulți ani, dând exemplu de viață sfântă și perfecțiune.

În timpul ereziei iconoclaste Sf. Eustațiu i-a înfruntat cu curaj pe eretici apărând cinstirea sfințelor icoane. Urătorii de icoane l-au denunțat împăratului iar sfântul a fost închis și bătut crunt. În cele din urmă a fost înlăturat de la scaunul episcopal și închis din nou.

Sfântul mărturisor a murit în exil în timpul secolului al XIX-lea, după ce a pățimit timp de trei ani insulte, privare de libertate, foamete și alte chinuri.

Tot în această zi, pomenirea sfinților apostoli, dintre cei șaptezeci: Sosten, Apolo, Chifa și Epafrodit.

Tot în această zi, pomenirea celui întru sfinți părintele nostru Diadoh, episcopul Foticeii, în Epir, al cărui "Cuvânt ascetic" se găsește în *Filocalia* românească, volumul 1.

După Diadoh scopul vieții duhovnicești este unirea sufletului cu Dumnezeu prin dragoste. El face deosebirea între "chipul" lui Dumnezeu în om și "asemănarea" cu El. Prin păcatul strămoșesc "chipul" dumnezeiesc s-a întinat, s-a spălăcit. Harul Botezului curăță "chipul", îl spală de întinarea păcatului. Dar prin aceasta încă nu avem și "asemănarea". Spălarea chipului se face fără colaborarea noastră; lucrarea aceasta a harului încă n-o simțim. "Asemănarea" începem să o câștigăm pe măsură ce ne sporim eforturile noastre pentru o viață virtuoaasă și o atingem deplin când a crescut în noi dragostea de Dumnezeu în mod covârșitor. Abia după ce am sporit în "asemănare", în dragoste, ni se face și harul "simțit". "Harul, cum am zis, chiar din clipa în care ne botezăm se ascunde în adâncul

minții. Dar își acoperă prezența față de simțirea minții. Din moment ce începe însă cineva să iubească pe Dumnezeu cu toată hotărârea, o parte din bunățile harului intră în comuniune într-un chip tainic, cu sufletul prin simțirea minții. Căci pe măsură ce sporește sufletul, și darul dumnezeiesc își arată dulceața sa minții". "Două bunuri ne aduce nouă sfântul har al Botezului renașterii, dintre care unul covârșește pe celălalt în chip nesfârșit. Cel dintâi ni se dă îndată. Căci ne înnoiește chiar în apă și luminează toată trăsăturile sufletului, adică "chipul", îndepărtând toată zbârcitura păcatului nostru. Iar celălalt așteaptă ca să înfăptuiască împreună cu noi, ceea ce este "asemănarea". Când începe deci mintea să guste întru multă simțire dulceața Prea Sfântului Duh, suntem datori să știm că începe harul să zugrăvească așa zicând peste chip, "asemănarea".

Diadoh arată că, dacă până la Botez înăuntrul sufletului se află diavolul, de la Botez înăuntrul lui se sălășluiește harul, iar diavolul e scos afară. De aici înainte sufletul este influențat de har dinăuntrul său; iar diavolul îl influențează numai din afară, prin mustul trupului și prin simțurile lui. "Unii au născocit cu atât harul cât și păcatul, adică atât Duhul adevărului cât și duhul rătăcirii se ascund în mintea celui ce se botează. De aceea zic că o persoană îmbie mintea spre cele bune, iar cealaltă îndată spre cele potrivnice. Eu însă am înțeles din dumnezeieștile Scripturi și din însăși simțirea minții că înainte de Sfântul Botez harul îndeamnă sufletul spre cele bune din afară, iar Satana foiește în adâncurile lui, încercând să stăvilească toate ieșirile minții înspre dreapta. Dar din ceasul în care renaștem, diavolul e scos afară, iar harul intră înăuntru. Ca urmare aflăm că, precum odinioară stăpânea asupra sufletului rătăcirea, așa după Botez stăpânește asupra lui adevărul. Lucrează, ce e drept, Satana asupra sufletului și după Botez, ca și mai înainte, ba de multe ori chiar mai rău. Dar nu ca unul ce se află la un loc cu harul, să nu fie, ci învăluind oarecum mintea în fumul dulcețurilor neraționale, prin mustul trupului". Cu alte cuvinte, până nu se sălășluiește harul în adâncul sufletului, lucrează chiar din el dracii cei mai subțiri, oprindu-l de la dorirea binelui și îndemnându-l la patimi sufletești. Dar după ce se sălășluiește harul în minte, vin la rând dracii mai materiali, care ațâță trupul spre patimi trupești, ca să despartă mintea din comuniunea cu harul. "Harul lui Dumnezeu se sălășluiește în însuși adâncul sufletului. De aceea din însuși adâncul inimii simțim oarecum izvorând dragostea de Dumnezeu, când ne gândim fierbinte la El. Iar dracii de aici înainte se mută și se încuibază în simțurile trupului, lucrând prin firea ușor de influențat a trupului asupra celor ce sunt încă prunci cu sufletul. De aceea harul, prin simțirea minții înveselește trupul cu o bucurie negrăit la cei ce sporesc în cunoștință; iar dracii, prin simțurile trupului, robesc sufletul, îmbiindu-l, ucigașii, cu sila spre cele ce nu vrea, când ne află mai ales umblând fără grijă și cu nepăsare pe calea credinței".

Viața duhovnicească începe cu frica de Dumnezeu. "Nimeni nu poate iubi pe Dumnezeu din toată inima, dacă nu se teme mai întâi de El întru simțirea inimii". Prin frică începe să se curețe sufletul de păcate. Dar chiar înainte de aceasta trebuie să se desfacă de grijile lumești. Până ce sufletul e nepăsător și dornic de plăceri nu simte frica de Dumnezeu. Dar când începe să se curețe cu luare aminte, atunci simte frica de Dumnezeu ca pe un medicament al vieții. Curățindu-se astfel tot mai mult, ajunge la dragostea desăvârșită, în care nu mai este frică, ci nepătimire. "Cel ce iubește pe Dumnezeu crede cu adevărat în El și împlinește cu evlavie poruncile. Iar cel ce crede numai și nu este în iubire, nu are nici credința pe care crede că o are".

După curățirea de patimile trupești, lucrarea în care rol mare are ascultarea și înfrânarea, trebuie să se facă și curățirea minții de gânduri rele, lucru care cere o liniștire a minții. "Cei ce se nevoiesc trebuie să-și păzească pururi cugetul neînviforat, ca mintea deosebind gândurile ce intră în ea, pe cele bune și trimise de Dumnezeu să le așeze în cămărilor memorie, iar pe cele urâte și drăcești să le arunce afară din vistieriile firii". "Dar numai Duhul Sfânt poate curăța mintea cu

adevărat. Căci strălucind El neconținut în cămărilor sufletului, nu numai că se fac arătate în minte micile și întunecoasele năvăliri ale dracilor, ci se și slăbesc, fiind vădite de lumina aceea sfântă și slăvită. De aceea zice Apostolul: "Duhul să nu-l stingeți".

Curățindu-se mintea, se pune în lucrare simțirea ei, care este un organ prin care mintea se raportează la cele nevăzute și dumnezeiești, ca simțurile trupului la cele văzute. "Simțirea aceasta a minții", sau a "inimii", sau a "sufletului", nu trebuie înțeleasă însă ca o vedere materială a lui Dumnezeu. "Nimeni să nu nădăjduiască, auzind de simțirea minții că i se va arăta în chip văzut slava lui Dumnezeu. Spunem numai că cel ce și-a curățit sufletul simte printr-o gustare negrăită mângâierea dumnezeiască, dar nu că i se arată ceva din cele nevăzute. Pentru că acum umblăm prin credință, nu prin vedere, zice fericitul Pavel. Dacă deci i se va arăta vreunui nevoitor fie vreo lumină, fie vreo formă cu chip de foc, fie glas, să nu primească nicidecum o astfel de vedere. Căci este amăgire vădită a vrăjmașului". "Că mintea, când începe să fie luată cu putere de lumina dumnezeiască, se face întreagă străvezie, încât își vede în chip îmbelșugat lumina sa, nimeni nu se îndoiește. Căci așa devine când puterea sufletului biruiește cu totul asupra patimilor. Dar că tot ce i se arată într-o formă oarecare, fie ca lumină, fie ca foc, vine din reaua uneltire a vrăjmașului ne învață limpede dumnezeiescul Pavel, spunând că acela se preface în înger al luminii".

Dar înaintarea aceasta în viața duhovnicească, spre nepătimire, dragoste și vedere tainică, nu se face fără lupte. "Când mintea începe să simtă harul Preasfântului Duh, atunci și Satana mângâie sufletul printr-o simțire dulce, în timpul odihnei de noapte, când vine ca o adiere de somn ușor peste el". Ceea ce ajută atunci sufletului să alunge adierea dulce a Satanei este numele Domnului Iisus. "Dacă deci mintea va fi aflată ținând în amintire fierbinte numele sfânt al Domnului Iisus și se va folosi ca de o armă de numele acela preasfânt și preamărit, va pleca amăgitorul viclean".

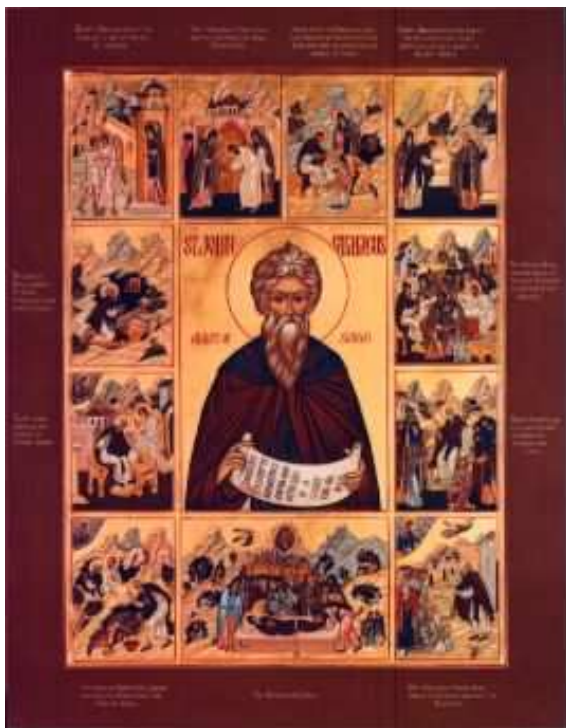
Cu cât se îmbogățește sufletul mai mult de darurile lui Dumnezeu, cu atât "îngăduie Domnul mai mult să fie supărat de draci, ca să învețe tot mai mult să facă deosebire între bine și rău și să se facă mai smerit".

Diadoh are comună cu mulți scriitori din Răsărit teoria deosebirii dintre "teolog" și "gnostic". Teologul este propovăduitorul, cuvântătorul tainelor dumnezeiești, care a primit darul cuvântului, al învățaturii, care e totodată și darul înțelepciunii. Spre deosebire de el, gnosticul a primit darul "cunoștinței", al unirii cu Dumnezeu și al trăirii acestei uniri. Drumul gnosticului este mai ales acela al rugăciunii, al însingurării în adâncurile trăirii mistice, departe de orice grijă.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

30 Martie

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ioan, cel ce a scris Scara.

Acest sfânt, pe când era în vârstă de șaisprezece ani, ajunsese, din pricina iscusinței sale la minte, foarte învățat în toată știința de pe vremea lui. Voind să se aducă pe sine jertfă preasfințită lui Dumnezeu, s-a dus la Muntele Sinai, unde s-a făcut monah și a petrecut în ascultare. Mai târziu, când a ajuns la vârsta de nouăsprezece ani, pornind de acolo, s-a dus la un loc de sihăstrie care se găsea la depărtare de cinci leghe de mănăstire, unde s-a hotărât să pună început luptelor sale înalte pentru virtute. Locul acesta se numea Tolas; și a petrecut aici patruzeci de ani în dragoste fierbinte și înflăcărat de dogoarea iubirii dumnezeiești. Se hrănea cu toate acele lucruri care sunt îngăduite, fără de prihană, vieții sihăstrești, dar gusta din toate numai câte puțin și niciodată nu se sătura, iar cu aceasta, după câte se pare, frângea cu multă înțelepciune orice fel de

mândrie care îi răsărea în suflet. Dar cine este în stare să povestească în cuvinte izvorul cel îmbelșugat al lacrimilor aceluia? Nu se deda somnului decât în măsura în care privegherea prea îndelungată nu trebuia să-i nimicească starea minții lui. Iar calea vieții lui era rugăciunea cea neîncetată și dragostea cea neasemănată față de Dumnezeu.

Osârduindu-se deci în toată virtutea și ducând viață îmbelșugată, el s-a învrednicit de nenumărate mari vedenii. Pe când se afla odată în chilia lui și un ucenic al lui dormea într-un loc îndepărtat sub o stâncă mare, care era gata să cadă și să-l zdrobească, cunoscând acest lucru prin Duhul Sfânt, a smuls pe ucenicul lui din primejdia care-l pândea, arătându-i-se în somn și făcându-l să se ridice din locul acela în care peste puțin timp ar fi avut să moară. Deci, ajungând pe culmea virtuților și conducând vreme îndelungată ca egumen mănăstirea din Sfântul Munte Sinai, a părăsit apoi viața aceasta trecătoare, mutându-se la viața cea veșnică, după ce mai înainte a alcătuit cartea aceea plină de înălțări duhovnicești și dumnezeiești, care se numește Scara.

Tot în această zi, pomenirea sfântului proroc Ioad.

Acest sfânt, pe care l-a lovit leul și a murit, când a mustrat pe Ieroboam pentru juninci, era de fel din tribul Iuda. Dumnezeu îi poruncise să se ducă la Ieroboam să-l mustră și să nu mănânce nici pâine și nici apă să bea, ci să se întorcă de acolo degrabă. Găsind pe Ieroboam aducând jertfe, l-a chemat și i-a zis: "Acestea grăiește Domnul: Iată se naște un fiu în casa lui Iuda; numele lui este Iosia și va jertfi asupra ta pe preoții înălțimilor acestora". Și Ieroboam a întins mâna ca să-l prindă; dar mâna lui s-a uscat. Dar rugându-se, mâna i s-a vindecat ca și mai înainte. Și pe când Ioad se întorcea, a fost amăgit de către un

prooroc mincinos, care se numea Emvis și a mâncat pâine împreună cu dânsul, călcând porunca Domnului. Deci, pentru această neascultare, Dumnezeu a îngăduit ca Ioad să fie ucis de un leu, dar să nu fie mâncat de acesta. Și murind, a fost înmormântat în Betel, lângă cel ce l-a amăgit pe el.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ioan cel ce s-a nevoit într-o fântână.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Euvula, maica sfântului Pantelimon, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Ioan, patriarhul Ierusalimului, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Zaharia cel nou, care a mărturisit în Corint, la anul 1684, și care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

31 Martie

În această lună, în ziua a treizeci și una, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Ipatie, episcopul Gangrelor.

Cel între sfinți părintele nostru Ipatie a înflorit în Cilicia, s-a nevoit în Galația, a ajuns arhieru în Gangre și luând parte la Sinodul întâi Ecumenic al celor trei sute optsprezece părinți de Dumnezeu purtători, a fost cu totul plin de Duhul Sfânt. El a ajuns vestit prin aceea că, după ce a răbdat multe ispite, a ajuns să săvârșească felurite minuni.

Odată când se întorcea din cetatea împărătească, unde săvârșise minunea uciderii în fața tuturor a balaurului așezat lângă cămarile împărătești, și se îndrepta către scaunul său de la Gangre, unii dintre aceia care împărțășeau erezia lui Novat și care de mai multă vreme purtau în inimi ură cumplită împotriva lui, așinându-i calea în niște locuri strâmte și pline de prăpăstii, pe unde

obișnuia sfântul să treacă și stând ascunși acolo, când sfântul a ajuns în dreptul lor au năvălit asupra lui, întocmai ca niște fiare sălbatice scăpate dintr-o cursă, unul cu lemnul, altul cu piatra, iar altul cu sabia, împingându-l către prăpastie. Și aruncându-l de la o mare înălțime în acea prăpastie, i-au făcut o mulțime de răni, întocmai precum mai înainte făcuseră și iudeii celui dintâi mucenic Ștefan. Deci, sfântul căzând pe jumătate mort în apa care trecea prin acea prăpastie, după ce s-a deșteptat din durere, ridicându-și ochii către cer, a zis: "Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta". Dar chiar pe când se ruga, o femeie necurată și blestemată, luând o piatră mare și lovindu-l în cap, l-a lipsit pe sfânt și de rămășița de viață care mai era în el, nenorocita și ticăloasa. Și sfântul suflet al fericitului Ipatie s-a dus în mâinile lui Dumnezeu, iar femeia aceea blestemată, fiind cuprinsă de un duh necurat, își lovea încetat pieptul cu aceeași piatră, cu care lovise pe sfânt; asemenea și toți cei ce luaseră parte la uciderea sfântului au început să fie chinuiți de duhurile necurate. Și, ascunzând trupul sfântului într-o șură cu paie, au plecat de acolo. Dar țăranul, a căruia era șura, venind să ia nutreț pentru vitele lui a auzit slavoslovire de cântece cerești și dând mai apoi de trupul neînsuflețit al fericitului părinte, a vestit tuturor aceasta.

Locuitorii cetății Gangrelor aflând despre aceasta, s-au adunat acolo și cu jale de obște luând sfintele moaște ale episcopului lor, le-au adus în cetatea lor, așezându-le într-un loc de seamă. Iar femeia aceea venind și lovindu-și continuu pieptul cu piatra cu care omorâse pe sfânt, după ce dumnezeieștile lui moaște au fost așezate în mormânt, îndată a luat vindecare și tot așa și ceilalți ucigași ai sfântului. Și multe alte minuni s-au mai făcut cu prilejul înmormântării moaștelor sfântului, pe care însă, pentru mulțimea lor, le-am lăsat deoparte.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Acachie Mărturisitorul.

Acesta a trăit pe vremea împăratului Deciu și propovăduind credința creștină, a fost prins și adus înaintea împăratului Marcian. Și întrebat fiind cu privire la cele ce propovăduia, el a istorisit toată rânduiala întrupării Fiului lui Dumnezeu și a vădit înșelăciunea închinătorilor la idolii elinești. Pentru aceasta a fost supus la chinuri și apoi a fost aruncat în închisoare. Marcian încunostiințând pe împăratul Deciu despre aceasta și, după cercetarea pe care o făcuse sfântului, trimițând împăratului scrisori, la porunca lui Deciu, sfântul a fost eliberat din închisoare. Și mergea dintr-un loc într-altul, purtând în trupul său rănilor lui Hristos. Iar după ce a învățat pe mulți credința în Hristos și a strălucit prin minuni și învățături, s-a odihnit în pace.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici care au mărturisit în Persia: Avdas episcopul, Veniamin diaconul, nouă mucenici împreună cu ei și alți mulți sfinți, care au fost aruncați în închisoare și care au fost mâncați de vii de șoarecii și de pisicile închise laolaltă cu ei.

În vremea împărăției lui Teodosie cel Mic, Izdigherd, împăratul perșilor, a pornit război împotriva Bisericilor, luând pricină din următoarea împrejurare: Un episcop oarecare, Avdas, împodobit cu multe feluri de virtuți, împins de zel dumnezeiesc a nimicit Pirionul, adică templul în care perșii se închinau focului. Aflând împăratul acest lucru de la magi, a trimis, de l-a adus înaintea lui pe Avdas, pe care l-a întrebat mai întâi cu blândețe pentru ce a făcut acest lucru și i-a poruncit să zidească din nou templul acela. Dar Avdas împotrivindu-se și spunând că nu poate nicidecum să facă așa ceva, atunci Izdigherd a amenințat că va distruge toate bisericile și a pus început amenințărilor lui, poruncind mai întâi să fie omorât dumnezeiescul Avdas. Auzind aceasta, sfântul s-a bucurat foarte. Și în felul acesta bucurându-se și veselindu-se și-a primit sfârșitul.

După trecere de treizeci de ani, furtuna prigoanei dezlănțuită de magi, întocmai ca de niște vânturi puternice, a adus asupra credincioșilor iarăși încercările chinurilor. Căci mistuind pe mulți cu tot felul de pătimiri, îi dădeau apoi morții, iar pe alții supunându-i la surghiunuri îndelungate și la tot felul de chinuri, îi slobozeau din viață prin morți de tot felul.

Dar nu trebuie să ne mirăm, fiindcă acestea s-au întâmplat prin îngăduința lui Dumnezeu. Căci lupte de felul acesta a spus Stăpânul nostru aveau să aibă loc. Pentru aceasta și sfinții aceștia, prin răbdare și mucenicie, au primit cununile biruinței.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Vlasie, născut în cetatea amoreilor, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților treizeci și opt de mucenici, care erau rude între ei, și care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Ștefan, făcătorul de minuni, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

LUNA APRILIE

SINAXAR

1 Aprilie

În această lună, în ziua întâi, pomenirea precuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca.

Această precuvioasă maică a fost din Egipt și mai înainte trăia cu neînfrânare și cu neastâmpăr, chemând sufletele multor oameni spre pierzare la desfătarea împreunării desfrânate. Petrecând ea șaptesprezece ani întru necurăție, că dintâiași dată de mică a fost căzută în faptele cele rele, pe urmă s-a dat cu totul spre nevoie și virtute. Și atâta s-a înălțat prin nepătimire, cât trecea și apa Iordanului pe deasupra și, când stătea pe pământ la rugăciune, era ridicată și înălțată în sus. Iar pricina întoarcerii ei a fost aceasta: când a fost pe vremea închinării cinstitei Cruci, mergând mulți din multe locuri la Ierusalim, a mers și ea împreună cu tineri desfrânați. Sosind acolo și fiind oprită în chip nevăzut de la intrarea cinstitei biserici, a pus chezaș pe preacurata Fecioară Maica lui Dumnezeu că de va fi

lăsată să intre înăuntru, va trăi cu înțelepciune, și nu va mai sluji vieții celei rele, și nici poftelor și dezmierdărilor trupești. Dobândindu-și dorința după rugăciunea ei, n-a mințit la făgăduința ce a făcut, ci trecând Iordanul și mergând în pustiu, s-a nevoit patruzeci și șapte de ani, neavând pe nici un om ca să o vadă, fără numai pe Dumnezeu, cu ajutorul Căruia s-a depărtat de la firea omenească și a dobândit îngereasca petrecere, cea mai presus de om, pe pământ.

Iar sfântul Zosima, care a împărtășit-o și îngropat-o pe sfânta Maria Egipteanca este prăznuit pe 4 aprilie.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru și mărturisitorului Macarie, egumenul Peleichitului.

Acest între sfinți părintele nostru Macarie, în Constantinopol fiind născut, și prunc sărman rămânând după părinții săi, a fost crescut de un moș adevărat al său, fiind dat la învățătura Sfințelor Scripturi. Și având firească istețime, și multă osârdie arătând, în scurtă vreme petrecând toată Scriptura, a cunoscut

nimicnicia și grabnica stricăciune a celor vremelnicești, precum și veșnicia celor cerești. Pentru aceasta, ieșind din cetate, s-a dus la Mănăstirea numită Pelechiti, și amestecându-se cu monahii de acolo, lepădând numele Hristofor, căci așa se numea mai înainte, Macarie de acum înainte s-a numit. Deci slujind mai la toate trebuințele chinoviei și săvârșind virtuțile prin multa smerenie, s-a făcut începător și făcător de minuni preaminunat. Căci Dumnezeu prin el a vindecat patimi nevindecate; și ploaie din cer a pogorât peste pământ prin rugăciune, și mare și vestit făcându-se el în zilele acelea, multă mulțime năzuia către el. Unii adică durerile sufletești prin el curățându-le, iar alții trupești vindecări dobândind; însă alții sufletește și trupește de el întărindu-se, se întorceau la casele lor. Auzind vestea aceasta, Tarasie preasfântul patriarh al Constantinopolului a trimis de la chemat ca să vindece pe Pavel patriciul, ce avea boală primejdioasă și era deznădăjduit de vindecare. Sfântul l-a vindecat. După aceea și pe soția lui, de asemenea boală pătimind și deznădăjduită fiind de doctori, iarăși a vindecat-o sfântul, pe care și binecuvântându-l patriarhul, l-a făcut slujitor Domnului, căci nu boala cu boala neascultării, ca cei mulți. Ducându-se la mănăstirea sa, smerenia ce o avea mai mult înmulțită a pus-o în lucrare. Atunci lucrătorul de sminteli, diavolul, a pus în Bizanț împărat tiran, care a dat cinstitele icoane în foc și în apă. Acesta era Leon Armeanul, care a trimis în surghiunie pe preasfântul patriarh Nichifor, și care chinuia pe arhierii și arhimandriți cu izgoniri și închisori și cu cumplite bătăi. Atunci și acest minunat bărbat, fiind din pomeniții mai sus sfinți părinți, la felurite chinuri a fost dat, și în închisoare a petrecut până la sfârșitul aceluia împărat. Iar după acela împărățind Mihail Gângavul, și acesta de aceeași spurcată credință fiind, a scos pe sfântul de la închisoare, și prin alții mult măgulindu-l și îngrozindu-l, nu a reușit să-l înduplece de partea lui a fi. Pentru care și izgonindu-l la Ostrovul Afusie îl avea în pază. Iar sfântul suferind toate vitejește, mulțimea lui Dumnezeu. Deci zăbovind în acea izgonire și mult nevoindu-se, și de minuni făcător acolo făcându-se, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Gherontie și Vasilid, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului și dreptului Ahaz.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Varsanufie de la Optina.

Paul I. Plikhanov, fiul lui Ioan și Natalia Plikhanov, s-a născut în orașul Samara în 5 iulie 1845. Mama i-a murit pe când era încă prunc și tatăl său s-a recăsătorit pentru ca fiul lui să aibă o mamă. Deși severă cu el, mama vitregă i-a fost ca o adevărată mamă și copilul a îndrăgit-o mult.

Ca descendent al cazacilor din Orenburg, Paul s-a înrolat în armata cadetilor din Polotsk. Și-a completat studiile la Școala Militară din Orenburg devenind ofițer. Mai târziu a terminat și Școala de Ofițeri Cazaci din Petersburg, primind serviciu în districtul militar din Kazan și, în cele din urmă, devenind colonel.

Odată, bolnav de pneumonie, Paul simțea că nu mai are mult de trăit. L-a rugat pe subofițerul sanitar să-i citească din Sf. Evanghelie și și-a pierdut cunoștința. Atunci a avut o vedenie în care parcă cerurile s-au deschis și el s-a înfricoșat de acea lumină puternică. Întreaga sa viață cu toate păcatele i-a trecut prin fața ochilor și l-a cuprins un sentiment de pocăință. Atunci o voce i-a spus să meargă la Mănăstirea Optina dar doctorii nu au crezut că își va

reveni. Sănătatea i s-a îmbunătățit și colonelul a vizitat Mănăstirea Optina. În august 1889 stareț la Optina era Sf. Ambrozie (10 octombrie) care l-a sfătuit pe Paul să-și pună în bună orânduială treburile lumești. După alți doi ani Sf. Ambrozie i-a dat binecuvântare să rupă orice legătură cu lumea și să vină la Optina în trei luni.

Nu i-a fost ușor colonelului să lase serviciul militar în numai trei luni și avea multe ispite cu această ascultare deoarece i s-a propus o promovare la rangul de general, cerîndu-i-se să-și amâne retragerea din armată. Unii chiar au încercat să-i găsească o soție, luînd în derâdere hotărârea lui de a se călugări. Chiar în ultima zi a celor trei luni și-a terminat de rezolvat problemele și s-a întors la Optina. Deja Sf. Ambrozie era pus în sicriu în biserica mănăstirii.

Sf. Anatol I (25 ianuarie) a urmat Sfântului Ambrozie ca stareț al mănăstirii și l-a trimis pe Paul sub ascultare la Ieromonahul Nectarie (29 aprilie) ca ucenic și coleg de chilie. În 1892 a fost acceptat ca novice și un an mai târziu, a fost tuns rasofo. În cei zece ani care au urmat, rasofoarul a trecut prin diferite stagii ale vieții monastice fiind hirotonit diacon (1902) și preot (1903). Călugărul Paul a primit în secret schima în decembrie 1900 datorită unei boli grave. Când a fost întrebat ce nume dorește el a răspuns că nu are importanță. Atunci i s-a dat numele de Varsanufie în cinstea Sf. Varsanufie al Tverului și Kazanului (11 aprilie). Deși s-a făcut bine, nu a primit mantia până în decembrie 1902, după slujba Sfintei Liturghii în care s-a descoperit că fusese tuns pe patul de boală.

În 1 septembrie 1903 monahul Varsanufie a primit ascultarea să îl ajute pe Părintele Iosif, egumenul schitului, la îndrumarea duhovnicească a fraților și surorilor mănăstirii Shamordino.

La începutul războiului ruso-japonez din 1904, călugărul Varsanufie a fost trimis în Orient ca și preot militar avînd misiunea de a îngriji soldații răniți. După terminarea războiului în august 1905, Sf. Varsanufie s-a întors la Optina în 1 noiembrie al aceluiași an.

Părintele Iosif fiind prea bătrîn și slăbit ca să mai poată îngriji de problemele mănăstirii, Sf. Varsanufie a fost numit egumen în locul său, restabilind în scurt timp ordinea, disciplina, plata datoriilor, repararea clădirilor, și altele asemenea, în toate împletind strictețea cu grija părintească și blîndețea pentru toți cei aflați sub îndrumarea lui.

Sf. Varsanufie, ca toți părinții de la Optina, a dobîndit darul înaintevererii și al tămăduirii bolilor fizice și psihice ale oamenilor. Unul din fiii săi duhovnicești, monahul Inocent Pavlov, își amintește cât de înfricoșat a fost la prima sa spovedanie la Părintele Varsanufie care știa și cele mai ascunse gânduri ale lui, amintindu-i chiar și de lucruri și persoane pe care el le uitase demult. Sfântul i-a vorbit blînd, spunîndu-i că Dumnezeu i-a îngăduit să vadă acelea despre el. "Cât trăiesc eu, să nu spui la nimeni despre cele ce ai văzut dar după moartea mea poți să povestești și altora," îi spuse sfântul.

Sf. Varsanufie iubea cărțile duhovnicești, îndeosebi Viețile Sfinților. El obișnuia să spună că cei care citesc cu evlavie din acele cărți vor avea multe de câștigat. Mai spunea că multe întrebări ale vieții noastre își află răspuns în viețile sfinților pentru că ele ne învață cum să trecem peste greutăți, cum să ne păstrăm credința lucrătoare, să luptăm împotriva vrăjmașului și să ieșim

victorioși. Deși Vietțile Sfinților erau la îndemâna oricui, părintele se întrista când auzea că mulți nu le-au citit.

Sf. Varsanufie pomenea mulți sfinți în pravila sa zilnică și nu întâmplător. Fiecare sfânt, explica el, avea un rol anume în viața lui. Dacă, de exemplu, se întâmpla ceva important într-o zi, căuta să vadă ce sfinți se prăznuiau atunci, după care îi pomenea în fiecare zi. Mai târziu a observat că în ziua praznicului lor, sfinții îl păzeau de necazuri și primejdii. În 17 decembrie 1891, praznicul profetului Daniel și a celor trei tineri sfinți, a plecat din Kazan și nu s-a mai întors. În acea zi s-a hotărât să moară lumii și sfântul a simțit atunci că Dumnezeu l-a izbăvit dintr-un cuptor de patimi, la fel ca și pe cei trei tineri izbăviți din cuptorul de foc pentru că nu s-au închinat idolilor, bătrânul a fost convins că a plecat din lume nevătămat pentru că nu s-a închinat desfrâului, mândriei, lăcomiei și altor idoli.

Prin 1908, Sf. Varsanufie părea să se îmbolnăvească tot mai des, vorbind tot mai mult despre clipa despărțirii de această lume. În aprilie al aceluiași an, cineva i-a trimis un pachet în care se afla marea schimă. Călugărul Varsanufie și-a dorit de multă vreme să fie tuns în schima mare înainte de a muri dar nu a spus acest lucru nimănui în afară de arhimandrit. De aceea, a văzut în aceea un semn că se va duce la Domnul.

Într-o noapte de iulie 1910, părintele s-a simțit atât de rău încât a trebuit să iasă din biserică în timpul privegherii și să se întoarcă la chilia lui. În dimineața următoare nu mai putea sta singur pe picioare. În acea noapte a fost tuns în schima mare.

Însă mila lui Dumnezeu l-a învrednicit cu zile și părintele și-a revenit. Dar la mănăstire au apărut alte probleme. Călugării noi care veneau, erau majoritatea din medii duhovnicești mai relaxate și nu înțelegeau sfințenia monahismului sau noțiunea de duhovnic, astfel încât aceștia au început a cere reformă și schimbare în cadrul mănăstirii. Ei urmăreau poziții în posturi de conducere și să închidă schitul. Din cauza numeroaselor plângeri ale fraților nou veniți, Sf. Varsanufie a fost mutat ca egumen la Mănăstirea Golutvinsky. Când a sosit la noua mănăstire, sfântul a găsit totul în paragină. Cu toate acestea, nu și-a pierdut râvna și curând mănăstirea și-a redobândit suflul duhovnicesc. Veneau tot mai mulți oameni auzind că acolo este un părinte venit de la Optina, ameliorându-se astfel și problema financiară. Dar, pe frații care se împotriveau regulilor din mănăstire a trebuit să-i îndepărteze.

La începutul lui 1913, Sf. Varsanufie s-a îmbolnăvit din nou și l-a rugat pe Mitropolitul Macarie al Moscovei să-i dea binecuvântare să se retragă la Optina, dar n-a fost să fie. Sfântul s-a dus la cele sfinte în ziua de 1 aprilie iar trupul i-a rămas la biserică din Golotvino până în 6 aprilie (care a fost și Sâmbăta lui Lazăr). După slujbă moaștele au fost trimise cu trenul la Optina pentru a fi îngropate acolo. Trenul a ajuns în gara Kozelsk în 8 aprilie iar sicriul a fost purtat de cler până la Optina.

Patriarhia Moscovei a autorizat ca slăvirea Părinților de la Optina să se facă în 13 iunie, 1996. Dezgroparea sfințelor moaște ale sfinților Leonid, Macarie, Ilarion, Ambrozie, Anatolie I, Varsanufie și Anatolie II a început în 24 iunie/7 iulie, 1998 și s-a încheiat în următoarea zi. Dar, pentru că hramurile bisericii (nașterea Sf. Ioan Botezătorul și celelalte) se asociau cu datele dezgropării sfințelor moaște, Patriarhul Alexei al II-lea a stabilit 27 iunie/10 iulie ca dată

de comemorare a acestui eveniment. Moaștele sfinților părinți se odihnesc acum la noua biserică a Icoanei Vladimir a Maicii Preacurate.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

2 Aprilie

În această lună, în ziua a doua, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Tit, făcătorul de minuni.

Acest fericit și sfânt părinte al nostru Tit, iubind pe Hristos din tânăra vârstă, și lepădându-se de lume, a mers la o mănăstire de obște, și atâta s-a supus pe sine smereniei și ascultării, încât nu numai pe ceilalți frați ai mănăstirii aceleia i-a întrecut, ci și pe tot omul. Făcându-se păstor oilor celor cuvântătoare ale lui Hristos, avea atâta blîndețe și dragoste și milosârdie ca nimeni altul; și s-a păzit curat și la trup și la suflet din copilărie, ca un inger al lui Dumnezeu. Drept aceea și mare făcător de minuni făcându-se, către Domnul s-a mutat, lăsând ca un stâlp însuflețit și icoană adevărată, faptele cele bune ale sale, și ucenicii, și pe cei ce au pustnicit împreună cu dinsul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici și frați buni, Amfian și Edesie.

Acești sfinți au trăit pe vremea împăratului Maximian, frați din maică, din pămîntul Lidiei. Mergînd ei la Berit, și de mucenicul Pamfil fiind învățați în dreapta credință, au stat înaintea stăpînitorului Urban. Și propovăduind Amfian, în priveliște, pe Hristos Dumnezeu, a fost bătut peste obraz și călcat de picioarele ostașilor, apoi ungându-i picioarele cu untdelemn le ardeau cu foc, și mai în urmă l-au spînzurat; așa încât se vedea sfântul cu totul umflat, coastele fiindu-i zdrobite de multele lovituri ale picioarelor ostașilor, iar carnea de pe picioare arsă de foc. Dar rămânînd în credința și mărturisirea lui Hristos, a fost aruncat în adâncurile mării și acolo s-a săvârșit; iar Edesie, la Alexandria cea din Egipt, fiind judecat a se necăji la minele de aramă. Și văzînd pe guvernatorul Ieroclis că chinuiește pe creștini, necruțîndu-se pe sine, cu însăși mîna sa, a bătut pe acel stăpînitor, și pentru aceasta la multe chinuri a fost dat. Și fiind aruncat în mare, s-a săvârșit și a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Policarp.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Teodosia din Tir.

Odată, în vremea persecuției împotriva creștinilor care dura deja de cinci ani, Sf. Teodosia în vârstă de 17 ani a vizitat prizonierii creștini condamnați în Pretoriumul din Cezareea, Palestina. Erau Sfintele Paști și mucenicii vorbeau despre Împărăția lui Dumnezeu. Sf. Teodosia i-a rugat să o pomenească și pe ea când vor ajunge în fața lui Dumnezeu.

Soldații au prins-o și au dus-o în fața lui Urban, guvernatorul, spunînd că acea fecioară se închina în fața prizonierilor. Acesta i-a cerut să jertfească la idoli dar a refuzat, mărturisindu-și credința în Hristos. Apoi au torturat-o îngrozitor, rupîndu-i carnea cu cârlige de fier pînă i s-au văzut oasele.

Mucenița a răbdat în tăcere și cu zâmbetul pe față chinurile și când guvernatorul i-a cerut din nou să sacrifice la idoli iar ea i-a răspuns: "Nebunule, mi s-a dăruit să fiu în rîndul mucenicilor". Apoi i-au pus o piatră de gât și a fost aruncată în mare dar au salvat-o îngerii. Din nou au prins-o și

a fost dată să o sfâșie fiarele sălbatice dar acestea nu s-au atins de ea. În final călăii i-au tăiat capul.

Noaptea, Sf. Teodosia a apărut părinților ei care au încercat să o convingă să nu se sacrifice pentru Hristos. Era îmbrăcată într-o haină strălucitoare, cu o cunună pe cap și o cruce strălucitoare de aur în mână, spunându-le: "Priviți gloria de care ați vrut să mă lipsiți!"

Sf. Muceniță Teodosia din Tir a îndurat mucenicie în anul 307. Ea mai este prăznuită și în 29 mai, zi în care i s-au mutat sfintele moaște la Constantinopol și apoi la Veneția.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Grigorie cel ce în sânul Nicomidiei a sihăstrit, la anul 1240, și care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

3 Aprilie

În această lună, în ziua a treia, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Nichita Mărturisitorul, egumenul Mănăstirii Midichiei.

Sf. Nichita Mărturisitorul s-a născut în Cezareea Bitiniei (nord-vestul Asiei Mici) într-o familie evlavioasă. Mama lui s-a stins din viață la opt zile de la nașterea sa iar Filaret, tatăl lui, s-a călugărit. Copilul a rămas în grija bunicii care l-a crescut într-un adevărat spirit creștin. Încă din copilărie, Sf. Nichita frecventa biserica și a devenit ucenic al pustnicului Ștefan. Cu binecuvântarea sa, Sf. Nichita s-a dus la Mănăstirea Mydicia unde egumen era Sf. Nichifor (13 martie).

După șapte ani de viață sfântă la mănăstire, cunoscut pentru regulile drastice impuse în viața monahală a mănăstirii, Sf. Nichita a fost hirotonit preot. Sf. Nichifor, cunoscând viața curată a tânărului călugăr, i-a încredințat conducerea mănăstirii atunci când el însuși s-a îmbolnăvit.

Nedoritor de putere, Sf. Nichita s-a dăruit iluminării și bunăstării mănăstirii sale, cărmuind pe frați prin propriul său exemplu de viață. Curând, viața sfântă a viețuitorilor a atras la mănăstire mulți oameni căutând mântuire. După mai mulți ani, numărul călugărilor a crescut la o sută.

La plecarea către cele sfinte a Sf. Nichifor, frații l-au vrut toți ca egumen pe Sf. Nichita.

Domnul l-a dăruit pe Sf. Nichita cu harul facerii de minuni. Prin rugăciunile sale un copil surdo-mut și-a recăpătat graiul; două femei posedate s-au vindecat; un om și-a recăpătat mințile și mulți alți bolnavi s-au vindecat de rănile lor.

În acei ani, sub împărat Leon Armeanul (813-820), erezia iconoclastă a renăscut și s-au întezit din nou opresiunile. Episcopi ortodocși erau scoși din funcție și exilați. În 815 la Constantinopol s-a întrunit un consiliu al ereticilor în cadrul căruia s-a hotărât alungarea Patriarhului Nichifor (806-815), alegând în locul sfinției sale un mirean eretic pe nume Teodot. De asemenea, episcopii ortodocși exilați au fost înlocuiți cueretici.

Împăratul i-a adunat pe toți capii monahali încercând să-i aducă la eretismul iconoclast. Printre ei se afla și Sf. Nichita, care a stat drept în credința sa. Urmînd exemplul său, toți ceilalți au rămași credincioși cinstirii sfințelor icoane. Astfel, toți aceia au fost aruncați în temniță. Sf. Nichita a răbdat toate chinurile cu curaj și i-a încurajat în dreapta credință și pe ceilalți prizonieri.

Văzînd acestea, împăratul și falsul patriarh Teodot au încercat să-i păcălească pe episcopii ortodocși și pe cei rămași credincioși învățaturii ortodoxe, spunîndu-le că vor fi eliberați cu o singură condiție, și anume să primească Sfânta Împărtășanie din mâna pseudo-patriarhului Teodot.

Multă vreme sfântul nu a vrut să se împărtășească cu un eretic dar a cedat rugămintilor fierbinți ai celorlați. Sf. Nichita a intrat în biserică unde erau puse sfintele icoane pentru înșelare și a acceptat împărtășania.

Dar când s-a întors la mănăstirea sa, a văzut că nu s-a renunțat la persecuția împotriva icoanelor și s-a căit pentru fapta sa. Întors la Constantinopol, a denunțat cu tărie erezia iconoclastă ignorând amenințările împăratului.

Sf. Nichita a fost aruncat în temniță din nou, unde a stat șase ani, până la moartea împăratului Leon Armeanul. Îndurînd foame și muncă silnică Sf. Nichita a făcut minuni cu puterea rugăciunii, și anume conducătorul Frigiei a eliberat doi captivi fără a cere răscumpărare și trei naufragiați pentru care s-a rugat sfântul, au fost aruncați pe mal de valuri.

Sf. Nichita s-a săvârșit întru Domnul în 824 fiind înmormântat la mănăstire cu mare cinste. Mai târziu, sfintele moaște au devenit o adevărată sursă de tămăduiri pentru toți care veneau să se închine cu credință la mormântul sfântului mărturisitor.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Elpidifor.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Diu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Vitonie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Galic.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ilirie din Muntele Mirsiona.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Pavel Rusul, care a fost slobozit din robie și a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1683, de sabie săvârșindu-se.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

4 Aprilie

În această lună, în ziua a patra, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Iosif, scriitorul de cântări.

Preacuviosul Iosif a fost din Eparhia Siciliei, din părinți cu numele Plotin și Agata. Era binecredincios și blând la obicei și îndeletnicindu-se pururea cu deprinderea dumnezeieștilor Scripturi. Încăpând patria lui în mâinile agarenilor, a mers cu maicăsa și cu frații săi la Peloponez, și de acolo la Tesalonic, unde s-a și călugărit și a intrat în nevoințele duhovnicești. Patul lui era pământul, așternutul lui o piele, iar haina lui proastă și sărăcăcioasă; hrana lui, puțină pâine, și băutură, apă. Sta în picioare toată noaptea la rugăciune și cu îngenunchere. Totdeauna avea cântări în gura sa, lucrul mâinilor sale era caligrafia, iar când părăsea scrisul, avea

citirea dumnezeieștilor Scripturi. Din acestea s-a făcut așa de blând și de înțelept, plecat, fără de rautate, întreg la minte, și câte urmează acestora. Având o bogăție ca aceasta de fapte bune, s-a hirotont preot. Și în scurtă vreme s-a dus la Constantinopol cu sfântul Grigorie Decapolitul, cu care s-a închis în biserica sfântului mucenic Antipa, veselindu-se în grele petreceri, și în căile vieții pustnicești. Iar de vreme ce răsărise eresul cel hulitor de Hristos, al luptătorilor împotriva icoanelor, fericitul acesta încă a purces să meargă la Roma, rugat fiind de unii, și prinzându-l corăbiile barbarilor, l-au dus legat la Creta și l-au băgat în închisoare, unde a învățat pe toți calea mântuirii, și a scăpat pe mulți din mâinile diavolului. Arătându-i-se acolo oarecare om cu sfințită cuviință de la Mira Lichiei, i-a zis: Iată, primește această cârtică; și el, luând-o, citea și cânta acestea: "Grăbește, Indurate, și sârguiește ca un milostiv spre ajutorul nostru, că poți voind". Și această cântare, o minune, se făcu dimineața lucru aieva. Căci atunci murind Teofil ocrotitorul eresului, Biserica lui Hristos a dobândit iarăși podoaba și buna-cuviință a cinstitelor icoane. Pentru aceasta atunci și cinstitul acesta Iosif fiind slobozit de la închisoarea din Creta, s-a dus la Constantinopol, și dobândind de la oarecine o parte din sfintele moaște ale sfântului apostol Bartolomeu, a făcut el împreună cu cinstitul Grigorie o biserică în numele apostolului. Pentru aceasta, aflându-se în grijă și în gândire multă, a-i împodobi praznicul cu cântări cuvioase și tropare, se ruga cu lacrimi și cu suspinuri, ca să dobândească darul acesta, pe care l-a și dobândit. Căci văzu un om înfricoșător, eu chip apostolesc, care ridică sfânta Evanghelie de pe sfânta masă, și o puse pe pieptul lui, și apoi îl binecuvântă. Aceasta a fost

începătura dumnezeiescului dar. Căci de atunci și mai pe urmă fără de trudă și prea lesne alcătuia sfintitele cântări, și le da celor ce cereau, încât socoteau unii cum că nu le scoate de la sine, ci le învață întâi de la alții, apoi le zice pe de rost, și așa le dă celor ce le poșteau. Dar nu era așa pricina, precum socoteau aceia amăgindu-se, ci era dat din dumnezeiescul dar a le izводи. Drept aceea era de gurile tuturor lăudat, și de toti dorit și iubit, nu numai de cei simpli și de boieri, ci chiar și de împărații cei de atunci. Și a fost osândit la izgonire de Barda cezarul, unchiul împăratului Mihail, pentru că sfântul îl mustrase. Ci iarăși numaidecât chemat din izgonire, își luă pe seama lui paza sfintelor vase ale sfintei biserici a lui Dumnezeu, fiind patriarh minunatul Ignatie. Și nevoindu-se pentru dreapta credință, a fost izgonit la Cherson. Iar după moartea lui Barda a fost eliberat de acolo de Teodora împărăteasa, care a întărit Ortodoxia, și făcând laude multor sfinti, a răposat, și au fost îngropate cinstitele lui moaște la mănăstirea unde și acum se află.

Tot in această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Gheorghe din Maleo.

Sf. Gheorghe a trăit în sec. al IX-lea. Părinții au vrut să-l însoare dar el a refuzat și s-a dus la mănăstirea din Muntele Malea, în Peloponez, adunând în jurul său mulți ucenici. Avea darul vederii celor ce aveau să fie în viitor și și-a proorocit moartea cu trei ani înainte de a se întâmpla. Sf. Gheorghe s-a dus la Domnul în sec. al VI-lea.

În slujba de pomenire Sf. Gheorghe este numit înger pământesc și făcător de minuni.

Tot in această zi, pomenirea sfintei mucenițe Fervuta, a slujnicii ei, și a tovarășelor lor.

Sfânta Muceniță Fervuta laolaltă cu sora și slujnicele ei au răbdat mucenicie pentru Hristos între anii 341 și 343. Sf. Fervuta și sora sa erau surori ale Sf. Simeon Episcopul din Seleucia, care a suferit pentru Hristos în vremea împăratului persan Sapor între anii 341-344.

Atât surorile cât și tovarășele lor au fost aduse la curte pentru a o sluji pe împărăteasă. Sf. Fervuta ieșea în evidență prin frumusețea ei neobișnuită, iar împărăteasa a sfătuit-o să se căsătorească pentru a dobândi o poziție socială mai înaltă. Dar sfânta a refuzat deoarece s-a dăruit fecioriei întru Hristos.

La scurt timp, împărăteasa s-a îmbolnăvit. Vrăjitorii care veniseră să o tămăduiască pe împărăteasă s-au rănit de frumusețea Fervutei. Unul din ei a cerut-o de soție iar sfânta i-a răspuns că este creștină și că este mireasa lui Hristos. Ca să se răzbune, amoretul refuzat l-a mințit pe împărat că boala împărătesei se trage de la otrava pe care i-au dat-o slujnicele. Atunci acestea au fost aduse la judecată din ordinul împăratului.

La proces ele au declarat că sunt nevinovate și că sunt pregătite să accepte moartea pentru Hristos.

Judecătorul șef, vrăjitorul Mauptis, rănit și el de frumusețea Fervutei, a trimis un om în celula prizonierelor ca să-i propună Fervutei și celorlalte libertatea în schimbul acceptului Sfintei Fervuta să-i devină soție. Ceilalți doi judecători i-au făcut în secret aceeași propunere sfintei fecioare, unul după celălalt.

Sf. Fervuta a respins cu hotărâre toate propunerile spunînd că este mireasa lui Hristos și că nu ar accepta niciodată o căsătorie lumească.

Mucenițele au fost găsite vinovate de a fi creștine și de vrăjitorie împotriva împărătesei pe care ar fi otrăvit-o. Au fost condamnate la moarte prin tăierea trupurilor în bucăți. După aceea, ei au așezat trei bucăți într-o parte și trei în alta, spunînd împărătesei să treacă printre ele ca să se vindece de boala ei.

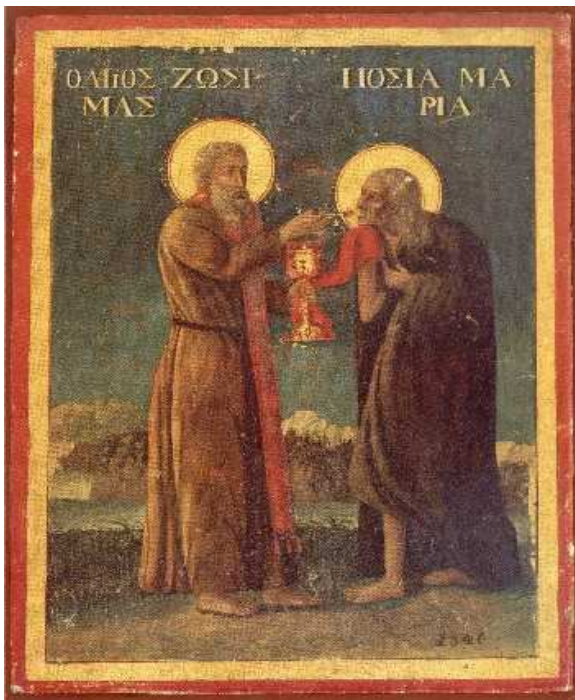
Trupurile sfințelor mucenițe au fost aruncate într-un șanț de unde au fost recuperate în secret de creștini și îngropate.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru Puple.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru Platon egumenul Mănăstirii Studiiilor.

Tot în această zi, pomenirea a trei sfinți precuvioși: Teona, Simeon și Forvin, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru Zosima, care a îngropat pe sfânta Maria Egipteanca.

Sf. Zosima s-a născut la sf. sec. al V-lea, trăind într-o mănăstire pe malul Iordanului. Acesta a întâlnit-o pe Sf. Maria Egipteanca (1 aprilie), a împărtășit-o și după ce s-a dus la Domnul a îngropat-o.

Sf. Zosima s-a săvârșit în anul 560 la vârsta de 100 de ani.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Teona, care a sihăstrit în Mănăstirea Pantocratorului, iar mai în urmă a ajuns episcop al Tesalonicului și care în pace s-a săvârșit.

Sfântul Teona a fost ucenicul Sf. Iacob din Kastoria (1 noiembrie) și a trăit la începutul sec. al XVI-lea. A trăit o vreme în Mănăstirile Pantocrator și Simonopetra din Muntele Athos. El a pus bazele mănăstirii Sf. Anastasia și a fost sfințit Arhiepiscop al Tesalonicului. S-a săvârșit în pace.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

5 Aprilie

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea sfinților mucenici Cludie, Diodor, Victor, Victorin, Papia, Serapion și Nichifor.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Teodul și Agatopod.

Din acești doi sfinți, Teodul era mai tânăr, iar Agatopod mai ajuns de vârstă, și amândoi erau din cetatea Tesalonicului. Pentru credința lui Hristos au stat înaintea stăpânitorului Faustin și neplecându-se a jertfi idolilor, ci credința lui Hristos neclintit păzind-o, au fost aruncați în adâncul mării și așa s-au săvârșit. Însă li s-a arătat lor ceea ce era să fie prin descoperire mai înainte de sfârșit, căci li se părea amândorura că au intrat într-o corabie care sfărâmându-se de întreitile valuri ale furtunii și cei ce împreună înotau pierzându-se, ei singuri scăpând, s-au suit peste un munte, care era înalt până la cer, arătând vedenia pătimirea lor cea mare și suirea lor la cer.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei Maicii noastre Teodora cea din Tesalonic.

Această cuvioasă Teodora, din tânără vârstă iubind pe Hristos, s-a lepădat de lume și ducându-se la chinovie, s-a tuns în schima monahală, și lucrând toate virtuțile, pe toate împreună le-a izbutit. Atâta ascultare și cinste a câștigat de la toate celelalte călugărițe și de la stareță, încât și după moarte a arătat că este vie. Căci viața sa păzind-o curată și neîntinată, a lăsat-o celorlalte surori ale mănăstirii, ca un stâlp însuflețit. După vreme nu puțină de la adormirea ei, stareța mutându-se către Domnul, și aceasta curată și duhovnicească fiind, s-a făcut multă adunare la îngroparea ei. Căci erau și din cei mai aleși, și popor mult adunat, cucernici monahi și bărbați aleși, și s-a făcut slujbă după rânduială.

Deschizându-se mormântul în care de multă vreme zăcea cuvioasa Teodora, ca să fie pus aproape de ea trupul stareței, s-a făcut o minune, pentru cei ce priveau, înspăimântătoare, iar pentru cei ce auzeau, uimitoare, căci locul era potrivit pentru privire. Și toți uitându-se au văzut cum Teodora care de multă vreme zăcea moartă, s-a strâns pe sine, și, ca și cum ar fi fost vie, a dat loc duhovniceștii sale maici, ca și când îi aducea cinstire. Acest lucru străin văzându-l toți cu înspăimântare strigau: Doamne miluiește. Încă de atunci și până acum, multe semne a făcut Dumnezeu prin cuvioasa Teodora.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Teodora și Didim.

Pe vremea împărăției lui Dioclețian și Maximian, ighemon fiind Eustratie în Alexandria, era prigoană asupra creștinilor. Deci atunci fiind prinsă fecioara Teodora a mărturisit pe Hristos înaintea tuturor, și bătând-o au pus-o în închisoare. Și trecând câteva zile, iarăși scoțând-o la cercetare, a fost închisă într-o casă de desfrâu. Și trimițând stăpânitorul la ea tineri desfrânați, aceștia năvăleau asupra ei; iar sfânta se ruga lui Dumnezeu. Din rânduială dumnezeiască s-a aflat acolo un mai-mare preavestit tânăr cu numele Didim, ce era îmbrăcat cu straie ostășești, și dezbrăcându-și hainele sale le-a dat fecioarei de le-a îmbrăcat, împreună și armele sale. După ce le-a îmbrăcat

fecioara, cu sfătuirea lui Didim a ieșit din casa de desfrâu, și așa s-a păzit neprihănită și curată mulțumind lui Dumnezeu. Intrând unul din acei desfrânați în casa de desfrâu și aflând în loc de fecioară pe Didim acolo șezând, a rămas înspăimântat, și cugeta întru sine zicând: "Au doară Hristos poate să prefacă fecioarele în bărbați? Cel ce a intrat a ieșit, iar fecioara unde este? Căci auzind eu, oarecând, că Hristos a prefăcut apa în vin, basm socoteam aceasta, iar acum mai mare minune văd." Acestea cugetând acela, văzând Didim că este cuprins de nedumerire, a mărturisit întâmplarea, că adică el singur a fost lucrătorul acestui lucru și că de voiește să vestească stăpânitorului, adăugând că el așteaptă încă acolo, stând în locul fecioarei, căreia el i-a dat drumul din casa de desfrâu fără temere. Acela a spus, și îndată Didim a fost înfățișat la judecata stăpânitorului, care i-a zis: "Cum ai îndrăznit să faci acest lucru?" Și sfântul i-a răspuns: "Creștin fiind, și bine știind a neguțători, cu o pricină două cununi mi-am dobândit: una adică am răpit pe fecioara din mâinile voastre cele păgânești, curată pe ea păzind-o, și alta, că și eu m-am mărturisit vouă că sunt creștin." Și stăpânitorul a zis: "Pentru cutezarea ta aceasta, poruncesc să ți se taie capul; iar pentru că crezi în Hristos, și nu jertfești zeilor, poruncesc ca trupul tău să fie topit în foc." Și sfântul a zis: "Bine este cuvântat Dumnezeuul meu, Care n-a trecut cu vederea lucrarea mea." Și ducându-se la locul de chinuire după ce a făcut rugăciune, i s-a tăiat capul; și sufletul său s-a înălțat la cer, iar trupul său a fost dat focului. Iar oarecare creștini, adunând cinstitele lui moaște ce au rămas din foc, le-au îngropat cu cinste.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Termu.

Tot în această zi, pomenirea sfințelor femei: Stăpâna și Slujnica.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Pompie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Zinon, care cu smoală fiind uns și în foc băgat și cu sulița fiind pătruns, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Maxim și Terentie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului nou mucenic Gheorghe, care s-a nevoit în noul Efes, în anul 1801, și care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

6 Aprilie

În această lună, în ziua a șasea, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Eutihie, patriarhul Constantinopolului.

Acest între sfinți părintele nostru și marele arhieriu Eutihie, a fost pe vremile împărăției marelui Iustinian, din Frigia, dintr-un sat ce se cheamă Tiacomî. Fiind crescut lângă Isihie preotul, bunicul său, care se învrednicise, pentru dragostea ce avea către Dumnezeu, a face minuni, și fiind botezat de dânsul la biserica din Augustopole, unde slujea bunicul său, era păzitor de sfinte vase. Nevoindu-se la sfințitele cuvinte, și înaintând în adâncul cunoștinței Scripturilor, a fost chemat de cel ce era atunci episcop al Amasiei și tuns citeț în biserica preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ce se află în locul numit Urvichia, apoi a fost hirotonit diacon și preot, și s-a dus la mănăstirea ce era făcută de Meletie și Seleuchie arhieriei Amasiei; acolo a devenit monah, și apoi a ajuns arhimandrit.

Întrunindu-se Sfântul Sinod al cincelea a toată lumea de împăratul Iustinian, s-au adunat de pretutindenea arhierii; iar arhieriu Amasiei, întâmplându-se a fi bolnav, n-a putut îndrăzni a călători, ci a fost trimis fericitul acesta Eutihie, să fie în locul lui plinitor. Acesta mergând la Constantinopol și dând dovada virtuții și înțelepciunii sale, și la întrebările ereticilor și la răspunsuri arătându-se luminat în cele ce-i înfrunța, și dovedind cu Scriptura că se cade a anatematiza pe eretici, a tras pe toți, chiar și pe împăratul spre dragostea lui, atâta cât și Mina presfântul patriarh a zis, din descoperire dumnezeiască, că acesta avea să fie urmaș în locul lui. Și peste puțină vreme mutându-se către Domnul patriarhul Mina, a trimis împăratul de a adus pe sfântul din Amasia, și l-a așezat arhieriu al acelei luminate și mari cetăți, cu votul și cu judecata arhierilor și a tot poporul, și plinirea Bisericii. Iar diavolul, semănătorul zăzaniilor, nesuferind a vedea așezarea și bunăstarea Bisericii lui Hristos, ispitea a o clinti prin dogme putrede, ca și cu niște meșteșuguri, până a îndemnat și pe unii a huli, plecându-i cu chip de bunăcredință, cum că trupul luat de Hristos din sfânta Fecioară mai înainte de patimă era nesticăcios.

Și alăturându-se împăratul Iustinian la acea păgânească dogmă, a pogorât din scaun pe marele Eutihie, și l-a gonit pentru că înfrunța hulele ce se scorniseră. Și mergând la Mănăstirea Amasiei, căci acolo era izgonit, petrecea sihăstrește; și arătând multe lucruri de minuni, și-a luat iarăși scaunul, făcând doisprezece ani la izgonire.

Murind Iustinian, și luând împărăția Iustin și Tiberie, a fost primit sfântul de cei mai de frunte ai Sfatului cu luminată priință, și contenind cu rugăciunea sa stricăciunea și omorul ce se făcea între oameni în Constantinopol, și ținând sfânta Biserică timp de douăzeci și patru de luni după chemarea din izgonire, s-a mutat către Domnul, proorocind mai înainte împăratului Tiberie pentru împărăție. Apoi mergând să-l vadă, i-a spus și de sfârșitul lui, care i s-a și întâmplat, că după moartea sfântului a trăit patru luni, și a lăsat și el trupul. Iar moaștele sfântului Eutihie au fost îngropate în altarul bisericii sfinților apostoli la temelie sfântului altar, unde zac sfintele moaște ale lui Andrei și Timotei și ale lui Luca, apostolii.

Tot în această zi, pomenirea sfinților o sută douăzeci de mucenici din Persida.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei Platonida.

Sfânta Platonida a fost diaconeasă dar s-a retras în deșertul Nisibis (Nisibe) unde a organizat o mănăstire de maici, cu reguli foarte stricte de viață. Maicile mâncau o singură dată pe zi și când nu aveau prăvălă se ocupau cu treburi mănăstirești și diferite ascultări.

Vinerea, când se cinstesc patimile Mântuitorului pe Cruce, nu se mai lucra nimic și călugărițele erau în biserică de dimineața până seara, când între slujbe citeau din Sfânta Scriptură și din interpretările acesteia.

Sf. Platonida a fost pentru toate maicile un exemplu viu de viață monahicească, sfințenie, smerenie și dragoste de aproapele. Ajungând la o vârstă înaintată, sfânta Platonida s-a dus în pace la Domnul în anul 308.

Tot în această zi, pomenirea sfinților doi mucenici cei din Ascalon, care s-au săvârșit, fiind îngropați în pământ până la brâu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Grigore Sinaitul, care a sihăstrit la anul 1310, și care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Grigorie cel ce a sihăstrit în munții Marii Lavre a Atonului la anul 1308, și care în pace s-a săvârșit.

Sfântul Grigorie era din Constantinopol, ducând o viață sfântă în Muntele Athos, în Lavra Sf. Atanasie (5 iulie). Acesta a fost îndrumătorul spiritual al Sf. Grigorie Palama (14 noiembrie).

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

7 Aprilie

În această lună, în ziua a șaptea, pomenirea sfântului mucenic Caliope.

Acest sfânt mucenic a fost pe vremea împăratului Maximian, fiu al Teocliei, învățat în credința lui Hristos, și era din Perga Pamfiliei, crescut lângă maică-sa cu dreapta credință și nevoindu-se cu dumnezeieștile Scripturi. Fiind pornită prigoană asupra creștinilor, întărindu-se pe sine, și luând învățăături și sfătuire de la maicăsa, ca să moară pentru mărturisirea lui Hristos, s-a dus însuși, nechemat, la guvernatorul Maxim în cetatea lui Pompeie, și propovăduind înaintea lui numele lui Hristos, a fost legat cu coatele mâinilor îndărăt și bătut cu plumb, întins pe o roată și ars dedesubt cu foc. Dar arătându-se îngerul Domnului, a oprit roata și focul s-a răcit și s-a arătat îngerul cu groază, pentru cei ce-l priveau. Iar pe sfântul l-au luat și l-au băgat în temniță cu carnea sfărâmată, unde intrând maicăsa, îi ștergea sângele de pe răni. Și, împărțindu-și ea toată averea la săraci, și iertându-și robii și roabele, care erau până la cinci sute și cincizeci cu toții, s-a alăturat fiului ei și cântau împreună. Iar la miezul nopții, s-a făcut lumină în temniță, și a venit glas de sus, care fericea îndrăznirea și mărturisirea mucenicului, care mai vârtos se înălța spre lupte. Deci rămânând întru acestea neclintit, a fost osândit să fie răstignit; și a devenit părtaș la patimile Stăpânului, nu numai cu chipul morții, ci și cu vremea în care se întâmplau acestea, fiindcă era în sfânta Joia cea mare, înaintea Învierii lui Hristos, Dumnezeuului nostru. Răstignindu-l cu capul în jos, că și maicăsa poftise aceasta, dând încă și cinci galbeni de aur chinuitorilor pentru aceasta; a doua zi, în Vinerea cea mare, la trei ceasuri, și-a dat sufletul lui Dumnezeu. Iar după ce l-au pogorât de pe cruce, a căzut maicăsa peste dânsul și, leșinând, și-a dat și ea sufletul, și a fost îngropată cu sfântul mucenic și fiul ei la un loc.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Gheorghe, episcopul Mitilenei.

Acest sfânt, din mică vârstă iubind pe Hristos, s-a călugărit. Și plinind tot felul de virtute, a câștigat mai mult decât alții smerenie. Și fiind foarte milostiv, a fost înălțat în scaunul Mitilenei. Întru care binestrălucind și biruind cu multa înțelepciune pe luptătorii împotriva icoanelor, și făcându-i a-și cunoaște rătăcirea, și măcar că se afla în trup, dar pentru covârșitoarea sa cumpătare cu îngerii se aduna, s-a mutat din viața aceasta. Și dăruind izvor de minuni din dumnezeieștile sale moaște, este vrednic a fi iubit de toți.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Rufin diaconul.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Achilina cea nouă, care cu mâinile înapoi legate și cu pântecul puse pe foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților două sute de mucenici cei din Sinope, care s-au săvârșit prin sabie.

***Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne
mântuiește pe noi. Amin.***

8 Aprilie

În această lună, în ziua a opta, pomenirea sfinților apostoli din cei șaptezeci: Irodion, Agav, Ruf, Flegon, Asincrit și Ermis.

Dintre acești sfinți apostoli, Irodion, de care pomeneste marele apostol Pavel, a slujit tuturor sfinților apostoli. După acestea a fost hirotonit de dânsii preot, apoi episcop al cetății Neon Patron, și învățând pe mulți păgâni și întorcându-i la credința lui Hristos, fiind zavistuit de iudei, a pățimit multe. Că mergând la dânsul închinătorii la idoli, întâi l-au bătut foarte rău, și i-au zdrobit gura cu pietre, apoi zdrobindu-i capul cu lemne, pe urmă l-au junghiat cu cuțitul.

Iar Agav, care a luat brâul sfântului Pavel, și și-a legat mâinile și picioarele, atunci așa a proorocit, zicând: acestea zice Duhul cel Sfânt: "Pe omul al cărui brâu este acesta, așa îl vor lega în Ierusalim iudeii, și-l vor bate cu răni, ceea ce s-a și întâmplat, că nu numai l-au legat, ci au ispitit a-l și omorî. Și după aceea acest Agav a propovăduit în partea lumii ce i-a venit.

Iar Ruf, de care pomeneste și apostolul în Epistola către Romani, a fost făcut episcop cetății Tebei, care este în Grecia.

Asemenea Flegon și ceilalți propovăduiau pretutindena în lume Evanghelia și întorceau pe necredincioși la credința cea adevărată. Aceștia dar fiind pedepsiți în multe feluri, toți într-o zi omorâți de iudei și de păgâni, întru Domnul s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Celestin papă al Romei.

Acest sfânt era pe vremea lui Teodosie cel Tânăr în Biserica Romei celei vechi, bine sporind cu viața și cu cuvântul. Prin care s-a învrednicit și de scaunul arhieresc, mutându-se din viață papa Zosima. Deci acest Celestin, zicând și făcând toate pentru Tradițiile apostolești și părintești, a caterisit pe răucredinciosul Nestorie, muștrându-l prin epistolă și lepădând hulele lui cele urâte împotriva lui Dumnezeu și făcându-se împreună-lucrător cu fericitul Chiril, la caterisirea aceluia, și multe alte isprăvi lucrând vrednice de cuvânt și de pomenire, s-a ridicat cu pace din cele de aici, și s-a mutat la viața cea neîmbătrânitoare și fericită.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Pavsilip, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noul mucenic Ioan Corăbierul, care a suferit mucenicia în insula Cos la anul 1669, și care prin foc s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

9 Aprilie

În această lună, în ziua a noua, pomenirea sfântului mucenic Eupsihie cel din Cezareea.

Acest sfânt a fost din Capadochia, și având viață curată fără prihană, și-a luat femeie după lege. Înfierbântându-se de dumnezeiască râvnă și luând cu dânsul pe mai mulți creștini, a sfărâmat din temelie capiștea, ce se cheamă a norocului, la care cu totul se dăduse Iulian Apostatul, aducând în toate zilele jertfe. Și dacă s-a vădit lucrul, fără de zăbavă a poruncit a izgoni pe toți creștinii și a fi dați la multe feluri de chinuri, iar mucenicului Eupsihie, întrucât era vinovat de o faptă ca aceasta, să i se taie capul; și așa s-a luat sfârșitul vieții sale.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Vadim Arhimandritul și a celor șapte ucenici ai lui.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici cei ce s-au săvârșit în robie în Persida.

Sapor împăratul persienesc, pe la al cincizeci și treilea an al împărăției sale, venind asupra pământului romanilor, a stăpânit cetatea numită Vizada. Omorând pe ostașii de acolo și pe cei ce puteau purta arme, pe cealaltă nerăzboinică gloată, împreună cu bătrânii, copiii și femeile, pe episcopul Iliodor, și pe Disa și pe Maniav prezbiterii, și pe toți cei ai clerului i-a lăsat în pace. Când fu aproape de sfârșit, episcopul Iliodor a hirotonisit în locul său, pe prezbiterul Disa. Și înălțându-se de către cei bisericești obișnuita doxologie, mai marele vrăjitor Adelfor, a înștiințat pe Sapor, că creștinii lăsați în pace de el, înaintând pe Disa, hulesc asupra împăratului și asupra credinței lui. Atunci din porunca împăratului au fost aduși trei sute de bărbați și, neplecându-se a aduce cinste soarelui și focului, li s-au tăiat capetele. Din care douăzeci și cinci de iubitori de viață, spre pierzarea lor, s-au alipit de împăratul și au alergat la el, plecându-se lui. Însă unul cu numele Avdiisus, neprimind rană de moarte, nu a murit împreună cu ceilalți. Care în urmă bărbătește propovăduind cuvântul lui Dumnezeu, oarecare păgân năvălind asupra-i, l-a omorât cu sabia, și a primit tăierea cu plăcere. Căci se necăjea și suspina, rămânând singur cu cei împreună mucenici.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Avdiisus, care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

10 Aprilie

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea sfinților mucenici Terentie, African, Maxim, Pompie și alți treizeci și șase, care erau însoțitorii fericitului Zenon, ai lui Alexandru și ai lui Teodor.

Acești sfinți mucenici au fost din Africa în anii împăratului Deciu și a guvernatorului Fortunian. Și ieșind porunca să se lepede toți de credința lui Hristos, iar cei care se vor ține de ea, și n-ar vrea să se plece împăratului, să fie chinuți în tot chipul. Văzând acești patruzeci că mulți alunecau și mergeau la rătăcire, se vorbiră între ei și se uniră a sta împotriva bărbătește, și să se îmbărbăteze bine cu vitejia sufletului și a trupului pentru mărturisirea lui Hristos, aducând aminte unul altuia cuvintele lui Hristos, care îndemneau pe credincioși spre mărturisire. Și stând ei de față înaintea guvernatorului Fortunian propovăduiră puterea lui Hristos și neputința chipurilor celor fără de simțire, ce se cinsteau de păgâni, iar guvernatorul a poruncit să fie băgați în temniță. Și trimițând ca să aducă pe însoțitorii fericitului Zenon și ai lui Alexandru și Teodor, care și mai înainte veniseră la cercetare, și îndemneau ca să se despartă de credința lui Hristos și să se închine la idoli. Însă ei stând împotriva și arătând statornicia credinței din cuvintele lor, au fost supuși la felurite și nenumărate chinuri, în mai multe rânduri. Dar ei în aceste chinuri s-au îndulcit de ajutorul cel de la Dumnezeu, căci au căzut legăturile de pe dânșii prin arătare de îngeri, și îndulcindu-se și de hrană, iarăși au stat de față înaintea guvernatorului, cu suflet viteaz; și chinuindu-i cu strujirea, i-au dat la fiare să-i mănânce, însă nici una nu s-a atins de ei. Pierzând guvernatorul nădejdea cea pentru dânșii, a poruncit de le-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea sfintei proorocițe Oida.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Iacov preotul și Aza diaconul.

Acești sfinți au fost pe vremile lui Sapor împăratul persienesc; Iacov era din satul numit Farnata, iar Aza din satul ce se numia Vitnora. Fiind prinși și înfățișați la Ahoshargan întâiul vrăjitor, și în priveriște mărturisind pe Hristos, le-au turnat pe nări muștar cu oțet; apoi au fost bătuți, și fiind spânzurați sus, goi și fără de acoperământ, înghețau de răceala nopții. Apoi mai în urmă fiind pogorâți, și neplecându-se a jertfi soarelui și focului, din porunca stăpânitorului li s-au tăiat capetele; și așa purtătorii de cununi s-au suit în ceruri.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noul mucenic Dima, care a suferit mucenicia în Smirna, la anul 1363 și care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

11 Aprilie

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Antipa, episcopul Pergamului.

Acest sfânt a fost în zilele împăratului Domițian, într-o vreme cu sfinții apostoli, de care a și fost hirotonit episcop al Bisericii Pergamului Asiei, când

Cuvântătorul de Dumnezeu și Evanghelist Ioan era izgonit la Patmos, precum scrie și în epistola sa, numindu-l pe acesta preot credincios și mucenic. Deci sfântul Antipa, fiind foarte bătrân, păstora și ocârmuia turma lui Hristos cu toată pioasa petrecere; pentru aceea a și fost prins de închinătorii la idoli. Stând înaintea guvernatorului, se silea acesta să-l plece cu cuvinte, ca să se lepede de Hristos, zicând că lucrurile cele mai vechi sunt mai cinstite; iar cele noi și de curând ivite sunt mai necinstitute, și cum că legea păgânilor este veche, iar credința creștinilor s-a început în urmă, și de puțini oameni este primită. La care sfântul a răspuns împotriva, aducând ca exemplu istoria lui Cain, care are atât de mare vechime și totuși nu se cuvine a fi urmată de către credincioși. Din aceste

cuvinte pornindu-se guvernatorul cu mânie, a poruncit să bage pe mucenic la acea măiestrie de aramă, ce era făcută în chip de bou, în care rugându-se sfântul mult la Dumnezeu, și lăudând puterea Lui cea mare, și mulțumind pentru că s-a învrednicit a pătimi pentru El, și rugându-se pentru cei ce-i vor face pomenirea, ca să fie feriți nepătimitori de chinuri și de alte boli, se ruga și pentru iertarea păcatelor și pentru milă la viitoarea judecată. Și dobândindu-și cererea, s-a mutat către Domnul. Și a fost îngropat în biserica din Pergam.

Și se face amintirea lui în preacinstita biserică a sfântului și întru tot lăudatului apostol Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei Trifinei celei din Cizic.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Farmutie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului ierarh Calinic de la Cernica.

Acest fericit părinte Calinic s-a născut în orașul București, în ziua de 7 octombrie 1787, din părinți români temători de Dumnezeu și a primit la Sfântul Botez numele de Constantin.

Când avea vârsta de 20 de ani, tânărul Constantin din îndemn lăuntric și-a îndreptat pașii către Mănăstirea Cernica, din apropiere, unde a fost primit cu dragoste părintească de starețul Timotei. După un an de ascultare duhovnicească și de curate osteneli, a fost tuns în călugărie, schimbându-și numele în Calinic. Peste o lună apoi s-a învrednicit a fi hirotonit ierodiacon.

În Mănăstirea Cernica a viețuit sfântul Calinic 43 de ani, nevoindu-se zi și noapte, în post și rugăciune, în muncă și smerenie, în răbdare și dragoste. Drept

aceea, după cinci ani de slujire în treapta diaconiei, a primit și sfințitorul dar al preoției, iar după alți cinci ani, cu glas de obște a fost ales de sobor stareț al chinoviei de la Cernica, pe care a cârmuit-o cu multă iscusință timp de 31 de ani, săvârșind multe fapte încununată de laudă.

În anul 1850, preacuviosul Calinic a fost ales și sfințit episcop al Râmnicului, unde a săvârșit mari fapte și a împlinit multe din lipsurile acestei eparhii. Cu nespusă râvnă și osteneală a zidit din temelie biserica Episcopiei,

împodobind-o cu zugrăveală și odoare scumpe și a dat viață nouă tiparniței bisericești, scoțând la lumină multe cărți de slujbă și de zidire sufletească. Dorul de viață schimnicească l-a îndemnat atunci să zidească o biserică la Schitul Frăsinei, cu toate chiliile dimprejur, pentru adăpostirea părinților dornici să petreacă viața sihăstrească după pravila călugărilor din Muntele Atonului, statornicită aici de acest fericit ctitor. Sfântul Calinic a păstorit în scaunul de la Râmnic vreme de peste 16 ani, după care, simțindu-se slăbit de bătrânețe și bolnav fiind, a venit iarăși la Mănăstirea Cernica, unde a mai trăit aproape un an, mutându-se către Domnul în ziua de 11 aprilie 1868. A fost îngropat, după a sa dorință, în

tinda bisericii sfântul Gheorghe.

Cât timp a viețuit pe pământ, sfântul Calinic a dus o viață aleasă și plăcută lui Dumnezeu. Călugăr fiind, s-a supus întru totul rânduielilor vieții mănăstirești, trăind în sărăcie și în aspră înfrânare. Cei ce l-au cunoscut spun că avea trup firav și era senin la față. Umbla cu capul mereu plecat, vorbea domol și liniștit, iar la fire era nespus de bun, milos și darnic față de toți. Acest fel de viață a făcut din el un vas ales al Domnului, împodobit fiind și cu darul facerii de minuni, precum se arată în viața sa, tămăduind bolnavi, cunoscând gândurile ascunse ale oamenilor, sfârșitul lor și chiar pe al său. Apoi a fost mângâiere pentru săraci și văduve, căci tot ceea ce a agonisit a împărțit cu milostivire întru faceri de bine. Încă și azi mult ajutor și mare folos sufletesc dobândesc toți cei ce cu credință năzuiesc către acest smerit ales al Domnului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

12 Aprilie

Întru această lună, în douăsprezece zile, facem pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Sava, cel numit Gotul.

Acest sfânt parinte al nostru a pătit pentru Hristos la anul 372, în vremea prigoanei lui Atanaric, de la dregătorul Atarid, săvârșindu-se prin înecare în râul Buzău. Despre aceasta a scris Marele Vasile, arhiepiscopul Cezareei Capadociei, cerând moaștele sale de la Biserica din Goția.

Tot întru această zi, facem pomenirea Sfântului Vasile, episcopul cetății Pariei din Asia cea Mică, cel care s-a săvârșit la anul 775, mărturisind pentru sfintele icoane.

Tot întru această zi, pomenirea cuvioasei Antusa (Antuza), fiica împăratului Constantin Copronim.

Aceasta precuvioasa maica s-a nevoit în mănăstirea numită a "Bunei înțelegeri", în care cu pace s-a săvârșit în anul 811.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Dima și Protion.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioșilor Mucenici Mina, David și Ioan, care au pătit în Palestina în anul 636.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Acachie cel Nou, care a sihăstrit în Schitul Cavsocalivia din Sfântul Munte Athos și care cu pace s-a săvârșit la anul 1730.

Tot în această zi pomenim aducerea de la Zila la Constantinopol a Cinstului brâu al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, în anul 942.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Isaac Sirul (Sirianul) care s-a nevoit în Spoletania Italiei în veacul al șaselea.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ierarh Zenon Mărturisitorul, episcopul Veronei, care cu pace s-a săvârșit la anul 371.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

13 Aprilie

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea sfântului mucenic Artemon.

Sf. Mucenic Artemon s-a născut din părinți creștini, în Laodiceea, Siria, în prima jumătate a secolului al III-lea. Încă de mic s-a pus în slujba bisericii, fiind cititor timp de 16 ani.

Pentru râvna sa Episcopul Sisinius l-a hirotonit diacon. Sf. Artemon și-a îndeplinit și această datorie cu fervoare și conștiinciozitate timp de 28 de ani după care a fost făcut preot. Ca preot Sf. Artemon a slujit Biserica creștină 33 de ani, ducând numele creștinismului printre păgâni. Când împăratul Dioclețian (284-305) a început persecuția îngrozitoare împotriva creștinilor, Sf. Artemon era deja bătrân. Împăratul a scos un edict prin care îi obliga pe creștini să jertfească la idoli.

Sf. Sisinius, știind de amenințarea sosirii comandoului militar Patricius în Laodiceea, au mers împreună cu Preotul Artemon și alți creștini la templul zeiței Artemis, unde au zdrobit și au dat foc idolilor, făcându-i una cu pământul.

După aceea, Sf. Sisinius și Sf. Artemon au adunat creștinii în biserică, încurajându-i să nu se lepede de credința lor și să nu se teamă de chinuri.

Când a ajuns în Laodiceea, Patricius a sărbătorit festivalul de 5 zile închinat unor zei păgâni, după care s-a îndreptat spre templul lui Artemis ca să aducă ofrande zeilor. Aflând cine a distrus templul, a mers cu un detașament de soldați la biserică unde creștinii se aflau la rugăciune.

Cînd s-a apropiat de biserică a simțit dintr-o dată un fior, după care a făcut febră încât abia mai sufla. Soldații l-au dus acasă și l-au pus în pat. El a spus că l-au blestemat creștinii și că Dumnezeu lor îl chinuie. Deși s-a rugat la idoli săi, aceștia nu l-au făcut bine. Atunci a trimis după Sf. Sisinius și i-a cerut ajutorul promițînd să-i ridice statuie din aur în mijlocul orașului dacă îl ajută. Sfântul i-a răspuns: "Păstrează-ți aurul, dar dacă vei crede în Dumnezeu, El te va tămădui."

Temîndu-se că va muri, Patricius a declarat că crede în Dumnezeu și s-a vindecat. Dar această minune nu a putut vindeca sufletul înrăit al păgânului. Chiar dacă nu s-a atins de Sf. Sisinius, el nu a renunțat la edictul imperial împotriva altor creștini din orașul Cezareea. Pe drum s-a întîlnit și cu Sf. Artemon, care era urmat de șase măgari sălbatici și două căprioare.

Când Patricius l-a întrebat cum putea controla acele animale sălbatice, sfântul i-a răspuns că o face prin cuvîntul lui Dumnezeu. Păgânii i-au descoperit lui Patricius că și Sf. Artemon a participat la distrugerea templului lui Artemis și a dat ordin să fie arestat și dus în Cezareea. Sf. Artemon a plecat cu soldații fără frică dar a trimis animalele la Sf. Sisinius. Văzînd animalele, Sf. Sisinius s-a întrebat de ce au venit acele animale la el, iar o cerboaică, primind grai prin har dumnezeiesc i-a răspuns că slujitorul lui Dumnezeu Artemon a fost prins de necredinciosul Patricius și că îl duce în

lanțuri în Cezareea. El ne-a poruncit să venim aici și să îți spunem ce s-a întâmplat." Să nu te minunezi că Domnul, Care a dat glas asinului lui Valaam (Num. 22:28), a făcut să grăiască și cerboaca." Episcopul l-a trimis pe diaconul Phileas la Cezareea ca să verifice această informație.

În Cezareea Patricius l-a pus la judecată pe Sf. Artemon, obligându-l să se închine în templul lui Asclepius. În templul acela al păgânilor trăiau multe vipere veninoase. Preotul păgân nu a deschis niciodată ușile și nici nu a pus cele pentru jertfă în fața idolului. Dar Sf. Artemon, chemând numele lui Dumnezeu, a deschis ușile și a dat drumul șerpilor. Păgânii au dat să fugă dar sfântul i-a oprit și a ucis șerpii dintr-o suflare. Unul din preoții păgâni, Vitalius, a crezut în Dumnezeu și l-a rugat pe Artemon să-l boteze.

Patricius a crezut că Sf. Artemon a ucis șerpii cu vrăjitorie, aducându-l iar la judecată și la chinuri trupești. Între timp, cerboaca a ajuns în Cezareea și s-a lăsat la picioarele mucenicului, lingându-i rănilor. Din voia lui Dumnezeu aceasta a glăsuț din nou, vorbind împotriva păgânilor fără credință. Cerboaca i-a spus lui Patricius că va fi luat de două păsări de pradă și va fi aruncat într-un cazan cu smoală fierbinte. Enervat la culme, el a dat ordin soldaților să tragă cu arcul în animal dar acesta a scăpat. De frică să nu vină tot mai mulți spre credința Sf. Artemon pentru minunile pe care le-a făcut, Patricius a dat ordin să fie executat.

Ei au umplut un cazan uriaș cu smoală fiartă vrînd să-l arunce pe sfânt în el. Patricius a mers călare până la gura cazanului ca să vadă dacă într-adevăr cazanul fierbea. Atunci doi îngerii în formă de vultur l-au ridicat pe păgân și l-au aruncat în smoala fiartă, astfel că nu a mai rămas nici urmă de os din el.

La văzul minunii, toți au fugit în afară de Sf. Artemon care l-a binecuvântat și slăvit pe Dumnezeu. Când sfântul a terminat rugăciunea, din pământ a izvorât un firicel de apă. Sf. Artemon a botezat pe preotul păgân Vitalius și pe mulți alți păgâni care au ajuns să creadă în Hristos. În dimineața următoare, Sf. Artemon i-a împărtășit pe noii botezați cu Sfintele Taine.

Mulți din cei botezați au fost hirotoniți diaconi și preoți iar Vitalius a devenit Episcopul Palestinei. Sf. Mucenic Artemon, călăuzit de pronia cerească a propovăduit Evanghelia în Asia Mică. Apoi un înger l-a dus într-un loc care i s-a descoperit și unde a convertit pe mulți la Creștinism. Acolo și-a aflat sfârșitul, pentru că păgânii l-au prins și i-au tăiat capul (+ 303).

Sf. Artemon este prăznuit în 24 martie după calendarul grecesc.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Dimitrie Peloponisiu care s-a nevoit la anul 1803.

Tot în această zi, pomenirea sfinților muceniri Maxim, Cvintilian și Dada.

În zilele împăraților Maximilian și Dioclețian, fiind prinși sfinții aceștia în satul Oxivia, au fost duși la Tavrachie și Gaiu. Și guvernatorii stând la cercetare, sfinții mărturisind pe Hristos, au fost băgați la închisoare; iar când dormeau ei a venit diavolul semuindu-le lor cele dimpotrivă; și după ce s-au sculat ei au stat la rugăciune, întărindu-se unul pe altul, și venind îngerul Domnului i-a făcut pe ei îndrăzneți. Iar după ce s-a făcut ziuă, sculându-se ei și foarte silniciți fiind de rău-credincioși, nu s-au lepădat de Hristos, ei în chip limpede

și cu îndrăzneală mărturisindu-L Dumnezeu adevărat și Făcător al totului, au fost bătuți cumplit și puși la închisoare; apoi mai în urmă, împreună cu ceilalți fiind cercetați li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Elefterie Persul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Teodosie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Zoil.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

14 Aprilie

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Martin Mărturisitorul, papă al Romei.

Acest sfânt a trăit pe vremea împărăției lui Constantin, cel poreclit Pogonat, adică bărbosul, care Constantin a fost ucis în baia Dafnei în Sicilia, lovit în cap cu un vas. De aceea pentru dreapta lui credință, trimițând împăratul a adus de la Roma în capitală cu sila pe fericitul acesta, care a pătimit multe necazuri la mergerea și la întoarcerea sa. Și fiind împăratul tot una și la un gând cu eresul monoteliților, și punându-l în legături, ca și cum ar fi fost făcător de rele, l-au pus la închisoare; după aceea l-au trimis în surghiun la orașul Cherson, unde săvârșindu-și rămășița vieții ca un luptător, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirca sfinților mărturisitori episcopi de Apus: Serghie, Pir și Teodor, care au fost împreună cu sfântul Martin.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Ardalion comediantul.

Acest sfânt a fost pe vremea împăratului Maximian, aflându-se prin teatre și făcând schimele unuia și altuia, și fățărnicindu-se, arăta patimile și întâmplările celorlalți. Fiindcă odată a socotit să se fățărnicească, arătând împotrivirea creștinilor către tirani în vremea muceniei, pentru aceasta s-a spânzurat singur, și se zgâria; ca și cum nu voia să aducă jertfă zeilor. Poporul văzând acestea plesnea cu mâinile și lăuda prefacerea lui cea iscusită și vitează. Atunci Ardalion a strigat cu glas mare către popor ca să tacă, și așa s-a mărturisit pe sine că este adevărat creștin. Guvernatorul iarăși l-a sfătuit să-și prefacă socotința, dar el nevrând, și rămânând în credința lui Hristos, a fost aruncat într-un cuptor ce era ars cu foc, și așa săvârșindu-se a primit cununa muceniei.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Tomaida.

Această sfântă Tomaida s-a născut în Alexandria, și bine fiind crescută și învățată de părinții săi, a fost însoțită cu bărbat și era în casa bărbatului său, cu multă credință, și petrecea cu întreagă înțelepciune și cinste. Și viețuia împreună eu ei și trupescul părinte al tânărului, care luase luiși noră pe Tomaida. Într-una din zile, neaflându-se acasă fiul său, pierzătorul de suflete diavol, a băgat în bătrânul cuget de ocară împotriva nurorii sale, și cugeta să se împreuneze cu tânăra, în toate chipurile uneltind spre împlinirea scopului său. Însă fericita Tomaida, mult sfătuind și rugând pe bătrânul, nimic nu isprăvea; căci întunecat cu mintea de diavol, luând sabia fiului său, și lovind pe tânăra foarte tare a tăiat-o în două; și ea și-a dat sufletul Domnului, și s-a făcut muceniță pentru întreaga ei castitate; iar bătrânul, îndată pierzându-și vederile, umbla prin casă orb. Și mergând oarecare spre aflarea fiului său, au aflat pe tânăra zăcând moartă pe pământ și bătrânul se purta orb încoace și încolo, rătăcind, prin casă; acesta întrebat ce este aceasta ce se vede, a descoperit adevărul și muștrându-se pe sine, că cu mâna sa a făcut ucidere, adăugând încă și rugându-se ca să fie dus de ei la guvernator și să-și

primească osânda. Aceștia plecându-se l-au dus la guvernator și cunoscându-se adevărul, din porunca lui s-a tăiat capul bătrânului. Înștiințat fiind de acestea avă Daniil de la Sketis s-a coborât la Alexandria, și luând moaștele sfintei, le-a dus la Sketis, și le-a așezat în cimitirul său, pentru că sfânta s-a nevoit prin sânge și s-a săvârșit pentru curăție. Și un oarecare din Sketis, fiind stăpânit de pofta desfrâului, s-a dus la mormântul fericitei, și luând untdelemn din candela ei și ungându-se, luând încă și binecuvântarea ei, când s-a arătat lui în vis, deșteptându-se s-a izbăvit de patimă. De atunci și până astăzi frații din Sketis au mare ajutor pe fericita Tomaida în luptele împotriva trupului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

15 Aprilie

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea sfinților apostoli, din cei șaptezeci, Aristarh, Pud și Trofim.

Aceștia au fost din cei șaptezeci de ucenici și urmau marelui apostol Pavel, propovăduind și răupățimind împreună cu dascălul lor toate prigoanele lui; iar după moartea lui li s-au tăiat și acestora capetele de Neron. Acestea le-a lăsat scrise în limba latinească fericitul Dorotei, mergând la Roma.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Crescent cel din Mira Lichiei.

Acest sfânt a fost din Mira Lichiei, de neam strălucit, înaintat în vârstă. Văzând că păgânătatea se semețește, și legea idolilor se înalță, și are pe mulți supuși sub robia rătăcirii, de se închinau la cel fără de suflet, el intrând în mijlocul lor, și îndemna să părăsească deșertăciunea și să se întoarcă spre Dumnezeu, cel cinstit de creștini ca un făcător al tuturor și a toată suflarea și de viață dătător. Iar guvernatorul numindu-l pe sfânt bicisnic și nenorocit, că însuși de bunăvoia lui și-a ales a ajunge la torturi, sfântul zise că mai mare fericire și cinste este a pătimi cineva pentru Hristos. Și întrebându-l de soartă, de patrie și de nume, el pentru toate zicea că este creștin. Și nevrând nici de formă să dea cinstire idolilor, cum îl sfătuia guvernatorul la toate, ci mărturisirea și zicea că nu poate trupul să facă alta decât ceea ce vrea sufletul, de care trupul este ocârmuit. De aceea a fost supus la chinuri în timpul cărora și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfințitelor mucenițe Vasilisa și Anastasia.

Aceste sfinte erau din marea cetate Roma, de bun neam și bogate, ucenițe fiind ale sfinților apostoli Petru și Pavel. După sfârșitul cărora, adunând noaptea sfintele lor moaște, și îngropându-le, au fost pârâte la Neron împăratul, care le-a pus întâi la închisoare. Apoi fiind scoase, și spunând ele că rămân întru mărturisirea lui Hristos, au fost spânzurate, și li s-au tăiat sânii și mâinile și picioarele și limbile și la sfârșit li s-au tăiat și capetele de sabie.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Leonid episcopul Atenei.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Teodor preotul și Pavsolipic.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

16 Aprilie

În această lună, în ziua a șaisprezecea pomenirea sfințelor mucenițe fecioare Irina, Agapi și Hionia.

Irina, Agapi și Hionia erau trei surori, provenind dintr-o familie bogată și influentă din Tesalonic. Pe vremea în care s-a tăiat capul mucenicului Hrisogon de către Dioclețian pentru mărturisirea în Hristos, aproape de iezerul unde locuiau aceste trei surori: Agapi, Irina și Hionia cu un oarecare Zoil, rob al lui Dumnezeu, arătat-u-s-a Hrisogon lui Zoil în vis, zicându-i că sfânta Anastasia va să ia parte la luptă cu acele trei surori, și cu dânsul să-și săvârșească nevoița muceniei. Dacă a aflat acestea, a urmat sfânta după Zoil, și a intrat la sfinte, și le-a sărutat; și le slujea apoi. Aflând aceasta Dioclețian a trimis de le-a adus și le-a dat pe seama domnului țării de le-a chinuit și iarăși au fost date pe seama altui domn, anume Sisinic, care pe Agapi și pe Hionia le-a ars în foc, iar sfintei Irina, unul din slujitori întinzându-și arcul și săgetând-o, i-a adus sfârșitul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Felix episcopul, Ianuarie preotul, Furtunat și Septemiu.

În al optulea an al împărăției lui Dioclețian și Maximian, a ieșit poruncă pe la toate locurile ca să se ardă toate cărțile creștinilor. De aceea a fost trimis în cetatea Tibiuca un oarecare Marian, bărbat prea spurcat, care a adus înaintea sa pe Felix episcopul, pe Ianuarie preotul, pe Furtunat și pe Septemiu, și citindu-le porunca împărătească, cerea numaidecât cărțile ce erau la ei. Iar preasfântul episcop a zis către ei: "Scris este guvernatorule: nu dați cele sfinte câinilor, nici aruncați mărgăritarele înaintea porcilor. În zadar te nevoiești, deși ai cu tine poruncile împărătești." Guvernatorul a zis: "Lasă vorbele nebunești, și fă voia împăratului, căci altfel te voi trimite legat la proconsul." Și sfântul i-a zis: "Precum mă aflu către tine, asemenea și către toți, și către însuși împăratul tău mă voi afla." Atunci închizându-l în temniță, fără de nici o îngrijire l-a lăsat trei zile, apoi scoțându-l, l-a mai cercetat; și legându-l pe el și pe cei împreună cu el, i-a trimis la proconsul. Acela iarăși cercetându-i, i-a pus la închisoare. Și după șase zile scoțându-i, i-a trimis legați la prefectul pretorilor, care, după ce i-a primit și i-a îngrozit foarte mult, i-a aruncat într-o cumplită temniță cu multă pază și după paisprezece zile, scoțându-i de acolo, și încă cercetându-i, i-a băgat pe ei într-o corabie la un loc cu cai, legați de picioarele cailor; iar sfinții tăvălindu-se printre picioarele cailor fără să guste hrană sau apă patru zile, mulțumeau lui Dumnezeu. Și ajungând la limanul unei cetăți, au fost cercetați pe ascuns de câtre creștini. Și de acolo mergând la cetatea numită Tavromeni, și plutind încă pe la Licaonia, au venit la cetatea Eluron. Atunci ticălosul prefect, dezlegând pe sfinți din legături, cu glas lin le făcea întrebările; iar sfinții grăind dimpotrivă, că nici cărțile nu le dau, nici idolilor nu jertfesc, a poruncit el ca ei să fie tăiați de sabie; și aflând ei hotărârea, au făcut rugăciune și, tăindu-li-se capetele, au primit cununile din mâna Domnului.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Leonid, Harisa, Nichi, Galini, Calida, Nunehia, Vasilisa și Teodora.

Acești sfinți mucenici erau din Grecia. Leonid a fost prins în Trizina, începător fiind duhovniceștei cete în zilele de prăznuire a sfintei Învieri a lui Hristos, și a fost adus la Corint. Iar Harisa, Nunehia și maica Nunehiei, Vasilisa, Nichi, Galini, Calida și Teodora, fiind și acestea din Grecia, adusu-s-au și ele la Corint, către guvernator. Acesta aflând că sfântul Leonid avea neclintită credința în Hristos, a poruncit să-l spânzure și să-l strujească fără milă, și apoi să fie aruncat în adâncul mării cu cei ce erau împreună cu el. Atunci se zice că fericita Harisa cânta strigând, ca oarecând Mariam, când s-au înecat în mare egiptenii: "O milă am alergat, Doamne, și oaste m-a gonit, Doamne, și nu m-am lepădat de Tine. Doamne, mântuiește sufletul meu." Iar ceilalți care împreună ascultau și cântau, au ajuns până la mare; și intrând în corabie, îndelungând cântarea, au înotat până la treizeci de stadii; apoi fiind legați cu pietre, i-au scos afară și i-au aruncat în mare; și a fost mucenicia lor cu o zi înainte de Paști.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Irina.

Această sfântă era de loc din Grecia. În timpul Paștilor, când și sfântul Leonid a mărturisit cu cei împreună cu el în aceeași casă de rugăciune slăvind pe Dumnezeu, era acolo și sfânta Irina împreună cu creștinii din acea vreme. Pârâtă fiind, guvernatorul a pus-o la închisoare, din care scoțând-o, i-a tăiat limba, i-a scos dinții, și i s-a tăiat și capul.

Tot în această zi, sfântul mucenic Mihail Vurliotul, care a suferit mucenicia în Smirna, la anul 1772, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

17 Aprilie

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea sfântului sfințit mucenic Simeon, episcopul Persidei, cu însoțitorii săi Avdela preotul, Gotazat, Fusic și alții o sută cincizeci.

Ctesifon și Salic care domneau în cetățile Persidei, pe când împărăția în țara Persidei Sapor, au scris împăratului că arhiepiscopul creștinilor Simeon și alți mulți nu vor să se supună împărăției și să dea dajdie, ci își aleg mai degrabă a muri pentru Hristos, decât să slujească cu ponos și cu necinste. Mâniindu-se pentru acestea împăratul, a poruncit să fie adus sfântul Simeon legat cu două lanțuri, și trimis la temniță. Acolo sfântul a întors la credința în Hristos pe prepozitul Gotazat, care fusese mai înainte creștin, dar pentru cinstea ce avea la împăratul și de frică se închinase soarelui după legea perșilor; pe care prinzându-l, i-a tăiat capul, în locul binelui ce-i făcuse acesta, căci el crescuse pe împăratul, de când fusese înțărcat de la sân. Auzind de dânsul, în temniță, sfântul Simeon se bucura și se ruga lui Dumnezeu cu ceilalți, ca și el să se săvârșească în același chip. Scoțându-i și pe dânsii din temniță, li s-au tăiat capetele, fiind la număr o mie o sută cincizeci. Au tăiat întâi pe sfântul Simeon, îndemnând la aceasta și pe ceilalți. Se zice că unul din cei ridicați s-a înfricoșat, iar îngrijitorul palatului care se numea Fusic, îl îmbărbăta să nu se sperie nicidecum, ci să închidă ochii și să primească tăierea, că este grabnică moartea; dar fiind pârât pentru aceasta, și mărturisind cu îndrăzneală că crede în Hristos, i s-a tăiat limba, și i s-a jupuit pielea, și așa și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Acachie, episcopul Melitinei.

Acest preacuvios a fost din Melitina Armeniei, din părinți binecredincioși, temători de Dumnezeu care, fiind neroditori, prin rugăciune și prin înfrânare au cerut loruși de la Dumnezeu această roadă binecredincioasă, pe cuviosul Acachie, pe care crescându-l întru învățătura cărților, l-au dus la episcopul cetății aceleia, și l-au dat spre slujba lui Dumnezeu, căci așa s-au fost făgăduit când au cerut de la Dumnezeu să le dea acest rod. În acea vreme era episcop fericitul Otrie cel ce a fost unul din cei o sută cincizeci de sfinți, la Sinodul al doilea, împotriva eresului lui Machedonie, luptătorul în contra Duhului Sfânt. Cunoscând darul lui Dumnezeu ce era întru Acachie încă din pruncia lui, l-a făcut cleric bisericesc; și trecând Acachie din putere în putere, întru faptele cele bune și întru ostenele bisericești cu viața cea plăcută lui Dumnezeu, s-a suit la treapta preoției și făcându-se vas ales Sfântului Duh, s-a învrednicit de treapta arhieriei ca un vrednic, și a fost episcop al cetății Melitinei, după moartea episcopului Otrie, fiind ales de toți cu un glas. Acesta a fost la Soborul al treilea ce s-a ținut la Efes, dimpreună cu sfântul Chiril patriarhul Alexandriei, împreună și cu ceilalți sfinți părinți, împotriva lui Nestorie patriarhul Constantino-polului, care hulea pe preacurata Fecioară de Dumnezeu Născătoarea; pe acesta surpându-l, l-au dat anatemei, ca pe un eretic și păgân. Și așa Acachie, fiind iubit de toți sfinții părinți și lăudat, încă și de împăratul cel binecredincios, Teodosie cel Mic, mult a fost lăudat și întru mulți ani păstorind Biserica lui Hristos, și multe minuni făcând, s-a mutat către Domnul, punându-se sfintele lui moaște lângă mormântul sfântului mucenic Polieuct, cu care împreună acum stă în cetele sfinților.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Adrian.

Și acest mucenic Adrian era unul din cei ce oarecând au fost prinși și au fost puși la felurite închisori. Fiind scoși din închisoare, în vremea când grecii se aflau în rătăcire și jertfeau zeilor celor mincinoși, era silit și acesta să se apropie de jertfelnic și să aducă tămâiere. Dar el nu numai că nu s-a plecat a face aceasta, ci tare fiind cu trupul și viteaz, a răsturnat jertfelnicul, și jertfele ce erau deasupra lui le-a vărsat și focul l-a împrăștiat. Pornind prin aceasta spre urgie pe guvernator și aprinzând mânia închinătorilor la idoli a fost prins și bătut fără cruțare, și l-au aruncat într-un cuptor ars cu foc, și așa s-a săvârșit cu pace.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintele nostru Agapet, papă al Romei.

Acest între sfinți părintele nostru Agapet a trăit pe vremea împărăției lui Justinian, crescut fiind prin sihăstrie și virtute și învrednicit de cinstea preoției. Purcezând să meargă la Constantinopol, ca să se întâlnească cu împăratul Justinian, îndată pe cale a dat dovadă de virtutea sa și de îndrăzneala către Dumnezeu, căci ajungând în Grecia, văzând un om cuprins de două neputințe, căci nici nu putea vorbi, nici nu putea umbla, apucându-l de mână, l-a făcut cu picioare noi, și băgându-i în gură sfântă părticică din stăpânescul Trup, l-a arătat bine grăitor. Dar și după ce a ajuns la Poarta de aur, punând mâna pe un orb ce s-a apropiat de el, i-a dăruit puterea vederii. Drept aceea după vrednicia virtuții sale, fiind primit de cei în dregătorii și de senat și de însuși împăratul și de toată cetatea, și izgonind din Scaunul Constantinopolului pe Antim episcopul Trapezunței, care rău trecuse la acel scaun, ca cel ce cugeta ale lui Eutihie și ale lui Sever, l-a dat pe el anatemei și a hirotonit pe preacucernicul preot Mina al preasfintei bisericii celei mari, încuviințat cu viața și cu cuvântul, și care avea drepte cugetările credinței. Pe acesta așezându-l în scaunul patriarhicesc, după câțeva vreme s-a mutat către Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

18 Aprilie

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea sfântului precuviosului părintelui nostru Ioan, ucenicul sfântului Grigorie Decapolitul.

Acest între sfinți părintele nostru Ioan, din cruda vârstă urând viața lumească și iubind pe Hristos, s-a dus către marele Grigorie Decapolitul și, fiind făcut de către acela monah, era împreună cu el, nevoindu-se întru toate și slujind lui Dumnezeu. Și așa de vestit s-a făcut întru ascultare și așa de plecat întru supunere și prea gata spre slujire, încât și marele Grigorie se bucura de el și slăvea pe Dumnezeu. După săvârșirea sfântului Grigorie apoi s-a mutat la loc străin și necunoscut și acolo se nevoia. De aici mergând la Locurile Sfinte, s-a mutat la Lavra sfântului Hariton, și s-a dat pe sine spre mai multe nevoințe și virtuți și așa în pace s-a odihnit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului părintelui nostru Cosma, episcopul Calcedonului.

Sfântul Cosma arhiepiscopul și mărturisitorul lui Hristos a fost din cetatea Constantinopol, și din copilărie iubind pe Hristos a lăsat lumea aceasta deșartă, și a fost tuns în cinul monahicesc. Și cu postirea și cu celelalte fapte bune pe sineși curățindu-se, s-a făcut locaș al Sfântului Duh, și a fost pus episcop în Calcedon, în vremea răucredincioșilor luptători împotriva icoanelor și multe nevoințe a arătat, ajutând dreptei credințe. Și silit fiind de împărații eretici ca să se lepede de închinarea la sfintele icoane, nu i-a ascultat. Pentru aceea izgonire a suferit și multe încercări a răbdat. Și iarăși chemat fiind, și silindu-l ca să se împreuneze cu eresul acelora, n-a vrut să-i asculte. Întru scârbe fără de număr a fost aruncat și împreună cu cuviosul Auxentie se nevoia. Și fiind ispitit și chinuit de către cei răucredincioși și ticăloși luptători împotriva icoanelor, s-a săvârșit și către Domnul s-a dus.

Tot în această zi, pomenirea precuvioasei Maicii noastre Atanasia.

Această fericită, cu numele nemuririi, s-a născut din părinți dreptcredincioși în insula Eghina. Învățând apoi Psaltirea și toată slujba bisericească, s-a dat pe sine lui Dumnezeu; părinții ei însă au însoțit-o fără voia ei cu bărbat; dar după șaisprezece zile de însoțire, năvălind barbarii, au tăiat și pe bărbatul ei cu sabia. Atunci sfânta înnoindu-și gândul său cel dintâi se nevoia cum ar putea scăpa de părinți, ca să nu ajungă la a doua însoțire și în acestea zăbovindu-și ea cugetul, a sosit poruncă împărătească, ca toate femeile de acolo cele întru văduvie să se însoțească cu păgânii, pentru care iarăși fără voia ei, a ajuns la a doua însoțire. Însă și de mântuirea sa pururea îngrijindu-se, zăbovea în rugăciuni, împărțindu-și bogăția sa la săraci; iar după câtăva vreme a înduplecat pe bărbatul său să se facă monah, deși era păgân. Care și în câtăva vreme cu cuvioșie fiind împodobit s-a mutat către Domnul; și de atunci câștigând ea slobozenie, și-a împărțit toată averea și luând cu sine și alte femei, s-a dus la o sihăstrie, unde făcându-se călugăriță, foarte se nevoia împreună cu acelea. Hrana ei era numai puțină pâine și apă după al nouălea ceas, dar și acestea cu înfrânare. În cele trei posturi de peste an, numai cu verdețurile se hrănea, și acestea la două zile. Apoi după patru ani a

fost rânduită să fie stareță schitului și de atunci a voit să fie ea cea mai mică decât toate călugărițele; încât nici nu se cunoștea că este stareță. Când dormea, nu pe așternut, ci pe o piatră, înadins spre aceasta gătită culcându-se, se împărtășea de puțin somn. Iar după trecerea a patru ani îmboldită fiind de dorul liniștii, ieșind de acolo împreună cu cele ce merseseră la sihăstrie, s-au dus la loc liniștit, unde din destul secerau roadele liniștii. Iar mai înainte cu douăsprezece zile cunoscând sfânta mutarea sa către Dumnezeu și vestind-o surorilor călugărițe, mulțumea Domnului; iar pe ele adunându-le a rânduit pe cea care să fie în locul ei stareță; și în ziua de pe urmă când era să fie mutarea ei către Domnul, stăruind ea la cântarea Psaltirii împreună cu surorile, și ajungând la sfârșitul ei, făcând pentru surori rugăciune, și-a dat duhul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Ioan cel din Ianina, care a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1527 și care de foc și de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Ioan Culica, cel care a suferit în anul 1564 când s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

19 Aprilie

În această lună, în ziua a nouăsprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ioan Paleolavritul, adică de la Lavra cea veche.

Acest preacuvios, de mic pornindu-se de dorire dumnezeiască, s-a alipit de Dumnezeu, și părăsind desfătarea și mândria lumii, și înstrăinându-se de patria sa și de rudeniile sale, și ridicând crucea, a mers în țară străină și necunoscută, pentru Domnul; și sosind la cinstitele locuri, a mers la Mănăstirea fericitului Hariton. Și săvârșind tot felul de fapte bune, s-a mutat din cele deșarte către veșnicele și fericitele locașuri.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Pafnutie.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Socrat și Dionisie, care, fiind împunși cu sulițe, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Gheorghe Mărturisorul, episcopul Antiohiei Pisidei.

Acest sfânt a trăit pe vremea luptătorilor împotriva icoanelor, din pruncie fiind dat lui Dumnezeu. Și pentru covârșitoarea lui virtute a fost hirotonit episcop al Antiohiei din Pisidia. Când prin sfatul viclean al diavolului s-a pornit eresul luptătorilor împotriva icoanelor și se trimiteau scrisori pretutindenea, ca toți episcopii să meargă cu grăbire la Constantinopol, s-a dus și acesta, care, neplecându-se a se face de un cuget cu ereticii și a se lepăda de închinarea sfintelor icoane, a fost osândit la surghiun și la rea pătimire, întru care și murind, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Trifon arhiepiscopul Constantinopolului, căruia i se face soborul la sfânta biserică cea mare.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Simeon, egumenul sfintei Mănăstiri Filoteu din Muntele Atosului, cel ce avea o singură haină și umbla desculț, care a fost și ctitor, în același munte, al Flamuriei Sfintei Treimi, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

20 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teodor Trihina.

Acest fericit supunându-se la toată reaua pătimire și petrecere, înghețat de frig și de ger, își acoperea trupul cu îmbrăcăminte de păr aspră, pentru care s-a și numit Trihina. Drept aceea a dat de gol și înșelăciunea demonilor. Și mormântul său este izvorător de mir, tuturor celor ce cu dragoste năzuiesc la dânsul, și-și iau sufleasca și trupeasca tămăduire.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Victor, Zotic, Zinon, Achindin, Chesarie, Severian, Hristofor, Teona și Antonin.

Toți acești sfinți au săvârșit lupta muceniei pe vremea lui Dioclețian cel răucredincios, când și mult-pătimitorul mucenic al lui Hristos Gheorghe fiind prins era pedepsit și în vremea pedepselor săvârșea acele minuni. Și Victor, Achindin, Zotic, împreună cu Zinon, și Severian, văzând pe sfântul Gheorghe, întins pe roată, și întru nimic vătămându-se, cu un glas s-au mărturisit pe sine creștini, și li s-au tăiat capetele cu sabia. Iar Hristofor, Teona și Antonin, fiind cei mai de aproape păzitori ai împăratului, și care stau înaintea lui, într-una din zile, în vreme ce marele mucenic era cercetat cu cruzime, văzând învierea păgânului celui mort, făcută prin rugăciunile mucenicului și prin chemarea lui Hristos Dumnezeu, degrabă aceștia aruncând centurile și armele lor înaintea împăratului și a toată adunarea, au mărturisit că Hristos este Dumnezeu adevărat. Pentru care fiind prinși au fost puși la închisoare. Iar după câteva zile stând înaintea tiranului au fost supuși la multe chinuri. Și în sfârșit fiind aruncați în foc, au primit cununa muceniei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Anastasie al Antiohiei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului apostol Zaheu.

Sfântul apostol Zaheu era un vames (preceptor) bogat din Ierihon. Si, cum era mic de statura, s-a urcat într-un sicomor ca sa-L vaa pe Mântuitorul trecând. Dupa Înaltarea Domnului, sfântul Zaheu l-a insotit pe sfântul Petru în calatoriile lui. Traditia spune ca el a devenit episcop în Cezareea Palestinei, unde a si murit în pace.

Evangelhia (Luca 19:1-10) povesteste întâlnirea lui Zaheu cu Hristos în duminica dinaintea începerii Triodului,

numita Duminica lui Zaheu.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Atanasie care a zidit Manastirea Meteora în Tesalia și care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Iosaf, ce a sihăstrit împreună cu pomenitul cuvios Atanasie din Meteora, și care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

21 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirca sfântului sfințitului mucenic Ianuarie episcopul, și cei împreună cu dânsul Procul, Soson și Faust diaconii, Dezidcriu citețul, Eutihie și Acution.

Acești sfinți au fost dați la multe chinuri în zilele împăratului Dioclețian și a lui Timotei guvernatorul Carnpaniei, și mai pe urmă neînfricoșându-se nici plecându-se poruncilor păgânești, li s-au tăiat capetele. Iar arhiereul Ianuarie a fost băgat în cuptor, și scăpând din el, i s-au tăiat vinele, și tăindu-i-se și lui capul cu sabia și-a primit sfârșitul.

Tot în această zi, pomenirca pătimirii sfântului sfințitului mucenic Teodor cel din Perga Pamfiliei și a celor împreună cu el.

În împărăția lui Antonin stăpânind guvernatorul Teodot în Perga Pamfiliei, alegea la rânduiala ostășească pe tinerii cei frumoși și tari cu trupul, spre slujba împărătească. Cu aceștia au luat și pe acest fericit Teodor, frumos la vedere, și la guvernatorul Teodot l-au dus; care a pus pe el ca și pe ceilalți tineri semnul cel ostășesc. Iar sfântul Teodor semnul acela îndată l-a aruncat de la sine, zicând: "Eu însemnat sunt din pântecul maicii mele, cu Împăratul meu cel ceresc, cu Domnul Iisus Hristos, și nu voiesc să fiu ostaș la alt împărat." Și l-a întrebat pe el guvernatorul: cărui împărat te-ai făcut ostaș? Răspuns-a sfântul: "M-am făcut ostaș Aceluia ce a făcut cerul și pământul." Și îndată guvernatorul cunoscând că e creștin, i-a zis: "Au nu vei aduce zeilor noștri jertfe?" Răspuns-a sfântul: "Eu demonilor celor necurați jertfă niciodată n-am adus, nici voi aduce." Atunci a poruncit guvernatorul ca să-l bată pe el; și bătându-l foarte, iarăși la întrebare l-a pus înainte, și i-a zis: "Acum, oare, pleca-tu-te-ai, și mai cu blândețe ne vei răspunde nouă, și te vei închina zeilor?" Răspuns-a sfântul: "De ai fi cunoscut și tu pe Dumnezeu ce te-a făcut pe tine, singur ai fi voit ca să te închini Aceluia." Și a poruncit guvernatorul ca să aprindă un foc, și să aducă o tigaie mare de fier, și să topească multă smoală, pucioasă și ceară, și să pună în tigaie pe mucenicul gol, și să toarne peste dânsul cele topite. Și făcându-se aceasta, deodată a făcut Dumnezeu o minune preaslăvită. Pentru că un vuet mare ridicându-se, și făcându-se cutremur, a crăpat pământul în două în acel loc, unde se afla focul și tigaia, și apă multă din crăpătura pământului a izvorât, și a stins focul și tigaia, iar sfântul mucenic cu totul a rămas sănătos, și către guvernator a zis: "Iată vezi că nu al puterii mele este lucrul acesta, ci al lui Hristos Dumnezeului meu, Căruia eu slujesc; iar tu de voiești ca să cunoști puterea zeilor tăi, clădește alt foc și tigaia iarăși o arde, și poruncește ca pe unul din ostașii tăi să-l întindă pe ea în numele zeilor tăi, și atunci vei vedea puterea lor, și tăria cea întru toate a Dumnezeului meu o vei cunoaște."

Iar ostașii cei ce-i stau înainte auzind acestea, au zis către guvernator: "Nu, domnule, să nu faci nouă aceasta, ci mai ales papilor zeilor să le faci așa. Pentru că mai degrabă va asculta tigaia pe popa, ca și pe Teodor, și nu-l va arde pe acela, precum și pe dânsul." Iar guvernatorul îndată poruncind să cheme pe un popă, l-a întrebat pe el: "Cum îți este numele?" Răspuns-a popa: "Dioscor îmi este mie numele." Zis-a către dânsul guvernatorul: "Cu ce fel de vrajă și buruiană se ung creștinii, și intră cu îndrăzneală în foc, și

nearși rămân, precum și Teodor acum de foc nevătămat este?" Răspuns-a Dioscor: "Creștinii nu sunt vrăjitori, ci numele lui Hristos este așa de puternic, încât unde este chemat Acela, acolo toată buruiana și basmele cele vrăjitoarești se strică, și demonii se cutremură." Zis-a guvernatorul: "Au doară, mai tare este Hristos decât Dia al nostru?" Răspuns-a Dioscor: "Dia și ceilalți zei cu dânsul sunt idoli surzi și nesimțitori, și te rog pe tine, nu mă sili pe mine ca să mă sui pe tigaie, ci de voiești ca să știi puterea lui Dia, pe acela singur mai ales să-l pui pe foc." Zis-a guvernatorul: "Și cine poate să facă aceasta? Pentru că cine va îndrăzni să pună pe zeu în foc?" Zis-a Dioscor: "Poruncește-mi mie, și eu voi face aceasta. Și de se va împotrivi mie Dia, atunci îl voi crede pe el, că este Dumnezeu, și poate să se apere pe sineși de foc." Zis-a guvernatorul: "Cu adevărat de acum nu mai ești tu popă de vreme ce unele ca acestea asupra zeilor grăiești." Răspuns-a Dioscor: "Am fost popă, asemenea ție într-o credință păgânească, însă văzând acum pe fericitul Teodor neclintit de chinurile ce i se dau de la tine și de foc nears, am cunoscut puterea lui Hristos, și neputința mincinoșilor zei am înțeles-o, și m-am întărit într-o credință lui Hristos, și voiesc astăzi să mă fac împreună ostaș cu Teodor." Zis-a către dânsul guvernatorul: "Dacă așa grăiești Dioscor, apoi suie-te pe tigaie, ca și Teodor." Atunci Dioscor căzând către mucenicul lui Hristos, a zis: "Robule al lui Hristos, adevăratului Dumnezeu, Theodore, roagă-te pentru mine"; și s-a rugat sfântul pentru Dioscor. Apoi au dezbrăcat de Dioscor, și pe tigaia cea încinsă întinzându-l, tare a strigat: "Mulțumesc ție, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul lui Teodor, că cu robii Tăi mă rânduiești pe mine; primește cu pace sufletul meu." Și acestea zicând și-a dat duhul, și a luat într-un ceas cununa muceniei ca și tâlharul pe cruce raiul.

După săvârșirea fericitului Dioscor, pe sfântul Teodor l-a aruncat în temniță. După aceea în altă zi, de picioare împiedicându-l și de un cal sălbatic legându-l, l-au târât pe ulițele cetății, gonind foarte tare calul; calul, fără de rânduială purtându-se, peste prăpastii căzând s-a zdrobit, și a pierit, iar mucenicul cu nevăzută puterea lui Dumnezeu păzindu-se, și din legătură dezlegându-se, a rămas întreg și fără de vătămare, toți mirându-se de o minune ca aceea. Iar doi din ostași: Socrat și Dionisie, cei ce legaseră pe sfântul de cal, povesteau o vedenie oarecare minunată. Că în timp ce alerga calul, au văzut o căruță de foc din cer pogorându-se la mucenic, care pe mucenicul cel târât l-a luat în sineși și-l trăgea, și l-a pus pe acela în divan întreg. Acești doi ostași spunând aceasta la toți, au strigat: "Mare este Dumnezeul creștinilor." Aceasta auzind guvernatorul, a poruncit ca și pe aceia împreună cu sfântul Teodor în temniță să-i închidă, și a gătit trei zile un cuptor, cu foc mare încindându-l. După aceea în cuptorul acela a aruncat pe mucenicul și pe amândoi ostașii ce crezuseră în Hristos, pe Socrat și pe Dionisie, și îndată niste rouă dumnezeiască s-a pogorât de sus, și i-a rourat pe dânsii, și văpaia a răcorit-o, și ședeau sfinții în mijlocul cuptorului ca în mijlocul unui vânt răcoros și vorbeau unul cu altul.

Atunci și-a adus aminte sfântul Teodor de fericita maica sa, care mai înainte cu trei ani se robise de cei de alt neam, și în țară străină cu alți mulți fusese dusă, și s-a rugat pentru dânsa lui Dumnezeu zicând: "Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeule al minunilor, arată-mi mie pe maica mea, precum Tu știi, cu dumnezeiască puterea Ta. Pentru că doresc ca să o văd pe ea, iar Ție toate Îți sunt cu putință; arată-mi mie pe aceea, ca și ceilalți să cunoască măririle Tale." Așa sfântul rugându-se, se stingea văpaia încet, fiindcă încă și ploaie cu rugăciunile mucenicului se pogorâse, și a stins cuptorul, și se plecau sfinții spre somn într-o dânsul, și acum era noapte. Și în vis îngerul stând

Înainte sfântului Teodor, i-a zis: "Nu te mâhni Teodore pentru maica ta, că iată o vei vedea pe ea"; și deșteptându-se sfântul din somn, a spus prietenilor săi vedenia cea din vis. Și încă el aceea spunând a stat în mijlocul cuptorului maica sfântului, care se numea Filipia, și văzând pe fiul său cel iubit, s-a bucurat și l-a sărutat cu dragoste, și pe ostașii cei ce erau împreună cu dânsul, și le-a spus de unde și cum a venit, cu nevăzută mână purtându-se. Iar sfântul mucenic Teodor la cer mâinile ridicându-și, mulțumirea cea cuvenită a dat lui Dumnezeu. Iar a doua zi guvernatorul din somn sculându-se a zis către ai săi: "Mi se pare mie că n-a rămas în cuptor nici un os al lui Teodor și al ostașilor celor aruncați împreună cu dânsul."

Acestea grăind el, unul din străjerii cei ce păzeau cuptorul, a mers la guvernator spunându-i că mucenicii sunt vii în cuptor, și că focul încă de seara s-a stins de tot, din pricina unei ploii care s-a vărsat de sus peste cuptor, stingându-l, și că maica lui Teodor din robie fără de veste venind, șade în cuptor ca într-o cămară cu fiul și cu ostașii vorbind despre Dumnezeu lor. Aceasta auzind guvernatorul s-a spăimântat și sculându-se a mers la cuptor, și chemând pe fericita Filipia, a zis către dânsa: "Oare, tu ești maica lui Teodor?" Răspuns-a fericita: "Eu sunt." Zis-a către dânsa guvernatorul: "Învață pe fiul tău ca să se închine zeilor, ca să nu piară el și pe tine fără fiu să te facă." Iar ea a răspuns: "Fiul meu, precum de dânsul mai înainte de zămislirea lui de la Domnul meu înștiințare am luat, răstignit va fi de tine, și va jertfi lui Dumnezeu jertfă de laudă." Zis-a guvernatorul: "De vreme ce tu singură ai hotărât fiului tău moarte pe cruce, așa să fie." Și îndată a poruncit ca pe sfântul Teodor să-l răstignească, iar sfintei Filipia cu sabia să-i taie capul, iar pe ce doi ostași, pe Socrat și pe Dionisie, să-i împungă cu sulițele. Și așa sfinții mucenici și-au luat cununile. Iar sfântul Teodor trei zile pe cruce spânzurând viu, după aceea către Domnul s-a dus. Atunci oarecare din dreptcredincioși, luând trupurile sfinților, le-a învălit cu cinstite giulgiuri cu arome, și la loc însemnat le-a pus cu cinste, slăvind pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, pe un Dumnezeu în Treime slăvit în veci. Amin.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Filipia maica sfântului Teodor, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Alexandra împărăteasa și a slugilor ei Apolo, Isachie și Codrat.

Alexandra mucenița lui Hristos Dumnezeu era soție împăratului Dioclețian; deci văzând ea că sfântul Gheorghe era chinuit în felurite chipuri spre moarte, dar că în chip minunat rămâne viu și sănătos, s-a înfățișat împăratului, în vreme ce aducea el jertfă idolilor, s-a mărturisit pe sine creștină înaintea împăratului. De aceea a fost pusă în închisoare; după acestea dându-se hotărâre ca să fie tăiați Gheorghe și Alexandra, aflând ea aceasta în închisoare s-a rugat lui Dumnezeu, și și-a dat sufletul. Iar

Apolo și Isachie și Codrat, fiind slugi împărătesei Alexandra, și văzând-o pe ea că a disprețuit vremelniceasca și stricăcioasa împărăție și pe muritorul împărat, și că, crezând în Hristos, a și murit pentru El, au crezut și ei în Hristos. Și înfățișându-se cu îndrăznire au mustrat pe împăratul numindu-l călcător de lege și sălbatic, și că nu i-a fost milă de însăși femeia sa, cu care a făcut copii. Mâniindu-se împăratul pentru aceasta, a poruncit ca să-i pună la închisoare, și aceasta făcându-se, gândea el toată noaptea eu ce moarte îi va pierde, iar dimineața scoțându-i din temniță, pentru Codrat a poruncit să fie tăiat; iar Apolo și Isachie, iarăși să fie puși la închisoare, și să fie uciși cu foamea; care după câteva zile fiind istoviți de foame, și-au dat sufletele lor Domnului.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Maximian, patriarhul Constantinopolului.

Acest sfânt Maximian era din Roma veche, fiu de părinți bogați și de bun neam; din oarecare trebuințe lăsând Roma s-a dus la Constantinopol, unde strălucind cu starea și cinstea vieții lui, și cunoscut fiind ca isteț cu mintea și foarte învățat, a fost hirotonisit preot de fericitul întru pomenire patriarhul Sisinie. Ajungând el până în vremea ereticului Nestorie, care a fost în urma preasfântului Sisinie, a fost prohirisit patriarh în Constantinopol, prin alegerea împăratului și a tot poporul. Și bine păstorindu-ți turma sa doi ani și cinci luni, și Biserica nevătămată de sminteli păzind-o, s-a odihnit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru Atanasie Sinaitul.

Acest între sfinți părinte al nostru lăsând lumea și cele din lume și luându-și crucea sa pe umeri, după cuvântul Domnului, a urmat lui Hristos cu osârdie; și dorind de mai mare nevoie de fapte bune, s-a dus la Ierusalim, și închinându-se la cinstitele locuri și cu credință sărutându-le s-a suit la Muntele Sinaiului; și acolo aflând monahi foarte desăvârșiți în sihăstreasca petrecere, a rămas împreună cu ei supunându-li-se și slujindu-le. Deci, făcându-se foarte smerit cugetător, a luat de la Dumnezeu darurile cunoștinței și multei înțelepciuni. Prin care scriind vieți ale sfinților părinți, și cuvinte de suflet folositoare alcătuind, ajungând la adânci bătrâneți s-a mutat către Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

22 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei.

Acest sfânt se trăgea din țara galatilor, din satul ce se cheamă Sicheot, născut fiind în vremea lui Iustinian cel bătrân, părând a nu fi de naștere laudată, fiindu-i nașterea neche-zășuită și întunecată, căci se zice că maicăsa Maria, strălucind în frumusețe și daruri, a atras la dânsa pe oarecare din curierii împărătești, anume Cosma, din care s-a născut cuviosul; dar ar fi fost fără cuviință și de mustrare a ascunde cele de după nașterea lui sau rele dinainte de naștere; că îndată într-acea noapte ce s-a unit maicăsa cu acel bărbat, i s-a arătat în vis, că s-a pogorât un luceafăr și a intrat în pântecele ei, ceea ce arăta strălucirea ce era să aibă mai pe urmă pruncul. Iar sfântul ca această înțelegere să fie împlinită mai apoi, căci dându-se pe sine dintru întâia vârstă spre dragostea lui Dumnezeu și a sfântului mucenic Gheorghe, atât cât i se părea că este totdeauna cu dânsul de-l învăța și-l făcea a înainta spre cele mai bune dorințe și cu totul a-l iubi cu o dumnezeiască și minunată dragoste. Făcând el așa, și înaintând cu fiecare suiși se arăta pururea sfântul. A fost numărat întâi în ceata călugărilor. După aceea trecând prin treptele ce duc spre culmea virtuții și îmbogățindu-se cu lucrarea minunilor, ca dovadă a desăvârșitei virtuți și a apropierii de Dumnezeu, a fost ridicat la marea înălțime a arhieriei, și i s-a încredințat Biserica Anastasiopolei. Acolo învățând el pe mulți cunoștința lui Dumnezeu, și îndrumându-i a face cele ce se cuvin, și tămăduind pretutindenea pe cei de un neam prin minuni și prin fapte minunate, pe toți uimind; și arătându-se minunat și iubit la împărați și la arhieriei, și proorocind multora cele ce aveau să fie, și-a încheiat viața primind cu zâmbire cuvioasă pe îngerii ce aveau să-l ia. Se spune că cu puțin înaintea morții, i s-a arătat în vis strălucitul mare mucenic Gheorghe și i-a dat un toiag. Apoi i s-a arătat iarăși călare pe un cal, trăgând cu sine și alt cal, pe care a poruncit cuviosului să încalece, arătându-i cu aceste vedenii dinainte calea ce avea să facă de acolo.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Nearh, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea întâlnirii cu Hristos a sfântului apostol Natanael.

Acest sfânt a fost din Cana, cetatea Galileii, unde Hristos Dumnezeul nostru fiind chemat la nuntă de preacurata Sa Maică, a făcut întâia Sa minune, prefăcând apa în vin.

Aștepta și el venirea lui Hristos, ca un legiuitor ce era. Pce Care aflându-L Filip cel din Betsaida, și cunoscând că aștepta venirea lui Hristos, i-a zis

cu bucurie: "Aflat-am pe Iisus, fiul lui Iosif cel din Nazaret, de Care au scris Moise în lege și proorocii" (Ioan I, 46). Mergând Natanail și văzând pe Hristos, a crezut într-Însul și L-a urmat. Și după Patimi și după Înviere, propovăduindu-L Dumnezeu adevărat, s-a sfârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

23 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea sfântului și măritului marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință.

Măritul acesta și minunatul și vestitul mare mucenic Gheorghe, a trăit în vremea împăratului Dioclețian, trăgându-se din Capadochia, de neam strălucit și luminat, din ceata ostașilor ce se chemau tribuni; iar când a fost să pătimească era la cinstea dregătoriei de comis.

Având împăratul gând să pornească război asupra creștinilor, a dat poruncă să se învrednicească de cinstiri împărătești și de daruri cei ce se vor lepăda și vor părăsi pe Hristos. Iar cei ce nu se vor supune poruncii, să aibă pedeapsă moartea. Atunci sfântul acesta fiind de față, a declarat că este creștin, muștrând deșertăciunea și neputința idolilor, luând în răs pe cei ce credeau în ei. Neplecându-se nici cu amăgiri, nici cu făgăduințele tiranului, care făcea multe ca acestea, nici de îngroziri, ci se vedea nebăgător de seamă de toate, pentru aceea întâi l-au lovit în pânțele cu o sulită. Și când i s-a înfipt sulita în trup, a curs sânge mult; iar vârful sulitei s-a întors înapoi și a

rămas sfântul nevătămat. Apoi legându-l de o roată țintuită cu fiare ascuțite, care a fost pornită din sus spre o vale, și rupându-se trupul în mai multe bucăți, cu ajutorul dumnezeiescului înger a rămas el sănătos. Și înfățișându-se sfântul înaintea împăratului și a lui Magnențiu, care ședea alături de el și aduceau jertfă la idoli pentru sănătatea lor, sfântul a atras pe mulți spre credința în Hristos, cărora din porunca împăratului li s-au tăiat capetele afară din cetate. Și venind la Hristos și Alexandra împărăteasa, a mărturisit pe Hristos Dumnezeu înaintea tiranului. Au crezut și alții mulți în Hristos, văzând că sfântul a ieșit sănătos dintr-o varniță în care fusese aruncat. După aceasta i-au încălțat picioarele cu încălțăminte de fier ce avea cuie și l-au silit să alerge. Ci iarăși au pus de l-au bătut, fără de nici o milă, cu vine de bou uscate. Iar Magnențiu cerând semn ca să învieze pe un mort din cei ce erau îngropați, din mormintele ce erau acolo, care erau de multă vreme morți, și făcând sfântul rugăciune deasupra mormântului, a înviat mortul și s-a închinat sfântului, și a slăvit Dumnezeirea lui Hristos. Și întrebând împăratul

pe mort cine este, și când a murit, a răspuns acasta că este din cei ce au trăit mai înainte de venirea lui Hristos, adică mai înainte de trei sute de ani și mai mult și cum că a ars în foc atâția ani din pricina rătăcirii idolești. Pentru care minune crezând mulți, și înmulțindu-se spre credință, slăveau cu un glas pe Dumnezeu, între care era și Glicherie, căruia îi murise boul, și l-a sculat sfântul. Din care minune adevărind și el credința în Hristos, a luat cununa muceniciei, făcându-l păgânii multe bucați cu săbiile. Deci venind mulți la Hristos, pentru ceea ce vedeau, și încă pentru că sfântul mucenic Gheorghe intrând în capiștea idolilor, a poruncit unui chip idolesc cioplit, ca să spună dacă este el Dumnczeu, și de i se cuvine să i se închine lui oamenii. Iar demonul cel ce era într-însul plângând a răspuns că unul este Dumnezeu adevărat: Hristos și dintr-aceasta s-au tulburat idolii toți și au căzut și s-au sfărâmat. Ceea ce neputând răbda cei ce credeau în idoli au prins pe sfântul și l-au dus la împăratul, și-au cerut degrab răspuns de moarte asupra lui; iar împăratul a poruncit ca să taie pe sfântul și pe Alexandra împărăteasa cu sabia. Sfântului Gheorghe i s-a tăiat capul, iar sfânta Alexandra făcând rugăciune în temniță, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Însă trebuie să istorisim oarecare parte din cele multe minuni ale sfântului.

În părțile Siriei se află o cetate numită Ramel, în care era o biserică zidită în numele marelui mucenic Gheorghe. Neafându-se acolo mină de piatră, ca să se taie stâlpi, se aduceau stâlpii bisericii din loc depărtat, și se făcea multă nevointă cu aflatul lor, și cu adusul. Atunci oarecare femeie cu frica lui Dumnezeu având adevărată și întărită credință la sfântul mare mucenic Gheorghe, a cumpărat și ea un stâlp asemenea cu cei ce erau făcuți și înfrumusețați, și pogorându-l la mare, se ruga celui ce era purtător de grijă să ducă stâlpii, să ia și să ducă și pe acela pe care îl cumpărase ea. Iar el nu vrea, ci punând numai pe al lui, purcese să se ducă. Atunci femeia de supărare

căzând la pământ plângea și se ruga sfântului să-i ajute să poată duce stâlpul. Aflându-se ea într-un astfel de chip, văzu în vis unde i se arătă sfântul în chip de voievod, și-i zise: "De ce ești tristă, femeie?" Iar ea îi spuse pricina intristării, și sfântul descălecând de pe cal zise către femeie: "Unde-ți este voia să fie pus stâlpul?" Și ea răspunse. "De-a dreapta parte a bisericii." Și sfântul îndată însemnă marmura cu degetul, scriind aceasta: Să se pună în dreapta, al doilea, stâlpul văduvei (după cel dintâi), și ridicând sfântul de capătul stâlpului ce era despre mare, zise femeii: "Ajută și tu" și ridicându-l amândoi, l-au dat în mare, și cu îndreptarea sfântului sosi stâlpul mai înainte de ceilalți, și dimineața se află la liman. Ceea ce văzând Vasilicos, căci așa se numea purtătorul de grijă pentru ducerea stâlpilor, s-a minunat și mai vârtos dacă a văzut și scrisul, care rânduia și locul, unde trebuia să fie pus. Și mulțumind lui Dumnezeu, cerea și de la sfântul iertare pentru greșeala

neascultării, și, luând și el prin vedenie iertare de la sfântul, puse stâlpul văduvei în rând cu ceilalți, în locul care porunca scrisul cel însemnat de sfântul. Care stâlp stă și până în ziua de astăzi întru neștearsă pomenirea femeii, și întru mărirea sfântului pentru preamărita minune.

Iată altă minune făcută la Mitilene și care înfricoșează tot gândul și tot auzul. Căci în acest loc este o biserică a marelui mucenic Gheorghe, foarte slăvită și vestită. Și este obicei de a se strânge la ziua sfântului mulțime multă de popor în toți anii, să facă la acea biserică prăznuire. Aceasta aflând agarenii ce erau în Creta au lovit fără veste la vremea privegherii pe câți au aflat în biserică, și i-au luat legați, împreună cu câți au putut prinde din cei de afară, că cei mai mulți scăpaseră. Pe cei ce i-au prins, i-au dus în Creta, între care era și un tinerel, pe care l-a dăruit saracinul care-l prinsese lui Amira, celui ce era mai mare peste agareni. Și trecând câtăva vreme până s-a împlinit anul, și au ajuns iar la prăznuirea preamăritului mucenic, tânărul a slujit lui Amira; iar părinții lui nelăsându-și obiceiul lor și nici nu au fost nemulțumitori pentru pierderea copilului, ci punându-ți nădejdea la Dumnezeu și mulțumind sfântului, și făcând praznic după obicei, au ieșit ca să cheme la masă pe cei ce erau chemați; iar maica copilului întorcându-se la biserică, a căzut la pământ plângând și rugând pe sfântul, ca să izbăvească pe fiul ei din robie, în ce chip va ști, cu atotputernicul și dumnezeiescul dar al Sfântului Duh, ce locuia într-însul. Iar cel grabnic la ajutor nu a trecut cu vederea lacrimile femeii. Și, după ce și-a sfârșit femeia rugăciunea, șezând oaspeții la masă, a pomenit bărbatul femeii la masă întâi ajutorul sfântului, și stau gata cei ce dregeau vinul. Atunci din voia lui Dumnezeu s-a făcut minune mare și preamărită și aproape de necrezut pentru cei ce nu știau lucrurile cele slăvite ale lui Dumnezeu. Dar dacă vor cugeta la Avacum, care din răpirea îngerului întru o clipeală de vreme s-a aflat din Ierusalim la Babilon, nu se vor arăta necredincioși nici de aceasta. Căci în ceasul în care pusese tânărul vin în pahar și se gătea ca să dea lui Amira din Creta, s-a aflat în Mitiline dând maicii sale vinul. Văzând toți cei ce erau la masă pe tânăr, s-au minunat. Și întrebându-l de unde și cum se află în mijlocul lor, el a zis: "Umplând paharul acesta de vin, ca să-l dau lui Amira în Creta, am fost răpit de un bărbat preamărit, care m-a pus pe calul lui, ținând cu mâna dreaptă paharul, și cu stânga ținându-mă de mijlocul lui, mă aflai precum mă vedeți în mijlocul vostru." Acestea auzindu-le și văzându-le, s-au mirat de acea mare minune. Și sculându-se de la masă, au dat laude și mulțumire toată noaptea Atotputernicului Dumnezeu, mărind pe sfântul Său mucenic.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Valerie.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici, Anatolie și Protleon stratilații.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Atanasie cel dintre fermecători.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Glicherie plugarul.

Tot în această zi, sfinții Donat și Terinos, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, sfântul noul mucenic Gheorghe, care a mărturisit în cetatea Ptolemaidei, la anul 1792, și care, fiind bucăți tăiat cu sabia, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Lazăr Bulgarul, care a fost chinuit la anul 1802.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

24 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea sfântului mucenic Sava Stratilatul.

Acest sfânt mucenic Sava a trăit în zilele împăratului Aurelian la Roma, având dregătoria de șef de armată, și era de neam got. Și având credința în Hristos, avea grija sfinților ce erau prin temnițe închiși. Pentru curăția vieții sale, și pentru nevoița virtuților, alunga duhurile cele viclene de la oameni. Fiind pârât apoi că este creștin a mers la împăratul și lepădându-și centura a mărturisit pe Hristos. Pentru aceasta a fost chinuit în multe feluri, pe care le-a îndurat cu tărie. În acest fel a atras la credința lui Hristos șaptezeci de păgâni, cărora li s-au tăiat capetele pentru Hristos și s-au încununat. Și iarăși și a doua oară stând sfântul la cercetare, întărit fiind de Hristos mai înainte în temniță și dându-i îndrăznire, a fost aruncat într-o apă și așa a luat cununa muceniciei. Se vedeau la el floarea vârstei și albeața trupului și rumeneala obrazului, și era părul capului și barba ca de aur lucind, și căutătura ochilor săi poruncitoare și netemătoare, ceea ce îl arăta ostaș desăvârșit și viteaz.

Tot în această zi, sfinții șaptezeci de mucenici care au crezut prin sfântul Sava, și care s-au săvârșit prin sabie.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei maicii noastre Elisabeta făcătoare de minuni.

Această cuvioasă Elisabeta din fragedă vârstă petrecând cu osteneli sihăstrești, a luat de la Hristos har de tămăduiri, și tămăduia tot felul de boli. Nașterea ei s-a arătat prin dumnezeiască descoperire, și mai înainte s-a însemnat pentru dânsa că va să fie vas ales. Fericita purta numai o îmbrăcămintă pe dânsa și îngheța de frig și de ger. A petrecut patruzeci de zile nemâncând; trei ani a avut gândul numai la Dumnezeu, iar cu ochii cei trupești nicidecum n-a văzut frumusețea și întinderea cerului. N-a gustat untdelemn mulți ani, și n-a pus încălțăminte în picioarele ei. Strălucind drept aceea într-aceste fapte bune, cu plăcere dumnezeiască, a adormit în Domnul, dând har de multe minuni până în ziua de astăzi, celor ce năzuiesc către dânsa cu credință.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Pasicrat și Valentin.

Pasicrat și Valentin, mucenicii lui Hristos, erau din Durostor cetatea Moesiei, ostași creștini pe lângă prefectul locului acelaia Avsolan. Și văzând pe oameni cuprinși de înșelăciunea idolească și închinându-se demonilor după porunca stăpânilor, iar pe mulți din credincioși că, temându-se de chinuri, fugeau și se ascundeau, atunci ei cu îndrăznire au mărturisit că sunt creștini, și pe unul adevăratul Dumnezeu preaslăvind-L, au blestemat pe idoli cei fără de suflet. Atunci i-au prins pe ei închinătorii la idoli și, la judecată dându-i, i-au silit ca să tămâieze idolilor. Și era acolo idolul lui Apolon, la care sfântul Pasicrat alergând, l-a scuipat în față și i-a zis: "Astfel de cinste se cuvine zeului acestuia. Pentru aceasta cu grele lanțuri de fier l-au legat și l-au aruncat în temniță. Cu acele lanțuri ostașul lui Hristos ca și cu niște podoabe de aur împărătești se împodobește, bucurându-se că s-a învrednicit a le purta pentru Hristos. Și a fost pus cu dânsul și Valentin. Și iarăși la judecată înaintea guvernatorului pe amândoi i-au pus. Și a mers acolo fratele lui Pasicrat, cu numele Papian, care era creștin, dar temându-se de chinuri, a jertfit idolilor, rugând cu lacrimi pe Pasicrat fratele său, ca să aducă tămâie idolului cioplit, precum făcuse el și să se facă o vreme ca și cum ar fi închinător de idoli, ca așa să poată scăpa de chinurile cele cumplite. Însă sfântul mucenic Pasicrat l-a îndepărtat și i-a zis că este nevrednic de neamul său, de vreme ce s-a depărtat de la credința lui Hristos. Și el singur alergând la capiște, și-a băgat mâna sa în foc și către guvernator a zis: "Acest trup muritor, precum vezi, cu foc se arde, dar sufletul, fără moarte fiind, nu are grijă de aceste chinuri văzute. Și întrebând fiind de guvernator și sfântul Valentin, iarăși unele ca acestea a zis, că este gata, pentru Hristos, la toate chinurile. Atunci amândoi la tăiere au fost condamnați. Și când slujitorii prigonitorului duceau pe sfinți afară din cetate la moarte, maica lui Pasicrat mergea după dânsii și sfătuia ca o maică pe fiul său ca fără de frică să se apropie de moarte; că se temea pentru el, ca să nu se înfricoșeze, fiindcă era încă tânăr. Și așa le-au tăiat capetele sfinților. Și era sfântul Pasicrat de douăzeci și doi de ani, iar Valentin de treizeci. Iar maica cu bucurie și cu veselie luând trupurile amândurora, le-a îngropat cu cinste, slăvind pe Hristos Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților opt mucenici: Eusebie, Neon, Leontie, Longhin și alți patruzeci.

După sfârșitul sfântului măritului mare mucenic Gheorghe, a poruncit Dioclețian împăratul ca pretutindenea pe creștinii ce se aflau, mai ales pe cei ținuți în lanțuri, cu felurite chinuri să-i silească la închinarea la idoli și pe cei ce se vor supune să-i lase slobozi, iar pe cei ce nu se vor supune să fie dați morții. În acea vreme acești mucenici, Eusebie, Neon, Leontie, Longhin, și ceilalți împreună cu dânsii, ca la patruzeci, erau în temniță. Pentru că văzând minunile ce se făceau de sfântul Gheorghe, au crezut în Hristos, și cu îndrăznire înaintea tuturor l-au mărturisit și pentru aceasta i-au prins și i-au legat și în temniță i-au închis. Și scoțându-i la încercare înaintea tiranului, nu s-au lepădat de Hristos, și pe zeii păgânilor i-au ocărât. Drept aceea i-au dezbrăcat, i-au întins, i-au bătut, i-au spânzurat și i-au strujit, până ce a căzut la pământ trupul lor, și cele dinăuntrul lor se vedeau. La sfârșit le-au tăiat capetele, și prin asemenea sfârșit, au primit împărăția cerească.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Duca croitorul mitilenean, care a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1564 și care s-a săvârșit fiind despuiat de piele, de viu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului ierarh Iorest, mitropolitul Ardealului.

Acest sfânt ierarh, mărturisitor al dreptei credințe pe pământul românesc, a fost mitropolit al Ardealului între anii 1640 și 1643. S-a născut în Țara Ardealului, din părinți dreptcredincioși. Din copilărie a intrat în Mănăstirea Putna din Moldova. Aci a deprins meșteșugul scrierii frumoase și al zugrăvirii de icoane.

Primind apoi îngerescul chip, s-a învrednicit de harul preoției. Pentru învățătura lui iscusită și pentru viața lui îmbunătățită, Dumnezeu a rânduit să fie ales în scaunul de mitropolit al Ardealului. Luptând cu bărbăție împotriva calvinilor abătuți de la dreapta credință, care căutau să surpe Ortodoxia din sufletele românilor, a tipărit cărți bisericesti de învățătură și a cercetat sat cu sat povățuind și îndrumând pe fiii săi

duhovnicești. În această luptă nu l-au înfricoșat nici amenințările, nici opreliștile craiului Ardealului și ale căpeteniilor calvinești. Pentru aceasta, curând au născocit împotriva sfântului ierarh pări mincinoase, au adunat sobor și l-au scos din scaun, aruncându-l în temniță. Nouă luni a stat sfântul în temniță, legat cu lanțuri grele la mâini și la picioare. Din când în când, era scos din temniță la priveriște, înaintea bisericii sale din Bălgrad; și era batjocorit, despuiat de haine și bătut cu nuiiele pe trupul gol. Dumnezeu însă n-a voit ca acest cuvios al Lui să fie dat pierzării. A fost slobozit din temniță, în schimbul unui preț de o mie de taleri. Cum nu avea de unde să-i plătească, a pus 24 de chezași, iar el a plecat în Moldova și apoi în Rusia, unde a adunat acești bani pentru despovărarea chezașilor. Peste 10 ani, în 1656, Dumnezeu l-a rânduit să păstorească episcopia Hușilor și după puțină vreme s-a săvârșit în pace.

Tot în această zi săvârșim și pomenirea fericitului ierarh Sava din neamul Brancovici, mitropolitul Ardealului.

Fericitul părintele nostru Sava s-a născut în întâiul pătrar al veacului al XVII-lea, în Inăul Ardealului, din părinți de neam bun și creștini evlavioși, Ioan și Maria.

Din botez a primit numele Simeon. Mai multe din rudele sale, după tată, au fost episcopi sau protopopi ai cetății Inăului. Mai bine cunoscut este episcopul Longhin, fratele lui Ioan Brancovici. Tânărul Simeon a început învățătura de carte în casa părintească, iar adâncirea în Sfintele Scripturi și pravila vieții mănăstirești le-a deprins în Mănăstirea Comana din Țara Românească, de la

unchiul său, arhiereul Longhin, care se așezase în această mănăstire. Murind tatăl său de năpraznica molimă a ciumei, Simeon a fost chemat acasă și rugat să se căsătorească. El a împlinit dorința mamei sale și după puțin timp a fost ales protopop al Inăului, primind darul preoției. Rămas însă văduv după scurtă vreme, frumoasele sale însușiri sufletești, dovedite în vrednicia de protopop, precum și viața sa pilduitoare l-au înălțat pe scaunul Mitropoliei Ardealului, văduvit prin adormirea întru Domnul a mitropolitului Simeon Ștefan, în anul 1656. Măritul Sava a păstorit Biserica Ortodoxă din Ardeal cu neînfricată bărbăție și cu mare vrednicie timp de 24 de ani, în împrejurări grele.

În tot timpul păstoriei sale, sfântul s-a străduit neconținut să ridice Biserica și să o țină în albia dreptei credințe a Răsăritului, ferind-o de toate uneltirile eresului calvinesc. Râvna cea mare a sfântului Sava pentru Ortodoxie i-a adus dușmănia și prigoana căpeteniilor calvinești și a craiului de atunci al Ardealului. Aceștia voiau să strecoare cu viclesug, în cărțile bisericești ale românilor, învățături rătăcite și pierzătoare de suflet.

Iubirea fierbinte și grija pentru Biserică, precum și durerea pentru suferințele credincioșilor l-au călăuzit pe osârduitorul vlădică să călătorească în anul 1668 până la Moscova pravoslavnică. La curtea țarului, sfântul Sava a stăruit pentru mântuirea creștinilor asupriți de turci. De la Moscova, sfântul s-a întors cu multă cinstire. Câțiva ani mai târziu s-a pornit asupra sa cumplită prigoană din partea căpeteniilor calvine și a craiului. El a fost trimis în judecată, osândit împotriva canoanelor, pentru niște vini născocite. Cu silnicie și mărturii mincinoase soborul nelegiuit l-a osândit pe nedrept, scoțându-l din scaunul vlădicesc. A fost aruncat apoi în temnița craiului și a suferit batjocuri, biciuiri și loviri de toiege.

Neclintit a rămas sfântul în credința sa, ca o stâncă bătută de valurile mării. A suferit și a pătimit pentru Ortodoxie. După cumplite chinuri, sfântul a fost slobozit din temniță, dar așa de slăbit, că s-a mutat curând către Domnul, în luna aprilie 1683.

Sfântul s-a săvârșit, având cugetul împăcat că el s-a luptat lupta cea bună, a păzit credința și a apărat turma. Pentru jertfa lui curată, Domnul l-a învrednicit de cununa neveștejită a sfințeniei.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

25 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea sfântului apostol și evanghelist Marcu.

Prealăudatul apostol Marcu a propovăduit pe Hristos în tot Egiptul și Libia și Varvaria și în Pentapole, în zilele lui Tiberiu Cezarul, și a scris și Evanghelia sa, tâlcuindu-i-o apostolul Petru, și mergând în Cirineea Pentapolei, a făcut multe minuni. De aceea s-a dus în Alexandria cea dinspre Faros, și de acolo la Pentapole, făcând pretutindenea minuni, și împodobind Bisericile lui Hristos cu hirotonii de episcopi și de ceilalți clerici. După aceea mergând iarăși la Alexandria, și aflând pe oarecare frați de lângă mare, la Vucoli, petrecea cu dânșii

binevestind și propovăduind cuvântul lui Dumnezeu. Acolo închinătorii idolilor nesuferind a vedea sporin-du-se credința în Hristos, l-au legat cu ștreanguri și l-au târât, și carnea pe pietre se zdrelea și sângele lui roșia pământul.

The lion is the symbol for the gospel of Mark

Băgându-l în temniță, i s-a arătat Domnul spunându-i mai înainte mărirea ce avea să primească; la ziuă iarăși legându-l, l-au târât pe ulițe iarăși și așa zdrelindu-se și rupându-se de pietre, și-a dat sufletul lui Dumnezeu. Iar la chip arăta astfel: nici foarte plin la trup, nici preaînalt, nici scund și mărunț; ci cuvios și împodobit la măsura vârstei crescându-i și căruntețe. Nasul lungăreț iar nu scurt, nici cu vreo lipsă ci drept, sprâncenele îi băteau jos, barba lungă, capul pleșuv; la față era încuviințat, era milostiv și lăsător, și dulce la vorbă cu cei ce se întâlnea, atât cât era tocmit la toate, și strălucea virtuțile sufletului cu harurile trupului său.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Macedonie, patriarhul Constantinopolului.

Tot în această zi, sfânta muceniță Nichi.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioșilor opt părinți sihaștri.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

26 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Vasile, episcopul Amasiei.

Măritul mucenic al lui Hristos Vasile a fost episcop al Amasiei, pe vremea lui Liciniu, care, fiind cumnat marelui Constantin după sora sa Constantina, a fost trimis de dânsul împotriva lui Maximin, ce se ridicase și luase oarecare părți ale răsăritului de le ținea ca un tiran. Mergând Liciniu la Nicomidia, răscoala se potolise, și tiranul Maximin nădăjduind să se împotrivească prin luptă, a scăpat de primejdia ce era să-i vie. Liciniu a adus jertfă idolilor la Nicomidia, și a poruncit să-i aducă înaintea din Amasia pe sfântul Vasile, cu o fecioară anume Glafira, care fusese slujnică Constantinei, femeia lui Liciniu; și temându-se Glafira că Liciniu o îndrăgise, a îndrăznit de a spus stăpânei sale și aceea a trimis-o în Anatolia dându-i avere. Și umblând Glafira din loc în loc, nimerise la Amasia, unde dăduse banii ce avea la dânsa episcopului, ca să zidească biserică. Auzind acestea Liciniu a poruncit să-i prindă pe amândoi și să-i ducă înaintea lui; dar Glafira a murit înainte de a veni, însă fericitul Vasile a venit la Nicomidia către împăratul, care a dat poruncă să i se taie capul, căci se pusese tare împotriva și ocăra biserica celor ce erau socotiți dumnezei și deșertăciunea lor. După ce i s-a tăiat capul, au fost suit într-o corabie capul și trupul sfântului; apoi au fost aruncate capul într-o parte iar trupul în alta, iarăși s-au unit și s-au alipit după fireasca potrivire, și s-a aflat întreg sfântul, în golful de la Sinope al mării. Aflându-l niște pescari l-au tras cu mreje la uscat, precum arătase îngerul lui Epildifor, care primise pe sfântul la Nicomidia; acesta mergând cu Teotim și Partenie diaconii, ce veniseră cu sfântul în Amasia, l-au scos din mreajă, și cinstindu-l cu miruri și cu cântări, l-au trimis la Amasia.

Tot în această zi, sfânta Glafira, cu pace s-a săvârșit.

Fecioara Glafira era slujnica soției împăratului Licinius, Constanția. Acesta s-a rănit de frumusețea ei și căuta apropierea ei. Fecioara a cerut ajutorul împărătesei, ca să scape de împăratul curtezan. Îmbrăcînd-o în haine bărbătești și dându-i bani de călătorie, împărăteasa a trimis-o la Pontus împreună cu un alt slujitor credincios. Împăratului i-au spus că Glafira a înnebunit și că este pe moarte. Pe drum spre Armenia, Sf. Glafira s-a oprit la Amasea, unde a fost găzduită de episcopul locului, Sf. Vasile.

La vremea aceea sfântul construia o biserică în oraș. Sf. Glafira a donat toți banii de la Constanția pentru construcția bisericii și i-a scris împărătesei să-i mai trimită alții ca să poată termina construcția. Împărăteasa i-a îndeplinit rugămintea dar scrisoarea a căzut în mâinile lui Licinius, care înfuriat, i-a ordonat guvernatorului orașului să-i trimită pe ierarh și pe fecioară la el. Însă Sf. Glafira a murit înainte să ajungă edictul în Amasea iar Sf. Vasile a fost dus la împărat. Doi diaconi, Partenie și Teotim l-au urmărit pe Sf. Vasile și s-au stabilit într-un loc aproape de închisoarea unde era acesta ținut.

Evlaviosul creștin Elpidefor l-a mituit pe gardian și în fiecare noapte mergea cu Partenie și Teotim să-l viziteze pe sfânt. Cu o seară înainte de proces, el a început să cânte Psalmi rostind "și dacă m-aș sălășlui la marginea mării și

acolo ...mâna ta mă va povăţui şi mă va ţine dreapta Ta" (Psalmi 138/139:9-10). Acelea erau cuvinte profetice.

De trei ori sfântul a căzut în lacrimi şi diaconii se temeau că nu va putea îndura chinurile dar el i-a liniştit.

La proces sfântul a refuzat cu tărie să se lepede de credinţă şi să devină preot păgân, aşa încât a fost condamnat la moarte. Elpidefor le-a dat bani soldaţilor ca să-l lase pe Vasile să se roage şi să vorbească cu prietenii săi înainte de execuţie. Apoi sfântul i-a spus călăului: "Prietene, du la îndeplinire ce ți s-a spus" şi liniştit şi-a plecat capul ca să-l taie sabia.

Elpidefor a vrut să cumpere cu bani de la soldaţi rămăşiţele pământeste ale sfântului dar soldaţilor le-a fost frică de împărat şi au aruncat trupul şi capul sfântului în mare. După acestea un înger al lui Dumnezeu i-a apărut lui Elpidefor în vis de trei ori spunându-i: "Episcopul Vasile este la Sinope şi te aşteaptă."

Auzind mesajul, Elpidefor şi diaconii au mers pe mare până la Sinope, unde au angajat nişte pescari care să-i ajute cu plasele de pescuit. Când au aruncat năvoadele acolo unde au spus cei doi diaconi, nu au găsit nimic. Atunci Elpidefor le-a spus să arunce plasele în numele Domnului Dumnezeului său, pe Care el Îl proslăvea şi abia atunci năvoadele au scos la suprafaţă moaştele Sf. Vasile care avea capul alipit de corp şi numai urma loviturii de sabie se mai vedea pe gât. Sfintele moaşte ale Sf. Vasile au fost duse la Amasea şi îngropate în biserica construită de el însuşi.

Tot în această zi, preacuvioasa Iusta, cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, preacuviosul Nestor.

Acest cuvios Parinte, părăsind părinţii, şi călugărindu-se, cu pace s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

27 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Simeon, episcopul Ierusalimului, ruda Domnului.

Acest sfânt a trăit pe vremea împăratului Traian, fecior al logodnicului Iosif și frate al lui Iacov; pe acesta luându-l Însuși Hristos și Dumnezeu nostru, și primind a i se numi frate, l-a uns preot, ca să-i propovăduiasă preamărita venire. Drept aceea trudindu-se cu tot felul de osteneli și sudori, a împodobit scaunul Ierusalimului ca un păstor, iar nu ca un năimit și făcându-se pe sine locaș Sfântului Duh, a surpat și a stricat capiștile idolilor, și îndreptând la lumină pe cei rătăciți, răbdând pedepse cu multe dureri pentru dreapta credință a fost și răstignit, fiind de o sută și douăzeci de ani, și de acolo s-a întors către cel dorit al său Mântuitorul Hristos. Acest fericit s-a învrednicit a avea două nume, că se cheamă și Simon și Simeon, și era frate al lui Iacob și al lui Hristos.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ioan Mărturisitorul, egumenul Mănăstirii ce se numește Cataron.

Acest fericit Ioan s-a născut în Irinopole care era una din cetățile Decapolei, fiu de părinți creștini și iubitori de Dumnezeu, cu numele Teodor și Grigoria. Făcându-se de nouă ani s-a dus la chinovie, unde s-a călugărit, și fiind osârduitor și smerit și ascultător, a fost iubit de dascălul său. Și a mers împreună cu el la Sinodul al șaptelea ecumenic, ce s-a adunat a doua oară în Niceea, apoi, mai pe urmă și în Constantinopol.

Dascălul său s-a făcut arhimandrit, și egumen al mănăstirii lui Dalmat; iar el s-a făcut schimnic și preot și de acolo a fost trimis de împăratul Nichifor egumen al Mănăstirii Cataron. Aci cu plăcere de Dumnezeu și apostolește a ocârmuit turma lui Hristos mai mult de zece ani și era iubit de toți oamenii. Și s-au descoperit fericitului încercări a toată lumea iscodite de diavolul urâtor al binelui și adunând și sfătuind pe toți frații, îndemnându-i și la cele de cuviință, a zis către ei: "Privegheați părinților și fraților, să nu fiți furați de diavolul și să nu vă lepădați de închinarea la sfintele icoane; căci pe mine nu mă veți mai vedea între cei vii."

Și în vremea când el vorbea acestea, venind unii îndârjiți trimiși de Leon luptătorul împotriva icoanelor, au împrăștiat toată turma, și cele ce au găsit în mănăstire pe la părinți, ca pe ale lor le-au împărțit. Iar pe păstorul lor cu lanțuri legat, l-au dus la Bizanț, lăsând mănăstirea în pradă. Mergând sfântul la împărat, și numindu-l pe el păgân și osândit și altele multe fără de sfială zicându-i, l-a pornit spre mânie. Pentru care și cumplit a fost bătut peste obraz cu vine de bou. Iar fericitul se bucura pătimind pentru Hristos; și după aceea fiind închis, în metocul său trei luni, a fost surghiunit la o cetate numită Pentadactilon în hotarele Lambei. Acolo legând picioarele lui cu lanțuri, l-au pus într-o închisoare întunecoasă, lăsându-l acolo optsprezece luni. Iar după aceasta l-au adus gol în cetate, înaintea împăratului spre batjocură. Și după multe pricini de cuvinte, a fost dat lui Ioan, cel ce cu nevrednicie era atunci patriarh al Bisericii Mari, care multă cruzime a arătat

sfântului, strâmtorându-l pe el cu foame în multă vreme, după care apoi l-a înfățișat iarăși la împărat, și împăratul l-a trimis la un lagăr numit Criotavron al Bucelarilor, și acolo l-a închis doi ani întregi. Unde de multă rea pătimire se uscaser cu totul carnea de pe trupul lui; însă sfântul pe toate suferindu-le, cu mulțumire slăvea pe Dumnezeu.

Iar după ce a fost junghiat Leon Armeanul, și a împărățit în locul său Mihail Travlul, fiind liberați toți cei de prin surghiunuri, s-a dus și sfântul până la Calcedon neavând voie ca să intre în cetate. Iar după aceea împărățind Teofil, a voit cuviosul să se așeze în oarecare mănăstire împreună cu alți părinți; apoi fiind prinși de patriarhul din acea vreme și cumplite necazuri suferea fericitul, a fost surghiunit la insula Afusiei unde împlinind doi ani și jumătate, a văzut oarecare vedenie, și vestind celor împreună cu el mutarea sa, după trei zile, s-a dus la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților apostoli Aristarh, Marcu și Zinon.

Acești sfinți erau din cei șaptezeci; și Aristarh este acela de care Pavel pomeneste în Epistola către Romani, și care a fost episcop al Apamiei celei din Siria, supusă cu scaunele apostolilor celor dintâi. Acesta mai întâi decât toți a propovăduit pe Hristos Dumnezeu adevărat.

Iar Marcu este acela pe care și Ioan obișnuia a-l numi. De care pomeneste Luca în Faptele Apostolilor și care a fost pus episcop de apostoli în Vivlopole.

Iar Zinon este acela, pe care apostolul îl scrie în Epistola către Romani legiuitor, și care a fost făcut întâi episcop de apostolul Petru, în Diospole; el învăța propovăduind pe Hristos Dumnezeu adevărat.

Aceștia multe rele pătimiri suferind de la necredincioși pentru zidirea din nou a bisericilor, și pentru surparea idolilor, și înșși făcându-se lucrători de minuni și de vindecări, s-au mutat la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Pupleie, care prin sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Evloghie primitorul de străini, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Lolion cel nou, care fiind târât pe pământ, s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

28 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea sfinților apostoli Iason și Sosipatru din cei șaptezeci.

Dintre aceștia Iason era tarsean, și a fost mai întâi vânat de acolo la dreapta credință. Iar Sosipatru fiind din Grecia, a primit pe urmă de la acesta credința în Hristos. După aceea făcându-se amândoi ucenici ai lui Pavel apostolul, Iason a fost făcut învățător cetății; iar Sosipatru a primit cârma Bisericii Iconiei. Păstorind ei bine Bisericile lor, s-au dus spre părțile apusului; și sosind la insula Cherchira, au făcut înfrumusețată biserică întâiului mucenic Ștefan, unde slujind lui Dumnezeu, au atras pe mulți la credința în Hristos. Apoi fiind pârâți către guvernatorul Cherchirei, au fost închiși într-o temniță în care se aflau închiși șapte vătafi de tâlhari, anume: Satornin, Iachishol, Faustian, Ianuarie, Marsalie, Efrasie și Mamin, pe care prin cuvintele și faptele lor i-a atras la credința în Hristos, de i-au făcut din lupi oi, care după aceea, au primit de la Hristos cununile muceniciei. Asemenea s-a întâmplat și cu temnicerul care a crezut în Hristos. Guvernatorul scoțând pe Iason și pe Sosipatru din temniță, i-a dat pe seama lui Carpian eparhul să-i chinuiască; și văzând chinurile lor, Cherchira, fiica guvernatorului, s-a declarat și ea creștină, și a dat la săraci podoaba ce purta; de care aflând tatăl său, și neputând să o întoarcă din gândul ei, a închis-o în temniță. După aceea a dat-o unui desfrânat arap, ca s-o necinstească; dar sosind acesta la ușa temniței, a fost sfâșiat de o fiară. Iar sfânta Cherchira, aceasta aflând, l-a tămăduit și l-a scăpat de fiară, și cu învățătura sa l-a făcut creștin; iar el a strigat: "Mare este Dumnezeul creștinilor". Pentru aceasta el a fost chinuit și și-a dat sfârșitul, iar sfânta Cherchira a fost vârâtă în foc, dar a rămas sfânta nearsă. Pentru aceasta a tras pe mulți la credința lui Hristos. Drept aceea a fost spânzurată de un lemn și i-au dat fum dedesubt de au înecat-o. După aceea au săgetat-o cu săgeți, și atât de mult au rănit-o, încât de mulțimea durerilor și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu. După aceea pornind guvernatorul goană asupra creștinilor, și fugind creștinii într-o insulă mică ce era acolo aproape, el porni să meargă acolo, ca să-i chinuiască, și intrând în mijlocul luciului mării s-a scufundat ca Faraon cel de demult. Poporul Domnului au dat mulțumitoare laude lui Dumnezeu. Iar Iason și Sosipatru fiind sloboziți de la închisoare, învățau neoprit cuvântul lui Dumnezeu. Dar ridicându-se alt guvernator și aflând cele despre sfinți, a poruncit să aducă un butoi de fier, și să îl umple de rășină și smoală și ceară, și înfierbântându-l foarte, au băgat pe sfinți în el și sfinții au rămas nearși și mulți au crezut în Hristos, între care însuși guvernatorul care plângea, zicând: "Dumnezeul lui Iason și al lui Sosipatru, ajută-mi și mă miluiește". Fericitul Iason, fiind guvernatorii de față, sfătuind și învățând pe tot poporul, i-a botezat în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, numind pe guvernator Sebastian. Deci peste puține zile, s-a îmbolnăvit fiul guvernatorului și a murit, iar apostolul făcând rugăciuni l-a înviat. De atunci a făcut multe minuni, și făcând biserici înfrumusețate și plinind tot lucrul bine și adăugând turma lui Hristos, în bune bătrâneți către doritul său Hristos s-a petrecut.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Dada, Maxim și Cvintilian.

Acești sfinți au fost pe vremea lui Dioclețian și Maximian împărații, și a guvernatorilor Tavrinie și Gavinie. Fiind mare prigoană asupra creștinilor, și neplecându-se sfinții aceștia a aduce închinăciune la idoli, au fost pârați către guvernatorul Tavrinie. Numaidecât prinzându-i în satul lor, care se numea Ozovia, unde se aflau pururea petrecând în rugăciuni către Dumnezeu, i-au legat cu lanțuri de fier și degrab i-au adus la cetatea Dorostorului, fiind acolo amândoi guvernatorii, care au zis sfinților: "Spuneți-ne mai întâi numele vostru", și spunându-și fiecare numele său, a scris și cuvintele lor un Mangailian notar. Tavrinie a zis sfinților: "Iată viața voastră este în mâinile mele; de voiți să trăiți, mergeți de aduceți jertfă maicii zeilor, și veți fi și preoți ai acesteia, pentru că a murit preotul ei, și a mers către marele Dia, împăratul ceresc, ca să-i slujească lui acolo". Iar sfântul Maxim a răspuns păgânului Tavrinie: "Cum îndrăznești preanerușinatule să grăiești că preadesfrânatul cel necurat este împărat? Cunoașteți dar, o oameni fără minte, că Hristos este Împăratul cerurilor, Care are purtare de grijă de toate, și în palmă le ține toate câte sunt, și noi la idoli făcuți de oameni nu ne vom închina". Iar Gavinie guvernatorul a chemat la dânsul pe Dada și pe Cvintilian, vorbind multe vorbe bârfelnice, socotind că îi va amăgi spre păgânătatea sa cea pierzătoare; pe care neplăcându-i, i-a băgat în temniță, unde prin îngereasca arătare se întărea mărturisirea lor, laudând pe Dumnezeu. Deci scoțându-i din temniță i-a întins pe pământ și i-a bătut foarte cumplit; și băgându-i iarăși i-a scos și i-a dat numitului lor sat Ozovia și acolo le-a tăiat capetele și și-au dat sfârșitul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici dintre tâlhari, care prin apostolul Iason, crezând în Hristos, în căldare cu smoală s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Cherchira, fiica guvernatorului Cherchirei, care, cu săgeți fiind săgetată, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Zinon și Vitalie, care în foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Eusebie, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților apostoli Onisifor și Evod.

Acești sfinți erau din cei șaptezeci, de care amintește și apostolul Pavel. Onisifor a stat episcop Colofonului, iar Evod a fost pus în scaunul Antiohiei de Petru. Și amândoi pătimind multe chinuri și nevoi, și pe mulți întorcând la credința în Hristos, s-au suit și ei spre Domnul cel dorit. Pomenirea lor se face și la data de 7 septembrie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Neon, care prin foc s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

29 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și nouă, pomenirea sfinților nouă mucenici cei din Cizic: Teognis, Ruf, Antipatru, Teostih, Artemas, Magnon, Teodot, Tavmasie și Filimon.

Acești dumnezeiești mucenici fiind adunați de prin multe locuri și duși la Cizic, cu gândul lor cel viteaz au disprețuit și au rușinat pe guvernator și rătăcirea idolilor. După aceea fiind supuși la felurite chinuri, nu s-au înduplecat ca să jertfească idolilor, ci mai vârtos s-au adus pe sine jertfă vie lui Dumnezeu, fiind omorâți cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Memnon mărturisorul, făcătorul de minuni.

Acest între sfinți părintele nostru Memnon, lepădându-se de lume pentru Dumnezeu și petrecând cu dreptate și cu plăcere dumnezeiască, cu ascultare și cu plecăciune s-a făcut conducător monahilor. Fiind blând și smerit și plin de dragoste, s-a făcut și făcător de minuni; căci odinioară venind lăcuste pe semănăturile mănăstirii, a ieșit sfântul și prin rugăciune le-a gonit cu foc, și s-au înecat în râu. Și într-un loc fără de apă, a făcut prin rugăciune de a izvorât apă, care și până în ziua de astăzi izvorăște pururea întru slava lui Hristos. Altă dată iarăși lovind furtuna pe niște călători ce călătoreau pe mare cu corabia, și rugându-se sfântului să le fie în ajutor, s-a arătat între dânșii cârmuind corabia și îmbărbătându-i să nu se teamă, i-a scos curând cu liniște la liman. Așa strălucind mulți ani, și făcând minuni, da mântuire celor ce-l chemau în ajutor. Și făcându-se plăcut până la sfârșit, s-a dus către Domnul plin de merindea faptelor bune.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Avxivie, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

30 Aprilie

În această lună, în ziua a treizecea pomenirea sfântului măritului apostol Iacob, fratele sfântului Ioan, de Dumnezeu cuvântătorul.

Acest Iacob a fost fiul lui Zevedei, și fratele lui Ioan cuvântătorul de Dumnezeu. După chemarea lui Andrei și Petru, a fost chemat și el cu fratele său de Mântuitorul la apostolat. Aceștia îndată lăsând pe tatăl lor și corabia și celelalte toate au urmat Domnului. Și atâta i-a iubit încât unuia i-a dăruit a se rezema pe pieptul Său, iar celuilalt i-a dăruit să bea paharul pe care și El l-a băut. Și ei atâta râvnă aveau pentru Dânsul, încât au pornit să pogoare foc din cer ca să topească pe cei ce nu credeau. Și poate că ar fi făcut aceasta, de nu i-ar fi oprit Hristos prin bunătatea Sa. Drept aceea îi lua pururea cu Sine pe aceștia și pe apostolul Petru la rugăciune și la alte orânduiele, învățându-i cele mai înalte și mai tainice dogme. Pe acest fericit Iacob, după patima și înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos, nesuferindu-l Irod să îndrăznească și să propovăduiască mântuitoarea învățătură, a pus mâinile pe dânsul, și l-a omorât, trimițându-l al doilea mucenic la Stăpânul Hristos, după mucenicul Ștefan.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Clement, făcătorul de canoane, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Maxim.

Tot în această zi, aflarea moaștelor sfântului sfințitului mucenic Vasile, episcopul Amasiei.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Donat, episcopul Evriei.

Acest sfânt părinte a trăit în zilele lui Teodosie cel Mare, fiind episcop în cetatea ce se cheamă Evria, în Epirul cel vechi. Și lângă acea cetate era un sat ce se numea Soria, la care era un izvor cu apă, și câți beau dintr-însul mureau cu amar. Aflând de aceasta preasfântul episcop Donat, a mers la izvor cu clericii săi, și cum a sosit s-a făcut tunet, și îndată ieșind de acolo un balaur purtător de moarte, care își avea cuibul la izvor a întâmpinat pe fericitul, și încerca să împiedice cu coada sa picioarele asinului, pe care era sfântul călare. Iar sfântul întorcându-se și văzând balaurul, a luat funia cu care bătea asinul și a lovit spinarea balaurului, cu aceasta făcând pe balaur să ia rană purtătoare de moarte; pentru că îndată a căzut și a murit. Atunci au adunat lemne cei ce au văzut minunea, și au făcut foc, și au ars fiara. Și nimenea nu cuteza să se apropie de apă și să o guste; iar sfântul făcând rugăciune, și binecuvântând izvorul și bând el întâiul, a făcut pe ceilalți să bea fără de frică. Aceștia aflând Teodosie împăratul, a chemat pe toți episcopii, câți erau acolo, și a întrebat: "Care este Donat, cel ce a lovit balaurul cu biciul și l-a omorât, și cu rugăciunea sa a scos apă din pământ și din cer ploaie a pogorât?" Iar ei îl arătară zicând: "Acesta este, împărate"; și împăratul sărutându-l, îl duse la împărăteasă, și căzând amândoi apucară picioarele sfântului, rugându-l și zicând: "Robul lui Dumnezeu, rugămu-te, fă

milă cu noi; că avem numai o fiică singură născută, care este bătută de cumplit demon, încât suntem foarte mâhniți la suflet, și de o vei tămădui, ia-ți jumătate din averea ei". Sfântul zise: "Să vină copila"; iar ei luară pe sfântul de-l duseră la dânsa. Și certând sfântul pe demon, și gonindu-l, îndată s-a tămăduit copila. Dându-i împăratul făgăduința, sfântul n-a primit să o ia, dar pentru buna sa voință a cerut să i se dea un loc ce îi era aproape de orașul lui, și se chema Omfalion, foarte bun ca să-și facă biserică. Pe care îndată împăratul i l-a dăruit cu carte poruncitoare. Fiind atuncea și secetă mare pe pământ, cu învoirea împăratului a ieșit sfântul afară din cetate și a făcut rugăciune, și a căzut atâta ploaie din cer în cetate și împrejur, că s-a umplut pământul, încât se părea că va fi potop. Iar împăratul avea grijă de sfântul, căci era numai cu o haină îmbrăcat și ploaia era grea. Iar dacă a venit sfântul în curtea împărătească, nefiind nicidecum udat, s-au minunat toți; deci împăratul se bucura de cuvintele lui și dându-i mult aur pentru zidirea bisericii și alte lucruri iscusite pentru podoaba aceleiași biserici, l-a trimis la locașul său. Apoi mergând și făcând biserica, și gătindu-și mormântul său, foarte bătrân fiind, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Arghira, care a mărturisit pe Hristos în Constantinopol, la anul 1720, și s-a săvârșit chinuită în temniță.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

LUNA MAI SINAXAR

1 Mai

Ziua întâi, pomenirea sfântului prooroc Ieremia.

Acesta din pântecul mamei sale s-a sfințit, și era sfânt Domnului și prooroc, trăgându-se din Anatot. După ce a fost rob al Ierusalimului de către Nabucodonosor, împăratul Babilonului, el s-a coborât la Dafne în Egipt și acolo proorocind a fost ucis cu pietre de poporul lui Israel. Și murind a fost îngropat în locul de înmormântare a lui Faraon, pentru că egiptenii l-au mărit, văzând folosul de la el. Fiindcă prin rugăciunea lui fuseseră omorâte aspidelile, care prăpădeau pe egipteni; de asemenea fuseseră omorâte și fiarele ce se aflau prin ape, pe care egiptenii le numesc efot, iar elinii crocodili. Pentru aceasta creștinii din acele părți, până astăzi, rugându-se merg în locul unde este mormântul proorocului, și luând

țărână se tămăduiesc de mușcăritul aspidelor. Se spune că Alexandru Macedon stând deasupra mormântului proorocului, și aflând cele despre el, i-a mutat moaștele în Alexandria.

Deci a zis Ieremia către preoții Egiptului, că va să se facă un semn, adică au să se cutremure idolii Egiptului, și vor cădea la pământ din pricina Mântuitorului prunc ce se va naște în iesle din Fecioară. Și pentru aceea până astăzi, ei au în loc de Dumnezeu o fecioară lehoză, și punând un prunc în iesle, i se închină. Despre aceasta fiind întrebați de regele Ptolomeu, i-au spus că taina aceasta se trage de la strămoși, și a fost transmisă părinților lor de un cuvios prooroc, și că așteaptă sfârșitul tainei. Și spun despre proorocul acesta că mai înainte de prădarea Templului a luat chivotul legii și cele ce erau în el, și a pus de le-a îngropat sub o stâncă de piatră, și a zis către cei ce erau acolo: "S-a dus Domnul din Sinai la cer. Și iarăși va să vină în Sinai cu putere, și va fi vouă semnul venirii Sale, când se vor închina toate neamurile la lemn". Și a zis că nimeni în afară de Aaron preotul, nu va putea scoate chivotul acesta și că nimeni nu va deschide tablele care sunt în el, nici dintre preoți, nici dintre prooroci, în afară de Moise alesul lui Dumnezeu.

Iar la înviere întâi se va ridica chivotul și va ieși din pământ, și va fi pus în muntele Sinai, și se vor aduna toți sfinții acolo, așteptând pe Domnul, și fugind de vrăjmașul care va căuta să-i omoare. Iar în piatra aceea a scris cu degetul său numele lui Dumnezeu și s-a făcut tiparul literelor ca o cioplitură de fier. Și nor luminos îndată a acoperit numele acela. Și nu va putea nimeni să chibzuiască locul, și nici nu va putea să cinstească numele lui Dumnezeu

până în ziua aceea. Însă piatra este în pustiu, unde s-a făcut întâi chivotul de Veseleil între doi munți, unde zac Moise și Aaron. Și se arată noaptea norul ca lumina la locul acela în chipul cel dintâi, după cum israelitenilor li se arăta norul noaptea și-i lumina.

Proorocul Ieremia era bătrân de ani, mic la statul trupului, barbă având din sus lată și jos îngustă. Și se face soborul lui în biserica sfântului apostol Petru, care este aproape de biserica cea mare.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Vată Persul, care de sabie s-a săvârșit în timpul prigoanei lui Sapor al II-lea, împăratul perșilor și închinător al focului.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Filozoful, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuvioasei Isidora, nebuna în Hristos, de care vorbește și Paladie în a sa Istorie lausiacă.

Sfanta Isidora, cea Nebuna-pentru-Hristos, s-a nevoit in Manastirea Tabenna din Egipt in timpul secolului al VI-lea. Prefacandu-se nebuna, ea se comporta ca o persoana anormala, care nu statea la masa cu celelalte maicute din manastire. Unele o priveau cu mila dar Isidora a indurat acestea cu rabdare si smerenie, multumind lui Dumnezeu pentru toate.

Ea facea cele mai urate si murdare munci de la bucatarie si din toata manastirea. Isi acoperea capul cu o carpa si in loc de mancare gatita, se hranea cu spalaturile ramase in oalele murdare. Ea nu s-a maniat niciodata, nu a spus nici o vorba jignitoare nimanui, nu a cartit niciodata impotriva lui Dumnezeu sau a vietuitoarelor manastirii, folosind mult tacerea.

Odata, un calugar din desert, Sf. Pitirim, a avut o viziune in care i-a aparut ingerul Domnului care i-a spus sa mearga la manastirea Tabenna unde va vedea o maicuta care umbla cu o carpa pe cap. Ea slujeste tuturor cu dragoste si indura mila lor fara sa se planga iar inima si gandurile ei sunt numai la Dumnezeu. "Dar tu, care stai in singuratate, ai ganduri care zboara deasupra intregii lumi."

Parintele s-a pornit spre manastirea Tabenna dar nu a gasit-o printre maicute pe cea despre care i s-a spus in vedenie. Dar ele au dus-o pe Isidora la sfant, considerand-o demonizata. Aceasta a cazut in genunchi in fata lui cerand binecuvantare dar Sf. Pitirim s-a inchinat pana la pamant cerandu-i ei sa-l binecuvanteze mai intai.

Maicutele au ramas uimite de cele intamplate si sfantul le-a raspuns urmatoarele: "In fata lui Dumnezeu Isidora este mult mai sus decat noi toti!" Auzind acestea ele s-au cait si au marturisit ca s-au comportat necuviincios cu aceasta sfanta maicuta, cerand iertare pentru fapta lor.

Sfanta Isidora, stanjenita ca a fost descoperita in lucrarea ei, s-a ascuns intr-un loc nestiut de nimeni si se presupune ca s-a mutat la Domnul in jurul anului 365.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Sava, care s-a săvârșit fiind spânzurat în smochin.

Tot în această zi, pomenirea sfinților măriților trei noi cuvioși mucenici: Eftimie, ce se trăgea cu neamul din Demiga Peloponesului, și în Constantinopol la anul 1814, la douăzeci și două martie în Duminica Floriilor, prin sabie s-a nevoit; a lui Ignatie cel ce se trăgea din Zagora veche și în Constantinopol, în același an, la opt octombrie, prin sugrumare s-a săvârșit; și a lui Acachie, cel ce se trăgea din Tesalonic și în Constantinopol la anul 1815, la întâi mai, prin sabie s-a săvârșit.

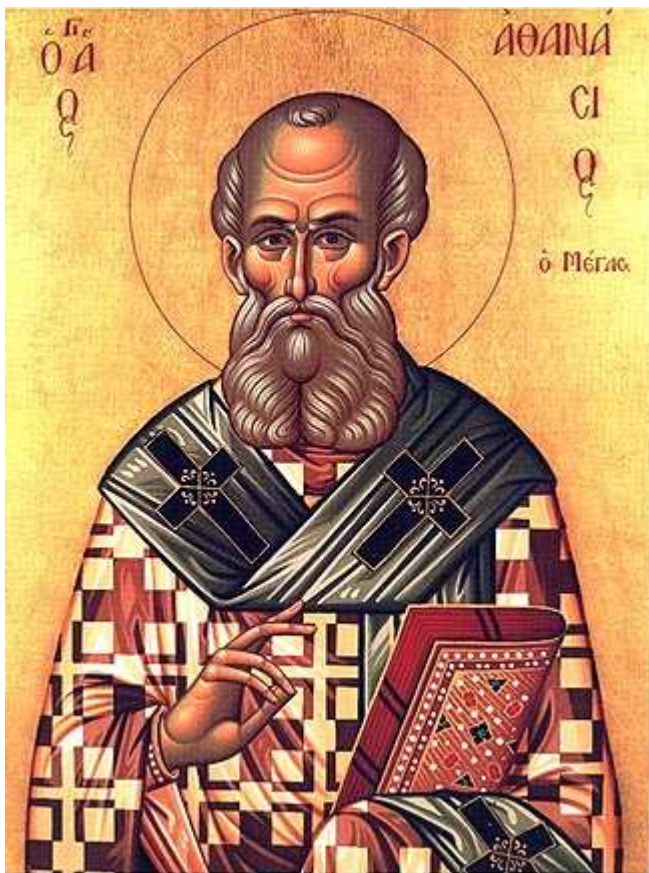
Se săvârșește pomenirea acestor trei sfinți noi-mucenici în cinstitul lor mucenicesc locaș ce se află la Schitul cinstitului Înaintemergător de la Manastirea Sfântul Pantelimon din Muntele Atos, unde se găsesc și capetele mucenicilor.

Sfântul noul mucenic Eftimie este pomenit aparte și în ziua de 22 martie. Iar sfântul noul-mucenic Ignatie este pomenit aparte în ziua de 8 octombrie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

2 Mai

În această lună, în ziua a doua, pomenirea aducerii moaștelor celui dintre sfinți părintele nostru Atanasie cel Mare, patriarhul Alexandriei.

Acest sfânt a petrecut pe pământ viață îngerească, iar nevoițele cu care s-a nevoit pentru dreapta credință, și împotrivirile ce a avut din partea învățătorilor eretici, și dese izgoniri și mincinoasele năpaste ce a suferit sunt scrise pe larg și la alte istorii, și le înfățișează și de Dumnezeu grăitorul Grigorie. Drept aceea nu putem să povestim cele ce se spun în multe feluri de mulți. Iar obișnuita rânduială a slujbei lui se face în 18 ianuarie.

Tot în această zi, pomenirea chinuirii sfinților mucenici Esper și Zoe, soția lui, și a fiilor lor Chiriac și Teodul.

Acești sfinți, Esper și Zoe, au trăit pe vremea împăratului

Adrian (124), și deși erau robi cu trupul unui oarecare Catal și al Tetrადiei soția aceluia, coloniști romani, care îi cumpăraseră ca robi din Pamfilia, ei însă cu sufletele erau slobozi. De aceea ei nici cu trupurile n-au suferit a sluji la stăpâni păgâni, care cinsteau și se închinau idolilor în locul Făcătorului și Ziditorului a toate. Căci Chiriac și Teodul, fiii lor, au zis către maica lor să nu locuiască mai mult împreună cu păgânii ci să se despartă de ei ca să nu fie împreună cu ei dați pierzării; însă ea le-a răspuns că aceia sunt stăpânii lor. Atunci ei i-au arătat că pot să se facă slobozi prin sângele vărsat pentru Hristos. Acum și maica lor, unindu-se cu ei, îi întărea pe ei și ducându-se la Catal, i-a spus că Domnul nostru Iisus Hristos este Stăpân sufletelor lor; iar dacă printr-o oarecare întâmplare ei au stăpânire asupra trupurilor lor, ei socotesc de mai mare cinste stăpânirea lui Hristos asupra lor. Căci ziceau ei: mai mult trebuie să ne supunem lui Dumnezeu decât oamenilor. Deci spăimântându-se pentru aceasta Catal, i-a trimis pe ei împreună cu maica lor la Tritoniu, la tatăl lor Esper.

Iar mai în urmă, prăznuind Catal nașterea fiului său, a socotit să le trimită lor din cele pregătite, vin și carne, vrând să vadă de se vor împărtăși ei din cele jertfite idolilor. Iar ei în loc să se împărtășească de acelea, la sfatul maicii lor, le-au aruncat câinilor. De aceasta fiind înștiințat Catal și aprinzându-se de mânie, mai întâi a poruncit să fie spânzurați copiii de picioare și să fie strujiți cu unghii de fier; iar părinții lor le dădeau curaj să nu se supună, ci să sufere

până în sfârșit, privind către cununa muceniciei. Apoi a poruncit să fie pogorâți și împreună cu maica lor să fie cumplit bătuți. După aceea a poruncit să fie băgați sfinții toți patru în cuptor ars cu foc, în care și intrând și-au dat sufletele lor lui Dumnezeu. Iar dimineața răsunau în cuptor glasuri ca de cântare și deschizându-se cuptorul, n-au aflat pe nimeni, în afară de sfinții, în chipul celor ce dorm, cu fețele spre răsărit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Iordan, făcătorul de minuni, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

3 Mai

În această lună, în ziua a treia, pomenirea sfinților mucenici Timotei și Mavra, soția sa.

Acest sfânt Timotei aflându-se în chipul clericilor, în Egipt, fiind anagnost, învăța poporul din satul Penapeon sfintele cuvinte. După aceea luându-și femeie pe Mavra, și nelocuind cu dânsa nici douăzeci de zile, a fost pârât, și l-au dus la Arian, guvernatorul Tebaidei. Acesta i-a poruncit să-și aducă cărțile pe care le citea creștinilor, el însă n-a voit să facă aceasta, ci încă a zis guvernatorului că el își ține cărțile în loc de copii, și cu acestea se întărește și de înger este păzit, când îi cheamă într-ajutor prin puterea dumnezeieștilor cuvinte ce erau scrise în cărți; și că nimeni nu-și va da de bunăvoie copii săi spre moarte. Pentru aceasta i-au băgat prin urechi piroane de fier arse, din care i s-au vătămat luminile ochilor, și i s-au scurs. După aceea

îi legară gleznele la o roată i-au pus o zăbală în gură, și l-au spânzurat cu capul în jos, legându-i o piatră de grumaji. Dar neslăbindu-se el cu aceste chinuri, a gândit guvernatorul să amăgească pe femeia lui, Mavra, și a luat-o cu amăgiri, zicându-i să se împodobească și să slujească idolilor. Iar ea nu a ascultat de dânsul, ci mai vârtos ascultând ce o învăța sfântul Timotei, soțul ei, ea a mărturisit înaintea guvernatorului că este creștină. Atunci i-au smuls părul capului și i-au tăiat degetele și au băgat-o în apă clocotită, în care nefiind opărită sfânta, a crezut guvernatorul că apa nu este clocotită și a poruncit să i se toarne apă în mână. Atunci sfânta a luat cu mâna ei apă din căldare și turnându-i în mână s-a jupuit pielea de pe mâna guvernatorului. Pentru aceasta au fost răstigniți amândoi, și stând nouă zile răstigniți, se învățau unul pe altul să rabde chinurile, și se sfătuiau să nu slăbească, și așa și-au dat sufletele în mâinile lui Dumnezeu.

În vremea când se aflau sfinții pe cruce, diavolul venind în vedenie la sfânta muceniță Mavra, i-a dat un pahar de miere cu lapte, și o îndemna să-l bea, iar ea cu rugăciunea sa l-a alungat; și iarăși a văzut cum a dus-o la o apă curgătoare, și o îndemna să bea; dar ea zise: "Nu voi bea dintr-acestea, ci din paharul vieții și al nemuririi ce mi-a pregătit Hristos" - și așa a fost diavolul biruit și s-a depărtat de la dânsa. Și venind îngerul lui Dumnezeu la dânsa, a văzut sfânta că a dus-o la cer, și luând-o de mână îi arătă un scaun, și haină luminoasă peste dânsa și o cunună, și-i zise: "Acestea ți s-au gătit ție". După aceea a dus-o într-un loc mai înalt, și iarăși îi arătă alt scaun și haină înfrumusețată și cunună, și-i zise: "Acestea s-au gătit spre moștenire

bărbatului tău. Iar osebirea locului însemnează că bărbatul tău a fost pricinuitoare al mântuirii tale".

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Diodor și Rodopian diaconul.

Aceștia au trăit în zilele aceleiași persecuții a lui Dioclețian, iar pentru credința în Hristos au suferit ocări multe și chinuri și bătăi, la Afrodizia Cariei, în Asia Mică, mai apoi fiind uciși cu pietre și-au dat sufletele lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Petru, făcătorul de minuni, episcopul Argosului.

Tot în această zi, pomenirea sfinților douăzeci și șapte de mucenici, care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teodosie, egumenul Lavrei Grotelor din Kiev și începătorul monahismului de obște în Rusia.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

4 Mai

În această lună, în ziua a patra, pomenirea sfintei mucenice Pelaghia cea din Tars.

Sfânta Pelaghia din Tars în Cilicia (sud-estul Asiei Mici) a trăit în timpul lui Dioclețian (284-305), sec. al III-lea, fiind fiica unor păgâni de vază. După ce a auzit de Iisus Hristos de la niște prieteni creștini, a crezut în El și a hotărât să se păstreze fecioară, închinându-și toată viața Domnului.

Moștenitorul împăratului Dioclețian, un băiat adoptat de acesta, a văzut-o pe fecioara Pelaghia și rănindu-se de frumusețea ei a cerut-o de soție. Sfânta fecioară i-a răspuns tânărului că ea s-a afierosit lui Hristos Mirele cel Veșnic și că nu va avea parte de căsătorie pe pământ.

Răspunsul l-a mâniat foarte pe tânăr dar a lăsat-o o vreme să se mai gândească. În același timp, Pelaghia a convins-o pe mama sa să o lase să meargă în vizită la asistenta care a crescut-o în copilărie, vroind, de fapt să-l caute pe Episcopul Linus din Tars care s-a retras în munți în timpul persecuțiilor împotriva creștinilor și ea îl căuta ca să o boteze acesta. Pelaghia îl văzuse pe episcop în vis și a impresionat-o foarte mult. Sfântul a fost cel care a sfătuit-o să se boteze. Sfânta a pornit la drum să o viziteze pe asistentă, îmbrăcată frumos, într-o trăsură și însoțită de un alai de servitori, după cum a fost dorința mamei sale.

Pe drum, prin grație divină, fecioara l-a întâlnit pe Episcopul Licinius, pe care l-a recunoscut imediat din vis, a căzut la picioarele lui și i-a cerut botezul. La rugăciunile episcopului, un izvor de apă a țâșnit din pământ.

Episcopul a făcut semnul crucii peste Sf. Pelaghia și în timpul Sfintei Taine a Botezului îngerii au acoperit-o pe cea aleasă cu o mantie strălucitoare. După ce a împărtășit-o pe fecioară au înălțat rugăciuni de mulțumire împreună lui Dumnezeu și a lăsat-o să pornească mai departe la drum. Atunci ea și-a scos hainele cele prețioase și și-a lăsat doar o rochie albă, simplă, dându-și toate ale ei săracilor. Vorbindu-le apoi servitorilor săi despre Iisus Hristos, mulți dintre ei s-au convertit crezând în Dumnezeu.

Pelaghia a încercat să o convingă pe propria ei mamă să se creștineze dar aceasta, întunecată la minte, a trimis un mesaj fiului împăratului spunându-i că Pelaghia era creștină și că nu mai vrea să se mărite. Tânărul, disperat că a pierdut-o pe marea sa iubire, s-a aruncat în sabie. Auzind acestea, mama Pelaghiei temându-se de răzbunarea împăratului, a legat-o pe fată și a dus-o la împărat ca și pe o creștină răspunzătoare de moartea moștenitorului tronului. Împăratul a fost captivat de frumusețea fecioarei și a încercat să o convingă să renunțe la religia ei, promițându-i toate bunurile de pe pământ dacă îi va fi soție.

Sfânta fecioară a refuzat oferta împăratului cu dispreț, spunându-i: "Ești nebun, împărate, să-mi spui mie acestea. Nu-ți fac voia și urăsc căsătoria murdară pe care mi-o propui pentru că eu îl am pe Hristos al meu Mire, Împăratul Cerurilor. Nu vreau coroana ta pământească cea degrabă pieritoare pentru că Domnul mi-a pregătit în cer trei coroane care nu vor pieri niciodată. Prima este pentru credința în Dumnezeul adevărat în care am

crezut cu toată inima, a doua este pentru curăție, pentru că mi-am păstrat fecioria în numele Domnului și a treia este pentru mucenicie pentru că vreau să îndur orice chin pentru El și să-mi dau sufletul din iubire pentru Hristos."

Dioclețian a condamnat-o pe Pelaghia să fie arsă într-o baie de bronz clocotită. Nelăsînd pe călăi să îi atingă trupul, sfînta s-a însemnat cu semnul sfintei cruci și a intrat în baia clocotită în care toată carnea i s-a topit împrăștiind un miros puternic de mir în tot orașul. Oasele Sfintei Pelaghia au rămas neatînse și păgânii le-au luat și le-au dus undeva în afara orașului. În jurul moaștelor s-au pus patru lei care n-au îngăduit nici unei viețuitoare să se apropie de ele. Aceștia au păzit moaștele pînă la venirea episcopului Linus care le-a îngropat cu multă slavă. Mai târziu s-a construit și o biserică pe locul unde s-au aflat cinstitele moaște.

În slujba de pomenire a Sfintei Mucenițe Pelaghia din Tars se spune că a a fost învrednicită de "minunate vedenii." Ea mai este prăznuită și în ziua de 7 octombrie. În timpul Împăratului Constantin, (306-337), când persecuțiile împotriva creștinilor au încetat, s-a construit o biserică pe locul de înmormântare a Sfintei Pelaghia.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ilarion, făcătorul de minuni.

Acesta din tinerețe Crucea pe umeri ridicînd, a urmat Stăpînului celui răstignit, și patimile trupești supunându-le duhului a primit de la Dumnezeu bogat dar de minuni: de a vindeca felurite boli și să izgonească demonii. Închizându-se el într-o căsuță mică, și aflîndu-se afară de toată tulburarea și strălucit fiind cu toată nepătimirea, a primit dumnezeiescul har al preoției; și răbdînd mulți ani aspra petrecere, a fost de toți lăudat pentru nenumăratele lui minuni. Căci certa vietățile ce stricau semințele odrăslite, oprea grindina, pămîntul cel însetat l-a adăpat cu ploaie, și repejunea râului, ca Elisei, a despărțit-o și a trecut-o. A vindecat mîna cea uscată a unui oarecare creștin, a dăruit orbilor vedere, și a îndreptat picioarele șchiopilor, și alte multe minuni a făcut spre slava adevăratului nostru Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Nichifor, egumenul Mănăstirii Midichiei, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Nichifor Isihastul (din singuratate), cel ce s-a liniștit în cele mai pustii locuri ale Muntelui Atos.

Sfântul Nichifor a fost învățătorul Sf Grigore Palama (prăznuit în 14 noiembrie). Acesta a crescut ca și romano-catolic dar după o călătorie în Imperiul Bizantin a devenit ortodox. Sf. Nichifor a trăit ca isihast în Muntele Athos și s-a sfârșit din viață înainte de anul 1300. Lucrarea sa "Despre trezvie și păzirea inimii " se găsește în Filocalie: Preaînțeleptul meșteșug pentru rugăciunea minții (rugăciunea lui Iisus, rugăciunea inimii) ce se află la Filocalie.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Atanasie, episcopul Corintului.

Acest Parinte a adormit pe vremea împărăției lui Vasile și a lui Constantin, la anul 977, și a lăsat posterității comentarii ale sfintelor scripturi și un Tratat asupra motivelor morții lui Iisus Hristos pe Cruce.

Tot în această zi, pomenirea sfinților părinți Afrodisie, Leontie, Antonie, Mel, Valerian și Macrovie și a mulțimii celor ce împreună cu ei au mărturisit în Schitopoli, în Palestina.

Tot în această zi, pomenirea aducerii moaștelor sfântului și dreptului Lazăr, prietenul Mântuitorului Hristos, și a purtătoarei de mir Mariei Magdalenei, care aducere a fost pe vremea lui Leon Filosoful și iubitorul de Hristos, la anul opt sute nouăzeci (890 d. Hr.).

Tot în această zi, pomenirea sfintei Monica, mama fericitului Augustin.

Sfânta Monica, mama Fericitului Augustin din Hiponia (prăznuit în 15 iunie), s-a născut în 322 în Tagaste, Africa de Nord. Părinții ei erau creștini dar nu avem prea multe date despre copilăria ei. Mai multe aflăm din Cartea a IX-a a *Confesiunilor* scrise de fiul ei.

Sf. Monica a fost căsătorită cu un funcționar păgân numit Patritius, aprins din fire și cam imoral. La început, soacra sa nu o plăcea, dar Monica s-a făcut plăcută prin firea ei blândă. Spre deosebire de multele femei care erau bătute de soți în acele vremuri, ea nu era bătută pentru că știa să tacă, "punând strajă gurii ei" în preajma lui. (Ps. 38/39:1).

Sf. Monica și Patritius au avut trei copii: Sf. Augustin, Navigius și Perpetua. Dar faptul că soțul ei nu a lăsat-o să-i boteze i-a cauzat multă durere. Ea și-a făcut probleme pentru Augustin, care trăia cu o tânără în Cartagina și avea un fiu nelegitim cu aceasta. Rugăciunile sale stăruitoare și lacrimile nesfârșite pentru fiul ei l-au înduplecat în cele din urmă pe soțul ei să se convertească la creștinism înainte de a se stinge din viață. Însă Augustin continua prin viața pe care o ducea, să se îndepărteze de Hristos.

Aflându-se în Cartagina, Augustin s-a lăsat prins în secta maniheiană. Mama sa era îngrozită și a făcut tot posibilul să-l întoarcă pe drumul bun. În vis i s-a arătat că trebuie să fie blândă și să aibă răbdare cu fiul ei. Dar Augustin nu a ascultat-o și a rămas în rătăcirea sa timp de 9 ani. Sf. Monica a fost foarte dezamăgită dar nu a renunțat să speră că-l poate ajuta pe fiul ei. Chiar a încercat să ceară ajutorul unui episcop care a fost el însuși maniheian, dar acesta a refuzat să se contrazică cu Augustin spunând că nu îl poate ilumina pe tânăr deoarece acesta este încă atras de noutatea ideologiei sale. Dar a liniștit-o pe mamă spunându-i: "Du-te pe drumul tău că nu se poate ca fiul unor astfel de lacrimi să rămână pierdut."

Sf. Monica s-a dus la Roma cu Augustin când acesta a ținut cursuri acolo în 383. Mai târziu, a avut o întâlnire la Milano unde l-a întâlnit pe Sf. Ambrozie (prăznuit în 7 decembrie) rămânând foarte impresionat de predica acestuia. Episcopul Ambrozie a ajuns să o prețuiască foarte mult pe Sf. Monica și de multe ori l-a felicitat pe Augustin pentru că avea așa o mamă virtuoasă.

Într-o zi, Augustin citea Noul Testament într-o grădină și a ajuns la Romani 13:12-14. Atunci s-a hotărât să lase în urmă "lucrurile celui rău" și "să se

îmbrace în Domnul Iisus Hristos". A fost botezat în ajunul Paștilor în anul 387.

După ce a fost botezat Augustin și mama lui au plănuit să meargă în Africa. S-au oprit să se odihnească în Ostia unde Sf. Monica s-a dus la Domnul la vârsta de 56 de ani. Ea a fost îngropată în Ostia și sfintele ei moaște au fost transferate în cripta unei biserici în sec. al VI-lea. Nouă secole mai târziu, moaștele Sf. Monica au fost duse la Roma.

În Occident, Sf. Monica este considerată patroana soțiilor și mamelor ale căror bărbați sau copii sunt rătăciți.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

5 Mai

În această lună, în ziua a cincia, pomenirea sfintei mari muceițe Irina.

Aceasta a fost singura fiică născută lui Liciniu, regele din cetatea ce se cheamă Maghedon. La început sfânta s-a numit Penelope, și atât strălucea cu frumusețea trupului, încât întrecea pe vârstnicile ei. Ea trăia într-un turn înalt zidit de tatăl său, cu treisprezece ferestre frumoase, având multă avere spre slujba ei, și scaun, masă și sfeșnic, toate făcute de aur. Și era când a fost așezată acolo de șase ani, fiind învățată de oarecare bătrân Apelian, pe care îl rânduiseră Liciniu să intre la dânsa. Într-una din zile, ea a văzut că a venit o porumbiță, și aducând o ramură de măslin, a pus-o pe masă; iar un vultur aducând o cunună făcută din flori a pus-o pe masă. Apoi a văzut că a venit pe altă fereastră un corb și a pus un șarpe pe masă. De acestea mirându-se ea, și cugetând ce pot să însemne a întreat pe bătrânul Apelian, care i le-a

dezlegat zicând: Că porumbița este nevoița gândului ei și ramura cea de măslin este pecetea lucrurilor și deschiderea botezului; iar vulturul, care este împărat celorlalte păsări, prin cunună îi însemna biruința spre bunătățile cele alese; iar corbul care adusesse șarpele, însemna necazul și reaua ei pătimire. În scurt spunând, i-a tâlcuit și i-a arătat ei nevoița muceniei, ce avea să îndure pentru Hristos. Și alte preamărite pentru dânsa se spun.

Se spune că i s-a dat numele prin chemare de înger, în loc de Penelope, fiind numită Irina, și că acel înger a învățat-o credința lui Hristos și i-a spus că se vor mântui multe suflete printr-însa. Și că va veni la dânsa Timotei, ucenicul lui Pavel, și o va boteza. Iar când acestea s-au împlinit, ea zdrobind idolii tatălui său, i-a aruncat jos. Pentru aceasta a fost mai întâi cercetată de tatăl său, care a poruncit să fie dată să o calce caii, dintre care unul în loc să-i facă ei vreun rău, s-a repezit asupra tatălui ei și l-a trântit jos și l-a omorât și a fericit pe sfânta cu glas omenesc. Iar ea îndată fiind eliberată din legături, la rugămintea poporului a făcut rugăciune, și a înviat pe tatăl ei, care a crezut în Mântuitorul Hristos, cu trei mii de oameni și cu femeia sa dimpreună, și primind botezul, a lăsat împărăția, și-a petrecut viața în turnul ce zidise pentru fiica sa.

După aceea, luând împărăția Sedechie, sfânta a fost silită să jertfească la idoli și neplecându-se, a fost aruncată cu capul în jos într-o groapă adâncă, în care erau tot felul de târâtoare veninoase și a rămas nevătămată. După patru zile, fiind scoasă de acolo, a fost supusă la multe chinuri, dar a rămas

sfânta nevătămată. Pentru această minune au trecut la credința în Hristos opt mii de suflete.

După ce a căzut Sedechie din împărăție, s-a ridicat Savorie, fiul său, cu oaste asupra aceluia ce-l scosese pe tatăl său din împărăție. Atunci întâmpinând sfânta Irina pe Savorie înaintea cetății, l-a orbit și pe el și pe oastea lui cu rugăciunea, și iarăși cu rugăciunea l-a făcut să vadă. Pentru aceasta nemulțumitorii au supus-o la multe chinuri, dar desfăcându-se pământul a înghițit pe slugile tiranului, din care pricină au trecut mulți la credința în Hristos. Și rămânând tiranul încă tot în necredință, a venit îngerul Domnului și lovindu-l l-a ucis.

Și fiind sfânta slobodă, umbla prin cetate, făcând multe și mari minuni și în alte multe cetăți unde a mers și unde a propovăduit pe Hristos, fiind supusă la nenumărate chinuri, din care rămânea nevătămată, de către regele Numenau în cetatea Calinicon și de către regele perșilor Savorie. Aceste minuni după gândurile omenești pot părea unora de necrezut, dar la Dumnezeu toate sunt cu puțință cele ce la oameni sunt în neputință. Așadar, pe scurt, a fost adusă sfânta la judecată, mai întâi adică de tatăl ei, Liciniu, a doua oară de Sedechie și Savorie și Numerian fiul lui Sevastian și de eparhul Vavdon, și Savorie regele perșilor; iar cetățile în care a mărturisit sunt acestea: Maghedon patria ei, Calinicon, Constantina și Mesimvira. Pomenirea muceniei ei a fost scrisă de Apelian dascălul său.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Neofit, Gaie și Gaian.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Efrem.

Sfântul Nou Mucenic și Făcător de Minuni Efrem s-a născut în Grecia la 14 septembrie, 1384. A rămas fără tată pe când era încă tânăr și mama a rămas singură să crească șapte copii.

Când Efrem a împlinit 14 ani, Bunul Dumnezeu i-a călăuzit pașii către o mănăstire din Muntele Amoman, lângă Nea Makri din Atica. Mănăstirea avea hramul Bunevestiri și a Sfintei Parascheva. Aici el și-a luat crucea lui Hristos pe care toți cei ce vor să-L urmeze trebuie să o facă (Mat. 16:24). Aprins de dragostea pentru Domnul Sf. Efrem s-a supus de bunăvoie disciplinei monastice. Timp de aproape 27 de ani el a urmat exemplul vieții sfinților și pustnicilor deșertului. Cu râvnă dumnezeiască el l-a urmat pe Hristos și s-a dezrobit de plăcerile lumesti. Din mila Domnului și-a purificat sufletul de patimile omorâtoare devenind vas ales al Sfântului Duh, fiind învrednicit și de

înalta treaptă a preoției, slujind cu multă smerenie și zdrobire de inimă în altar.

În 14 septembrie 1425, barbarii turci au atacat mănăstirea dinspre mare, distrugând-o și prădând locurile învecinate. Sf. Efrem a fost unul din victimele urii lor sălbatice. Mulți călugări au fost torturați și decapitați dar Sf. Efrem a rămas calm. Acest lucru i-a înfuriat pe turci și i-au făcut să-l arunce în temniță pe Efrem pentru a-l tortura și a-l forța să renunțe la Hristos.

Ei l-au închis într-o celulă mică, fără pâine sau apă, bătându-l în fiecare zi în speranța că-l vor determina să se facă musulman. Timp de mai multe luni sfântul a fost chinuit groaznic dar nu s-a lepădat de Dumnezeuul lui. Văzînd aceasta, turcii au hotărât să-lucidă. Într-o zi de joi, 5 mai 1426, a fost scos din celulă, întors cu capul în jos și legat de un dud. După aceea l-au bătut și l-au batjocorit întrebîndu-l așa: "Unde e Dumnezeuul tău?", "De ce nu te ajută acum?" Dar sfântul nu și-a pierdut curajul și continua să se roage: "O, Doamne nu asculta vorbele acestor oameni și făcă-se totul după voia Ta."

Barbarii i-au smuls barba sfântului și l-au torturat până când a slăbit putera lui. Sângele curgea și hainele îi erau numai fâșii. Corpul îi era aproape despuiat și plin de răni dar agarenii nu erau mulțumiți continuînd să-l chinuie. Unul din ei a luat un băț încins și l-a înfipt violent în buricul sfântului. Țipetele lui de durere îi sfâșiau inima. Sângele a început să curgă valuri din stomac dar turcii nu s-au oprit. Au repetat aceleași torturi iar și iar până când tot corpul i s-a contorsionat și membrele i s-au răsucit. Sfântul nu mai avea putere să vorbească și se ruga în gând Domnului să-i ierte păcatele. Din gură i-au pornit saliva și sângele și tot pămîntul sub el era roșu. Curînd sfântul a leșinat. Crezînd că a murit, păgânii i-au tăiat legăturile cu care era legat de pom și trupul sfântului a căzut la pămînt. Mânia lor era diabolică și chiar căzut jos ei continuau să-l lovească. La un moment dat sfântul a deschis ochii și s-a rugat: "Doamne, în ale Tale mâini îmi dau sufletul." Pe la nouă dimineața sufletul mucenicului s-a despărțit de trup.

Aceste fapte au rămas uitate aproape 500 de ani, până în 3 ianuarie, 1950. Pe atunci s-a ridicat o mănăstire de maici pe locul celei vechi. Stareța Macaria (+ 23 aprilie, 1999) se plimba printre ruinele mănăstirii cu gândul la numeroasele moaște ce vor fi fost împrăștiate pe acel pămînt și la sângele care a udat copacul ortodoxiei. Ea și-a dat seama că acela era un pămînt sfânt și s-a rugat la Dumnezeu să o învrednicească să vadă măcar pe un sfânt dintre cei care au trăit acolo.

După un timp i se părea că aude o voce care-i spune să meargă să sape într-un anumit loc. Ea a arătat acel loc unui meșter angajat să facă reparații la mănăstire. Omul n-a prea vrut să se apuce de săpat acolo pentru că el avea de săpat în altă parte. Văzînd că nu-l poate convinge, Maica stareță l-a lăsat să meargă unde avea el de săpat dar s-a rugat la Domnul să nu poată săpa, astfel încât atunci când s-a apucat omul a dat de piatră. A mai încercat în trei sau patru locuri și s-a întâmplat același lucru. În cele din urmă a acceptat să facă ascultare și a săpat în locul indicat de maică.

Printre ruinele unei chilii, bărbatul a dat la o parte molozul și a început să sape în viteză. Stareța l-a rugat să se liniștească și să sape ușor pentru că nu vrea să strice trupul pe care crede că-l vor descoperi acolo. El a luat-o în răs când a auzit că se așteaptă să găsească moaștele unui sfânt. Dar la o adâncime de șase picioare, au descoperit capul unui om al lui Dumnezeu care pe loc a umplut locul de miros bineplăcut. Meșterul s-a albit la față și n-a mai putut grăi. Maica Macaria l-a rugat să se retragă și să o lase singură acolo. Apoi a îngenunchiat și a sărutat moaștele cu multă evlavie. Dînd la o parte tot mai mult pămînt, a descoperit mânecele de la rasa sfântului. Țesătura era

groasă și părea să fi fost țesută la un război foarte vechi. A descoperit apoi tot corpul, dezvelind sfintele moaște ale unui mucenic.

Maica Macaria se afla tot în acel oc sfânt și la Vecernie, așa că citi sfânta slujbă acolo. Dintr-o dată a auzit un zgomot de pași care veneau de la mormânt înspre ea, traversând toată curtea, până la ușa bisericii. Erau pași unui om hotărât și cu caracter puternic. Maicii i-a fost teamă să se întoarcă să se uite ce se aude când o voce a întrebat-o: "Cât timp vrei să mă mai lași aici?"

Atunci a văzut în fața ei un călugăr înalt, cu ochii mici și rotunzi și cu barba până la piept. În mâna stângă avea o lumină puternică și cu dreapta binecuvânta. Maica Macaria a fost cuprinsă de bucurie și frica i-a dispărut. "Iartă-mă," spuse ea, "Am să mă ocup de tine mâine, când Domnul va aduce zorii zilei ." Sfântul a dispărut și stareța a continuat să citească slujba de seară.

În dimineața următoare după utrenie, Maica Macaria a curățat osemintele și le-a așezat într-un ungher al altarului bisericii, aprinzând și o candelă în fața lor. În acea seară Sf. Efrem i s-a arătat în vis mulțumindu-i că a avut grijă de el și spunându-i că îl cheamă Efrem. Din gura sfântului a auzit povestea vieții lui și mucenicia pe care a suferit-o.

Sf. Efrem l-a slăvit pe Dumnezeu în timpul vieții lui și prin moartea lui, de aceea Dumnezeu l-a învrednicit cu darul facerii de minuni. Cei care se închină la sfintele sale moaște cu dragoste și credință se vindecă de nenumărate boli și infirmități și este grabnic ajutor la rugăcinile celor care-l cheamă.

Tot în această zi, pomenirea icoanei Maicii Domnului "Potirul neseecat".

Icoana Maicii Domnului "Potirul Neseecat" a fost descoperită în Rusia în anul 1878. Un soldat în rezervă din Tula obișnuia să-și dea toată pensia pe alcool, distrugându-și sănătatea. Deși a ajuns să nu mai poată merge, el continua să bea.

Într-o noapte un sfânt i-a apărut în vis sfătuindu-l să meargă la Mănăstirea Maicii Domnului din Serpuhov. "Să ți se facă o molitvă în fața icoanei "Potirul Neseecat." Pentru că nu avea nici un ban și nici nu putea să meargă, omul nu a luat în seamă visul. Dar sfântul i-a apărut și a doua și a treia oară, îndemnându-l mai aspru să meargă la mănăstirea de care i-a spus.

Atunci, târându-se în patru labe, omul a ajuns până în satul învecinat și s-a oprit la casa unei femei bătrâne care i-a doftoricit picioarele și bărbatul a început să

se simtă mai bine. În ziua următoare el a pornit din nou la drum, la început cu două cărje, apoi cu una, până ce a ajuns la mănăstire.

Acolo el le-a povestit călugărilor visul său, dar nici unul din ei nu părea să știe de existența vreunei astfel de icoane. În cele din urmă, unul dintre ei și-a amintit de o icoană în care era pictat un potir. Pe spatele ei scria "Potirul Nesecat." După ce i s-a făcut molitfa țăranul s-a întors acasă complet sănătos și vindecat de alcoolism.

Noutățile despre această minune s-au răspândit cu repeziciune și mulți suferinzi de patima beției împreună cu familiile lor veneau să se roage în fața icoanei. Mulți dintre ei se reîntorceau să aducă mulțumiri Maicii Domnului pentru vindecare și pentru că a răspuns la rugăciunile lor.

În fiecare duminică la Mănăstirea Serpuhov-Vyotsk se citește molitfa și acatistul Potirul Nesecat în fața icoanei pentru cei suferinzi de patima beției.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

6 Mai

În această lună, în ziua a șasea, pomenirea sfântului și dreptului și mult-pătimitorului prooroc Iov.

Acesta era din țara Avsitidei, din hotarele Idumeii și Arabiei, fiu din fiii lui

Isav, de era el al cincilea de la Avraam. Pe tatăl său îl chema Zaret și pe mama sa, Vosora. Însă mai înainte se numea Iovav, și a proorocit patruzeci și cinci de ani și a apucat înainte de venirea lui Hristos o mie nouă sute douăzeci și cinci de ani.

Pe acesta l-a ispitit diavolul, pentru că îl declarase Domnul drept și fără prihană și întrecând pe toți cei de pe pământ. Și despuindu-l diavolul de toată averea lui și chinuindu-l cu îngrozitoare și nemângâiate răni, a fugit diavolul de la dânsul rușinat, pentru că dreptul s-a arătat neînduplecat și neîntors la pornirile pe care i le însufla diavolul. Pe acesta, la sfârșitul nevoințelor sale, l-a mărturisit de sus Dumnezeu și i-a întors îndoit toate câte îi fuseseră luate, precum arată cu amănuntul

istoria lui. Și a trăit după această încercare o sută șaptezeci de ani, de s-a făcut toată vremea vieții lui două sute patruzeci și opt de ani.

Tot în această zi, pomenirea cuvioșilor Mamant, și Ilarion, care cu pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Dimitrion, care, fiind săgetat, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Danax, Mesir și Terinos, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Donat, care, fiind săgetat, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Varvar (Barbar).

Sfântul Mucenic Varvar, un fost tâlhar din Grecia, a comis multa vreme furturi, santaje și crime. Dar Dumnezeu, care nu dorește moartea pacatosului, l-a întors la pocaintă. Odata, în timp ce-si admira prada stand într-o peștera, harul divin i-a atins inima, îndreptându-i gândurile spre moartea de care nu putem fugi și spre infricosatoarea judecată. Gândindu-se la multimea de fapte rele pe care le-a adunat s-a întristat și s-a hotărât să

puna început bun, spunând: "Hristos nu a respins rugăciunea tâlharului care era pe cruce langa EL; ma rog sa nu ma piarda nici pe mine in mila lui fara margini"

Varvar si-a lasat toate bunurile in peștera si a mers spre cea mai apropiata biserică. Acolo si-a dezvaluit toate pacatele preotului si a cerut iertare de relele facute. Preotul l-a primit in casa sa iar Sf. Varvar s-a pus pe coate si genunchi, deplasandu-se ca un animal in patru labe, pentru ca nu se credea vrednic sa fie numit om. In gospodaria preotului el a trait cu vitele, mâncând cu acestea si considerandu-se cel mai rau dintre toate creaturile. Dupa ce a primit iertare de pacatele sale, Sf. Varvar a plecat in padure unde a trait timp de 12 ani, gol, fara imbracaminte, suferind de frig si caldura. Corpul lui s-a innegrit de tot de murdarie si de arderea soarelui.

In cele din urma, Sf. Varvar a primit un semn de sus ca a primit iertare si ca va muri ca mucenic. Intr-o zi au venit niste negustori acolo unde se nevoia Sf. Varvar. Acestia vazand ceva ca se misca in iarba deasa din fata lor, au slobozit mai multe sageti in acea directie gandind ca e vorba de vreun animal. Ajungand mai aproape s-au ingrozit cand au vazut ca au ranit mortal o fiinta umana. Sf. Varvar i-a rugat sa nu-l planga si dupa ce le-a povestit cine este, i-a rugat pe acestia sa mearga la casa preotului unde a locuit el si sa-i spuna ce s-a intamplat.

Apoi Sf. Varvar si-a lasat duhul in grija lui Dumnezeu. Preotul care l-a spovedit pe fostul tâlhar, i-a gasit corpul neinsufletit care stralucea cu o lumina dumnezeiasca si l-a ingropat in locul in care a fost ucis. Dupa aceea, a inceput sa curga mir din mormantul sfantului, care a vindecat multe boli grele. Moastele sale sunt la Manastirea Kellios din Thesalia, langa orasul Larissa.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

7 Mai

În această lună, în ziua a șaptea, se prăznuiește pomenirea semnului cinstitei Cruci, care s-a arătat pe cer în zilele împăratului Constanțiu, fiul marelui Constantin.

Sfânta cruce s-a arătat pe cer deasupra Ierusalimului în dimineața zilei de 7 mai, 351 în timpul domniei împăratului Constantin, fiul Sfântului Constantin (prăznuit în 21 mai).

În acea vreme, erezia arianismului conform căreia Hristos a fost un simplu om și nu Dumnezeu, era cauza multor dispute și scindări în interiorul imperiului. Chiar și după primul Sinod Ecumenic de la Niceea din 325, mulți au fost atrași de falsele învățături iar ortodocșii s-au trezit în multe locuri în minoritate.

Constantiu, conducătorul părții estice a imperiului era adept convins al arianismului. Frații săi, Constantin al II-lea și Constans, creștini ortodocși evlavioși, erau conducătorii părții de vest. Ambii au fost uciși în două bătălii diferite prin anul 350, lăsându-l pe Constantiu să domneasca singur. Tot în acel an, 350, Sfântul Chiril (prăznuit în 18 martie) a devenit Patriarh al Ierusalimului și a început lupta acerbă împotriva arianismului.

În luna mai a anului 351 a apărut deasupra Ierusalimului o cruce luminoasă, care se întindea de la Golgota până la Muntele Maslinilor, pe o distanță de aprox. 9 km, fiind pe cât de lungă pe atât de lăută, strălucind mai tare decât soarele. O multime de oameni au ieșit din casele lor și de la munca lor îndreptându-se spre biserici pentru a aduce slava lui Dumnezeu. Istoricul Sozomen scria că această minune a dus la convertirea multor păgâni și iudei la creștinism.

S-a mai păstrat în timp și o epistolă scrisă de Sf. Chiril adresată împăratului, în care îi descria fenomenul miraculos, muștrându-l să se alature credinței creștine. Sfânta Cruce a rămas pe cer timp de 7 zile.

Minunea dumnezeiască a Crucii deasupra Ierusalimului a întărit pe ortodocși în credința lor și a contribuit la întoarcerea multor arieni în sânul bisericii. Aceasta este și o reamintire a celei de-a doua veniri a Mântuitorului pe pământ când "semnul Fiului se va arăta pe cer" (Matei 24:30).

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Acachie.

Acesta a trăit în zilele lui Maximian împăratul, și era capadocian de neam, centurion în cohorta Martesienilor. Deci fiind adus înaintea tribunului Firmus, și mărturisind numele lui Hristos, a fost chinuit foarte, și apoi a fost trimis la alt judecător Vivian, care l-a dus și cu alții legați la Bizanț. Și chinându-l cu cumplite bătăi și chinuri l-a băgat în temniță, unde arătându-i-se îngerii l-au făcut sănătos. După aceea alt judecător Falchian, a poruncit să i se taie capul. Și se face soborul lui într-a sa sfântă mucenicie ce este în Eptascalon.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Codrat, și a celor împrenă cu dânsul.

Acesta a trăit în cetatea Nicomidiei în zilele lui Deciu și Valerian. Și pentru credința în Hristos fiind prins cu alți mulți elini, au fost dați pe seama judecătorului cetății, și mărturisind cu îndrăzneală pe Hristos l-au pus jos și l-au bătut cu vine de bou uscate. Și umplând pământul de sânge, l-au băgat la lanțuri în temniță. Deci fiind adus de către judecător la Niceea, a fost chinuit iarăși. Și văzând el pe oarecare ce erau cu dânsul că vor să jertfească idolilor de frica chinurilor, le-a adus aminte de frica de Dumnezeu și i-au întărit, până ce au fost arși de judecător. Iar sfântul Codrat, intrând în capiștea idolilor, a sfărâmat pe toți idoli ce erau în ea. Pentru aceea l-au spânzurat și l-au strujit, și băgându-l într-un sac a fost bătut cu vine de bou. Atunci Satornin și Rufin, care au trecut la credința în Hristos, au fost spânzurați, strujiți, și li s-au tăiat capetele.

Deci mergând judecătorul la Apolonida, a dus și pe sfântul; și amestecând sare cu oțet, îi turnau peste răni și-l frecau cu țesături de păr, arzându-l și pe coaste cu fiare arse. Deci trecând locul ce se numește Rundacul și sosind la Ermupolis au purtat și pe sfântul într-un car, pentru că nu putea să umble. Iar acolo, întinzându-l peste un grătar ars, i-au turnat deasupra untdelemn și smoală, și apoi i-au tăiat capul. Și așa i s-a săvârșit mucenicia.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici cei mai sus numiți: Rufin și Satornin, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ioan Psihaitul.

Acest fericit din tinerețe urmând obiceiurilor lui Ioan Botezătorul și Ilie Tesviteanul, și îndreptându-și viața spre aspră petrecere, a biruit bărbătește războaiele demonilor, curățindu-și mai înainte sufletul cu curgerile lacrimilor. Și înduplecând pe Dumnezeu cu privegherile cele de toată noaptea, și vărsând curgeri de lacrimi, a uscat râurile eresurilor, închinându-se asemănării celei cinstite a Mântuitorului Hristos. Iar sfaturile păgânilor le-a surpat cu biruință, suferind cu tărie amare izgoniri și închisori, și a apărât legile și predaniile părintești, nesocotind legile împărătești. Pentru care și nevoindu-se cu tărie, în aceeași luptă ca sfinți, a luat cununa asemănătoare, vindecând trupurile și sufletele celor bolnavi, ca cel ce a luat de la Dumnezeu harul minunilor.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii sfântului mucenic Maxim.

Acest fericit propovăduind pe Hristos în priveriște, și pe mulți povățuind spre dreapta credință, și feluritele chinuri suferind, a fost la sfârșit ucis cu pietre, și ca încununare pentru acestea, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea adormirii întru Domnul a sfântului Alexis Toth, marturisitor si aparator al Ortodoxiei în America.

Preacuviosul nostru parinte Alexis, aparatorul credintei ortodoxe si lucrator neobosit in via Domnului, s-a nascut in Austro-Ungaria in 18 martie 1854, intr-o familie saraca din regiunea Rusiei Carpatice. Ca multi altii din imperiul austro-ungar, familia Toth era de rit catolic rasaritean. Tatal si fratele lui Alexis erau preoti iar unchiul sau a fost episcop al Bisericii Unite Greco-Catolice. Alexis a primit o excelenta educatie, invatand mai multe limbi straine, printre care rusa din regiunea carpatica, maghiara, rusa, germana, latina si citea in limba greaca. El s-a casatorit cu Rosalie Mihalich, fata unui preot si a fost hirotonit preot in 18 aprilie 1878, slujind ca al doilea preot al Bisericii Unite. La scurt timp sotia sa a murit, dupa care a urmat si unicul lor fiu sa-l paraseasca, pierderi pe care sfântul le-a rabdat cu blândetea pe care o presupune starea de preot.

In mai 1879, Parintele Alexis a fost numit secretarul episcopului din Presov si administrator la Dioceza. Tot lui i s-a incredintat si conducerea unui orfelinat. La Seminarul din Presov Parintele Toth a predat Istoria Bisericii si Legile canonice, ceea ce l-a ajutat mult in viata pe care urma s-o traiasca in America. Sf. Alexis nu a ramas mult profesor si administrator deoarece Domnul avea alte planuri cu el. In octombrie 1889 a fost ales pastor al Bisericii Unite din Minneapolis, Minnesota. La fel ca un alt Abraham, el si-a parasit tara si familia pentru a implini voia Domnului. (Gen 12:1).

La sosirea in America, parintele s-a prezentat autoritatii locale romano-catolice , arhiepiscopul John Ireland, deoarece nu exista episcop al Bisericii Unite in America in acea vreme.

Arhiepiscopul Ireland apartinea partidului catolicilor americani care erau adeptii

"americanizarii" tuturor catolicilor romani. Viziunea lui de viitor s-a fondat pe credinta obisnuita, obiceiuri si utilizarea limbii engleze in toate cele in afara de slujbele liturgice. Normal ca parohiile etnice si clerul de rit non-latin nu intrau in aceasta viziune. Astfel, cand parintele Toth si-a prezentat referintele arhiepiscopul l-a intampinat cu ostilitate, refuzând sa-l recunoasca pe Alexis ca preot catolic si nelasandu-l sa slujeasca in dioceza sa.

Ca istoric si profesor de lege canonica Parintele Toth isi cunostea drepturile in cadrul Bisericii Unite si nu a acceptat deciziile nefondate ale arhiepiscopului. In luna octombrie a anului 1890, a avut loc o sedinta cu 8 din cei 10 preoti ai Bisericii Unite din America la Wilkes-Barre, Pennsylvania sub prezidarea Parintelui Toth. Deja episcopii americani sesizau Roma cu privire la chemarea in Europa a tuturor episcopilor Bisericii Unite din America, de teama ca preotii si parohiile Bisericii Unite vor ingreuna asimilarea imigrantilor in cultura Americana. Episcopii Bisericii Unite din Europa au refuzat sa raspunda apelului de ajutor al preotilor.

Arhiepiscopul Ireland a trimis o scrisoare parohiilor sale in care dadea ordin membrilor acestora sa nu participe la slujbele parintelui Toth si sa nu accepte serviciile preotesti ale acestuia. Asteptându-se sa fie deportat in orice moment, parintele Toth a explicat enoriasilor sai situatia, sugerand ideea reintoarcerii sale in Europa.

"Nu," au raspuns ei. Mai bine ne ducem la Episcopul Rusiei. De ce sa ne lasam calcati tot timpul de straini?" S-a decis sa se trimita o adresa consulului rus din San Francisco pentru a-i cere acestuia numele si adresa episcopului rus. Ivan Mlinar s-a dus la San Francisco pentru a-l intalni personal pe Episcopul Vladimir; apoi in februarie 1891, parintele Toth si administratorul bisericii, Paul Podany, au mers si ei la intalnirea cu episcopul. Ca urmare, Episcopul Vladimir a venit la Minneapolis in 25 martie 1891 si l-a primit pe parintele Toth si inca 361 de enoriasi in Biserica Ortodoxa a inaintasilor lor. Enoriasii au privit acest eveniment ca o noua victorie a ortodoxiei, bucurandu-se: "Slava lui Dumnezeu pentru multa Sa mila fata de noi!"

Initiativa a venit din partea poporului fara nici o influenta din afara. Biserica Ortodoxa Rusa nu a stiut de existenta imigrantilor Bisericii Unite Slave in America dar au raspuns pozitiv la petitia lor de a fi reuniti cu Biserica Ortodoxa.

Intoarcerea la biserica ortodoxa a Sf. Alexis si a parohiei sale a fost un exemplu incurajator pentru sute de greco-catolici. Exemplul a fost ca lumânarea în sfeșnic care luminează tuturor celor din casă (Matei 5:15), iar turma poate fi asemanata cu aluatul pe care, luându-l, o femeie l-a ascuns în trei măsurii de făină, până ce s-a dospit toată (Matei 13:33). Prin predicile sale hotarâte el a smuls radacinile tarelor care au crescut in graul adevaratei doctrinei, demascand falsele invataturi care i-au dus poporul in ratacire. Chiar daca nu a ezitat sa arate cu degetul erorile doctrinelor din alte biserici, parintele Alexis a avut grija sa le trezeasca enoriasilor sai vigilenta impotriva intolerantei. Scrierile sale si predicile sunt pline de admonestari referitoare la respectul fata de aproapele si la ideea de a nu judeca credinta altora.

Chiar daca a facut comentarii dure in corespondenta sa privata cu administratia bisericii, trebuie sa retinem ca acestea s-au facut pentru apararea Bisericii Ortodoxe si a Misiunii Americane de acuzatii nefondate din partea unora care foloseau un limbaj mult mai dur decat Parintele Toth. Acesti opozanti pot fi caracterizati ca intoleranti, nepoliticosi, cu metode non-etice de amenintarea la adresa lui si a enoriasilor sai.

In mijlocul greutatilor, acest erald al teologiei Dumnezeiesti si a doctrinei fara cusur a izvorat scrieri ortodoxe inepuizabile pentru noii convertiti, pline de sfaturi practice despre modul de traire ortodox. De exemplu, articolul sau "Cum ar trebui sa traim in America" pune accent pe educatie, curatie,

sobrietate si prezenta copiilor in biserica duminica si in sarbatori.

Desi parohia din Minneapolis a fost primita in Biserica ortodoxa in martie 1891, abia in iulie 1892 Sfantul Sinod al Rusiei a recunoscut si acceptat parohia in Dioceza Alaska si Insulele Aleutine. Rezolutia a ajuns in America numai in octombrie 1892. In acest timp ostilitatea religioasa si etnica impotriva noilor convertiti s-a facut bine simtita. Parintele Alexis a fost acuzat ca si-a vandut poporul carpato-rus si religia sa "moscovitilor" pentru bani.

In realitate el nu s-a bucurat de nici un suport financiar pentru o lunga perioada de timp, parohia sa fiind una din cele mai sarace. Pana sa-i parvina salariul din Rusia, sfantul a trebuit sa lucreze la o brutarie pentru a se intretine. Chiar daca veniturile sale erau neinsemnate, el nu ezita sa faca pomeni celor saraci si cu nevoi. El si-a impartit banii cu alti clerici mai saraci ca el si a contribuit la ridicarea bisericilor si educatia din seminariile din Minneapolis. Nu-i pasa de viata lui, despre ce va manca si bea. (Matei, 6:25). Lasand toate cele in grija lui Dumnezeu, Sf. Alexis a urmat sfatul Mantuitorului nostru care spunea " Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă" (Matei 6:33). Deci el a suportat durerile, necazurile si atacurile fizice cu rabdare si bucurie spirituala, amintindu-ne ca "Dumnezeirea este mai puternica ca toate" (Inteleptul Solomon 10:12).

Episcopii Vladimir, Nicolae, Sf. Tihon si Platon au recunoscut harul special al parintelui Toth, trimitandu-l de multe ori sa predice si sa invete poporul slav. Sf. Alexis a vizitat multe parohii ale Bisericii Unite, explicandu-le diferentele dintre ortodoxie, protestantism, romano-catolicism si uniatism, subliniind ca drumul spre mantuire este numai cu Biserica Ortodoxa.

La fel ca Iosua, "el si-a calauzit drept poporul spre convertire" (Sirah 49:2). El a ajutat formarea si convertirea a 17 parohii, plantand o vie a lui Hristos in America, imbogatindu-i roadele din ce in ce mai mult. In 1909, anul binecuvantatei lui repauzari, mai multe mii de adepti ai Bisericii Unite Carpato-Ruse si Galiciene s-au intors la ortodoxie. Acesta a fost un eveniment major in istoria Misiunii Nord-Americane care a continuat sa contureze viitorul ortodoxiei in aceasta tara de-a lungul multor generatii ce aveau sa vina.

Cine poate sti lupta duhovniceasca a sfantului? Cine poate spune ce rugaciuni a ridicat din sufletul sau smerit catre Dumnezeu? Sfantul Alexis nu si-a arata niciodata in public evlavia ci s-a rugat lui Dumnezeu in secret, cu lacrimi, smerenie si zdrobire de inima. Dumnezeu, Cel ce vede toate cate facem in ascuns, l-a rasplatit pe sfant (Matei 6:6). Este de neconceput ca Sf. Alexis sa-si poata duce la bun sfarsit munca sa de apostolat fara ca Dumnezeu sa-l fi binecuvantat si intarit pentru aceasta.

Eforturile Parintelui Toth au fost recunoscute in timpul vietii sale. El a primit in dar o mitra incrustata cu pietre pretioase din partea Sfantului Sinod precum si Ordinul Sfantul Vladimir si al Sfintei Ana de la Tarul Nicolae al II-lea pentru serviciile deosebite si devotamentul fata de Dumnezeu si tara. In 1907 a fost printre candidatii la scaunul episcopal, insa nu a acceptat onoarea, motivand cu smerenie ca o astfel de demnitate ar trebui sa fie responsabilitatea unei persoane mai tinere si mai sanatoase decat el.

Pe la sfarsitul anului 1908, sanatatea Sf. Alexis a inceput sa subrezeasca datorita unor complicatii mai vechi. A incercat sa se refaca in sudul orasului

New Jersey, dar s-a reintors dupa putin timp la Wilkes-Barre, unde a fost nevoit sa stea la pat timp de doua luni. Vineri, 7 mai 1909 (24 aprilie dupa vechiul calendar), s-a dus la Domnul, zi in care se praznuiesc sfintii Sava si Alexie Pustnicul Pesterilor din Kiev. Dragostea Sf. Alexis si preocuparea pentru copiii sai spirituali nu a disparut odata cu moartea sa. Ca o concluzie la viata sfantului, ar fi potrivita prezentarea uneia din interventiile miraculoase ale parintelui care s-a petrecut in anul 1993:

In ianuarie 1993 un barbat s-a rugat Sfantului Alexis sa-l ajute sa obtina informatii despre fiul sau de care nu mai stia nimic de 28 de ani. Punandu-si nadejdea in indrazneala sfantului la bunul Dumnezeu omul a asteptat raspunsul. Chiar a doua zi fiul acestuia l-a sunat pe tatal sau. Se pare ca tanarul se afla in biserica atunci cand a simtit o pornire de nestavilit de a-l suna pe tatal sau. Mama sa il dusese cu ea in alt stat schimbandu-si numele cand el era un copil. De aceea tatal sau nu a putut sa le dea de urma. Afland de la mama sa ca tatal sau era crestin ortodox, a obtinut de la un preot ortodox telefonul tatalui sau dintr-un oras indepartat. Astfel tatal si fiul s-au reintilnit, multumind lui Dumnezeu si Sfantului Alexis pentru ajutorul primit.

Sf. Alexis a fost cu adevarat omul lui Dumnezeu care a calauzit multi imigranti galicieni si carpato-rusi prin confuzia neagra a provocarilor religioase din Lumea Noua pana la unitatea Bisericii Ortodoxe cu ajutorul cuvintelor harice si exemplului sau de viata. In testamentul sau, Sf. Alexis si-a lasat sufletul la mila lui Dumnezeu, cerandu-si iertare de la toti si iertand pe toti. Sfintele sale moaste se odihnesc acum la Manastirea Sfantul Tihon din Sudul Canaan-ului, Pensilvania unde credinciosii pot veni sa se inchine lor si sa-i ceara sfantului sa mijloceasca la Dumnezeu pentru ei.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

8 Mai

În această lună, în ziua a opta, pomenirea sfântului măritului apostol și evanghelist Ioan, rezemătorul pe piept și iubitorul de feciorie, de Dumnezeu cuvântătorul; adică adunarea sfintei pulberi ce iese din mormântul său, numită mană.

Preabunul Dumnezeu și Iubitorul de oameni Domnul nostru, pe cei ce s-au nevoit cu osârdie pentru Dânsul, pe sfinții Săi ucenici și apostoli, prooroci și mucenici, și pe toți cei ce bine au plăcut Lui, nu i-a învrednicit numai Împărăției cerurilor și veșnicilor bunătăți, ci și locurile în care au strălucit și au fost îngropați ei, le-au luminat cu multe minuni, arătându-le pline de daruri. Astfel și mormântul în care fusese îngropat marele apostol și evanghelist Ioan de Dumnezeu cuvântătorul, în toți anii izvorăște și izbucnește afară fără de veste în a opta zi a lunii lui Mai, din suflarea Sfântului Duh, praf și pulbere sfântă pe care locuitorii de acolo o numesc mană. Și aceasta luând-o

bolile, spre tămăduirea sufletelor și sănătatea trupului slăvind pe Dumnezeu și pe robul Său Ioan cinstindu-I.

Din cuvântul de laudă al lui Sofronie patriarhul Ierusalimului.

Se cuvine a ști că tatăl cuvântătorului de Dumnezeu era Zevedeu, iar maica sa era Salomi, fiica lui Iosif, logodnicul Născătoarei de Dumnezeu. Pentru că Iosif a avut patru feciori: pe Iacov, pe Simeon, pe Iuda și pe Iosif, și trei fiice: pe Estir, pe Marta și pe Salomi, care a fost femeia lui Zevedeu și maică a lui Ioan cuvântătorul de Dumnezeu. Deci Mântuitorul era unchi lui Ioan, pentru că era frate al Salomiei, fiica lui Iosif. Se cuvine să știm că în vremea când a fost vândut Domnul nostru iudeilor și a fost răstignit, au fugit toți. Dar Ioan, ca un iubit, a fost de față la vânzarea și la răstignirea Lui, și a venit și la

mormânt cu Petru. Apoi a luat pe Născătoarea de Dumnezeu întru ale sale. De aceea se zice că a avut trei maice pe pământ: întâi pe Salomi, dintru care s-a născut; a doua, tunetul, că s-a numit fiul tunetului; și a treia pe Preasfânta de Dumnezeu Născătoarea, precum a zis Domnul: . Și a îngrijit-o Ioan până la adormirea ei. Apoi a venit la Efes și a dărâmat prin rugăciunea sa capiștea Artemidei și a mântuit din rătăcire patru sute de mii de bărbați și femei ce slujeau Artemidei, și i-a adus la lumină. Iar muntele pe care se află biserica cuvântătorului de Dumnezeu se numește Livaton, unde spre apus zace sfântul Timotei. Iar Maria Magdalena și cei șapte tineri din Efes sunt în muntele din apropiere ce se cheamă Hileon. Iar sfânta Ermiona, fiica lui Filip, unul din cei șapte diaconi, din cele patru proorocițe fiice ale lui, zace aproape în acel munte. Și Audact mucenicul și fiica sa Calistena și alți mucenici ce au fost episcopi: Ariston, Tiranos, Aristovul și Pavel cetățeanul pustiului. Și se face prăznuirea lui în cinstita sa apostolească biserică, ce este la locul ce se numește Evdomon.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru Arsenie cel Mare.

Acesta era din marea cetate a Romei, fiind născut, crescut și păzit din pruncie ca vas curat lui Dumnezeu, și plin de toată bunătatea și înțelepciunea dumnezeiască și omenească. Pentru aceasta a fost hirotonit și diacon. Și ocărnuind atunci împărăția romanilor Teodosie cel Mare și punând multă nevoie, și căutând om duhovnicesc și învățat care să fie în stare să învețe pe fiii săi carte, mai ales cum trebuie cinstit Dumnezeu, a aflat de acesta, și a scris la împăratul Grațian, și la papa Inocențiu, și abia a putut dobândi ceea ce dorea. Deci purcezând Arsenie de la Roma și sosind la Constantinopol, a stat înaintea lui Teodosie, care a văzut că la față și la fire este om cinstit și căutătura cu bună rânduială, gândul smerit, și împodobit cu toată bunătatea. Și umplându-se de multă bucurie și

dulceață, de atunci îl cinstea ca pe părintele său, și i se smerea ca unui dascăl. Și senatorii văzându-l ca pe un odor mare, se mirau. Iar el urând mărirea și iubind pe Dumnezeu, socotea mărirea ca o pleavă, și dorind de viață monahicească, în toate zilele se ruga lui Dumnezeu să-i îplinească dorința. Și îndată a auzit un glas dumnezeiesc, care zicea: "Arsenie, fugi de la oameni și te mântuiește". Deci el nezăbovind, ci schimbându-și portul, s-a dus și a sosit la Alexandria. Și călugărindu-se a mers la Schit, supunându-se la toată petrecerea cea grea și anevoioasă. Și rugându-se lui Dumnezeu, iarăși a auzit glas dumnezeiesc către dânsul: "Arsenie, fugi, taci, liniștește-te și te mântuiește".

Pe acest mare Arsenie l-a întrebat oarecând papa Teofil al Alexandriei, suindu-se și cu alții către dânsul: "Spune-ne, o părinte, cuvânt de folos". Și el zise: "Dacă îl voi spune, îl veți ține?" Iar ei ziseră: "Așa, adevărat." Și zise el: "Oriunde veți auzi de Arsenie, să nu vă apropiați acolo".

Și iarăși se spune despre el că, lucrând în toată vremea vieții sale, purta un petec de rasă în sân de-și ștergea lacrimile. Și era la trup minunat și cuvios, peste tot cărunt, uscat și lung, măcar că si era puțin gârbov de bătrânețe, avea barba până la pânțele și chip îngeresc ca al lui Iacov. Drept aceea nici nu vrea să-și arate fața cuiva. Priveghea mult, stând în picioare se ruga neplecându-și genunchii nicidecum de cu seară până la răsăritul soarelui. În acest fel cu vărsarea lacrimilor a stins focul cel stricător de suflet. Și când era să se despartă de trup, căci ajunsese la adânci bătrâneți, fiind aproape de o sută de ani, l-au întrebat ucenicii lui, unde și cum se cade să-l îngroape. Iar el a zis: "Oare nu știți să puneți o funie de picioarele mele și să mă trageți în munte?" Și iarăși le zise: "Vedeți, fiii mei, în câtă frică mă aflu având a ieși din trup?" Și ei ziseră: "Vedem". Iar el zise: "De când m-am făcut monah n-a lipsit nicidecum de la mine frica aceasta". Și îndată și-a dat cu pace sufletul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Mil făcătorul de cântări, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cohorței ostașilor, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

9 Mai

În această lună, în ziua a noua, pomenirea sfântului slăvitului prooroc Isaia.

Sfântul prooroc Isaia, marele glăsuitoare, a trăit în Ierusalim, pe vremea regelui Manase, fiul lui Iezechia, de către care a și fost tăiat cu ferăstrăul, și cu sfârșit mucenicesc și-a săvârșit viața, fiind îngropat la locul ce se zice Aroil sau Roghil, aproape de trecătoarea apelor pe care le-a stricat regele Iezechia de le-a afundat. Și Dumnezeu a făcut spre semn de a izvorât iarăși acest izvor al Siloamului pentru acest prooroc. Pentru că mai înainte de a nu muri, leșinând de sete, se ruga lui Dumnezeu, Care l-a ascultat și îndată a trimis Dumnezeu apă vie din izvorul Siloamului. De aceea s-a numit izvorul acesta Siloam, care se tâlcuiește trimis. Și în vremea lui Iezechia până a nu fi făcut puțurile și fântânile, prin rugăciunea Isaiei a ieșit puțină apă, când era cetatea încercuită de vrăjmași, ca să nu piară cetatea din lipsa de apă, fiindcă era Ierusalimul înconjurat de cei de alt neam. Că întrebau vrăjmașii, de unde aveau iudeii apă să bea. Și fiind înștiințați că din izvorul Siloamului, au îngădit cetatea de au încercuit-

o și au străjuit Siloamul. Deci când veneau iudeii cu Isaia, fără de veste izbucnea apa. Drept aceea și până astăzi fără de veste izvorăște. Și de vreme ce s-a făcut aceasta prin rugăciunea proorocului Isaia, pentru aceasta, spre pomenirea lui, și poporul l-a îngropat cu osârdie și cu cinste aproape de Siloam, ca să aibă și după moartea lui prin mijlocul rugăciunilor sale îndulcirea apei.

Mormântul acestui prooroc se află aproape de mormintele regilor, din dosul mormintelor preoților, spre partea cea dinspre miazăzi a Ierusalimului. Căci regele Solomon a făcut mormântul lui David tatăl său, însemnând spre răsăritul Sionului, care are intrare de la Gavaon, departe de cetate douăzeci de stadii. Și a făcut cale ocolită într-o parte și într-alta, care are intrare neștiută de mulți. Și până astăzi este neștiută de cei mai mulți dintre preoti, ca și de tot poporul, căci acolo își ținea regele aurul ce-i venea din Etiopia și aromatele, adică miresmele cele scumpe. Și de vreme ce regele Iezechia a

arătat taina lui David și a lui Solomon preoților babilonieni, care văzând minunea ce s-a făcut în trupul bolii lui, că s-a întors soarele înapoi cu zece ceasuri, și minunându-se pentru aceasta, au mers ca să vadă, de vreme ce Iezechia a făcut aceasta de a spurcat oasele părinților săi, a blestemat Dumnezeu să fie neamul lui spre robie vrăjmașilor săi. Și l-a făcut fără de rod din ziua aceea.

Proorocul Isaia era la arătarea trupului astfel: avea barba lungă și ascuțită, și se apropia a ajunge cu vârsta la bătrânețe. Și se face pomenirea lui în biserica sfântului mucenic Lavrentie, unde au fost așezate mai pe urmă și moaștele lui, după ce mai întâi au fost aduse în Constantinopol.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Hristofor.

Sfântul Hristofor a trăit pe vremea împăratului Deciu, la anii două sute cincizeci. Acesta era un tânăr mercenar barbar, ajuns împreună cu alți ostași într-un oraș din Răsărit unde

au supus la chinuri pe toți creștinii ce i-au găsit. Deși mare cât un uriaș la statură și foarte urât la față, lui Reprove (căci așa îi era numele înainte) i s-a făcut milă de acești oameni. Dar neputând să grăiască pe limba lor, s-a rugat lui Dumnezeu, și a fost trimis la el îngerul Domnului, zicându-i: "Reprove, îmbărbătează-te!" Și cum a atins îngerul buzele lui, a grăit el slobod. Și intrând în cetate, a înfruntat pe cei ce prigoneau pe creștini, și erau rătăciți pentru cele deșarte, de socoteau că cele fără de suflet sunt zei. Pentru aceasta a fost bătut de un oarecare Vachie, către care răspunzând zicea că este oprit de porunca lui Hristos; dar de și-ar da pornire mâniei, nu i-ar sta înaintea nici Vachie, nici puterea împăratului lui, ca o nimica și

putredă fiind. Deci a trimis împăratul la dânsul două sute de slujitori, din pricina chipului lui îngrozitor și înfricoșător, și din pricina puterii lui nestăpânite și nebiruite. Acești slujitori îl găsiră având în mână un toiag, care toiag cu minune dumnezeiască a odrăslit; și mergând la împăratul, pe cale împuținându-se pâinile slujitorilor, rugându-se el lui Dumnezeu le-a adăugat și altele, de hrană, de care minune mare slujitorii spăimântându-se au crezut în Mântuitorul Hristos, și mergând la Antiohia au fost botezați împreună cu sfântul Hristofor, de către sfântul sfințitul mucenic Vavila, episcopul Antiohiei, care în loc de Reprove, l-a numit Hristofor.

Deci stând înaintea judecății împăratului, și văzându-l împăratul și îngrozindu-se, a căzut pe spate cu fața în sus. Și iarăși venindu-și în fire, socoti să-l amăgească cu vicleșug și să-l împlânzească cu momelile, și cu încetul să-l facă să se despartă de Mântuitorul Hristos, însă nu pe față. Pentru aceea îi adusesse înainte două femei frumoase la față, însă desfrânate și gata spre stricăciune și foarte știutoare în a înfierbânta și a întărâta la porniri și la pofte nestăpânite și turbate pe bărbații tineri; dintre acestea una se chema Calinica și cealaltă Achilina. Și le-a poruncit să intre la dânsul, și să se meșteșugească în tot chipul, ca să se împrietenească cu dânsul și el să le îndrăgească încât să-l despartă de credința Mântuitorului Hristos, și să aducă jertfă la idoli. Însă sfântul învățându-le, le-a îndepărtat de slujirea idolească. Și stând ele înaintea împăratului și mărturisind că sunt creștine, au fost date la cumplite chinuri, pe care răbdându-le au luat cununa muceniei.

După aceea, aprinzându-se împăratul cu mânie mare a ocărât pe sfântul pentru chipul feței lui cel ciudat; iar el răspunzând a numit pe împăratul vas primitor de lucrările diavolului, pentru că aceasta însemna numele lui Deciu. Deci împăratul a dat hotărârea ca celor două sute de slujitori ce au fost trimiși să prindă pe sfântul și s-au botezat împreună cu dânsul, iar acum se închinau înaintea sfântului, să li se taie capetele. Iar pe sfântul Hristofor a poruncit să fie ținut cu piroane, pe un instrument de chinuire făcut din aramă, iar dedesubtul lui a fost aprins foc mare; dar sfântul ședea liniștit ca și cum s-ar fi aflat în odihnă și povestea niște lucruri minunate, de mulți necrezute, dar de cei credincioși crezute și bineprimite, zicând că vedea un om foarte mare și preaînfrumusețat, îmbrăcat în veșminte albe, încât întuneca și soarele cu strălucirea sa, pe al cărui cap se afla o cunună foarte strălucitoare și că împrejurul lui erau ostași purtători de foc, care se luptau cu niște negri grozavi pe care-i biruiau. Iar stăpânul acela înfricoșat cu mânie întorcându-se, a biruit și a călcat toată puterea vrăjmașului. Atunci popoarele auzind acestea și văzând și pe sfântul, că era păzit nevătămat de focul ce ardea sub dânsul, au crezut și au trecut la credința în Mântuitorul Hristos, și au scos pe sfântul din foc. Dar și aceștia au fost tăiați de slugile împăratului, iar sfântul Hristofor a fost chinuit în alte multe chipuri, iar la sfârșit i-au tăiat capul.

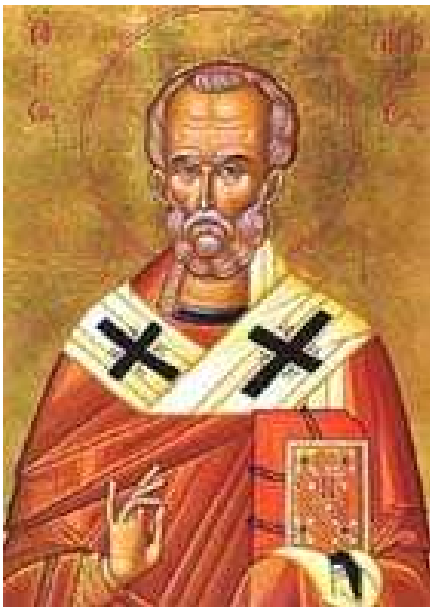
Și se face soborul lui la biserica sa ce este aproape de sfântul mucenic Polieuct, și la sfântul marele mucenic Gheorghe ce se află la locul numit Chiparisio.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor două femei mucenițe, Calinica și Achilina, ce au crezut prin sfântul mucenic Hristofor, care străpunse fiind cu frigări de la picioare până la umere, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Epimah și Gordian.

Sfinții aceștia mai sus arătați, Epimah și Gordian, erau cu neamul din Roma. Dar fiindcă au mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos, au fost prinși și siliți de către stăpânitorul cetății să se lepede de Hristos și să jertfească idolilor, dar ei nu s-au înduplecat; de aceea au fost chinuiți cu felurite chinuri, iar la sfârșit li s-au tăiat capetele, și așa au luat cununile nevoinței. Soborul lor se săvârșește în biserica sfântului mucenic Stratonic.

Tot în această zi, pomenirea sfântului cuviosului mucenic Nicolae cel nou din Vunena, care prin sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea mutării moaștelor sfântului Nicolae de la Mira la Bari, în anul 1087, când regiunea Mira Lichiei a căzut în mâinile turcilor.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

10 Mai

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea sfântului apostol Simon Zilotul, adică râvnitorul.

Acesta este Simon, care se numește și Natanael, cel ce a fost mire la nunta cea din Cana, unde a fost chemat Hristos cu ucenicii Săi și a

prefăcut apa în vin. Deci văzând Simon minunea aceasta a lăsat mireasa, nunta și casa, și a urmat după Hristos, prietenul și făcătorul de minuni și aducătorul de mireasă, și Mirele sufletelor celor curate. El a fost cu apostolii în foisor, când s-a pogorât Duhul Sfânt în chip de limbi de foc, și umplându-se de Acesta și înconjurând mai tot pământul, a ars toată înșelăciunea mulțimii zeilor, și trecând prin toată Mauritania și prin Africa a propovăduit pe Hristos. Și după aceea mergând în Britania, și luminând pe mulți cu cuvântul Evangheliei, a fost răstignit și îngropat acolo; și precum a avut râvnă fierbinte spre Atotțiitorul Dumnezeu, a dobândit și numele după chipurile și obiceiurile sale.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici și frați: Alfiu, Filadelf și Ciprian.

Aceștia erau din locul Vascanilor din cetatea Prefacta de bun neam și străluciți cu averea, fii fiind lui Vitalie, domnitorul acelei cetăți. Au fost crescuți în religiozitate și în citirea dumnezeieștilor Scripturi de un oarecare sfânt bărbat Onisim, care propovăduia pe Hristos. Mai întâi fiind cercetați de un oarecare Anghelion, ce era trimis de la Roma cu scrisori împărătești, au fost trimiși la Roma de către Lichiniu, iar acesta i-a dat spre cercetare lui Valerian, de care au fost trimiși la Potiola, către guvernatorul Diomid, iar acesta i-a trimis către Tertil, care cârmuia Sicilia. Deci de la fiecare guvernator din cei ziși au suferit sfinții felurite chinuri, iar din chinurile la care i-a supus Tertil și-au primit fericitul sfârșit. Și așa acești trei purtători de biruintă s-au mutat la cele cerești.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Isihie mărturisitorul.

Acest cuvios Isihie era din cetatea Adrapinilor și era bărbat bun și blând și se purta potrivit cu numele. Rugându-se el lui Dumnezeu ca să-i arate lui un loc în care să slujească și să fie bineplăcut Lui, i s-a descoperit să se ducă spre părțile mării, la muntele ce se zice Maion, unde a și petrecut multă vreme.

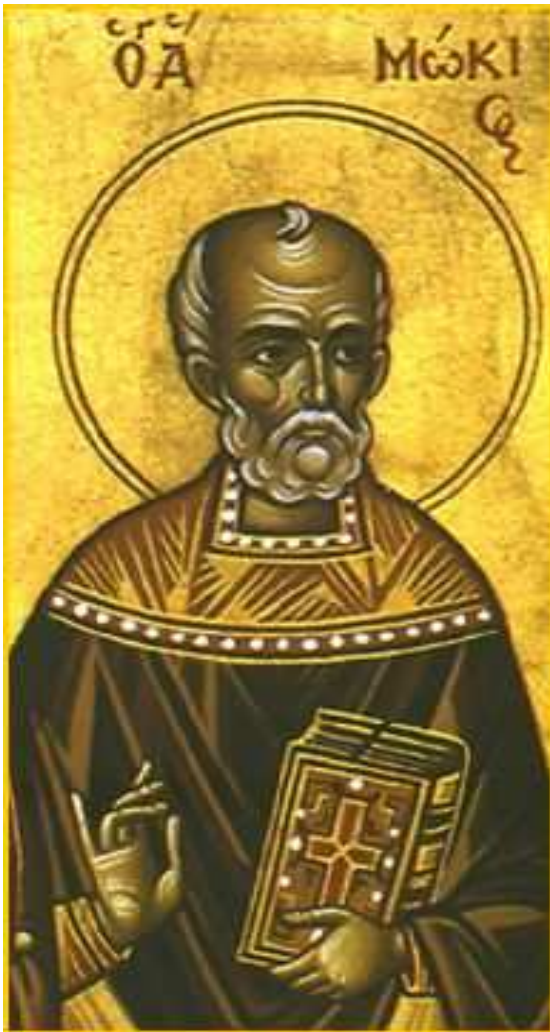
Apoi de acolo pogorându-se spre mare, și făcând aproape casă de rugăciune sfântului Andrei și restul vieții petrecându-și întru sihăstrie și răbdare și multe lucrări de minuni săvârșind, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Lavrentie, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

11 Mai

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Mochie.

Acesta a fost în zilele împăratului Dioclețian și ale lui Laodichie, proconsulul Europei. Și era preot al sfintei biserici a lui Dumnezeu celei din Amfipol. Părinții lui se numeau Eufrație și Eustatia, trăgându-se din Roma cea veche, de bun neam și bogați. Sfântul Mochie se nevoia pururea la învățătură și propovăduia pe Hristos, și porunca și-i sfătuia pe toți să se apere de rătăcirea idolilor.

Deci făcând proconsulul jertfă la zeul fals Dionis, și adunându-se închinătorii de idoli, s-a apropiat sfântul și a răsturnat jertfelnicul. Iar când l-au prins a mărturisit pe Hristos Dumnezeu adevărat, și a fost supus la felurite și cumplite chinuri, de către proconsulul Laodichie, iar după moartea acestuia sfântul a fost chinuit de prințul Talasie și proconsulul Maxim. Astfel fiind dat la fiare, acelea nu-i stricară nimic. Pentru aceasta tot poporul a strigat ca să-l slobozească și a fost trimis către stăpânitorul Filipisie, la Perintos cetate a Traciei, care acum se cheamă Iraclia. Și de acolo a fost trimis la Bizanț, unde i s-a tăiat capul și a fost îngropat o milă de

loc de la cetate în laturi. Iar după aceea, zidindu-i marele Constantin o biserică înfrumusețată și de mult preț, a fost mutat sfântul în ea.

Tot în această zi, pomenirea inaugurării de Dumnezeu păzitei și de Dumnezeu măritei cetăți a Constantinopolului, mai ales a dăruirii sau a închinării ei în paza și ocrotirea preasfintei stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei și pururea Fecioarei Maria.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Dioscor cel nou.

Acesta era de neam din Mitropolia Smirneilor, și pentru credința lui Hristos fiind adus înaintea mai-marelui cetății, și mărturisind că este creștin, a fost legat și băgat în temniță. Apoi iarăși aducându-se la întrebare și stând tare în credință, a fost omorât din porunca aceluiași judecător.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Arghiros Tesaloniceanul, care s-a nevoit la anul 1806.

Tot în această zi, pomenirea sfinților părinților noștri, cei întocmai cu apostolii, Chiril-Constantin și Metodie, care au adus lumina Evangheliei popoarelor slave, în veacul al nouălea.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

12 Mai

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea celui între sfinți, părintele nostru Epifanie arhiepiscopul Salaminei Ciprului.

Marele și minunatul Epifanie a fost din țara Feniciei, din ținutul Elefterapolei. Și fiind bine crescut în casă, după cum este obiceiul la oamenii săraci și plugari, el a strălucit cu fapta bună cea către Dumnezeu și s-a ridicat la

înălțimea cea desăvârșită a petrecerii celei binecredincioase. Căci părinții săi fiind evrei, au rămas în slujba și în umbra Legii și n-au putut să vadă lumina harului. Iar el a alergat la credința cea adevărată a lui Hristos, aflând o mică pricină. Căci tămăduindu-i un creștin, Cleovie, rana ce pătimise, căzând de pe un asin ce încălecuse, atunci sfântul a luat îndoială în cugetul lui și nu se îngrijea mult de slujba Legii.

Și după aceea aflând pe un oarecare monah, anume Luchian, îl văzu vorbind cu un sărac, care cerea milostenie, căruia i-a dat și acoperământul său, adică rasa, și îndată acel Luchian a fost îmbrăcat de sus cu veșmânt alb. Care lucru văzându-l Epifanie, a trecut

la credința creștinească. Și a primit sfântul Botez de la episcop. Iar minunile ce a făcut de atunci este cu anevoie a le povesti cineva cu amănuntul. Atât numai trebuie să spunem: că fiind foarte tânăr de vârstă, și primind credința în Hristos, îndată s-a făcut cu cuviință monah, și a întrecut pe toți cei de vârsta sa, cu răbdarea și cu trudele cele pustnicești. Și ajungând la plinirea arhieriei, după ce făcuse petrecere pustnicească și mulțime de minuni și tămăduiri la mulți bolnavi, în vremea cea de pe urmă după preoție, a făcut mulțime de scrieri și a învățat pe toți învățătura drept-măritoare, pentru care a avut multe de suferit din partea ereticilor.

Deci trăind ani o sută cincisprezece ani și trei luni, precum însuși el a răspuns către Arcadie împăratul ce-l întrebase, și-a dat sufletul către Domnul. Însă nu în scaunul său, ci întorcându-se de la Constantinopol la Cipru, eparhia sa, după cum a scris marele Ioan Gură de Aur către dânsul, că adică nu va ajunge la scaunul său, fiindcă din prostimea inimii, și sfântul acesta se unise cu aceia ce au izgonit pe dumnezeiescul Ioan Gură de Aur; deci a răspuns și

dumnezeiescul Epifanie marelui Hrisostom cum că nici el nu va ajunge să meargă la locul unde îl vor izgoni. Pentru aceasta s-au și împlinit proorociile amândurora.

Si-a dat sufletul in mâinile lui Dumnezeu pe corabie, in ziua de 12 mai 403, dupa ce a lasat cu limba de moarte ucenicilor sai sa pastreze credinta dreapta si sa nu se lase atrasi de bogatie si de bârfa. La sosirea corabiei la Salamina popor mult, cu lumânari în mâini își aștepta pastorul, si l-au însoțit cu lacrimi pâna la catedrala sa, unde o mare parte a populatiei Ciprului a venit sa-l venereze timp de 7 zile.

Cultul sfântului Epifanie s-a raspândit cu repeziciune, iar mormântul sau a ramas pâna azi unul din locurile de pelerinaj cele mai importante din insula Ciprului, al carei patron este, împreuna cu sfântul apostol Barnaba.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți, părintele nostru Gherman, patriarhul Constantinoplei.

Acest părinte al nostru Gherman a fost fiul lui Iustinian Patriciul, care era bărbat luminat și vestit în zilele împăratului Heraclie, ocărnuind multe domnii sub stăpânirea lui Iustinian Patriciul, fiind lăudat de sfatul împărătesc pentru faptele lui cu desăvârșire bune și pentru dreapta credință, a fost zavistuit de nepotul lui Heraclie, adică de Constantin Pogonatul și omorât, iar feciorul lui, sfântul Gherman, fiind foarte mic, a fost castrat și rânduit în clerul bisericii celei mari din Constantinopol.

Acesta socotind ceea ce i s-a întâmplat ca o aflare folositoare, s-a dat la citirea dumnezeieștilor Scripturi. Și suindu-se și sporind spre multă cunoștință cu ascuțimea firii sale, și cu cele de-a pururea osteneli și îndreptându-și bine viața sa, a fost hirotonit episcop bisericii Cizicului, neluând însă fieștecum treptele, ci cu orânduială. După aceea, trebuind bisericilor ocărnuire înțeleaptă, a fost trecut din Cizic la scaunul cel mare al Constantinopolului, unde bine purtând cărma și îndreptând poporul lui Dumnezeu cu multe învățături și tâlcuind cele mai adânci și cu anevoie de priceput părți ale Scripturii, și luminând bisericile credincioșilor cu prăznuitoare cuvinte și laude, și îmblânzind și îndulcind greutatea și asprimea privegherilor cu versuri și cu cântări.

Iar Leon Isaurul, ținând împărăția creștinilor tirănește, a început întâi a huli asupra lui Dumnezeu, și s-a apucat a ocărî sfintele icoane, și nici nu asculta

cele mai bune dovediri ce se făceau din Sfintele Scripturi, cum că trebuie a se da cinste și închinăciune sfintelor icoane, ci încă a ars și cărțile care erau scrise spre ajutorul sfintelor icoane. Din aceasta cunoscând sfântul că învăța pe un surd și fără de rușine și ne-priceput, punându-și omoforul pe sfânta masă, a ieșit din Patriarhie, și mergând la părinteasca sa casă ce se zicea a lui Platanie, acolo sta în liniște. Și în bune bătrâneți viața și-a sfârșit, trecând peste nouăzeci de ani, iar sfintele lui moaște nu numai când erau aduse la îngropare au vindecat pe mulți de feluri de boli, ci și după îngropare izvorăsc totdeauna vindecări celor ce cu credință se apropie de ele. Deci le-au îngropat în sfânta mânăstire a locului. Și se face praznicul lui în sfânta biserică cea mare.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Ioan Valahul (Românul).

Acest sfânt mucenic a fost din Țara Românească, născut din părinți de bun neam și binecredincioși, pe la anul Domnului 1644, adică în vremea stăpânirii binecredinciosului domn Matei Basarab. La câțiva ani după ce acesta s-a mutat la Domnul (+ 1654), a venit la domnie în această țară Mihail Radu (zis Mihnea al III-lea), care, ne mai putând prididi cu plata haraciului și a birurilor grele cerute de stăpânitorii turci, s-a răzvrătit împotriva acestora, plănuiind să se unească cu voievozii țărilor creștine din jur și să scape țara sa de sub robia turcească. Dar sultanul turcesc Mahomed al IV-lea a trimis atunci împotriva lui oaste mare de turci și de tătari, care au biruit pe Mihnea și au făcut, ca și alte dăți, prăpăd și pustiere mare în biata țară, arzând, prădând și omorând, iar la ieșirea din țară au luat cu ei și o mare mulțime de robi dintre români, trecându-i peste Dunăre.

Acestea se petreceau în toamna anului 1659. Iar între cei robiți atunci s-a aflat și un tânăr, cu numele de Ioan, care nu avea decât 15 ani. Părinții lui, cărora nu li se știe nici numele și nici locul unde au trăit, îl crescuseră cu grijă, în frica lui Dumnezeu, și în iubirea de țară și de credința strămoșească. Pe deasupra, era voinic și chipeș; frumusețea lui feciorelnică atrăgea privirile tuturor, încât, pe drumul către Istanbul, un oștean turc mai bogat l-a cumpărat cu gând spurcat, vrând să-l silească spre păcatul blestemat al sodomiei. Dar tânărul s-a împotrivit cu scârbire și în vălmășeala luptei cu spurcatul agarean, l-a răpus, încercând să fugă. Fiind prins, a fost legat din nou și dus la Istanbul, unde l-au dat femeii turcului ucis; aceasta l-a dus în fața vizirului să-l judece, și acolo tânărul a mărturisit fără înconjur adevărul. Vizirul l-a predat atunci femeii văduve, pentru ca ea să facă cu dânsul ce va voi.

Stăpâna tânărului nu i-a luat capul, ci văzându-l voinic și bun de muncă l-a pus la început printre slugile sale; dar văzându-l preafrumos la înfățișare, s-a aprins de drăcească poftă pentru el, ca oarecând femeia lui Putifar din Egipt pentru Iosif cel preafrumos și înțelept. Dorindu-l cu înfocare, a încercat la început să-l ademenească cu tot felul de făgăduințe, spunându-i că îl va lua de soț dacă el s-ar lepăda de credința creștină și s-ar face mahomedan. Dar el s-a împotrivit cu tărie uneltirilor acestei noi Dalile și a rămas nestrămutat în credința părinților lui și în curăția trupească. Iar ea văzând că nimic nu izbutește, s-a înfuriat și l-a dat eparhului (mai-marelui cetății), ca să-l pedepsească pentru uciderea soțului ei. Acesta l-a azvârlit în temniță, supunându-l la înfricoșătoare chinuri; femeia venea zilnic la temniță, încercând necurmat să-l înduplece pe Ioan să-i facă voia, nădăjduind că ceea ce nu izbutiseră fărădelegile ei, vor face amenințările și chinurile. Dar viteazul tânăr nu s-a lăsat biruit nici de grozăvia chinurilor, pe care le-a îndurat cu

bărbăție și cu ajutor de sus, rămânând până la sfârșit, ca un tare diamant, neclintit în credința creștină.

Văzând, așadar, femeia și prigonitorii că în zadar se ostenesc, au cerut vizirului să-l dea pe tânăr la moarte. Și scoțându-l din temniță, călăii l-au dus spre o margine a Istanbulului, la locul numit pe atunci Parmak-Kapi (adică Poarta Stâlpului), lângă Bezesténi (adică piața marelui bazar al neguțătorilor); aici i-a pus gâtul în ștreang și l-au înălțat în spânzurătoare, omo-rându-l, în ziua de 12 ale lunii mai, într-o vineri înainte de Înălțarea Domnului, din anul mântuirii 1662.

Așa a trecut către veșnicele locașuri tânărul mucenic român Ioan, în primăvara vieții sale, când avea numai 17 sau 18 ani. Trupul său feciorelnic va fi fost aruncat în apele Bosforului sau poate a fost îngropat de creștini cucernici în vreun loc din jurul Istanbulului, unde numai Dumnezeu și sfântul însuși știe. Iar istoria scurtei dar pilduitoare sale vieți a așternut-o în scris marele învățat grec Ioan Cariofil din Istanbul, care a trăit pe vremea sfântului, fiind martor al pătimirilor lui.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

13 Mai

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea sfintei mucenițe Glicheria.

Aceasta a trăit în zilele împăratului Antonin și a guvernatorului Savin, în

cetatea Traianopolei. Și aducând guvernatorul jertfă idolilor în cetate, sfânta a făcut semnul cinstitei cruci pe frunte, și a mers la guvernator, declarând că este creștină și roaba lui Hristos. Și îndemnând-o guvernatorul ca să jertfească, ea a intrat în capiște și, făcând rugăciune către Dumnezeu, a surpat idolul lui Dia și l-a zdrobit. Iar păgânii ce erau acolo aruncau cu pietre asupra ei și nu o ajungeau. De aceea au spânzurat-o de cosițe și au strujit-o și au pus-o în temniță, dându-se poruncă să nu i se dea mâncare multe zile. Dar ea primind hrană prin înger, nici un rău n-a pățimit; și intrând la dânsa în temniță și găsind o strachină și pâine și lapte și apă, cu toate că temnița era încuiată s-au îngrozit guvernatorul și cei ce erau cu el. După aceea a fost supusă la multe felurite

chinuri și rămânând nevătămată, a făcut pe temnicerul Laodichie să se cutremure și să mărturisească pe Hristos, pentru care i s-a tăiat capul. Iar sfânta a fost dată la fiare și așa și-a dat sufletul la Dumnezeu, și se îngropară sfintele ei moaște în Iraclia Traciei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Laodichie, păzitorul temniței, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Serghie Mărturisitorul.

Acesta fiind de neam slăvit și mare, și după suflet s-a dovedit mare. Căci stând înaintea împăratului Teofil cel prigonitor și fără de Dumnezeu, acuzat că se închină sfintelor icoane și, legându-i-se grumajii cu o funie a fost purtat și înconjurat prin mijlocul uliței celei pline de popor, suferind scuipări și ocări și luându-i-se toată averea, și în temniță rău pătimind și cu toată casa sa totodată cu femeia și cu copiii a fost izgonit. Și de necazurile înstrăinării

îndestulându-se și luptându-se cu diferite scârbe, a fost chemat de Dumnezeu, și s-a dus ca să câștige vrednice răsplătiri de la Hristos, Cel care dă răsplata nevoinței.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Pavsicacos, episcopul Sinadei.

Acest fericit avea patrie cetatea Apamiei și părinți din cei aleși și de bun neam și hrăniți cu adevărata credință creștinească. Iar el, tânăr încă fiind, se înfrâna cu postul, cu îndelunga rugăciune și cu cealaltă aspră petrecere. Pentru care s-a și supus vieții sihăstrești și se hrănea cu puțină pâine și apă; și întrebuițând meșteșugul doctoresc, vindeca și trupurile și sufletele; se lupta împotriva demonilor și-i izgonea; slăbănogirile le vindeca, îngheboșările îndreptă, și alte preamărite minuni săvârșea. Iar prin vădirea Celui ce pe toate le face arătate făcându-se cunoscut patriarhului Constantinopolului, fericitul Chiriac, și de el hirotonisit fiind, a fost trimis la biserica Sinadelor.

Aici sfântul îndată cu praștia cuvântului a izgonit pe lupii cei gânditori și cu cuvântul cel ascuțit tăindu-i ca pe niște mădulare putrede, i-a scos afară, ca să nu pricinuiască vreo vătămare părții celei sănătoase. Astfel dând turmelor sale netemere și vindecare, s-a dus la Constantinopol și întâlnind pe împăratul Mavrachie, și vindecându-l de patima de care era stăpânit, l-a plecat ca prin hrisov să dăruiască cetății sale dajdia cea de peste an, care era o litră de aur. Întorcându-se spre Sinada și ajungând la locul ce se numește Solin, numai prin rugăciune a făcut să izvorască apă ca să potolească setea celor ce călătoreau. Așa bine și plăcut lui Dumnezeu viețuind, și la mulți făcându-se pricină de mântuire, și-a schimbat viața și s-a mutat către cele dorite.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Alexandru, episcopul Tiverianilor, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Nichifor presbiterul Mănăstirii Efesului, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi se săvârșesc înnoirile cinstitei și dumnezeieștii biserici a preasfintei stăpânei noastre, Împărătesei a toate, care se află în ostrovul sfintei Glicheria.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Eftimie cel nou, ctitorul Mănăstirii Ivirilor din Aton, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Ioan Iviritul, tatăl pomenitului Eftimie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Gheorghie Iviritul, rudenie pomenitului Eftimie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Gavriil Iviritul, care a auzit dumnezeiesc glas și a scos din mare icoana cea făcătoare de minuni a Maicii Domnului ce se zice Portărița, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea monahilor cuvioși mucenici Iviriți, care înfruntând pe împăratul Mihail și pe patriarhul Ioan Vecos apărând dreapta credință, au fost aruncați în mare și așa s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

14 Mai

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea sfântului mucenic Isidor.

Acest sfânt a trăit în zilele împăratului Deciu, trăgându-se de neam din cetatea Alexandriei. Și mergând cu oastea, avea rangul ce se numea option, și pogorându-se în insula Hios cu flota oastei, peste care era căpetenie Numerie, a fost pârât de sutașul Iulie, că crede în Hristos și nu dă cinste zeilor. Iar sfântul Isidor a mărturisit pe față pe Hristos, și văzând Numerie neîntoarcerea gândului lui, a poruncit de i s-a tăiat capul, și așa a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Terapont.

Acest sfânt de unde a fost și de unde se trăgea, și din care părinți s-a născut, sau în ce vreme a trăit, sau împotriva cui a ostășit și a biruit și cum a luat cununa muceniciei, nu se poate spune, deoarece pomenirile despre el s-au pierdut cu vremea. Iar că a ales viața monahicească, îl arată icoanele lui care-l înfățișează în acest fel de chip și schimă; că a fost episcop al insulei Ciprului, că a fost adus lui Hristos prin sânge și că a săvârșit lupta nevoinței, aceasta am luat-o dintr-o povestire veche după tradiție fără a fi fost scrisă și așa cum a fost învățată de cei mai înainte, o credem. Cinstitele lui moaște au fost aduse la Constantinopol, căci agarenii sfātuindu-se ca să năvălească asupra insulei Ciprului, însuși sfântul prin descoperire a poruncit să fie mutat. Și acum acolo unde se află, săvârșește pururea minuni celor ce aleargă la el cu credință.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Alexandru cel din Conducheli.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Alexandru, Varvar și Acolut.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintele nostru Leontie patriarhul Ierusalimului, care la anul 1175, cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noul mucenic Marcu Criteanul, care a mărturisit în Sminia, la anul 1643 și care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Ioan Bulgarul, care s-a nevoit la anul 1802 și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

15 Mai

În această lună, în ziua a cincisprezecea pomenirea preacuviosului părintelui nostru Pahomie cel Mare.

Acest sfânt era din Egiptul Tebaidei celei de jos, în vremea lui Constantin cel Mare, și avea părinți închinători la idoli. Mergând o dată cu părinții în capiștea idolilor, a auzit pe cel ce slujea în capiștea zicând către părinții lui: Scoateți de aici pe vrăjmașul zeilor și-l alungați. Iar preacuviosul, bând din vinul jertfei, a vărsat. Și ajungând mai în vârstă, a intrat în rândul ostașilor; și peste puțină vreme lăsând slujba ostășească, s-a suit la Tebaida de sus și a primit botezul lui Hristos și s-a făcut monah. După aceea s-a dus în pustiu, unde a făcut o mănăstire într-un loc al Tavenisiei, în urma unui glas venit de sus, care îi arăta înlesnirea locului și mulțimea celor ce aveau să se strângă acolo. Iar când în adevăr s-au adunat mulți, a venit și Teodor

sfințitul, care i-a devenit ucenic și râvnitor vieții și faptelor celor bune și în minuni a strălucit cu dânsul. Și la atâta înălțime de cunoștință dumnezeiască se înălța cu nepătimirea, încât vedea cu gândul și suirile fericitelor suflete, și vedea și pe cele de departe și cele de față, și proorocea despre cele ce aveau să se întâmple. Iar mai înainte de a se săvârși din viața aceasta sfântul, numărând mulțimea monahilor ce veniseră către dânsul, s-au aflat o mie patru sute de bărbați. Iar cei ce se duceau de la casele lor, nu mergeau pentru desfătare și pentru trupeasca dulce pătimire, întru care se bucură cei mulți, ci pentru înfrânarea poftelor și pentru trudele cele pustnicești. De aceea minunându-se de obiceiurile sfântului urmau viața și petrecerea sa cea îngerească. Deci săvârșindu-se în Hristos, a fost îngropat în mănăstirea sa.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ahile, episcopul Larisiei.

Acesta a trăit pe vremea împăratului Constantin cel Mare, și era născut și crescut din părinți binecredincioși, de la care învățase religiozitatea și cinstirea de Dumnezeu, împreună cu învățătura cea lumească, și cu filozofia cea mai înaltă. Și împodobindu-se pe sine cu toate bunătățile cele după Dumnezeu, a fost ales arhiepiscop al Larisei, celei ce se află în a doua Tesalie, de către toți cei ce locuiau în Grecia. A mers la Sinodul cel mare din Niceea și ostenindu-se și luptându-se împreună cu părinții până în sfârșit și caterisind pe Arie și cei împreună cu el și dându-i anatemei iarăși s-a întors în Larisa, unde a surpat multe capişti idoleşti, și a izgonit demoni din oameni, și alte multe minuni a făcut; și și-a sfârșit viața cu pace, după ce a ridicat din temelie case de rugăciune, și le-a împodobit în tot felul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Varvar, izvorătorul de mir.

Tot în aceasta zi, pomenirea cuviosului Eufrosin, începătorul vieții pustnicești din Pskov.

Sf. Eufrosin din Pskov, cu numele lumesc Eleazar, s-a născut în anul 1386 în satul Videlebo, lângă Pskov, unde s-a născut și Sf. Nicander al Pskov-ului (prăznuit în 24 septembrie). Părinții săi și-ar fi dorit ca fiul lor să se căsătorească dar Eleazar s-a retras în secret la Mănăstirea Snetogorsk (pe dealul Snyatni, Pskovul de azi) unde a fost tuns călugăr.

În jurul anului 1425, căutând un loc unde să se poată dedica în voie rugăciunii intense, Sf. Eufrosin a luat binecuvântarea starețului pentru a se retrage într-o chilie ascunsă pe râul Tolva, nu departe de Pskov. Fiind însă preocupat de soarta oamenilor și mântuirea lor, sfântul a fost nevoit să abandoneze pustnicia și să primească pe toți cei ce aveau nevoie de un sfat și de un cuvânt de la un părinte înduhovnicit. Sf. Eufrosin îi binecuvânta pe cei care veneau să trăiască după rânduiala schitului, întocmită chiar de el.

Rânduiala Sfântului Eufrosin se bazează pe un sfat generalizat despre "cum ar trebui să trăiască un călugăr", fără să se facă referire la regulamentul strict al vieții monahale sau la rânduiala sfintelor slujbe, cum se face, de exemplu, în Rânduiala Sf. Iosif din Volokolamsk;

În 1447 la dorința fraților, Sf. Eufrosin a construit o biserică în cinstea celor Trei Sfinți Ierarhi - Vasile cel Mare, Grigore Teologul și Ioan Hrisostom, care l-au cercetat pe sfânt, dar și în cinstea Sf. Onufrie cel Mare (prăznuit în 12 iunie). Mai târziu mănăstirea a primit numele Spaso-Eleazarov. Din smerenie și din dragoste pentru o viață retrasă, sfântul n-a primit să fie egumen al mănăstirii, numindu-l în loc pe discipolul său Ignatie pentru acea funcție. Apoi s-a retras să trăiască într-o pădure lângă un lac.

Sf. Eufrosin a murit la 95 de ani în 15 mai 1481. Din ordinul Arhiepiscopului Ghenadie al Novgorod-ului, la mormântul sfântului au așezat o icoană pictată de discipolul său Ignatie, pe când sfântul era încă în viață. De asemenea, s-a mai pus la mormântul sfântului și testamentul scris de acesta pentru frații călugări pe o bucată de pergament, șampilată cu sigiliul de plumb al Arhiepiscopului Teofil al Novgorod-ului, acest testament fiind printre puținele documente de acest fel scrise de mâna unui sfânt care s-au păstrat.

Sf. Eufrosin, începătorul vieții pustnicești din Pskov, a îndrumat mulți discipoli renumiți care, la rândul lor, au ridicat și ei mănăstiri, plantând mai departe sămânța vieții monahale în jurul Pskov-ului. Printre aceștia se aflau și călugării schitului Sava din Krypetsk (prăznuit în 28 august), Sf. Dositei din Verkhneostrov (prăznuit în 8 octombrie), Sf. Onufrie din Malsk (prăznuit în 12 iunie), Sf. Ioachim din OPOCHSK (prăznuit în 9 septembrie), Sf. Ilarion din Gdovsk (prăznuit în 21 octombrie), Sf. Chariton din Kudinsk, fondator și egumen al Mănăstirii de la Lacul Kudina de lângă Toroptsa, precum și cuvioșii părinți din Pskov - Ignatie, Haralamb și Pamfilie, înmormântați la Mănăstirea Spaso-Eleazar.

Tot în aceasta zi, pomenirea cuviosului Serapion de la Manastirea Spaso-Eleazar, la Pskov.

Sfântul Serapion a fost însoțitorul de asceza și viața calugareasca al sfântului Eufrosin, și de aceea el este prăznuit uneori împreună cu cuviosul Eufrosin.

Viata lui se găsește scrisă la 8 septembrie, ziua trecerii lui la Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

16 Mai

În această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teodor sfințitul, ucenicul preacuviosului Pahomie cel Mare.

Fericitul acesta îndeletnicindu-se cu legea lui Dumnezeu și tot curat făcându-se și arătându-se vas ales și sfințit, s-a învrednicit și de numirea cea adevărată și mare, dimpreună-locuitor și asemenea la chip făcându-se marelui Pahomie. Pentru aceea locașurile etiopienilor, după dumnezeiescul Avacum a zice spăimântând, și ca în uimire capetele acestora tăind, a trecut la darurile răsplătirii cu sudorile buneii fapte, alungând toată boala și toată slăbiciunea de la oameni.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți părintele nostru Alexandru arhiepiscopul Ierusalimului, și a sfinților mucenici Avda și Avdiis episcopii, șaisprezece preoți, nouă diaconi, șase călugări și șapte fecioare.

Aceștia mărturisind pe Hristos și propovăduind în Persia, au fost prinși și duși la domnitor; și neplecându-se ei a cinsti dogma persienească, ci mărturisind pe Hristos și felurite chinuri suferind, la sfârșit li s-au tăiat capetele cu sabia și au primit cununile muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Isaachie, Simeon și Vahtisoiu, care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celor din Mănăstirea sfântului Sava, părinți uciși de către Vlemini.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic PapiIn, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Petru cel din Vlaherna, care cu vine de bou fiind bătut, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Nicolae patriarhul Constantinopolului, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Eufimia, aproape de limanul Neoriei, de la sfânta Dinamis.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Nicolae cel din Mezov, care a mărturisit în Tricala, la anul 1619 și care prin foc s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

17 Mai

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea sfinților apostoli Andronic și Iunia.

Acest apostol al Domnului, ca și cum ar fi fost cu aripi a înconjurat toată Iumea, smulgând toată înșelăciunea nebuniei idolești din rădăcină, și propovăduind pe Hristos. El a avut dimpreună următore lui pe mult-minunata Iunia, care era moartă pentru lume, și viețuia numai pentru Hristos Mântuitorul.

Și trăgând spre dumnezeiasca cunoștință pe mulți, au stricat capiști idolești și au zidit dumnezeiești biserici în toate părțile; și gonind duhuri necurate de la oameni și tămăduind boli fără de leac, și-au plinit și ei ca niște oameni obșteasca datorie a firii, și prin moarte s-au mutat la viața cea veșnică. De aceștia pomenește și marele apostol Pavel, în Epistola către Romani (XVI, 7), zicând: "Spuneți închinăciune lui Andronic și Iuniei, rudelor mele și soților mei în robie, care sunt vestiți între apostoli, care și mai înainte de mine au fost în Hristos".

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Solohon și a celor împreună cu el sfinții mucenici Pamfimir și Pamfilon.

Tot în această zi, pomenirea cuvioșilor părinți și frați Nectarie și Teofan, ctitorii Manastirii lui Varlaam din Meteora.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

18 Mai

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea sfinților mucenici Petru, Dionisie (Denisa), Andrei, Pavel și Hristina (Cristina) fecioara.

Dintre aceștia sfântul Petru era din orașul ce se cheamă Lampsac. Adunându-se la Dacno, domnul cetății evridinilor, a silit pe sfântul Petru ca să jertfească Afroditei, și nevrând acesta să se supună, ci mărturisind pe Hristos Dumnezeu, i-au zdrobit tot trupul cu legături, cu lemne și cu roate. Pentru aceasta în timpul chinurilor și-a dat duhul și a luat de la Dumnezeu cununa nevoinței. Iar Pavel și Andrei se trăgeau cu neamul din Mesopotamia, și fiind ostași sub zisul Dacno, s-au dus la Atena cu el. Și fiind prinși acolo Dionisie și Hristina, Pavel și Andrei i-au luat asupra lor să-i păzească, dar mai apoi ei au poftit pe sfânta Hristina, care era fecioară și frumoasă și în vârstă de nuntă, ca să se împreune cu dâșii spre

păcat. Iar ea neînduplecându-se nici de cum, în loc să o silească ei și-au schimbat gândul datorită învățăturilor ei, și au crezut în Hristos. Pentru aceasta Pavel, Andrei și Dionisie au fost uciși și îngropați de mulțimea pietrelor azvirlite asupra lor; iar sfânta Hristina aruncându-se peste ei, i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Iraclie, Paulin și Venedim.

Iraclie, Paulin și Venedim erau din Atena și propovăduind cuvântul Evangheliei îndemneau pe păgâni și pe închinătorii la idoli să se întoarcă de la deșertăciunea și înșelăciunea idolilor. Pentru aceasta au fost prinși și duși la stăpânitorul. Acesta după ce mai întâi i-a bătut cumplit și a încercat și alte multe chinuri, și fiindcă s-au păzit nevătămați prin puterea lui Dumnezeu, pentru aceea la sfârșit le-a tăiat capetele, și așa au luat fericiții cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfințelor șapte femei mucenițe din Anghira Galatiei: Tecusa, Alexandra, Claudia, Faini, Eufrasia, Matroana, Iulia și mucenicul Teodot.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Eufrasia, care în adâncul mării s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintele nostru Ștefan cel nou, patriarhul Constantinopolului.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Iulian, care fiind târât pe spinii rugului, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Teodor, papă al Romei, care, strujit fiind, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Anastaso care întru ale lui Leucadie cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Martinian, cel dintru ale lui Areovint.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

19 Mai

În această lună, în ziua a nouăsprezecea pomenirea sfântului sfințitului mucenic Patrachie, episcopul Prusei, și cei împreună cu el Acachie, Menandru și Polien.

Dintre aceștia, Patrachie episcopul Prusei, fiind pârât că credea în Hristos, a stat de față înaintea eparhului Iulie, care căutând să-l facă să se închine la idoli, îi spunea că izvorârea apelor celor calde se înfierbântă prin purtarea de grijă a zeilor și sunt vărsate pentru binele oamenilor. Iar sfântul mucenic i-a răspuns că într-adevărat pentru binele oamenilor izbucnesc apele cele fierbinți, însă prin puterea Domnului nostru Iisus, Care a rânduit două locuri: unul plin de bunătați, în care se odihnesc dreptii, iar celălalt plin de întuneric și de foc, unde vor fi osândiți păcătoșii după învierea cea din morți ; și căuta sfântul să explice eparhului felul și rostul acestei rânduieli dumnezeiești, însă eparhul a poruncit să fie aruncat în mijlocul izbucnirilor de ape fierbinți, care lui nimic nu

i-au stricat ci mai vârtos acelora ce l-au băgat. Atunci i s-a tăiat capul cu sabia împreună cu Acachie și Menandru și Polien. Și se face soborul lor în casa preasfintei de Dumnezeu Născătoarei.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Memnon, făcătorul de minuni.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Dimitri Donskoi, Mare Cneaz al Moscovei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Arolot.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Chiriachi, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Teotimi, care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

20 Mai

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea sfântului mucenic Talaleu.

Acesta a trăit în zilele împăratului Numerian din Liban; pe tatăl său îl chema Veruchie și pe maicăsa Romilia. Și s-a nevoit el de a învăța meșteșugul doctoricesc și a fost prins la Azarvon, care este al doilea ținut al Cilicilor, fiind ascuns într-un măsliniș și a fost adus înaintea guvernatorului Teodor. Acesta, neputându-l pleca să aducă jertfă la idoli, a poruncit să-i fie pătrunse gleznelor și băgând ștreang prin găuri să fie spânzurat cu capul în jos; dar slugilor părându-li-se că împlinesc porunca, luându-li-se mintea de către puterea dumnezeiască, au sfredelit un trunchi de lemn, ca și cum ar fi fost sfântul, și l-au spânzurat. Pentru aceasta însă ei au fost bătuți, ca și cum și-ar fi bătut joc de guvernator. Iar două din aceste slugi, Alexandru și Asterie, văzând acea preaslăvită minune, au crezut în Hristos, dar pentru aceasta li s-au tăiat capetele.

După aceea sfântul a fost supus la multe chinuri iar la sfârșit, i s-a tăiat capul la Edesa, cetatea egeilor.

Tot în această zi, pomenirea ostașilor care au crezut prin sfântul Talaleu, și care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Ascla.

Tot în această zi, pomenirea sfinților trei cuvioși și purtători de Dumnezeu părinți: Nichita, Ioan și Iosif, ctitorii sfintei și împărăteștii Manastiri cea nouă din Hios, care cu pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea scoaterii și mutării moaștelor celui între sfinți părintelui nostru Nicolae din Mira Lichiei, făcătorul de minuni.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Talasie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Marcu pustnicul, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

21 Mai

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirea sfinților, măriților, de Dumnezeu încoronaiților și întocmai cu apostolii, marilor împărați Constantin și mama sa Elena.

Acest mare între împărați, fericitul și pururea pomenitul Constantin, a fost fiu al lui Constanțiu, care se numea Clor, și al cinstitei Elena. Constanțiu a fost nepot de fiică lui Claudiu cel ce a împărățit în Roma mai înainte de împărăția lui Dioclețian și a lui Carin. Acest Constanțiu, după ce a fost primit de Dioclețian și de Maxențiu Erculiu ca să fie părtaș al împărăției lor, când Maximian Galeriu dimpreună cu alți prigonitori, cu tărie ridicaseră prigonire asupra tuturor creștinilor, el singur întrebuițând blândețea și mila, mai vârtos pe cei ce se luptau pentru credința lui Hristos îi întrebuița sfetnici și părtași ai slujbelor împărătești. Învățând el buna cinstire pe Constantin fiul său cel iubit, care după acestea s-a numit întâiul împărat al creștinilor, l-a lăsat

moștenitor al împărăției sale, în insulele Britaniei. După ce Constantin a fost înștiințat de lucrurile necinstite, desfrânate, pierzătoare și proaste, pe care le făcea în Roma, Maxențiu, fiul lui Erculiu, și îndemnat de dumnezeiasca râvnă și chemând pe Hristos împreună oștilor, a pogorât împotriva lui Maxențiu. Deci, văzând Dumnezeu curățenia sufletului lui și s-a arătat mai întâi în somn, după aceea în amiaza zilei, închipuind semnul Crucii scris cu stele: , l-a arătat lui și celor ce erau vrednici. Deci, îndrăznind în chipul cinstitei Crucii și făcând cu aur semnul Crucii pe arme, a mers la Roma, și pe însuși pierzătorul Maxențiu l-a aruncat în râul Tibon, înecându-l lângă podul Milvia, și așa a izbăvit pe cetățenii Romei de tirania acestuia. Atunci marele Constantin, pornindu-se de la cetatea romanilor și mergând pe cale voia să zidească o cetate pe numele său în Ilion, unde se zice că a avut loc războiul Troienilor cu elinii; însă a fost oprit prin dumnezeiasca înștiințare și i s-a poruncit de la Dumnezeu ca mai de grabă în Bizanț să-și zidească cetatea. Deci, urmând vocii celei dumnezeiești, a zidit această de Dumnezeu păzită cetate pe numele său, pe care a și adus-o lui Dumnezeu ca pe o pârgă a credinței sale. Și deoarece căuta scumpătatea credinței celei din vremea noastră, a adunat în Niceea arhierii din toate părțile, prin care s-a propovăduit credința ortodoxă, și Fiul a fost recunoscut deoființă cu Tatăl, iar Arie și cei împreună cu el au fost dați anatemei, dimpreună cu hula lor. A trimis încă și pe maica sa Elena la Ierusalim pentru căutarea cinstitului lemn pe care a fost pironit cu trupul

Hristos, Dumnezeuul nostru; apoi, aceste părți de lemn sfânt au fost mutate, adică o parte a fost așezată chiar în Ierusalim, iar cealaltă parte a adus-o în împărăteasca cetate.

Împărăteasa Elena, după ce a ajuns la Constantinopol, și-a săvârșit viața; iar marele Constantin, împodobind cetatea cu înnoiri și cu prăznuiri, și puțin ceva trecând peste patruzeci și doi de ani ai împărăției sale, și începând războiul cu perșii, și în oarecare sat lângă Nicomidia fiind, s-a mutat către Domnul, și a fost adus în cetatea sa, unde a fost primit cu evlavie și cu prea încuviințate întâmpinări, a fost așezat în biserica sfinților apostoli. Și a împărățit în Roma cea Nouă în anul de la zidirea lumii, cinci mii opt sute optsprezece; iar de la venirea cea în trup a Mântuitorului nostru Dumnezeu trei sute treizeci și șapte, fiind al treizeci și doilea împărat de la August.

Și se săvârșește pomenirea lui în preasfânta biserică cea mare, în biserica sfinții apostoli, și în dumnezeiasca biserică sa, în Mănăstirea Chinsterna lui Vis, unde mergând patriarhul împreună cu împăratul și cu suita sa cu litanfe, săvârșesc aducerea dumnezeieștilor Taine.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului cuvios mucenic Pahomie, care a mărturisit la locul numit Usac al Filadelfiei, la anul o mie șapte sute treizeci (1730), și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

22 Mai

În această lună în ziua a douăzeci și doua, pomenirea sfântului mucenic Vasilisc, nepotul sfântului Teodor Tiron.

Acest sfânt a trăit în zilele lui Maximian și era din satul Humialon, din Eparhia Amasiei, nepot al sfântului marelui mucenic Teodor Tiron. Odată a fost la luptă mucenicească mai înainte cu sfântul Eutropie și Cleonic, care erau în rândul ostașilor, tovarăși cu sfântul Teodor. Și săvârșind aceia mucenicia pentru Hristos, el a rămas în temniță.

După aceea, dorind ca să săvârșească calea strădaniei, și rugându-se pentru aceasta lui Dumnezeu, a fost învrednicit arătării sale, căci i s-a poruncit să se tocmească cu rudeniile lui și să meargă la Comane să mărturisească. Deci mergând cu ostașii la casa lui, și sărutând pe maică-sa și pe frații săi, și învățându-i să stea în credința lui Hristos, a fost prins atunci de slujitorii ce fuseseră trimiși de guvernatorul Agripa. Aceștia legându-l și încălțându-l cu încălțăminte de fier care aveau într-însele multe cuie ascuțite, l-au gonit tocmai spre drumul Comanelor. Și sosind la satul Dacnon, au găzduit la o femeie, anume Traiani, și au legat pe sfântul de un paltin uscat cu mâinile îndărăt; și făcând sfântul rugăciune, a înverzit paltinul și a înfrunzit, iar acolo unde sta sfântul a ieșit din pământ o fântână cu apă, ceea ce văzând slujitorii și femeia aceea, se zice că au crezut în Hristos și au dezlegat pe sfântul din legături. Și dacă au sosit la orașul Comanelor, a fost dus sfântul înaintea guvernatorului, și neplecându-se el a jertfi, a făcut cu rugăciunea sa să se pogoare foc din cer și a ars capiștea idolilor și idolul din ea, Apolon. Atunci, mâniindu-se foarte guvernatorul și pornindu-se cu urgie, a poruncit să i se taie capul și să i se arunce trupul în râu; și așa și-a luat cununa muceniei, întru slava și lauda Dumnezeului nostru, Amin.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Sinod al doilea cel a toată lumea, care a fost în Constantinopol, în vremea împăratului Teodosie cel Mare, la anul 381, împotriva lui Macedonie, eretic și luptător împotriva Duhului Sfânt.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Marcel, care, adăpat fiind cu plumb topit, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Ioan Vladimир, cneazul Serbiei și făcătorul de

minuni, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Codru, care s-a săvârșit fiind târât de cal.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Sofia doctorița, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului sfințit mucenic Zaharia de la Prusa, care s-a nevoit la anul 1802.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

23 Mai

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Mihail Mărturisitorul, episcopul Sinadelor.

Acest sfânt ce poartă numele îngeresc Mihail, fiind dăruit lui Dumnezeu din brațele mamei sale, și curățindu-se pe sine cu întregimea vieții, s-a făcut preot lui Dumnezeu celui preaînalt, și fiind întărit de Dumnezeu, a stins și a potolit toată bârfirea și deșertăciunea hulitorilor de Dumnezeu, astupând gurile cele fără de Dumnezeu ale ereticilor, ce se deschideau împotriva sfintelor icoane. Și neputând suferi fiara cea cumplită, adică tiranul Leon Armeanul, dumnezeieștile cuvinte ale grăirii sale, deoarece sfântul nu s-a spăimântat de înfricoșările lui nici s-a muiat cu mintea de acelea, ci cu glas slobod striga: "Eu mă închin și cinstesc dumnezeiasca și cinstita icoană a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, și a sfintei Maicii Sale, iar dogma și porunca ta o scuiș și nu o bag în seamă".

După aceea, rușinându-se tiranul și aprinzându-se de mânie, l-a osândit cu o depărtată izgonire, iar sfântul păzind chipul lui Dumnezeu curat și neîntinat a fost gonit din loc în loc. Și așa săvârșind alegerea cea bună și împodobindu-se cu îndoite cununi, s-a adăugat către arhieriei ca

un arhieriu, și către mucenici ca un mucenic.

Tot în această zi, pomenirea sfintei purtătoarei de mir Maria lui Cleopa, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Salona Romanul, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Seluc, care s-a săvârșit fiind tăiat cu ferăstrăul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

24 Mai

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Simeon din Muntele cel minunat.

Acest cuvios a trăit în zilele bătrânului Iustin, și a fost născut în Antiohia Siriei, din tatăl Ioan, care era din Edesa, și din maica Marta, fiind crescut în aceeași cetate a Antiohiei. Iar cele de aci înainte toate lucrurile minunate se spune că unele s-au întâmplat, iar altele au fost făcute de el, mai presus de om.

Zămislirea lui din pânțece s-a făcut prin rugăciune. Și făcându-se de șase ani, el a defăimat toate cele de jos, s-a suit la munte și îndată s-a obișnuit și s-a deprins cu petrecerea cea grea și cu răbdarea. Și avea adesea dumnezeiești vedenii și îngerești arătări, care-I

îndreptau spre cele ce trebuia a face, îl învățau cu deosebirea între cele bune și între cele rele, adică cele bune să aleagă și de cele rele să fugă. Și înfrângând cele ale trupului și hrănindu-se nu cu omenească hrană, ci cu nemuritoare ce i se da de la cer, așa a petrecut până la ieșirea din trup.

Acestea și nespusa mulțime a minunilor, le arată mai pe larg istoria lui; atâta numai este vrednic să însemnăm, că lăsând lumea din tânără vârstă, s-a dăruit pe sine mănăstirii, la care a fost pogorât din munte, în care locuise șase ani mai înainte; iar de acolo suindu-se pe stâlp, a stat acolo ani optsprezece. Apoi mergând la Muntele minunat a petrecut zece ani, la un loc înalt de pietre seci. Și suindu-se pe stâlpul cel mic a petrecut patruzeci și cinci de ani, de i s-a făcut toată vremea vieții lui ani optzeci și cinci. Și dintru aceștia șaptezeci și nouă i-a săvârșit cu lupta și răbdarea cea mai presus de firea omenească, și adormind a fost mutat spre mărirea și așezarea îngerilor.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Meletie Stratilatul și a celor împreună cu dânsul: Ioan, Ștefan, Serapion Egipteanul și Calinic vrăjitorul (magul); și a celor doisprezece comiți și tribuni, și a celor trei femei: Marchiana, Paladia și Sosona și a celor doi prunci: Chiriac și Hristina, și a tuturor celor unsprezece mii două sute și opt, care împreună cu dâșii au mărturisit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Vincentiu de Lerins (sec. V).

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

25 Mai

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea celei de a treia aflări a cinstului cap al sfântului, măritului prooroc și Înaintemergător și botezător Ioan.

Acest cinstit și sfânt cap fiind ascuns multă vreme, acum a izbucnit din sânurile pământului, ca aurul din baie, nu închis în vas de lut ca mai înainte, ci la loc sfânt, în vas de argint. Și fiind vestit acest lucru de un preot și fiind adus din Comane, a fost primit de strălucita cetate a cetăților, împreună cu credinciosul împărat și credinciosul popor, cu toată bucuria. Și cu credință închinându-se cinstului și sfântului cap, acesta a fost pus la loc sfânt.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Celestin, care s-a săvârșit, pătrunzându-i-se glesnele cu cuie de fier.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Olvian, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

26 Mai

În această lună în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea sfântului și măritului apostol Carp, unul din cei șaptezeci de apostoli.

Acest mare apostol al Domnului, fiind pus la număr cu cei șaptezeci de

apostoli și ucenici, și slujind marelui Pavel la propovăduire și purtând duiunezeieștile Iui epistole către cei cărora erau trimise, a învățat pe mulți dintre păgâni a se închina și a cinsti Sfânta Treime. După aceea, luminându-i-se mintea prin dumnezeiască strălucire a Mângâietorului, pornind de la Răsărit ca o stea luminoasă, a luminat toată lumea cu dumnezeieștile învățături, făcând în toate zilele multe și mari minuni. Și multe cetăți și popoare venind la credința în Hristos, și despărțind cu botezul pe cei credincioși din cei necredincioși, a suferit din

această pricină multe prigoniri și scârbe, căci mergea cu bărbăție și cu osârdie spre cele cu osteneală nevoiște ale luptei, neînfricoșându-se de mânia dregătorilor. Drept aceea, precum el a slăvit pe Dumnezeu în mădularele lui, așa și el a fost mărit de Dumnezeu. Deci adormind somnul cel dulce, cu moaștele sale, face minuni în toate zilele, curățind tot felul de boli și gonind duhurile necurate.

Tot în această zi, pomenirea sfântului apostol Alfeu, unul din cei șaptezeci de apostoli.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Averchie și Elena.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noul mucenic Alexandru Tesalonicianul, care a mărturisit în Smirna, la anul 1394 și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

27 Mai

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Eladie.

Acest sfânt curățindu-se pe sine de toată înșelăciunea și făcându-se vas ales Sfântului Duh, a fost uns prin alegere dumnezeiască arhiereu, și i s-a încredințat ocârmuirea Bisericii lui Hristos. Ca un bun păstor alunga pe oamenii cu chip de lup de la turma sa, și ca un vrednic și priceput chivernisitor, o chivernisea, păzind-o necălcată și neviclenită de tot răul. Iar de vreme ce tiranii îl aduseră înaintea lor legat, atunci mai vârtos a strălucit și a luminat cugetele credincioșilor. Căci mergând cu osârdie la chinuri și propovăduind pe față dreapta credință, a fost dat la multe munci, și foarte rău fiind strujit la trup, i s-a arătat Hristos Dumnezeuul nostru că-i vindecă toată chinuirea rănilor, și de aci înainte a devenit și mai osârdie. Deci, umplându-se tiranii de mânie, au pus pe sfântul la mai grele chinuri și muncindu-l și mai cumplit, și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Terapont, episcopul Sardiei.

Acest sfânt mucenic Terapont, a fost arhiereu al sfintei Biserici din Sarde, unde prin învățăturile sale, pe mulți păgâni din înșelăciunea idolilor a întors către Hristos și cu sfântul botez i-a luminat. Deci fiind prins de Iulian dregătorul a fost ferecat în lanțuri și închis în temniță ca să fie ucis pe încetul cu foamea și cu sete. După aceea a fost scos și muncit cu fel de fel de chinuri; apoi a fost dus legat la Sinaul în cetatea Frigiei, și la Anghira, cetatea Galatiei, și pretutindeni cu felurite chinuri a fost muncit. Și aducându-l la râul ce se numțea Astalin, l-a întins pe dânsul despuiat jos pe pământ cruciș, și l-a legat de patru pari uscați ce erau înfipti în pământ, și l-a bătut tare până ce i-a căzut pielea și carnea de pe oase, și a adăpat pământul cu sângele lui; iar parii odrăslind au crescut stâlpi și frunze și au crescut copaci mari; iar cu frunzele lor se tămăduiau toate neputințele și durerile oamenilor. După aceasta a fost adus la stăpânirea Traciei cea din Lidia, aproape lângă râul Ermiei, care uda Lidia, la Episcopia Satalisiei de sub Mitropolia Sardelor. Acolo după multe feluri de chinuri a fost junghiat pentru numele lui Hristos și a primit cununa nestrăicării.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Evsevlot, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Alipie, care s-a săvârșit zdrobindu-i-se capul de piatră.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfintiului Beda Venerabilul (Anglia, + 735).

Sf. Beda a fost istoric bisericesc și a consemnat istoria creștinismului din Anglia până în zilele sale. Anul probabil al nașterii sale este 673, iar locul, Northumbria, undeva lângă localitatea Jarrow.

La vârsta de 7 ani, Beda a fost trimis la Mănăstirea Sf. Petru din Wearmouth pentru ca să fie îndrumat și educat de Sf. Benedict Biscop (prăznuit în 12 ianuarie). Apoi a fost dus la mănăstirea cea nouă Sf. Petru, înființată în Jarrow în 682, unde a rămas până la moartea sa. Acolo l-a luat sub aripa sa Sf. Ceolfrith starețul (prăznuit în 25 septembrie), care l-a urmat pe Sf. Benedict în 690, conducând ambele mănăstiri, Wearmouth și Jarrow.

În *Viața lui Ceolfrith* scrisă anonim, există povestea unui incident legat, probabil, de tânărul Beda. Ciuma din 686 a năpădit mănăstirea lui Ceolfrith, răpind majoritatea monahilor cântăreți din corul bisericii, rămânând în viață doar starețul și un băiat pe care îl avea ca ucenic. Acest tânăr "este acum preot la aceeași mănăstire și laudă faptele minunate ale starețului atât verbal cât și în scris, față de toți cei care vor să le afle".

Îndurerat din cauza catastrofei, Ceolfrith a hotărât că ar fi bine să cânte Psalmii fără antifoni, cu excepția slujbelor de Utrenie și Vecernie. După o săptămână de cântat, s-a întors iar la varianta cu antifonii cântați acolo unde le era rândul. Cu ajutorul băiatului și al fraților rămași în viață, slujbele se făceau foarte greu până când au fost aduși alți călugări care au fost învățați să cânte.

Sf. Beda a fost hirotonit diacon la vârsta de 19 ani și la 30 a primit sfânta taină a preoției din mâna Sf. Ioan din Beverley (prăznuit în 7 mai), sfânt episcop al Hexham (687) și în 705 al York-ului. Beda iubea slujbele bisericesti și considera că dacă îngerii sunt prezenți la slujbe împreună cu călugării atunci și locul său era acolo. "Dacă nu m-ar vedea printre călugări nu ar întreba, oare, unde este Beda?"

Beda și-a început ucenicia ca elev al Sf. Benedict Biscop, care era călugăr la renumita mănăstire din Lerins, întemeind el însuși alte mănăstiri. Sf. Benedict a adus cu el în Anglia multe cărți de la Lerins și din alte mănăstiri din Europa. Această bibliotecă l-a ajutat pe Beda să-și scrie propriile cărți, cum erau comentariile biblice, istoria ecleziastică și hagiografiile.

Beda nu era un istoric perfect obiectiv. De exemplu, în disputa cu creștinismul celtic el era oarecum de partea romanilor. Dar, cu toate acestea, a fost corect și bine documentat. Cărțile sale se trăgeau din "documente antice, din tradițiile strămoșilor noștri și din cunoștințele mele personale". Cartea a V-a, 24, ne oferă o perspectivă clară a vieții religioase și seculare din vechea Britanie. Sf. Beda descrie o lume zugrăvită după tradiții duhovnicești foarte asemănătoare cu cele păstrate de creștinii ortodocși. Acești sfinți duceau aceeași viață de sfințenie eroică pe care o găsim și la sfinții din est, sfințenia lor fiind demnă de dragostea și admirația noastră. Creștinii posteau miercurea și vinerea, precum și în postul Nașterii Domnului de 40 de zile. (Cartea a IV-a, 30).

În anul 735 Sf. Beda s-a îmbolnăvit. Cam cu două săptămâni înainte de Paști se simțea slăbit și avea probleme de respirație dar nu avea dureri mari. A rămas vesel și preda zilnic lecții învățăceilor săi, după care își continua ziua cântând Psalmi și ridicînd rugăciuni de mulțumire la Dumnezeu. Deseori îl cita pe Sf. Ambrozie: "Nu am dus o viață de care să-mi fie rușine printre voi și nu mă tem de moarte pentru că Dumnezeu este milostiv." (Paulin, *Viața Sf. Ambrozie*, cap. 45).

Pe lângă lecții și Psalmi, Sf. Beda mai lucra la o traducere anglo-saxonă a Evangheliei lui Ioan și a unei cărți cu citate din scrierile Sf. Isidor al Seviliei (prăznuit în 4 aprilie). În joia dinaintea Înălțării Domnului, sfântul respira tot mai greu și picioarele au început să i se umfle. "Să învățați repede," le spunea el celor care scriau după dictarea lui, "pentru că nu știu cât voi mai putea continua. Domnul mă poate chema în orice clipă la El."

După o întreagă noapte nedormită, Sf. Beda și-a continuat dictarea în dimineața de miercuri. În ceasul al treilea s-a organizat o procesiune cu moaștele sfinților din mănăstire, după care frații au intrat la slujbă, lăsîndu-l pe călugărul Wilbert cu Beda. Acesta și-a amintit că a mai rămas încă un capitol de scris din cartea pe care o dicta sfântul, însă nu vroia să-l deranjeze pe Beda în ceasul morții. Atunci Sf. Beda i-a spus, "Nu te necăji. Ia tocul și scrie repede."

La ceasul al nouălea Beda s-a oprit și i-a spus lui Wilbert să caute în lădița sa piper, tămâie și pânză și să-i cheme pe preoții mănăstirii ca să le dea lor. Când au ajuns, el le-a vorbit la fiecare în parte, rugîndu-i să nu-l uite și să-l pomenească în rugăciunile lor. Apoi le-a spus acestea: "Vremea plecării mele este aproape iar sufletul meu tânjește să vadă frumusețea lui Hristos, Împăratul meu."

În acea seară, Wilbert i-a spus: "Părinte, a mai rămas o frază neterminată." La care sfântul i-a răspuns: "Foarte bine, scrie-o." Apoi tânărul călugăr a spus: "Acum s-a terminat." Sf. Beda i-a răspuns: "Adevărat ai spus, chiar s-a terminat." După care l-a rugat să-și ridice ochii să vadă biserica în care obișnuia să se roage. După ce a cântat "Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh", Sf. Beda a adormit întru Domnul pe care mult l-a iubit.

Deși Sf. Beda s-a săvârșit în 25 mai, în ajunul Înălțării, el este prăznuit în 27 mai, deoarece sărbătoarea Sf. Augustin din Canterbury este fixată pe 26. Trupul său a fost îngropat la început în portalul de sud al bisericii mănăstirii, iar mai târziu a fost mutat lângă altar.

Azi sfintele sale moaște se odihnesc în Catedrala Durham, la capela Galileia. Sf. Beda este singurul englez pe care îl pomenește Dante în Divina Comedie (Paradisul).

Tot în această zi, pomenirea sfântului Ioan Rusul, marturisorul și facatorul-de-minuni (+ 1730).

Sfântul Mărturisor Ioan Rusul s-a născut în Mica Rusie în jurul anului 1690, fiind crescut în evlavie și dragoste pentru Biserica Domnului. La maturitate a fost chemat în armată unde a fost simplu soldat în armata lui Petru I și a luat parte la războiul ruso-turc. În timpul Campaniei din Prutsk în 1711 el împreună cu alți soldați au fost capturați de tătari și au fost predați comandantului cavaleriei turcești. Acesta i-a dus pe prizonierii ruși în Asia

Mică, în satul Prokopion.

Turcii au încercat să-i convertească pe soldații creștini la credința musulmană prin flatări și amenințări iar cei care nu au primit au fost bătuti și torturați. Alții, însă au renunțat la Hristos și au devenit musulmani, în speranța că-și vor îmbunătăți soarta. Sf. Ioan nu a fost cucerit de promisiunile bunătăților lumești, suferind cu curaj umilințele și bătăile.

Stăpânul său îl tortura frecvent în speranța că sclavul va ceda și va accepta islamismul. Sf. Ioan a fost neînduplecat în hotărârea sa spunînd stăpânului: "Nu mă vei putea întoarce de la credința mea prin amenințări sau cu promisiuni de bunătăți și bogății. Am să mă supun ordinelor tale de bunăvoie dacă mă lași să-mi urmez liber credința. Mai degrabă îți dau capul meu decât să-mi schimb credința. M-am născut creștin și am să mor creștin."

Cuvintele înălțătoare și credința tare, precum și smerenia și umilința Sf. Ioan au împlânzit în cele din urmă inima sălbatică a stăpânului său. Acesta l-a lăsat în pace și nu l-a mai forțat să renunțe la creștinism. L-a pus să stea

în grajd cu animalele de care avea grijă și Ioan era foarte bucuros să se nevoiască în grajd și să aibă ca pat ieslea, așa cum s-a născut și Mântuitorul.

De dimineața până seara muncea pentru stăpânul său turc, îndeplinind toate ordinele. Fie că era iarnă sau vară, sfântul umbla desculț și cu puține haine pe el. Alți sclavi își râdeau de el, vâzîndu-l atât de râvnitor dar Ioan nu s-a supărat niciodată pe ei, dimpotrivă, îi ajuta și pe ei cum putea, ușurându-le neputințele.

Blândețea sfântului și bunătatea sa au sensibilizat sufletele sclavilor și al stăpânului său, astfel încât aga și soția lui au ajuns să-l îndrăgească și au hotărât să-i dea o cameră lângă podul de uscat fânul. Sf. Ioan nu a acceptat, preferînd să rămână în grajd cu animalele. Acolo se culca pe fân și se acoperea cu o haină veche. Astfel grajdul a devenit locul său de pustnicie, unde se ruga și cânta psalmi, umplînd locul de bună mireasmă.

Prin simpla lui prezență în casa turcului, sfântul i-a adus numai binecuvântări. Ofițerul de cavalerie s-a îmbogățit și a devenit în scurt timp unul dintre cei mai influenți oameni din Prokopion. El era conștient de ce i s-a schimbat atât de mult soarta și nu se ferea să spună și altora despre asta. Uneori sfântul pleca seara la biserica Sf. Mucenic Gheorghe unde priveghea în pronaos. În duminici și sărbători se împărtășea cu Sfintele Taine.

În tot acest timp a continuat să-și slujească stăpânul ca și până acum, și, în ciuda sărăciei sale, întotdeauna ajută pe nevoiași și pe neputincioși, împărțind hrana sa puțină cu aceștia.

Într-una din zile, ofițerul a plecat în pelerinaj la Mecca. Soția lui a făcut un banchet peste câteva zile la care și-a invitat rudeniile și pe prietenii soțului ei, rugându-i să pună o rugăciune pentru întoarcerea cu bine acasă a stăpânului. Sf. Ioan servea la masă și a luat o farfurie cu pilaf, mâncarea preferată a stăpânului său și a pus-o pe masă. Soția amintindu-și de mâncarea preferată a soțului i-a spus lui Ioan: "Ce bucuros ar fi stăpânul tău dacă ar putea fi aici să mînânce cu noi din acest pilaf!" Atunci sfântul i-a cerut o farfurie cu pilaf spunînd că o va trimite stăpânului său la Mecca. Musafirii au rîs la auzul acestor cuvinte iar soția a pus să i se pregătească o farfurie plină ca să o mînânce el sau ca să o dea săracilor. Primind farfuria s-a dus cu ea în grajd și s-a rugat la Dumnezeu să-i trimită farfuria stăpânului său, fiind convins că Dumnezeu va găsi o cale să-i îndeplinească rugăciunea. Numai decît farfuria dispăru din fața lui și atunci Ioan a intrat în casă să-i spună stăpânei că farfuria a fost trimisă.

După cîtva timp stăpânul s-a întors acasă cu farfuria de cupru în care a fost pilaful, povestind tuturor cum într-o zi (chiar în ziua când s-a ținut banchetul), întorcându-se de la moschee la locul unde era cazat, deși nu era nimeni acasă, a intrat și a găsit pe masă o farfurie aburindă plină cu pilaf. Neînțelegînd cum ar fi putut intra cineva cu farfuria dacă ușa era încuiată, s-a uitat mai atent la farfurie și a văzut numele său gravat pe ea. Uimit, a mîncat totuși mâncarea cu mare plăcere.

Cînd familia și servitorii au auzit povestea s-au minunat foarte. Atunci soția i-a spus că Ioan a fost cel care i-a trims mâncarea și că toți au rîs de el cînd le-a spus că a reușit să o trimită la Mecca. Atunci au înțeles că ce le spusese sfântul s-a adeverit. (comparați cu povestea lui Habakkuk, care în mod minunat i-a dus mâncare lui Daniil în groapa cu lei [Dan. 14:33-39], Septuaginta).

Spre sfârșitul vieții sale grele Sf. Ioan s-a îmbolnăvit, simțind că i se apropie sfârșitul. A chemat preotul ca să-l împărtășească dar acestuia i-a fost frică să vină direct cu Sfînta Împărtășanie în casa musulmanului, așa că le-a băgat într-un măr și așa le-a dus lui Ioan.

Sf. Ioan a slăvit pe Dumnezeu, a primit Trupul și Sângele Domnului și apoi a răposat, ducîndu-se la Domnul pe care L-a iubit în 27 mai 1730. Cînd stăpânul său a fost anunțat că a murit Ioan, acesta a chemat preoții și le-a dat trupul neînsuflețit pentru a-l îngropa creștinește. Aproape toți locuitorii creștini din Prokopion au mers la înmormîntare, petrecînd trupul sfântului pînă la cimitirul creștin.

După trei ani și jumătate preotului i s-a descoperit în mod miraculos că rămășițele trupești ale sfântului s-au făcut moaște. La scurt timp, moaștele sfântului au fost transferate la biserica Sf. Mucenic Gheorghe și puse într-o raclă specială. Noul sfânt al lui Dumnezeu a început să fie slăvit pentru nenumăratele sale minuni despre care s-a dus vorba pînă în cele mai îndepărtate orașe și sate. Credincioși din toate locurile veneau la Prokopion să se închine sfintelor moaște ale Sf. Ioan, primind tămăduire prin rugăciunile lui. Pe lângă creștini veneau la el și armeni și turci care se rugau sfântului să nu-i disprețuiască.

În anul 1881 o parte a sfintelor moaște au fost mutate la Mănăstirea Sf. Mare Mucenic Pantelimon, din Rusia, de către călugării Muntelui Athos, după ce aceștia fuseseră salvați de sfânt în vremea unei călătorii periculoase.

Din cauza deteriorării serioase a vechii biserici unde se aflau sfintele moaște ale Sf. Ioan, s-a început construcția unei noi biserici în anul 1886, cu ajutorul mănăstirii și a locuitorilor din Prokopion. În 15 august 1898, noua biserică cu hramul Sf. Ioan Rusul a fost sfințită de Mitropolitul Ioan al Cezareei, cu binecuvântarea Patriarhului Ecumenic Constantin al V-lea.

În 1924 a avut loc un schimb între populația Greciei și cea a Turciei, adică mulți musulmani s-au mutat din Grecia și mulți creștini s-au mutat din Turcia. Oamenii din Prokopion, mutându-se și ei pe insula Euboia, au luat cu ei și o parte din sfintele moaște ale Sf. Ioan Rusul.

Timp de câteva zeci de ani moaștele au stat în biserica Sfinților Constantin și Elena din Noul Prokopion de pe insula Euboia, iar în 1951 au fost mutate într-o biserică nouă, cu hramul sfântului. Mii de pelerini s-au adunat acolo din toate părțile Greciei, mai ales de hram, în 27 mai.

Sf. Ioan este la mare cinste în Muntele Athos, mai ales la mănăstirea rusă a Sf. Pantelimon.

Călătorii și cei care duc cu ei lucruri multe pe drum lung, caută ajutorul Sf. Ioan Rusul, care îi ocrotește pe aceștia în călătoriile lor.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

28 Mai

În această lună, în ziua a douăzeci și opta pomenirea sfântului sfințitul mucenic Eutihie, episcopul cel din Melitina.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Nichita (Niceta) Mărturisitorul, episcopul Calcedonului (sec. IX).

Acest preacuvios Nichita, din pruncie iubind pe Hristos, s-a lepădat de lume

și de toate cele ce sunt în lume, și făcea plăcere lui Dumnezeu prin viețuirea îmbunătățită cu fapte. De aceea a fost ridicat în scaunul arhieriei Calcedonului, pe care, stând ca o făclie în sfeșnic, strălucea lumii și înfrumuseța Biserica lui Hristos. Și era foarte milostiv către săraci, hrănind pe cei flămânzi, îmbrăcând pe cei goi și pe cei străini primindu-i; și era tată sărmanilor și apărător văduvelor și mingâietor pentru cei scârbiți. Și fiind atunci luptă împotriva icoanelor sub împăratul Leon Armeanul s-a arătat fidel mărturisitor al lui Hristos, pentru că mult s-a luptat

împotriva păgânătății, muștrând și lepădând cele neortodoxe, învățând și îndemnând pe toți cu bună-cinste a se închina icoanei lui Hristos și a preacuratei dumnezeieștii Maicii Sale și ale tuturor sfinților. Și multe a pătimit de la acel rău-credinciosul împărat și de la cei de un cuget cu dânsul: izgoniri, batjocuri și chinuri, pentru dreapta credință; și după mulți ani și după multe trudiri mucenicești, după ce cu săvârșită plăcere dumnezeiască s-a mutat din acestea de aici, l-a preamărit pe el Dumnezeu în ceruri, înaintea îngerilor Săi, și pe pământ înaintea oamenilor. Pentru că prin cinstitele lui moaște se făceau minuni, și se dădea tămăduiri tuturor bolilor, pentru ca să fie Dumnezeu preaslăvit prin el, Care este preamărit întru sfinții Săi.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Eliconida.

Această sfință a trăit pe vremea împăraților Gordian și Filip, și era din cetatea Vitaliei. Și a fost prinsă și adusă la Perinie, ducele Corintului, și neplecându-se a jertfi idolilor, ci mărturisind pe Hristos Dumnezeu adevărat, a fost supusă la felurite și grele chinuri; dar scăpând din acestea a mers la capiștea idolilor și prin rugăciune a surpat la pământ idolul zeiței Atena, a lui Die și a lui Asclapie.

După acestea luând stăpânirea de la Perinie Iustin antipatul, a fost adusă mucenița și la acesta, și neplecându-se a aduce jertfe idolilor, a fost supusă și de acesta la grele chinuri, din care cu ajutorul Celui de sus, scăpând nevătămată a primit mucenița moartea prin tăierea capului și așa purtătoare de cunună s-a suit la ceruri.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Crescent, Pavel și Dioscorid.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Andrei cel nebun pentru Hristos, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

29 Mai

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea sfintei mucenițe Teodosia fecioara, cea din Cezareea (aducerea moaștelor).

Odată, în vremea persecuției împotriva creștinilor care dura deja de cinci ani, Sf. Teodosia în vârstă de 17 ani a vizitat prizonierii creștini condamnați în Pretoriumul din Cezareea, Palestina. Erau Sfintele Paști și mucenicii vorbeau despre Împărăția lui Dumnezeu. Sf. Teodosia i-a rugat să o pomenească și pe ea când vor ajunge în fața lui Dumnezeu.

Soldații au prins-o și au dus-o în fața lui Urban, guvernatorul, spunând că acea fecioară se închina în fața prizonierilor. Acesta i-a cerut să jertfească la idoli dar a refuzat, mărturisindu-și credința în Hristos. Apoi au torturat-o îngrozitor, rupându-i carnea cu cârlige de fier până i s-au văzut oasele.

Mucenița a răbdat în tăcere și cu zâmbetul pe față chinurile și când guvernatorul i-a cerut din nou să sacrifice la idoli iar ea i-a răspuns: "Nebunule, mi s-a dăruit să fiu în rândul mucenicilor". Apoi i-au pus o piatră de gât și a fost aruncată în mare dar au salvat-o îngerii. Din nou au prins-o și a fost dată să o sfâșie fiarele sălbatice dar acestea nu s-au atins de ea. În final călăii i-au tăiat capul.

Noaptea, Sf. Teodosia a apărut părinților ei care au încercat să o convingă să nu se sacrifice pentru Hristos. Era îmbrăcată într-o haină strălucitoare, cu o cunună pe cap și o cruce strălucitoare de aur în mână, spunându-le: "Priviți gloria de care ați vrut să mă lipsiți!"

Sf. Muceniță Teodosia din Tir a îndurat mucenicie în anul 307. Ea mai este prăznuită și în 29 mai, zi în care i s-au mutat sfintele moaște la Constantinopol și apoi la Veneția.

Tot în această zi, pomenirea sfintei precuvioasei mucenițe Teodosia cea din Constantinopol (sec. VIII).

Aceasta a trăit pe vremea împăratului Teodosie III Atramiteanul, fiind fiică de părinți dreptmăritori, din Constantinopol. Când era ea de șapte ani, a răposat tatăl său; iar maică-sa luând copila, a tuns-o într-o mănăstire din Bizant, după care s-a săvârșit și maică-sa, lăsând fericitei toată avuția ei. Iar sfânta din aurul și argintul acela a făcut trei icoane: una a lui Hristos, alta a

Născătoarei de Dumnezeu, și a treia a sfintei mucenice Anastasia, iar restul I-a împărțit la săraci.

După câtăva vreme, a luat împărăția pe care o lăsase ortodoxul Teodosie, Leon Isaurul (717-741) cel rău credincios. Pentru că marele patriarh Gherman nu se pleca la pângăritele lui dogme, prin silnicie a fost dat afară din patriarhie cu ciomege și cu săbii, și voia ca sfânta icoană a lui Hristos, cea de deasupra porților (care se zice cea de aramă) să o pogoare și să o dea focului. Și în vreme ce se săvârșeau acestea și spătarul era pe scară, vrând să pogoare sfânta icoană, fericita Teodosia împreună cu alte credincioase femei și bărbați apucând scara au prăbușit la pământ pe spătar, care a murit, și ducându-se la Patriarhie, au împroșcat cu pietre pe răucredinciosul patriarh Anastasie. Îndată celorlalte femei și bărbaților li

s-au tăiat capetele, a căror pomenire se săvârșește la nouă ale lunii lui August; iar pe sfânta Teodosia un gealat oarecare crud și neomenos trăgând-o către Bou, (așa se numea partea aceea a orașului) și luând un corn de berbec, a lovit-o nebunește peste grumazi, și i-a pricinuit ei cununa muceniciei. Iar din minunile ce pururea se lucrează prin ea, este cu puțință tuturor să afle cât de mare îndrăzneală a dobândit ea către Dumnezeu. Și se săvârșește soborul ei în mănăstirea zisă Dexiocratus, unde se află și sfintele ei moaște.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului mucenic Olvian, episcopul cetății Aneu.

Acest cuvios a trăit pe vremea împărăției lui Maximian, fiind consul Alexandru și Maxim. Și a fost el adus la Iulie și Elian, de care fiind întrebat și neplecându-se a jertfi idolilor, a fost dezbrăcat de haine și pătruns și ars pe coapse cu frigări de fier înroșite în foc; apoi a fost pus la închisoare și spre a doua cercetare fiind adus, și neplecându-se, a fost dezbrăcat și i s-a strujit trupul cumplit și așa a fost aruncat în foc, unde și-a dat duhul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Alexandru, papă al Alexandriei.

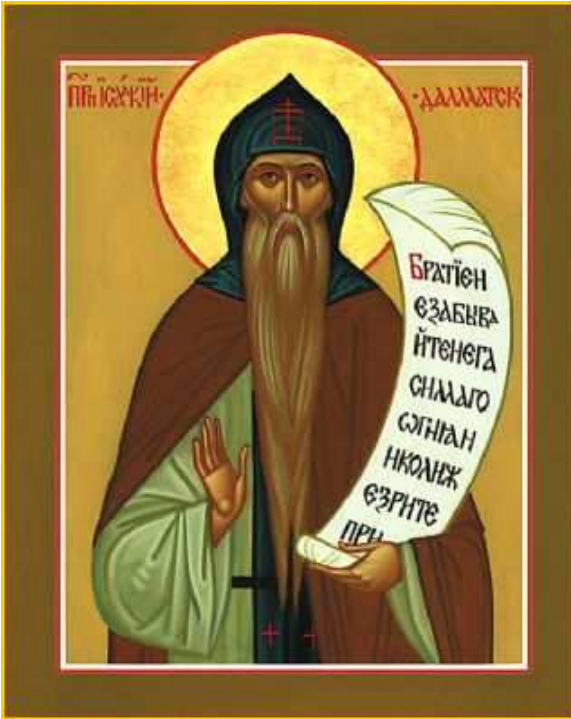
Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici, un bărbat și soția sa, care s-au săvârșit zdrobindu-li-se oasele cu toiegele.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Nan sau Ioan Tesalonirceanul, care în Smirna a mărturisit în anul 1802 și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

30 Mai

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea preacuviosului nostru Isaachie Mărturisitorul, egumenul Mănăstirii Dalmaților, la Constantinopol.

Acest preacuvios a trait in veacul al IV-lea si era din părțile Răsăritului, unde s-a facut calugar si a pustnicit cu mari osteneli in desert.

Si venind în Constantinopol în zilele lui Valens Arianul (364-378), care se ridicase cu război împotriva goșilor, l-a întâmpinat acest fericit sfătuindu-l și rugându-l să deschidă biserica ortodocșilor; dar împăratul neascultându-l, el iarăși i-a ieșit înaintea și l-a dojenit asemenea, zicându-i să deschidă și să dea bisericile ortodocșilor, dacă vrea să nu piară fugind din fața vrăjmașilor la război. Și scârbindu-se împăratul de îndrăznirea sfântului, a poruncit să-l bată și să fie aruncat în

mărăcini. Iar sfântul ieșindu-i înaintea a treia oară, i-a apucat calul de frâu arătându-i aeeva pieirea, de nu va întoarce bisericile creștinilor. Împăratul mâniindu-se, l-a dat pe seama lui Saturnin și a lui Victor, poruncindu-le să-l pună sub pază până ce se va întoarce cu pace. Atunci i-a zise sfântul: "De te vei întoarce cu pace, înseamnă că mie nu mi-a grăit Dumnezeu; dar tu vei da dosul și vei fugi dinaintea vrăjmașilor tăi și vei fi prins și-ți va fi sfârșitul vieții tale prin foc". A făcut împăratul război, dar fiind biruit, a scăpat într-o șură de paie, împreună cu prepozitul, care fiind părtaș al acestui eres, întărâta pururea pe împăratul împotriva ortodocșilor; și în acea șură au fost arși de goși. Iar sfântul a fost mărit pentru proorocia sa și pentru mărturisirea Ortodoxiei, și petrecându-și restul vieții în Constantinopol s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Natalie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Varlaam, care eu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Romano și Teletie, rare de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Evplu, care s-a săvârșit fiind înfășurat în piele de bou și pus în arsura soarelui.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

31 Mai

În această lună, în ziua a treizeci și una, pomenirea sfântului mucenic Ermie.

Sfântul și slavitul mucenic Ermie (Herma) era un soldat în armata romană, mare la stat fiind și cărunț de bătrânețe, care a petrecut ani buni de viață ostășească la Comana, în Pont.

Iar în zilele împăratului Antonin cel Pios (138-161), încetând el din ostasie, a refuzat orice solda cuvenită și a marturisit credința sa în Hristos Domnul. Și fiind prins pentru mărturisirea credinței în Hristos și adus înaintea guvernatorului Sebastian, a fost supus la multe și grele chinuri pentru că nu a vrut să aducă jertfe zeilor și împăratului, din care rămânând nevătămat, a atras la credința în Hristos și pe vrajitorul cel pus să-l ucidă cu otrăvuri. Acestuia pentru că a mărturisit pe Hristos Dumnezeu, i s-a tăiat capul; iar sfântul a fost și mai rău chinuit, iar la sfârșit tăindu-i capul, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea vrăjitorului, care a dat otravă sfântului Ermie.

Acesta a dat otrava sfântului Ermie, iar mai pe urmă, crezând în Mântuitorul Hristos, s-a invrednicit de cununa muceniei și de botezul sângelui, tăindu-i-se capul pentru Hristos Dumnezeu nostru.

Tot în această zi, pomenirea sfinților cinci mucenici cei din Asralon, care s-au săvârșit fiind târât pe pământ.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Eusebie și Haralambie, care de foc s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

LUNA IUNIE SINAXAR

1 Iunie

În ziua întâi, pomenirea Sfântului Mucenic Iustin Filozoful.

Sfântul Iustin Martirul și Filozoful s-a născut către anul 114 în Sichem, un vechi oraș al Samariei, din părinți greci păgâni. A trăit pe vremea împăraților Antonin cel Pios (138-161) și Marcus Aurelius (161-180), și s-a numit "filozof" fiindcă din copilărie s-a osârduit cu studiul filosofiei păgâne, iar mai apoi cu cel al filosofiei Adevărului, învățătura lui Hristos.

În jurul vârstei de 30 de ani Iustin a primit sfântul botez (între anii 133 și 137) și apoi a deschis o școală de filosofie creștină. Deci mergând la Roma în anul 155, a dat mai sus zisului împărat Antonin o apologie în scris împotriva rătăcirii idolilor, și dezvinovățitoare pentru credința în Hristos, cu care pe una, adică credința creștinilor, o adeverea și o întărea, iar pe cealaltă, adică înșelăciunea idolească, o supunea cu dovediri din Scripturi.

Mai târziu, în anul 161, puțin după urcarea pe tron a împăratului Marcus Aurelius, el a scris o a doua Apologie, adresată de aceasta dată Senatului Roman.

Deci, fiind zavistuit de Crescent filozoful, a fost omorât cu vicleșug, chinuit fiind mai înainte cu multe chinuri.

Acesta pentru viața lui curată și fără prihană, ajungând la fapta bună cea desăvârșită, și ajungând plin de toată înțelepciunea, și dumnezeiască și omenească, a lăsat pentru toți credincioșii scrieri pline de toată înțelepciunea și folosul care dau mare cunoștință celor ce le citesc.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Iust, Iustin, Hariton, Harita fecioara, Evelopist, Ierax, Peon și Valerian.

Acești sfinți s-au nevoit la Roma, stând înaintea lui Rustic eparhul, și după multe chinuri li s-au tăiat capetele. Însă se spune că mai înainte de taiere, a zis Sfântului Iustin eparhul: "Voi credeți, că dacă veți fi omorâți va veți sui la

ceruri, și veți lua vreun bine?" Iar el zise: "Nu ni se pare, ci suntem adeveriți, cum că îndată ne vor primi bune răsplătiri și desfătăță primire". Și așa li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Firm.

Acesta a fost în zilele lui Maximian și pentru credința în Hristos a fost prins și adus către Magon ighemonul, și neplecându-se a aduce jertfă la idoli, a fost dezbrăcat și bătut cu vine, după aceea a fost spânzurat, chinuit în multe feluri, iar la sfârșit i-au tăiat capul, și așa a luat cununa luptelor sale.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Tespesie.

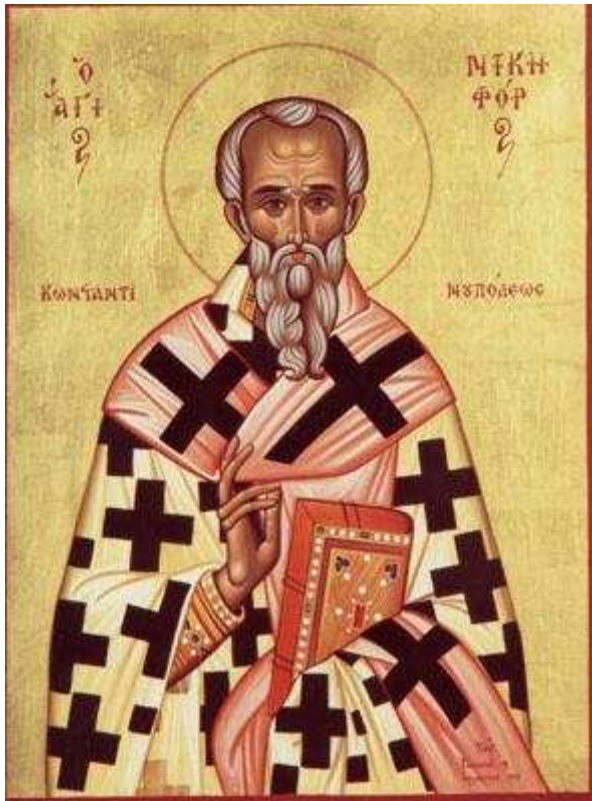
Acesta a fost în zilele împăratului Alexandru Sever și pentru mărturisirea în Hristos a fost prins de Simpliciu, guvernatorul Capadociei, pentru că era și el din Capadocia, și adus în capiștea idolilor, ca să facă jertfă la idoli. Dar nevrând el să facă aceasta, ci mai vârtos batjocorind idolii, a fost chinuit mult în multe feluri. Apoi a fost adus iarăși în capiștea idolilor, unde aduceau elinii jertfe, și apropiindu-se, a surpat jos jertfelnicul cel idolesc. Și îndată a fost băgat într-o tigaie înfierbântată la foc plină de untdelemn, de smoală și de seu, și stând în ea două zile, a ieșit sănătos și pe mulți necredincioși i-a întors la credința lui Hristos, pentru mărima minunii. Și mai pe urmă l-au scos din cetate și i s-a tăiat capul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

2 Iunie

În această lună, în ziua a doua, pomenirea celui între sfinți Părintele nostru Nichifor Mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului.

Acesta a trăit pe vremea împărăției păgânului împărat Constantin Copronim,

născut în împărăteasa cetăților, Constantinopolul, părinții lui erau de bun neam și vestiți, numindu-se Teodor și Evdochia. Acest Teodor a fost iscălitor de cărțile împărătești cele poruncitoare. Și fiind el pârât că este închinător al dumnezeieștilor icoane, a fost chinuit cu bățai, și trimis în izgonire la Milasa cu pază cumplită, și după aceea a fost chemat, și nesupunându-se poruncilor împărătești, iarăși a fost izgonit la Niceea, și trăind acolo șase ani cu multă nevoiță, și-a primit sfârșitul. Iar fiul său acesta, cinstitul Nichifor tocmai din naștere a fost înfășat cu cununile Ortodoxiei și crescut cu laptele drepte credințe, și trecând vârsta prunciei și bine-învățând, a fost rânduit în ceata scriitorilor. După aceea, socotind că toate sunt pleavă și păianjeni, s-a dus din

cetate și a mers la Propontida. Și acolo singur a fost dat către Dumnezeu, petrecând cu multe trude și petrecere rea. Deci întâmplându-se a se săvârși marele arhieru Tarasie, Nichifor acesta a fost rugat de împărat să ia scaunul Patriarhiei Constantinopolului. Deci, peste puțină vreme răposând împăratul numit mai sus, și ajungând fiul său Stavrache moștenitor al împărăției, a cărui viață scurtă fiind, a primit sceptrul împărăției Mihail cel binecredincios. Deci, pe acesta pogorându-l din împărăție Leon cel cu nume de fiară, și luând el împărăția, a stat împotriva sfintelor icoane, și asupra dreptei noastre credințe. Însă cu neputință este să spunem și să scriem câte a zis cu îndrăzneală către păgânul și spurcatul acela cinstitul Părintele nostru Nichifor. Iar urătorul de Dumnezeu, îndată pogorându-l din scaun și izgonindu-l și băgându-l în temniță, a dat poruncă să nu aibă nici o căutare sau mângâiere de la nimenea. Și așa a rămas viteazul suflet chinuindu-se, până când acest ticălos împărat și-a lepădat sufletul, tăiat fiind și sfărâmat de ai săi în biserica cea din Far. Iar fericitul acesta, fiind supărat de nevoi și de patimi rele în mulți ani, și fiind aproape de 70 de ani, și-a dat sufletul său în mâinile lui Hristos Dumnezeu, petrecând nouă ani în arhierie și 13 ani în surghiun. Deci, se săvârșește pomenirea lui în cinstita biserică a Sfinților Apostoli, unde se află cinstitele lui moaște.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților 38 de Mucenici, care în baie fiind băgați și pecetluindu-le ușa s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Maici care, împreună cu trei sfinți fii ai săi, de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Cuviosului Mucenic Erasm, cel ce a locuit în Hermelia Ahridului și care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintilor 20.000 ce au crezut în Hristos prin Sfântul Erasm, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Dimitrie cel ce în Filadelfia a mărturisit la anul 1657, și care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava.

Sfântul Mucenic **Ioan cel Nou din Suceava** a trăit în sec. al XIV-lea în orașul Trebizond. El era un comerciant, credincios, evlavios și ferm în ortodoxia sa, fiind generos cu cei nevoiași.

Odată, aflându-se pe o corabie ocupându-se cu comerțul său, căpitanul vasului, care nu era ortodox, a intrat în conflict cu Ioan, discutând despre credință. Neplăcându-i cuvintele sfântului, căpitanul a hotărât să se răzbune și să-i facă probleme odată ajunși la Cetatea Albă. Când vasul a acostat la Cetatea Albă, căpitanul s-a dus la conducătorul orașului care era închinător la foc și i-a spus că pe corabia sa se află un om învățat care vrea să devină și el închinător la foc. Astfel, conducătorul l-a chemat pe Ioan să se alăture închinătorilor la idol și să renunțe la credința sa.

Sfântul s-a rugat în secret chemându-l în ajutor pe Cel Care a spus: "Iar când vă vor duce ca să vă predea, nu vă îngrijiți dinainte ce veți vorbi, ci să vorbiți ceea ce se va da vouă în ceasul acela. Căci nu voi sunteți cei care veți vorbi, ci Duhul Sfânt" (Marcu 13:11). Dumnezeu i-a dat curaj și înțelepciune să facă față celor necredincioși și să mărturisească drept că este creștin, după care a fost supus la bătăi crunte și trupul i-a fost sfâșiat și carnea de pe el cădea bucăți. Sfântul mucenic a mulțumit lui Dumnezeu pentru că l-a făcut vrednic să-și verse sângele pentru EL, curățindu-l de păcate.

Păgânii l-au băgat în lanțuri și l-au închis în închisoare până a doua zi. În dimineața următoare, conducătorul orașului a ordonat să fie adus din nou la el și mucenicul s-a prezentat cu fața luminată și bucuroasă. Refuzând cu curaj să se lepede de Hristos și numindu-l pe guvernator unealtă a lui satana, mucenicul a fost bătut cu băte până când toate cele dinăuntrul său au ieșit la vedere.

Mulțimea adunată n-a putut suporta spectacolul macabru și l-a huiduit pe guvernator pentru torturarea unui om fără apărare. Apoi, oprind bătaia, guvernatorul a dat ordin ca mucenicul să fie legat de coada unui cal sălbatic și să fie tras de picioare pe străzile orașului. În special locuitorii cartierului iudeu și-au bătut joc de el și au aruncat cu pietre. În cele din urmă, cineva a luat o sabie și i-a tăiat capul martirului.

Trupul sfântului și capul tăiat au zăcut acolo până seara și nici un creștin nu a avut curajul să-l ridice. Noaptea a apărut deasupra lui un stâlp de lumină și o mulțime de lumini aprinse. Trei oameni care aveau lumini cântau psalmi și înmiresmau trupul sfântului. Unul dintre iudei, crezând că sunt creștini care au venit după trupul mucenicului a luat un arc și a vrut să tragă în ei dar puterea lui Dumnezeu l-a oprit și l-a împietrit.

Dimineața, viziunea a dispărut dar arcașul a rămas pe loc împietrit. Abia după ce a mărturisit ce i s-a întâmplat din voia lui Dumnezeu, a fost eliberat de legăturile invizibile. Când a auzit guvernatorul a dat permisiune să se îngroape trupul mucenicului în biserica orașului. Acestea s-au întâmplat între anii 1330 și 1340. Unii spun că martiriul s-a săvârșit în altă perioadă, de exemplu Sf. Nicodim de la Sfântul Munte vorbește de anul 1642, în timp ce alții spun că ar fi 1492.

Căpitanul care l-a trădat pe Sf. Ioan s-a căit de faptele sale și s-a hotărât în secret să fure moaștele și să le ducă în țara lui. Însă sfântul i-a apărut în vis preotului bisericii și l-a înștiințat de aceasta. După 70 de ani, moaștele Sfântului Ioan cel Nou au fost mutate la Suceava capitala Moldo-Vlahiei și așezate în biserica catedralei.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

3 Iunie

În această lună, în ziua a treia, pomenirea Sfântului Mucenic Luchilian și a celor împreună cu el patru prunci: Ipatie, Paul, Dionisie, Claudie și Paula fecioara și mucenița.

Acest Sfânt Luchilian a trăit în zilele împăratului Aurelian, mai înainte preot idolesc fiind, bătrân de vârstă și cărunt, locuind aproape de cetatea Nicomidiei. Deci întorcându-se spre credința lui Hristos și fiind adus înaintea comitelui Silvan, pentru ca să se lepede de Hristos și să-și țină legea cea dintâi, a fost zdrobit la fălci și bătut cu toiege, și spânzurat cu capul în jos. După aceea a fost băgat în temniță, și a aflat acolo băgați trei tineri pentru credința cea în Hristos. Apoi iarăși a ieșit cu dâșii înaintea comitelui și stând nemișcat în credința lui Hristos, a fost băgat într-un cuptor și ars împreună cu tinerii aceia; dar pogorându-se ploaie de sus, a stins focul și au ieșit sănătoși; și primind

hotărârea cea de pierzare împreună cu tinerii a fost adus în Bizanț din porunca comitelui. Deci tinerilor le-au tăiat capetele, iar pe sfântul l-au spânzurat pe o cruce și așa și-a dat sufletul la Dumnezeu, fiind acolo de față și Sfânta fecioară Paula, care pe cale avea grijă de rănilor lui.

Și dacă s-au săvârșit sfinții, Sfânta Paula le-a luat moaștele lor, și a purtat grijă de ele pentru că ea era credincioasă din moșii ei, și avea și slujba aceasta de a intra în temniță, să slujească, să lecuiească și să hrănească pe cei ce pătimeau pentru Hristos. Deci fiind și ea prinsă a fost adusă către comit și nevrând a jertfi idolilor, întâi au dezbrăcat-o și au bătut-o cu bice, după aceea cu toiege. Și topindu-se foarte la trup de nevoie și de durerea rănilor, prin arătare de înger s-a făcut sănătoasă, și luă îndrăzneală la mucenicie. Apoi iarăși aducându-se înaintea comitelui, a fost din nou mult chinuită în felurite chipuri și

primind hotărârea cea de pierzare și sosind la Bizanț după porunca comitelui, și mergând la locul unde se săvârșiseră Sfântul Luchilian cu tinerii, i s-a tăiat capul, și așa a luat cununa muceniei și se face praznicul lor în biserica preasfintei lor mucenicii, ce este aproape de Arhanghelul Mihail la Oxia.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Atanasie, făcătorul de minuni.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Ieria, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Papos, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Clotilda, regina Francilor (sec. V-VI).

Sfânta Clotilda era fiica lui Chilperic, care împreună cu cei doi frați ai săi stăpâneau regatul Burgundiei, de la Jura la Durance. S-a născut prin 475, în vremea în care, după căderea Imperiului Roman, popoarele barbare (burgunzii, vizigoții, francii și alamanii) se băteau pentru a-și împărți Galia. Ortodoxă după mamă, în timp ce toți ceilalți suverani burgunzi erau părtași ai arianismului, a trebuit să se exileze după ce unchiul său i-a omorât părinții și a trăit pios la Geneva. Tânăra și frumoasa prințesă fiind remarcată de ambasadorii lui Clovis, regele Francilor, acesta o ceru în căsătorie, pentru a consfinți alianța poporului său cu burgunzii (în jurul lui 492). Prin blândețea și exemplul felului său de a se purta plin de virtute, regina avea mare trecere la Clovis, care acceptă să le fie botezat copilul bolnav, iar acesta se vindecă prin rugăciunile maicii sale. Dar Clovis continua să rămână surd la îndemnul soției sale, până în ziua în care, trebuind să îi înfrunte pe alamani la Tolbiac, dincolo de Rin (496), înspăimântat de superioritatea adversarului, se adresa "Dumnezeului lui Clotilda" și îi promise să accepte botezul dacă îl va ajuta să iasă învingător. Francii triumfară iar regele își ținu promisiunea și, după ce a primit învățătura catehezei de la Sfântul Vaast (prăznuit la [6 februarie](#)), a fost botezat în ziua de Crăciun a anului 496, de către Sfântul Remi, episcop al orașului Reims (prăznuit la [1 octombrie](#)). Botezul lui Clovis și al altor trei mii de nobili și soldați franci împreună cu el, deschis calea încreștinării poporului său, merit să devină o națiune creștină cu un viitor promițător.

Regina Clotilda a continuat să insuflă suveranului mai multă indulgență față de dușmanii săi și respectul față de instituția Bisericii. Datorită ei a fost construită la Paris, capitala lor, o biserică închinată Sfinților Apostoli (astăzi Sfânta Genoveva), în care au fost îngropate rămășițele Sfintei Genoveva (prăznuită pe [3 ianuarie](#)), pentru care Clotilda avea mare evlavie.

La moartea lui Clovis, regina, în vârstă de abia patruzeci de ani, se retrase la Tours, pe lângă biserica Sfântului Martin (prăznuit la [11 noiembrie](#)), al cărui cult de asemenea l-a încurajat. Ea își petrecu în fapte de milostenie plăcute lui Dumnezeu zilele rămase. Deținând o mare avere, își răspândi binefacerile peste numeroase Biserici și Mănăstiri. Sfântul Grigore de Tours scria despre ea : "Era considerată în acea vreme nu ca o regina ci ca o slujitoare directă a lui Dumnezeu (...) Nu se lăsa pradă nici puterii regatului fiilor săi, nici bogățiilor, nici ambițiilor veacului acestuia, ci ajunse prin umilință la harul Duhului Sfânt". A dat atât de mult încât la moartea sa - se spune - nu mai avea nimic ce să împartă altora.

Crunt lovită de pierderea fiului său mai mare, Clodomir, în războiul împotriva burgunzilor, ea îi luă pe cei trei copilași ai acestuia la Tours. Când ceilalți doi fii ai săi, Clotaire, și Childebert, îi cerură să îi trimită pe orfani la Paris pentru

a fi puși pe tron, se supuse fără cea mai mică bănuială, dar la puțin timp află cu groază că fuseseră asasinați de către unchii lor, unul singur dintre copii reușind să se refugieze într-o mănăstire. În aceeași perioadă își pierde și fiica, pe care o dăduse în căsătorie crudului și violentului rege Amalaric al vizigoților. Lipsită astfel de orice mângâiere pământească, Clotilda își dedică întreaga viață cinstirii Sfântului Martin. Când cei doi fii ai săi intrară în război unul împotriva celuilalt, în 534, ea alergă în grabă la mormântul Sfântului pentru a implora mijlocirea sa și o furtună despărți în chip miraculos cele două armate, convingându-i pe cei doi frați să se împace.

Simțindu-și sfârșitul aproape, Sfânta Clotilda chemă lângă ea pe Clotaire și Childebert și îi sfătuiește cu toata inima să ducă o viață în acord cu milostenia creștinească, apoi, după ce le-a prezis evenimente ce aveau să urmeze, își dădu sufletul în pace Domnului, pe 3 iunie 545, mărturisind pe Sfânta Treime.

Model al văduvelor și suveranelor creștine, Sfânta Clotilda a fost cinstită ca fondatoare și ocrotitoare a monarhiei franceze. După cum spune o legendă, în urma unei descoperiri făcută ei de un înger, ea l-a înarmat pe Clovis pentru lupta cu un scut împodobit cu trei flori de crin - simbolul Sfintei Treimi - care deveniră blazonul regilor Franței.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

4 Iunie

În această lună, în ziua a patra, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Mitrofan, primul patriarh de Constantinopol.

Acesta a trăit în zilele marelui Constantin, întâiul împărat al creștinilor, fiind fiu a lui Dometie, care era frate al împăratului Prov, și a născut doi feciori: pe Prov și pe Mitrofan. Acest Mitrofan cugetând cu socotire deplină credința idolilor ca rătăcită și mincinoasă, a venit la credința lui Hristos și s-a botezat. Și mergând la Bizanț, locuia cu Tit, episcopul aceleiași cetăți, care era om sfânt și purtător de Dumnezeu, care văzând pe Mitrofan că era împodobit cu fapte bune, l-a introdus în clerul bisericii. Deci, după moartea episcopului Tit, a luat scaunul Dometie, tatăl Sfântului Mitrofan; și după moartea lui Dometie s-a făcut episcop Prov, fiul lui, și ținând Biserica zece ani, s-a mutat către Domnul; și îndată s-a suit în scaunul Bizanțului Mitrofan, fratele lui Prov și fiul lui Dometie; pe care aflându-l marele Constantin, episcop la Bizanț, și luând aminte și la buna faptă a lui, și la tocmirea firii sale și la sfințenia ce avea, spun că numai puțin pentru dânsul, dar mai ales pentru plăcerea locului cetății ce era cu aer sănătos, și roditor și lângă mare, așezat fiind între doua părți ale lumii (a Europei și a Asiei) a îndrăgit locul și a arătat asupra lui atâta dorire și nevoiță, și nu s-a scumpit de cheltuială și a zidit marea cetate a Constantinopolului, care întrecea pe toate cele făcute de oameni, și era mai presus de acelea. Întru care a așezat puterea și împărăția, mutând-o de la Roma cea veche. Deci, strângându-se Sinodul cel dintâi, ce s-a făcut la Niceea, fericitul acesta Mitrofan n-a luat parte din pricina slăbiciunii și a bătrâneții, căci zăcea în pat, veștejindu-i-se fireasca putere de îndelungarea vremii, ci a trimis pe cel mai întâi dintre preoți, pe Alexandru, bărbat cinstit, pe care și moștenitor al scaunului l-a făcut. Căci întorcându-se împăratul cu purtătorii de Dumnezeu părinți, și săvârșindu-se Sinodul, atunci a zis dumnezeiescului Mitrofan, că i s-a arătat de la Dumnezeu, cum că Alexandru și cel ce era să fie după dânsul, Pavel, erau iscusiți și plăcuți lui Dumnezeu la o slujbă ca aceasta. Deci adormind sfântul, s-a mutat către Dumnezeu. Și se face pomenirea lui în sfânta biserică cea mare, și cinstitul său locaș, ce este aproape de Sfântul Marele Mucenic Acachie, în cea cu șapte scări, unde se afla cinstitele și sfintele lui moaște.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Maicii noastre Sofia cea din Tracia, care a viețuit sihăstrește și cu cuvioșie.

Sfânta Sofia s-a născut în Aenus, Rhodope, și era mama a șase copii. Deși ocupată cu grijile și datoriile acestei lumi, a ținut poruncile Domnului și a trăit o viață plină de virtute.

După ce i-au murit copiii, a devenit mamă pentru orfani și a ajutat pe văduve. Și-a vândut avuțiile și a dat banii săracilor. A dus o viață de austeritate, mâncând pâine și apă. Avea neîncetat pe buze Psalmii regelui-profet David și lacrimi curgeau fără încetare din ochii ei. Prefera să se lipsească ea de cele necesare decât să lase pe un sărac să plece din casa ei cu mâinile goale.

Prin smerenia ei și dragostea față de săraci, Dumnezeu a binecuvântat-o în felul următor. În casa ei era un butoi cu vin pe care îl păstra pentru săraci. Ea a remarcat că oricât ar fi luat din bidon acesta rămânea plin. Dar imediat ce a povestit cuiva despre această minune și a slăvit pe Dumnezeu, bidonul s-a golit. Sfânta Sofia s-a întristat, crezând că vinul s-a sfârșit din cauza caracterului său nedemn. De aceea, a sporit nevoințele sale ascetice până la a-și pune în pericol sănătatea.

Simțindu-și sfârșitul aproape, ea a primit tunderea în monahism. Sfânta Sofia a adormit întru Domnul la vârsta de 53 de ani.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Cuviosului Mucenic Ioan, egumenul Mănăstirii Monagriei, care, fiind în sac băgat și în mare aruncat, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Alonie, care cu pace s-a săvârșit.

Zicerile / apoftegmele lui avva Alonie din Patericul Egiptean:

1. Zis-a avva Alonie: "De nu va zice omul întru inima să că eu singur și Dumnezeu suntem în lume, nu va avea odihnă".
2. Zis-a iarăși: "De nu as fi stricat tot, n-as fi putut să mă zidesc; adică, de n-as fi lăsat tot ce mi se pare bun din voința mea, n-as fi putut să dobândesc faptele bune".
3. Zis-a iarăși: "De va voi omul, de dimineața până seara ajunge în măsura dumnezeiască".
4. Întrebat-a odată avva Agaton pe avva Alonie, zicând: "Cum voi putea tine limba mea să nu grăiască minciuni?" Și i-a răspuns lui avva Alonie: "De nu vei minți, multe păcate ai să faci". Iar el a zis: "Cum vine aceasta?" Și i-a răspuns bătrânul: "Iată doi oameni au făcut înaintea ta ucidere și unul a fugit în chilia ta. Și iată dregătorul îl caută pe el și te întreabă zicând: "Înaintea ta s-a făcut uciderea?". De nu vei minți, dai pe om la moarte. Mai bine lăsa-l pe el înaintea lui Dumnezeu fără legaturi, căci El știe toate".

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor Maria și Marta, surorile lui Lazăr, care cu pace s-au săvârșit.

Aceste două sfinte femei, surori ale lui Lazăr, prietenul lui Hristos, locuiau în Betania, un sat aflat la mică distanță de Ierusalim. Într-o zi Hristos a fost primit în casa lor. Marta, cea mai mare, se silea slujind Învățătorului și, văzând că sora sa, Maria, rămânea tăcută la picioarele lui Iisus ascultând vorbele sale dumnezeiești, spuse pe un ton mâniat: "Doamne, au nu socotești ca sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i deci să-mi ajute". Dar Domnul îi răspunse: "Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești dar un lucru trebuie" (Luca 10 : 38-42) (De aceea Părinții au considerat pe Maria drept chip al

contemplației, de preferat față de fapta virtuții reprezentată de Marta.).

Mai târziu, cu puțin timp înaintea Patimilor, Lazăr se îmbolnăvi și muri. Cele două surori trimiseră la Iisus să fie înștiințat dar El nu ajunsese în Betania decât patru zile mai târziu. Marta se grăbi de îndată în întâmpinarea lui, în timp ce Maria rămase acasă, unde numeroși prieteni și rude veniseră să le mângâie. Domnul o asigură că fratele său avea să învieze iar Marta își arată credința față de El ca Fiul al lui Dumnezeu, apoi o chemă pe sora sa și se duseră împreună până la mormânt. La chemarea lui Iisus, cel înmormântat ieși, cu picioarele și mâinile legate cu fâșii de pânză iar fața acoperită de un giulgiu (Ioan 11).

Cu șase zile înainte de Paște, o masă mare i-au pus lui Iisus în Betania, în prezența lui Lazăr. Marta se silea ca de obicei slujind la masă, în timp ce Maria, luând o litră de mir de mare preț, unse picioarele Domnului și le șterse cu părul ei. Cum Iuda, cel zgârcit, se arăta nemulțumit de o asemenea risipă, Domnul îi spuse că pentru îngroparea Lui îi păstrase ea mirul acesta (Ioan 12).

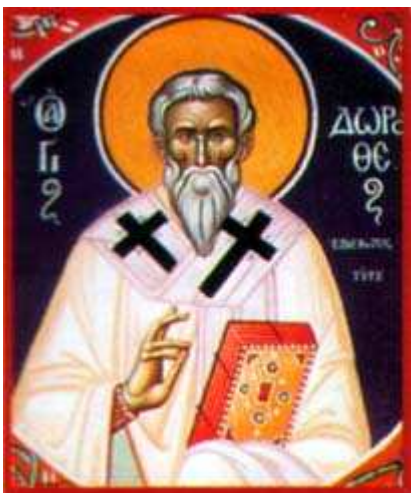
După Înălțare, Marta și Maria însoțiră pe Lazăr pentru a răspândi Vestea cea Buna a Învierii.

Deși anumite manuscrise ale Sinaxarului le prăznuiesc ca Mironosițe, Sfânta Scriptură nu menționează printre acestea din urmă decât pe Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov și / sau Maria lui Cleopa (cf. 23 mai), Salomea și "cealaltă Marie" pe care unii Părinți o identifică cu Maica Domnului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

5 Iunie

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Dorotei, episcopul Tirului.

Acesta a trăit pe vremea lui Liciniu. Iar în zilele lui Dioclețian (284-305) și Maximilian, din pricina prigoanei ce avea să fie, lăsându-și casa și pribegind, s-a dus la Diospoli. Deci dacă au murit aceștia, el s-a dus la Tir și a călăuzit Biserica, până în zilele călcătorului de lege Iulian. Deci atunci iarăși s-a dus la Diospoli, însă nici acolo n-a putut să scape de închinătorii de idoli, pentru că fiind prins de către dregătorii lui Iulian și răbdând multe chinuri și aflându-se într-o adâncă bătrânețe, a luat cununa muceniei, dându-și sufletul lui Dumnezeu; și era el atunci de 170 ani. Și a lăsat multe scrieri bisericești și istorii elinești și latinești, căci el

era foarte știutor în amândouă limbile, pentru multa sa nevoință și iscusirea firii sale.

Tot în această zi, pomenirea izbăvirii celei ce cu iubirea de oameni a venit asupra noastră în înfricoșătoarea groază și nevoie de răpire de către barbari; căci pe dreptate era să fim robiți de ei, și să cădem în ucidere de sabie, însă Domnul cel îndurător și de oameni iubitor, pentru milostivirile milei Sale, în afară de orice nădejde ne-a izbăvit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici: Marchian, Nicandru, Iperehie, Apolon, Leonid, Arie, Gheorghe, Selneniad, Irineu și Pamvon.

Aceștia pentru Hristos și pentru credința cea întru El, chinuți fiind de maimarele Egiptului cu flămânzirea, cu setea și cu frigul, lupta muceniei au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Hristofor cel din Roma, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Conon cel din Roma, care, fiind în mare aruncat, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului nou-Mucenic Marcu cel ce din Hios s-a nevoit la anul 1801.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

6 Iunie

În această lună, în ziua a șasea, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ilarion cel nou, egumenul mănăstirii Dalmației.

Fericitul acesta Ilarion a trăit pe vremea împăratului Nichifor Patriciul și a lui Stavrache și a lui Mihail Rangave și a lui Leon Armeanul iconomahul și a lui Mihail Travlos și a lui Teofil iconomahul. La anii 802, trăgându-se cu neamul din Capadocia, care se numea și Caramania, având tată pe Petru, iar maică pe Teodosia. Tatăl său era cunoscut împăratului, fiindcă el da pâine la masa împărătească. Deci după ce s-a născut Cuviosul și a fost înțărcat de către dâșii, a fost dat la școală ca să învețe cu osârdie Sfintele Scripturi. Iar când s-a făcut de 20 de ani, evanghelicește a lăsat pe tată, pe maică, casa, bogăția și pe toată lumea, și s-a făcut monah în mănăstirea ce se numea a Xirochipiului, ce se afla în Constantinopol, apoi s-a dus de acolo, și a mers în mănăstirea ce se numea a lui Dalmat, și acolo a luat marea și îngereasca schimă, adică s-a făcut schimnic. Deci, având pururea pomenitul ascultare, smerenie și liniște, a slujit în gradina mănăstirii zece ani, apoi, după ce și-a curățit sufletul de toată patima și l-a strălucit cu virtuțile ca soarele, atunci prin harul cel dumnezeiesc s-a făcut făcător de minuni, căci a izgonit dintr-un tânăr un duh necurat ce îl bântuia; pentru aceasta și egumenul mănăstirii l-a făcut pe el preot și fără a voi el. Iar după ce s-a săvârșit egumenul acela după trecerea a câțiva ani, s-a dus sfântul din mănăstire și a trecut la locul cel numit Opsichiu, și de acolo s-a dus în mănăstirea Cataronilor. Monahii mănăstirii sale, fiind înștiințați de aceasta, au vestit pe Sfântul Nichifor, ce era atunci patriarh; iar patriarhul iarăși a vestit împăratului Nichifor Patricie, îndemnându-l ca să trimită și să aducă înapoi pe cuvios. Pentru aceasta, ascultând cuviosul de îndemnul împăratului și ale patriarhului, s-a întors înapoi și s-a făcut egumen și arhimandrit, după cum era acolo așa obiceiul a se face, hotărându-se de sinod. Și a petrecut cuviosul opt ani, păstorind turma lui Hristos. Iar când a ajuns împăratul Leon Armeanul la anii 813, și a lepădat închinăciunea sfintelor icoane, atunci și cuviosul acesta Ilarion s-a dus la împăratul, și fiind ispitit de către acela cu oarecare momeli și îngroziri, ca să nu se închine sfintelor icoane, sfântul a muștrat pe împărat, și fără de Dumnezeu și nou Iulian paravat l-a numit pe el.

Pentru aceasta din cuvintele acestea s-a mâniat împăratul, și după ce l-a îngrozit că are să-l supună la multe nesuferite chinuri l-a băgat în temniță. Deci după oarecare vreme iarăși a adus pe sfântul înaintea sa, și i-a spus aceleași cuvinte, pe care i le zisesse și întâi. Apoi l-a dat pe el patriarhului celui de un cuget cu el, adică lui Teodot Melsino, care se numea și Casiter, ca să-l înduplece pe el. Și fiindcă nu a ascultat cuviosul, l-a închis într-o temniță întunecoasă, și multe zile acolo a trăit în mizerie. Căci se poruncise ca să nu i se dea nici pâine, nici apă, nici altceva spre hrană. Despre aceasta fiind înștiințați monahii și ucenicii lui, s-au dus la împăratul, zicând: "Dă-ne pe pastorul nostru, o împărate, și după puțin îl vom pleca să săvârșească voia ta". Iar împăratul, înșelându-se de îndemnul aceasta, le-a dat lor degrabă pe sfântul. Deci sfântul petrecea în mănăstirea sa, luând puțină întărire din slăbirea și mizeria de mai dinainte, scăpându-se de foametea ce pătimizea în temniță. Pentru aceasta împăratul văzând că monahii nu au gând să-și plinească făgăduința lor, ci numai l-au înșelat, pe monahi i-a pedepsit, iar pe sfântul l-a băgat iarăși în temniță. După aceea l-a trimis la mănăstirea ce se

numește a lui Foneu, care se află la marginea cetății, și acolo l-a închis în temniță șase luni spre a fi chinuit mai mult, pentru că egumenul mănăstirii aceleia era om aspru, sălbatic și nemilos.

După aceea împăratul iarăși a adus în palat pe sfântul, și cu îmbunări încerca ca să-l înșele și fiindcă nu a ascultat, a poruncit să-l închidă pe cuviosul în mănăstirea ce se numea a lui Cuclovie. Apoi după ce au trecut doi ani și șase luni, a scos pe sfântul de acolo, și l-a închis în temnița ce se numea a Numerilor. După aceea l-a bătut cumplit, și de acolo l-a izgonit la cetatea ce se numește Protilion. Iar după ce Leon Armeanul a fost omorât cu sabia, în chiar biserica în care întâiași dată ocărâse și aruncase la pământ icoana lui Hristos, după ce Leon rău și-a lepădat sufletul său, și a împărățit Mihail Travlos la anii 820, atunci și sfântul acesta a fost slobozit din temniță și a fost găzduit de către o oarecare femeie creștină în casa ei, și ea i-a slujit șapte ani. Deci împărățind fiul lui Travlos, adică Teofil luptătorul de icoane, la anii 829, a adunat înrăutățitul pe toți cei ce se făcuseră mai înainte mărturisitori pentru sfintele icoane, și i-a zăvorât în temniță. Atunci dar și fericitul acesta Ilarion a fost cercetat, dacă voiește să se supună împărăteștii porunci. Dar fiindcă sfântul a muștră pe Teofil, că este fără Dumnezeu și înșelător, a primit 117 toiege pe spate, și după aceea a fost izgonit în insula Afusia, care este aproape de insula Alona, ce se afla sub arhiepiscopul Priconisului. Acolo sfântul săpând într-o piatră și-a făcut o chiliuță mică și îngustă, și prin rugăciunea sa a scos și apă, și a petrecut acolo 8 ani. Iar după ce s-a săvârșit Teofil, Teodora, soția lui, a adunat în Constantinopol pe toți mărturisitorii și cuviosii părinți, ce se aflau în izgonire, și după ce a întărit și a așezat Ortodoxia, prin înălțarea și închinarea sfintelor icoane, atunci și Cuviosul Ilarion, și-a luat iarăși mănăstirea sa, strălucind-o cu minunile. Deci 3 ani mai trăind după aceasta, și cu plăcere de Dumnezeu îndreptând pe ucenicii săi, s-a mutat către Domnul, fiind de 70 de ani.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Atal, făcătorul de minuni.

Acest Preacuvios Atal, lepădându-se de lume și făcându-se călugăr, a arătat toată nevoința, petrecând cu post și cu priveghere. Că a doua zi și a treia zi, de multe ori și a cincea zi gusta mâncare și niciodată n-a dormit culcat, sau într-alt chip cu dinadinsul, ci șezând, și stând, mângâia firea. Pentru acestea dar a luat multă folosință de la Dumnezeu, și s-a îmbogățit cu izvoare de multe minuni, căci arăta cuviosul milă nu numai față de oameni ci și față de cele necuvântătoare și neînsuflețite și nesimțitoare. Și cerând de la cei ce erau lângă dânsul iertare, și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea celor cinci sfinte fecioare și cele împreună cu ele.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Ghelasie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Anuv purtătorul de semne, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Fotas, care cu pace s-a săvârșit.

***Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne
mântuiește pe noi. Amin.***

7 Iunie

În această lună, în ziua a șaptea, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Teodot, episcopul Ancirei.

Sfântul Teodot a trăit în Ancira Galatei în timpul persecuției lui Dioclețian (284-305), și a fost pârât către mai-marele Teotechi, că a scos trupurile sfințelor fecioare aruncate în iezer și că le-a îngropat, pentru care pricina, a fost adus către dânsul. Dar fiindcă a zis cu îndrăzneală, că deși este prost și smerit, însă pentru credința și mărturisirea lui Hristos, este mai presus și mai puternic decât împărații lumii, a fost bătut cumplit, și mult chinuit, iar la sfârșit i s-a tăiat capul și așa a luat fericitul cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Zinaida, făcătoarea de minuni.

Tot în această zi, pomenirea sfințelor femei Esia și Sosana, ucenicele lui Pangratie, episcopul Tavromeniei (Taormina, Sicilia), a căror pomenire se săvârșește în sfânta lor mărturisire, întru ale lui Vasilisc.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Licarion, care prin sabie s-a săvârșit.

Acesta era din Egipt, din cetatea Ermu, și pentru credința în Hristos fiind adus la cercetare și silit să se lepede de Hristos, și neplecându-se, a fost pus într-o închisoare întunecoasă și cu rău miros. Iar după câteva zile fiind scos, a fost bătut cu toiege de fier și chinuit în multe chipuri. După această a fost silit să bea ierburi otrăvitoare, dar după ce le-a băut rămânând nevătămat, a atras la credința lui Hristos pe cel ce l-a adăpat cu otravă, căruia i s-a tăiat capul. Iar sfântul după ce a fost iarăși chinuit și-a primit moartea prin sabie.

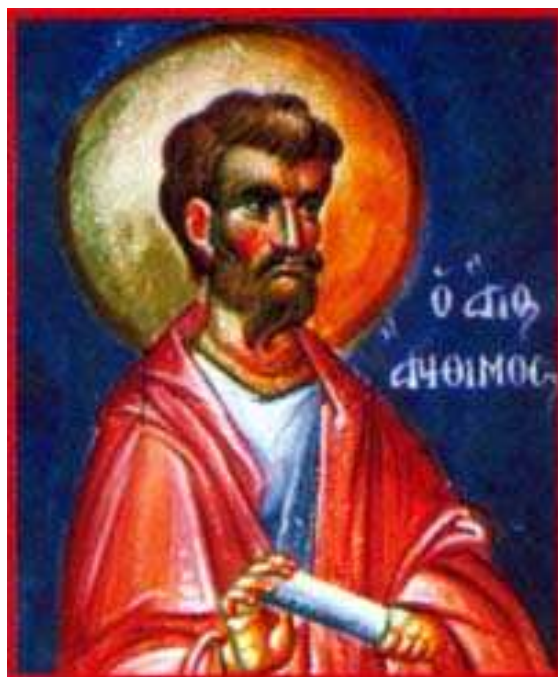
Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Tarasie și Ioan, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Ștefan, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Antim, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Sevastiana, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Potamiani,

care în cazan cu smoală s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Daniel cel de la Schit (Sketis), în Egipt.

Viața sfântului Daniel după Sinaxarul părintelui Macarie de la Simonopotras (Muntele Athos):

Sunt cunoscuți doi sfinți purtând acest nume. Primul era ucenic al Sfântului Arsenie cel Mare (cf. [8 mai](#)) și fu el însuși învățator al multor monahi. Când barbarii au atacat Schitul, în 407, frații îi propuseră să fugă împreună cu ei. Avva Daniel răspunse: "Dacă Dumnezeu nu are grijă de mine, de ce aș mai trăi?" Trecu printre trupele barbare fără să fie bagat în seamă și își spuse: "Iată că Dumnezeu s-a îngrijit de tine. Fa deci și tu ce e omeneste și fugi împreună cu Parintii". Printre altele mai spunea: "Trupul o duce mai bine pe măsură ce sufletul se slabeste iar sufletul o duce mai bine pe măsură ce trupul se slabeste" (a se vedea [Zicerile / apoftegmele lui avva Daniel](#) din *Patericul Egiptean*). După ce a trăit timp de patruzeci de ani în pustiu Skitului, adormi în pace în jurul anului 420.

Cel de-al doilea Avva Daniel a trăit în secolul al șaselea. Devenise monah la Skit încă din copilărie. În timpul unei expediții de-a lor, niște barbari îl luă cu ei și rămase prizonier timp de doi ani. Răscumpărat de un creștin evlavios, fu prins din nou de barbari pentru șase luni, dar reuși să scape. Facut prizonier pentru a treia oară, profita de faptul că paznicul lui era ocupat să-și facă nevoile și îi arunca o piatră, care îl omori iar el scăpa. Când marturisii această Arhiepiscopului Timotei din Alexandria, acesta îi spuse că Dumnezeu ar fi putut să îl elibereze ca și în celelalte date, dar nu îl acuza de ucidere. Neaflându-și conștiința în pace, Daniel merse să ceară sfat la episcopul Romei, la Patriarhii din Constantinopol și de la Ierusalim, și la Arhiepiscopul din Efes, care îi spusera cu toții același lucru. Cu toate acestea, el continua să se considere vinovat și se duse să se predea tribunalului cerând să fie condamnat la moarte pentru ucidere ca să scape de pedeapsa veșnică. După treizeci de zile de închisoare, fu adus la guvernatorul Alexandriei și după ce l-a ascultat, acesta îl lăsa liber cerându-i să se roage pentru el. Avva Daniel se întoarse la Schit dar își lua drept canon să îngrijească de un lepros, în chilia sa, până la sfârșitul vieții, pentru a-și ispăși păcatul.

Deveni atât de renumit pentru virtuțile sale încât fu numit Igumen al centrului monastic din Schit și era cinstit în tot Egiptul ca un "nou Avraam și gazduitorul lui Hristos". El îi conduse pe calea desăvârșirii pe Sfânta Anastasia Patriciana, care trăia sub chipul unui eunuc la oarece distanță de Schit (cf. [10 martie](#)), pe Sfântul Evloghie primitorul de străini (cf. [27 aprilie](#)) precum și Sfinții Andronic și Atanasia (cf. [9 octombrie](#)). Era neîntrecut în a găsi pe Sfinții ascunși, ca Marcu nebunul din Alexandria sau monahia din Manastirea Hermopolis, care se prefăcea a fi alcoolică pentru a atrage disprețul celorlalți, Sfânta Tomaida, Mucenita a curății trupesti (cf. [14 aprilie](#)) și Avva Dula.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

8 Iunie

În această lună, în ziua a opta, pomenirea aducerii moaștelor Sfântului Marelui Mucenic Teodor Stratilat.

Acesta a trăit în zilele lui Liciniu, născut fiind în Evhaita, de acolo trăgându-se cu neamul, și petrecând în Heracleea ce se afla lângă Marea Neagră, fiind om frumos la trup, dar și mai frumos la suflet, împodobit cu cuvântul și cu cunoștința, și cu cealaltă înțelepciune. Acesta trecând prin toate felurile de chinuri, lăsând la pământ fericitul său trup, izvor de tămăduiri izvorăște pentru cei ce merg către dânsul cu credință. Iar sfântul său suflet petrece, și locuiește în ceruri. Aducere a cinstului său trup prăznuim astăzi. Căci mutarea acestuia de la Heracleea la Evhaita, și așezarea lui în casa

părintească a sfântului, după cum însuși mucenicul a poruncit pentru aceasta lui Uar slugii sale, mai înainte de a i se tăia capul.

Și vezi mai pe larg sinaxarul sfântului ce se afla în [opt zile ale lunii februarie](#).

Tot în această zi, pomenirea Praznicului Preasfintei de Dumnezeu Născătoare, ce s-a săvârșit întru Sostenio.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Nicandru și Marchian.

Aceștia pentru mărturisirea în Hristos, pe vremea mai-marelui Maxim, fiind cercetați au fost puși în închisoare. După aceasta iarăși fiind chemați a se lepăda de Hristos, și neplecându-se, au fost striviți cu unghii de fier; după aceea au fost chinuți în multe chipuri, iar la sfârșit au primit moartea cea de sabie.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Caliopia.

Aceasta a trăit pe vremea împăratului Deciu, strălucită cu tinerețea trupului și cu frumusețea sufletului. Fiind prinsă a fost silită să se lepede de dragostea și de credința în Hristos. Dar întrucât cu tărie se ținea de aceasta, a fost chinuită în felurile chipuri; apoi în urmă i s-a tăiat capul spre lauda Domnului nostru Iisus Hristos.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Melania, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Atre, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Nicandru, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Marcu, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Naucratie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Teofan, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1559, care prin cătușă s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

9 Iunie

În această lună, în ziua a noua, pomenirea celui dintre sfinți Părintelui nostru Chiril, patriarh al Alexandriei.

Sfântul Chiril a fost pe vremea împăratului Teodosie cel mic, nepot de soră fiind lui Teofil, arhiepiscopul Alexandriei, și urmaș în scaun.

Fost-a încă și apărător al celui de-[al treilea Sfânt Sinod a toată lumea ce s-a adunat în Efes](#) (431) și a surpat pe rău credinciosul Nestorie, care învăța multe hule împotriva stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu. Deci strălucind întru multe bune isprăvi, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfințelor cinci fecioare canonice: Tecla, Mariamni, Marta, Maria și Enata.

În zilele lui Savorie împăratul persilor, aproape de satul Aza, era un oarecare preot, Pavel cu numele, plin de bogăție, având întru a sa sinodie cinci canonice, fecioare. Deci acestea se aflau împodobite și strălucite cu lumina virtuților, liturghisind Pavel și cântând împreună slujba cu ele, care se aflau ziua și noaptea lucrând poruncile lui Dumnezeu. Iar urătorul de bine diavolul, nesuferind sporirea lor cea după Dumnezeu, văzând-o cum crește pe toată ziua și se întinde spre cele mai bune, a pregătit pe un oarecine să vestească la Tars pe întâiul vrăjitor împărătesc că se afla un oarecare preot creștin plin de bogăție, și că de voiește să câștige bogăția lui, să-l aducă înaintea sa, împreună cu fecioarele pe care le are întovărășite. Căci acestea nelepădându-se de credința lor, el va dobândi toată avuția lor, dându-le pe ele spre tăiere. Atunci îndată a fost adus preotul împreună cu fecioarele, și cu toată averea sa. Și intrând satana în inima preotului, a zis către arhimagul: "Pentru ce ai luat banii mei, nefăcându-ți eu nici un rău?" Și acela răspunzând i-a zis: "Pentru că ești creștin, și nu păzești poruncile împărătești". Și Pavel i-a zis: "Și ce-mi poruncești să fac?" Iar acela i-a răspuns: "De te vei închina soarelui și vei mânca sânge de jertfe, ia-ți ale tale și du-te la casa ta". Atunci ticălosul căutând împrejur și văzându-și averea jos zăcând, a zis: "Fac toate câte îmi vei zice". Și închinându-se soarelui, a mâncat și din sângele jertfelor cel închegat și a băut din el. Iar întâiul vrăjitor împărătesc, a zis către Pavel: "Înduplecă și pe fecioarele cele împreună cu tine ca să facă, ceea ce tu ai făcut, și să se însoțească cu bărbați, și atunci luați-vă bogăția și mergeți unde voiți". Deci Pavel apropiindu-se de fecioare le-a zis: "Întâiul vrăjitor ne-a luat banii noștri, și ne îndeamnă să facem voia împăratului și așa ne va da înapoi toate ale noastre. Și iată eu am mâncat și am băut din sângele jertfelor, și m-am închinat soarelui și focului. Deci prin mine vă îndeamnă și pe voi ca să faceți aceasta, și mai apoi să luați ale voastre și să vă duceți". Iar fecioarele ca într-o unire mai întâi scuișând în fața lui i-au zis: "De ce ai cutezat tu a face aceasta și a ne îndemna încă și pe noi? Iată că un al doilea

Iuda te-ai arătat. Acela pentru bani a dat la moarte pe Învățătorul și Stăpânul nostru, și câștigând banii s-a spânzurat după ce l-a vândut pe El. Iată și tu, ticălosule, ca un al doilea Iuda, pentru bani ți-ai pierdut sufletul tău, și nici ai venit întru cugetare despre bogatul acela, ce avea mulți bani și zicea: Suflete ai multe bunătați, mănâncă, bea, veselește-te. Pentru aceasta a auzit: Nebunule, întru această noapte vor cere sufletul tău de la tine, iar cele ce ai gătit, ale cui vor fi? Deci îți zicem ție, stând înaintea lui Dumnezeu, că amândouă întâmplările, și a bogatului și a Iudei, se vor împlini de tine". Și iarăși l-au scuipat pe el în față, ca pe un lepădat. Atunci, din porunca întâiului vrăjitor, fără de cruțare au fost bătute multe ceasuri fecioarele, care suferind toiegele ziceau:

"Noi ne închinăm Domnului nostru Iisus Hristos, iar poruncilor împărătești nu ne plecăm, iar tu fă ce voiești". Iar întâiul vrăjitor, uneltind în toate chipurile ca să câștige banii lui Pavel, a hotărât ca prin mâna lui Pavel să taie cu sabia capetele cinstitelor fecioare, socotind că Pavel nu se va pleca a face aceasta, și astfel va câștiga toți banii, dând morții și pe Pavel împreună cu sfintele fecioare. Iar ticălosul Pavel, auzind aceasta și iarăși căutând împrejur și văzându-și banii, a zis: "Fac toate câte îmi vei porunci". Și luând sabia a stat aproape de fecioare, iar sfintele văzându-l s-au spăimântat, și cu glas au zis către el: "Ticălosule! pastor fiind, ai ieșit împotriva turmei tale, ca un lup sălbatic ca să ne omori pe noi? Acesta este sfântul trup și sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, pe care îl primim din necuratele tale mâini? Să știi că sabia din mâna ta este pentru noi viața veșnică, și noi cu adevărat ne ducem la Domnul nostru Iisus Hristos, iar tu, precum mai înainte ți-am zis, degrabă îți vei pierde sufletul împreună cu bogăția, prin spânzurare și te vei duce spre tovarășul tău Iuda". Acestea și altele i-au vorbit, și făcând mai întâi rugăciune, li s-au tăiat capetele de către Pavel. Atunci a zis întâiul vrăjitor către Pavel: "Să știi Pavele că la nici unul din oameni nu am văzut atâta iscusință și istețime ca la tine. Pentru aceasta fără de știrea împăratului nu te pot face slobod, căci vestindu-i-se lui prin mine pentru tine, întru mare cinste te va pune; deci acum veselește-te împreună cu noi, și dimineață vom face cunoscut cele pentru tine". Iar ticălosul acela a răspuns: "Fie precum ai poruncit". Și în noaptea aceea trimitând întâiul vrăjitor pe slugile sale, le-a poruncit ca să lege grumazul lui Pavel cu o funie și să-l spânzure, și așa cu silnicie și-a lepădat sufletul său. Iar dimineața întâiul vrăjitor, după ce l-a aflat spânzurat, spunea că el singur s-ar fi spânzurat, și a poruncit ca să-l pogoare și să-l arunce spre mâncare câinilor. Și așa au luat sfârșit cele mai înainte zise de sfintele femei, îndoita moarte preaticălosul Pavel suferind.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Alexandru, episcopul Brusei, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Anania, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Chir, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor trei Fecioare Mucenițe din Hio, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

10 Iunie

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea Sfinților Mucenici Alexandru și Antonina.

Aceștia erau din satul Crodamul său Cardamul, unde Sfânta Antonina petrecea viața ei cu curăție și cu cinste. Fiind însă prinsă de conducătorul Fest și nevrând să se lepede de Hristos, nici să slujească demonilor, a fost băgată într-o casă de desfrânare. Și stând acolo fără să mănânce trei zile, i s-a arătat noaptea lumina, și făcându-se tunet mare s-au deschis ușile casei, și s-a auzit glas din cer către dânsa, îndemnând-o să se scoale și să se ospăteze. Deci mâncând, a ieșit iarăși și a stat înaintea conducătorului și neplecându-se a jertfi la idoli, a fost călcată în picioare și bătută cu sabie de lemn; și iarăși fiind adusă la casa cea de desfrânare, în care prin descoperirea îngerului, intrând Alexandru, care din pricina vârstei lui

tinere (căci era de 23 de ani), se făcea și se arăta că mergea pentru păcat, a scos pe ascuns pe sfânta din casă, acoperindu-i capul cu haina lui, iar el a rămas acolo. Peste puțin vădindu-se lucrul de către unii slujitori care voiau să rușineze pe sfânta, a fost adus Alexandru la conducător. Și întrebându-l pentru ce a făcut lucrul acesta, n-a tăgăduit, ci a mărturisit pricina cu însăși gura sa, și a fost bătut cu sabie de lemn. Apoi prinzând și pe sfânta li s-au tăiat degetele mâinilor și ale picioarelor și, ungându-le trupurile cu catran, le-au dat brânci într-o groapă cu foc, și acolo și-au luat fericitul sfârșit, în ziua de 3 mai a anului 313.

Și se face prăznuirea lor la 10 iunie, în mănăstirea ce se zice a lui Maximin (Maximov), care este în Constantinopol, unde se află sfintele lor moaște, din care izvorăsc multe minuni și tămăduiri.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfințitului mucenic Timotei, episcopul Prusei.

Acesta a trăit în zilele lui Iulian Paravatul (Apostatul), chivernisindu-și bine Biserica ce luase. Și păstorind duhovnicește poporul dintr-însa, și având dar de minuni nespuse, a ucis cu ajutorul acoperământului Sfințelor Taine un balaur mare, care cu răutatea celui încuibat în locul acela, ucigașul zic de oameni și vechiul balaur, omora și pe oamenii ce treceau prin acel loc și dobitoacele numai cu suflatul lui le strica

de piereau, încât în scurt timp fusese părăsit drumul ce este între Prusa și între apele cele fierbinți. Și aflând paravatul Iulian minunile ce făcea sfântul, a trimis de l-au omorât. Și se face prăznuirea lui în sfântul său martiriu, ce este înăuntrul cinstitei case de bolnavi, care se află în Devteron.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Canid.

Acesta trăia pe vremea împărăției lui Teodosie cel mare, fiind fiu al lui Teodot și al Teofanei, care aveau locuința în latura capadocienilor, cucernici aflându-se ei și iubitori de Dumnezeu. Se spune că maica acestuia în vremea ce-l avea în pântece, se înfrâna de la tot felul de bucate grase, iar el după ce a fost născut nu primea a suge din țâța stângă. Iar dacă maică-sa cândva s-ar fi lăcomit la hrana mai îndestulată, el nici de țâța dreaptă nu se atingea. După ce a fost botezat și înțărcat și trecând anii copilăriei, a lăsat toate și s-a dus la munte, și închizându-se într-o mică peșteră, petrecea în rugăciune și în postire, căci doar o dată în săptămână gusta puține verdețuri crude și nesărate, petrecând în acest fel șaptezeci și trei de ani. Deci fiindcă locul era foarte băntuit de ape, și peștera se afla înconjurată de multă umezeală, i s-au stricat cu totul perii capului și ai bărbii. Și așa în multă vreme răbdând fericitul, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Teofan și Pansemnia.

Cuviosul Teofan era din cetatea Antiohiei, născut din părinți păgâni și rău credincioși. Și însoțindu-se el cu femeie, și trei ani împreună viețuind, aceea s-a mutat din viață, iar el s-a lipit de Biserica lui Hristos și a primit Sfântul Botez; și făcându-și o chilioara mică aproape de oraș, s-a închis în ea curățindu-se prin toate cele ce știa că folosesc spre desăvârșita și întreaga îmbunătățire. Deci fiind înștiințat despre o oarecare desfrânată publică, Pansemni, numită așa pentru că multora se făcuse ea pricină de pierzare, cuviosul, făcând rugăciune și dăruindu-se pe sine lui Dumnezeu, a ieșit din chilie și s-a dus la aceea, căreia i-a vorbit câte erau de trebuință a pleca o femeie rea și desfrânată ca să-și lase petrecerea ei și să treacă la viața înfrânată și cinstită. De aceste cuvinte luminându-i-se ei mintea și în umilință venind, a primit Sfântul botez, și după ce și-a rânduit cele ale sale, a urmat fericitului Teofan. Care închizând-o în chilia sa a făcut-o pe ea lucratoare de tot felul de bunătate, căci atâta a bineplăcut lui Dumnezeu, încât și demoni izgonea și felurite boli vindeca, și viețuind împreună cu cuviosul Teofan un an și două luni, s-au mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Apolon (Apolo, Apolos) episcopul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Alexie, episcop de Bitinia.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

11 Iunie

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfinților Apostoli Bartolomeu și Barnaba.

Dintre aceștia Sfântul Bartolomeu a fost unul din cei doisprezece ucenici, și a propovăduit Evanghelia la indieni, scriindu-le Evanghelia lui Matei. A fost răstignit de cei necredincioși în Alvanupoli, și a primit sfârșitul cu cinste. Și fiind băgat într-o raclă de plumb a fost aruncat în mare; iar din voia lui Dumnezeu fiind adusă racla până în Sicilia, la ostrovul Liparia, și arătându-se, a fost îngropat acolo, multe minuni izvorând din sfântul și cinstitul său mormânt, și dând la toți care merg cu credință grabnică tămăduire, și întoarcere cu bucurie și cu veselie la casele lor.

Iar Sfântul Barnaba, care este numit și Iosi în Faptele Apostolilor, fiind unul din cei 70, a călătorit împreună cu

Pavel, fiind hirotonit. Și se tâlcuiește numele acesta: fiul mângâierii. Și era din neamul lui Levi, născut și crescut în ostrovul Ciprului. Acesta întâi a propovăduit Evanghelia lui Hristos în Ierusalim și în Roma și în Alexandria. Și mergând la Cipru, a fost ucis cu pietre și băgat în foc de elini și de iudei; pe care luându-l Marcu Apostolul și Evanghelistul, l-a pus într-o peșteră. Și mergând la Efes către Pavel, i-a vestit moartea lui Varnava; și l-a plâns pe el Pavel mult. De Varnava se spune că a fost îngropat cu Evanghelia lui Matei, cea scrisă de dânsul, care pe urmă a fost aflată împreună cu trupul apostolului. De aceea și făcură obicei credincioșii, să nu fie acest ostrov supus la nici unul din episcopi, ci să fie chivernisit de un episcop al său. Și se săvârșește soborul acestor sfinți apostoli, în cinstita biserică a Sfântului Apostol Petru, ce se află aproape de preasfânta și marea biserică.

Tot în această zi, pomenirea soborului Arhanghelului Gavriil din Adin.

Soborul și praznicul Arhanghelului Gavriil a început a se face în Sfântul Munte al Athosului, la o chilie a Mănăstirii Pantocrator, ce se numește "Axion estin", la locul cel numit Adin. Și a început a se face din cauza minunii pe care o vom povesti acum: La Schitul Protatos ce se află lângă Careia, aproape de locul Mănăstirii Pantocrator, este o vale mare, care are multe chilii. Deci la una din chiliile acelea, ce era cinstită în numele Adormirii de Dumnezeu Născătoarei, locuia un ieromonah bătrân și îmbunătățit, împreună cu un

ascultător al său. Și fiindcă era obicei a se face priveghere în fiecare duminică la acest schit Protatos, între-una din sâmbete, seara, vrând să meargă bătrânul la priveghere, a zis ucenicului său: "Fiule, eu mă duc ca să ascult privegherea după obicei, iar tu rămâi la chilie și precum vei putea citește-ti rânduiala ta"; și așa s-a dus. După ce a trecut seara, iată că bate cineva în ușa chiliei; iar fratele a alergat și a deschis, și a văzut că era un monah străin, necunoscut lui, care intrând a rămas în chilie în noaptea aceea. La vremea Utreniei sculându-se, au cântat amândoi rânduiala Utreniei. Și când au ajuns la "Ceea ce ești mai cinstită..." monahul cel de loc cânta numai: "Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii..." și celelalte până la sfârșit, adică obișnuita și vechea cântare a Sfântului Cosma, făcătorul de cântări. Iar monahul cel străin făcea alt început al cântării, cântând așa: "Cuvine-se cu adevărat să te ferim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Domnului nostru". Apoi a împreunat și: "Ceea ce ești mai cinstită...", până în sfârșit. Auzind aceasta monahul cel de loc, s-a minunat și a zis către cel ce se părea străin: Noi cântăm numai "Ceea ce ești mai cinstită", iar: "Cuvine-se cu adevărat..." niciodată n-am auzit, nici noi, nici cei mai dinainte de noi. Deci, te rog fă dragoste și scrie-mi și mie cântarea aceasta, pentru ca să o cânt și eu Născătoarei de Dumnezeu"; iar acela răspunzând, a zis: "Adu-mi cerneală și hârtie ca să scriu".

Și cel de loc a zis: "Nu am nici cerneală, nici hârtie". Iar monahul cel ce se părea străin, i-a zis: "Adu-mi o lespede"; deci monahul alergând, a aflat lespede și i-a adus-o. Și luând-o străinul, a scris pe ea cu degetul său zisa cântare, adică: "Cuvine-se cu adevărat...", și, o minune! atât de adânc s-au săpat literele pe lespede aceea vârtoasă, ca și cum s-ar fi scris în ceara moale. Apoi a zis fratelui:

"De acum înainte, așa să cântați și voi ortodocșii"; și acestea zicând s-a făcut nevăzut. Căci era sfântul înger, trimis de la Dumnezeu, ca să descopere cântarea aceasta îngerească și care este preacuvincioasă Maicii lui Dumnezeu. Și mai vârtos a fost Arhanghelul Gavriil, precum se arată aceasta din titlul ce este deasupra; întru această zi adică: "Soborul Arhanghelului Gavriil în Adin". Căci părinții de atunci făceau sobor, praznic și liturghie în fiecare an la chilia Adin întru pomenirea minunii, cinstind și mărind pe Arhanghelul Gavriil, care precum din început până în sfârșit a stat dumnezeiesc cântăreț al Născătoarei de

Dumnezeu și hrănitor, slujitor și vesel binevestitor al ei. Așa a servit și spre a descoperi cântarea aceasta a Maicii lui Dumnezeu, căci numai lui i se cuvine această slujbă.

După ce a venit bătrânul de la priveghere, și a intrat în chilie, a început ascultătorul lui a cânta: "Cuvine-se cu adevărat...", după cum îngerul îi poruncise, și a arătat bătrânului său și lespedea cu îngerească scrisoare săpată. Iar el, acestea auzind și văzând, a rămas uimit de această minune. Deci luând amândoi lespedea aceea scrisă de înger, au mers la Protatos și au arătat-o la cel mai întâi al Sfântului Munte, și la ceilalți bătrâni ai obștescului Sinod, povestindu-le toate cele ce se făcuseră. Iar ei au slăvit cu un glas pe Dumnezeu și au mulțumit Doamnei noastre de Dumnezeu Născătoarei, pentru această preamărită minune. Și îndată au trimis lespedea în Constantinopol, la patriarhul și la împăratul, însemnându-le prin scrisori toată cuprinderea acestei minuni ce s-a făcut. De atunci cântarea aceasta îngerească s-a dat în toată lumea ca să se cânte Maicii lui Dumnezeu, de către toți ortodocșii. Iar sfânta icoană a Născătoarei de Dumnezeu ce se afla în biserica chiliei aceleia, în care s-a făcut această minune, a fost adusă de către părinții Sfântului Munte în biserica Protatos, și acolo se află până astăzi, așezată în sfântul altar deasupra sfințitului scaun cel de sus. Pentru că înaintea icoanei acesteia s-a cântat întâi de către Arhanghelul Gavriil cântarea aceasta. Iar chilia aceea, a început a se numi: "Axion estin", adică "Cuvine-se cu adevărat...", și valea aceea, în care se afla chilia, se numește de către toți până astăzi, Adin, care însemnează "a cânta" sau "cântare". Pentru că în acesta s-a cântat întâi cântarea aceasta îngerească Maicii lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teopempt împreună cu alți patru, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Neanisi, preaițeleptul mucenic.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

12 Iunie

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Onufrie egipteanul.

Acest cuvios Onufrie era din Egipt, petrecând viața de obște, în pustia numită Ermupol a Tiveilor. Și auzind de viața pustnicească a lui Ilie și a lui Ioan înaintemergătorul, a ieșit din obște și a locuit în pustiu, nevăzând om nicidecum timp de 60 de ani. Pe acesta l-a aflat marele Pafnutie, când a mers în pustiu cel mai dinăuntru, ca să ia binecuvântare de la sfinții bărbați. Căci umblând Pafnutie 17 zile, și sosind la locul acela unde era sfântul Onufrie și mergând la dânsul l-a rugat să-i spună numele și toată petrecerea vieții sale.

Pentru aceasta, Pafnutie, cunoscând toate acestea din însăși gura aceluia, a povestit mai pe urma monahilor celor ce se pustniceau, nu numai despre acest dumnezeiesc Onufrie, ci și de alți

cuvioși pe care i-a aflat umblând în pustie. Fiindcă s-a mutat Preacuviosul Onufrie către Domnul, atunci când se afla acolo Pafnutie, care și-a rupt rasa în două: cu o jumătate a acoperit sfintele moaște ale Preacuviosului Onufrie (că era gol, fiind acoperit numai cu părul său cel alb) iar cealaltă jumătate de rasă a oprit-o ca să se acopere pe sine. Deci a îngropat Pafnutie sfintele lui moaște în locul acela, și îndată a căzut coliba sfântului și s-a uscat finicul ce era acolo sădit, și a secat și apa. Se face soborul lui în sfânta sa casă de rugăciune, ce este în Mănăstirea Sfântului Alipie.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Petru, cel ce în Sfântul Munte al Athosului s-a pustnicit.

Acest fericit se afla cinstit cu lumească vrednicie, și luptându-se în război cu agarenii a fost biruit și fiind prins viu, a fost băgat în temnița din Samara, ferecat fiind cu grele lanțuri și cu cătușe. Iar de acolo peste nădejde scăpând prin mijlocirea Sf. Nicolae făcătorul de minuni, tot prin povățuirea acestuia s-a dus la Roma, unde îmbrăcat fiind cu schima

îngerească, de către papa cel de atunci, s-a rugat lui Dumnezeu cu stăruință, ca să fie povățuit spre oarecare loc liniștit, ca să petreacă acolo restul vieții sale în liniște desăvârșită precum se și făgăduise Domnului. Așadar într-una din nopți, a văzut fericitul pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu și pe dumnezeiescul Nicolae, în urma ei, și rugând-o zicea: "Unde poruncești, Stăpână, ca să-și petreacă robul tău Petru restul vieții, precum s-a făgăduit?" Iar apărătoarea lumii a răspuns: "În muntele Athosului am plăcerea să rămână el, căci pe el l-am ales spre moștenirea mea și pe cei ce scapă la el îi voi ocroti". Deșteptându-se cuviosul, a mărturisit darurile cele mari ale Maicii lui Dumnezeu și ale adevăratului ei rob Nicolae. Pentru care s-a și dus la Sfântul Munte al Athosului, și cercetând toate cele de acolo, și aflând o peșteră întunecoasă plină de târâtoare otrăvite, cu rugăciunea pe toate le-a izgonit de acolo, și a petrecut după aceea în acea peșteră, ca un fără de trup, neavând nimic cu sine, în afară de trupul său și hainele cu care era îmbrăcat, dar cu vremea și acestea tocindu-se, petrecea gol. Hrana sa din început erau ierburile care odrăseau în preajma peșterii și ghinda. Mai pe urmă însă, prin ajutorul Născătoarei de Dumnezeu, s-a învrednicit de hrana cerească, ce i se aducea de înger la 40 de zile. Deci în această netrupească petrecere viețuind fericitul pe pământ 53 de ani, și multe ispite suferind de la urătorul binelui, satana, și deci toate mai presus arătându-se cu puterea lui Dumnezeu, s-a mutat către El. Pe care l-a aflat un oarecare vânător, viu încă și aproape de sfârșit fiind. Și fiind povățuit de Dumnezeu, a luat cinstitele sale moaște și le-a adus la Mănăstirea numită a lui Climent, și acolo a așezat această comoară. Iar de acolo le-au luat niște monahi în vremea nopții, și urcându-se într-o corabie, plutind s-au pogorât la un oarecare sat în preajma Traclei, numit Ficomon, și acolo a rămas această mare și necheltuită comoară, fiind bine primită și cinstită și de episcop și de popor, și izvoare de minuni pururea izvorând celor ce cu credință se apropie de ea.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Antonina.

Aceasta a trăit în cetatea Niceii din Bitinia, pe vremea împăraților Dioclețian (284-305) și Maximian și a lui Priscilian guvernatorul. Către acest din urmă a

fost adusă pentru mărturisirea în Hristos și bătută cu toiege peste sâni și pusă în temniță. Apoi iarăși fiind scoasă, a fost chinuită în felurite chipuri: au ars-o cu foc, au pus-o pe o platformă înroșită, i-au găurit palmele și tălpile cu cuie înroșite în foc. Și băgată iarăși la închisoare, a zăcut acolo două zile, rău chinându-se.

Cu toate acestea chinuri pe care le-a îndurat, sfânta nu s-a lăsat zdrobită duhovnicește, mărturisindu-L pe Hristos până în clipa morții sale.

Și apoi a fost scoasă, și iarăși chinuită în multe feluri, iar la urmă i s-a tăiat capul și așa prin mucenicie și-a primit cununa.

După moarte trupul ei a fost aruncat în mare.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ioan ostașul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Zinon.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Iulian, cel prăznuit în biserica Dagat (Daguta) din Constantinopol, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

13 Iunie

În această lună, în ziua a treisprezecea pomenirea Sfintei Mucenițe Achilina.

Aceasta a trăit în zilele împăratului Dioclețian, și era din Vivlos, cetate a Palestinei, fiica unui mare și strălucit bărbat, anume Eutolmie. Și fiind botezată de Eutalie episcopul, și ajungând în vârsta de 15 ani, trăgea și întorcea spre credința în Hristos pe fetele cele ce erau de vârsta ei și crescute împreună cu dânsa, și le învăța să se ferească de idoli. Dar a fost pârâtă la guvernatorul Ulosian de un oarecare Nicodim. Și fiind adusă la întrebare, a mărturisit numele lui Hristos. Și pentru aceea a fost bătută și pătrunsă prin urechi cu țepi de fier arse, atâta cât i-a dat și sângele pe nari, și i s-a încins tot capul de arsură; după aceea tăindu-i-se capul, s-a mutat către Domnul.

Și se face pomenirea ei în sfânta sa mucenicie ce se află aproape de târgul ce este lângă zid.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Iacov, cel ce prin înșelăciune s-a închinat lui anticrist, adică diavolului.

Acest fericit Iacov, fiindcă a iubit pe Hristos, a urât lumea, și a părăsit toată averea sa, fără a întrebuința ceva din aceasta. Însă după acestea, prin lucrarea urâtorului de om, diavolul, atâta s-a mândrit, încât a îndrăznit și zicea: "Cine altul știe mai bine decât mine mântuirea mea?" Pentru aceasta a întrebuințat multe și mari nevoințe, însă fără întrebare de cei socotitori, după cum învață dumnezeieștii părinți. Ci cu însăși voia și bună plăcerea sa, pentru aceasta a și fost înșelat de către diavolul, căci venind la dânsul un înger viclean, adică un demon, prefăcut în chip de înger al luminii, i-a zis: "Curățește-ți chilia ta, și să aprinzi candelile și făclii, și să o afumi cu miruri și tămâieri, bine împodobindu-te pe tine însuși, pentru ca, plăcându-i nevoința ta, Hristos vine în noaptea aceasta pentru ca să-ți dea multe daruri". Iar nepriceputul Iacov, prin mândrie fiind înșelat, a făcut toate acestea. Și așa a venit la el anticristul cu mărire și nălucire multă, la miezul nopții. Iar Iacov deschizând ușa chiliei sale s-a închinat lui; iar diavolul lovind pe Iacov în frunte, după dumnezeiască iconomie, n-a stat, ci s-a întors înapoi și a fugit. A doua zi, dimineața, Iacov plângând a mers la un bătrân; iar bătrânul mai înainte de a auzi de la Iacov vreun cuvânt, a zis către el: "Fugi de aicea, căci ai fost batjocorit de satana". Deci după ce Iacov a plâns de ajuns și s-a sfârșit cu inima, atunci bătrânul certându-l mult și sfătuindu-l, l-a trimis la viața de obște, iar el ascultând, a mers la obște și a slujit la bucătărie șapte ani, cu multă smerenie și ascultare; după aceea a șezut singur în chilie alți șapte ani, lucrând lucrul mâinilor cu măsură, și păzind canonul dat cu multă scumpătate. Și așa învățând calea lui Dumnezeu cea fără amăgire, cu multă

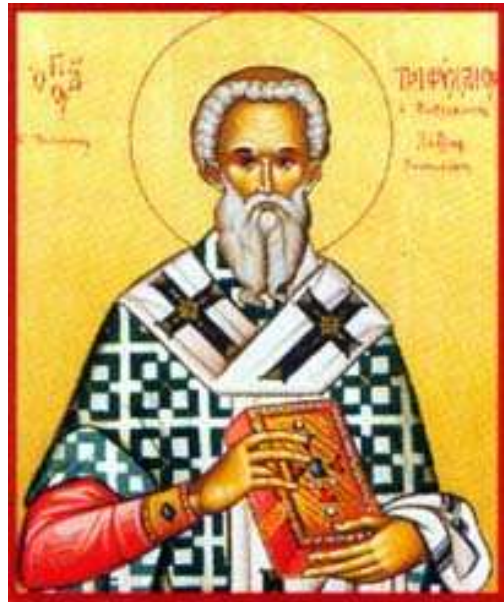
deslușire, s-a făcut făcător de minuni prea ales; și așa și-a săvârșit viața sa, mutându-se către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Trifilie, episcopul Lencusiei, în Cipru.

Sfântul Trifilie, Episcopul Leukosiei, s-a născut la Constantinopol și a studiat în Beirut - Liban. Era foarte inteligent și literat, cu toate acestea și-a ales ca îndrumător un om fără educație dar de o sfințenie rară, și anume pe Sf. Spiridon al Trimitundeii (prăznuit în 12 decembrie).

În vremea aceea, împăratul Constantin al II-lea (337-340) a căzut grav bolnav și nefiind doctor care să-l poată ajuta, s-a întors la Dumnezeu pentru ajutor. În vis i-a apărut un înger care-l îndruma spre un grup de ierarhi, dintre care i-a arătat pe doi, spunând că numai prin ei se va putea vindeca.

Împăratul a dat imediat un edict prin care îi chema pe episcopi la adunare, printre ei fiind și Sf. Spiridon, care împreună cu discipolul său, Sf. Trifilie s-au prezentat în fața împăratului. Bolnavul i-a recunoscut îndată pe cei prin care avea să se vindece după cum i-a arătat îngerul. S-a închinat în fața lor și i-a rugat să se roage pentru sănătatea lui. Atunci Sf. Spiridon a pus mâna pe capul împăratului și după ce s-a rugat acesta s-a însănătoșit.

Sf. Trifilie a fost impresionat de viața frumoasă de la palat, de figura impunătoare a împăratului și de toate frumusețile de-acolo, încât Sf. Spiridon l-a întrebat "De ce te minunezi?" Crezi că toate acestea îl fac pe împărat mai drept în fața lui Dumnezeu?" Toți aceștia, împăratul împreună cu demnitarii vor sta în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu cu cei mai săraci laolaltă. Omul trebuie să caute binecuvântarea și slava cerească."

La scurt timp, Sf. Trifilie a fost înscăunat Episcop al Leukosiei în Cipru și îl vizita deseori pe Sf. Spiridon. Odată, au trecut împreună pe lângă niște vii și o grădină foarte frumoase și pline de rod, numite Parimnos. Sf. Trifilie a fost din nou atras de aceste pământuri și ar fi dorit să le exploreze mai îndeaproape. Sf. Spiridon, citindu-i gândurile l-a întrebat de ce își dorește lucruri lumești și efemere când omul ar trebui să-și adune comori în cer și pentru aceasta să se nevoiască. Astfel, prin rugăciunile mentorului său, Sf. Trifilie a mers pe calea desăvârșirii sale spirituale, dobândind milă, inimă curată, credință dreaptă și nu în cele din urmă iubire, pe lângă alte virtuți.

La un sinod al episcopilor care a avut loc în Cipru, părinții l-au rugat pe Sf. Trifilie să le vorbească, cunoscută fiind erudiția și cultura acestuia. Alegând ca subiect vindecarea slăbănogului de către Mântuitorul Hristos (Marcu 2:11), în loc de "pătuț" așa cum apărea în sfânta scriptură, a spus "pat". Foarte nemulțumit de această omisiune a Sfântului Trifilie, Sf. Spiridon i s-a adresat dur, spunându-i: "Te crezi mai vrednic decât Cel care a spus "pătuț" încât să te rușinezi de cuvintele Lui ?, ieșind hotărât din biserică. Astfel, Sf. Trifilie a primit o lecție de umilință, ca să nu mai fie niciodată mândru de erudiția sa. Sf. Trifilie și-a condus mai departe turma cu pricepere și din moștenirea

rămasă de la mama sa, acesta a construit mănăstirea de la Leukosia. Sfântul a plecat la ceruri la o vârstă foarte înaintată, prin anul 370.

Pelerinul rus Egumenul Daniel a văzut sfintele moaște ale Sf. Trifilie în Cipru, la începutul sec. al XII-lea.

Tot în această zi, pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre Ana și cu fiul ei Ioan.

Sfânta Ana și fiul ei, Sf. Ioan, au trăit în secolul al IX-lea. Ana era fiica diaconului bisericii Vlaherne din Constantinopol. După moartea soțului ei, sfânta și-a luat straie bărbătești, schimbându-și numele în Eftimie. Împreună cu fiul ei, Sf. Ioan, s-au nevoit în asceză într-una din mănăstirile din Bitinia, lângă Olimp.

Sf. Ana a murit la Constantinopol în anul 826. Ea mai este prăznuită și în 29 octombrie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Antipatru, episcopul Vostrilor, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Evloghie, patriarhul Antiohiei, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților zece mii de Mucenici, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Diodor cel din Emesa, care s-a săvârșit răstignit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

14 Iunie

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Elisei.

Acesta a fost fiul lui Safat, din Aelmut, din pământul lui Ruben, și pentru el s-a făcut semn, căci atunci când s-a născut el în Galgala, juninca cea de aur ce era în Silom a zbirat tare, încât s-a auzit și în Ierusalim. Iar preotul a zis, din pricina arătării, că prooroc s-a născut astăzi în Ierusalim, care va strica cele cioplite, și va zdrobi cele vărsate. Și a făcut Dumnezeu multe semne prin mâna proorocului Elisei. Deci murind, a fost îngropat în Samaria, în Sevastopoli. Acesta a proorocit pentru venirea Domnului, și a vindecat apele din Ierihon, care erau sterpe și sărate, zicând: "Acestea zice Domnul: vindeca-voi apele acestea", și s-au vindecat. A înviat și morți, și a curățit de lepră pe Neeman Sirianul, și a făcut de s-a umplut de lepră Ghiezi, sluga lui, pentru iubirea de argint a lui, și pentru

neascultare. Și mort fiind, a înviat pe un mort și a despărțit curgerea Iordanului, lovindu-l cu cojocul lui Ilie (prăznuit pe [20 iulie](#)); încă și alte multe minuni a făcut.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Metodie, arhiepiscopul Constantinopolului.

Sfântul Metodie, Patriarhul Constantinopolului, s-a născut în Sicilia, într-o familie bogată. Având vocația de a-I sluji lui Dumnezeu, Metodie s-a retras de tânăr într-o mănăstire din insula Kios, pe care a renovat-o din resursele proprii. În vremea iconoclastului Leon Armenianul (813-820), Metodie ocupa înalta funcție numită în greacă "apokrisiaros" (adică avocat pe probleme bisericești) sub Sfântul Patriarh Nichifor (prăznuit în [2 iunie](#)). Acesta l-a trimis într-o misiune papală la Roma și a rămas acolo. Între timp Leo l-a îndepărtat de la patriarhie pe Nichifor înlocuindu-l cu iconoclastul Teodot din Melissinea, care era poreclit "Kassiter" (adică "omul de tablă") (815-822). După moartea lui Leo Armeanul, Metodie s-a întors ca prezbiter și a luptat fără încetare împotriva ereziei iconoclaste.

Împăratul Mihail cel Bălbăit (820-829) s-a dovedit la început părtinitor al celor întemnițați pentru venerarea icoanelor, eliberându-i din închisoare, dar s-a răzgândit după o vreme și a reînceput persecuția împotriva ortodoxiei.

Sfântul Metodie a ajuns după gratii într-o temniță din Akrita. După moartea lui Mihail, conducător a fost Teofil (829-842), care deși iconoclast și el, l-a eliberat totuși pe Sf. Metodie din temniță, dovedindu-se un om de caracter și literat, care l-a apreciat pe Metodie pentru erudiția sa. Văzându-se liber, Sf. Metodie a reluat lupta împotriva ereticilor, tolerat fiind o vreme de împărat.

Dar, după o înfrângere într-o luptă cu arabii, Teofil și-a vărsat nervii pe Metodie, spunând că Dumnezeu l-a pedepsit pentru că a lăsat un închinător la icoane să stea în preajma lui. Metodie a încercat să-l facă să înțeleagă că Dumnezeu îl pedepsește tocmai pentru insulta adusă sfintelor icoane. Dar sfântul n-a obținut decât ordinul de a fi torturat. Fiind lovit mai mult în față, păgânii i-au rupt falca și i-au lăsat cicatrice îngrozitoare pe față. Metodie a fost transferat pe insula Antigonos și închis într-o peșteră adâncă împreună cu doi tâlhari, unde a stat fără să vadă lumina zilei timp de șapte ani, până la moartea împăratului Teofil. În tot acest timp, sfinții mărturisitori Teodor și Teofan Poetul (prăznuiți în [27 decembrie](#)), care erau de asemenea întemnițați, îi trimiteau lui Metodie versuri de încurajare iar Metodie le răspundea tot în versuri.

După moartea lui Teofil, fiul acestuia Mihail al III-lea (842-867) a ajuns împărat, dar nefiind destul de matur, Imperiul Bizantin a fost condus de fapt de mama acestuia, împărăteasa Teodora, închinătoare la icoane.

Împărăteasa a încercat să extirpe erezia iconoclastă și a dat ordin să fie eliberați toți cei închiși pentru că s-au închinat la icoane. Ereticul Annios, patriarhul de atunci a fost înlăturat și Sf. Metodie a fost făcut patriarh în locul lui. Apoi s-a organizat un sinod local la Constantinopol, prezidat de Sf. Metodie, în anul 842, în care s-a reintrodus închinarea la icoane și s-a stabilit sărbătoarea anuală a triumfului ortodoxiei. "Sinodikonul Ortodoxiei" compus de Sf. Metodie se cântă în prima duminică din Postul Mare.

În încercarea de a-i mânji reputația și de a distruge iubirea enoriașilor pentru el, păgânii au scos zvonuri cum că sfântul și-ar fi încălcat castitatea. Însă blasfemiatorul a fost prins și rușinat în fața tuturor. Ultimii ani ai sfântului au trecut cu pace, cu multă trudă în slujba Bisericii, renovând biserici ruinată de eretici, recuperând sfinte moaște împrăștiate de păgâni și mutând sfintele moaște ale Patriarhului Nichifor de la locul întemnițării înapoi la Constantinopol.

Sfântul Metodie a murit în anul 846. El a fost apropiat duhovnicește de Ioanichie (prăznuit în [4 noiembrie](#)), care a proorocit că acesta va deveni patriarh și că va muri în acel an. Pe lângă "Sinodikonul Ortodoxiei," sfântul a mai întocmit un set de reguli pentru cei convertiți la Ortodoxie, trei ritualuri de căsătorie, mai multe pastorale și imnuri bisericesti.

Tot în această zi, pomenirea Preacuvioasei Iulita, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Nifon, cel ce a sihăstrit în Muntele Athosului la anul 1330, și care cu pace s-a săvârșit.

Sfântul Nifon athonitul a trăit în secolul al XIV-lea, și a fost fiu de preot. Pentru Hristos a luat calea monastică, dar a fost repede hirotonit preot. Dar dragostea lui de osteneală și liniștire (isihie) l-a adus la Muntele Athos. Aici el a purtat lupta cea bună mulți ani, sub îndrumarea starețului său, sfântul Maxim Kavsokalivitul (Cavsocalivitul - "arzătorul de colibe", prăznuit la [13 ianuarie](#)). Sfântul Nifon a murit la vârsta de 96 de ani, fiind slăvit de Dumnezeu cu darul facerii de minuni și al discernământului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Chiril episcopul Gortinei, din insula Ciprului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Metodie, igumenul mănăstirii de la Peshnosha (Rusia).

Sfântul Metodie, egumen al Peshnosha a fost întemeietorul Mănăstirii Peshnosha. Tânăr fiind, a mers la Sf. Serghie din Radonezh (Radonej) și a petrecut mai mulți ani sub îndrumarea lui, după care, cu binecuvântarea mentorului său, Metodie s-a retras în pustnicie, clădindu-și o chilie în pădure, dincolo de râul Yakhroma. Nu după mult timp, au venit mai mulți discipoli în acel loc mlăștinos unde se afla Sf. Metodie, doritori să urmeze exemplul nevoinței sale. Sf. Serghie l-a vizitat, sugerându-i să construiască o biserică și o mănăstire în acel loc. Sf. Metodie a pus umărul la construirea chiliilor, târând după el bușteni de la râu. Din acel moment, mănăstirea s-a numit "Peshnosha."

În 1391 Sf. Metodie a devenit igumen al acestei mănăstiri. Din când în când se retrăgea la câțiva kilometri de mănăstire nevoindu-se în rugăciune. Și aici Sf. Serghie a venit la Metodie pentru convorbiri duhovnicești, de aceea, locul a primit numele de "Beseda" ("loc de conversație").

Sf. Metodie s-a săvârșit în anul 1392 și a fost înmormântat la mănăstirea pe care a ridicat-o. Peste sfintele sale moaște s-a construit o biserică închinată sfinților Serghie din Radonezh și Metodie din Peshnosha în 1732. De la sfârșitul sec. al XVII-lea și începutul sec. al XVIII-lea oamenii au început să se închine la Sf. Metodie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

15 Iunie

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Amos.

Sfântul proroc Amos este unul din cei 12 profeți "mici" și a trăit în secolul al VIII-lea înainte de Hristos. Acesta s-a născut în satul Tecoa, în pământul lui Zavulon, și a proorocit 50 de ani. Iar Amesia, mincinosul preot al lui Vetil, bătându-l adesea, îl pizmuia și-l defăima; și în sfârșit l-a omorât fiul lui Amesia lovindu-l cu un toiag gros la tâmplele capului. Căci îl muștra pentru viclesugul vițeilor de aur. Și s-a dus la pământul său încă cu suflet, și peste două zile a răposat, către anul 787, și a fost îngropat cu părinții lui. Amos se tâlcuiește: tare credincios, popor aspru, vârtos. Deci era la chipul trupului păros, bătrân, având barba ascuțită și asemenea la chip cu

Ioan cuvântătorul de Dumnezeu. Sf. prooroc Amos nu trebuie confundat cu Amos, tatăl Sfântului [Prooroc Isaia](#).

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Dula.

Acesta era din Pretoriada Zefiriei, eparhia Ciliciei, și pentru că cinstea pe Hristos și se închina Lui, a fost adus la guvernatorul Maxim și a fost bătut cu toiage. Povestind el cele despre Apolon și Dafne, ca îndrăgind-o pe ea Apolon și umblând după ea, nu și-a câștigat pofta, a pornit pe guvernator spre mai multă urgie și mânie. Pentru aceasta iarăși a fost bătut peste pânțele și întins pe un grătar de fier înroșit. Apoi a fost adus la alta cercetare, și a fost chinuit în multe și felurite chipuri. Apoi a fost întrebat de guvernator, despre Hristos, cum s-a întrupat și pe cine socotește Dumnezeu? Iar sfântul i-a spus lui pe scurt toată rânduiala cea pentru noi. Deci, adus fiind la a treia cercetare, și silit fiind să guste din cele jertfite idolilor, pentru că n-a voit de bunăvoie ci jertfa aceea ce cu silnicie i s-a băgat în gură a scuipat-o jos, iarăși a fost chinuit cumplit și și-a dat duhul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Soborului Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu, de cea parte la Maranachiu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Narsi.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Fortunat, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Apostol Ahaic, care de foame și de sete s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Apostol Ștefana, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Ortisie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Gravs, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ieronim, care cu pace s-a săvârșit.

Sfântul nostru parinte Ieronim s-a nascut în anul 347 la Stridon, în apropiere de Acvileea, în Italia de Nord, într-o familie crestina. La vârsta de doisprezece ani fu trimis la Roma pentru a-si face studiile pe lângă gramaticianul Donat care trezi în el gustul pentru retorica, de care toate lucrarile sale vor ramâne impregnate. Tânarul, înzestrat cu un temperament înflacarat si o memorie impresionanta, studia cu ardoare si dovedea o neostoita dorinta de cunoastere. Desele vizite la mormintele Mucenicilor, în catacombe, îi insuflara o râvna absoluta fata de Hristos ; dar, luat de valul celor cu care își petrecea vremea, tineretea sa fu în aceeasi masura dezordonata si furtunoasa, lucru pe care mai târziu îl regreta cu amaraciune. Pe la douazeci de ani, la puțin timp dupa ce primi Botezul, parasi Roma pentru a se duce la Trevi,

pe atunci resedinta împaratului, în scopul de a face cariera în administratie. Acolo simti el chemarea irezistibila a lui Dumnezeu : sa paraseasca totul pentru a se pune în slujba Lui. Se duse asadeci la Acvileea, unde frecventa în compania lui Rufin, prieten al sau si ucenic ca si el, un cerc de Clerici si laici dedati meditatiilor evlavioase, care formau, dupa cum spunea el, "un cor de preafericiti". Angajându-se deci în viata ascetica cu toata înflacararea unui caracter care nu admitea nici un compromis, hotarî sa urmeze exemplul Patriarhului Avraam si al tuturor celor care se exilasera din dragoste pentru Dumnezeu. Se îmbarca deci plecând catre Rasarit. Ajuns în Antiohia, petrecu Postul Mare în înfrânare si meditatie asidua la spusele Profetilor, timp de reflectare pe care îl completa totodata cu lectura autorilor clasici. Cuprins de o febra violenta, pe la jumatatea Postului, si ajuns aproape în pragul mortii, fu rapit în duh si se vazu înfatisându-se la judecata lui Dumnezeu. In timp ce își afirma identitatea de Crestin, Judecatorul îi raspunse : "Minti, tu esti Ciceronian si nu Crestin!" si porunci sa fie lovit cu vergi. Biciuit astfel de propria constiinta, Ieronim facu urmatorul juramânt : "Doamne, doar de ma voi fi lepadat de Tine, sa mai detin carti profane sau sa mai citesc asemenea

carti!". Incepând de atunci, se dedica numai citirii Sfintei Scripturi. Si, fara sa ceara sfat nimanui, se afunda în pustiul Chalcis (sud-estul Antiohiei), cu dorinta de a urma lupta duhovniceasca a Sfântului Antonie. Dar își suprasestimase fortele si, în ciuda posturilor si mortificarilor pe care si le impunea, se gasi puternic încercat de gânduri si de amintirile vietii sale trecute. In timp ce își slabea trupul prin asceza, era ars de soare si traia în mijlocul scorpionilor si a fiarelor salbatice, i se parea ca s-ar fi aflat în mijlocul placerilor de la Roma, înconjurat de tinere femei de moravuri usoare. Pentru a lupta împotriva delasarii spirituale (acedia), se perfectiona în cunoasterea limbii grecesti, învăta cu mult efort ebraica si limba caldeana (aramaica), si întretinea o corespondenta cu prietenii sai din Acvileea.

In aceste încercari Dumnezeu îi dadea mângâieri ceresti, dar trebui totusi la scurta vreme sa paraseasca pustiul, a carui pace era tulburata de certurile dintre calugari cu privire la schisma Bisericii din Antiohia (cf nota Sf. Meletie, [12 februarie](#)). Fiind simpatizant al partidei lui Paulin, Ieronim facu apel la Papa Damase pentru a-i cere sa transeze controversa dar nu obtinu nici un raspuns. Se duse atunci în Antiohia unde, fiind hirotonit Preot de catre Paulin, in ciuda reticentelor sale, își continua studiul Bibliei pe lângă marele savant Apolinar din Laodiceea, filtrând din învătatura acestuia ceea ce nu era conform cu Ortodoxia. Apoi, atras de renumele elocintei si sfinteniei Sfântului Grigore Teologul, pleca la Constantinopol, unde petrecu trei ani la scoala acestuia, descoperind cu admiratie operele lui Origene, pe care începu sa îl traduca. Dupa demisia Sfântului Grigore, fu invitat de catre Paulin din Antiohia si Sfântul Epifanie sa-i insoteasca la sinodul de la Roma (382). In cursul sesiunilor, Papa Damase remarca darurile rare cu care era înzestrat Ieronim si, la terminarea sinodului, îl retinu în anturajul sau ca secretar. Marele Ierarh stia sa-i stimuleze spiritul prin întrebări despre pasaje dificile din Scriptura si îl însarcina cu revizuirea traducerilor latine din Evanghelie dupa originalele grecesti.

Reputatia sa de exeget îl facu sa devina ghidul spiritual al unui cerc de femei nobile si evlavioase, adunate împreuna de catre Sfânta Marcela ([31 ianuarie](#)) în palatul sau din Aventino. Fura organizate conferinte periodice în timpul carora Ieronim își însotea de încurajari înflacarate catre viata ascetica explicatiile asupra textului sfânt si cursurile sale de ebraica. Foarte tinerei fete a Sfintei Paula, Sfânta Eustochia, îi scria : "Fii greier al noptilor. Scalda-ti patul în fiecare noapte, inunda vesmintele tale cu lacrimi. Privegheaza si fii precum pasarelele în singuratate..." (Ep. 22, 18). Dar râvna sa de neîmblânzit, atât pentru a preamari viata ascetica cât pentru a dezaproba comportamentul Preotilor mondeni, întâmpina numerosi opozanti care îl acuzara de faptul ca el condamna casatoria si care, dupa moartea lui Damase (384), facura sa circule pe seama lui calomnii infame care îl obligara sa paraseasca Roma (385).

Le regasi pe Paula ([26 ianuarie](#)) si fiica ei Eustochia la Antiohia, si întreprinse cu ele un lung pelerinaj, atât în Tara Sfânta cât si în Egipt, la Parintii pustiei. La capatul acestui periplu, urmând exemplul Sfintei Melania cea Batrâna si a prietenului sau Rufin la Muntele Maslinilor, Ieronim se stabili la Betleem si fonda, pe lângă Basilica Nasterii Mântuitorului, doua manastiri : una pentru calugari si una pentru Sfânta Paula si femeile evlavioase care o urmasera. Veghind la organizarea celor doua comunitati, redacta atunci pentru ele vietile Sfântului Pavel Tebeul (cf. [15 ianuarie](#)) si ale Sfântului Malh (cf. [24 noiembrie](#)). In fiecare zi explica Scriptura pentru Sfânta Paula si ucenitele sale, primind din ce în ce mai multi pelerini care veneau sa se închine la pestera Nasterii Domnului si sa se adape la izvorul stiintei sale. Dar mai ales

aici se dedica el importantei sale lucrari de traducere a Sfintei Scripturi si de comentarii sustinute, inspirate din metoda lui Origene dar lasând un loc mai important interpretarii literale. "A nu cunoste Scripturile înseamna sa nu-l cunosti pe Hristos" (Prefata la comentariul asupra Profetului Isaia.), declara el iar preocuparea sa de a reveni la precizia textului original îl facu sa întreprinda traducerea întregului Vechi Testament din limba ebraica, sarcina colosala pe care o termina la capatul a cincisprezece ani de munca îndârjita (405) (Aceasta traducere avea sa devina versiunea oficiala a Bisericii latine sau Vulgata.).

In afara acestor lucrari de exegeza, având un caracter tumultuos, nu putea sa taca în fata evenimentelor ecleziastice alte timpurilor si cu aceeasi ardoare pe care o manifestase în lupta împotriva patimilor pustiei, se angaja în lupta pentru apararea adevarului împotriva ereticilor. In ciuda admiratiei sale pentru Origene, il urma pe Sfântul Epifanie (cf. [12 mai](#)) în campania violenta împotriva discipolilor marelui doctor alexandrin si se certa cu prietenul sau Rufin si Episcopul sau, Ioan din Ierusalim. Controversa se agrava când Epifanie cuteza sa hirotoneasca preot pe Paulinian, fratele lui Ieronim, pentru a sluji manastirile din Betleem. Ioan protesta împotriva acestei uzurpari anticanonice a jurisdicției sale si interzise lui Ieronim si discipolilor sai accesul la Bazilica Nasterii Domnului. Ajunsera pâna la urma la o înțelegere, datorita interventiei lui Teofil din Alexandria (396) ; dar doi ani mai târziu conflictul izbucni din nou, cu ocazia traducerii de catre Rufin a Tratatului Principiilor al lui Origene. Ieronim riposta imediat cu o traducere ce dovedea toata erezia lui Origene si continua polemica împotriva vechiului sau prieten pâna la moartea acestuia.

Betleemul fiind luat cu asalt de multimi de refugiati, provenind din Apus în urma ocuparii Romei de catre barbari (410), se impunea ca Ieronim sa se puna în slujba lor dar el continua în acelasi timp, noaptea, lucrarile sale de exegeza si polemica. Scrise in special împotriva Pelagilor care, drept represalii, atacara manastirile din Betleem, lasând cladirile în ruine (416). Aceasta comunitate latina, izolata în Rasarit si de acum în declin, nu mai avea nici un viitor iar dupa moartea Sfântului Ieronim, survenita la 30 septembrie 420, nu întârzie sa se stinga.

Pomenirea Sf. Ieronim, praznuita la 30 septembrie în Apus, a fost introdusa în aceasta zi de Sfântul Nicodim, care a identificat-o cu aceea a unui Ieronim, probabil diferit, prezenta în unele Sinaxare. El i-a asociat praznuirea Sfântului Augustin, alt mare doctor al Bisericii latine. Noi pastram aceste doua pomeniri la aceasta data conventionala, caci ele s-au impus astfel în diferitele Biserici ortodoxe.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Augustin, episcopul Hiponei.

Sfântul Augustin a vazut lumina zilei în anul 354, la Tagasta, orasel din Numidia, la frontiera dintre Algeria si Tunisia de azi. Tatal sau, Patricius, mic proprietar funciar, unul din notabilii orasului, ramase pagân pâna la sfârșitul zilelor sale, dar mama sa, Sfânta Monica (cf 4 mai), era o Crestina înfocata si îl înscrie, înca de când era copil, printre Catehumeni si îl ducea regulat la biserica pentru a-l învăta Tainele Credintei. Cu toate acestea Botezul fu lasat pe mai târziu, dupa obiceiul vremii, iar copilul se dovedea a fi turbulent si rebel la mustrarile mamei sale si se indeparta de credinta. Inzestrat cu o inteligenta scilpitoare, în scurta vreme ajunse sa stapâneasca limba latina dar ramânea recalcitrant fata de studiul limbii grecesti, o lacuna ce persista

în gândirea sa teologica. La vârsta de șaptesprezece ani fu trimis la Cartagina, metropola Africii, pentru a urma cursuri de retorica. Ispitele orasului si anturajul nepotrivit îl facura sa cada într-o viata de dezmat si avu o legatura cu o femeie crestina de la care avu un fiu, Adeodat (372). Datorita lecturilor din Cicero, își abandona zadarnicele studii de drept si de retorica pentru a cauta Adevarul si înțelepciunea ; dar deceptionat de aparenta uscaciune a Bibliei, fu mai degraba atras de doctrina maniheenilor, care îi apareau ca o îmbinare rezonabila a lui Hristos cu dorinta sa de a-si însusi înțelepciunea doar cu ajutorul rationamentului. Ramase timp de noua ani prizonierul acestei erezii, atât de evidente totusi.

Dupa un scurt sejur la Tagasta, ca profesor de gramatica, reveni la Cartagina, pentru a deschide o scoala de retorica. Cu toate acestea, comportamentul urât al studentilor sai îl dezgusta repede de aceasta profesie. Pierzându-si iluziile asupra maniheismului ca urmare a unei conversatii cu unul din episcopii lor, Faustus, spirit nelinistit si avid de adevarata cunoastere, se îmbarca si pleca la Roma, unde deschise o alta scoala, care nu avu mai mult succes. Dupa ce fu vindecat de o boala grava, obținând un post de retor platit la Milano, se duse sa se instaleze acolo, nutrind înca visul unei stralucite cariere în administratie (384). Acolo fu prezentat Episcopului, Sfântul Ambrozie (cf 7 dec), care îl cuceri prin blândetea si amabilitatea sa, si mai ales prin stralucita sa elocinta si interpretarile spirituale ale Sfintei Scripturi, care îi deschisera inima catre profunzimea cuvântului lui Dumnezeu. Monica venise cu el si îl convinse sa își abandoneze concubina dar încerca în zadar sa îl faca sa se angajeze într-o casatorie profitabila. Filozofia si placerile mondene îi produsesera o asemenea insatisfactie, încât, cu durere si neliniste, cauta care ar fi putut fi izvorul adevaratei fericiri. Lectura filozofilor neoplatonici îl facu sa abandoneze definitiv maniheismul si îi permise sa întreprinda cautarea interioara a unei vieti spirituale. Spre deosebire totusi de acesti filozofi, aceasta interiorizare nu era pentru el o cautare speculativa si zadarnica, ci lua forma unei cautari fierbinti a Dumnezeului întrupat, pe care îl admitea în mod intelectual, dar pe care inima sa nu îl traia înca. Atunci veni momentul în care auzi vorbindu-se de Viata Sfântului Antonie cel Mare, scrisa de Sfântul Atanasie în timpul exilului sau în Apus si care era prilejul încrestinarilor rasunatoare în rândul nobilimii. La putina vreme, în timp ce se afla în gradina prietenului sau Alypius, plângându-si viata retras, auzi o voce ca de copil cântând : "Ia si citeste!". Deschise un volum al Epistolelor Sfântului Pavel care se afla acolo si se opri asupra urmatorului pasaj : "Imbracati-va în Domnul Iisus Hristos si grija de trup sa nu o faceti spre pofta" (Romani 13:13). Intunericul îndoielii disparu îndata si o lumina blânda îi scalda inima în bucurie. In acea clipa devenise un alt om, care avea sa nu mai traiasca decât pentru Hristos si Biserica Sa. Când îi împartasi mamei sale aceasta revelatie, ea fu cuprinsa de bucurie. Dupa ce își abandona definitiv profesia de "negustor de vorbe", petrecu retras câteva luni, undeva la tara, cu mama sa, rude si câtiva prieteni, pentru a se întrema dupa o boala pe care o agravase emotia convertirii sale. În aceasta prima forma de manastire , în care își dorea sa duca o viata asemanatoare celei a comunitatii apostolice de la Ierusalim, Augustin împreuna rugaciunea cu meditatie Scripturii si discutii filozofice. Intors la Milano, duse o viata austera si retrasa înainte de a fi botezat de Sfântul Ambrozie, la 24 aprilie 387, în compania lui Alypius si a fiului sau Adeodat. Se duse apoi la Ostia, cu Sfânta Monica, în scopul de a se retrage în Africa pentru a duce o viata monahala. Într-o seara, pe când stateau de vorba sprijiniti de o fereastră, ambalati pe neasteptate de elanul conversatiei lor evlavioase si, aspirând din toata inima la apele Izvorului ceresc, ei fura cuprinsi de un fel de extaz, deasupra celor vazute si ne vazute,

pentru a intra in Comuniune cu Întelepciunea cea vesnica, moment de contemplare care li se paru a fi o invitatie la a gusta înca de pe aceasta lume din viata vesnica, dupa cuvântul Evangheliei : "Intrati în bucuria Domnului vostru" (Sfântul Augustin își relateaza în întregime convertirea în "Confesiunile" sale, una din capodoperele literaturii universale.). Sfânta Monica muri la puțin timp iar Augustin, întârziind proiectul sau, ramase înca ceva vreme în Italia pentru a redacta lucrari de polemica împotriva maniheenilor.

In septembrie 388 el se întoarse la Tagasta, cu Alypius si Adeodat, care muri curând. Augustin își vându toate bunurile si dadu saracilor câstigul, iar el se consacra, timp de trei ani, organizarii unei manastiri în compania prietenilor si ucenicilor sai. Postului si rugaciunii le adauga meditarea asupra Legii lui Dumnezeu, zi si noapte ; ceea ce Domnul îl facea sa înțeleaga, el comunica prin viu grai celor prezenti, prin scrisori celor absentii. Cum se dusesse într-o zi în oraselul Hipona, la cererea unui functionar imperial care voia sa îl asculte pentru a se hotărî asupra convertirii sale, Augustin aparu cu batrânul Episcop Valeriu in prezenta poporului. In timp ce prelatul împartasea celorlalti dorinta ordonarii unui Preot pentru a-l seconda în predicarea în limba latina, caci el era de limba greceasca, credinciosii pusera mâna pe Augustin, salutându-l cu ovatii furtunoase, iar el, plin de lacrimi in fata pericolului pe care îl reprezinta pastoritul oamenilor, accepta "sa paraseasca pe Dumnezeu pentru Dumnezeu", adica sa renunte la tihna retragerii în manastire pentru a sluji Trupul lui Hristos. Obtinu cu toate acestea un termen de câteva luni pentru a se pregati prin meditarea Scripturii si, dupa hirotonirea lui, Episcopul îi acorda un teren în apropierea Bisericii, pentru a fonda acolo o noua manastire, "Manastirea Gradinii", care a dat vreo zece Episcopi.

Catre sfârșitul anului 395, primi consacra episcopala si la puțin timp dupa Valeriu urca in scaunul Hiponei. Aflat la catedra acestui mic Episcopat, dar luminând toata Biserica Africii si pâna la extremitatile lumii latine, prin învatatura sa, Sfântul Augustin fu timp de treizeci si cinci de ani modelul bunului Pastor, dându-si viata pentru oile sale si considerându-se robul robilor lui Dumnezeu. Fara încetare, predica aproape în fiecare zi (s-au pastrat în jur de opt sute din predicile sale), abordând toate subiectele cu o vivacitate si o arta incomparabile si cautând sa transmita celor carora se adresa dragostea lui pentru Dumnezeu si pentru bunurile ceresti. In timpul zilei, solutiona conflicte, veghea la administrarea Bisericii, se îngrijea de saraci - fara sa ezite în a topi vase sfinte când nu se mai gasea aur - iar în timpul noptii, redevenea calugar, consacrat cu toata fiinta sa iubirii Mirelui. Traia in Episcopatul sau in comuniune cu Clericii, pentru care redacta o Regula monahala (care se afla la originea institutiei occidentale a canonicilor), adaptata conditiei lor dar impunând respectarea stricta a votului saraciei si a poruncilor Evangheliei.

Dragostea sa arzânda pentru unitatea Bisericii nu-l lasa indiferent fata de nici unul din evenimentele care agitau Lumea Crestina. Partiicipa la Sinoade si strabatea Africa romana, profund divizata în vremea aceea, punându-si întreaga arta si iscusinta în serviciul Adevarului. Scrise vreo suta de opere, din care majoritatea sunt consacrate luptei împotriva schismaticilor, ereticilor si pagânilor. Dupa ce mai întâi i-a respins în mod stralucit pe maniheeni, își orienta întreaga lupta împotriva schismaticilor novatieni, ce pretindeau ca validitatea tainei casatoriei sa fie subordonata virtutii celui care o oficia si care de aproape un secol iscasera o zizanie nefasta în toata Biserica Africii instalând o ierarhie paralela. Cum toate eforturile si argumentele Sfântului Episcop pentru a-i readuce în sânul Bisericii se loveau de ura lor înversunata,

se decise cu durere în suflet sa faca apel la puterea laicilor, dar neacceptând sub nici o forma actele de violenta. Pentru ca multi atribuiau Crestinilor responsabilitatea caderii Romei (410), Augustin redacta o mare opera, "Cetatea lui Dumnezeu", vasta reflectie asupra istoriei umane, în care arata ca Biserica, trecând prin toate vicisitudinile, e pe drumul catre Imparatia vesnica. Apoi trebui sa lupte împotriva ereziei pelagilor, erezie care minimisa rolul harului dumnezeiesc si considera ca omul, prin propriile forte, poate sa ajunga sa nu mai pacatuiasca ; în plus ea nega transmiterea pacatului originar si proclama inutil Botezul copiilor. Augustin facu mari eforturi pentru a rasturna aceasta doctrina în scopul de a apara credinta Bisericii ; dar antrenat de necesitatile disputei si prin spiritul sau însetat de clarificari rationale, stabili, între natura si Har, o opozitie prea stricta care avea sa aiba mai târziu consecinte nefaste în Occident. Aceasta disputa nu avu nici un ecou în Rasarit, caci Parintii greci, care îl cunosteau prea putin pe Augustin, considerau acest raport între natura si Har ca o "cooperare" (sinergie). Dorinta lui Augustin de a patrunde prea adânc tainele prestiintei divine îl conduse la o conceptie exagerata a predestinarii - care pastra la el un sens ortodox, atâta vreme cât ea ramânea înțeleasa ca o consecinta a actelor libere, prevazute din vesnicie de catre Creator, dar nu determinate de El. Doctrina sa fu cu toate acestea sursa diverselor erezii occidentale despre predestinare, precum calvinismul.

Sf. Augustin reusi sa obtina ca pelagienii sa fie condamnati de Sinoadele de la Cartagina (411) si de la Roma (417), dar erezia persista. Când vandalii, veniti din Spania, începura sa invadeze Africa crestina, facând ravagii pe unde treceau, Sfântul Episcop își cheltui neobosit toata energia pentru a salva ce mai putea fi salvat. Dupa patruzeci de ani de episcopat si de munci apostolice, vedea cu durere cum renastea idolatria în mijlocul ruinelor însângerate si erezia ariana impusa de cuceritori. Hipona era asediata de trei luni când el fu cuprins de o febra violenta. Isi pavase peretii camerei cu psalmii pocaintei si cu entuziasmul unui proaspat convertit își dadu în mâinile Domnului sufletul sau mare, în ziua de 28 august 427.

Daca doctrina Sfântului Augustin duse la devieri în Occidentul medieval, nu i se poate cu toate acestea reprosa faptul de a fi fost un eretic, caci si-a supus întotdeauna, cu smerenie, reflectiile sale judecatii Bisericii si, terminându-si lucrarea "De Trinitate", scria : "Doamne, Unul Dumnezeu, Dumnezeu Treime, tot ce am scris în aceste carti vine de la Tine si daca e ceva care sa vina de la mine, sa fiu iertat de Tine si de cei care sunt ai Tai".

Sfântul Augustin este praznuit la 28 august în Biserica latina. Impins, atât prin formarea sa intelectuala cât si de circumstantele convertirii sale, sa priveasca relatia omului cu Dumnezeu dintr-un punct de vedere mai degraba "psihologic", diferit de cel adoptat de traditia patristica anterioara, Sfântul Augustin a dat întregii sale teologii un aspect personal, care afecta doctrina sa despre Sfânta Treime, despre pacatul originar, despre raporturile naturii si harului etc. Atâta vreme cât aceste teze fura considerate drept opinii teologice personale ("teologumene"), ele nu pusera in discutie locul Sfântului Augustin printre Sfintii ortodocsi. Abia când fura adoptate ca doctrina oficiala si exclusiva a Bisericii romane (printre altele în considerarea originii Duhului Sfânt nu doar în Tatal ci si în Dumnezeu-Fiul) ele devenira principalul subiect de discordie între cele doua Biserici. Daca, rational, poate fi cinstit Augustin ca Sfânt Ortodox, aceasta se datoreaza mai putin calitatii sale de teolog cât calitatii sale de pastor, si pentru sfintia sa personala indiscutabila. Sfântul Photios scria despre el : "Având în vedere ca unii dintre Parintii nostri si doctori au deviat de la credinta în ceea ce priveste câteva dogme, noi nu

primim ca doctrina cele în care au deviat dar noi continuam sa îmbratisam oamenii care au fost ei". Ep. 24, 20 (PG 102, 813). Pentru acest motiv unii îl numesc "preafericit" sau "iero", dar asemenea distinctii nu existau în traditia hagiografica ortodoxa, ar fi de ajuns aici sa se faca distinctia între viata sa si posteritatea nefericita a doctrinei sale.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

16 Iunie

În această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Tihon, făcătorul de minuni, episcopul Amatundei, cetatea Insulei Cipru.

Sf. Ierarh Tihon, episcopul Amatundei, având părinți binecredincioși și iubitori de Hristos, fiind făgăduit de ei lui Dumnezeu, și învățând Sfânta Carte și fiind deprins din destul cu Sfintele Scripturi, întâi a fost făcut citeț, de citea la popor sfintele cuvinte și învățături.

Pentru vrednicia ce avea la toate și pentru viața lui fără prihana, a fost hirotonit diacon de Mnimonie, episcopul Amatundei. Deci, încetând din viață acela, a fost suit acesta în scaunul Episcopiei de marele Epifanie. Și întorcând pe mulți din rătăcirea și desertăciunea idolilor către credința lui Hristos Dumnezeuul nostru, și

stricând și dărâmând multe capiști idolești, și zidind multe dumnezeiești biserici, și împodobindu-le și sfințindu-le, s-a mutat către Domnul, făcând multe minuni și în viață și după moarte. Din acestea vrednic lucru este a aduce la mijloc una sau două, spre semn de virtuțile bărbatului acestuia, căci încă și mai înainte în viața lui lua pâine de la tatăl său și o ducea în târg să o vândă, că acesta îi era meșteșugul; iar el împărțea pâinile la săraci, până a prins tatăl său de veste. Acesta, mâniindu-se pe el, l-a ocărât, iar el i-a răspuns, că a împrumutat pe Dumnezeu cu pâinea, și are de la Dânsul scrisoare, cum că are să i le dea; și îndată se arătă aieva dovedirea cuvintelor lui, aflând jitnițele pline de grâu, mai mult decât băgase tatăl său, când l-a strâns până a nu scoate din el. Iar minunea aceasta era numai spre mărirea sfântului acestuia și nu are asemănare cu altele, căci sfântul acesta înfigând o viță uscată în pământ, îndată se prinse și a dat rod mai înainte de vreme. Iar vița aceea gătindu-și roadele, de cum se începea dumnezeiasca laudă a sfintei liturghii, arăta strugurii pârguiți, iar când se săvârșea dumnezeiasca jertfă strugurii erau copți și gata de mâncat întru slava Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Marcu, episcopul Apoloniadei, care prin pietre spânzurate de mâinile lui s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților cinci Mucenici cei din Nicomidia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților patruzeci de mucenici romani, care prin foc s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

17 Iunie

În această luna, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici: Manuil, Savel și Ismail.

Acești trei frați erau din Persida, și fiind trimiși de Valtan, împăratul perșilor,

pentru pace, în zilele lui Iulian Paravatul (pe care-l văzuseră în Calcedon că aducea jertfa la idoli și mulți se trăgeau spre rătăcirea lui), fiind ei bine cinstitori și crezând în Hristos, plâneau și se rugau lui Dumnezeu să-i păzească în credința ce aveau într-Însul, și să nu se facă părtași rătăcirii închinătorilor la idoli. Deci, dacă s-au vădit și au fost duși la păgânul Iulian, au fost bătuți și pătrunși cu piroane la glezne, și arși pe subțiori cu făclii. Însă aceste chinuri le-au suferit toți împreună; dar apoi îndeosebi Sfântul Manuil, primind făgăduința de la necuratul împărat și nevoind a aduce jertfă la idoli, l-au chinuit pe el în multe și felurite chipuri. Și așa împreună cu cei doi frați ai lui, cu Savel și Ismail, au

fost duși la zidul cel dinspre Tracia, numit al lui Constantin, la loc râpos, și li s-au tăiat capetele. Iar Iulian Paravatul a poruncit ca să li se ardă trupurile, dar îndată s-a deschis pământul și a primit trupurile, din pricina cărei minuni mulți au crezut în Hristos. Iar după aceasta niște bărbați cucernici, cunoscând de la Domnul nostru Iisus Hristos unde se află trupurile sfinților, le-au îngropat cu miruri și cu tămâieri.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii Sfinților Mucenici Isavru și cei împreună cu dânsul: Inochentie, Felix, Ermia și Peregrin.

Sfântul Isavru și cei împreună cu el erau din Atena. Dar, ieșind de la patria lor și mergând la o peșteră din Apolonia, au aflat pe Felix, pe Peregrin și pe Ermia, pe care învățându-i Sfântul Isavru să nu se dedea spre lucrurile cele lumești și trecătoare, aceștia au întărit cuvântul cu fapta; căci ferindu-se și fugind de vorba și adunarea rudeniilor lor, au fost însă părâți de rudeniile la Tripondie eparhul, care prinzându-i și neputând să-i facă să se lepede de Hristos, a poruncit de li s-au tăiat capetele cu sabia. Iar Isavru, diaconul lui Hristos, și cei împreună cu el au fost dați pe seama lui Apolonia, fiul eparhului, de către care au fost chinuiți prin foc și prin apă, dar fiind izbăviți din aceste chinuri în chip minunat, au întors pe mulți spre credința lui Hristos, între care erau și cei mai de frunte ai cetății: frații Ruf și Rufin. Și apoi, fiind condamnați la pierzare, li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Filonid, episcopul Curiei.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Pior, care cu pace s-a săvârșit.

Zicerile / apoftegmele lui avva Pior din Patericul Egiptean.

1. Fericitul Pior, lucrând vara la un oarecare, îi aducea aminte să-i dea plata. Iar acela nevrând, s-a întors la manastire. Iarăși vremea venind, secerând la dânsul și cu osârdie lucrând, neprimind nimic, s-a întors la mănăstire. Al treilea an împlinindu- se, și lucrarea cea obișnuită săvârșind, bătrânul s-a dus neluând nimic. Dumnezeu însă a certat casa aceluia, care, aducând plata, îl căuta la mănăstire pe sfânt. Și abia găsindu-l a căzut la picioarele lui, dându-i plata. Iar el zicea: "Mie Domnul mi-a dat". Iar acela i-a dat voie să le dea preotului la biserică.

2. Avva Pior mânca umblând. Și întrebându-l cineva de ce mănâncă așa, i-a răspuns: "Nu voiesc să am mâncarea ca pe un lucru, ci ca pe sublucru". Iar către altul care tot despre aceasta l-a întrebat, i-a zis: "Voiesc ca nici când mănânc să nu simtă sufletul dulceața trupească".

3. S-a făcut odată sobor în Schit pentru un frate care a greșit. Și părinții grăiau, iar avva Pior tăcea. Mai pe urmă, sculându-se, a ieșit. Și luând un sac, l-a umplut cu nisip și îl purta pe umărul lui. Și punând într-o traistă puțin nisip, o purta pe piept. Întrebat fiind de părinți ce înseamnă aceasta, a zis: acest sac care are nisipul cel mult, sunt greșelile mele - căci multe sunt - și le-am lăsat dinapoia mea ca să nu simt durere pentru ele și să plâng. Iar acestea mici sunt ale fratelui meu, înaintea mea și cu acestea mă indeletnicesc, judecându-l pe el. Dar nu trebuie să fac așa, ci mai vârtos pe ale mele să le aduc dinaintea mea și să port grijă de ele și să mă rog lui Dumnezeu ca să mi le ierte. Și auzind părinții, au zis: cu adevărat aceasta este calea mântuirii.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

18 Iunie

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfântului Mucenic Leontie, și a celor împreună cu dânsul, Ipatie și Teodul.

Sfinții Mucenici Ipatie, Leontie și Teodul erau soldați romani. Leontie, grec de origine, era comandant de armată în orașul fenician Tripoli, pe vremea împăratului Vespasian (70-79), fiind respectat pentru curajul său, bunul simț și virtutea de care dădea dovadă.

Când împăratul l-a numit pe senatorul roman Adrian guvernator al districtului fenician, i-a dat libertate deplină în a "vâna" creștini, iar în cazul în care aceștia nu vroiau să jertfească la idoli lor romani, să fie dați spre tortură și moarte. În drumul său spre Fenicia Adrian a auzit de faptele Sf. Leontie care a întors pe mulți păgâni la creștinism și l-a delegat pe tribunul Ipatie cu un detașament de soldați la Tripoli, să-l prindă și să-l aresteze pe creștinul Leontie. Pe drum, însă, Ipatie a căzut grav bolnav și fiind aproape de moarte a avut un vis în care i s-a arătat un înger care i-a spus: "Dacă vrei să fii tămăduit, tu și soldații tăi trebuie să spuneți de trei ori: "Dumnezeule al lui Leontie, ajută-mă!"

Deschizând ochii, Ipatie l-a văzut pe înger și i-a spus: "Dar eu trebuia să-l arestez pe Leontie și acum să cer ajutor Dumnezeului său?" În acel moment îngerul a dispărut. Ipatie a povestit visul său soldaților, printre care se afla și bunul său prieten Teodul, după care toți împreună au cerut ajutor Dumnezeului căruia i se închina Sf. Leontie. Ipatie s-a vindecat în clipa următoare spre bucuria soldaților săi, numai Teodul stătea deoparte, mirându-se de minunea ce s-a făcut. Sufletul său s-a umplut de dragoste pentru Dumnezeu, rugându-l pe Ipatie să se grăbească mai repede ca să ajungă la Sf. Leontie.

La sosirea în oraș, un străin i-a invitat în casa lui și i-a găzduit cu bucurie și dăruire. Aflînd că cel care i-a omenit a fost chiar Sf. Leontie, au căzut în genunchi și i-au cerut să-i lumineze în credința cea adevărată. Atunci Sf. Leontie i-a botezat pe loc și când a chemat în rugăciune numele Sfintei Treimi, un nor de lumină s-a adunat deasupra lor, picurînd ploaie peste ei. Ceilalți soldați care-l căutau pe comandantul lor ajunseră la Tripoli, unde se afla deja și guvernatorul Adrian. Aflînd ce s-a întîmplat, a ordonat ca cei trei, Leontie, Ipatie și Teodul să fie aduși în fața lui. După ce i-a amenințat cu chinurile și moartea, le-a cerut să se lepede de Hristos și să se închine la zeii romani.

Însă toți mucenicii și-au mărturisit credința nestrămutată în Hristos. Sf. Ipatie a fost pus sub un zid și trupul i-a fost scrijelit cu gheare de fier iar Sf. Teodul a fost bătut fără milă cu bătele. Văzînd hotărârea sfinților, în cele din urmă le-au tăiat capul. După ce a fost torturat, Sf. Leontie a fost dus în temniță iar în dimineața următoare a fost adus în fața guvernatorului. Adrian a încercat să-l ademenească pe sfântul mucenic cu bani și onoruri dar nereușind să-l înduplece, l-a pus la alte chinuri. Sfântul a fost suspendat de un stîlp cu capul în jos și cu o piatră mare legată de gât, dar nici acest chin nu l-a făcut să renunțe la credința lui. Atunci guvernatorul a pus să fie bătut cu bătele până nu a mai rămas viață în el. Trupul i l-au aruncat apoi în afara

orașului dar creștinii l-au luat și l-au îngropat cu mare evlavie lângă Tripoli. Cei trei sfinți mucenici au murit cândva între anii 70-79.

Despre acuzațiile ce i s-au adus Sf. Leontie și despre pătimirile și moartea lui s-a scris de către scribul curții pe plăcuțe metalice care au fost puse la mormântul său.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Eterie.

Acesta a fost pe vremea împărăției lui Dioclețian și fiind pârât, a stat înaintea conducătorului Eleusie, și mărturisind pe Hristos, a fost întins și ars cu făclii aprinse și pătruns pe subțiori, și înțepat pe spate și pe coapse cu țepuși de fier înroșite în foc și în multe alte feluri chinuit, iar mai apoi i-au tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Ipatie și Teodul, cei ce au mărturisit împreună cu Sfântul Leontie, și care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Erasm, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților doi mucenici din Cipru, care arzându-li-se picioarele, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Leontie, de la Mănăstirea Peșterile Kievului.

Sfântul Leontie, canonarh la Mănăstirea Peșterile Kievului, a intrat la mănăstire de tânăr și a fost tuns acolo. Dumnezeu i-a dat un glas frumos și după ce a învățat notele, a făcut ascultare ca și canonarh (conducător al corului bisericesc). Sf. Leontie s-a săvârșit la o vârstă fragedă, în sec. al XIV-lea fiind învrednicit de Domnul cu darul facerii de minuni, pentru faptele sale bune.

Sfintele sale moaște sunt în Peșterile Îndepărtate, fiind prăznuit și în 28 august după sinaxarul sfinților de la Peșterile Kievului.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Leontie, cel ce a sihăstrit în sfânta Chinovie a Mănăstirii lui Dionisie, izvorătorul de mir, și care cu pace s-a săvârșit.

Sfântul Leontie, înaintevăzătorul din Muntele Athos, s-a născut Argosul peloponez. El a muncit multă vreme pe Muntele Athos, la Mănăstirea lui Dionisie. A stat 60 de ani la mănăstire, timp în care nu a pus niciodată piciorul afară din mănăstire. Pentru credința tare și pentru faptele milostive Bunul Dumnezeu I-a dat darul profeției și înainteverderii. Sf. Leontie s-a dus la Domnul în 16 martie, 1605, la vârsta de 85 de ani. Sfintele sale moaște sunt izvorătoare de mir tămăduitor.

Tot în această zi, Soborul mai-marelui Arhistrateg Mihail, aproape de Sfântul Iulian la For.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

19 Iunie

În această lună în ziua a nouăsprezecea, pomenirea Sfântului Apostol Iuda, ruda Domnului.

Acesta este numit în Faptele Apostolilor Iuda, iar de Matei și Marcu este numit în Evanghelie, Tadeu și Leveu, ruda fiind Domnului nostru Iisus Hristos după trup, și fiu lui Iosif logodnicul, iar frate bun lui Iacob fratele Domnului, cel care a trimis la toți acea Epistola luminătoare și dogmatică și plină de Duhul Sfânt. Trimis fiind el de Hristos ca un frate și învățător de taine, încălzindu-se de strălucirile sale ca un cărbune aprins, toată înșelăciunea a ars și a luminat pe credincioși. Că trăgând el jugul Mântuitorului, și brăzdând și semănând sămânța dreptei credințe în toată lumea, multă roadă a adus. Drept aceea luminând cu învățătura cuvântului său Mesopotamia și neamurile cele de lângă hotarele ei și propovăduind Evanghelia, a mers la cetatea Edesei și la Abgar domnul locului, ca să-l tămăduiască. După aceea s-a dus la cetatea Arara, și fiind spânzurat și săgetat de către cei necredincioși, și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Zosima.

Acesta era ostaș pe vremea împăratului Traian, din Apoloniada cea din Sozopoli, când domnea Domețian în Antiohia cea din Pisidia. Iar apoi aruncând armele și năzuind la Biserica lui Hristos, s-a învrednicit de botezul cel întru Hristos. Pentru aceasta fiind adus la guvernator și mărturisind că este creștin, a fost spânzurat și strivit, și după aceasta bătut, fiind întins de patru; apoi a fost așezat pe un pat de aramă, înroșit. Dar prefăcându-se focul în răcorire, mulți din cei ce stăteau de față s-au spăimântat de acea minune, și au trecut la credința în Hristos. Iar Sf. Zosima a fost ferecat cu cătușe și legat de cai, fiind nevoit să alerge în urma guvernatorului care mergea la orașul cananiților, timp de trei zile fără hrană; dar prin dumnezeiască purtare de grijă i s-au arătat lui doi tineri, unul aducându-i pâine și celalalt un vas cu apă, și mulțumind lui Dumnezeu a gustat din acestea. Deci adus fiind la cercetare, a fost din nou supus la chinuri și la urmă tăindu-i-se grumazul, a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Zinon.

Acesta lepădându-se de lume și făcându-se ucenic al marelui bătrân Siluan în pustia Egiptului, pentru covârșitoarea lui ascultare, și pentru multa nevoiță și sărăcie, a ajuns făcător de minuni; căci pe mulți demoni a izgonit din

oameni, și așa cu cuvioșie viețuind întru îngerești nevoințe, șazeci și doi de ani, s-a mutat către Domnul.

Zicerile / apoftegmele lui avva Zinon din Patericul Egiptean.

1. Zis-a avva Zinon, ucenicul fericitului Siluan: să nu locuiești în loc numit, nici să șezi cu un om ce are nume mare, nici să pui temelie a-ți zidi ție chilia cândva.

2. Se spunea pentru avva Zinon, că întâi nu voia să ia de la cineva ceva. Și pentru aceasta cei ce aduceau se duceau scârbiți, căci nu lua. Și alții veneau la dânsul voind să ia ca de la un bătrân mare și nu avea ce să le dea lor și se duceau și ei scârbiți... Zice bătrânul: ce să fac? Căci și cei ce aduc se scârbesc și cei ce vor să ia. Aceasta este mai de folos: oricine va aduce, să iau și oricine va cere, să-i dau. Și să făcând, se odihnea și pe toți îi împăca.

3. S-a dus un frate egiptean în Siria la avva Zinon și prihănea gândurile sale înaintea bătrânului. Iar el minunându-se, a zis: egiptenii ascund faptele bune care le au, iar neajunsurile care nu le au, pe acestea pururea le prihănesc. Iar sirienii și elinii, faptele bune care nu le au, zic că le au, iar neajunsurile care le au, le ascund.

4. Au venit iste frați la el și l-au întrebat, zicând: ce înțelegere are cuvântul acela ce este scris în cartea lui Iov: și cerul nu este curat înaintea Lui? Și răspunzând bătrânul, a zis lor: au lăsat frații păcatele lor și cercetează pentru ceruri. Însă tâlcuirea cuvântului aceasta este: de vreme ce numai El este curat, pentru aceasta a zis: și cerul nu este curat.

5. Spuneau părinții pentru avva Zinon, că șezând în Schetia, a ieșit noaptea din chilia sa, spre lunca și rătăcindu-se, a făcut trei zile și trei nopți umblând și ostenindu-se. Leșinând a căzut să moară. Și iată un copil a statut înaintea lui, având o pâine și un vas cu apa. Și îi zicea lui: scoală, mănâncă! Iar el sculându-se, s-a rugat, socotind că este năluca. Iar el a zis lui: bine ai făcut. Și iarăși s-a rugat a doua oară și a treia oară. Și îi zicea lui: bine ai făcut. Deci, sculându-se bătrânul a luat și a mâncat. Și după aceea a zis lui: cât ai umblat, atât ești departe de chilia ta; ci scoală-te și vino după mine! Și îndată s-a aflat la chilia lui. Deci a zis lui bătrânul: intra, fa-ne nouă rugăciune. Și intrând bătrânul acela s-a făcut nevăzut.

6. Altădată același avva Zinon, umblând în Palestina și odihnindu-se, a șezut aproape de o pepenărie să mănânce. Și i-a zis lui gândul: ia-ți ție un castravete și mănâncă că ce este? Iar el răspunzând, a zis gândului: hoții în munca merg. Deci cearcă-te pe tine de aici, de poți suferi munca. [În alte cărți se zice: și a început a se bate pe sine. Apoi zice gândului: de nu poți suferi (și celelalte)] Și sculându-se, a statut în arșița cinci zile. Și prăjindu-se pe sine, a zis: nu pot suferi munca. Și a zis gândului: dacă nu poți, nu fura și mânca!

7. Zis-a avva Zinon: cel ce voiește ca să-i asculte degrabă Dumnezeu rugăciunea, când se scoală, și-și întindă mâinile sale către Dumnezeu, mai înainte de toate și mai înainte de sufletul său, să se roage pentru vrăjmașii săi din suflet; și prin aceasta isprăvi, ori pentru ce se va ruga lui Dumnezeu, îl asculta pe el.

8. Spuneau părinții că era într-un sat unul care postea mult, încât se chema numele lui postitorul. Și auzind avva Zinon pentru dânsul, l-a chemat pe el;

iar el s-a dus cu bucurie. Și rugându-se ei, au șezut. Deci a început bătrânul să lucreze tăcând, iar postitorul neaflând să vorbească cu dânsul, a început să se supere de trândăvie. și a zis bătrânului: roagă-te pentru mine, avvo, că voi să mă duc! Zis-a lui bătrânul: pentru ce? Iar el răspunzând, a zis: căci inima mea ca arzându-se este și nu știu ce are. Căci când eram în sat, până seara posteam și niciodată să nu mi s-a făcut. Zis-a lui bătrânul: în sat te hrăneai din urechile tale. Ci mergi de acum și mănâncă la ceasul al nouălea! Și orice faci, într-o ascuns fa. Și cum a început să facă, cu necaz a așteptat ceasul al nouălea, și ziceau cei ce-l știau pe el, că postitorul s-a îndrăcit și venind el, a spus bătrânului toate. Iar el i-a zis lui: aceasta cale este după Dumnezeu.

9. Doi frați locuind deosebi, mergeau unul către altul. Și a zis unul dintr-înșii celuilalt: voiesc să mă duc la avva Zinon și să-i spun lui un gând. A zis și celalalt: și eu aceasta voiesc. Deci s-au dus amândoi împreună. Și luându-i pe fiecare deosebi și-au spus gândurile lor și unul spunându-le a căzut înaintea bătrânului, rugându-l cu multe lacrimi ca să se roage lui Dumnezeu pentru dânsul. Și bătrânul i-a zis lui: mergi, nu te slabi pe tine și nu grăi de rău pe cineva și nu te lenevi de rugăciunea ta! Și ducându-se fratele, s-a vindecat. Iar celalalt spunându-i gândul sau către bătrân, a adaus moale și cu nebăgare de seama: roagă-te pentru mine! Dar n-a cerut cu deadinsul. Iar după o vreme s-a întâmplat de s-au întâlnit unul cu altul. Și a zis unul dintr-înșii: când am mers către bătrânul, i-ai spus lui gândul care ziceai că voiești să-l spui lui? Iar acela i-a zis: da, i-am spus! A întrebat acela: oare te-ai folosit după ce i-ai spus? Răspuns-a fratele: da, m-am folosit, că pentru rugăciunile bătrânului m-a vindecat Dumnezeu! Iar celalalt a zis: eu măcar de i-am mărturisit gândurile mele, nu am simțit vreo ușurare. Zis-a lui cel ce s-a folosit: și cum te-ai rugat bătrânului? Răspuns-a acela: i-am zis lui: roagă-te pentru mine, că am acest gând! Iar el a zis: eu mărturisindu-mă lui, am udat picioarele lui cu lacrimile mele, rugându-l ca să se roage lui Dumnezeu pentru mine. Și prin rugăciunea lui m-a vindecat Dumnezeu. Iar aceasta ne-a povestit nouă bătrânul, învățându-ne, că se cade celui ce roagă pe vreunul din părinți pentru gânduri cu osteneala și din toată inima să se roage, ca lui Dumnezeu. și atunci va dobândi. Iar cel ce se mărturisește cu nebăgare de seama, sau ispitește, nu se folosește, ci se și osândește.

10. Zicea avva Zinon că i-a povestit lui fericitul Serghie, egumenul din Padiada, o povestire ca aceasta: odată - zice - călătorind noi cu un bătrân sfânt, fiind și alt frați împreună cu noi, ne-am rătăcit pe cale. Și neștiind unde mergem ne-am aflat în semănături și am călcat puțin din semănături. Iar plugarul simțind, că s-a întâmplat de lucra acolo, a început a ne ocara și a zice cu mânie: voi călugări sunteți? Voi va temeți de Dumnezeu? De aveți frica lui Dumnezeu înaintea ochilor, nu făceți aceasta. Deci îndată ne zice nouă sfântul acela bătrân: pentru Domnul nimeni să nu grăiască! Și se ruga plugarului cu blândețe, zicând: bine zici, fiule; de am fi avut frica lui Dumnezeu aceasta nu am fi făcut, ci pentru Domnul, iartă-ne, că am greșit! Iar acela, înspăimântându-se pentru nerăutatea și smerenia bătrânului, alergând la noi, a căzut la picioarele bătrânului, zicând: iartă-mă pentru Domnul și ia-mă cu voi! Și adăuga fericitul Serghie: iată blândețea și bunătatea sfântului ce a putut cu ajutorul lui Dumnezeu să facă! Și a mântuit sufletul ce era făcut după chipul lui Dumnezeu pe care îl voiește Dumnezeu, mai mult decât nenumărate lumi cu banii lor.

11. Odată ne-am dus la unul din părinți și l-am întrebat pe el zicând: de va avea cineva vreun gând și se vede pe sine biruit; și de multe ori citind cele ce au zis părinții pentru un gând ca acela, se ispitește să facă acelea și

nicidecum nu poate, oare ce este mai bine: a vești vreunui din părinți gândul, sau a se sârgui singur să uneltească acelea care a citit și a se îndestula cu știința sa? Răspuns-a bătrânul: că trebuie să-l vestească către cel ce poate să-l folosească și să nu se nădăjduiască întru sine. Ca nu poate cineva să-și ajute luiși și mai vârtos de a fi cuprins de patimi. Ca mie, tânăr fiind, mi s-a întâmplat una ca aceasta. Ca aveam patima sufletească și mă biruiam de dansa. Și auzind pentru avva Zinon, că pe mulți care se aflau să i-a vindecat, am voit să mă duc și să-i vestesc lui; iar satana mă oprea, zicând că de vreme ce știi ce trebuie să faci, fa cum citești și nu te mai duce și supăra pe bătrânul.

Deci când mă porneam să mă duc și să-i vorbesc lui, războiul se ușura de la mine cu meșteșugirea diavolului ca să nu mă duc. Iar după ce mă plecam să nu merg, iarăși mă stăpâneam de patimă. Și aceasta a meșteșugit vrăjmașul asupra mea multă vreme, nelăsându-mă să vestesc bătrânului. Iar da multe ori m-am dus la bătrânul, vrând să-i spun lui gândul și nu mă lăsa vrăjmașul, aducând rușine în inima mea și zicând: de vreme ce știi cum trebuie să te vindeci, ce trebuință este a spune cuiva? Căci porți grijă de sine; știi cum au zis părinții. Și acestea, zice, îmi aducea pizmașul, ca să nu arăt doctorului patima și să mă vindec. Iar bătrânul mă cunoștea că am gânduri, dar nu mă vădea, așteptând ca însumi să le vestesc pe ele. Și mă învăța pentru viața cea dreaptă și mă slobozea. Iar mai pe urma plângând, am zis întru sine: până când, ticăloase suflete, nu vrei să te tămăduiești? Alții vin de departe la bătrânul și iau lecuire, iar tu nu te rușinezi, și având doctorul aproape, nu vrei să te tămăduiești? Și aprinzându-mă cu inima, m-am sculat și întru sine mi am zis, că dacă voi merge la bătrânul și nu voi afla pe nimeni acolo, voi cunoaște că este voia lui Dumnezeu a-mi mărturisi gândurile mele. Și mergând eu acolo, n-am aflat pe nimeni. Deci bătrânul mă învăța după obicei pentru mântuirea sufletului și cum ar putea cineva să se curățească de cugetele cele spurcate. Iar eu iarăși rușinându-mă și nemărturisindu-mă, vroiam să mă duc și sculându-se bătrânul, făcu rugăciune și mă petrecea mergând înaintea mea, până la ușa cea de afară. Iar eu mă munceam cu gânduri, să spun bătrânului sau să nu spun, și cu încetul pășind, mergeam după dânsul; iar bătrânul întorcându-se și văzându-mă muncindu-mă de gânduri, mă lovește în piept încetișor și îmi zice: ce ai? Om sunt și eu. Și dacă mi-a zis bătrânul acest cuvânt, mi s-a arătat că mi-a deschis inima mea și am căzut la picioarele lui, rugându-l pe el cu lacrimi și zicând: miluiește-mă! Iar el mi-a zis: ce ai? Și i-am zis lui: nu știi ce am? Și mi-a zis: tu trebuie să spui ce ai. Iar eu cu mare rușine de abia mi-am mărturisit patima mea. Și mi-a zis: dar de ce atâta vreme te rușinezi a spune? Au nu sunt și eu om? Însă voiești să-ți spun și eu ceea ce știi? Au nu sunt acum trei ani, de când ai aceste gânduri și venind aici nu le mărturisești? Iar eu mărturisind și căzând și rugându-mă, am grăit lui: miluiește-mă pentru Dumnezeu și mă învață, ce să fac! Și mi-a zis: du-te și nu te lenevi în rugăciunea ta și nu cleveti pe nimeni! Iar eu mergând la chilia mea și nelenevindu-mă de rugăciunea mea, cu darul lui Hristos și cu rugăciunea bătrânului, de aici înainte n-am mai fost supărat de patima aceea. Deci trecând un an, mi-a venit un gând ca acesta: nu cumva m-a miluit Dumnezeu pentru mila Sa, iar nu pentru bătrânul? Și aceasta venindu-mi în minte, am mers către dânsul, vrând a-l ispiti și luându-l în laturi, i-am făcut metanie, zicând: roagă-te pentru mine, părinte, pentru gândul meu ce ți l-am mărturisit oarecând! Iar el m-a lăsat zăcând la picioarele lui și tăcând puțin, mi-a zis: scoală-te, ai credința către mine! Iar eu auzind acestea, voiam să mă înghită pământul de rușine și sculându-mă, nu puteam căuta asupra bătrânului, și mirându-mă și spăimântându-mă, am plecat la chilia mea.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Asingrit, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului și de Dumnezeu purtătorului Părintelui nostru Paisie cel mare.

Acest de trei ori fericit cuvios și purtător de Dumnezeu, Părintele nostru Paisie cel mare, era de neam din Egipt, de unde era și Moise, văzătorul de Dumnezeu. Născut a fost din părinți cinstitori de Dumnezeu, învățați în credința lui Hristos; și având multă bogăție și împodobiți cu străluciri, au învățat cu silință și pe fiii lor întru sporirile cele dumnezeiești și omenești. După săvârșirea tatălui său, fericitul acesta, prunc încă și mai mic decât ceilalți frați, a rămas la maică-sa, care fiind foarte amărâtă, i s-a arătat în vis un înger, mai înainte spunându-i buna sporire a lui Paisie, zicându-i: "Pe fiul tău Paisie l-a ales Domnul, ca să slăvească și să laude sfânt numele Său cel lăudat în vecii vecilor; acesta este plăcut lui Dumnezeu", și l-a apucat pe el

de mână; iar maică-sa a răspuns îngerului: "Toți ai lui Dumnezeu sunt, și la fel acesta care este plăcut lui Dumnezeu". Și trezindu-se ea, se minuna de acea vedenie.

După ce s-a făcut copilandru, marele și fericitul între cuvioși, a fost tuns monah, de Cuviosul Pamvo (prăznuit la [18 iulie](#)), de către care a fost sfătuit să nu se uite la față de om. Iar el, a petrecut trei ani neuitându-se în sus, ci avându-și capul în jos plecat. Și dându-se pe sine la petrecerea sihăstrească, întru atâta a covârșit pe toți, încât a vorbit împreună cu Hristos, și I-a spălat picioarele Lui, iar după spălare a băut apa, și îndată s-a făcut începător viețuirii celei supraomenești. Despre vestitele lui virtuți și despre minunata viețuire cea întocmai cu a îngerilor; despre toată aspra viețuire cea prin pustii și despre minunile sale, se poate citi în cartea numită noul Ecloghion și în Viețile Sfinților. Pentru iubitorii de prăznuire se poate spune atâta, că aflându-se fericitul cu trup muritor se ridicase mai presus de trup. Deci ajungând la bătrâneți prea adânci, s-a mutat către Domnul, unde împreună cu îngerii cânta Jiitorului a toate cântarea cea întreit sfântă. A cărui pomenire cu credință săvârșind, prin rugăciunile lui, să ne învrednicim de veșnicele bunătăți și de fericirea cea veșnică. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

20 Iunie

În această lună în ziua a douăzecea, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Metodie, episcopul Patarelor.

Acest fericit dăruit fiind de mic lui Dumnezeu, a devenit vas dumnezeiesc și primitor al Sfântului Duh. După aceea, luând cu alegerea de Dumnezeu din dumnezeiescul har preoția și arhieria, păstora bine și cu plăcere dumnezeiasca turmă ce i s-a încredințat, luând asupra lui grija Bisericii și luminând poporul cu cuvinte dulci și îndurătoare.

Deci văzând că se înmulțesc cei ce sprijină înșelarea lui Origen, ca un bun pastor, a ars-o cu foc dumnezeiesc,

micșorând toată ceata și negura cu înțelepciunea cuvintelor sale și cu Dumnezeiescul har. Iar fulgerul cuvintelor sale și trâmbița cunoștinței sale au răsunat peste toată lumea; pentru aceea neputând răbda vrăjmașul îndrăznirea și împotrivirea marelui acestuia, și-a întrarmat slugile sale ca să-l omoare. Iar cel ce și mai înainte de mucenicie era îmbrăcat cu moarte purtătoare de viață, tăindu-i-se capul, s-a mutat spre viață mai bună, întâi jertfind pe Mielul lui Dumnezeu, apoi fiind jertfit el însuși, a fost adus lui Hristos Jertfa vie. Drept aceea a fost și împodobit cu îndoite cununi, și ca un viteaz ce era ajutor pentru adevăr, luându-și sfârșitul cu sânge mucenicesc, a adormit în vecie. Acest dumnezeiesc cu adevărat al lui Dumnezeu arhieriu și mucenic ne-a lăsat scrierile ca rod al iubirii de muncă, pline de toată cunoștința și folosința, încă mai vârtos și de cele viitoare foarte curat a proorocit, de schimbările împăraților, și de pornirile și războaiele între neamuri, și de pustiirile și stingerile de locuri și de cetăți, și despre binecredincioșii, și ereticii împărați, și pentru sfârșitul lumii, și despre Antihrist și de împărăția lui, și despre stingerea și desăvârșita stricăciune a tot trupul omenesc, acestea toate mai înainte le-a spus și le-a proorocit dumnezeiescul acesta.

Tot în această zi, pomenirea punerii moaștelor și a îmbrăcăminții Sfinților Apostoli Luca, Andrei și Toma, a Proorocului Elisei și a Mucenicului Lazăr, care s-au așezat în biserica cea mare a Sfinților Apostoli.

Tot în această zi, pomenirea a doi Sfinți sihaștri, care cu pace s-au săvârșit în pustie.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Calist, patriarhul Constantinopolului, care în pace a adormit.

Sfântul Calist I, Patriarhul Constantinopolului, s-a nevoit la început în Muntele Athos sub îndrumarea duhovnicească a Sf. Grigore Sinaitul (prăznuit în [8 august](#)), a cărui viață a și scris-o. În 1350 a fost ales Patriarh al Constantinopolului, rămânând în funcție sub împărații Ioan Cantacuzino (1341-1355) și Ioan Paleologul (1341-1376).

În 1354 s-a retras în liniștea mănăstirii pe care a ridicat-o în cinstea Sf. Mamas la Tenedos, iar mai târziu a fost pus din nou în scaunul de patriarh între anii 1355-1363.

Sfântul Patriarh Calist s-a stins din viață în anul 1363 în Serbia, unde se afla ca ambasador al Împăratului Ioan Paleologul. Sf. Calist mai este cunoscut și ca scriitor duhovnicesc, lucrările sale apărând în Filocalia împreună cu cele ale bunului său prieten Ignatie din Xanthopoulos.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Nicolae Cabasila.

Nascut la Tesalonic în jurul anului 1322, Sfântul Nicolae se tragea, prin tatal sau, din familia Chamaetos ; a adoptat însa mai târziu numele de familie al mamei sale : Cabasila, familie veche si renumita. Încă din tinerețea sa a primit învățătura spirituală de la Dorotei Vlates [a fost unul din parintii spirituali cei mai renumiti din Tesalonic si a fondat, cu fratele sau Marc, pe acropola, Manastirea Pantocratorului (1355), care poarta astazi numele lor (Vlatadon), înainte de a fi devenit mitropolit al Tesalonicului (1371-1379)], ucenic apropiat de Sfântul Grigore Palama, si a frecventat cercurile laicilor evlaviosi care practicau Rugaciunea lui Iisus sub îndrumarea Sfântului Isidor Buheiras, viitorul Patriarh (1347-1350);după primirea educatiei literare si filozofice de baza de la unchiul sau, Nil Cabasila [teolog renumit pentru tratatele sale împotriva Latinilor, a fost Episcop al Tesalonicului timp de doi ani (1361-1363); numele sau ca laic fiind tot Nicolae, Sfântul nostru a fost confundat uneori cu unchiul sau si a fost considerat drept Arhiepiscop de Tesalonic], a mers sa isi continue studiile la Scoala de Filozofie de la Constantinopol. Îsi însusi acolo o înalta cultura literara iar admiratia pe care o avea pentru Antichitatea clasica îl făcu sa se plaseze de partea umanistilor, fara să se îndeparteze cu toate acestea de învățătura Bisericii. În timpul sederii sale în capitala, disputa dintre Sfântul Grigore Palama si Varlaam (cf 14 nov) despre posibilitatea îndumnezeirii omului prin energiile necreate ale Harului, îi trezi atentia asupra scopului ultim al vietii crestine, dar se interesa atunci mai mult de problemele sociale si politice ale epocii sale. Dupa moartea lui Andronic al III lea (1341), Imperiul se gasi sfâșiat de un crunt razboi civil între partizanii lui Ioan al V lea Paleologu si cei ai lui Ioan Cantacuzino, situatie pe care o agrava revolta Zelotilor la Tesalonic împotriva puterii imperiale si a nobililor.

Nicolae, aflându-se pe atunci la Tesalonic, lua initiativa negocierilor între rascalati si Ioan Cantacuzino. In 1345 fu trimis la Bereea ca ambasador pe lângă fiul si reprezentantul lui Cantacuzino, Manuel, si obtinu în favoarea rascalatilor promisiunea unor conditii de predare avantajoase. Dar înca de la întoarcerea sa, Andrei Paleologu se opuse acestui proiect si, stârnind pe

Zeloti și populația din cartierele marginase, luată cu asalt fortăreața unde se refugiaseră notabili. Masacre joshnice urmări, de la care Nicolae scăpa ca prin urechile acului ascunzându-se într-o fântână. Rămase cu toate acestea la Tesalonic până în 1347, fără să fie hartuit, în ciuda simpatiei sale pentru Cantacuzino, și, meditănd asupra cauzelor războiului civil, redacta mai multe tratate împotriva uzurii și inegalității sociale.

Când Cantacuzino a urcat pe tron sub numele de Ioan al VI-lea, îl aduse pe Nicolae în anturajul său la Constantinopol, făcându-l consilierul său în toate problemele importante ale Statului. Sub influența celor doi oameni de încredere ai săi, Nicolae și Dimitrios Kydones, prietenul său din copilărie, pe care îi numea bărbați "ajunși pe creasta înțelepciunii profane, totodată filozofi în acțiune și care au ales viața în castitate scutită de dezavantajele căsătoriei", suveranul constituie proiectul de retragere la mănăstirea Manganes; dar trebuie să renunțe la această idee din cauza situației politice din Tesalonic.

În timpul întregii aceste perioade, Nicolae se dedica unei intense activități de scriitor, participând în același timp în mod activ la viața publică. În septembrie 1347 făcea parte din suita care îl însoțea pe Sfântul Grigore Palama proaspăt ales Arhiepiscop al Tesalonicului: dar poporul își respinse pastorul iar ei se retraseră la Muntele Athos unde trăiră în isihie și rugăciune vreme de un an. În 1349 se duse din nou la Tesalonic unde, după înăbușirea revoltei Zelotilor și împacarea partidelor adverse, se proceda la instalarea pe tron a Sfântului Grigore. În 1351, cu prilejul Sinodului care condamnă pe Akindynos și proclamă isihismul ca doctrină oficială a Bisericii, Cabasila lua în mod deschis partea teologiei palamite și se declara după aceea favorabil proiectului unui Sinod de Uniune cu Biserica latină, dar fără compromis doctrinal, în timp ce prietenul său Kydones era de partea adversarilor isihismului și adopta o atitudine de supunere față de tezele latine.

Un nou război civil izbucnind între Ioan al V-lea Paleologu și Ioan Cantacuzino (1353), având drept consecință destituirea Patriarhului Sfântul Calist, numele lui Cabasila fu reținut ca posibil succesor dar în cele din urmă fu ales Sfântul Filotei (cf. 11 oct). În anul următor, Nicolae salută printr-un discurs strălucit încoronarea lui Matei Cantacuzino în calitate de co-împărat; dar la puțin timp, Ioan Paleologu cuceri puterea cu sprijinul mercenarilor de la Genova, Ioan Cantacuzino fu nevoit să abdice și îmbrățișa viața monahală sub numele Ioasaf. Patriarhul Filotei ? fu la rândul său destituit și trimis în exil, iar sfântul Calist fu rechemat în scaunul patriarhal. Nicolae se retrase de atunci din afacerile publice, pentru a se dedica meditației asupra Tainei lui Hristos trăite în Biserică. Nu se știe dacă a rămas până la sfârșitul zilelor sale "un isihast laic" sau dacă a devenit calugar, după cum lăsa să se înțeleagă anumite pasaje ale operelor sale. În timpul acestei lungi perioade pe care a petrecut-o retras, cu excepția unei sederi de doi ani la Tesalonic, trecu în Constantinopol, frecventând mănăstirile de la Manganes, Xantopulos și Studion, își câștigă reputația unui om ajuns pe nivelul cel mai de sus al virtuții și înalte personalități, precum împăratul Manuel Paleologu, îi cereau sfatul, considerându-l drept părintele lor spiritual. Sfântul evita cu toate acestea să se angajeze din nou în tulburările lumii, preferând să rămână în liniște pentru a compune cele două tratate majore ale sale: **Tâlcuirea Dumnezeiestii Liturghii** și **Viața întru Hristos**, marturii ale sfântiei sale și considerate pe bună dreptate două capodopere ale literaturii creștine. Sfântul Nicolae adormi în pace, fără să lase nici o marturie despre ultimele zile ale sale, între 1391 și 1397.

În **Viata întru Hristos**, el arata cum, primind fiinta, miscarea si viata adevarata prin Sfintele Taine : Botezul, Mirungerea si Împartasania, si crescând spiritual prin Sfintele Virtuti, credinciosii pot sa constate ca însusi Hristos, prin Sfântul Duh, vine sa salasluiasca si sa creasca în ei pâna la desavârsirea comuniunii lor totale cu Dumnezeu. Întruparea lui Hristos este baza oricarei vietii spirituale, caci unind ceea ce era despartit, ea a permis comuniunea, "amestecul" dintre creat si necreat. Aceasta viata întru Hristos începe, spune el, aici pe pamânt dar ea se desavârseste în Împaratia vesnica ce ne-a devenit astfel accesibila înca de acum, în Biserica. Hristos se revarsa si se amesteca cu fiecare din madularele sale, prin Sfintele Taine, precum lumina care patrunde prin ferestre într-o încăpere, si El desavârseste acolo Marea Taina a unirii sale nuptiale cu omul, introducând viata nemuritoare si vesnica în trupul sau muritor si supus transformarii. Cu toate acestea, prezenta Domnului nu va deveni activa decât daca noi "colaboram" (sinergie), decât daca raspundem liber darului lui Dumnezeu, nefacând nimic altceva decât sa "pazim" cu trezvie harul primit, ca o flacara aprinsa, asteptând a doua venire a Mirelui. Viata spirituala a crestinului consta deci în a-si "pazi" madularele si simturile, cu care s-a unit Hristos, si în a medita asupra cinstei pe care El ne-a facut-o. E într-adevar imposibil sa fie atras de rau oricine a cunoscut dragostea nebuna cu care ne-a iubit Hristos, pâna la a se da jertfa pe Cruce pentru a face din noi templul sau si propriile sale madulare. Pentru un asemenea om, Domnul devine singurul dorit si, dupa însusirea "Spiritalului lui Hristos", practicarea poruncilor lui devine usoara. Iar când, înaintând în Sfintele Virtuti, el va fi facut cu totul una vointa sa si cea a Mântuitorului, când nu va mai avea bucurie decât din ceea ce Îl bucura pe El si nu se va întrista decât de ceea ce Îl poate întrista pe El, dragostea dumnezeiasca va deveni atunci viata lor comuna si îl va face partas la cele ale naturii dumnezeiesti a Dumnezeiului-Om. Aceasta îndumnezeire, tinta finala a destinului omenesc, Sfântul Nicolae Cabasila o vede reprezentata perfect în Maica Domnului care, prin frumusetea sufletului sau si prin vointa sa supusa cu totul planului lui Dumnezeu, a atras Harul Sfânt pentru ca Mântuitorul sa se nasca întrânsa.

Urmând o alta cale decât cea a Sfântului Grigore Palama, Sfântul Nicolae Cabasila, umanist prin formatie dar isihast prin vocatie, a stiut sa arate ca îndumnezeirea si unirea cu Hristos constituie tinta finala a vietii spirituale a fiecarui Crestin, si nu doar a calugarilor retrasi departe de lume si de obligatiile ei. Transfigurând elementele pozitive ale culturii umaniste a timpului sau pentru a se face doctorul unui "isihasm sacramental", el ocupa, de când pomenirea sa a fost recent introdusa în calendar, locul sau meritat în rândul Sfintilor Parinti ai Bisericii Ortodoxe (Omilii la Sarbatorile Maicii Domnului - PG 19).

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

21 Iunie

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirea Sfântului Mucenic Iulian cel din Cilicia.

Sf. Mucenic Iulian al Tarsisului s-a născut în Asia Mică, în provincia Cilicia. El era fiul unui senator păgân și al unei mame creștine. După moartea soțului, femeia s-a mutat la Tarsis, unde și-a botezat fiul, crescându-l mai departe cu evlavie. Pe când Iulian a împlinit 18 ani, împăratul Dioclețian (284-305) a inițiat prigoana împotriva creștinilor, arestându-l printre alții și pe tânărul Iulian. Ei l-au adus pe Iulian în fața guvernatorului Marcian pentru a fi judecat, încercând să-l convingă să renunțe la Hristos. Nici torturile, nici amenințările, nici promisiunile de cadouri și onoruri nu l-au putut convinge pe piosul Iulian să jertfească la idoli și să-l părăsească pe Hristos, rămânând ferm în credința sa.

Timp de un an de zile mucenicul a fost plimbat prin orașele Ciliciei, fiind supus la interogări și torturi, după care l-au aruncat în închisoare. Mama Sf. Iulian l-a urmat pe fiul ei, rugându-se la Dumnezeu să-l întărească. Mama sa a plecat în audiență la guvernator în orașul Aegea (Egeea), ca să ceară permisiunea de a-l vizita pe fiul ei în închisoare, mințind că ar vrea să-l convingă să jertfească la idoli. Ea a stat trei zile în închisoare cu Sf. Iulian sfătuindu-l să fie tare și să rabde până la sfârșit.

Sf. Iulian a fost adus din nou în fața guvernatorului. Crezând că mama lui l-a convins să renunțe la Hristos conform decretului imperial, guvernatorul a lăudat-o pentru fapta sa până în momentul în care ea l-a mărturisit cu hotărâre pe Iisus Hristos, denunțând cu curaj politeismul. Auzind acestea, guvernatorul a dat ordin să i se taie tălpile cu care l-a însoțit pe fiul ei din Tarsis. Iulian a fost legat într-un sac plin cu nisip și șerpi veninoși și a fost aruncat în mare. Trupul mucenicului a fost purtat de valuri până pe țărmurile Alexandriei și a fost găsit și îngropat cu cinste de un creștin. Mucenicul Iulian s-a săvârșit în anul 305, după care moaștele au fost transferate în Antiohia. Sf. Ioan Hrisostom a întocmit un elogiu în cinstea Sfântului Mucenic Iulian.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Afrodisie.

Acesta era din țara Ciliciei. Crezând din copilărie și închinându-se lui Hristos, a fost prins și adus înaintea stăpânitorului Dionisie, și mărturisind pe Hristos Dumnezeu adevărat, a fost ars pe spinare cu fiare arse, și băgat într-o căldare plină de plumb, ce fierbea clocotită, și spânzurat cu capul în jos; și

izbăvindu-se de toate cu minune, a atras pe mulți dintre elini spre credința lui Hristos. Aceștia mărturisind pe Hristos cu îndrăzneală, li s-au tăiat capetele. Iar tiranul văzând aceasta, a poruncit de s-a tăiat o piatră în două și au întins pe sfântul, și au pus peste el acea piatră tăiată, pe care o ridicaseră 55 de ostași, iar sfântul îndată și-a dat sufletul și luă cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Terentie, episcopul Iconiei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iulian Egipteanul, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici cei ce au mărturisit împreună cu Sfântul Iulian: Antonie preotul, Anastasie, cel din morți înviat Chelsie, Vasilisa, maica lui, douăzeci de păzitori de temniță și șapte frați, care toți de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Nichita Nisireanul, care a mărturisit în Hio, la anul 1732, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

22 Iunie

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Eusebie, episcopul Samosatelor (+ 380).

Acesta a trăit în zilele împăratului Constantie, fiul lui Constantin cel mare, și era râvnitor fierbinte al drept-slăvitoarei credințe, și avea atâta vitejie a sufletului, și atâta defăima lucrurile acestea trecătoare, și se nevoia ca să se sporească dreapta credință și Ortodoxia, măcar că împăratul avea gând împotriva, fiindcă era arian; pentru aceasta atunci când îl înfricoșa și îl înspăimânta Constantie că-i va tăia mâna dreaptă, de nu va scoate alegerea cea făcută de marele Meletie, care era la dânsul, el a întins amândouă mâinile, primind cu bucurie mai degrabă tăierea lor, decât să dea alegerea cea cerută. Pe acest preacuvios părinte al nostru, în urma lui Constantie și a lui Iulian, căzând Valens în boala relei credințe ariene, l-a scos din scaunul său și l-a osândit să fie izgonit la apa Dunării. Dar după moartea lui Valens s-a întors sfântul la Samosata, episcopia sa, care se afla în Siria, aproape de râul Eufratului, în Mitropolia Edesei. Apoi după multe lupte și biruințe ce făcuse în aceleași lupte, și-a aflat sfârșitul mucenicesc, că aruncând o femeie făcătoare de rele și ariană, cu o cărămidă, de sus de pe un acoperiș, lovi pe sfântul în cap, pe care încă mai înainte de a muri, sfântul a iertat-o, urmând Stăpânului său și întâiului Mucenic Ștefan. Deci se face soborul și praznicul lui în biserica Sfântului Ioan Botezătorul, aproape de cea a Adrianilor.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Zinon și Zinas, sluga lui (+ 304).

Aceștia erau din Filadelfia Arabiei, care din vechi se numea Eman. Zinon se afla ostaș cu rânduială, având pe Zinas slugă, și aflând pe Maxim guvernatorul că jertfea idolilor, s-au declarat și s-au arătat cine sunt; pentru care Zinon a fost bătut cu vine de bou, iar el stând aproape de jertfelnic, lovindu-l cu piciorul, l-a răsturnat. Pentru aceasta a fost cumplit chinuit, apoi fiind băgat în temniță, i s-au pus picioarele în butuc, unde intrând Zinas și fericind și sărutând legăturile lui, a fost închis și el din porunca guvernatorului. După aceea au fost scoși iarăși la întrebare, și nevrând a se lepăda de Hristos, au fost supuși la nenumărate și felurite chinuri, iar la urmă li s-au tăiat capetele cu sabia. Și se face praznicul lor, în sfânta mucenicie a Sf. Gheorghe la Chiparisie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Pombian, care în mare fiind aruncat s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Galation, care în mare fiind aruncat s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenice Iuliani (Iuliana) și Satornin fiul ei, care prin foc s-au săvârșit.

Sfânta Iuliana a fost aruncată în foc împreună cu copilul ei pentru vina de a fi fost creștină.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Paulin, episcop de Nola (Italia - regiunea Campania, provincia Napoli).

Sfântul nostru Părinte Paulin s-a născut la Bordeaux, în jurul anului 353, într-o familie din înalta aristocrație romană,

proprietară de terenuri întinse în Galia, în Campania și în Spania. A primit o educație rafinată în anturajul lui Ausonius, cel mai mare orator al acelei vremi și a excelat atât de mult în arta poetică încât este cinstit drept unul dintre cei mai mari poeți ai creștinătății latine. Abia ajunsese la vârsta adultă că i-au și fost încredințate înalte sarcini politice: deveni membru al Senatului, primi demnitatea de consul și chiar sarcina de guvernator al Campaniei (380). Instalat pentru ceva timp în Spania cu afaceri, s-a căsătorit cu bogata matroană Therasia, apoi reveni să se stabilească pe pământurile regiunii Aquitaine, împărțindu-și timpul între administrarea afacerilor sale și activitățile literare. Întâlnirea cu Sfântul Victriciu de la Rouen (cf. [7 august](#)) și cu Sfântul Martin de la Tours (cf. [11 noiembrie](#)), care îl vindecă de o boală la ochi, precum și un pelerinaj la mormântul Sfântului Felix la Nola, în Campania, dar mai ales influența salutară a lui Delfin, Episcop al orașului Bordeaux, îl făcură să conștientizeze zădărnicia vieții sale mondene și să se îndrepte către Dumnezeu. Botezat de Crăciun în anul 389 de către Delfin, începu de îndată să ducă o viață ascetică și să se îndepărteze de bunurile acestei lumi.

Instalat în Spania timp de patru ani, a fost hirotonit preot împotriva voinței sale, la Barcelona, în urma presiunilor poporului care îi admira virtuțile (393). În timpul acestei șederi, pierderea fiului său nou-născut îi spori și mai adânc credința și renunțarea sa la lume și începu să își vândă averea pentru a câștiga bunurile cerești. "Cu ajutorul bogățiilor mele, scrie el, am cumpărat dreptul de a-mi purta crucea ; cu toate bunurile mele pământestești am plătit nădejdea cerului ; căci nădejdea și credința valorează mai mult decât bogățiile trupului". Apoi, întorcându-se în Aquitaine, își eliberă sclavii, dădu săracilor recoltele din hambare iar banii obținuți din vânzarea pământurilor și caselor sale îi folosi pentru a răscumpăra prizonieri și a-i ajuta pe cei nevoiași. De acolo se duse la Milano unde îl întâlni pe Sfântul Ambrozie (cf. [7 decembrie](#)), pe care îl considera ca un părinte spiritual, apoi la Roma, unde admirația pe care mulți i-o purtau pentru încreștinarea lui atrase invidie din partea unor înalte fețe preoțești, însuși Papa primindu-l cu răceala. Iar dintre membrii aristocrației, cei rămași păgâni îi considerau această viață în pocăință drept o extravagantă, reproșând lui Paulin faptul de a fi lipsit Statul de serviciile sale. În timp ce Sfântul era criticat de toți oamenii epocii, el era lăudat de oamenii lui Dumnezeu : Sfântul Martin spunea despre el că era aproape singurul om din lume care să pună în aplicare toate preceptele

evangelice, iar Sfântul Ieronim îi scrisese pentru a-i da sfaturi despre viața ascetică.

Sfântul Paulin se retrase atunci la Nola, unde organiză o comunitate de asceți, pe lângă ospiciul pe care îl construise pentru pelerinii săraci cu ocazia primului său pelerinaj. Soția sa, cu care de când se convertise trăia ca frate și soră, se instalează în apropiere, ajutându-l în toate actele sale de milostenie. Lepădat de toate bunurile sale, purta un ciliciu de pocăință din păr de cămilă, mânca la căderea serii o bucată de pâine cu ierburi și legume într-un vas de lut, dedându-se cu punctualitate rugăciunilor și imnurilor, fie noapte fie zi. În fiecare an, de 14 ianuarie, mulțimi de pelerini veneau acolo pentru a cinsti sărbătoarea Sfântului Felix în marea bazilică pe care Paulin o construise, cu un loc destinat botezurilor și cu numeroase clădiri pentru găzduire. Dar renumele omului lui Dumnezeu atrăgea și el tot atâția vizitatori, aristocrați evlavioși sau asceți, precum Sfânta Melania cea Bătrână și apoi nepoata sa Sfânta Melania cea Tânără. Deși retras și ducând o viață de pocăință, Paulin nu își abandonează activitatea poetică și continuă să întrețină o vastă corespondență cu marii oameni ai Bisericii din acea vreme : printre alții Sfântul Augustin, Sfântul Ambrozie și Sfântul Sulpiciu Sever, precum și cu înalte personalități din Galia și de la Roma cărora le insufla virtuțile Evangheliei.

În anul 409 fu numit Episcop de Nola și își îndeplinea misiunea într-o perioadă deosebit de tulburată. În anul următor, după cucerirea Romei, barbarii intrară în Nola și îl arestară pe Sfântul Episcop care, întărit printr-o viziune a Sfântului Felix, îi înfruntă cu mult curaj. În închisoare el înălță această rugăciune : "Doamne, să nu fiu chinuit nici pentru aurul nici pentru arginții mei, căci Tu știi unde sunt toate bunurile mele". Se spune că s-ar fi dat chiar sclav barbarilor pentru a răscumpăra pe tânărul fiu al unei văduve sărmăne. Rezumând activitatea sa de păstor de oameni, biograful său scrie : "Nu încercă să impună frică, ci se sili să se facă iubit de toată lumea. Cum insultele de care avea parte îl lăsa indiferent, nimic nu putea să îl mânieze. Nu separa niciodată mila de dreptate iar dacă era obligat să pedepsească, o făcea asemeni unui tată care educă. Viața sa era un model de operă de binefacere iar felul său de a-i primi era pentru cei încercați ușurare. Nu era nimeni dintre cei depărtați de el care să nu-și dorească să se apropie de dânsul și nimeni nu trăia fericirea de a vorbi cu el fără să își dorească să nu se mai despartă niciodată de el". Însuși împărații aveau o atât de mare considerație pentru el încât îl convocară la un Sinod ținut la Ravenna, pentru ca el să decidă între cei doi pretendenți la succesiunea Papei Zosima (419).

Venind zilele din urmă ale preafericitului, pe când suferea de o boală gravă, Sfinții Ianuarie și Martin i se arătară pentru a-i anunța apropiata sa izbăvire. Sluji Dumnezeiasca Liturghie, pe un altar ridicat lângă patul său, împreună cu doi Episcopi ce veniseră să-l viziteze și chemă la Sfânta Împărtășanie pe toți penitenții pe care îi îndepărtase de la ea apoi adresează o rugăciune fierbinte lui Dumnezeu, cu mâinile ridicate spre cer. Datorită unei sume de bani aduse în mod providențial de un preot, el rambursă datoria pe care o contractase pentru a face haine săracilor apoi, după ce și-a luat rămas bun de la fețele bisericesti rostind urări de pace, își dădu sufletul în mâinile Domnului, în noaptea de 22 iunie 431. Sfintele sale moaște se odihnesc astăzi în Catedrala de la Nola.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

23 Iunie

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea Sfintei Mucenițe Agripina Romana.

Această sfântă era născută și crescută în vestita cetate a Romei. Și de mică

da miros inimilor credincioșilor ca un trandafir într-o grădină, și gonea stricăciunea patimilor, pentru ca împodobindu-și sufletul cu fecioria și cu bărbăția, și făcându-se mireasa lui Dumnezeu, a alergat cu îndrăznire și cu vitejie la mucenicie, dându-se pe sine la multe chinuri pentru iubirea și dragostea lui Hristos, Mirele său.

După aceea fiind bătută cu toiege la trup, a zdrobit prin bătăile ei oasele păgânătății, și fiind dezbrăcată de haine, a muștrat și a defăimat goliciunea vrăjmașului. Și legând-o cu legături și punând-o la munci, și de înger fiind dezlegată, a dezlegat toată credința

cea rea. Drept aceea în acele chinuri și-a dat sufletul la Dumnezeu. Iar acestea a pățimit sfânta în timpul împărăției lui Valerian (253-259).

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor Vasa, Paula și Agatonica, care au dus moaștele sfintei Agripina de la Roma în Sicilia.

Iar sfintele Vasa, Paula și Agatonica, luând pe ascuns trupul sfintei din cetatea Romei și trecând din loc în loc, și făcând îndelungă călătorie pe mare, au sosit la eparhia Siciliei, și l-au pus acolo. Și îndată s-a izbăvit Sicilia de întunecoasa răutate a demonilor, iar agarenii încercând să fure cetățuia bisericii ei, și-au găsit pieirea desăvârșită. Și de atunci până astăzi se curăță leproșii, mergând acolo cu credință, și orice boală trece cu rugăciunea ei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Aristocleu preotul, Dimitrian diaconul și Atanasie anagnostul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Eustohie preotul și cei împreună cu el, Gaie nepotul său, și fiii săi Lolia (Lulo), Prov și Urban (secolul al IV-lea).

Sfântul Eustohie era preot al idolilor orașului Ousade, condus de guvernatorul Agrippa în vremea lui Maximian (285-305). În fața spectacolului mulțimilor de Mucenici Creștini care se dădeau spre moarte pentru Mântuitorul și care înfăptuiau numeroase minuni, el respinse iluzia idolilor și, prezentându-se la Eudoxie, Arhiepiscopul Antiohiei, fu botezat și apoi ordonat preot. Regăsindu-și cei trei copii: Lolia, Prov și Urban precum și pe nepotul său Gaie, într-un sat din Lycaonia, Lystra, Eustohie îi învață Credința în Iisus Hristos și îi botează, precum și pe toate celelalte rude ale sale. Continuând pe cale, a fost arestat de păgâni și condus în fața guvernatorului.

Cum îl mărturisea fără frică pe Mântuitor, guvernatorul porunci să fie sfâșiat de la coaste până pe șolduri. Apoi, împreună cu ucenicii săi, fu încredințat lui Agrippin, guvernatorul de Ancira, dar nici unul nu se lepădă de Hristos ca să-și scape viața. Călăii îi luară atunci cu forța pe Sfânta Lolia și pe fratele său Urban, îi așezară față în față și le sfâșiară obraji. Gaie se grăbi să le recupereze sângele în mâinile sale, pentru a se unge ca și cu un Sfânt Balsam. El fu prins cu brutalitate și biciuit pe spate și pe pânțele. În timp ce tinerii sufereau astfel chinurile, Sfântul Eustohie era decapitat. La câteva zile, Gaie și cei trei copii ai lui Eustohie au fost legați de o roată mare de bronz și puși pe jăratec. Cum harul dumnezeiesc a stins flăcările, atunci ei au fost tunși și le-au fost bătute cuie în cap, după care călăii tăiară sânii lui Lolia și Prov iar pe Urban îl loviră cu săbii de lemn cu care se antrenau soldații. Cum merituosii copii continuau să își mărturisească credința, mai puternică decât moartea și decât chinurile, ei au fost decapitați, pătrunzând învingători în curtea cerească.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

24 Iunie

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea Nașterii Cinstitului Slăvitului Prooroc înaintemergătorul și Botezătorul Ioan.

Acesta este mărturisit de Hristos mai mare decât toți cei născuți din femei, și mai mult de prooroc, care a săltat în pântecul mamei sale, și a propovăduit oamenilor venirea Mântuitorului nostru, și a mers mai înainte la iad, ca să binevestească învierea. Acesta a fost fecior al lui Zaharia, arhiereul și al Elisabetei, cea stearpă, fiind născut din făgăduință. Acesta a dezlegat tăcerea tatălui sau, când s-a născut, și a umplut toată lumea de bucurie. Drept aceea și îngerii astăzi se bucură cu oamenii, și toată lumea este plină de bucurie și de veselie. Și se face soborul lui în sfânta sa casă de rugăciune, ce este în Forachia.

Tot în această zi, pomenirea soborului dreptilor Zaharia și Elisabeta.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Panaghiot Chesarineanul (din Cezareea), cel ce în Constantinopol a mărturisit la anul 1765.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Niceta de Remesiana (în Dacia).

Numele Sfântului Niceta de Remesiana este legat de istoria Bisericii noastre strămoșești, îndeosebi pentru contribuția sa la răspândirea creștinismului pe teritoriul de formare al poporului român. De asemenea, prin scrierile sale întocmite în limba latină, care au apărut și în traducere românească, s-a îmbogățit patrimoniul spiritual al teologiei ortodoxe românești.

Numele său este strâns legat de cetatea în care acesta a păstorit, anume Remesiana, oraș întemeiat de împăratul Traian, care se afla la aproximativ 30 de kilometri est de orașul Naisus (astăzi Niș), într-o regiune deluroasă, pe valea râului Nișava. El a fost păstorul acestei cetăți între anii 366-414.

Sfântul Niceta era originar din Dacia Mediteranee, Remesiana fiind pământul natal al acestuia. Deși este daco-roman la origine se presupune că acest Sfânt Ierarh și-a petrecut prima parte a vieții în Apus, deoarece folosirea unei exprimări alese, precum și întrebuițarea unor izvoare de limbă latină în

scrierile sale, ne îndreptăţesc la acest lucru. Cu toate că a scris numai latineşte, Sfântul Niceta cunoştea şi greaca, cetatea Remesiana fiind într-un ţinut unde limba greacă îşi disputa întâietatea cu limba latină; în calitate de ierarh al acestei cetăţi, precum şi datorită activităţii sale misionare, Sfântul Niceta era îndatorat să cunoască ambele limbi.

Printre prietenii săi, se numără şi Paulin de Nola, cu care este împreună prăznuit la 7 ianuarie, conform martirologiilor romane. Acest prieten va descrie activitatea misionară a vrednicului ierarh, care a depus un susţinut efort de evanghelizare şi educare latină a popoarelor din Dacia Ripensis şi Dacia Mediteraneeă, îmblânzind inimile barbarilor, învăţându-i să trăiască în pace şi în dreptate, cântând şi slăvind pe Hristos. Datorită acestei impresionante opere de convertire la creştinism, Sfântul Niceta s-a învrednicit şi de numirea de "Apostol al daco-romanilor".

În activitatea sa misionară şi pastorală, el s-a folosit şi de opere scrise, moştenirea literară ajunsă până la noi arătându-l pe autor ca un erudit teolog al timpului, care priveghea cu străşnicie la apărarea dreptei-credinţe. pe baza unor manuscrise, Sfântului Niceta i se atribuie următoarele scrieri: Despre diferitele denumiri ale Domnului nostru Iisus Hristos, Despre privegherea robilor lui Dumnezeu, Despre folosul cântării de psalmi, precum şi o lucrare care l-a făcut foarte cunoscut pe neobositul apostol, un Catehism pentru cei ce se pregătesc pentru Botez, care ulterior a fost intitulat Cărticele de învăţătură .

Sfântul Niceta de Remesiana este cunoscut şi pentru calităţile sale de protopsalt, printre imnele bisericesti compuse de el fiind aşezată la loc de cinste cunoscuta cântare Pe Tine, Dumnezeule, Te laudăm, sau pe scurt, Te-Deum. , care a pătruns pe teritoriul românesc odată cu misionarii trimişi de autor. Uşor de reţinut, cuprinzând pe scurt învăţături esenţiale mântuirii, de o curăţie cristalină a credinţei, imnul Sfântului Niceta a fost învăţat cu uşurinţă de străbunii noştri, care l-au lăsat moştenire din neam în neam, ajungând până la noi.

Aşadar, Sfântul Niceta de Remasiana este o personalitate remarcabilă a Bisericii Ortodoxe, distingându-se prin rodnică sa lucrare misionară, prin viaţa sa cea plină de sfinţenie, prin scrierile şi imnele sale. Predicând şi scriind într-o latină clară şi simplă. el a fost un factor de romanizare, de unitate şi continuitate a populaţiei daco-romane de pe malurile Dunării şi din Dacia Mediteraneeă. Strălucind ca un soare al dreptei credinţe în ţinuturile din jurul Dunării, Sfântul Niceta a devenit unul dintre stâlpii mântuirii neamului nostru, credincioşii ortodocşi români de astăzi cinstindu-l ca o măreaţă podoabă a străbunilor noştri.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

25 Iunie

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea Sfintei Preacuvioasei Mucenițe și mult-pătimitoarei Fevronia.

Această fericită și preacuvioasă din fragedă vârstă ridicând asupra ei jugul

Domnului Hristos, și cu cuviință petrecându-și viața sub canonul mănăstirii, care se afla la hotarele perșilor și ale romanilor, în cetatea numită Nisibi, care se mai numește și Antiohia Migdoniei, acolo s-a făcut monahie. Și a întrecut pe toate cele ce erau cu dânsa, atât la nevoița sihăstriei și la înțelepciune cât și la citirea dumnezeieștilor Scripturi. Și egumena tuturor monahiilor ce petreceau acolo era cuvioasa Vriena.

Iar în zilele lui Dioclețian (284-305), un guvernator anume Selin prigonea creștinii; pentru aceasta celelalte călugărițe au ieșit din mănăstire, grăbindu-se ca să scape de moartea ce le sosise; însă fericita Fevronia, aflându-se atunci bolnavă și neputând să

fugă, zăcea în pat, și ședea lângă dânsa Vriena și alta ce se chema Ieria Singlitica. Deci venind ostașii lui Selin, au spart porțile cu topoarele, și intrând înăuntru, îndată scoțând săbiile au vrut să taie pe Vriena; dar Prim, nepotul lui Lisimah, arătându-se pururea cu blândețe spre creștini, n-a lăsat să o taie. După aceea luând pe Fevronia, au dus-o la guvernatorul Selin, mergând după dânsa Vriena și Ieria și Tomaida, întărind-o în credință și învățând-o să nu se teamă de chinuri, nici să vândă credința lui Hristos, îndemnând-o ca să-și aducă aminte de surorile Livia și Leonida și de Evtropia. Dintre care, Liviei adică i s-a tăiat capul pentru Hristos, iar Leonida a fost băgată în foc, iar copila Evtropia, auzind pe maica-sa spunându-i: "Nu fugi, fiică", ea și-a pus mâinile înapoi, și și-a plecat grumazul la chinuitori, și a murit cu osârdie.

Deci, Vriena după ce a învățat-o din destul, s-a întors la mănăstire plângând și tânguindu-se și temându-se pentru necunoașterea sfârșitului. Pentru aceasta se ruga lui Dumnezeu, ca să fie biruit diavolul de dânsa. Iar Tomaida și Ieria, îmbrăcându-se cu port bărbătesc, au urmat după sfânta, amestecate cu slugile. Și dacă au dus-o, întâi a stat de față înaintea lui Lisimah, nepotul lui Selin, care a întrebat-o ca să spună cum îi este numele, neamul și credința ei; deci mucenița în loc de toate a zis cum că este creștină. Apoi după aceasta Selin, ispitind-o cu amăgitori și cu momeli ca să o întoarcă din credința ce avea către Hristos, și neputând, a poruncit să o întindă de patru părți, și o ardea cu foc dedesubt; iar deasupra o băteau slujitorii. Deci de răni și de focul ce o ardea, și a cărui văpaie era atâta de untdelemnul aruncat

Într-însul, se topeau cărnurile fericitei Fevronia și curgeau pe pământ. După aceea a poruncit de au spânzurat-o și au bătut-o cu toiege de fier; apoi i-au tăiat limba, și i-au dezrădăcinat dinții; apoi i-au tăiat sânii amândoi, și i-au pus foc peste tăieturi.

Pe urma i-au tăiat mâinile și picioarele, și în sfârșit i-au tăiat capul. La porunca lui Lisimah, au luat credincioșii moaștele sfintei, și le-au adus în mănăstirea ei prin Firm comitele, ținându-le slujitorii împreună cu dânsul; și le-au pus la loc toate mădulele punându-i și dinții pe pieptul ei; și așa adunându-se episcopii și clericii, împreună cu monahii și mulțime de creștini, cu cântări și cu laude, făcând priveghere de toată noaptea, au îngropat-o. Se zice însă că atunci când se făcea pomenirea sfintei, la mănăstire în toți anii, se arăta sfânta muceniță, stând de față și cântând împreună cu celelalte fecioare, și stă la locul ei până la a treia rugăciune. Iar odată încercând Vriena să o pipăie, îndată s-a făcut nevăzută, neîngăduind să pună mâna pe dânsa.

Iar despre Lisimah se spune că socotind grea nenorocirea ce se întâmplase, adică mucenicia sfintei, întâi căci el era din mamă creștină, și al doilea că s-a arătat crud și sălbatic Selin, moșul lui, către muceniță, pierzând frumusețea fecioarei, care era mai presus de om, a rămas atunci nemâncat și s-a mâhnit foarte de moartea muceniței, și a plâns cu amar. Și peste puțin mai apoi a crezut în Hristos împreună cu Prim, și a primit dumnezeiescul Botez. Iar Selin, ieșindu-și din minte, se uita la cer și, zbierând tare ca un bou, s-a lovit cu capul de un stâlp de piatră; și așa cel rău, rău și-a lepădat sufletul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Orentie și cu șase frați buni ai lui, anume Farnachie, Eros, Firm, Firmin, Chiriac și Longhin.

Acești șapte frați mucenici au trăit în vremea împăraților Dioclețian și Maximian, trăgându-se de la Anatol, și numărați fiind cu 1200 de Tironi, sub ascultarea lui Rodon Cuvicular, în cetatea Antiohiei. Aceștia au trecut și spre părțile Traciei, fiind puși la ceata ce se zicea Legeandron. Deci, făcându-se pe vremurile acelea răzmeriță, trecând sciții Dunărea, au prădat Tracia, apoi după sfârșitul împărăției lui Dioclețian, luând împărăția Maximian, a intrat la mare grijă și mâhnire mai vârtos ca Marot, care era căpetenie mai mare a sciților, care întrecea pe mulți la mărimea trupului și la vitejie, îl chema pe dânsul, sau pe altcineva dintr-al lui, să se lupte cu el, și a cui va fi izbânda, aceluia să se închine toți. Drept aceea dar aflându-se împăratul în mare mirare, că nu cuteza nimeni să meargă împotriva aceluia și să se lovească cu barbarul, s-a îndemnat Sfântul Orentie să iasă la luptă cu acela, căci, după socoteala tuturor era viteaz și știa rânduiala războaielor, fiind sprinten la trup și iute și bine chibzuit, și se va putea lovi cu vrăjmașul, și-l va omorî. Orentie punând înainte credința în Hristos, și ieșind la război și luptându-se cu Marot, l-a lovit cu sulița de a trecut printr-însul, și tăindu-i capul cu sabia, l-a adus la împăratul, și așa a făcut biruință. Pentru care lucru mirându-se foarte împăratul, a adus pentru biruința aceasta jertfă idolilor. Iar Sfântul Orentie mărturisirea cu îndrăzneală și slobod, că cu ajutorul lui Hristos a biruit pe semețul acela, și nu cu ajutorul mincinoșilor zei. Însă atunci i-a îngăduit împăratul ca să se veselească, și să se îndulcească de cinstele cele împărătești, rușinându-se de mărimea lucrului ce făcuse, dându-i întâi și brâul aceluia barbar pe care-l ucisese, brâu ce era de mult preț. Iar după aceea sfătuindu-l ca să se despartă de Hristos și el nevrând să se plece, l-a trimis cu cei șapte frați ai lui la cetatea Satalomul din Armenia, scriind ducelui ce era acolo ca să-i cerceteze, și de vor vrea să se plece să jertfească

la zei, să-i trimită iarăși înapoi, iar de nu vor asculta, să-i izgonească prin țările Avazghiel și Zachiei. Deci, după porunca împăratului ducându-i, și sosind la locul ce se chema Paremvoli, Eros fratele cel mai mare a adormit, în douăzeci și două ale lunii lui iunie.

Iar Sfântului Orentie, sosind la Rizion, legându-i o piatră de grumazi, l-a aruncat în mare, pentru că așa s-a fost dat porunca pentru dânsul, și a ieșit de acolo sănătos prin arătare de înger, care ușurându-l și scoțându-l la uscat, l-a pus pe o piatră, unde făcând rugăciune, și-a dat sufletul și a fost îngropat acolo în douăzeci și patru ale acestei luni.

Iar Sfântul Farnachie mergând la locul cel numit Cordili, s-a mutat către Domnul în trei zile ale lui Iulie. Iar în șapte zile Firm și Firmin, sosind la Apsar, și-au aflat și ei sfârșitul acestei vieți trecătoare. Iar Sfântul Chiriac fiind adus în țara lazilor, la locul numit Ziganea, a adormit în Domnul în paisprezece ale lunii lui iulie. Asemenea și Fericitul Longhin, în urma tuturor trecând de la Ziganea la Livichi, lovindu-i furtuna mare pe mare, și făcând rugăciune și-a dat sufletul lui Dumnezeu, și a fost îngropat în Pitiunta, sosind acolo corabia mai pe urmă, după patru zile.

Tot în această zi, pomenirea ajutorului celui mai presus de cuvânt, și de toată nădejdea, ce ni s-a dat nouă de la marele Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, prin rugăciunile celei ce fără sămânță l-a născut pe Dânsul, asupra celor ce și pe mare și pe uscat înconjuraseră împărăteasa cetăților, și care au fost dați spre pierzare de tot și stingere desăvârșită.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor Cuvioaselor Mucenițe Leonida, Livia și Evtropia, care s-au săvârșit: una adică prin foc, iar celelalte prin sabie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Simon, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Dionisie, ctitorul sfintei Mănăstiri a Înaintemergătorului din muntele Athos, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului și purtătorului de Duh Dometie, prietenul și sihastrul împreună cu pomenitul Sfântul Dionisie și egumenul aceleiași mănăstiri, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Cuvios Mucenic Procopie din Smirma, care s-a nevoit la anul 1811.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

26 Iunie

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru David cel din Tesalonic (sec. VI).

Acest fericit, fiind cu neamul dinspre Răsărit, a strălucit la Apus ca un luceafăr prea luminos. Căci din pruncie supunându-și poftele trupești cu cumpătarea și cu curățenia, s-a arătat ca un înger cu trup. De vreme ce făcându-și cuib într-un sad de migdal, ca o pasăre ce cânta bine, bucura pe toți cu cuvintele sale, iar gândul lui și-l înălța spre înălțime dumnezeiască. Drept aceea s-a îmbogățit cu lucrarea minunilor, arătându-se stâlp luminos, care lumina pe toți cu minunile, pentru că înghețând de răceala frigului, și fiind ars de arșița soarelui pe vremea secerișului, se afla nepătimind. Și ca și cum i-ar fi fost arse simțirile trupului, luând în mâinile sale jăratice de

cărbuni și stând înaintea împăratului și tămâindu-l, nu-l ardea. Drept aceea spăimântând el toată firea omenească cu viața sa și cu minunile, s-a mutat către Domnul, pe Care din pruncie îl dorese.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Ioan, episcopul Goției.

Acesta a fost din țara tavroschiților, și a trăit pe vremea lui Constantin și a lui Leon Isaurul, fiind dintr-un oraș ce se afla sub stăpânirea goților, al unui oarecare Leon și Fotini. Fiind sfințit din pruncie ca Ieremia proorocul și ca marele Samuil, născut fiind din făgăduință, îndată a fost dăruit lui Dumnezeu. Și când a ajuns la măsura vârstei celei duhovnicești, și trebuia să fie numit în scaunul arhieresc, a fost trimis de poporul său la arhierul Iviriei, și a luat de la acesta hirotonia; pentru că tot mai era eresul hulitorilor de icoane spre părțile grecești. Iar după moartea lui Constantin și a lui Leon se duse la Constantinopol, și vorbind cu împărăteasa Irina pentru credința ortodoxă s-a întors iarăși în țara lui și răbdând multe primejdii, că vrea să-l dea poporul lui la boierii lazilor, a fugit la Amastrida din Pont, și s-a mutat către Domnul. Iar cinstitele moaște i-au fost aduse cu o corabie la Mănăstirea Sfinților Apostoli, și au fost puse acolo, izvorând multe minuni din cinstitul său mormânt, pentru cei ce cu credință mergeau întru slava și lauda lui Dumnezeu celui ce l-a mărit pe el.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Antion, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

27 Iunie

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Samson, făcătorul de minuni și primatorul de străini.

Acest sfânt era roman de neam și rudenie a marelui Constantin. Dăruindu-și

averea ce-i rămăsese de la părinți la săraci, s-a dus la Constantinopol și aflând sfintele case de rugăciune, și cucerindu-se în ele cu cuviința, se bucura petrecând sihăstrește, și se desfăta întru dumnezeieștile Scripturi, fiindu-i gândul numai la Dumnezeu. După aceea, dacă a aflat de el preacinstitul patriarh Mina, l-a hirotonit preot. Și era el liman de mântuire săracilor și celor ce aveau nevoie de ajutor. Și având știința și de meșteșugul doftoricesc, a vindecat pe împăratul Iustinian ce căzuse într-o boală de netămăduit. Din pricina aceasta, împăratul mirându-se foarte de vrednicia omului și smerindu-se, a zidit prin mijlocirea lui acea mare și vestită casă, a făcut și casă de oaspeți și pe sfântul acesta l-a făcut

schevofilax, adică păzitor al sfintelor vase ale bisericii celei mari. Apoi el bine și cu plăcere dumnezeiască petrecând și făcându-se multora pricina mântuirii, și pornind pe mulți spre râvna și urmarea vieții sale celei plăcute lui Dumnezeu, acolo a adormit. Iar cinstitele lui moaște au fost mutate în marea biserică a Sf. Mochie, izvorând în toate zilele tămăduiri, întru slava și lauda lui Hristos Dumnezeu nostru.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Anect.

Acesta a trăit pe vremea împărăției lui Dioclețian și a lui Urvan guvernatorul Cezareei din Capadocia. Și pentru că învăța pe creștini și-i sfătuia să nu se înfricoșeze de chinuri, ci mai vârtos să se îmbărbăteze pentru adevăr și să moară pentru dreapta credință, a fost pârât la guvernator și prins. Și întâi a fost băgat în temniță; apoi fiind adus înaintea guvernatorului a fost silit să jertfească la idoli, pe care el i-a doborât jos prin rugăciune; drept aceea a fost întins de patru inși și bătut cu toiege de zece ostași. Apoi a fost spânzurat de un lemn. Și-i tăiară degetele mâinilor și ale picioarelor, și a fost strujit cu unghii de fier peste tot trupul. Dar biruind chinurile și prin arătarea dumnezeiescului înger rămânând sănătos, a fost în repetate rânduri și în felurite chipuri supus la cele mai grele chinuri. Văzând puterea cu care răbda chinurile și seninătatea cu care le aștepta, mulți din cei de față mergând către dânsul, se botezau și se vindecau de bolile ce aveau. Însă pentru acestea, cei ce se botezaseră au fost uciși prin tăierea capului, iar sfântul a

fost supus din nou la chinuri cumplite. Iar pe urmă scoțându-i două fâșii de piele de pe spinare din grumazi până în călcâie, sfântul a luat una și a azvârlit-o în obrazul judecătorului, pentru care i s-a tăiat capul, într-o slava și lauda adevăratului Hristos și Dumnezeuului nostru.

Tot în această zi, povestirea lui Sinesie, episcopul Cireneim, despre un oarecare filozof Evagrie și despre trei sute de litre de aur.

În Alexandria pe vremea lui Teofil, episcopul acelei cetăți, Sinesie, episcop al Cirenei, bărbat și filozof, și iubitor de străini, cunoscând pe un oarecare Evagrie, filozof și acela, dar nu iubitor de străini, grec însă cu credință și foarte pornit spre închinăciunea la idoli, fiind amândoi ucenici la școală și împrietenindu-se, nu contenea Sinesie a-l sfătui, și în tot chipul a încercat ca să-l aducă pe acela spre cunoștința lui Dumnezeu. Și în sfârșit târziu oarecând l-a plecat pe el să se facă creștin, și botezându-l cu toată casă sa, îi vorbea lui despre judecata și ce va să fie și despre răsplătire, și despre iubirea de săraci și milostenie, căci Evagrie avea multă avere și nu puțin aur; era însă învățat și atât de nemilostiv, încât mult s-a ostenit episcopul în toate chipurile ca să moaie învățarea lui și să-l aducă la îndurare, și nicicum putând, în sfârșit l-a plecat ca să împartă aurul la săraci pentru ca să-l ia pe acesta de la Hristos însutit, precum îi spunea episcopul. Dar mai întâi acela a zis către episcop:

"Eu mă aflu cu totul neputincios ca să împart cu mâinile mele acest aur la săraci după învățătura ta, însă tu dacă crezi că-mi spui adevărul, primește trei sute litre de aur și, dându-mi mie dovada cu mâna ta de plata lor, împarte precum voiești, și așa cu adevărat, voi cunoaște că-mi va plăti precum tu zici"; și plecându-se episcopul la aceasta și împărțind aurul, Evagrie a luat dovada scrisă de mâna episcopului, și o avea în păstrare. Deci mai trăind după aceasta câțiva ani și căzând într-o oarecare boală, aproape de darea sufletului fiind, a poruncit fiilor săi ca, atunci când îl vor îngropa, să-i pună în mâini dovada scrisă de episcop și apoi să-l acopere cu piatra de deasupra mormântului. Deci luând fiii săi dovada, au făcut precum li s-a poruncit, și după a treia zi de la îngroparea lui s-a arătat Evagrie episcopului Sinesie, zicându-i: "Vino, Prea Sfinte Episcop, la mormântul meu, și primește-ți dovada scrisă de mâna ta, căci eu mi-am primit datoria de la Hristos, după făgăduința ta, și nu mai am cu tine nici o socoteală; iar spre a ta deplină încredințare, cu însăși mâna mea am iscălit de primire pe dovada ce mi-ai dat", căci nu știa episcopul că împreună cu Evagrie fusese îngropată și dovada dată de el. Făcându-se ziuă, a chemat episcopul pe fiii lui Evagrie și i-a întrebat dacă au îngropat și altceva împreună cu tatăl lor, iar ei îi spuneau că nici altceva decât hainele cu care era îngropat. Zisu-le-a episcopul: "N-ați îngropat împreună cu el și o oarecare hârtie?" Atunci ei, aducându-și aminte, i-au zis așa: "Stăpâne, când era el aproape de sfârșit, ne-a dat nouă o hârtie, zicându-ne: "După ce mă veți îngropa, să nu mă acoperiți cu piatra de deasupra mormântului, până ce nu-mi veți pune în mâini această hârtie fără să știe cineva despre aceasta". Atunci episcopul degrabă împreună cu fiii lui Evagrie și cu tot clerul bisericesc, aflându-se împreună cu ei și unii bărbați iubitori de Dumnezeu, au mers la mormântul lui Evagrie și deschizând, au văzut pe Evagrie zăcând cu bună întocmire și după rânduială, neavând nimic neplăcut.

Iar hârtia se afla în mâinile sale, pe care și luând-o episcopul, a citit în auzul tuturor aceste cuvinte: "Eu, Evagrie filozoful, scriu ție preacuviosului episcop:

Bucură-te întru Domnul. Am primit datoria, și mi s-a plătit cu desăvârșire, și despre aceasta nu am nici o socoteală cu tine. Și mulțumesc lui Dumnezeu și cuvioșiei tale, că am câștigat însutita comoară în ceruri și viața veșnică precum mi-ai făgăduit mie". După ce au văzut toți scrisoarea proaspătă și au cunoscut că este scrisă de mâna mortului, mai ales că au adevărit aceasta fiii aceluia, că, atunci când au îngropat scrisoarea aceea împreună cu tatăl lor, avea scrise numai cele de mâna episcopului, s-au spăimântat toți, și cu mare glas întru multe ceasuri strigau: "Doamne miluiește". Povestea și cel ce le-a spus acestea ca și scrisoarea aceasta se păstrează până acum, acolo, unde se păstrează odoarele sfintei episcopii a Cirenei, spre deplina încredințare a multora, arătând adică datoria, cu scriere veche de mâna episcopului, iar scrisoarea cea după moartea lui Evagrie, este proaspătă și de mâna sa scrisă.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Ioana mironosița, care cu pace s-a săvârșit.

Sfânta Ioana Mironosița, soția lui Chusa, administratorul proprietății Regelui Irod, a fost una din femeile care L-au urmat și însoțit pe Iisus Hristos în perioada misiunii sale pe pământ. Ea este amintită de Sf. Ap. Luca în capitolele 8:3 și 24:10. Împreună cu celelalte mironosițe, Ioana s-a dus la mormântul Mântuitorului ca să ungă trupul sfânt cu mir după moartea Sa pe Cruce, auzind de la îngeri despre minunea învierii lui Hristos. Conform tradiției, ea a fost cea care a recuperat capul Sf. Ioan Botezătorul, după ce Irod a dat ordin să-i fie tăiat și aruncat (24 februarie).

Sf. Ioana mai este prăznuită și în Duminica Mironosițelor.

Tot în această zi pomenirea Cuviosului Luca pustnicul, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Marchie și Marchia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Pierie preotul Antiohiei, care prin foc s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

28 Iunie

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea aflării cinstitelor moaște ale Sfinților Mucenici Chir și Ioan.

Acești ai lui Hristos mucenici și făcători de minuni au trăit pe vremea împărăției lui Dioclețian. Chir era din cetatea Alexandriei, iar Ioan din cetatea Edesei, și fiind uniți amândoi pentru tocirea lucrurilor lor umblau și tămăduiau toată boala și toată slăbiciunea, și îndemnând pe mulți spre mucenicie au fost vădiți la stăpânitorul locului, care aducându-i înaintea lui, i-a dat la tot felul de chinuri, apoi le-a tăiat capetele.

Iar cinstitele lor trupuri fiind îngrijite și ascunse de oameni credincioși din pricina păgânătății ce era atunci, pe vremea împărăției lui Arcadie și a lui Teofil patriarhul Alexandriei, au fost aflate cinstitele și sfintele lor moaște, a căror pomenire o prăznuim duhovnicește, pentru că în această zi în care s-au aflat aceste

sfinte comori din pământ, mulțime de credincioși cu multe boli s-au învrednicit de toată tămăduirea. Astfel: îndrăciții se vindecau, bolnavii se lecuiau, orbii vedeau, ologii umblau, și tot leacul și tămăduirea se da oamenilor. Și nu se făceau acestea numai pe vremea aceea, ci și până astăzi, cei ce merg cu credință la dânșii îndată dobândesc tămăduirea, întru slava și lauda Celui ce i-a slăvit pe dânșii, Hristos, Dumnezeuul nostru.

Iar pomenirea lor se face în ziua de [31 ianuarie](#).

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Papia.

Acesta a trăit pe vremea lui Dioclețian și Maximian, cinstind și propovăduind pe Hristos, din început de la strămoșii lui. Dar fiind pârât, a fost prins, și stând înaintea stăpânitorului, a fost silit să aducă jertfă, iar el nesupunându-se, ci mai vârtos ocărând pe guvernatorul, l-a pornit spre mânie. Și îndată l-au luat patru inși, l-au pus jos și a fost bătut mult cu vine crude, după aceea îl băgară într-o căldare mare, ce era plină de untdelemn și cu seu, de fierbea pe foc și era minune și groază ceea ce se vedea: om îmbrăcat cu focul ca și cu o haină. Și a răbdat acel chin, din care pricina pe mulți i-a tras spre credință în Hristos. După aceea sfântul a fost supus la nenumărate și felurite cumplite chinuri. Apoi sfântul își primi sfârșitul prin sabie, întru slava și lauda adevăratului nostru Dumnezeu. Amin.

Tot în această zi, pomenirea Dreptului și fericitului Serghie Magistrul, care a întemeiat Mănăstirea Născătoarei de Dumnezeu cea din Nicomidia, ce se zice a lui Nichitiat (sec. IX).

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Macedonie, care s-a săvârșit tăindu-i-se degetele mâinilor și ale picioarelor.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Ulchian, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Pavel doctorul, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților doi tineri, care răstigniți fiind, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Moise cel depărtat din lume, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Donag, episcopul Libiei, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților șaptezeci de Mucenici cei din Schitopolis, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților trei Mucenici cei din Galația, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Magnu, care s-a săvârșit făcând rugăciune în pace.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

29 Iunie

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea Sfinților Slăviților și întru tot lăudaților și mai-marilor Apostoli Petru și Pavel.

La aceștia care altă pricină mai mare de laudă ar putea cineva să gândească a afla, afară de mărturisirea și chemarea Domnului.

De vreme ce pe unul l-a fericit, și l-a numit piatră, asupra căruia zice că a întărit Biserica (adică asupra mărturisirii lui); iar pentru celălalt (adică pentru Pavel) a zis că va să fie vas alegerii, și-i va purta numele Lui înaintea tiranilor și a împăraților. Însă Sfântul Petru era frate lui Andrei cel întâi-chemat, trăgându-se dintr-un oraș mic și neînsemnat, adică din Betsaida, feciorul lui Iona, din neamul lui Simeon, pe vremea arhiereului Ircan. Trăind cu mare lipsă și sărăcie, își ținea viața cu osteneala mâinilor sale. Murind tatăl său Iona, atunci Simon căsătorindu-se, și-a luat femeie pe fiica lui Aristobul, fratele lui Varnava apostolul, și a născut fii, iar Andrei a rămas întru curăție. Deci pe vremea în care era Ioan la pază în temniță, mergând Iisus la lacul Ghenizaretului, și aflând pe Andrei și pe Petru unde-și întindeau năvodul și mrejele, i-a chemat și îndată au urmat după Dânsul. După aceea propovăduind Petru Evanghelia în Iudeea, Antiohia, Pont, Galația, Capadocia, Asia și în Bitinia, s-a pogorât până la Roma. Și pentru că a biruit cu minunile pe Simon vrăjitorul, împărățind acolo Nero, a fost răstignit cu capul în jos, precum el însuși a cerut și și-a primit fericitul sfârșit. El era la chipul feței alb, puțin cam galben, pleșuv și des la părul ce-i rămăsese, cam crunt la ochi și roșu, cărunt la cap și la barbă, cu nasul cam lungăreț, cu sprâncenele înalte, la vârstă om de mijloc, drept la stat; se pornea îndată împotriva nedreptății,

din râvnă dumnezeiască. Spre cei ce veneau la pocăință era iertător, și lesne a schimba și a muta hotărârile și judecățile cele mai dinainte.

Iar Sf. Pavel, și el era evreu, din neamul lui Veniamin, dintre farisei, fiind învățat de Gamaliel, și instruit desăvârșit în Legea lui Moise. Locuia în Tars, care fiind fierbinte iubitor Legii, jefuia și strica Biserica lui Hristos, și cu a lui voie și sfat a fost omorât întâiul mucenic Ștefan. Cunoscându-se de Dumnezeu în amiaza zilei, și orbindu-i-se vederea, i s-a trimis glas dumnezeiesc din cer, prin care a fost trimis către Anania, vechiul ucenic al Domnului, ce locuia în Damasc; și acela învățându-l, l-a botezat. Și fiindcă s-a făcut vas alegerii, a purces, ca și cum ar fi zburat cu aripi, de a înconjurat și a cuprins toată lumea; și ajungând la Roma, și învățând pe mulți, și-a săvârșit viața acolo, tăindu-i-se capul din porunca împăratului Nero pentru mărturisirea lui Hristos, în urma lui Petru. Și se spune că din tăierea aceea a curs sânge și lapte. Și măcar că fericitul Pavel s-a săvârșit mai pe urma lui Petru, moaștele lor însă tot la un loc s-au pus. Fericitul apostol Pavel era și el pleșuv la cap, vesel la căutătură, cu sprâncenele plecate în jos, alb la față, barba îi era cam lungă cu cuviință, cu nasul rotund și cuvios, la toată fața împodobit, cam cărunt la cap și la barbă, om sănătos cu virtutea, puțin cam scurt la trup, înțelept, plin de daruri, cu cuviința obiceiurilor sale și cu tăria cuvintelor sale, și cu dumnezeiască putere trăgea pe cei ce

mergeau la dânsul. Însă amândoi corifeii apostoli erau plini de Duhul Sfânt și de dumnezeiescul har. Și se face prăznuirea lor în biserica Sfinților Apostoli cea mare, și la Orfanotrofion, și în cinstita biserică a Sf. Apostol Petru ce este aproape de sfânta biserică cea mare, și la toate cele de pe alocuri sfintele lui Dumnezeu biserici.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

30 Iunie

În această lună, în ziua a treizecea, soborul Sfinților, Slăviților și întru tot lăudaților Apostoli celor doisprezece, cu arătare, cum și unde fiecare dintr-înșii a propovăduit și unde s-a săvârșit.

PETRU:

Petru apostolul și întâiul ucenicilor, propovăduind întâi Evanghelia în Iudeea și în Antiohia, după aceea în Pont, Galația, Capadocia, Asia și în Bitinia, s-a pogorât până la Roma. Și biruind cu minunile pe Simon vrăjitorul, a fost răstignit de Nero cu capul în jos și așa și-a primit sfârșitul.

PAVEL:

Pavel apostolul și corifeul apostolilor, întrecând pe toți apostolii cu dumnezeiască râvnă și cu credința în Hristos, propovăduind pe Hristos din Ierusalim până la Iliric, și mergând la cetatea Romei, i s-a tăiat capul de către Nero.

ANDREI:

Andrei apostolul, cel întâi-chemat și fratele lui Petru, propovăduind pe Hristos în toată marginea Mării din Bitinia, a Pontului și a Armeniei, și întorcându-se prin Pont și Bizanț, s-a pogorât până la Elada, și fiind răstignit de Egeat la Patarele Ahaiei, și-a primit sfârșitul.

IACOV:

Iacov apostolul și fiul lui Zevedei propovăduind pe Hristos în toată Iudeea, a fost omorât de Irod Agripa cu sabia, pentru buna sa îndrăzneală.

IOAN:

Ioan evanghelistul și cuvântătorul de Dumnezeu și fratele lui Iacov, cel ce s-a rezemat de pieptul lui Hristos, propovăduind pe Hristos în Asia, și fiind izgonit de Domițian la Patmos, și trăgând multă mulțime de popor către Hristos, s-a întors la Efes și s-a odihnit cu pace, plin fiind de zile.

FILIP:

Filip cel din Betsaida Galileii, împreună-cetățean fiind cu Andrei și cu Petru propovăduind și el pe Hristos în Asia și în Ierapoli cu Mariamni, sora sa și cu Vartolomeu, pe urmă fiind răstignit de către elini în Ierapole, și-a primit sfârșitul.

TOMA:

Toma, care și Geamăn se zice, propovăduind Evanghelia lui Hristos la parti, mideni, perși și indieni, cei ce se zic bogați, s-a săvârșit fiind pătruns de dânșii cu sulițe.

BARTOLOMEU:

Bartolomeu apostolul propovăduind Evanghelia lui Hristos la indienii ce se zic bogați, a fost răstignit în Urvanupoli, de și-a primit sfârșitul într-înșea, iar sfintele lui moaște punându-le într-o raclă de fier, le-au aruncat în mare.

MATEI:

Matei, care și Levi se zice, fratele lui Iacov Alfeu, vameșul și evanghelistul, care și ospăț mare a făcut lui Iisus, propovăduind pe Hristos, și fiind împroșcat cu pietre, a răposat în Ierapoli Asiriei, primindu-și sfârșitul prin foc.

IACOV ALFEU:

Iacov Alfeu și fratele lui Matei, căci amândoi aveau tată pe Alfeu, fiind spânzurat pe cruce de cei necredincioși, și-a primit sfârșitul.

SIMON ZILOTUL:

Simon Zilotul cel din Cana-Galileei, care și Natanail este numit în Evanghelia după Ioan, trecând prin toată Mauritania și prin Africa, propovăduind pe Hristos, și fiind răstignit de dânșii, s-a săvârșit.

TADEU:

Iuda al lui Iacov, care de Luca și în Evanghelia și în Fapte este numit Iuda, iar de Matei și de Marcu este numit Tadeu și Liveu, frate fiind după trup Domnului nostru Iisus Hristos, propovăduind Evanghelia în Mesopotamia, apoi a răposat în cetatea Ararat, fiind spânzurat și săgetat de necredincioși.

MATIA:

Matia care în locul vânzătorului a fost pus în număr cu apostolii, propovăduind pe Hristos în Etiopia, și chinuit fiind de dânșii cu multe chinuri, și-a dat sufletul la Dumnezeu.

IACOV, RUDA DOMNULUI:

Iacov, ruda Domnului, și fecior lui Iosif logodnicul, fiind întâiul episcop al Ierusalimului, fiind aruncat jos de pe aripa templului și lovit în cap cu un mai de cele de la nălbitori, și-a primit sfârșitul.

SIMEON:

Simon care și Simeon și Cleopa se cheamă, feciorul lui Iosif și fratele lui Iacov, al doilea episcop al Ierusalimului. Acesta a trăit o sută douăzeci de ani, căci era rudenie Domnului, și din neamul lui Iuda; fiind osândit și silit de Domițian, împăratul Romei, să bea otravă ce era scoasă din târătoare veninoase, din șerpi, scorpii și din păianjeni, n-a pățit nici o stricăciune; apoi fiind răstignit de Traian împăratul, s-a săvârșit.

VARNAVA (BARNABA):

Varnava, care și Iosif se zice, de care se amintește în Faptele Apostolilor, a scris Evanghelia după Matei cu mâna sa, și s-a săvârșit ucis cu pietre în Cipru.

MARCU:

Marcu evanghelistul, care era ucenic și fiu duhovnicesc lui Petru, corifeul apostolilor, și a scris de la dânșul Evanghelia, a propovăduit Evanghelia în Alexandria și prin ținuturile ei până la Pentapoli. După aceea, fiind tras în Alexandria Egiptului și fiind ars, a mărturisit și l-au îngropat acolo.

LUCA:

Luca evanghelistul și doctorul (și cu Pavel dimpreună călătorul) a scris Evanghelia după propovăduirea fericitului Pavel, încă și Faptele Apostolilor; după ce s-a dus de la Roma, lăsând acolo pe Pavel, a învățat prin toată Grecia precum se spune, și s-a săvârșit cu pace la Teba Beoției, fiind de 80 de ani. Și se spune că el cel dintâi a zugrăvit icoana Domnului Dumnezeului nostru Iisus Hristos și a pururea Fecioarei Maria, ceea ce L-a născut pe Dânsul, și a corifeilor apostolilor, și de acolo a ieșit în toată lumea acest binecredincios și a tot cinstit lucru.

FILIP:

Filip, care este pomenit în Fapte, cel ce este din Cezareea Palestinei, care a fost însurat și a avut patru fiice proorocițe, a fost făcut de apostoli diacon, și a botezat pe Simon, ce se fățarnicise, și a luminat de asemenea pe etiopianul famen. Acesta propovăduind în Trala Asiei, a murit acolo cu toate cele patru fiice ale sale.

ANANIA:

Anania apostolul și episcopul Damascului, care prin descoperire dumnezeiască a botezat pe Pavel, făcând multe tămăduiri în Damasc și în

Elefterupoli, a fost bătut cu vine de bou de guvernatorul Lupian, și zgâriat pe coaste și ars cu făclii, apoi ucis cu pietre afară din cetate.

JUST:

Iosif, care și Just și Varsava este numit, a fost la un gând cu cei 70 de ucenici, fiind unul dintre ei.

ȘTEFAN:

Ștefan, întâiul mucenic, unul din cei șapte diaconi și din cei 70 de ucenici, este pomenit în Faptele Apostolilor. El a fost omorât cu pietre de iudei, fiind îndemnător și Pavel la moartea lui. După aceea în zilele marelui Constantin, au fost aduse moaștele lui în Constantinopol și așezate în Costanziani.

PROHOR:

Prohor, și acesta din cei șapte diaconi și din cei 70 de ucenici, care a fost episcop al Nicomidiei din eparhia Bitiniei, cu pace s-a săvârșit.

NICANOR:

Nicanor unul fiind din cei șapte diaconi și din cei 70 de ucenici, care a fost episcop al Bostrilor Arabiei, de elini prin foc a fost ucis.

PARMENA:

Parmena, unul din cei șapte diaconi și din cei 70 de ucenici, în vederea apostolilor, cu pace s-a săvârșit în slujba sa.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Meliton, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Petru cel din Sinopi, care s-a săvârșit târât pe pietre.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Noul Mucenic Mihail grădinarul, care a mărturisit în Atena la anul 1770.

Tot în această zi, facem și pomenirea Părintelui nostru, Sfântul Ierarh Ghelasie de la Râmeț.

În veacul al XIV-lea, a trăit la Mănăstirea Râmeț, un monah cu viață îmbunătățită, al cărui nume era Ghelasie. Credincioșii din partea locului, l-au cinstit pe acesta ca sfânt din neam în neam, până în zilele noastre, iar viețuitorii sfintei Mănăstiri, îi cinstesc cu venerație părți din moaște știind că prin rugăciuni neîncetate la Bunul Dumnezeu, acestea au darul vindecării de boli și suferințe. Ceea ce s-a transmis prin tradiția locului de generații întregi, s-a adevărit în zilele noastre, când, în anul 1978, s-a descoperit în biserica Mănăstirii o inscripție de mare însemnătate pentru Biserica și neamul românesc, mai ales din părțile Transilvaniei și care consemnează numele, "Arhiepiscopului Ghelasie", al zugravului Mihul de la Crișul Alb", precum și anul 1377. Acest Arhiepiscop al Transilvaniei, primul atestat cu numele, este îmbunătățitul Ghelasie pe care poporul, în evlavia sa, îl cinstește ca sfânt.

În anii din urmă, s-au descoperit în chip minunat prin bunătatea și milostivirea lui Dumnezeu, în jurul Mănăstirii, părți din sfintele sale moaște, prin care se fac nenumărate minuni în rândul dreptcredincioșilor veniți la Mănăstire pentru rugăciune și închinare. Astfel, o femeie, pe numele ei Maria, din Negrești-Oaș, după ce i s-a arătat în vis un porumbel care a îndemnat-o să meargă la Mănăstire la Râmeț, să se roage și să se atingă de moaștele Sfântului Ghelasie, a făcut precum i se poruncise în vis și s-a vindecat de epilepsie. Unei alte femei, Elisabeta din Albina (Timiș), i-a fost vindecată mâna bolnavă, prin neîncetate rugăciuni și lacrimi la moaștele Sf. Ghelasie, iar un credincios căzut în rătăcire de la dreapta credință din Cocora (Alba)

și care era paralizat, adus fiind într-un car cu boi, a aflat vindecare, prin neîncetatele sale rugăciuni și ale părinților la moaștele Sfântului Ghelasie, întorcându-se vindecat la casa sa, trupește și sufletește, asemenea paralticului din Evanghelie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

LUNA IULIE

SINAXAR

1 Iulie

În aceasta luna, în ziua întâia, pomenirea Sfinților Mucenici și doctori fără de arginți, Cosma și Damian, cei ce s-au savârșit la Roma.

Acești sfinți au trăit în marea cetate a Romei în zilele împăratului Carin, și erau frați, iar cu meseria de doctori, vindecând nu numai oameni, ci și dobitoace. Ei cereau ca plată de la cei ce se lecuiau doar credința și marturisirea în Hristos, și nimic altceva. Fiind ei părâți la împăratul, ca să fac vindecările cu meseria fermecătoare, și nevrând să se lepede de Hristos, ci mai vârtos încă și pe împăratul Carin l-au mântuit din păgânătate, fiind tamaduit de dânsii. Căci acesta, spaimântându-i cu grele chinuri, i s-au desfacut grumajii de i s-a întors obrazul la spate. Și pentru aceasta cei ce se aflaseră acolo au crezut în Hristos. Pe Care și împăratul cu toți ai casei lui l-a marturisit. Atunci împăratul a liberat pe sfinți, trimittându-i cu cinste la locul lor. După aceea

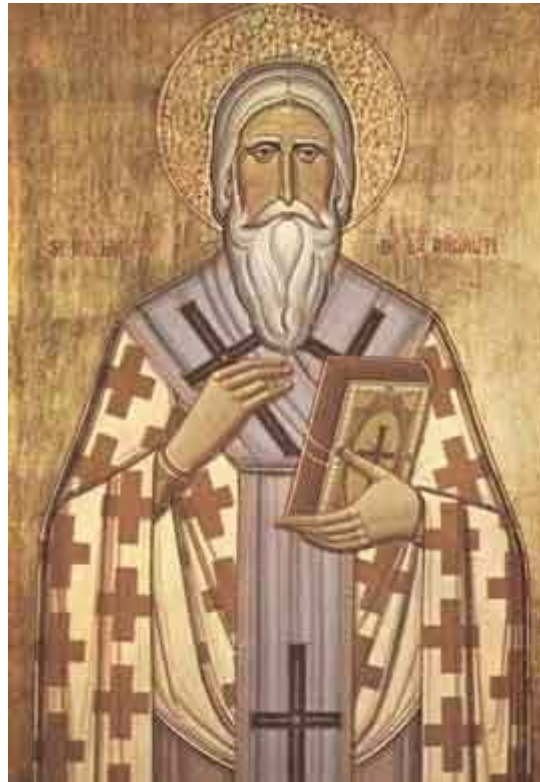
dascaul lor, cel ce i-a învățat meseria doctoriei, pizmuindu-i și luându-i, s-a suit cu dânsii într-un munte făcându-se a merge ca să culeagă ierburi de leacuri. Și acolo sculându-se i-a ucis cu pietre.

Tot întru această luna, în ziua întâia, pomenirea Sfântului Ierarh Leontie al Radautilor.

Acest purtător de Dumnezeu Leontie s-a născut din părinți drept-maritori creștini în orașul Radauti la începutul secolului al XIV-lea. Încă din pruncie, dus de părinți la biserică, a fost cuprins de o mare dragoste față de casa lui Dumnezeu unde, mai apoi, mergea zilnic și asculta cu toată luarea aminte întreaga slujbă după care zăbovea, căutând să se apropie cât mai mult sufleteste de cuviosii părinți calugari, ostenitori și slujitori sfințiți la această catedrală voievodala.

Părinții din obștea catedralei văzându-l cu atâta dragoste pentru casa lui Dumnezeu, pentru sfințele slujbe, l-au primit în obștea lor unde, fericitul Leontie în toate cele rânduite ca ascultare, arată râvnă și smerenie.

Pentru viața lui duhovnicească a fost calugarit primind numele de Lavrentie. Râvna lui pentru nevoile duhovnicești tot mai mult sporea. Luând binecuvântare de la staretul obștei, s-a îndreptat către un loc sihastresc, nu departe de Putna, unde erau câțiva sihastri. Mitropolitul Moldovei de atunci, aflând de această vatră sihastrească cu rânduiala prea frumoasă, a mers și a sfintit biserica aceluși schit și odată cu aceasta a hirotonit în preot pe cuviosul Lavrentie, numindu-l tot atunci egumen, potrivit și dorinței acelei obști.

Aici, în această cuvioasă obște vine să se nevoiască și cuviosul Daniil Sihastrul sub povata parintelui său duhovnicesc Lavrentie.

Înființându-se scaun episcopal la Radauti, în timpul Voievodului Alexandru cel Bun, nu după multă vreme, Cuviosul Lavrentie este chemat la înalta vrednicie și înfricosătoria răspundere a arhieriei. Primind darul arhieriei nu a încetat nici o clipă nevoile sihastrești, în chilia salasului sau episcopal. Veghind la păstrarea rânduielilor canonice, pazind scumpătatea și pogoramântul în toate câte le rânduia spre zidirea Bisericii lui Hristos, Sfântul Ierarh Leontie cu înțelepciune, smerenie și dăruire s-a nevoit spre folosul cel mântuitor al pastoritilor săi sufletesti.

S-a retras din scaunul arhipastoresc și a luat schima cea mare la sihastria - Laura.

Cunoscându-și dinainte sfârșitul vieții sale pământesti, a chemat întreg soborul pentru a-i da ultimele sale povete parintesti, a rânduit ca egumen al acestei sfinte mănăstiri, pe cel mai apropiat ucenic al lui, cuviosul Daniil Sihastrul, pe care binecuvântându-l, a adormit în Domnul într-o nădejde învierii și a vieții vesnice. Credincioșii, fiii lui duhovnicesci veneau la mormântul său unde se rugau și aflau tamaduri de tot felul de boli. Curând, cinstitele sale moaste au fost stramutate la Radauti potrivit dorinței credincioșilor. Aici, la racla cu sfintele sale moaste, venea multă lume, cunoscând darul lui Dumnezeu care se revarsa asupra tuturor celor care, cu credință se rugau și sarutau sfintele sale moaste.

În anul 1639, racla cu sfintele sale moaste a fost rapită de navalitori, cum menționează cronicile, fără să se știe, nici până în ziua de azi, locul unde ele au fost duse.

Cu rugăciunile Sfântului Parintelui nostru Ierarh Leontie, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Vasilie, ce a întărit mănăstirea de la Izvorul adânc.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Petru Patriciul, care a vietuit întru ale lui Evandru.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Leon pustnicul, care gol petrecând, s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor doua mii de Mucenici, care prin sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Mavrichie, care, fiind uns cu miere si muscat de albine, s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor 25 de Mucenici, care în Nicomidia prin foc s-au savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

2 Iulie

În aceasta luna, în ziua a doua, pomenirea punerii cinstului vesmânt al Preasfintei de Dumnezeu Nascatoarei în sfânta racla, în zilele împaratului Leon cel Mare si al Virinei, femeia lui (Acoperamantul Maicii Domnului).

Pe vremea împaratiei lui Leon cel Mare si a Virinei sotia sa, doi boieri patrici:

Galvie si Candid, frati buni fiind, au mers sa se închine la Ierusalim. Sosind în Palestina, la locurile Galileei, au aflat acolo cinstita haina a Nascatoarei de Dumnezeu la o femeie evreica, care o tinea cu cinste, aprinzând multe lumini si facând tamâieri. Deci s-au hotarât ei ca sa o ia. Si mergând la Ierusalim, au facut o racla asemenea celei în care se afla cinstitul vesmânt al Maicii lui Dumnezeu; iar când s-au întors, au pus racla cea desarta în locul celeilalte; si pe cea cu sfântul si dumnezeiescul vesmânt, au luat-o si s-au dus. Si daca au sosit la Constantinopol, au pus-o într-un metoc al lor ce se cheama Vlaherne, încercând sa ascunda comoara. Dar vazând ca nu se poate, au dat de stire împaratului, care s-a umplut de nespusa

bucurie. Si a facut o biserica la acel metoc, si a pus acolo cinstita racla, unde acum se afla, pazind cetatea si gonind tot vrajmasul si toata boala.

Tot în aceasta zi, pomenirea celui întru sfintii Parintelui nostru Iuvenalie, patriarhul Ierusalimului.

Acesta a trait pe vremea lui Teodosie cel Mic, si a ajuns pâna la vremea împaratiei lui Marcian si a lui Leon, luând parte si la Sinodul din Efes si la Sinodul de la Calcedon. Împaratul Marcian împreuna cu Pulheria zidind Vlaherne, au întrebat pe Iuvenalie unde s-a pus trupul Nascatoarei de Dumnezeu. Iar el a raspuns ca din Scriptura nu stie, dar se zice ca dupa ce a fost îngropata de apostoli, s-a auzit cântare îngereasca timp de trei zile. Dupa a treia zi, fiindca unul din apostoli nu se întâmplase la îngroparea Maicii Domnului, a fost deschis mormântul si nu se aflara moastele, ci numai cele de îngropare. Si a rugat împaratul pe Iuvenalie ca macar sicriul împreuna cu cele de îngropare, sa-l pecetluiasca si sa i-l trimita, care lucru s-a si facut. Pe acestea împaratul le-a asezat în Biserica Nascatoarei de Dumnezeu zidita de el în Vlaherne. Iar Sf. Iuvenalie pastorind de toti anii 38, a adormit în pace.

Tot întru aceasta luna, în doua zile, pomenirea Dreptcredinciosului Voievod Stefan cel Mare si Sfânt, purtatorul de biruinta, si aparatorul crestinatatii.

Odraslit din pamântul Moldovei, maritul Voievod Stefan cel Mare a fost numit si cinstit din totdeauna de catre poporul dreptcredincios: bun, mare si sfânt. Bun pentru faptele sale de milostenie, mare pentru iscusinta cu care a condus tara cu dreptate, Dumnezeu pedepsind prin el pe cei lacomi si tradatori, sfânt pentru lucrarea lui întru apararea întregii crestinatati si zidirea unui mare numar de biserici si manastiri.

Binecredinciosul Voievod Stefan cel Mare si Sfânt Dreptcredinciosul Voievod s-a nascut la Borzesti, din parintii binecredinciosi crestini voievodul Bogdan al II-lea si doamna sa Maria-Malina Oltea, aratându-se din frageda copilarie cu deosebita dragoste fata de tara si credinta stramoseasca. Curând, dupa uciderea tatalui sau, este chemat la tronul Moldovei la 12 aprilie 1457.

Încercat, pe parcursul lungii sale domnii, de numeroase suferinte, nu si-a pierdut niciodata nadejdea în Bunul Dumnezeu ci, cu evlavie si-a purtat jugul vietii sale.

Stefan cel Mare si cel Sfânt a luptat pentru apararea întregii crestinatati "pâna la moarte" cu capul sau adica, "cu pretul vietii sale", cum arata în scrisoarea adresata principilor întregii crestinatati, chemându-i la lupta sfânta de aparare a credintei crestine.

Stefan, Dreptcredinciosul Voievod, a pus biruintele sale nu pe seama iscusintei mintii sale ci, cu smerenie pe seama voii si puterii lui Dumnezeu, care i-a stat mereu în ajutor. Maritul Voievod a fost nu numai aparator, ci si marturisor al credintei prin numarul mare de mánastiri si biserici zidite, atât în Moldova cât si în Muntenia, Transilvania si Muntele Athos. Prin frumusetea si maretia acestor sfinte lacasuri, împodobirea lor cu pictura, înzestrarea lor cu cele necesare sfintelor slujbe, toate lucrate cu o maiestrie artistica neîntrecute pâna astazi, binecredinciosul Stefan cel Mare si Sfânt aduce înaintea lui Dumnezeu "slava poporului sau", adica a neamului nostru românesc.

Ca om al rugaciunii, evlaviosul Voievod a cerut sfintitilor parinti sa se roage pentru poporul dreptcredincios al Moldovei, pentru ostenii sai, pentru cei vii si pentru morti. El însusi se ruga cu post si facând nenumarate fapte de milostenie în vremuri de primejdie mai ales, asa cum este înfatisat pe icoanele pictate în ctitoria sa de la Putna. Sfântul Cuvios Daniil Sisastrul i-a fost parinte si povatuitor duhovnicesc si înțelept sfatuitor în ceasurile sale de rugaciune si veghe. Deopotriva a fost om al înțelepciunii si dreptatii, precum si al iubirii si iertarii: "Te-am iertat si toata mânia si ura am alungat-o cu totul din inima noastra", scria Voievodul, adresându-se boierului sau Mihai, unul din cei care participasera la uciderea parintelui sau. Gândul mortii

pururea l-a avut în minte caci pentru el moartea era, potrivit învataturii crestine, o stramutare "de la cele vremelnice" catre "locasurile de veci", asa cum el însusi a pus sa se scrie pe piatra sa de mormânt, pregatita cu 12 ani înainte de mutarea la Domnul.

Paginile sfinte de cronica româneasca amintesc peste veacuri despre evlavia, cinstirea si credinta poporului român fata de Dreptcredinciosul Voievod Stefan cel Mare si Sfânt: "iar pe Stefan Voda l-au îngropat tara cu multa jale si plângere la mânăstire la Putna care era de dânsul zidita. Atâta jale era de plângeau toti, ca dupa un parinte al lor", zicând mai departe cronicarul: "Ce dupa moartea lui pâna astazi îi zic Sfântul Stefan Voda..., pentru lucrurile lui cele vitejesti, care nimeni din domni, nici mai înainte, nici dupa aceea l-au ajuns".

De la mutarea sa la Parintele Ceresc pâna astazi, mormântul sau de la Manastirea Putna este strajuit de o candela pururea aprinsa, unde fiii neamului românesc neîncetat își pleaca genunchiul cu evlavie si rugaciune catre Milostivul Dumnezeu. Maritul si drept-credinciosul Voievod Stefan cel Mare si Sfânt ramâne peste veacuri o pilda de adevarat conducator de tara, stapânit permanent de credinta în Puternicul Dumnezeu, iubirea de Biserica stramoseasca si tara, spre slava lui Dumnezeu, unul în fiinta si închinat în Treime, Tatal, Fiul si Sfântul Duh. Amin.

Tot în aceasta zi, chinuirea Sfântului Mucenic Coint.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

3 Iulie

În aceasta luna, în ziua a treia, pomenirea Sfântului Mucenic Iachint, cubiculariul.

Acesta era din Cezareea Capadociei, și fiind cubiculariu slujea la masa împăratului Traian (anul 108). Fiind pârât ca este creștin, a fost silit să guste din jertfele idolești cele spurcate. Iar de vreme ce nu s-a plecat a face aceasta, ci mai vârtos a mărturisit pe Hristos, a fost bătut peste tot trupul și bagat în temniță. Acolo i s-a dat să mănânce numai din cele jertfite idolilor, dar viteazul nevoitor al lui Hristos n-a voit a gusta din acelea, ci a rămas postind 40 de zile. Din pricina aceasta slabind de foame, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea celui dintre sfinți Parintelui nostru Anatolie, patriarhul Constantinopolului.

Acesta era preot și purtător de răspunsuri al Bisericii Alexandriei. A fost hirotonit arhiepiscop al Constantinopolului în vremea lui Teodosie cel Mic, pentru că ratacitul Dioscor avea nădejde să-i fie ajutor în erezia sa. Dar nimic n-a folosit Dioscor cu mestesugirile sale, căci fericitul Anatolie l-a caterisit la Sinodul de la Calcedon și a pus în diptice numele Sfântului Flavian, care fusese caterisit de Dioscor și de tâlhărescul lui Sinod. Și a trimis Sfântul Anatolie epistole episcopilor, îndemnându-i să anatematizeze pe începătorii eresurilor, adică pe Nestorie, Eutihie și Dioscor. Sfântul Anatolie a urmat Sf. Flavian și, pastorind biserica cu dreaptă credință opt ani, s-a mutat către Domnul, lăsând în locul său pe Sfântul Ghenadie.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Teodot și Teodota; Diomid, Evlampie, Meliton, Petru, Asclipiodot și Golinduh.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Marcu și Mochian.

Aceștia fiind siliti de Maxim eparhul să jertfească idolilor și neplecându-se, ci în fața tuturor mărturisind numele lui Hristos, li s-au tăiat capetele cu sabia. Sfântului Mochian când era dus la moarte îi urmau femeia și copiii plângând, iar el îi sfătuia să tacă. Iar când Sfântului Marcu i s-a tăiat capul, soția sa, fiind de față, l-a primit în mâini. Și așa muceniceste savârșindu-și viața, au primit cununile muceniciei.

Tot în aceasta zi, chinuirea Sfântului Mucenic Coint.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

4 Iulie

În aceasta luna, în ziua a patra, pomenirea celui dintre sfinți Parintelui nostru Andrei din Ierusalim, arhiepiscopul Cretei.

Sfântul Parinte Andrei s-a nascut la Damasc in jurul anului 660. Cel care

avea sa fie numit "cel mai armonios dintre melozi" s-a aflat fara grai in primii sapte ani ai vietii sale. Scapat de aceasta infirmitate prin Sfânta Impartasanie, arata incepind de atunci un talent de exceptie, in special in arta vorbirii intelepte si a studiului Sfintei Scripturi. Parintii sai il incredintara ca slujitor bisericii Invierii la Ierusalim (dupa unii ar fi devenit calugar la Saint Sabas, unde a si studiat) iar cel care se afla in tronul patriarhal, Teodor (674-686), facu din Andrei fiul sau spiritual. Intuise in el asemenea calitati incit voia sa il pregateasca drept succesor al sau si il numi, in ciuda vârstei sale fragede, notar al Patriarhiei, dându-i responsabilitatea tuturor problemelor bisericesci. In aceasta calitate, la putin timp de la cel de-

al Saselea Sfânt Sinod Ecumenic (prin 685), Andrei fu trimis la Constantinopol, cu doi sfinți batrâni, pentru a prezenta imparatului si Patriarhului marturia de credinta a Bisericii sale, manifestându-si adeziunea la condamnarea ereziei monotelite (Biserica din Ierusalim, ocupata in vremea aceea de catre arabi, nu a putut sa trimita decât un singur reprezentant la Sinod).

Ceilalti doi reprezentanti s-au intors in Palestina, dar Sfântul Andrei ramase in capitala, gasind acolo conditii mai prielnice rugaciunii, studiului si activitatilor apostolicești pentru care Dumnezeu il pregatise. Duse pentru o vreme o viata retrasa, dar adevarul nu putea sa ramâna multa vreme ascuns sub oboroc, astfel purtarea sa plina de sfintenie si forta cuvintelor sale folosita intru mântuirea sufletelor ajunsera repede la urechile imparatului si ale Patriarhului, si fu numit Diacon al Marii Biserici. Ii fu incredintat postul de responsabil al orfelinatului Sfântul Paul si al ospiciului pentru saraci ce se afla in cartierul Eugenios. Timp de aproape 20 de ani, dovedi multa perseverenta la conducerea acestor institutii de binefacere, pe care le dezvolta si le transforma in ostrov al mântuirii, prin indemnarea oamenilor la pocainta si la practicarea virtutii. Reusi atât de bine in aceasta sarcina, încât in 711 fu consacrat Arhiepiscop al Cretei. Dar inainte de a se putea instala in scaunul sau, cum se gasea inca in capitala, Philippikos uzurpa tronul, il destitui pe Patriarhul Cyrus si il puse in locul acestuia pe Ioan al Saselea., dându-i drept misiune sa anuleze hotarârile celui de-al Saselea Sinod si sa reînvieze erezia monotelita. Sub presiunea autoritatilor, Sfântul Andrei trebui sa incuviinteze

toate acestea ; dar imediat ce Philippikos fu indepartat de la putere (713), el se retracta si marturisi fara ocolisuri adevarata credinta despre cele doua vointe ale lui Hristos.

Inca din ziua instalarii sale in Catedrala din Gortina, Sfântul Pastor isi incuraja Preotii sa se apropie cu demnitate de Dumnezeu si sa devina primitori ai harului sau, pentru a fi capabili sa transmita credinciosilor aceasta lumina. Pronunta un mare numar de predici in cinstea sarbatorilor Domnului, ale Maicii Domnului sau ale Sfintilor, care constituie una din cele mai pretioase mosteniri ale literaturii patristice ; pentru a incununa cu demnitate festivitatile Bisericii sale, el compuse, cu o arta de neasemuit, nenumarate imnuri ramase in cartile noastre liturgice.

El este in special autorul Canonului celui Mare care, cântat in fiecare an in timpul Postului Mare, nu a incetat, de secole incoace, sa dea nastere in rândul credinciosilor la mântuitoare lacrimi de pocainta. In acest imn impunator, pentru care a si primit titlul de "Initiator in tainele pocaintei", sfântul evoca toate personajele Vechiului si Noului Testament care pot fi luate drept modele spre calea intoarcerii la credinta si la cainta. Pe cel care se pocaieste si care la inceputul Postului s-a recunoscut in Adam asteptând la portile Raiului, aceste exemple scoase din Scriptura il fac sa realizeze ca - recapitulând prin viata sa pacatele lumii intregi - numai in lacrimi, post si rugaciune trebuie asteptata izbavirea prin Hristos, Mântuitorul intregii omeniri.

In afara acestor indeletniciri de predicator si melodic, Sfântul Andrei renova biserici si manastiri, fonda o biserica, inchinata Maicii Domnului din Vlaherne, in amintirea acestei renumite biserici din Constantinopol. Organiza de asemenea un ospiciu pentru bolnavi, batrâni si nevoiasi, pe care il intretinea nu numai financiar ci il si vizita adesea, ingrijind pe infirmi cu mâinile lui si procurând tuturor minunata mângâiere prin cuvintele sale.

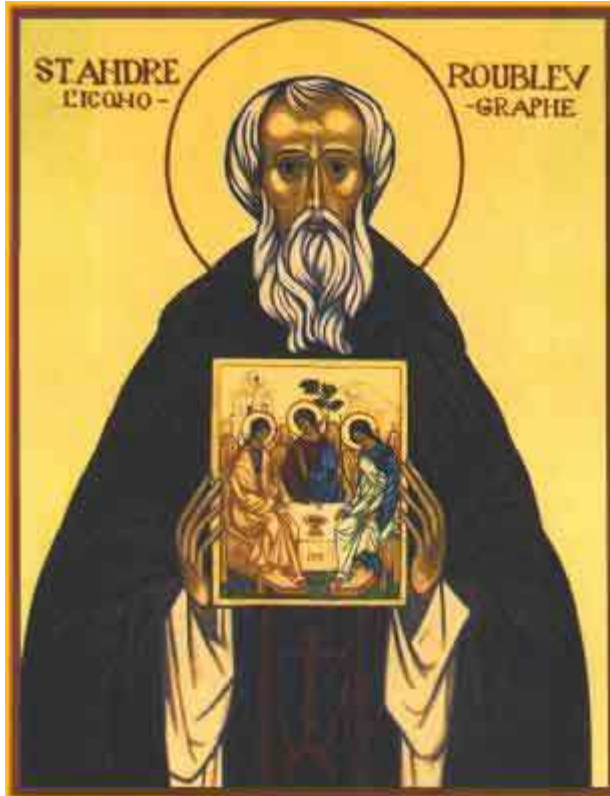
Cu ocazia unuia din desele atacuri arabe impotriva insulei Creta, Sfântul Ierarh, refugiat in fortareata impreuna cu poporul sau, reusi sa ii indeparteze pe agresori prin singura puterea rugaciunii sale si multi dintre ei pierira in dezordinea creata. Cu alte ocazii, el scapa insula de seceta, prin suvoiul lacrimilor sale si alunga o epidemie transformându-se in medic al tuturor prin rugaciune si priveghere.

Desi devenise totul pentru toti asemeni lui Hristos, el trebui sa isi paraseasca eparhia pentru a se duce la Constantinopol. Acolo puse bazele poporului prieten al lui Hristos prin invatatura sa ortodoxa despre inchinarea la Sfintele Icoane, amenintata in acele timpuri de catre imparatul Leon al Treilea. Primind semn de la Dumnezeu despre apropierea sfârșitului sau, ii reuni pe cei apropiati lui si ii anunta ca Episcopatul sau nu il va revedea in viata. La putin timp dupa aceea, se imbarca spre Creta si, facând escala in insula Mitilene, (dupa altii, ar fi fost trimis in exil la Mitilene de catre imparatul Leon III, din cauza ca apara Sfintele Icoane) isi gasi odihna la 4 iulie 740.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuvioasei Marta, maica Sfântului Simeon, celui din muntele minunat.

Cuvioasa Marta petrecând cu tot felul de fapte bune, si având multa credinta spre Maica lui Dumnezeu, i s-a vestit de catre dânsa mai înainte de savârsirea ei dulceata vesnicelor bunatati ce o asteptau. Si mutându-se de la cele pamântesti, s-a aratat celor ce pazeau moastele ei, facându-i sa se

bucure si spunându-le ca a luat mare har de la Dumnezeu. Si se afla ea întru lumina si în bucurie de negrait, nu numai pentru rugaciunile fiului ei, ci si pentru ca a suferit pentru Domnul felurite ispite si neazuri.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului Andrei Rubleov, iconograful.

Tot în aceasta zi, pomenirea chinurii Sfântului sfintitului Mucenic Teodor, episcopul Chirinei.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teodot.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Donat, episcopul Leviei.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Mucenite Chiprila, care, strujita fiind, s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintelor Aroa si Luchia, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Asclipia, facatoarea de minuni, care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului sfintitului Mucenic Teofil, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Menighi, care cu pace s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

5 Iulie

În aceasta luna, în ziua a cincea, pomenirea Cuviosului si de Dumnezeu purtatorului Parintelui nostru Atanasie cel din Aton, si cei împreuna cu dânsul, sase ucenici ai lui.

Acest luceafar stralucind pe firmamentul Sfintilor Parinti s-a nascut prin anul 930 la Trapezunt, din parinti de bun neam si fu numit Avramie la Sfântul Botez. Ramas orfan de mama si de tata la putina vreme dupa nasterea sa, a fost primit de o ruda a mamei sale, sotia unuia dintre notabilii Trapezuntului. Când era copil nu era atras de jocuri galagioase, ci isi conducea mai degraba prietenii in padure sau in apropierea unei pesteri si juca rolul de egumen. Progresele rapide pe care le facea in studiile sale ii atrageau admiratia celor apropiati si, abia ajuns la vârsta adolescentei, fu remarcat de un inalt functionar imperial in misiune in acel oras, care se atasa de el si il lua cu el la Constantinopol. Primit in casa conducatorului militar Zefinezer (acesta din urma era ruda cu cei din familia Foca si din familia Maleinos. Fiul sau se

casatorise cu verisoara si prietena din copilarie a lui Atanasie), el isi continua studiile sub indrumarea unui invatator remarcabil, Atanasie, si chiar fu avansat curând ca profesor adjunct, in ciuda vârstei sale tinere.

Inclinatia pe care o manifesta in domeniul Literelor nu il facea sa neglijeze viata ascetica, care ii placuse inca din copilarie; se arata calugar inainte de vreme si luptator inainte de a intra in arena. Se eschiva de la masa imbelsugata a generalului si isi dadea merindele, ce ii erau aduse de doi servitori, in schimbul unei pâini de orz, pe care o mânca o data la doua zile. Nu se intindea pentru a dormi si lupta impotriva somnului stropindu-si fata cu apa rece. Cât priveste vesmintele, le impartea saracilor, iar când nu mai avea nimic de dat, se retragea intr-un colt pentru a se lepada pâna si de lenjeria de corp.

Elevii veneau din toate partile la Avramie, iar altii paraseau scoala invatatorului sau, nu numai din cauza stiintei lui si capacitatilor de a ii invata pe ceilalti, ci mai ales pentru amabilitatea lui, viata sa sfânta si aspectul sau dumnezeiesc. Imparatul Constantin VII Porfirogenetul il transfera intr-o alta institutie de invatamânt, dar cum discipolii se atasau de el mai abtitor decât iedera de stejar, pentru a nu fi cauza unui scandal si a rivalitatii cu fostul sau invatator, Avramie - caruia ii era rusine de laude - se hotari sa renunte la cariera de profesor si cu ea la toate grijile secolului.

Revenit la Constantinopol, dupa un sejur de trei ani in regiunea Marii Egee, in compania conducatorului militar, acesta ii facu cunostinta cu ruda lui, Sfântul Mihai Maleinos (cf. [12 iulie](#)), egumenul Lavrei de la Muntele Kyminas, care

era bine cunoscut de toti oamenii de vaza. Cucerit de acest om dumnezeiesc, tânarul ii dezvalui dorinta sa de a imbratisa viata monahala. Spre sfârsitul discutiei, se prezenta la Sfântul Mihai nepotul sau, Nichifor Foca, pe atunci conducator militar al Anatoliilor, care nutri imediat o mare afectiune, amestecata cu admiratie, pentru Avramie.

Acesta, gasindu-si tatal spiritual asa cum si-l dorea inima sa, il urma pe Sfântul Mihai la Muntele Kyminas, unde primi curând Schima cea mica sub numele de Atanasie. Batrânul, dându-si seama ca tânarul sau discipol era deja inaintat in practica ascezei si dorind sa faca din el un ostas al lui Hristos calit in taina supunerii, ii refuza ingaduinta de a mânca o data pe saptamâna, permitându-i sa o faca o data la trei zile si ii porunci sa doarma pe o rogojina si nu pe un scaun, asa cum obisnuia. Atanasie, care fu insarcinat in calitate de copist si de ajutor de paracliser, se supunea fara crâcnire la tot ceea ce se impotrivea vointei sale, intr-atât încât ceilalti discipoli de o seama cu el il numeau "fiul ascultarii". Dovedi un asemenea zel încât in mai putin de patru ani ajunse la curatia mintii si, inzestrat de Dumnezeu cu arvuna contemplatiei, fu socotit demn de a trece la stadiul isihiei. Mihai ii permise sa se retraga intr-o chilie de sihastriu, la in jur de o mila de manastire, sa se hraneasca doar cu pâine uscata si apa, o data la doua zile, si sa isi petreaca intreaga noapte in priveghere. Astfel retras il gasi Nichifor Focas, in vizita la Kyminas, când veni sa il vada si ii dezvalui intentia sa de a deveni calugar in compania lui, indata ce imprejurarile o vor permite.

La putina vreme, cum Sfântul Mihai lasase sa se inteleaga printre cei apropiati lui ca Atanasie ar deveni mostenitorul sau in ale harului si ale sufletului, unii calugari, crezând ca el voia sa il faca succesori ca egumen, incepura sa deranjeze pe tânarul ascet cu tot felul de maguliri. Topit in dragostea isihiei si respingând orice onoruri, Sfântul alege si de data aceasta sa se eclipseze si, luându-si doar hainele cu el, doua carti si culionul parintelui sau spiritual, se duse de-a dreptul la Muntele Athos, pe care il admirase din insula Lemnos cu ocazia sejurului sau la Marea Egee, si unde nu traiau pe atunci decât sihastri, locuind in colibe de crengi si care, straini de orice grija, nu detineau nimic si nu lucrau pamântul. Dupa ce le admira modul de viata cu ocazia unei scurte vizite, se puse sub ascultarea unui batrân cu totul simplu, care locuia in partea de nord a peninsulei, Zygos, dându-se drept un marinar victima unui naufragiu, cu numele Barnaba ; pentru a indeparta orice banuiala asupra originii sale, se prefacu a fi nescolit si incapabil sa invete macar alfabetul.

Intre timp, Nichifor Foca primise deja titlul de chef al armatelor si il cauta peste tot pe Atanasie. El scrise chiar judecatorului din Tesalonic, cerându-i sa ancheteze la Muntele Atos. Acesta se adresa protosinghelului Stefan care ii raspunse ca nu avea cunostinta de existenta acestui calugar. In ziua Nasterii Domnului, cu ocazia privegherii la care erau adunati toti atonitii in micuta biserica Protaton din Karyes, protosinghelul recunoscu in alura plina de noblete a tânarului Barnaba pe calugarul care ii fusese descris si ii porunci sa citeasca predica Sfântului Grigorie Teologul. Atanasie incepu sa ingâne ca un copil, dar protosinghelul ii porunci sa citeasca "asa cum stia"; nemaiputând sa se ascunda, incepu sa citeasca in asa fel încât toti calugarii venira sa se prosterneze plini de admiratie in fata lui. Cel mai de vaza dintre ei, Paul din Xiropotamu (cf. 28 iulie) prezise ca acela care venise mai târziu decât ei pe Munte avea sa fie inaintea lor in Imparatia lui Dumnezeu si ca toti calugarii aveau sa se supuna lui. Protosinghelul il lua deoparte pe Atanasie si, aflând adevarul, ii promise sa nu il tradeze si ii atribui o chilie singuratica, la trei stadii de Karyes, unde putea fara tulburare sa stea de vorba doar cu

Dumnezeu. Acolo Sfântul își asigură existența copiii cărți și dovede asemenea dexteritate în această activitate încât copia, cu o caligrafie elegantă și îngrijită, o Psaltire pe săptămână.

Dar lumina nu putea sta ascunsă multă vreme pe Munte și când fratele lui Nichifor, Leon Foca, veni în pelerinaj la Athos pentru a aduce rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu după un război victorios împotriva barbarilor, reuși să îl descopere pe Atanasie. Calugarii atoniti, constatând că acest calugar era atât de îndrăgît de personaje de rang înalt, îl rugă să mijlocească la Leon pentru ca biserica Protaton să fie refăcută și construită mai mare. Atanasie obținut imediat ceea ce a cerut și după ce și-a luat rama bun de la prietenul său de vază, reveni în singurătatea sa. Dar cum calugarii veneau neîncetat să îi ceară sfatul, el se eclipsa din nou, în căutarea isihiei, și se retrase în partea de sud a Muntelui, într-un loc pustiu, bătut de vânturi, Melana. Acolo fu crâncen ispitit de demon care își vadi fața de ascet toate uneltirile lui și mai ales "războiul acediei", încercarea specifică sihastriilor. Vrajmasul îi provoacă o asemenea uscăciune spirituală încât, ajuns aproape la descurajarea totală, Atanasie își dorea să parasească acel loc ; dar într-un ultim efort hotărâ să rabde până la sfârșitul anului. În ultima zi, pe când se pregătea să parasească Melana, cum nu găsea nici un fel de liniște în această încercare, o lumina dumnezeiască îl străbătu dintr-o dată, umplându-l de o bucurie de nedescris și aducându-i darul lacrimilor, pe care le varsa de atunci, fără nici un efort, până la sfârșitul zilelor sale ; de aceea locul îi deveni atât de drag pe cât îi fusese de urât mai înainte.

Tocmai atunci Nichifor Foca primise comanda întregii armate bizantine pentru a elibera Creta de arabi, care înspăimântau toate țărmurile prin incursiunile lor în scopul de a jefui; el trimise soli în centrele mănăstirești din acele timpuri - cu deosebire la Athos, căci aflase de la fratele său că Atanasie se găsea acolo - cerând să îi fie trimisi calugari în stare să îl ajute prin rugăciunile lor. Părinții din Sfântul Munte reușiră să învingă toată rezistența iubitorului isihiei, amintindu-i că mai mulți calugari se aflau prizonieri în mâinile arabilor și astfel Atanasie sosi în Creta în compania unui calugar mai în vârstă, la puțin timp de la izbânda lui Nichifor (961). Purtat pe valurile bucuriei de a-și fi regăsit părintele spiritual, acesta îi confirmă că încă avea intenția de a se retrage din lume și îl imploră să pună bazele unei mănăstiri în apropierea sihastriei sale pentru a se adăposti amândoi. Omul lui Dumnezeu, considerând că a lucra pentru propria mântuire era deja o sarcină prea grea și evitând orice ocazie care i-ar fi adus grija și imprastiere, refuză această propunere și se întoarse la Athos. Nichifor trimise după el pe unul din cei apropiați lui, Metodie care deveni apoi egumen la Kyminas și acesta din urmă reuși să îl convingă pe Atanasie să întreprindă construcția mănăstirii. Cu aurul oferit de Nichifor, un paraclis fu construit în scurt timp și fu închinat Înaintemergătorului cu chilii de sihastru pentru Atanasie și Nichifor (această chilie exista încă, la cinci minute de Lavra) ; după plecarea lui Metodie se începu construcția unei mari biserici a Maicii Domnului și a Lavrei, numită "din Melana" (numită Lavra, în amintirea mănăstirilor aproape-sihastre de altădată, fundatia era dintru început destinată unei mănăstiri cenobitice), pe locul unde Atanasie fusese izbăvit din acedie prin viziunea luminii dumnezeiești. Atanasie alungă prin rugăciune demonul care îi paraliza pe muncitori, aceștia hotărâră să devină calugari și fura tunsi de către Sfânt care, înainte de a-i accepta ca discipoli, se duse să primească schima cea mare monahicească din mâinile unui sihastru din împrejurimi, Isaia.

În acel an (962-963), o foamete cumplită lovi întregul Imperiu încât aprovizionarea Lavrei fu întreruptă. Hotărând să meargă să ceară sfatul

batrânilor din Karyes, Atanasie întâlnește pe drum pe Maica Domnului, care face să tâsneasca în fața lui un izvor cu apă din abundență (pe locul actual al Aghismei Sfântului Atanasie. Acest episod nu apare în Viața Sfântului, dar a fost transmis prin tradiția orală) și Ea îi cere să nu fie neliniștit căci ea avea să ocupe pentru restul vremii sarcina de econom al Mănăstirii (de aceea, până astăzi, nu există econom la Lavra, doar sub-econom și este venerată icoana Maicii Domnului Economita). Iar când Sfântul se întoarce la Mănăstire, Prea Sfânta îi arată hambarele pline. Prin harul lui Dumnezeu și rugăciunea Sfântului, lucrările înaintă cu repeziune, în ciuda marilor greutăți datorate terenului accidentat, plin de pietre și hățuri. La biserică, dotată cu două strane în formă de cruce (prima biserică de acest tip, zisă "atonita", care se generalizează apoi în întreg Imperiul), fu adăugată o sală de mese (cu 21 de mese din marmură dintr-o singură bucată, care există și astăzi la Lavra, asemenea altor numeroase obiecte din epoca Sfântului, deosebi cărja sa pastorală și crucea cea grea din fier pe care o purta), camere de oaspeți, un spital dotat cu baie, un apeduct, o moară și tot ceea ce era necesar vieții într-o mare mănăstire. Numărul călugărilor creștinau repede iar Sfântul veghea la organizarea comunității, ocupându-se în cele mai mici detalii atât de Sfintele Liturghii cât și de treburile zilnice, după modelul mănăstirii Studion : în așa fel încât totul să fie îndeplinit cu demnitate și în ordine iar călugării, eliberați de toate bunurile și de propria voință, să poată persevera într-o singură inimă și fără grijă în slavirea neîntreruptă a lui Dumnezeu. Pentru Sfântul Atanasie, viața mănăstirii constă în "a privi împreună scopul vieții, adică mântuirea, și a forma în viața cenobitică o singură inimă și o singură voință. Pentru că într-o singură dorință toate frațiile să constituie un singur trup cu mai multe membre" (*Tipicul Sfântului Atanasie*, editura Meyer pagina 115).

Totul părea să decurgă cât se poate de bine, când iată că sosi vestea încoronării lui Nichifor pe tronul împărațesc (963). Descumpanit în fața a ceea ce el considera că o trădare, Atanasie, sub pretextul unui drum la Constantinopol, se îmbarcă pe dată împreună cu trei discipoli. Dar abia îndepărtându-se de tarm, îl trimise pe unul dintre ei după suveran, cu o scrisoare anunțându-și demisia ; îl însărcină pe al doilea, Teodot, să ducă această veste Lavrei și împreună cu al treilea, Antonie, se îndreaptă spre insula Cipru. Acolo se prezentă la mănăstirea "Preoților", dându-se drept pelerini care, renunțând să mai meargă până în Țara Sfântă, ocupată de saracini, voiau să trăiască în împrejurimi ca asceti. Bucuria lui Nichifor când îl întâmpină pe trimisul părintelui său spiritual se întuneca repede când îi citi scrisoarea și imediat cere să fie căutat Atanasie. În acest timp Lavra, lipsită de părintele său, cădea în ruine iar călugării orfani nu își puteau găsi nici consolare nici armonie.

Când cei doi fugari aflară că egumenul fusese informat că împărațul căuta doi călugări corespunzând semnămintelor lor, parasiră locurile unde se aflau. Vânturile îi împinseseră până la litoralul Asiei Mici, lângă Attalia iar Atanasie avu o viziune cu starea paraginată în care se afla Lavra și anunțându-i că sub conducerea lui i se predestina un viitor strălucit. Numai că se hotărâseră să ia drumul întoarcerii ca providența îi făcu să îl reîntâlnească pe Teodot, care era în drum spre Cipru în căutarea Sfântului ca să îl informeze de situația de la Athos. La întoarcerea sa în mănăstire, Atanasie fu primit de către călugări precum Hristos la Ierusalim iar Lavra se trezi din nou la viață. La scurtă vreme Atanasie se duse la Constantinopol. Împărațul Nichifor, confuz, nu îndrăznea să îl primească în fastul în care o făcea de obicei și îmbrăcat cât se poate de simplu lua pe Sfânt deoparte, în camera sa, pentru a-și cere scuze și să îl convingă să rabde până când circumstanțele îi vor permite să își

tina promisiunea. Lui Atanasie ii revelase Dumnezeu ca Nichifor avea sa moara pe tron, asa ca il incuraja la dreptate si blândete, apoi isi lua la revedere, având cu el un hrisov care acorda Lavrei titlul de Manastire Imperiala, cu o renta anuala considerabila si ii ceda manastirea Sfântul Andrei din Peristera in regiunea Tesalonic, ca anexa metoc (aceasta manastire fusese creata in secolul anterior de catre Sfântul Eftimie cel Tânar - cf. 15 octombrie. Dupa unii Jean Tzimiskis e cel care darui aceasta manastire Marii Lavre).

Intors la Athos, Sfântul prelua din nou conducerea lucrarilor. In cursul amenajarii portului, fu grav ranit la picior si trebui sa ramâna la pat trei ani, dar profita de aceasta imobilizare pentru a se consacra mai mult lui Dumnezeu si conducerii spirituale a fratilor.

La moartea lui Nichifor Foca, asasinat de Jean Tzimiskis care urca pe tron (969-976), cum noul suveran nu il agreea prea mult pe Sfânt din cauza atasamentului sau pentru suveranul precedent, unii dintre sihastrii atoniti, oameni simpli legati de vechiul lor mod de viata, il acuzara pe Atanasie ca transforma Sfântul Munte intr-un loc monden prin constructiile sale, plantatiile si constituirea unei mari manastiri. Imparatul il convoca pe Atanasie la Constantinopol, dar Sfântul isi lasa asupra lui o amprenta atât de puternica încât Tzimiskis isi schimba complet atitudinea si ii dubla renta printr-un hrisov. Apoi il trimise la Athos pe Eftimie din Studion, cu misiunea de a calma conflictul provocat de diavol si pentru a da Sfântului Munte prima sa organizare oficiala (972). [Actul, numit "Tragos", semnat de imparat, Atanasie si 57 de egumeni si calugari, care a atestat de aceasta misiune, e pastrat la Karyes. Nu este expus, in prezenta Sfintei Comunitati, decât cu rare ocazii.] Din acel moment, manastirile cenobitice au inlocuit chiliile (atunci fura construite printre altele manastirile Vatoped, Iviron si Dochiariu), iar sihastrii se reconciliară cu cenobitii făcând între ei schimburi de bunuri : unii ofereau cenobitilor grija lor pentru isihie si pentru rugaciunea neîncetata, ceilalti procurau sihastriilor ordinea si armonia sub diriguirea egumenului, plasat in centrul comunitatii precum chipul lui Hristos.

Sihastri puteau fi vazuti abandonându-si pustia, egumeni renunțând la manastirea lor si chiar Episcopi demisionând pentru a veni sub conducerea lui Atanasie. Discipoli nenumarati alergau spre muntele Athos , veniti din Italia, din Calabria, din Arnalfi (Manastirea Amalfitanilor, cea mai importanta dintre cele trei manastiri italiene cunoscute la Athos si care urma probabil regulile Sfântului Benedict, ramase in activitate pâna in secolul XIII), din Iberia / Georgia (Cf vietii Sfintilor Ioan si Eftimie, la 13 mai. Sfântul Atanasie avea o asemenea afectiune pentru Ioan Ibericul încât il numi in Testamentul sau epitrop al Marii Lavre, insarcinat sa supravegheze disciplina monahiceasca si sa vegheze la numirea Egumenului caci se plângea ca in zadar si-a cautat un succesori. Sfântul Ioan era decedat la moartea Sfântului Atanasie, fiul sau Sfântul Eftimie fu numit epitrop dar nu putu sa se achite normal de aceasta sarcina din cauza disensiunilor dintre greci si georgieni care aparusera la Iviron. Cele doua manastiri au intretinut totusi intotdeauna relatii privilegiate, si in fiecare an Egumenul de la Iviron prezideaza sarbatoarea Sfântului Atanasie) si din Armenia.

Si chiar pustnici renumiti, precum preafericitul Nichifor cel Gol (în urma unei revelatii a Sfântului Fantin ei au plecat impreuna din Calabria , cf. 30 august. La moartea sa, din trupul lui Nichifor a curs mir. Nu este mentionat in sinaxare dar este in orice caz diferit de Nichifor mentionat la 4 mai), preferau

sa renunte la austeritatea lor pentru a se bucura de invatatura Sfântului Egumen si pentru a gasi desavârsirea prin asceza umilintei si a ascultarii.

Rugaciunea Sfântului era atât de puternica împotriva diavolilor încât acestia din urma înconjurau Muntele în mod nevazut, fara a putea sa se atinga de calugari, dar continuau sa îl atace pe Atanasie. Într-o zi ei ispitira pe un calugar neatent - care nu aprecia tensiunea ascetica a Sfântului - sa atenteze la viata acestuia. El se duse noaptea la usa chiliei Egumenului dar îndata ce Atanasie iesi si îl îmbratasa parinteste, nefericitul lasa sa-i cada spada si, cazând la picioarele lui, isi marturisi intentia necurata. Sfântul îl ierta imediat si îi arata de atunci o afectiune mai mare decât celorlalti discipoli.

Facându-se totul pentru toti, calugari ai cenobiei, asceti din împrejurimi sau pelerini veniti din toate partile pentru a gasi la Lavra vindecarea sufletului sau a trupului, Sfântul Atanasie nu isi înceta totusi conversatia sa permanenta cu Dumnezeu si nici luptele sale ascetice. În perioada postului nu mânca nimic toata saptamâna iar în timp normal regimul sau era cel al calugarilor supusi celor mai aspre canoane. Când participa la masa, isi împartea partea lui în asa fel încât, fara ca cineva sa isi dea seama, el nu mânca mai nimic în afara anafurei împartite dupa sfânta Liturghie. Toata vremea pe care nu si-o petrecea învățându-i sau spovedindu-i pe discipolii sai, o consacra rugaciunii, întotdeauna scaldata în lacrimi iar batista sa, care era întotdeauna înmuiata, a vindecat bolnavi în mai multe rânduri. Conducator si îndrumator cu o autoritate incontestabila, el se facea, asemeni lui Hristos, slujitorul tuturor si acorda o atentie deosebita bolnavilor, ocupându-se el însusi de sarcinile care îi dezgustau pe ceilalti calugari. Îi considera pe leprosi drept cea mai mare comoara a Lavrei si îi dadea în grija discipolilor celor mai încercati. Când unul din calugari murea, Sfântul se ducea lângă trupul lui si izbucnea în plâns - nu hohote de emotie ci lacrimi de mijlocire pentru mântuirea celui plecat - iar când se ridica, având fata înrosita ca de foc, îl slavea pe Dumnezeu pentru faptul de a-i fi oferit pe discipolul sau ca sacrificiu placut.

Comunitatea, mai întâi limitata de catre imparat la 80 de calugari ajunse la 120 la sfârșitul vietii lui Atanasie si ea nu înceta sa creasca (ea va numara 700 în secolul XI.). Sfântul ramânea însa pentru fiecare ca un parinte. Îsi încuraja calugarii sa lucreze cu mâinile lor pentru a evita trândavia, mama a tuturor viciilor si le dadea exemplul fiind întâiul în lucrarile cele mai dificile, care nu erau lipsite de cântecul psalmilor si de sarea Cuvântului dumnezeiesc. Îi învăta ca scopul vietii calugaresti, în cenobie, ramânea același ca si pentru sihastri : "a se pregati pentru iluminarea de catre Duhul Sfânt, prin curatirea mintii, sufletului si trupului" (*Tipicul*, p.102). Într-o zi, calugarul Gherasim se duse la o chilie unde se retrasese Sfântul si îi vazut fata arzând ca o vatra. Mai întâi se dadu înapoi inspaimântat dar când se apropie din nou, îl contempla radiind si înconjurat de o aura îngereasca. Pentru ca tipând isi trada prezenta, Atanasie îi ceru sa jure ca nu va vadi nimanui ceea ce vazuse.

Aceasta familiaritate cu Dumnezeu îi procura Sfântului o înțelepciune divina atât în învățarea comunitatii cât si în corectarea greselilor calugarilor. Atunci când împunea fratilor un canon, îl urma si el si chiar daca în public avea o atitudine austera si magistrala, când se afla cu discipolii, în particular sau pentru o munca în afara, era întotdeauna simplu, hazliu si de o mare blândete.

A vindecat pe multi bolnavi, dupa ce le-a aplicat plante medicinale pentru a ascunde puterea rugaciunii sale. Si multi dintre cei care veneau sa ii marturiseasca pacate ce dainuiau, precum mânia sau invidia, plecau de la el eliberati dupa ce Sfântul ii atingea cu cârja sa pastorală spunându-i fiecaruia : "Du-te in pace, nu mai suferi de nici un rau!".

Pentru a raspunde nevoilor comunitatii, se intreprinse extinderea bisericii iar lucrarile înaintara repede datorita donatiilor imperiale si ale prietenilor lui Hristos, nu mai ramânea de terminat decât cupola. Sfântul, care primise de la Dumnezeu revelatia sfârșitului sau, dupa ce si-a incurajat discipolii într-o ultima cateheza, isi imbraca hainele de sarbatoare, isi puna culionul Sfântului Mihai Malein, pe care nu il purta decât la marile ocazii, si urca pe schelarie pentru a inspecta lucrarile (5 iulie 1001). Dintr-odata cupola se prabusi, antrenând pe Sfânt si pe cei sase calugari care il insoteau. Cinci dintre ei murira pe loc, doar Atanasie si zidarul Daniel ramasera in viata, striviti sub darâmaturi. Timp de trei ore vocea sfântului a putut fi auzita : "Slava tie Doamne Iisuse Hristoase, vino in ajutorul meu!". Când calugarii cuprinsi de spaima reusira sa il elibereze, il gasira mort, cu mâinile in cruce pe piept, neavând decât o rana la picior. Trupul sau ramase intact si ca adormit timp de trei zile, pâna când toti atonitii, in numar de aproape trei mii, se adunara pentru a sarbatori funeraliile Parintelui si patriarhului lor. Din rana sa se scurse atunci sânge proaspat, care fu luat cu graba si care facu multe vindecari. Mai târziu, Sfântul Atanasie nu a incetat sa mijloceasca in mod miraculos pentru cei care veneau sa se inchine la mormântul sau, in fata caruia arde vesnic o candela.

Când Marea Lavra sarbatori intoarcerea sa la viata cenobitica, la 5 iulie 1981, dupa mai multe secole petrecute in idioritmie un lichid parfumat se prelinse dintr-odata pe sticla ce proteja icoana care acopera mormântul, manifestând multumirea Sfântului.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Lampadie.

Acest sfânt din pruncie dându-se pe sine spre viata sihastreasca, si Duhului supunându-si trupul prin înfrânarea poftelor si prin dese rugaciuni, a stralucit ca soarele, si a luminat pe cei ce erau întunecati cu demonice înselaciuni. Si traind a facut multe minuni, precum si dupa ce s-a mutat catre Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea nevoitei Sfântului Mucenic Vasile, si a celor împreuna cu dânsul 70 de mucenici, ce au marturisit în Schitopoli.

Tot în aceasta zi, pomenirea târnosirii bisericii Sfântului Mucenic Iulian, ce este lânga târg.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului noului cuvios Mucenic Chiprian, care în Constantinopol la anul 1679 de sabie s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

6 Iulie

În aceasta luna, în ziua a șasea, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Sisoe cel Mare.

Luând asupra lui Crucea Domnului Nostru încă din tinerețe, preafericitul nostru Parinte Sisoe se retrase în pustiu la Schetis (adică "al Schitului"). Înaintea atât de repede pe calea virtuții și în lupta ascetică încât fu în curând considerat de toți drept modelul de călugăr. La puțin timp după moartea Sfântului Antonie, pe când pustiiile Sketis și Nitria începeau să fie populate cu prea multă lume, el se hotărâ să meargă în partea interioară a muntelui, unde traise marele patriarh al pustiei, și care era pe atunci parasită din cauza invaziilor barbare (prin 357). Rămase acolo 72 de ani, urmând în toate pe Sfântul Antonie. Un frate îl întreba într-o zi dacă a ajuns la măsura lui avva Antonie. El îi răspunse: "Dacă aș avea unul

din gândurile avvei Antonie, aș deveni cu totul ca de foc; cunosc însă un om care, cu trudă, poate să ducă gândirea avvei Antonie". Primea hrană din când în când printr-un călugăr venit de la Pispir, dar se întâmpla o dată ca acesta să întârzie aproape zece luni. Cum mergea prin munte, Sisoe întâlni un vânat, venit din Faran (Sinai), care nu văzuse pe nimeni de 11 luni. Batrânul se întoarse atunci în chilie să și lovindu-se peste piept își spuse: "Iată, credeai că ai făcut lucru mare, dar tu nu ești nici măcar la nivelul acestui mirean!".

Printre virtuțile care îi împodobeau inima, excela înainte de toate în smerenie și îi învăța pe cei care îl vizitau că aceasta se poate obține mai întâi prin abținerea, apoi prin rugăciune și în sfârșit fortându-ne să ne considerăm în orice împrejurări inferioare tuturor oamenilor. Îi plăcea atât de mult să postească și era atât de cufundat în rugăciune încât rămânea zile întregi fără să se îngrijească de mâncare iar când discipolul său, Avram, îi atragea atenția, el răspundea cu simplitate: "Nu am mâncat noi, copilul meu?" - Celălalt răspunzându-i că nu, el spunea: "Dacă nu am mâncat, adu și hai să mâncăm".

Fiul unui om care venise să îl viziteze pe batrân pe munte murise pe drum iar total, fără să se tulbure, îl aduse cu încredere la batrân și se închină lui cu fiul său. Apoi ieși. Sfântul, gândindu-se că tânărul rămăsese prosternat din respect, îi spuse: "Școala-te, ieși afară!". Pe data defunctul se ridică și ieși.

Oprindu-se într-o zi lângă mormântul lui Alexandru cel Mare, batrânul contempla cu stupeoare zadarnicia slavei pamântesti și varsă lacrimi pentru

soarta comuna a tuturor oamenilor (acest episod nu se afla in apoftegmele din *Patericul egiptean* dar face obiectul reprezentarii Sfântului, care a devenit tema clasica a "amintirii mortii" in programul iconografic al Manastirilor.). Apoi reveni in chilia sa, pentru a-si continua nevoitele in asteptarea Domnului. Unui frate care cazuse in pacat de mai multe ori ii spuse : "Ridicate inca o data si inca o data" - "Pâna când ?" intreba fratele. - Batrânul raspunde : "Pâna când vei fi gasit (de moarte) ori in bine ori in pacat. Caci omul se prezinta la judecata in starea in care a fost gasit".

erminându-si calea vietii sale, Sfântul Sisoie era gata sa moara si pe când Parintii erau asezati in jurul lui, fata sa straluci dintr-odata ca soarele. Iar el le zise : "Iata ca vine avva Antonie". La putin timp spuse : "Iata corul Profetilor". Fata sa straluci si mai tare si el spuse : "Iata ca vine corul Apostolilor". Apoi fata i se lumina si el parea sa stea de vorba cu un personaj nevazut. Parintii il intrebara cu cine vorbeste iar el raspunde : "Iata ingerii venind sa ma ia iar eu ii implor sa ma lase sa fac putina pocainta". Batrânii ripostara : "Dar tu nu mai ai nevoie sa faci canon, Parinte". El raspunde atunci plângând : "Adevarat va spun ca nu am nici macar constiinta de a fi la inceput". Parintii se minunara de o asemenea smerenie si intelesera ca el ajunsese la desavârsire. Fata lui deveni atunci dintr-odata mai stralucitoare ca soarele si toti cei prezenti fura cuprinsi de spaima. Batrânul murmura : "Priviti, Domnul vine si El spune "Aduceti-mi chivotul pustiei". Cu aceste cuvinte Sfântul Sisoie isi dadu sufletul in mâinile lui Dumnezeu. Ca un fulger a scapat si tot locul fu cuprins de buna mireasma.

Din zicerile cuviosului Sisoie cel Mare din *Patericul Egiptean*.

Tot în aceasta zi, pomenirea nevoitei Sfintei Mucenite Lucia fecioara si a lui Rix Vicarul si a altor multi care în Campania au patimit.

Sf. Muceniță Lucia, născută în provincia italiană Campania, și-a dedicat viața lui Dumnezeu de mică, trăind în sărăcie și castitate. Pe când era doar o copilă, Lucia a fost luată prizonieră de Rix Vicarul și dusă într-un loc străin, obligând-o pe fecioară să jertfească la idoli. Însă ea și-a mărturisit cu curaj credința creștină fiind gata să îndure și torturi pentru Hristos. Văzând acestea Rix a rămas profund impresionat de credința Luciei, astfel încât i-a permis ei și servitorilor ei să stea într-o casă singuri ca să se poată ruga în voie. De câte ori trebuia să plece la luptă, Rix venea cu respect la Sf. Lucia și o ruga să se roage pentru el ca să se întoarcă victorios.

După 20 de ani, aflând că împăratul Dioclețian a început prigoana împotriva creștinilor, Sf. Lucia i-a cerut lui Rix să o lase să meargă înapoi în Italia. Ea își dorea să-L slăvească pe Dumnezeu împreună cu compatrioții săi. La acea vreme, Sf. Lucia reușise să-l convingă pe Rix să treacă la creștinism, acesta ajungând chiar să-și dorească mucenicia pentru Hristos. Lăsând în urmă proprietățile și familia, a plecat la Roma cu Sf. Lucia. Prefectul roman de pe atunci, Aelius, i-a condamnat la moarte prin tăierea capului cu sabia. După ei am mai fost decapitați sfinții mucenici Antoninus, Lucian, Isidore, Dion, Diodorus, Cutonis, Arnosus, Capicus and Satyrus, în total 24 de mucenici au suferit împreună cu Sf. Lucia și Rix.

Aceasta sfânta Lucia nu trebuie confundata cu Fecioara Lucia, mucenița din Siracuza, prăznuită în 13 decembrie.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților douazeci și patru de Mucenici care împreună cu Lucia și cu Rix au marturisit, și de sabie s-au savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfințitului Mucenic Astie, episcopul Dirahiei.

Acesta a trait în zilele împăratului Traian și ale ighemonului Agricola. Fiind prins de cei mai mari ai cetății și neplescându-se a jertfi la idoli, a fost adus la Agricola și bătut cu bice cu plumb și cu vine de bou. Și rămânând în credința în Hristos, l-au uns cu miere și l-au spânzurat deasupra zidului cu fața în sus, pe vremea secerii, când ardea soarele. Și chinându-se fericitul de mâncărimea mustelor și a viespile, și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Arhip și Filimon și Sfinții Mucenici Apolonie, Alexandrion, Epimah și Onisim, care în felurite chipuri au patimit.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfinților mucenici Asterius, Marta, Marin, Audifax, Habakkuk, Cyrenus, Valentin Preotul și mulți alții împreună cu ei din Roma.

În timpul împăratului Claudius al II-lea (268-270), Sf. Marin împreună cu soția lui Marta și fiii Audifax și Habakkuk au călătorit din Persia la Roma pentru a se închina la mormintele Sf. Apostoli Petru și Pavel. Chiar în acea perioadă Biserica Romană suferea persecuții și execuții dure. Sf. Marin împreună cu familia i-au ajutat pe creștinii din închisori și au recuperat trupurile mucenicilor uciși. Unul dintre prizonierii închiși și munciți pentru credința sa a fost Cyrenus, pe care l-au ajutat mult.

Persecuțiile au luat repede amploare și la un moment dat erau 260 de creștini întemnițați, printre care și tribunul Vlastus, care au fost condamnați de tribunal să sape șanțuri de-a lungul Văii Salerian, unde au fost executați de arcași. Auzind de aceste crime odioase, Marin cu familia și preotul Ioan au mers noaptea să ridice trupurile martirilor spre a le îngropa în catacombe. Mai târziu s-au întors după Sf. Cyrenus dar nu l-au mai găsit pentru că acesta a fost executat cu o zi înainte iar corpul i-a fost aruncat în râul Tibru. Făcându-și datoria de creștini, Sfinții Marin și Marta i-au recuperat trupul din apă și l-au îngropat creștinește. Cu ajutorul Sf. Episcop Calist creștinii slujeau pe ascuns sfintele slujbe și se ascundeau de asupritori.

Pentru faptele lor creștinești familia sfântă a fost vrednică de a primi mucenicia pentru slava lui Dumnezeu. Păgânii i-au decapitat pe curajoșii mărturisitori Valentin Preotul și pe grădinarul său Asterie pe care el însuși l-a convertit, împreună cu sfinții din Persia. Din ordinul împăratului, Sfinții Marin, Audifax și Habakkuk au fost decapitați în anul 269 și Sf. Marta a fost înecată într-un râu.

Moaștele sfinților sunt în Roma în Biserica Sf. Ioan Pustnicul iar moaștele Sf. Valentin se află în Biserica Sf. Mucenițe Paraskeva.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

7 Iulie

În aceasta luna, în ziua a saptea, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Toma cel din Maleo.

Acesta a stralucit mai întâi cu viața înaltată de voievod, făcând multe și mari biruințe împotriva barbarilor. Apoi iubind pe Hristos și socotind toate ale lumii ca nimic a intrat sub jugul cel ușor al Domnului. Și atât a întrecut pe ceilalți în rabdarea ostenețelor pentru fapta bună, și cu numele și viața cea cinstită, încât parea un stâlp de foc pentru cei ce erau aproape de dânsul când se ruga. Și suindu-se la muntele ce se numea Maleo, a stralucit ca un luceafar, și îndeletnicindu-se cu rugăciuni și privegheri, a luat darul tamaduirilor: gonind dracii din oameni, dând vedere orbilor, pe schiopi îndreptând și cu rugăciunea izvorând apă. Și alte minuni făcând, a raposat în Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Mucenite Chiriachi.

În zilele împăratului Diocletian, la anul 282, era un creștin anume Dorotei împreună cu soția sa care se chema Evsevia. Acestia, fiindcă erau fără de fii, se rugau lui Dumnezeu ca să le dea rod și fiu, făgăduind să daruiască iarăși Lui pe copilul ce se va naște lor. Deci a ascultat Dumnezeu rugăciunea lor, și au născut un prunc de parte femeiască în ziua de Duminică, pentru care lucru și pe prunca au numit-o Chiriachi, ce va să zică Duminică. Și au hrănit-o cu învățătura și cuvântul Domnului, după Apostolul Pavel, și au pazit-o pe fecioara, fiindcă făgăduiseră a o afierosi lui Dumnezeu.

Iar când păgânul Diocletian a ridicat prigoana asupra creștinilor, atunci au fost pârâți născătorii sfintei împreună cu dânsa la tiran, cum ca sunt creștini. Acesta

cercetând pe părinții sfintei i-a bătut și i-a trimis la ducele Iust, ce se afla la partile Meletinei în Armenia cea mică. Iar pe Chiriachi a trimis-o la cezarul Maximian, care se afla în Nicomidia. Maximian, cercetând pe mucenita și aflând-o tare în credința lui Hristos, a poruncit de au bătut-o mult. Și de vreme ce sfânta se ruga, pentru aceasta tiranul se mâniase asupra ostasilor celor ce chinuiau pe mucenita. Atunci a zis sfânta către Maximian: "Nu te înșela, Maximiane, căci niciodată nu mă vei birui, căci harul lui Dumnezeu îmi este în ajutor". Atunci Maximian a trimis pe sfânta la Ilarion, stăpânitorul Bitiniei.

Ilarion, cercetând pe mucenita, a dus-o în capistea idolilor. Acolo rugându-se sfânta, s-a făcut cutremur mare încât s-au zdrobit idolii și s-au făcut ca niste

praf; dupa aceasta a urmat si o furtuna de vânt, care a împrastiat în vazduh praful idolilor, si un fulger a ars fata stapânitorului Ilarion, care cazând din scaun a murit.

Venind alt stapânitor în locul lui si fiind înstiintat de acestea, a hotarât ca sfânta sa fie supusa la felurite chinuri, din care a ramas nevatamata. Atunci a sezut stapânitorul la judecata si a dat asupra sfintei hotarârea sa fie ucisa afara din cetate prin taierea capului. Atunci sfânta a cerut vreme ca sa se roage; si dupa ce s-a rugat mult, a învatat pe crestinii cei ce îi urmasera; apoi culcându-se pe pamânt, si-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, si mergând ostasii aproape de dânsa, vrând ca sa-i taie capul, si vazând-o moarta s-au spaimântat. Deci s-a facut glas dumnezeiesc catre dânsii: "Mergeti, fratilor, si propovaduiti maririle lui Dumnezeu". Iar ostasii întorcându-se au slavit pe Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Acachie Sanaitul.

Acest cuvios parinte al nostru a trait la Muntele Sinai si este cel despre care vorbeste Sfântul Ioan Scararul (praznuit la 30 martie si in Duminica a 4-a din Postul Mare) in cartea sa "Scara raiului", treapta a patra.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfantilor Mucenici Peregrin, si cei dimpreuna cu dânsul: Luchian, Pombie, Isihie, Papia, Saturnin si Ghermano.

Acestia erau din Italia, dar din pricina prigoanei ce se facea de Traian, au venit la Dirahia, unde vazând pe Sfântul Astie episcopul spânzurat pe Cruce si fericindu-l, au fost prinsi de ostasi. Si marturisindu-se ca sunt crestini, din porunca antipatului Agricola, au fost aruncati în Marea Adriatica. Si asa au luat cununa muceniei. Iar moastele lor scotându-le marea afara, le-a ascuns în nisip. Dupa ce au trecut 70 de ani, s-au aratat episcopului Alexandriei, care luându-le le-a îngropat cu cinste, facând deasupra lor o casa de rugaciune.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Evstatie, care de foc s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Policarp cel nou, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Evanghel, care de sabie s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

8 Iulie

În aceasta luna, în ziua a opta, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Procopie, cel din Cezareea, în Palestina.

Acest mucenic al lui Hristos a trait pe vremea lui Diocletian. Era din cetatea Elia, adica din Ierusalim, nascut din tata binecredincios, care marturisea pe Hristos, anume Hristofor, si din maica necredincioasa, anume Teodosia, care era slujitoare de idoli. Dupa moartea tatalui sau aducându-l maica lui la Diocletian care se afla în Antiohia, l-a facut duce al Alexandriei, cu porunca sa chinuiasca pe crestini. Daca a purces pe cale spre Alexandria, fara veste se facura tunete si fulgere, si auzi el un glas din cer, chemându-l pe nume: Neania, caci acesta îi era numele cel dintâi. Rugându-se sfântul ca sa i se arate mai limpede cel ce-i graia, i s-a aratat o cruce ca de cristal, si glas s-a facut de la cruce zicând: "Eu sunt Iisus cel rastignit, Fiul lui Dumnezeu". Si învățând el toata taina orânduiei

credintei noastre, s-a întors la Schitopoli, si a poruncit sa-i faca o cruce de aur si de argint, dupa chipul ce i se aratase. Îndata ce s-a gatit crucea, s-au aratat pe ea trei icoane, având scriere evreiasca, care arata ale cui sunt icoanele. Deasupra scria: "Emanuel", iar de o parte, scria "Mihail", si de alta parte, "Gavriil", închinându-se si sarutând Crucea si icoanele, Procopie s-a întors în Ierusalim.

Dupa aceea, facând izbânda mare asupra saracinilor, l-a silit maica-sa sa aduca jertfa de multumire la idoli. Atunci el a vadit în cine crede, si numaidecât a fost pârât de maica-sa la împarat ca este crestin. Iar împaratul a trimis porunca la Ulchie ighemonul Cezareii Palestinei sa cerceteze pe sfântul. Si fiindca sfântul nu s-a plecat ca sa jertfeasca la idoli, a fost chinuit în multe feluri, dar a fost slobozit prin aratarea Domnului si numit Procopie în loc de Neania. Fiind dus la capistea idolilor, prin rugaciunea sa a surpat idolii. Vazând minunea aceasta, ostasii a doua capetenii, cu tribunii lor, anume Nicostrat si Antioh si douasprezece femei singlitice, împreuna si cu maica-sa Teodosia, au crezut în Hristos. Pentru aceasta ostasilor li s-au taiat capetele, iar pe femei le-au chinuit fara mila. Dupa aceea sfântul a fost supus la grele si nenumarate chinuri în timpul carora a savârsit multe minuni. Apoi si-a luat sfârșitul prin sabia, si s-a suit încununat la cer. Praznicul lui se savârșeste în Biserica sa muceniceasca ce se afla aproape de Helona, si se numeste Condilion.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Teodosia, maica Sfântului Procopie, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintelor douasprezece femei singlitice, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor doi tribuni Antioh si Nicostrat, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Avda, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Teofil, care în sfântul Munte al Atonului a sihastrit la chilia Sfântului Vasilie, ce se afla pe locul sfintei Manastiri a Pantocratorului, la anii 1548, si care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Anastasie cel din Ioanina, care a marturisit în Constantinopol la anul 1743, si care de sabie s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

9 Iulie

În aceasta luna, în ziua a noua, pomenirea Sfântului Sfantitului Mucenic Pangratie, episcopul Tavromeniei (Taormina), in Sicilia.

Sf. Mucenic Pangratie, Episcopul Taorminei, s-a născut pe vremea când Mântuitorul Iisus Hristos trăia pe pământ.

Părinții lui Pangratie erau din Antiohia. Auzind despre Iisus Hristos, tatăl lui Pangratie l-a luat cu el pe fiul său și au mers să-l vadă cu ochii lor pe Marele Învățător în Ierusalim. Minunile și învățăturile sfinte ale Mântuitorului l-au uimit pe tatăl lui Pangratie și a crezut că Hristos că este Fiul lui Dumnezeu. Astfel, s-a apropiat de discipolii Lui, mai ales de Apostolul Petru. Atunci a avut ocazia și tânărul Pangratie să-l cunoască pe Sf. Apostol Petru.

După Înălțarea Mântuitorului, unul din apostoli a venit în Antiohia și i-a botezat pe părinții lui Pangratie și pe toți cei din gospodăria lor. După moartea părinților, el a lăsat totul în urmă și s-a retras la Pontus să trăiască într-o peșteră, petrecându-și zilele în rugăciune și meditație. Sf. Apostol Petru l-a vizitat pe Pangratie la Pontus, pe când trecea prin acele părți. Odată l-a luat cu el în Sicilia unde se afla pe atunci Sf. Apostol Pavel. Împreună, cei doi sfinți apostoli l-au numit pe Pangratie Episcop al Taorminei.

Sf. Pangratie a lucrat cu zel la iluminarea creștină a oamenilor. Într-o singură lună el a construit o biserică unde-și oficia sfintele slujbe. Numărul credincioșilor a crescut simțitor, aproape toți din Taormina și din orașele învecinate devenind creștini.

Sf. Pangratie și-a păstorit turma timp de mai mulți ani. În acest timp, păgânii complotau împotriva lui și găsind un prilej potrivit de a-l ataca, aceștia l-au omorât cu pietre. Astfel, Sf. Pangratie a murit ca mucenic. Sfintele moaște ale sfântului se află la Roma în biserica ce-i poartă numele. Sfântul mai este sărbătorit și în 9 februarie.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Sfantitului Mucenic Chiril, episcopul Gortinei.

Mucenicul Chiril, Episcopul Gortinei, a fost episcop în Insula Creta timp de 50 de ani. După cum arată istoricii, acesta a suferit sub Împăratul Decius (249-251) sau Maximian (284-305).

Adus la judecată în fața unui guvernator Lucius, i s-a cerut să jertfească la idoli dar sfântul părinte și-a apărat cu tărie credința, renunțând să împlinească porunca cea distrugătoare de suflete. Guvernatorul l-a condamnat pe Sf. Chiril să fie ars dar flăcările nu l-au atins. Văzând minunea, mulți păgâni au crezut în Hristos, în frunte cu Lucius, care a slăvit pe Dumnezeuul creștinilor și l-a eliberat pe sfânt.

Sf. Chiril și-a continuat predicile și a întors pe mulți păgâni la creștinism fiind, în același timp mândrit că nu a suferit martiriu pentru Hristos. Guvernatorul a fost informat despre bogata lui activitate de convertire a necredincioșilor, întorcându-i de la întunerice la lumină și a fost din nou condamnat, de această dată la tăierea capului cu sabia. Auzind sentința, sfântul s-a dus cu bucurie să-și pună capul pe butuc pentru apărarea Adevărului și la vârsta de 84 de ani a murit de bunăvoie sub sabie.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Andrei și Prov, care prin foc s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea icoanei Maicii Domnului din Koloch.

Icoana Maicii Domnului din Koloch s-a manifestat prima dată în anul 1413 în timpul lui Vasile I, aflându-se la 15 verste de orașul Mozhaisk, aproape de Koloch, din provincia Smolensk. Un țăran din sat, Luca, a fost cel care a găsit icoana și a dus-o acasă la el, unde avea pe cineva din familie paralizat. După ce bolnavul s-a atins cu credință de sfânta icoană cu fruntea, s-a vindecat pe loc. Minunea s-a răspândit peste tot și îndată s-a făcut coadă de bolnavi la icoana făcătoare de minuni, primind ajutor de la Preasfânta Fecioară. Luca a dus icoana la Mozhaisk și de acolo la Moscova, lăsând-o în grija Mitropolitului Fotie și al clerului capitalei. Aceștia au făcut procesiune cu icoana pe străzile Moscovei, vindecându-se mulți bolnavi de infirmitățile lor. Mai târziu aceștia au trimis înapoi icoana la Mozhaisk.

În locul unde a apărut icoana s-a construit o biserică în cinstea Maicii Domnului și icoana a rămas în acea biserică. Cu ajutorul lui Luca și al altori ortodocși, Prințul Andrei Dimitrievich a construit acolo o mănăstire numită Kolochsk sau Mozhaisk.

Tot în aceasta zi, pomenirea icoanei Maicii Domnului Panachrana din Cipru.

Icoana Maicii Domnului din Cipru aparține stilului Panachrana. Aici Maica Domnului este pictată șezând pe tron cu Pruncul Sfânt în brațe, cu câte un înger de ambele părți.

Sfânta icoană a făcut prima minune în anul 392 pe insula Cipru, la mormântul Dreptului Lazăr (prăznuit în 17 octombrie) și este păstrată într-o mănăstire de-acolo. La Catedrala Adormirii Maicii Domnului din Moscova și în Biserica Nikolo-Golutvin din satul Stromyn, dioceza Moscovei, se găsesc replici faimoase ale acestei icoane.

În săptămâna triumfului ortodoxiei, în Sinaxarul Grecesc există informații despre o anumită icoană, care poate fi chiar această icoană din Cipru. Se spune că în insula Cipru un arab trecea pe lângă o biserică dedicată Preasfintei Fecioare. Ca să-și manifeste ura față de creștinism, acesta a tras

o săgeată într-una din icoanele Maicii Domnului care se aflau afară la poartă. Săgeata a lovit genunchiul Fecioarei din care a început să curgă sânge. Îngrozindu-se, arabul s-a urcat pe cal și a gonit spre casă dar a căzut mort înainte să poată ajunge. Așa a plătit pentru fapta sa blasfemiatoare.

Zilele în care se cinstește Icoana din Cipru sunt Lunea Sfântului Duh și 20 aprilie. Unele copii ale icoanei se numesc "Curățitoarea", "Cuțitul" și "Șoimul." Cea numită Șoimul a primit această denumire datorită felului în care a fost descoperită. Se spune că un conducător creștin din Cipru era la vânătoare cu șoimul său dresat care a rămas prins într-un tufiș urmărind altă pasăre. Bărbatul a dat ordin să se taie tufișul ca să-și poată salva șoimul. Făcând aceasta, servitorii săi au eliberat șoimul și au descoperit Icoana Maicii Domnului din Cipru. În acel loc conducătorul a clădit o mănăstire. Icoana din Cipru "Curățitoarea" era faimoasă pentru puterea sa vindecătoare de boli ale ochilor. Icoana "Stromyn" a devenit cunoscută în 1841. O fată de 18 ani din Stromyn, un sat nu departe de Moscova, era pe moarte din cauza unei boli grele. În vis i-a apărut Icoana din Cipru stând în fața ușii bisericii și o voce îi spunea: "Ia-mă în casa ta și roagă preotul să facă o moliftă cu sfințirea apei și te vei vindeca". Bolnava a fost dusă la biserică și în scurt timp au descoperit icoana. Ea a făcut întocmai cum I-a spus Maica Domnului și îndată s-a întremat atât încât a avut putere să ducă singură icoana înapoi în biserică. La scurt timp fata s-a vindecat complet. Icoana din Cipru "Stromyn" a continuat să facă minuni de vindecare despre care preotul bisericii îl informa pe Mitropolitul Filaret al Moscovei (prăznuit în 19 noiembrie).

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

10 Iulie

În aceasta luna, în ziua a zecea, pomenirea Sfinților 45 de Mucenici, care au marturisit în Nicopolea Armeniei.

Acestia, în zilele împăratului Lichinie și ale lui Lisie ighemonul, au marturisit pe Hristos. Și capetenii lor erau și capetenii ale cetății: Leontie, Mavrachie, Daniil și Antonie. Și fiind supuși la multe chinuri și apoi bagați într-un cuptor de foc, și-au aflat sfârșitul nevointelor lor.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Vianor și Siluan.

Dintre acestia Sfântul Vianor, fiind din eparhia Pisidiei, a fost adus pentru marturisirea în Hristos la întrebare înaintea lui Severian ighemonul Efratisiei și supus la chinuri. Iar Siluan, stând aproape și vazând rabdarea sfântului, a crezut în Hristos; și îndată i-au tăiat limba, să după aceea și capul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Apolonie cel din Sardia.

Acesta era din cetatea Sardelor cea din Lidia, și fiind adus înaintea lui Perinie ighemonul, când se afla în Iconia, și marturisind pe Hristos și batjocorind idolii, a fost rastignit și așa a primit mucenicia.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților zece mii de părinți din pustiiile Egiptului, pe care prin foc și cu moarte silnică i-a dat Teofil cel de rea amintire, arhiepiscopul Alexandriei, pentru Isidor preotul.

Acești sfinți sihaștri și mucenici erau ca la zece mii de monahi și locuiau în muntele Pilisiei prin râpi. Se îndeletniceau cu împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, prin postire și priveghere. Iar Isidor avea întâietatea între ei, și se afla în neînțelegere cu episcopul Teofil pentru pricini bisericesti, fiindcă Isidor, semetîndu-se cu multimea sihaștrilor, dojenea pe Teofil, care se rusina și se temea. Trimitînd Teofil pe cei de un cuget cu el, au dat foc tuturor sfinților părinți celor din schit, și i-au dat mortii.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Ioan cuvântătorul de Dumnezeu întru ale lui Viat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

11 Iulie

În aceasta luna, în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfintei Mare Mucenite si prea laudatei Eufimia.

Sfânta Eufimia a trait în zilele lui Diocletian si ale lui Prisc antipatul Europei, fiind fiica a lui Filofron si Teodosianeii. Fiind pârâta la ighemonul ca este crestina, a fost chinuita cu roate si în foc, si alte multe chinuri rabdând, a luat cununa muceniciei.

În zilele binecredinciosilor împarati Marchian si Pulheria, s-au adunat cei 630 de Sfinti Parinti la Calcedon. Acestia au anatematizat pe cei ce se tineau de Eutihie si de Dioscor, si au caterisit pe cei care ziceau ca în Hristos

este doar o fire si o lucrare. Dar acestia neplecându-se dreptei credinte, Sfintii Parinti au scris într-o carte dreapta credinta si au silit si pe eretici sa scrie si ei într-alta gândul si socoteala lor. Si deschizând racla sfintei, au pus cartile amândoua pecetluite pe pieptul ei, si s-au dus. Iar peste putine zile mergând, au aflat cartea ereticilor lepadata la picioarele sfintei, iar cartea drept-credinciosilor în cinstitele ei mâini. Acest lucru vazându-l ereticii, s-au umplut de rusine, iar drept-credinciosii de bucurie.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Chindeu prezbiterul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Leon cel din staul, care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Marchian, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Martiroclis, care însagetat s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Olga, împarateasa Rusiei, cea întocmai cu apostolii.

Tragându-se dintr-o familie de neam ales din tinutul Pskov, din initiativa careia Varegii au venit in Rusia, printesa Olga fusese inzeestrata de la Dumnezeu cu o frumusetate rara si o inteligenta stralucita. Intr-o zi, pe când traversa fluviul Pskov, ea intâlni pe tânarul print Igor care de indata se

indragosti de ea. La puțin timp după aceea, tutorele acestuia din urmă, printul Oleg, veni să o ia pe printesa și o duse la Kiev pentru a i-o da în căsătorie. În 945 marele print Igor a fost asasinat de Slavii din Volinia iar regenta principatului Kiev deveni Olga, până la majoratul fiului său Sviatoslav (945-960). Guvernând cu înțelepciune și milă, știind în același timp să dovedească un caracter energic, printesa reuși să reunească puterea, până atunci imprăștiată, și putu astfel să pună capăt invaziilor ucigătoare ale triburilor slave. Ea organiza comerțul și favoriza schimburile cu Bizanțul, în scopul de a procura poporului său germeii civilizației. Prin 955 întreprinse o călătorie la Constantinopol unde fu primită cu fast de împăratul Constantin VII Porfirogenetul, care o plasa printre cele mai înalte doamne de la curte (957) și unde ea primi, se pare, Botezul de la Patriarhul Polieuct, sub numele de Elena.

La întoarcerea sa în Rusia, ea străbătu țara pentru a răspândi credința în Hristos și fonda orașul Pskov, în urma apariției unei triple raze de lumină ce coboară din cer. În lipsa fiului său Sviatoslav, care participa la misiunile militare, Sfânta Olga lua asupra ei educația celor trei fii ai acestuia: Iaropolk, Oleg și Vladimir, dar ea nu reuși să îi boteze din cauza refuzului tatălui lor, păgân convins. În 969 ea se îmbolnăvi și încerca încă o dată convertirea marelui print dar se lovi de refuzul său obstinat. Sfânta prezise atunci viitoarea convertire a Rusiei la Creștinism precum și tristul sfârșit al fiului său, care fu asasinat trei ani mai târziu de către Pecenegi. Ea își dadu sufletul în mâinile Domnului la 11 iulie 969. Moastele sale, transferate la Kiev de Sfântul Vladimir, fură ascunse cu ocazia frecvențelor jafuri ale orașului și nu se mai știe unde se afla.

În ciuda eforturilor printesei de-o-seama-cu-Apostolii, convertirea sa nu avu consecințe imediate asupra poporului său; ea pregăti totuși convertirea nepotului său, Sfântul Vladimir (cf. 15 iulie) și reprezenta samânta care dadu naștere vieții creștine în Rusia, "precum aurora precede ziua luminoasă".

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Nicodim, care a sihăstrit în hotarele sfintei Manastiri Vatoped și a fost învățator dumnezeiescului Grigorie Palama prin filozofia cea după Hristos, și care cu pace s-a savârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului cuvios Mucenic Nicodim, care a suferit mucenicia în Alpasania Albaniei la anul 1722, și care de sabie s-a savârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

12 Iulie

În aceasta luna, în ziua a douăsprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici Proclu și Ilarie.

Acești sfinți au trăit în zilele împăratului Traian și ale lui Maxim Ighemonul. Ei erau de neam din satul Caliptul, aproape de Anghira. Deci, fiind prins Sfântul Proclu și marturisind pe Hristos înaintea împăratului, a fost dat pe seama lui Maxim Ighemonul, și a fost cumplit chinuit. După acestea fiind dus ca să fie omorât cu săgeți, s-a întâlnit cu nepotul său Ilarie, care s-a închinat mosului său. Și pentru aceasta a fost prins de către elini.

Sfântul Proclu ranit de multimea săgeților s-a mutat către Domnul. Iar Sfântul Ilarie, marturisind că este creștin, a fost mult chinuit și apoi, tăindu-i-se capul, a fost pus cu Sfântul Proclu la un loc.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Veronica, pe care a vindecat-o Hristos de curgerea sângelui, și care cu pace s-a săvârșit.

Sfânta Veronica era de loc din Cezareea lui Filip (Paneas). Ea a fost cea tămăduită de Domnul nostru Iisus Hristos de curgerea de sânge care o chinuia de mulți ani (cf. Matei 9, 20). În semn de mulțumire și slava adusă lui Dumnezeu, ea a turnat o statuie de bronz ce-l reprezenta pe Mântuitorul ținând mâna unei femei ingenunchiate înaintea lui. La picioarele statuii -- unde pe o placă se putea citi: Lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii -- creștea o plantă tămăduitoare de orice boală. Veronica a așezat această statuie în fața casei ei, așa încât toți trecătorii să o cinstească și să-mi aducă aminte de modelul ei, Dumnezeu-Omul. Ducând o viață sfântă, Veronica s-a dus la Dumnezeu, ca și în ceruri să se bucure de Chipul

Domnului.

După o tradiție latină, sfânta Veronica a fost femeia care a sters fața însengerată a Domnului, când își purta El Crucea spre Golgota. Chipul Domnului ar fi ramas astfel imprimat pe mahrana, care a fost considerată astfel o icoană "nefacută de mâna omenească". Insa după o foarte veche scriere apocrifă, Faptele lui Pilat, Veronica (Berenice) era tocmai femeia vindecată de scurgerea de sânge, și care, aflându-se în posesia unui portret al lui Hristos, s-a dus cu el la Roma, la împăratul Tiberiu. La moartea sa,

portretul a fost transmis sfântului Clement, episcopul Romei (praznuit la 24 noiembrie).

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Mihail Maleinul, duhovnicescul parinte al celui dintre sfinti Parintelui nostru Atanasie din Athos, care cu pace s-a savârșit.

Sfântul Mihail Maleinul s-a născut către anul 894 în regiunea Charsian din

Capadocia, și a primit la botez numele de Manuel. Era rudă cu împăratul bizantin Leon al VI-lea cel Intelept (886-911). La vârsta de 18 ani a plecat în Bitinia, la Mănăstirea Kiminas (Kyminas), sub ascultarea și îndrumarea bătrânului Ioan Heladites, care l-a luat în monahism cu numele de Michel. Rămânând în ascultare grea în ciuda vitei lui împăratești, Mihail s-a umplut de smerenia Domnului nostru Iisus Hristos.

Asa se face că după un timp a fost hirotonisit, fiind chemat la preotie. Prin rugăciune și studiul

Scripturilor, Mihail a arătat cum preotia și calugăria merg împreună, atrăgând harul discernământului și al pătrunderii inimilor și situațiilor. Înțelegerea neputinței omenești l-a făcut iubitor și îngăduitor cu oamenii, totdeauna mângâindu-i și rugându-se pentru ei, încât adeseori s-au împlinit și minuni prin rugăciunile lui.

După multe osteneți calugărești, sfântul Mihail primește de la stărețul său binecuvântarea de a trăi ca anahoret-eremit. Cinci zile din săptămână el se retrage într-o peșteră nu departe de mănăstire, în rugăciune și liniște (isihie), iar sâmbăta și duminica revine în comunitatea fraților pentru a participa la sfintele slujbe și a se împărtăși cu Sfintele Taine.

Prin exemplul său de viață duhovnicească, sfântul ascet a atras mulți doritori de mântuire. Astfel că, în locul numit Lacul Uscat, cuviosul a întemeiat o mănăstire de calugari, cu o regulă de viață foarte strictă. Când mănăstirea s-a întărit, sfântul s-a urcat și mai sus în munți și a întemeiat acolo o altă mănăstire. Asa, cu osteneala cuviosului Mihail, întreg muntele Kimina (Kyminas) s-a umplut de obști mănăstirești, de unde rugăciuni se înaltau fără încetare către Tronul cel de Sus.

Către anul 953, un tânăr, numit Avraam, s-a alăturat obștii fratești ce înflorea sub îndrumarea sfântului stăret Mihail; acesta i-a dat numele de Atanasie. Mai târziu, sfântul Atanasie (praznuit la 5 iulie) a ajuns în Muntele Athos, unde a întemeiat prima mănăstire cu viață de obște: Marea Lavra. În

zidirea si impodobirea acestei mari manastiri, sfântul Atanasie a avut in ajutor pe nepotul sfântului stareț Mihail, viitorul împarat bizantin Nichifor Focas (963-969), care l-a cunoscut pe Atanasie intr-una din vizitele la manastirea unchiului sau Mihail.

Dupa cincizeci de ani de osteneli si lupte calugaresti, sfântul Mihail Maleinos (Maleinul) a adormit in pace, catre anul 962.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Serapion cel nou, care în foc s-a savârsit.

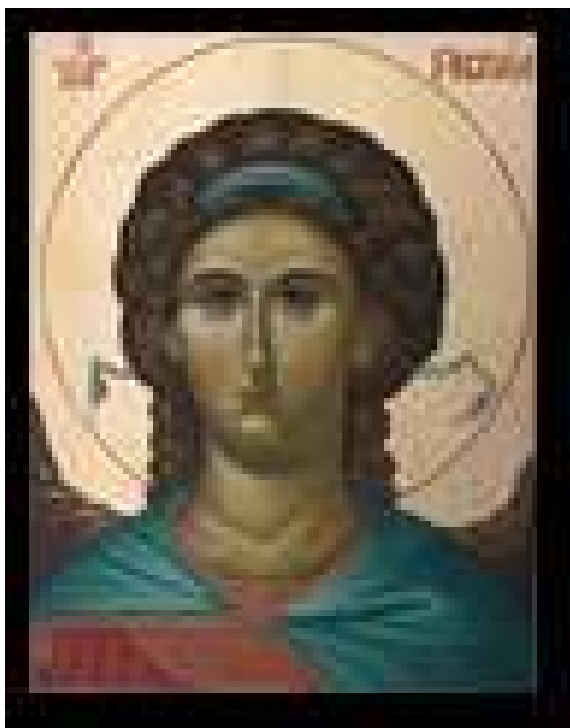
Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici Andrei Stratilatul, Faust, Mina si cu sotii lui.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Mamant, de cea parte la Sigmata.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

13 Iulie

În aceasta luna, în ziua a treisprezecea, pomenirea Soborului Arhanghelului Gabriel.

(Grecia).

În afara de Soborul Sfinților Arhangheli Mihail, Gavriil și Rafail și a tuturor puterilor celor cerești (8 noiembrie), arhanghelul Gabriel este pomenit și în ziua de după Bunăvestire (adică 26 martie), cu ocazia pomenirii icoanei athonite Axion estin (11 iunie), și, în fine, în această zi de 13 iulie.

Sărbătoarea aceasta a fost introdusă în secolul al IX-lea, cu ocazia sfințirii unei biserici cu hramul Arhanghelului Gabriel, în Constantinopol, biserica ce nu mai există astăzi. Slujba acestei zile e compusă de Iosif Imnograful (prăznuit la 4 aprilie).

O icoană contemporană a arhanghelului Gabriel, din școala mamei Olympias din insula Patmos

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru, Stefan Savaitul.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenite Golinduh, ce s-a numit pe urma Maria.

Această sfință era din Persia și locuia cu un barbat ce era mai mare peste fermecători, pe vremea lui Hosroie, împăratul persilor, și a lui Mavrachie, împăratul romanilor. Aceasta în vedenie a văzut pe îngerul lui Dumnezeu, care i-a arătat un loc întunecat și plin de foc, în care a văzut pe stramosii ei care fuseseră închinători de idoli. I s-a arătat încă și alt loc luminos, în care se veseleau și cei care slujiseră lui Hristos. Deci voind și ea să intre în locul cel plin de lumină, a fost oprită de către un înger, care i-a spus că în locul acela necredinciosii nu pot să intre. Îndata după vedenia aceea, fericita a crezut în Hristos și s-a botezat, numindu-se Maria. Pentru pricina aceasta a fost osândită atât de barbatul său, cât și de împărat. Și fiind trimisă la cetățile Litei și trăind 18 ani în închisoare și nevrând a se supune poruncii, a fost aruncată într-o groapă, în care locuia un balaur mare. Și zacând acolo 4 luni, a îmblânzit în așa chip pe balaur, încât se culca și se odihnea deasupra lui. Luat-a și dar de la Dumnezeu să nu mai gândească de foame. Fiind scoasă de acolo, a fost dată pe seama feciorului lui Hosroie, ca să o cerceteze, și a fost supusă la nenumărate chinuri din care a fost izbăvită în chip minunat. Iar ei parându-i rău că nu a patimit, îngerul a ridicat asupra ei sabia și a lovit-o peste grumaji; și i s-a parut că a tăiat-o, și că a dat sânge

din care i s-au înrosit hainele ce purta, care faceau multe tamaduri. Iar sfânta a mers la Ierusalim si închinându-se la sfintele locuri, a cunoscut de la Dumnezeu osebirea credintei Bisericii Ortodoxe, si a celorlalte eresuri. Si mergând în Constantinopol a intrat într-un mormânt mic, si a lasat acolo cele putrede si trecatoare si s-a mutat catre Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuvioasei Sara, care cu pace s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

14 Iulie

În aceasta luna, în ziua a paisprezecea, pomenirea Sfântului Apostol Achila.

În Faptele Apostolilor dumnezeiescul Luca a scris laude pentru Sfântul Achila, pentru ca, fiind acesta ucenic și gazda al fericitului Pavel, a fost învățat de acesta dumnezeiestile învățături. Pentru aceasta și scuipând ratacirea lui Veliar, și făcându-se preot și mucenic al patimilor Domnului, a luat de la Dânsul cununa.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iust.

Acesta era din Roma, fiind ostas sub Claudiu tribunul. Odata, întorcându-se de la războiul împotriva barbarilor, a văzut o cruce în chip de cristal, iar din cruce a ieșit un glas, care l-a învățat taina dreptei credințe. Pentru aceasta mergând la Roma, și-a împartit averea sa la saraci și se bucura că a dobândit credința în Hristos. După ce i s-a descoperit tribunului Claudiu că sfântul a crezut în Hristos, acela l-a sfătuit ca să aibă mila de tineretele sale și să se lepede de credința în Hristos. Și de vreme ce n-a putut a-l pleca, pentru aceasta l-a trimis cu scrisoare la ighemonul Magnentie, care l-a chinuit în mod cumplit, în timpul cărora și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru și facătorului de minuni Onisim.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Achila și Ilarie, care împroșcați cu pietre s-au savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Petru cel Nou, caruia taindu-i-se picioarele s-a savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iraclie, care, fiind batut cu ciomege, s-a savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea preacuviosului Nicodim Aghioritul.

Acest luceafar strălucitor al Bisericii a răsărit în 1749, în insula Naxos din arhipelagul Cicladelor. Parinții săi, pioși și cu frica de Dumnezeu, i-au dat numele Nicolae la Sfântul Botez și îl incredintară preotului satului ca să-l învețe să citească. Spre deosebire de ceilalți copii, nu-i plăceau jocurile zgomotoase, dedicându-și timpul liber lecturilor. Fusese înzestrat de Dumnezeu nu numai cu o inteligență vie ci și cu o memorie ieșită din comun, care îi permitea să retina pe dată tot ceea ce citea și să repete apoi totul fără nici o greșeală. Trimis la Smirna la vârsta de 16 ani pentru a urma învățătura dascalului Ierotei la Școala Evanghelică, se făcu plăcut tuturor, învățator și confrăți, pentru blândețea sa și rafinamentul deprinderilor sale. În afara literelor profane și a diferitelor discipline ale științelor sacre mai învăța latina, franceza și ajunse să stăpânească greaca veche, ceea ce îi permise să îndeplinească misiunea pe care i-o pregătise Dumnezeu : să facă accesibile poporului grec ortodox aflat sub asuprire comorile Tradiției

Bisericii. După patru ani de studii la Smirna, cum turcii îi omorau pe grecii din regiune în urma campaniei militare rusești el fu constrâns să se întoarcă la Naxos, patria sa. Îi întâlnește acolo pe călugării Grigorie, Nifon și Arsenie, exilați din Sfântul Munte din cauza controverselor "Colivelor", iar aceștia îi trezesc dragostea pentru viața monahală și îl inițiază în practica ascezei și a rugăciunii interioare. Aceștia îl informază că la Hidra locuia un om de o mare virtute, versat în doctrina Părinților Bisericii, Mitropolitul Macarie din Corint. Nicolae se duce la el, cum se duce cerbul însetat la izvorul apelor și găsește în jurul Sfântului Ierarh o mare comuniune de gândire și de aspirații în ceea ce privea necesitatea de a edita de urgență și de a traduce izvoarele tradiției bisericești. Acolo îl cunoaște și pe renumitul sihăstru Silvestru din Cezareea, care trăia într-o chilie retrasă nu departe de oras. Acest om sfânt îi face elogiul plăcerii vieții singurătății cu asemenea ardoare încât Nicolae se hotărăște să nu mai zăbovească și să ia jugul ușor și blând al lui Hristos. Luând scrisori de recomandare din partea lui Silvestru, se îmbarcă spre Muntele Athos (1775).

Într-o zi mai întâi în Mănăstirea Dionisiu, unde repede ia haina monahicească sub numele de Nicodim. Numit secretar și lector, devine la scurt timp modelul tuturor fraților, atât în serviciile pe care le îndeplinea cu supunere și fără să crâcnească, precum și în sărguinta pe care o demonstrează în rugăciune și asceză. Se întindea cu fiecare zi tot mai înainte, făcând carnea trupului să se supună minții și pregătindu-se astfel luptelor vieții isihaste. Trecuseră doi ani când, Sfântul Macarie din Corint, în vizita la Sfântul Munte, îl însărcină pe Nicodim cu revizuirea și pregătirea pentru editare a Filocaliei, această enciclopedie ortodoxă a rugăciunii și a vieții spirituale. Tânărul călugăr se retrase într-o chilie la Karyes pentru a îndeplini această sarcină demnă de marii învățați ai isihiei și care cerea o cunoaștere profundă a științei sufletului. Face la fel pentru Everghetinos și pentru *Tratatul despre deasa Impartasire*, redactat de Sfântul Macarie, dar pe care îl îmbogățește în mod considerabil. După ce termină această lucrare, se întoarce la Dionisiu dar contactul cu Părinții Filocaliei, precum și exercițiul intens al Rugăciunii lui Iisus, îi treziseră gustul de a se dedica cu totul. Cum auzise vorbindu-se de Sfântul Paisie Velicikovski (cf 15 noiembrie), care conducea o mie de călugări în Moldova în această sfântă activitate a minții îndreptate către inimă, el încerca să li se alăture. Dar prin pronia lui Dumnezeu o furtună îl împiedică să își atingă scopul. Revenit la Muntele Athos și arzând de dorința de a se consacra rugăciunii în liniște totală, nu se mai întoarce la Dionisiu ci se retrase într-o chilie în apropiere de Karyes, apoi la schitul Kapsala, dependința a mănăstirii Pantocratorului, într-o sihăstrie închinată Sfântului Atanasie, unde copia manuscrise pentru a-și acoperi nevoile de zi cu zi. Cum aici putea să se dedice zi și noapte, fără să se imprăstie, rugăciunii și meditației Sfinților Părinți, el urca repede treptele Scării spirituale. La puțin timp, bătrânul Sfânt Arsenie din Peloponez, pe care îl cunoaștuse la Naxos, putu să se întoarcă la Athos și veni să se instaleze în schit. Nicodim renunță atunci de bunăvoie la singurătatea sa, pentru a profita de binefacerile ascultării, și devine discipolul acestuia. Numai ce terminaseră construcția unei noi chilii și, tulburati în liniștea lor, ei hotărâră să se retragă în insula pustie și aridă Skyropoula, în fața de Eubea (1782). Dar în fața dificultăților pentru a-și asigura cele necesare existenței, Arsenie plecă în altă parte, lăsându-l singur pe Nicodim. Acolo, la cererea varului său, Episcopul Ierotei din Euripos, Sfântul redactă capodopera sa : *Manualul sfaturilor celor bune, despre pastrarea simțurilor și a gândurilor, și despre activitatea minții*. În vârsta de numai 32 de ani, fără cărți și fără note, neavând ca sursă de inspirație decât comoara impresionantă a memoriei și neîncetatul său dialog cu Dumnezeu, el expuse în această lucrare esența întregii doctrine

spirituale a Parintilor, ilustrata cu un mare numar de citate, insotite de referintele lor exacte. In aceasta lucrare el ne invata cum sa eliberam inteligenta, mintea ("*nous*") de lantul care o leaga de placerile simturilor, pentru a-i permite sa se inalte, prin rugaciunea interioara (sau "rugaciunea inimii"), la "placerile" spirituale ale contemplatiei. In timpul acestui sejur in insula pustie, Sfântul infrunta violente atacuri ale demonilor, care incercau sa il alunge de acolo. Spre deosebire de atitudinea sa tematoare din tinerete, când nu indraznea sa doarma cu usa inchisa, acum când spiritele intunericului veneau sa soptasca la fereastra lui, el nu isi ridica privirea din carte decât pentru a râde de incercarile lor neputincioase. Dupa un an petrecut la Skyropoula se intoarse la Athos, primi acolo Marea Schima calugareasca si obtinu chilia Sfântului Teonas la Kapsala. Accepta sa primeasca un discipol, Ierotei, si se consacra mai mult ca niciodata scrierii si invatarii fratilor care veneau sa se instaleze in imprejurimi pentru a profita de stiinta lui.

Cu ocazia unui nou sejur in Sfântul Munte, Sfântul Macarie ii incredinta editarea traducerii operelor complete ale Sfântului Simion Noul Teolog. In introducerea la aceasta lucrare, care contine invataturi atât de profunde despre contemplatie, Sfântul Nicodim precizeaza ca asemenea carti nu sânt facute doar pentru calugari ci si pentru mireni, caci toti crestinii au fost chemati sa traiasca desavârsirea Evangheliei. El redacta apoi *Manualul Duhovnicului* (Aceasta traducere poarta numele de Denis de Zagora dar e foarte probabil ca Sfântul Nicodim sa o fi revizuit in profunzime. El mai compuse si o admirabila Liturghie spre cinstirea Sfântului Simion, a carui praznuire a instituit-o la 12 octombrie.) si aduna intr-o culegere unica, dupa cele opt tonuri si pentru fiecare zi a saptamânii, canoanele inchinate Maicii Domnului cântate la sfârșitul Vecerniei sau la Pavecernita in Manastiri. In afara altor numeroase compozitii liturgice, el publica atunci doua lucrari, adaptate dupa renumite carti spirituale occidentale : *Razboiul nevazut* de Lorenzo Scuppoli (1589) (sfântul Nicodim se folosisese de o traducere manuscrita din italiana, care se gaseste si astazi la manastirea Patmos, si care ii fusese imprumutata fara indoiala de Sfântul Macarie din Corint) si *Exercitii spirituale* (considerata ca o adaptare a renumitului tratat al lui Ignatie din Loyola, aceasta lucrare este de fapt inspirata din Exercitiile spirituale, precum si din alte opere, ale autorului spiritual italian J.P. Pinamonti), care au cunoscut pâna in zilele noastre un succes nedezmintit. Departe de a fi simple traduceri, aceste lucrari au fost profund restructurate si adaptate de Sfântul isihast, care introduse o invatatura fara cusur despre cainta, asceza si Rugaciunea lui Iisus. Intre timp, cartea despre deasa Impartasire suscitase reactii puternice printre calugarii care aparau obiceiul, contrar Sfintelor Canoane si traditiilor apostolice, impartasirii de numai trei sau patru ori pe an. Acuzata de erezie novatoare, cartea fu condamnata de Patriarhul Procopie. Dar odata cu instalarea lui Neofit VII (1789), interdictia fu suspendata si Colivazii fura recunoscuti drept adevaratii aparatori ai Traditiei. Calomnii vulgare si ridicole continuara insa sa circule in anumite medii manastiresti impotriva Sfântului Nicodim, mergând pâna la a-l acuza de a ascunde Sfânta Impartasanie in culionul sau pentru a putea sa se impartaseasca mergând. Dar Sfântul prefera sa taca, neasteptând decât de la Dumnezeu incuviintare si plângea rugându-se pentru convertirea celor care sa gaseau in greseala in privinta pomenirii mortilor duminica.

Ieromonahul Agapie din Peloponez venise la Muntele Athos pentru a propune Sfântului Nicodim sa reia ca sa traduca o culegere a Sfintelor Canoane pe care el o pregatise si sa o imbogateasca in comentarii. Sfântul, pentru care viata si disciplina Bisericii erau mai pretioase decât propria sa viata, se puse

pe lucru cu îndârjire, reunind patru caligrafi pentru a termina la timp aceasta culegere absolut necesara pe care o numi "Cârma" (*Pidalion*). El lucra zi si noapte timp de doi ani, compilând, corectând textele gresite sau contradictorii, punând in paralel Canoanele Sinoadelor, cele ale Parintilor si decretele legislatiei bizantine dar mai ales imbogatind opera cu un numar impresionant de note care furnizeaza criteriile pe care le asigura aplicarea Canoanelor sale la viata Bisericii (*Pedalionul* ramâne cartea canonica ortodoxa cea mai intrebuintata iar notele sale sunt adesea considerate ca având autoritate echivalenta celei a Canoanelor). Dupa ce a fost terminata si trimisa la Constantinopol, lucrarea astepta multa vreme binecuvântarea patriarhala, apoi fu transmisa Ieromonahului Teodoret, care sa gasea in România, pentru a fi editata printr-o subscriptie a tuturor calugarilor atoniti. Dar acesta din urma, adversar al Colivazilor si al Impartasirii dese, introduse corecturi proprii in *Pidalion*, tradând astfel gindirea autorului si traditia Bisericii. Când Sfântul lua cunostinta de carte, aparuta la Leipzig in 1800, fu profund suparat si striga : "Ar fi facut mai bine sa ma loveasca in inima cu o spada decât sa adauge sau sa suprime ceva in aceasta carte!".

Cam in aceeasi perioada, i se aduse la cunostinta faptul ca manuscrisul operelor complete al Sfântului Grigore Palama (cf. 14 noiembrie) ce fusesera adunate cu mari dificultati si adnotate de Sfântul Nicodim la cererea Sfântului Atanasie din Paros (cf. 24 iunie) si a Mitropolitului Leon din Heliopolis, fusese retinut la tipograful sau din Viena si distrus de austriecii aflati in cautarea mesajelor de propaganda revolutionara adresate grecilor de catre Napoleon Bonaparte. Aceasta veste se adauga supararii sale si il facu sa plânga amarnic, nu numai pentru timpul consumat in aceasta lucrare de neinlocuit ci mai ales pentru pierdera unei asemenea comori.

Dupa ce a ramas câtiva timp, in compania lui Silvestru din Cezareea, in chilia Sfântului Vasile, unde altadata traise Sfântul Teofil Izvorătorul de Mir (cf. 8 iulie), Nicodim isi relua viata singuratica si isi continua lucrarea apostolica. Imbracat in zdrente si incaltat cu saboti greoi, se considera cel mai lipsit de insemnatate dintre toti. Nu gatea niciodata si mânca orez fiert sau miere diluata in apa, insotita de câteva masline si de fasole muiata. Când era chinuit de o foame puternica, se ducea la vecinii sai la masa ; dar cel mai adesea, antrenat in discutii, uita sa manânce. Nu era cunoscut sa aiba alte activitati in afara de rugaciune si de studiu. La orice ora din zi sau din noapte, putea fi gasit fie aplecat asupra unei carti fie asupra mesei sale de lucru, fie cu barbia inclinata spre partea superioara a trupului, pentru a face sa coboare mintea sa in cele mai profunde parti ale inimii si sa cheme cu ardoare Sfânt Numele lui Iisus. Devenise cu totul "rugaciune" si prin aceasta uniune intima cu Hristos harul divin lasase in inima sa toata comoara Bisericii. Când scria era atât de cufundat in ceea ce facea încât intr-o zi un calugar venit sa il viziteze si gasindu-l la lucru ii puse in gura o bucata de pâine proaspata. Când trecu din nou seara pe la el, il gasi pe Sfânt in aceeasi pozitie, cu bucata de pâine in gura, ca si cum nu si-ar fi dat seama de nimic.

El redacta atunci un amplu comentariu despre Epistolele Sfântului Pavel, dupa Sfântul Teofilact al Bulgariei, precum si comentariul Epistolelor Catolice, compuse de asemenea un comentariu la cele noua ode scripturale intitulat Gradina Harului si traduse comentariul Psalmilor lui Eftimie Zigabinos. La fel ca si in toate celelalte opere de arta ale sale, Sfântul Nicodim depasea cu mult sarcina unui simplu traducator. Plecând de la un comentator traditional, el il completa cu note din abundenta, pline de marturii ale celorlalti Parinti ai Bisericii despre nenumarate subiecte. Izvor nesecatuit, el edita si o selectie a vietilor Sfintilor din vechime (Neon Eklogion) si Noul Martirologiu: culegere a

vietilor noilor Martiri, destinata sa intareasca credinta Crestinilor asupriti sub jugul otoman si datorita careia multi din cei ce negau existenta lui Dumnezeu s-au convertit si s-au adaugat la glorioasa armata a Martirilor. Plin de grija ca intotdeauna fata de educatia poporului lui Dumnezeu, el compuse de asemenea un *Manual al Bunelor Deprinderi crestine (Hristoteia)*, admirabil rezumat al invatamintelor morale ale Sfântului Ioan Gura de Aur.

Zilnic, toti cei care fusesera raniti de pacat sau de apostazie (lepadarea de credinta), neglijând sa ceara ajutor de la Episcopi si duhovnici, alergau spre ascetul din Kapsale pentru a gasi vindecare si mângâiere sufletului lor. Si nu numai calugari ci si mireni veniti de departe, astfel încât Sfântul se plângea ca nu putea sa se mai dedice rugaciunii asa cum si-o dorea si ar fi vrut sa plece din nou intr-un loc pustiu si necunoscut. Dar boala il impiedica de la aceasta. In vârsta de numai 57 de ani, dar epuizat de asceza si lucrarile de editare, care ar putea umple o biblioteca intreaga, el fu slabit intr-atât încât nici o sporire a hranei nu putea sa il vindece. Isi parasi atunci sihastria de la Kapsala pentru a trai o vreme in chilia prietenilor sai Skurtei la Karyes (acolo sunt pastrate Moastele sale, in biserica recent ridicata in cinstea sa) apoi la unul din vecinii lor, calugar iconograf. Atunci a redactat el, cu pretul a doi ani de munca, Sinaxarul. Aceasta traducere a Sinaxarului de la Constantinopol, profund revizuita pe baza manuscriselor sale, are si astazi autoritate in Biserica greaca si a folosit drept suport prezentului Sinaxar.

Se intoarse apoi in chilia sa de la Kapsala, unde redacta bogatul sau comentariu al canoanelor sarbatorilor (*Eortodromion*) si cel al xxx (Noua Scara) ce se cânta dimineata la Utrenie. Termina aceasta ultima lucrare in care se regaseste intreaga sa stiinta teologica si seva sa spirituala, in timp ce era doborât de anemie, isi pierduse dintii si devenise aproape surd (1808). Noi calomnii facusera ca Atanasie din Paros si alti trei Colivazi sa fie condamnati pe nedrept de catre Patriarhul Grigore V. Sfântul Nicodim nu putu sa ii apere dar se multumi sa redacteze o *Marturie de credinta*. Starea sa de sanatate de altfel nu întârzie sa sa inrautateasca. Dupa ce a mai revazut o data comentariul sau despre Anavathmoi, el spuse : "Doamne, scoate-ma de aici, m-am saturat de lumea aceasta!". Din zi in zi hemiplegia i se intinse la toate membrele. El repeta cu voce tare Rugaciunea lui Iisus, cerându-si scuze de la frati ca nu poate sa o pastreze in secret. Dupa ce s-a marturisit si a primit Sfânta Impartasanie, el lua in mâinile sale Moastele Sfântului Macarie din Corint si Partenie Skourtaios. Sarutându-le cu lacrimi, spuse : "Ati plecat la ceruri si va odihniti de virtutile pe care le-ati cultivat pe pamânt, gustând deja din slava Domnului Nostru. Eu sufăr din cauza pacatelor mele. De aceea, pe voi care sânteti Parintii mei, va implor sa mijlociti pentru mine pe lângă Domnul ca sa aiba mila de mine si sa ma faca demn de locul in care va gasiti voi". In timpul noptii striga : "Mor, mor, aduceti-mi Sfânta Impartasanie". Dupa ce s-a impartasit, il cuprinse o asemenea pace si, incrucisându-si mâinile pe piept, raspunse calugarilor care il intrebau daca era la odihna : "L-am facut pe Hristos sa intre in mine, cum sa nu fiu la odihna ?". Când se facu ziua, la 14 iulie 1809, isi dadu sufletul in mâinile Domnului. Unul din cei prezenti striga : "Era mai bine sa fi murit azi o mie de Crestini decât Nicodim!". Dar daca Luceafarul s-a ascuns, razele sale nu au incetat sa lumineze Biserica iar cartile sale ramân o sursa inepuizabila de invatatura, de mângâiere si de incurajare la plinatate a vietii intru Hristos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

15 Iulie

În aceasta luna, în ziua a cincisprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici Chiric și Iulita.

Această mucenită a trăit pe vremea Împăratului Dioclețian, trăgându-se cu neamul din Iconia. Din pricina prigonirii creștinilor, a luat pe Fericitul Chiric, în vârsta de trei ani, și a mers la Seleucia. Aflând însă și acolo aceeași pornire împotriva creștinilor, a venit la Tarsul Ciliciei, unde chinuia pe creștini ighemonul Alexandru, om crud și salbatic la fire. Acesta, prinzând pe Mucenita Iulita, a bătut-o, luând și copilul de la dânsa. Dar neputând ighemonul să-l traga la sine cu maguliri și cu mângâieri, căci copilul se uita întins la maica sa, și abia putând vorbi, chema numele lui Hristos, ighemonul l-a lovit cu piciorul în pântece, și l-a aruncat de pe scări. Lovindu-se cu capul de zid, copilul și-a

spart capul, și așa și-a dat sfârșitul. Iar fericitei Iulita, după multe chinuri, nevrând ea să se lepede de Hristos, și-a tăiat capul și așa a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Iosif, arhiepiscopul Tesalonicului.

Acest fericit a trăit pe vremea împărației lui Teofil, născut fiind din iubitori de Dumnezeu și binecredincioși părinți, anume Fotino și Teoctista, și frate al celui între sfinți Teodor marturisorul și egumenul Studitelor. Pentru viața sa vrednică de lauda, prin obstesca alegere, a luat ocârmuirea bisericii tesalonicenilor. Și, aflându-se acolo puțină vreme, din porunca împărătesca s-a întors la Constantinopol. Și, stând de față, împreună cu bunul său frate, Sfântul Teodor, și netemându-se nici lasându-se înduplecat de cuvintele necredinciosului Teofil, că să nu se închine dumnezeiestilor icoane, marturisorul Teodor a fost izgonit la iezorul Apoloniada, iar fericitul Iosif a fost bagat în multe închisori și chinuit cu patimire rea. Răbdând multe și de neîndurat chinuri și dosadindu-se cu foamea și cu setea și cu multe altele, s-a dus la repausul cel vesnic.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Lolian.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

16 Iulie

În aceasta luna, în ziua a saisprezecea, pomenirea Sfântului Sfantitului Mucenic Atinoghen, care a fost episcop Pidahtoei.

Acest sfânt a trait în Sevastia Capadociei, în zilele împaratului Diocletian, si pentru faptele sale bune si pentru smerenia sa a fost facut episcop al Pidahtoei. Fiind prins si cercetat de Filomarh ighemonul, împreuna cu 10 ucenici ai sai, si rabdând multe chinuri împreuna cu dânsii, si-a primit sfârsitul prin sabie. Se povesteste ca mai înainte de a fi prins, mergând la manastirea sa, nu si-a aflat ucenicii, pentru ca erau prinsii mai-nainte. Întâmpinând cerbul, pe care îl crescuse la mânăstire, l-a binecuvântat si s-a rugat ca sa nu fie vânat de vântori nici el, nici semintia lui; ci în toti anii la pomenirea sfântului sa aduca si el, si cei ce se vor naste din el, câte un pui de cerb în

dar pentru obste. Si astfel în fiecare an, la pomenirea sfântului, dupa citirea Sf. Evanghelii, venea cerbul în biserica si aducea puiul si degrab iesea. Iar crestinii strânsi acolo junghiau cerbul si se ospatau, bucurându-se în slava si cinstea sfântului.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Avudim.

Acest sfânt a trait pe vremea împaratului Diocletian. Fiind prins si neprimind sa aduca jertfa la idoli, a fost întins la stâlp si batut de noua slujitori. Iar nevrând a gusta din cele jertfite la idoli, a fost sfâsiat cu gheare de fier; dar stând neschimbat si întarit în credinta, i s-a taiat capul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Faust.

Acest sfânt a trait în zilele împaratului Deciu. Fiind prins pentru credinta în Hristos, pe Care îl marturisea pe fata si cu îndrazneala, a fost rastignit si ranit cu sageti. Si stând cinci zile pe cruce, si-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Antioh, fratele Sfântului Mucenic Platon.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfantilor Mucenici cei din Pisidia, cincisprezece mii fiind, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfantelor Mucenite femei, multe fiind, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Atinoghen, care în foc s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea celor 630 de Sfinti Parinti de la Calcedon, care s-au adunat la sfântul si a toata lumea al IV-lea Sinod ecumenic.

Acest sfânt si a toata lumea Sinod s-a tinut în zilele lui Marcian si Pulheriei binecredinciosilor împarati, adunându-se în vestita biserica a Sfintei Eufimia, si adevărind sfântul Simbol al celor 318 Sfinti Parinti, adunati la Niceea. Pe care l-au întarit si l-au pecetluit si celelalte sinoade. Pentru ca ocârmuind împaratia Teodosie, feciorul lui Arcadie, a fost o întâmplare ca aceasta: un oarecare Eutihie, monah si preot, s-a facut începator eresului, zicând ca Domnul nostru Iisus Hristos este într-o fire si într-o lucrare. Acesta a fost scos si caterisit de Flavian, patriarhul Constantinopolului, si de ceilalti drept-credinciosi. Însa Eutihie, având ajutor pe cei fara de Dumnezeu fameni ai împaratului, n-a încetat a face amestecare si tulburare, pâna ce a murit Teodosie. Dupa ce a luat împaratia, Marcian a poruncit sa se faca sinod a toata lumea, si s-au adunat 630 de episcopi. Si alcatuind si o parte si alta, adica drept-credinciosii si ereticii, doua tomuri si deschizând racla Sf. Mucenite Eufimia, le-au pecetluit, si le-au pus pe pieptul ei. Si peste putine zile facând rugaciune si deschizând, au vazut si s-au spaimântat; pentru ca au vazut tomul ereticilor lepadat sub picioarele sfintei, iar tomul drept-credinciosilor tinut în cinstitele ei mâini. Vazând o minune ca aceasta s-au îngrozit toti. Si, întorcându-se mai vârtos spre credinta, au slavit pe Dumnezeu, Cel ce face în toate zilele lucruri minunate si peste fire, spre întoarcerea si folosul celor multi. Si se face pomenirea aceasta în sfânta biserica cea mare.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

17 Iulie

În aceasta luna, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea Sfintei Marei Mucenite Marina.

Aceasta sfânta era din Antiohia Pisidiei, fiind fiica una nascuta a unui Edisie, popa idolesc. Si dupa ce a murit mama ei, a dat-o tatal sau pe seama unei femei; facându-se ea de 12 ani, se ruga sa învete credinta crestinilor, si a învățat-o de la crestinii ce erau din acel sat. Iar când a fost ca de 15 ani, a poftit sa savârseasca lupta muceniciei. Daca a aflat de aceasta, ighemonul Olimvirie a trimis de a prins-o si a bagat-o în temnita. Peste putine zile, scotând-o, a adus-o la judecata sa si, vazând-o, s-a spaimântat cu totul de frumusetile ei. Si, întrebând-o de unde este si cum îi este numele, ea zise: "Marina ma cheama, nascuta si crescuta în Pisidia; si cred în numele Domnului

meu". De aceea, nevrând ea a se lepada de Hristos, a poruncit si a fost batuta cu toiege fara mila, pâna s-a rosit pamântul de sângele ei; apoi au bagat-o în temnita. Si s-a facut cutremur mare, încât se cutremura temnita, si iata a iesit dintr-o parte a temnitei un balaur suierând tare, si târându-se, pareca ca varsa foc împrejurul sfintei. De aceea, speriiindu-se ea foarte si îngrozindu-se, ruga pe Dumnezeu. Atunci acel groaznic balaur s-a prefacut aratându-se în chip de câine negru; iar sfânta, luându-l de par si gasind un ciocan, l-a batut pe cap si peste spinare pâna l-a slabit. Dupa aceasta, fiind adusa sfânta la a doua cercetare si ramânând tare în credinta lui Hristos, a fost supusa la multe chinuri pe care rabdându-le, ighemonul cu mânie i-a taiat capul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfantilor Mucenici Sperat si Veroniche.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Eufrasie, episcopul Ienopolei, care cu pace s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

18 Iulie

În aceasta luna, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfântului Mucenic Emilian de la Dorostorum.

Acest sfânt era din Durostor, cetatea Misiei din Tracia, rob fiind unui elin în zilele lui Iulian Paravatul și ale lui Capitolie Vicarul. Crezând el în Hristos și scârbindu-se de idoli, aflând vreme cu bun prilej, luând un ciocan, a intrat în capitea idolilor și a sfărâmat toți idolii și a risipit jertfele. Însa fiind supuși alții la chinuri pentru aceasta, el a mers de s-a vadit și a fost bătut cu vine de bou și, fiind bagat într-un cuptor cu foc, și-a dat sufletul la Dumnezeu în anul 363 de la Hristos.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Pavel, Teis și Valentina.

Acești frați egipteni cu neamul, fiind aduși în Cezareea, au stat de față înaintea ighemonului Firmin. Și, arzându-le talpile picioarelor cu arsuri iuti, au fost chinuți cu sabie și cu foc. Iar Sfânta Teis a fost suvitată fără milă. De aceea, aducând pe Pavel și chinându-l, se ruga cu glas mare pentru creștini, pentru iudei și pentru samarineni și ca să înceteze prigoana. Apoi tuturor li s-a tăiat capul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iachint cel din Amastrida.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Marchel care, fiind întins pe pat de fier înrosit, s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Dasie și Maron, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Pamvo, care cu pace s-a savârsit.

Sfântul Pamvo a trăit viața pustnicească în desertul Nitriei (muntele Nitria) din Egipt. Sfântul Antonie cel Mare (prezruit la 17 ianuarie) spunea despre el că "din frica de Dumnezeu a făcut Duhul lui Dumnezeu să locuiască în el" (apotegma Pimen 75 din Patericul Egiptean). Avva Pimen cel Mare (prazruit la 27 august) spunea despre el: "trei fapte trupești am văzut noi la avva Pamvo: nemâncarea până seara în fiecare zi, tăcere și rucodelie (lucrul mâinilor) mare". Iar sfântul Teodor Studitul spunea despre el că era "înflăcărât în lucrare și în cuvânt".

S-a nascut catre anul 303 dupa Hristos si a fost unul din primii pustnici care s-au alaturat lui Avva Amun la Nitria. Desi fara carte, a invatat Scripturile si a fost hirotonit preot in anul 340. A adormit intru Domnul in mijlocul fratilor si ucenicilor la anul 374.

La începutul vieții sale monastice, Sfântul Pamvo a auzit versetele Psalmului 38 al lui David: "Păzi-voi căile mele, ca să nu păcătuiesc eu cu limba mea". Aceste cuvinte pătrunseră adânc în sufletul său iar el încercă să le urmeze pururea. De aceea, când era întrebat ceva răspundea doar după îndelungă meditare și rugăciune. Spunea: "Trebuie mai întâi să mă gândesc, și poate că voi putea, în timp, cu ajutorul lui Dumnezeu, să dau un răspuns". Sfântul Pamvo a fost pentru ucenicii săi un model de iubitor al muncii.

Ucenicii Sfântului Pamvo au devenit mari asceți : Dioscor, devenit apoi Episcop al Hermopolisului (diferit de un alt Dioscor, un eretic și Patriarh al Constantinopolului. El a trăit mai târziu și a fost condamnat de Cel de-al Patrulea Sinod Ecumenic) precum și Ammonius, Eusebiu și Eftimie, menționați în viața Sfântului Ioan Gură de Aur.

Odată Sfânta Melania cea Tânără (31 Decembrie) i-a adus Sfântului Pamvo o sumă mare de arginți pentru nevoile mănăstirii dar el nu-și părăsi lucrul și nici nu se uită la banii ce-i fuseseră aduși. Numai după cererile îndelungi ale Sfintei Melania el îi permise să dea milostenia unui frate monah pentru a o împărți după nevoile mănăstirii. Sfântul Pamvo se deosebea prin smerenia sa dar în același timp avea prețuire înaltă pentru vocația de monah și îi învăța pe mireni să respecte pe monahi, care adesea vorbesc cu Dumnezeu.

Se spune ca uneori fața Sfântului Pamvo strălucea ca fulgerul așa cum strălucise chipul lui Moise. Mai mult, vorbind fraților care stăteau în picioare lângă patul său de moarte, Sfântul Pamvo le spuse : "Mă duc la Domnul, ca unul care nu am început încă să-I slujesc". A murit la vârsta de 70 de ani.

Din zicerile cuviosului avva Pamvo din Patericul Egiptean.

Tot în aceasta zi, pomenirea celui întru sfinti Parintelui nostru Stefan cel din Amasia, arhiepiscopul Constantinopolului.

Tot în aceasta zi, pomenirea celui întru sfinti Parintelui nostru Ioan, mitropolitul Calcedonului.

Tot în aceasta zi, pomenirea înnoirilor bisericii Preasfintei Stapânei noastre de Dumnezeu Nascatoarei întru ale lui Calistrat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

19 Iulie

În aceasta luna, în ziua a nouasprezecea, pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre Macrina.

Sora a sfântului Vasile cel Mare (praznuit la 1 ianuarie) și a sfântului Grigorie de Nyssa (praznuit la 10 ianuarie), sfânta Macrina era cea mai mare din cei zece copii ai acestei familii de sfinți. La nasterea ei (anul 327), un personaj misterios i-a aparut în trei rânduri mamei ei, poruncindu-i să dea copilei numele de Tecla, prima mucenita și modelul fecioarelor crestine (praznuita la 24 septembrie). Ea a păstrat secret acest nume și a dat copilei numele bunicii ei, Macrina cea Batrâna, care a fost ucenita a sfântului Grigorie Taumaturgul (praznuit la 17 noiembrie) și a trait câțiva ani în pădurile din Pont, în timpul Marii Persecuții.

Aceasta sfânta, fiind împodobită cu frumusețea trupului și de neam bun, a fost logodită după un mire asemenea ei. Și numai cât se logodira, logodnicului ei, prin locuri straine, i s-a întâmplat moarte. Iar fericita Macrina, vrând altii mulți să o ia, și-a ales vaduvia, cu nimic ispitind-o dulceața nuntii. De aceea, osebindu-se de toată împreunarea lumească, traia cu maica-sa, silindu-se și nevoindu-se cu dumnezeiestile Scripturi, și hranind, ca o a doua mama, pe cei ce erau născuți după dânsa, frați și surori. Căci, fiind de toți zece prunci, ea era mai mare. Și trăind cu cuviința și sihastrestă până la cea de apoi rasuflare, către Domnul s-a dus.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Die, facatorul de minuni.

Sfântul Die s-a născut dintr-o familie de credincioși în Antiohia - Siria, spre sfârșitul sec. al IV-lea. Încă din tinerețe s-a remarcat prin felul său de viață. Obişnuia să mănânce puțin și nu în fiecare zi, stăpânindu-și trupul prin privegheri și neîncetate rugăciuni. Pentru aceste nevoințe, Sf. Die a ajuns la despătimire și a primit de la Domnul darul facerii de minuni.

În vremea aceea, Dumnezeu i-a apărut într-o viziune și i-a dat poruncă să meargă la Constantinopol și să-I slujească Lui și poporului de-acolo. Astfel, Sf. Die s-a stabilit într-un loc singuratic, în spatele orașului, ducând război cu vrăjmașul care dorea să-l gonească. Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și iată că toiagul său a înfrunzit, a început să crească și a devenit un stejar falnic care a stat multă vreme în picioare, chiar și după moartea lui.

Oamenii din împrejurimi veneau la sfânt pentru sfaturi și cuvinte folositoare, găsind acolo tămăduire pentru neputințele sufletești și trupești. Sf. Die îi vindeca pe bolnavi cu rugăciunea și tot ce primea dădea săracilor, nevoiașilor și celor bolnavi.

Chiar și împăratul Teodosie cel Tânăr, auzind de faptele Sf. Die, a venit la el însoțit de Patriarhul Atticus al Constantinopolului (406-425) pentru a primi binecuvântare. Împăratul a vrut să construiască o mănăstire în locul unde se nevoia Sf. Die, aducând chiar cele necesare construcției. Apoi l-a hirotonit preot după care l-a numit egumen. În scurt timp, mulți frați întru Hristos s-au adunat la mănăstirea Sf. Die. Ceea ce lipsea pe atunci mănăstirii era o fântână. Călugării săpaseră multă vreme fără să găsească fir de apă dar prin rugăciunile sfântului Dumnezeu le-a dăruit un izvor de apă cristalină care a umplut fântâna până sus. Altă dată, tot prin rugăciunile sale, sfântul a readus la viață un om înecat. Dumnezeu a făcut multe minuni prin Sf. Die.

Pe când era deja foarte bătrân, Sf. Die s-a îmbolnăvit grav. Și-a luat rămas bun de la frați, a primit Sfintele Taine și a rămas nemișcat în patul său ca și când ar fi murit. Sfinția Sa Patriarhul Atticus (prăznuit în duminica din săptămâna brânzei) a venit la mănăstire pentru slujba de înmormântare împreună cu Patriarhul Alexandru al Alexandriei care se afla pe atunci în Constantinopol. Dar sfântul părinte s-a ridicat de pe patul de moarte spunând că Dumnezeu i-a mai îngăduit 15 ani de viață. Foarte mult s-au bucurat frații la auzul acestor cuvinte.

Astfel, după încă 15 ani de viață, în care a păvățuit, a vindecat și a odihnit pe cei nevoiași și neputincioși, i-a fost anunțată plecarea sa la Domnul de către un bărbat luminos îmbrăcat în haină preoțească apărut în altarul bisericii. Mulțumind la Dumnezeu că i s-a arătat clipa morții, Sf. Die s-a săvârșit în pace fiind înmormântat în mănăstirea sa.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor patru împreuna-sihastrii, care cu pace s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea celui dintre Sfinti Parintelui nostru Teodor, care a sihastrit în Lavra Sfântului Sava, si apoi s-a facut arhiepiscop al Edesei.

Sf. Teodor, Episcopul Edesei, s-a născut în orașul sirian Edesa, fiind toată viața sa un vas luminat al minunilor lui Dumnezeu, Cel mărit întru sfinții săi.

La vârsta de 12 ani după ce și-a pierdut părinții și și-a dat toate bunurile săracilor, s-a dus la Ierusalim unde a fost tuns la Lavra Sfântului Sava cel Sfințit. După 12 ani de severă ascultare monahicească, urmați de alți 24 de ani de pustnicie și abstenența, Domnul l-a chemat pe înduhovnicitul părinte să fie episcop ca să ajute la luminarea oamenilor. După moartea Episcopului Edesei nu s-a găsit urmaș mai vrednic decât Sf. Teodor, fiind ales cu îngăduința Patriarhilor Antiohiei și Ierusalimului, a clerului și poporului.

Nu i-a fost ușor sfântului să-și părăsească viața în pustnicie dar s-a supus voii lui Dumnezeu, asumându-și sarcina de a păstori enoriașii Bisericii Edessa, în timpul împăratului bizantin Mihail și a mamei sale Teodora (842-855). În timpul sfintei slujbe de sfințire ca episcop, o minune a avut loc în biserică, și anume: oamenii au văzut cum un porumbel alb ca zăpada a zburat din cupola bisericii și s-a așezat pe capul noului episcop. Sf. Teodor a

făcut toate eforturile pentru a conduce turma sa foarte bine, fiind pentru toți un model de credință, prin cuvinte, viață și iubire. Prin exemplul vieții sale sfinte, el și-a călăuzit turma sa spre mântuire. Teodor a luptat mult cu ereticii apărând cu strășnicie biserica sa de tentații străine și învățături mincinoase. Părintele Teodosie Stilitul, văzător cu duhul, îl sprijinea și îl ajuta pe Sf. Teodor în lupta spirituală pentru comunitate, nevoindu-se în pustnicie nu departe de oraș, lângă mănăstirea Marelui Mucenic Gheorghe. Cu binecuvântarea părintelui, Sf. Teodor a pornit într-o călătorie la Bagdad, în vizită la califul Mavi ca să-i ceară socoteală pentru măsurile nedrepte luate împotriva ortodocșilor. Ajungând la Mavi, sfântul l-a găsit pe acesta grav bolnav. Cerând ajutor la Dumnezeu, sfântul episcop aruncă puțin pământ de la Mormântul Domnului într-un vas cu apă și i-l dădu ca să-l bea. De îndată ce l-a băut, califul s-a vindecat și din recunoștință, a fost de partea sfântului în doleanțele pe care le-a avut, ascultându-i bucuros învățăturile. În cele din urmă, împreună cu trei apropiați de-ai lui, a acceptat botezul în creștinism, luând numele de Ioan. Mărturisindu-și toți credința în Dumnezeuul creștinilor în fața musulmanilor, califul Ioan și ceilalți trei au fost omorâți. Califul le-a apărut în același timp în vis Sfântului Teodor și Sfântului Teodosie, spunându-le că i s-a dăruit să sufere moarte pentru Hristos și Hristos l-a numărat cu ceilalți Mucenici. El a promis că se vor întâlni în scurt timp în rai. Acest lucru a fost un semn pentru sfântul Domnului că se apropia sfârșitul său. În 848, aflându-se din nou în singurătate la Lavra Sf. Sava cel Sfințit, Sf. Teodor s-a săvârșit în pace.

Sf. Teodor a lăsat creștinilor scrierile sale edificatoare. "Viața Sf. Teodor al Edesei" a fost foarte citită în sec. al XVI-lea și al XVII-lea, fiind păstrată în mai multe manuscrise.

Tot în aceasta zi, aflarea moastelor sfântului Serafim de Sarov.

Moastele sfântului Serafim de Sarov au fost descoperite în ziua de 3 iulie 1903. Zilele următoare a avut loc o mare procesiune la care au participat mai mult de 200.000 de persoane și familia regala a Rusiei. Sfântul a fost canonizat de Biserica Rusa în mod festiv la Sfânta Liturghie din 19 iulie 1903.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

20 Iulie

În aceasta luna, în ziua a douăzecea, pomenirea suirii la cer cea de foc purtătoare a Sfântului, Maritului Prooroc Ilie Tesviteanul.

Sfântul și marele Profet Ilie, acest inger intrupat în carne ce a primit de la

Dumnezeu puterea de a deschide și închide cerurile, era de origine din Tesvi în Galaad. Tradiția apocrifa, care a transmis aceste detalii despre nașterea Profetului, precizează că el era din tribul lui Aaron și deci era Preot. Dar nu se găsește nici o urmă despre acestea în relatarea Scripturii pe care o rezumăm în cele ce urmează (cf. III Regi 17-20 ; IV Regi 1 și 2).

Se spune că la nașterea sa tatăl său a văzut oameni îmbrăcați în alb învelindu-l în scutece de foc și dându-i numele, i-au dat să mănânce o flacăra, simbol al râvnei pentru Dumnezeu care l-a mistuit de-a lungul întregii sale vieți. Încă din copilărie, ținea strict toate poruncile Legii și se ținea în permanență în fața lui

Dumnezeu printr-o feciorie indiferentă, post neîncetat și rugăciune arzătoare, care îi făcuseră sufletul ca focul și făcuseră din el modelul vieții mănăstirești.

Pe vremea când Ahab a urcat pe tronul regatului din Nord, aflat în schisma încă din vremea lui Ieroboam, lipsa de piosenie și depravarea predecesorilor săi ajunseră la culme. Încurajat de soția sa, respingătoarea Izabel, el îi persecuta pe Profeti și pe toți oamenii rămași credincioși lui Dumnezeu și se închina idolilor Baal și Astarte. Profetul Ilie se duse atunci la rege și îi spuse : "Domnul e viu, Dumnezeul Armatelor, Dumnezeul lui Israel, în fața căruia stau astăzi ! Nu, nu va fi în acești ani nici rouă nici ploaie decât prin cuvânt din gura mea ! ". La cuvintele Profetului o secetă groaznică se abătuse atunci, ca febra, asupra pământului : totul fu sec, devastat, ars ; bărbații, femeile, copiii, animalele domestice și animalele sălbatice, toate muriră din lipsa hranei, izvoarele secarău, plantele se ofileau și nimic nu scăpa urgiei îngaduite de Dumnezeu, cu speranța că foametea va face pe poporul lui Israel să se caiască și să se întoarcă la credință.

Din porunca lui Dumnezeu, Profetul, acoperit cu o piele de oaie și învelit în piele de vitel, părăsi ținutul lui Israel și se duse la râul de Chorrath (Kerith), aflată dincolo de Iordan (după tradiția bisericească, în acest loc a fost ridicată apoi mănăstirea Hozeva, care mai există și astăzi, și unde a trăit și sfântul Ioan Iacob Hozevitul). Se adăpa cu apa cascadei iar Domnul îi trimise corbi - animale pe care evreii le considerau impure și care

aveau reputatia unei mari cruzimi fata de progeniturile lor - pentru a-i duce pâine dimineata si carne seara, ca sa trezeasca in profet mila pentru poporul care suferea. Când cascada seca si ea, Dumnezeu isi trimise slujitorul sau la Sarepta din Sidon, lasându-l sa vada de-a lungul drumului efectele dezastruoase ale secetei, pentru a trezi inca o data in el mila. Ilie ajunse la o vaduva saraca, pagâna, care aduna lemne pentru a coace pâine pentru ea si fiul sau. In ciuda saraciei in care se afla, ea puse inainte de toate datoria ospitalitatii si indata ce Profetul i-o ceru, ea ii pregati o pâine, cu faina si uleiul pe care le mai avea. Primi fara întârziere rasplata ospitalitatii sale : la cuvântul Profetului, covata sa cu faina si urciorul sau cu ulei nu se mai golira pâna la revenirea ploii. Trecusera câteva zile de când Ilie era gazduit la aceasta vaduva când iata ca fiul ei muri. Cum femeia, in durerea ei, il acuza pe omul lui Dumnezeu ca ar fi adus nenorocirea asupra casei ei, Ilie il lua pe copil, il urca la etaj acolo unde locuia el si dupa ce a suflat de trei ori asupra trupului neinsufletit chemându-l cu strigate puternice pe Dumnezeu, el il inapoie pe tânarul baiat viu mamei sale, profetind astfel invierea mortilor.

Seceta isi abatuse nenorocirea peste tot tinutul de peste trei ani si mare parte din populatie fusese deja decimata ; dar Dumnezeu, respectând juramântul Profetului sau, nu voia sa isi arate mila mai inainte ca Ilie sa fi inteles ca el nu doreste moartea pacatosilor ci intoarcerea lor la credinta (cf. Iezechiel 33 :11). Il trimise deci pe Profet la regele Achab, pentru a-i anunta ca urgia avea in curând sa inceteze. Ilie se arata in fata regelui care ramase surprins sa il vada venind, liber, pe cel pe care il cautase peste tot cu slugile sale si il invita sa adune pe tot poporul lui Israel pe muntele Carmel ca martor al confruntarii sale cu cei 450 de profeti ai lui Baal si cei 400 de profeti ai padurilor sacre intretinuti de infama Izabel. Cind toata lumea fu adunata, Ilie zise falsilor profeti : " Pâna când veti schiopata in genunchi ? Daca Domnul este Dumnezeu, mergeti dupa el ! Daca este Baal, atunci duceti-va la el ! ". El ceru ca doi tauri sa fie pregatiti pentru sacrificiu si sa fie asezati pe rug, dar fara sa aprinda focul si ii lasa pe falsii profeti sa aduca primii sacrificiul. Acestia il invocara cu strigate pe Baal, taindu-si carnea, din zori pâna in seara, dar in zadar. Ilie râdea de ei, incurajându-i sa strige mai tare, de teama ca zeul lor sa nu fi adormit sau sa nu fie ocupat cu alte treburi. La venirea serii, Profetul inalta un Altar cu 12 pietre, reprezentând cele 12 semintii ale lui Israel, sapa un sant larg in jurul Altarului, pe care pusese taurul jupuit de piele, si porunci sa fie varsata, in trei rânduri, apa din belsug peste victima, astfel încât sa se umple santul. Apoi adresa spre cer un strigat puternic, invocându-l pe Dumnezeu lui Abraham, lui Isaac si al lui Iacov. Pe data coborî foc din cer, devorând jertfa, lemnul si apa. Tot poporul cazu atunci cu fata la pamânt strigând : " Cu adevarat Domnul este singurul Dumnezeu ". Din porunca lui Ilie, falsii profeti fura prinsi si omul lui Dumnezeu le taie beregata cu propriile sale mâini la râul Cison. El il anunta apoi pe Achab ca seceta avea in curând sa inceteze, apoi urca in vârful Carmelului si, plecându-se asupra pamântului, cu capul intre genunchi si mintea adunata in inima, incepu sa se roage. De sapte ori trimise pe slujitorul sau sa priveasca orizontul, in directia mării, iar a saptea oara un norisor isi facu aparitia, cerul se intuneca si ploaie cazu din belsug, raspândind pe pamânt binecuvântarea cereasca.

Când regina Isabel afla de masacrul profetilor sai, se enerva cumplit si se jura sa se razbune. Ilie, care nu se temuse de multimea falsilor profeti, fu parasit de harul lui Dumnezeu si cuprins de lasitate se ascunse in Bersabeea in pamântul lui Iuda. Epuizat de cât mersese in pustiu, se aseza la umbra unui copac si ii ceru lui Dumnezeu sa ii ia viata inapoi. Un Inger al Domnului i se arata atunci cu o pâine si un urcior de apa. Acest ajutor dumnezeiesc il

facu sa isi reimprospateze fortele si putu sa mearga 40 de zile in pustiu, pâna la muntele lui Dumnezeu, Horeb (vârful muntelui Sinai, pe acelasi loc unde Dumnezeu i se aratase lui Moise, cf. Exod 33). Intra in adâncul stâncii in care se ascunsese in trecut Moise si Dumnezeu ii vorbi noaptea. Ilie raspunse : " Sânt plin de sânguinta pentru Domnul atot-puternic caci fiii lui Israel au parasit legamântul Tau, au doborât Altarele tale si Ti-au ucis Profetii, am ramas singur iar ei incearca sa imi ia viata ". Dumnezeu ii porunci sa iasa si sa stea pe munte pentru a-l vedea. Se facu atunci o furtuna puternica, muntii fura despicati iar stâncile sparte, dar Domnul nu era in furtuna ; iar dupa furtuna, un cutremur, dar Domnul nu era in cutremur ; un foc, dar Domnul nu era in foc. Dupa foc se auzi o adiere usoara. Cum o auzi, Ilie isi ascunse fata cu haina sa si se tinu sub pestera, caci Dumnezeu era in adierea usoara. Domnul ii spuse ca, departe de a fi singurul dintre drepti, alti sapte mii de Israeliti nu isi plecaseră genunchii in fata lui Baal si ii porunci sa se intoarca pe acelasi drum pentru a unge pe Hazael ca rege al Siriei si pe Iehu ca rege al lui Israel, apoi pe Elisei ca urmas. Gasindu-l pe Elisei ocupat cu aratul pamântului cu 12 perechi de boi, Ilie isi arunca peste el haina lui făcându-l discipolul sau (cf. 14 iunie)

Regele Achab continua insa cu faptele sale lipsite de piosenie si pusese stapânire pe vita-de-vie a lui Nabot din Yizreel , cerând - la sfatul lui Isabel - ca acesta sa fie omorât. Profetul Ilie, care nu se mai manifestase pentru o vreme, fu trimis de Domnul in Samaria si spuse regelui : " Chiar pe locul in care câinii au lins sângele lui Nabot câinii vor linge si sângele tau iar prostituatele se vor lafai in sângele tau ". El mai spuse ca nefericirea avea sa se abata peste toata casa lui Achab, câinii aveau sa sfâsie trupul lui Isabel pe zidul de fata de la Yizreel. La aceste cuvinte, regele fu cuprins de cainta : isi sfâsie hainele, se imbraca cu un sac si tinu post. Domnul aproba pocainta lui si anunta prin Profetul sau ca nu va da frâu liber mâniei Sale decât sub domnia fiului sau.

Achab muri la putina vreme iar fiul sau, Ohozias , om superstitios, lua prelua puterea. Cazând bolnav trimise soli in cautarea unui oracol pe lângă Baal Zebud la Egron (Akkaron). Profetul Ilie se prezenta in fata solilor, anuntând ca regele nu se va mai scula. Când transmisera acest mesaj, descriindu-l pe Profet, regele intelese ca era vorba de Ilie si trimise o armata de 50 de oameni pentru a-l aresta. Dar in doua rânduri, din porunca Profetului, un foc coborî din cer si ii mistui pe soldati. Al treilea ofiter il ruga sa il crute iar Ilie il asculta si se duse la rege, anuntându-i chiar el ca avea sa moara pentru ca ceruse ajutor de la falsii zei. Ohozias nmuri intr-adevar la câteva zile iar fratele sau Ioram deveni rege al lui Israel. In timpul celor 12 ani ai domniei sale el suprima cultul lui Baal, dar nu facu sa inceteze pacatul lui Ieroboam care daduse nastere schismei in rândul poporului lui Dumnezeu si incurajase idolatria. De aceea Dumnezeu abatu necazul asupra casei sale si indeplini profetia facuta de Ilie in timpul lui Achab : Iehu lua puterea in urma unei conspiratii impotriva lui Ioram si, intrând el in orasul Yizreel, Isabel fu omorâta aruncata din inaltul unei ferestre. Sângele sau se scurse pe zid iar câinii ii mâncara trupul mai inainte ca ea sa fi putut fi ingropata.

Dupa 15 ani de profetii, indeplinind misiunea pe care i-o incredintase Dumnezeu, Ilie se duse de la Galgalla Bethel, insotit de Elisei care nu voia sa isi paraseasca invatatorul. De acolo se dusera la Ierihon. Ajuns pe malul Iordanului, Ilie isi lua haina din piele de oaie, o infasura si lovi apele, care se despartira pentru a-i lasa sa treaca pe uscat. Când Elisei ii ceru sa primeasca indoita parte din harul sau profetic, Ilie ii raspunse : " Daca ma vei vedea pe când voi fi inaltat la cer, asa ti se va da ". Si pe când mergeau ei astfel prin

pustiul taifasui, un car de foc tras de cai scaparatori aparu intre ei. Ilie urca in car si fu "ca" luat in cer (Parintii au subliniat ca acest "ca", adaugat in versiunea Septanta arata ca Ilie nu a fost dus cu trupul la Cer, fapt imposibil inainte de invierea si inaltarea lui Hristos, dar ca a scapat mortii, precum Enoh si a fost retinut de Dumnezeu intr-un loc necunoscut, pâna in ultima zi), intr-un rotocol, in timp ce Elisei striga : " Parinte, Parinte, carul lui Israel si caii sai ! ". El lua haina Profetului care cazuse peste el si lovind apele de doua ori putu sa traverseze Iordanul, salutat de Fiii Profetului care strigau : " Duhul lui Ilie s-a lasat asupra lui Elisei ! ".

Astfel inaltat in inaltimi cu trupul, Profetul Ilie prefigura Inaltarea Domnului Nostru Iisus Hristos iar prin trimiterea hainei sale peste discipolul sau, el vestea coborârea Sfântului Duh in ziua Rusaliilor (cf. Sfântul Roman Melodul, *Condacul Profetului Ilie*, 33).

Reprezentant de vaza al ordinului profetic ajuns prin râvna sa pe culmea cea mai de sus a virtutii, Ilie fu judecat demn de a vedea fata in fata slava Dumnezeului intrupat, alaturi de Moise si de cei trei Apostoli in ziua Schimbării la fata (cf. Matei 17), care anunta a doua venire a Domnului Nostru Iisus Hristos. Coborând de pe muntele Taborului, discipolii il intrebara pe Domnul daca Ilie trebuia sa vina inainte de invierea mortilor pentru a pune toate lucrurile inapoi cum au fost, dupa cum invata Profetii (Malahia 3 :23). Hristos le raspunse : " Ilie a venit deja si ei nu l-au cunoscut ci l-au tratat dupa cum au vrut ei ", facând aluzie la Sfântul Ioan Botezatorul care venise sa pregateasca propria Lui venire, cu duhul si cu puterea lui Ilie (Luc 1 :17). Asa cum Ioan fu Inaintemergetarul primei veniri in trup a Fiului lui Dumnezeu, astfel Ilie va fi, se crede, premergatorul celei de a doua veniri, la sfârșitul veacurilor. Traditia ecleziasta a vazut adesea in cei doi martori, care vor muri in ultima lupta împotriva lui Antihrist (Apocalipsa 11), pe Enoh si Ilie, care au fost paziti de moarte in acest scop.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului Ilie I (întâiul), Patriarh de Ierusalim.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului Flavian al II-lea, Patriarh de Antiohia.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului Ilie Chavchavadze (cel Drept), in Georgia.

Sfântul Ilie, numit și "Regele neîncoronat al Georgiei," sau "Părintele poporului" și "cel Drept," aparține nobilei familii Chavchavadze. Născut la 27 octombrie 1837 în satul Qvareli din Kakheti, a învățat la început acasă, cu mama sa să scrie și să citească, pe lângă rugăciunea și legea lui Dumnezeu. La vârsta de opt ani a fost trimis să studieze cu Arhidiaconul Nikoloz Sepashvili din Qvareli, iar anii petrecuți cu acesta

aveau să lase urme de neșters în viața acestui sfânt.

Ilie și-a continuat educația la un internat din Tbilisi, iar mai târziu la gimnaziul curții, care a fost, de fapt, liceul. Părinții săi au murit devreme, așa încât frații rămași orfani au trecut în grija mătușii lor, Macrina.

În 1857 Ilie s-a înscris la Facultatea de drept din cadrul Universității St. Petersburg, unde și-a dat toată silința să se desăvârșească ca individ, studiind și citind foarte mult. Era fascinat de istoria georgiană și își petrecea majoritatea timpului în bibliotecă, studiind arhivele și căutând texte georgiene vechi. Chiar dacă rezultatele sale ca student erau remarcabile, Ilie nu era interesat să încununeze studiile sale cu o diplomă în drept, de aceea în anul IV a părăsit facultatea și s-a întors în Georgia.

Ilie avea convingerea că o nație care-și uită istoria este ca un cerșetor "care nu știe de unde vine și încotro se-ndreaptă." De aceea a căutat să inspire concetățenilor săi respectul pentru gloriile trecute ale națiunii și credința strămoșilor lor față de legea creștină și față de poporul georgian.

Obiectivele principale ale vieții sale au fost restaurarea independenței naționale și autonomia Bisericii Georgiene, pentru care Sf. Ilie a luptat cu toată convingerea de-a lungul întregii sale vieți. Astfel, a început o muncă laborioasă de istoric, cercetînd intens documente vechi și demascînd pe cei care falsificaseră istoria și denigraseră poporul georgian.

Acest mare filozof, scriitor și istoric repeta adesea ideea că "o națiune care și-a pierdut limba nu mai poate exista ca națiune," dovedind astfel pasiunea sa pentru limba georgiană și explicînd eforturile sale ca această limbă să rămână limba principală de studiu în școli.

Zelul său patriotic nu a lăsat indiferenți pe cei din jurul său, fondîndu-se astfel Societatea pentru propagarea alfabetizării poporului georgian. Ilie a înființat un depozit al manuscriselor și antichităților georgiene, inițiind și o mișcare de documentare a tradițiilor populare orale. De asemenea, a fost și unul din fondatorii Băncii Agrare Georgiene.

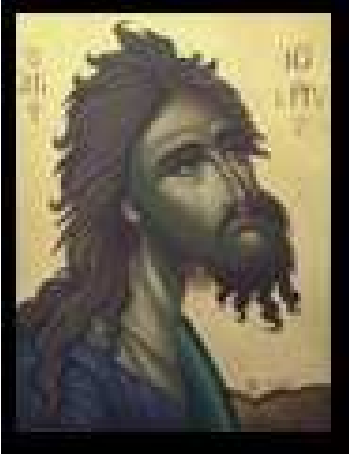
Ilie cel Drept era deseori auzit spunînd acestea: "Noi, georgienii, am moștenit trei daruri sfinte de la strămoșii noștri: pămîntul, limba și credința. Dacă nu le vom proteja, cum ne vom mai putea numi oameni?"

Însă faptele patriotice și duhovnicești ale lui Ilie deranjau pe cei care aderaseră la noua ideologie ateistă, astfel încât aceștia complotau să-l piardă. În 30 august 1907, Ilia Chavchavadze și soția sa Olga (Guramishvili), erau în drum spre Saguramo când trăsura în care erau s-a oprit brusc dincolo de Mtskheta, aproape de pădurea Tsitsamuri. Acolo au fost atacați de o bandă de militanți social-democrați care l-au împușcat pe Ilie.

Curtea Militară din Caucaz i-a condamnat pe ucigașii lui Ilie Chavchavadze la moarte prin spânzurare dar Olga, văduva lui, l-a rugat pe guvernatorul general să-i grațieze pe criminali, deoarece aceasta ar fi fost și dorința lui Ilie, care ar fi motivat că acei oameni erau și ei "frați sărmani aflați în rătăcire".

Într-adevăr, Ilie și-a iertat răufăcătorii cu mult timp înainte, după cum putem citi în poemul profetic "Rugăciune": *Tatăl nostru Carele ești în ceruri ! Cu blândețe îngenunchiez acum în fața Ta și nu cer nici bogăție și nici slavă; nici*

rugăciunea mea nu o voi face goală cerînd cele lumesti. Aș vrea doar ca sufletul meu să se odihnească în rai, inima să mi se umple de strălucirea iubirii pentru Tine, să pot cere iertare pentru dușmanii mei, chiar dacă aceștia îmi străpung inima: Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac!

În 1987 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Georgiene a decis că Ilie Chavchavadze merită să fie în rând cu sfinții și a fost canonizat ca Sf. Ilie "cel Drept."

Tot în aceasta zi, se savârșesc înnoirile bisericii cinstului Înaintemergator și botezător Ioan din preasfânta manastire a Studionului, la Constantinopol.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

21 Iulie

În aceasta luna, în ziua a douazeci și una, pomenirea Preacuviosilor Parintilor nostri Simeon, cel ce s-a facut nebun pentru Hristos, și Ioan împreună-pustnicul.

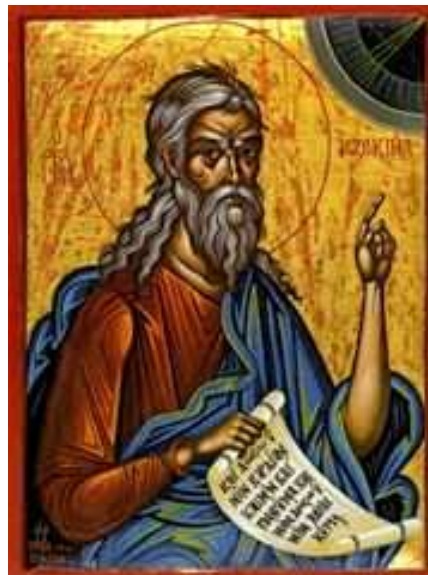
Acești sfinți au trăit în cetatea Edesei ce se afla în Siria, pe vremea împărației lui Iustin cel tânăr. Fiind pătrunși de dragoste dumnezeiască, s-au dus la sfânta cetate și, închinându-se lemnului celui de viață făcător, au mers la Mănăstirea Sf. Gherasim și au fost tunși monahi de Sf. Nicon, cel ce era atunci egumen. Dar au ieșit din mănăstire mai înainte de a plini cele șapte zile, pe care este obicei să le păzească monahii cei nou tunși. Și mergând înainte la pustiu, au rămas în el patruzeci de ani, trăind cu toată nevointa și cu petrecerea cea grea. Ioan a rămas în pustiu până la sfârșit; iar fericitul Simeon s-a întors la sfânta cetate și, închinându-se mormântului Domnului celui de viață

purtător, s-a rugat lui Dumnezeu ca să fie ascuns de către oameni. Și prefacându-se că este nebun, s-a dus la cetatea Emesa și, arătând multe minuni cu acea prefacere a lui, a răposat în Domnul. Și s-au cunoscut după moartea lui minunile lui. Iată cea mai de pe urmă:

Luându-l doi oameni ca să-l îngroape, așa negrijit, nescaldat, netamâiat și neslujit cu cântări, și ducându-l până la un loc unde erau oameni mulți, și trecând cu dânsul pe lângă casa unui evreu, s-au aratat moastele sfântului ca fiind purtate cu cinste și cu pompa, cu atâta slavoslovie și cu multime de oameni cântând, încât evreul văzând că duceau pe sfântul numai doi oameni, zise: "Fericit esti tu, nebune, că neavând oameni să te slujească, ai luat puterile cerești de te slujesc cu laude". Și s-a alăturat și evreul, și l-a acoperit cu mâinile lui, și-l îngropa. Și după câteva zile venind prietenul său Ioan cel ce pustnicise cu dânsul, l-a aflat că s-a mutat către Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Prooroc Iezechiel.

Acesta era fiul lui Vuzi, din Arira, pământul părinților, și a proorocit 20 de ani, apucând mai înainte de întruparea Domnului cu patru sute șaptezeci și șapte de ani. Iar când au fost robiți evreii în Babilon, a fost dus și el împreună cu ei. Și după ce a proorocit multe proorocii poporului iudeu, a dat și acest preamarit semn, adică: să ia aminte la râul Babilonului cel numit Hovar și, când vor vedea că seacă, atunci să aibă nădejdea că va să

vina asupra Babilonului secera pustiirii; iar când vor vedea cresterea apei, atunci sa aiba nadejdea ca se vor întoarce la Ierusalim.

Deci locuind acolo, odata s-au adunat la dânsul multi evrei, fiindca se temeau ca nu cumva caldeii sa se scoale asupra lor si sa-i omoare. Pentru aceasta proorocul a facut ca sa stea apa râului, pe care trecând-o evreii de cea parte au scapat; iar caldeii de vreme ce au îndraznit ca sa-i izgoneasca pe dânsii s-au înecat în râu. Altadata, prin rugaciunea sa, a dat evreilor celor ce flamânziseră hrana îndestulata de peste; si multora ce lesinasera le-a cerut de la Dumnezeu viata si mângâiere. Oarecând caldeii necajind pe poporul iudeu, Iezechiel a mers la mai-marii lor si, făcând înaintea lor semne, i-a înfricosat si i-a facut sa înceteze a mai supara pe Israel. În vremea când israelitenii strigau ca au pierdut nadejdea, si mai mult nu nadajduiesc a se libera de robie, proorocul acesta cu minunea învierii oaselor celor morti, pe care a vazut-o în vedenie, a înduplecat pe popor ca este nadejde de liberarea lui Israel.

Acesta a vazut forma Bisericii, precum a vazut-o si Moise, si a zis ca iarasi se va zidi, precum a zis si Daniel. Acesta a pedepsit la Babilon pe semintia lui Gad, fiindca acesta a pacatuit Domnului, socotind ca pazeste Legea Domnului. Si a facut ca serpii sa le omoare pruncii si dobitoacele lor. Si mai înainte le-a spus ca nu se va întoarce poporul lui Israel la Ierusalim, ci vor ramâne la mideni, pâna când vor parasi ratacirea si rautatea lor. Pentru aceasta si semintia lui Gad, nesuferind sa auda acestea, a omorât pe acest fericit prooroc, ca pe unul ce li se împotriva în toate zilele si-i mustra pentru închinarea idolilor. Deci l-a îngropat pe el poporul lui Israel în tarina lui Tur, în mormântul lui Arfaxad. Si este mormântul acestuia pestera îndoita; iar îndoita se zice caci este ascunsa, si are înauntru întoarcere, care o arata pe ea a fi doua pesteri. Proorocul acesta era la chipul trupului în acest fel: lungaret la cap, statul de mijloc, uscat la fata si barba având-o deasa, lunga si ascutita.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor trei Mucenici cei din Nilitina, care pe pietre târâti s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici Iust si Matei, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Evghenie, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici Teodor si Gheorghe.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici Teodor, Trofim si alti treisprezece.

Tot în aceasta zi, pomenirea Soborului Sfântului Mucenic Acachie la Eptascala, si Soborul Sfântului Elevtrie, aproape de Xirolof si Soborul Preasfintei Nascatoarei de Dumnezeu întru ale lui Armatie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

22 Iulie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfintei mironosite și întocmai cu Apostolii Maria Magdalena.

Magdala (ou Magada ou Dalmanuta), mic sat de pescari aflat pe tarmul occidental al lacului Ghenizaret, la 5 km de orasul Tiberiada, era patria Sfintei Maria Magdalena. Fecioara cu avere, a trait cu frica de Dumnezeu și cu ascultarea poruncilor Lui, până în ziua în care a fost posedata de șapte diavoli (cf. Marcu 16, 9 ; Luca 8, 2). Cuprinsa de aceasta boala și negasindu-si nicicum odihna, ea afla ca Iisus Hristos ajunsese până în tinutul ei, după ce traversase Samaria și ca atragea multimi multe după El, prin minunile pe care Le savârșea și prin invatatura Sa cea cereasca. Plina de speranta, ea alerga spre El și, asistând la minunea înmultirii pâinilor și a pestilor, în numar suficient de mare pentru a hrani peste 4 000 de oameni (Matei 15, 30-39), se arunca la picioarele Mântuitorului și îi ceru sa o

conduca pe calea vietii vesnice.

Izbavita din aceasta incercare, ea renunta la bunurile sale și la orice atasament la lume pentru a-l urma pe Iisus în toate periplurile sale, împreuna cu Apostolii, Maica Domnului și alte femei pioase care se pusesera în serviciul Lui după ce au fost vindecate de el din diverse boli. : Maria, mama lui Iacov cel mic și al lui Ioset, Maria lui Cleopa, Ioana, sotia lui Huza ; Suzana și Salomea, mama fiilor lui Zevedeu.

Când și-a terminat misiunea în Galileea, Domnul Se îndrepta către Ierusalim, în ciuda attentionarilor primite din partea celor apropiați. Maria Magdalena îl urma fără ezitare și se împrieteni cu Marta și Maria din Betania. Pe când Domnul tocmai eliberase un posedat care era mut și afirma ca el alunga demonii prin Duhul lui Dumnezeu, o voce se ridică din multime și striga : " Fericit pântecelul care Te-a purtat și sânul care Te-a alăptat ! " (Luca 11, 27). Acest glas se presupune a fi fost cel al Mariei Magdalena. Ea asistase și la învierea lui Lazar și atunci fu întărită în credința sa în Fiul lui Dumnezeu. În timp ce ceilalți discipoli își abandonaseră Invatatorul în momentul arestării Sale, ea îl urma până în curtea marelui preot apoi la tribunalul lui Pilat, asista la procesul Sau nedrept, la Patimile sale și rămase lângă Cruce, împreuna cu Maica Domnului și cu Sfântul Ioan Teologul (Ioan 19, 25).

Totul fiind de-acum îndeplinit și sângele Mântuitorului fiind scurs din coasta Sa pentru a curăți pamântul, Maria își învinse durerea și lua inițiativa

ingropării Lui. Știind că nobilul sfatuitor Iosif din Arimateea (cf. 31 iulie) șapase nu departe un mormânt nou în stâncă, ea se duse să îl găsească și îl convinge să îi cedeze acel mormânt pentru a-l îngropa pe cel omorât pe Cruce. Încurajat de credința hotărâtă a acestei femei, Iosif obține din partea lui Pilat autorizarea în acest sens și împreună cu Nicodim, membru al Sanhedrinului care era discipol în ascuns al lui Iisus, coborî Trupul de pe Cruce și îl înfășură într-un giulgiu pentru a-l depune în mormânt. Maria Magdalena și Maica Domnului asistau la această scenă și au cântat atunci un imn de înmormântare, însoțit de lacrimi, în care strălucea totuși nădejdea lor în Înviere (acest cântec funebru este tema Slujbei Utreniei a Sâmbetei Mari). După ce mormântul a fost închis cu o piatră mare ce fusese rostogolită până la intrare, Iosif și Nicodim se retraseră dar cele două femei Sfinte rămaseră așezate, în lacrimi în fața mormântului, până târziu în noapte. Parasind locul, ele se hotărâră că imediat după ce se termina odihna Sabbatului să vină înapoi la mormânt cu bune mirosuri pentru a mai îmbalsama o dată trupul Mântuitorului (Marcu 16 :1).

După ce au ținut odihna după lege, la cântatul cocosului, în timp ce prima zi a săptămânii abia începea să se zăreasca, Maria Magdalena și " cealaltă Marie " (După Sfântul Roman Melodicul și Sfântul Grigore Palama, " cealaltă Marie " nu putea fi decât Maica Domnului, căci se cădea ca ea să fie prima care să se bucure de Învierea fiului Său. Pentru majoritatea Parinților însă, Maria Magdalena e cea care l-ar fi văzut prima pe Domnul, conform cuvintelor Evangheliei (Marcu 16 :9), " cealaltă Marie " fiind Maria, mama lui Iacov. Scriitorii ecleziastici au încercat să concilieze în moduri diferite istorisirile divergente ale Evangheliilor despre vizita sau vizitele la mormânt ale Sfințelor Mironosite.) venira la mormânt. Un Înger strălucitor li se arată, însoțit de o cutremurare a pământului și le vesti că Iisus nu se mai află înăuntru, și că înviase (Matei 28 :1). Tulburate cu totul, nu priviră măcar mormântul și alergară să ducă Apostolilor vestea. Domnul înviat li se arată pe cale și le salută zicând : " Bucurați-va ! ". Trebuia într-adevăr ca El să anunțe unei femei eliberarea de natura noastră, căzută și condamnată la suferința ca urmare a greșelii Evei.

Auzindu-le istorisirea, Apostolii au crezut că ele delirau. Petru însă alergă până la mormânt și, aplecându-se văzu numai niște fâșii de giulgiu ce se mai găseau înăuntru și se retrase surprins. Ziua se ridicase, Maria Magdalena se duse la fața locului pentru a doua oară pentru a se convinge că nu fusese vreo vedenie. Constatând că mormântul era într-adevăr gol, ea se duse de-a dreptul la Petru și Ioan să îi anunțe, care alergară și ei la locul cu pricina. După plecarea celor doi discipoli, ea rămase singură lângă mormânt întrebându-se cine putea să fi ridicat trupul (Ioan 20 :11). Doi Îngeri învesmântați în alb se arătară atunci pe locul unde fuseseră capul și picioarele Domnului și o întrebă de ce plângea. În timp ce le răspundea, Îngerii se ridicară dintr-odată, cu respect. Maria se întoarse și îl văzu pe Iisus care îi puse aceeași întrebare. Luându-l drept gradinarul locurilor, ea întrebă dacă El era cel care scosese trupul afara. Dar imediat ce Iisus a chemat-o cu numele său : " Maria ", recunoscând glasul prea-iubitului său Domn, ea striga : " Rabbuni ! (Învățătorule) ! " și voi să i se arunce la picioare pentru a le săruta. Voind să o aducă la o înțelegere mai profundă a stării în care se găsea Trupul lui după Înviere, Iisus îi spuse : " Nu mă atingi, pentru că încă nu m-am urcat la Tatăl ! ". Și o trimise să vestească " fraților " Sai ceea ce văzuse.

Devenită pentru a treia oară " apostol al Apostolilor ", Maria Magdalena rămase cu discipolii și cu Maica Domnului, bucurându-se cu ei. Ea era

probabil prezenta si pe Muntele Maslinilor, la Inaltare, precum si in foisor, in ziua Rusaliilor, când Duhul Sfânt coborâ in forma de limbi de foc (Faptele Apostolilor 2).

Se povesteste ca Sfânta a parasit apoi Ierusalimul pentru a se duce la Roma si a cere acolo dreptate imparatului Tiberiu pentru condamnarea nedreapta pronuntata de Pilat. - Aceasta istorisire despre razbunarea impotriva lui Pilat si despre moartea sa nu se gaseste decât la Sfântul Simion Metafrastul, probabil sub influenta Evangheliei apocrife a lui Nicodim (*Actele lui Pilat*, secolul V) care pune in scena pe Sfânta Veronica. In anul 36, Pilat fu destituit din functie si trimis inapoi la Roma pentru a da seama de proasta sa administratie, in timpul careia se inregistrasera din plin provocari, violente si executii arbitrare. Dupa Eusebiu al Cezareii, el s-ar fi sinucis (*Istoria ecleziastica* II, 7) sau a fost poate executat. Diferite traditii apocrife au incercat sa il reabiliteze pe Pilat, presupunând chiar ca el s-ar fi convertit, si ele arunca asupra iudeilor toata responsabilitatea Patimilor. Prezentându-se in fata imparatului cu un ou in mâna, ea ii spuse ca dupa ce a suferit Patimile, Hristos inviase, aducând tuturor oamenilor fagaduinta invierii ; iar oul se colora atunci in rosu (de aici vin traditia oualor rosii de Pasti). Suveranul ii asculta cererea si il convoca pe Pilat, precum si pe marii preoti Ana si Caiafa. Caiafa muri pe drum, in Creta ; iar Ana, fu torturat fiind inchis intr-o piele de bivol. Pilat, prezentându-se la tribunalul imparatului, incerca sa se justifice prin presiunile iudeilor si riscul de revolta impotriva autoritatii de la Roma. Dar Cezar ramase insensibil la apologia lui si porunci sa fie aruncat in inchisoare. Se relateaza ca, urmarind un cerb in timpul unei partide de vânatoare, organizata de prietenii lui Pilat nu departe de inchisoare, imparatul arunca din arc o sageata care se infipse drept in inima lui Pilat.

Revenita la Ierusalim, Maria Magdalena urma invatatura Sfântului Petru. Patru ani trecusera de la Inviere, Apostolii se imprastiasera in diverse regiuni ale lumii, Maria Magdalena impreuna cu Sfântul Maxim, unul din cei 70 de discipoli, se duse sa predice Vestea cea Buna. Fura arestati la scurt timp de catre iudei si parasiti, cu alti Crestini, in mijlocul mării, fara hrana, pe o corabie fara pânze si fara vâsle. Ambarcatiunea fu insa condusa de Hristos, Pilotul Mântuirii noastre, pâna la Marsilia, in Galia (Franta). Debarcând vii si nevatamati, Sfintii Apostoli suferira foamete, sete si dispret din partea locuitorilor locului, pagâni care nu ii ajutau in nici un fel. Intr-o zi in care acestia erau adunati pentru unul din sacrificiile lor idolicesti, Sfânta Maria Magdalena se amesteca plina de curaj in adunare si ii incuraja sa recunoasca pe singur Dumnezeu, Facatorul ceurului si al pamântului. Minunati de forta ei si de iluminarea fetei sale, pagânii o ascultara. Ea repeta discursul si in fata guvernatorului roman al provinciei, Ipatie, care venise impreuna cu sotia sa sa aduca jertfa idolilor, pentru ca sa aiba un copil. Mai întâi reticent, Ipatie, dupa trei aparitii ale Sfintei, o primi pe Maria si pe cei care o insoteau in palatul sau si ceru sa fie invatat in invatatura lor. Prin mijlocirea Mariei, el obtinu un copil dar sotia lui muri când il aduse pe lume. Dupa un scurt sejur la Roma, Ipatie facu un pelerinaj la Ierusalim ; dar razgândindu-se deodata, se hotarâ sa se intoarca in locul in care isi ingropase sotia si pruncul. Mare îi fu mirarea când îi gasi vii si afla ca ei supravietuisera prin rugaciunile si grijile Sfintei Maria Magdalena ! Aducând rugaciune de multumire lui Dumnezeu, magistratul si toata casa lui se botezara atunci si devenira ferventi proclamatori ai Adevarului.

Parasind Galia, Sfânta Maria Magdalena isi continua periplurile misionare in Egipt, Fenicia, Siria, Pamfilia si alte locuri, raspândind peste tot buna

mireasma a lui Hristos. Ea petrecu o vreme la Ierusalim, apoi pleca la Efes unde il regasi pe Sfântul Ioan Teologul, impartasind cu el aceleasi incercari si bucurându-se de invataturile sale de inspiratie dumnezeiasca.

Indeplinindu-si misiunea pe care i-o incredintase Domnul, ea isi dadu sufletul lui Dumnezeu, dupa o scurta boala, si fu ingropata la intrarea pesterii, unde adormira apoi cei Sapte Copii (cf. 4 august). Numeroase miracole s-au produs in acest loc pâna in ziua in care, aproape zece secole mai târziu (899), piosul imparat Leon VI cel Intelept porunci sa fie mutate la Constantinopol Moastele Sfintei Celei-Intocmai-Cu-Apostolii. El le facu o primire evlavioasa, in prezenta intregului popor si purtându-le pe umerii sai, ajutat de fratele sau Alexandru, el se duse sa le depuna in partea stânga a Altarului manastirii Sfântul Lazar, pe care o ctitorise.

Supravietuind peripetiilor istoriei, mâna stânga a Sfintei Mironosite, care emana o aroma dulce, e si astazi cinstita cu inchinare la Manastirea atonita din Simonos Petra, care o cinsteste pe Sfânta Maria Magdalena ca a doua sa fondatoare.

Traditia occidentala, de la Grigorie cel Mare incoace, a asimilat-o pe Maria Magdalena cu pacatoasa caita ce a venit sa unga picioarele lui Iisus (Luca 7, 36 -38) si chiar cu Maria sora lui Lazar. Dar nimic in Evanghelie nu permite aceasta identificare, respinsa de majoritatea Parintilor Rasariteni. Intr-adevar, a fi fost posedat de demon nu insemna o viata de dezmat. Sfântul Simion Metafrastul interpreteaza in mod alegoric " cei sapte demoni " ca fiind cele sapte pacate ce se opun virtutii ; dar el nu este urmat de ceilalti Parinti.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Cuvioasei Mucenite Marcelia (Marcela) din Chios.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

23 Iulie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea aducerii moastelor Sfântului Sfantitului Mucenic Foca, episcop de Sinope.

Mutarea moastelor sfântului sfintitului mucenic Foca din Sinope la Constantinopol s-a petrecut în această zi de 23 iulie în anul 403 sau 404. Praznuirea sa se face la data de 22 septembrie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Foca.

Foca acesta nu este sfintitul mucenic pomenit mai sus, nici Foca gradinarul, ci altul, al treilea cu același nume. Acesta a trăit în zilele împăratului Traian, stralucind cu toate faptele cele bune și cu petrecere neprihanită. Când a fost adus la eparhul African și întrebat de acesta, el a grațit cuvinte dumnezeiești cu îndrăzneală și a

învățat credința în Hristos. Iar dacă a început African a huli pe Hristos și a face rău sfântului, s-a făcut cutremur și fără de veste căzând el împreună cu slujitorii zăcea fără suflare. Dar l-a înviat pe el sfântul căci îl ruga femeia lui. După aceea l-au dus la împăratul Traian și, marturisind pe Hristos, a fost spânzurat și chinuit, și rugându-se el și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Apolinarie și Vitalie, episcopii Ravenei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfantitului Mucenic Apolonie, episcopul Romei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici ce s-au savârșit în Bulgaria, creștini în zilele împăratului Nichifor.

Tot în această zi, pomenirea celor șapte Mucenici din Cartagen.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Ana cea din Lefcadia.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

24 Iulie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea Sfintei Mucenite Hristina (Cristina).

Aceasta mucenita era din cetatea Tirului, fiica a unui oarecare Urban stratilat. Acesta, suind-o într-un turn înalt și asezând acolo zeii săi făcuți din aur și din argint și cu podoabe împodobite, i-a poruncit să petreacă acolo și să aducă jertfe la idoli. Dar sfânta, socotind cu cuget drept căci cu adevărat nu sunt dumnezeii idoliilor cei neînsufletiti și făcuți de oameni, se ruga lui Dumnezeu. Și privind pe o fereastră a văzut cerul, și din fapuri înțelegând pe Facatorul, a sfărâmat idoliul tatalui său și i-a împartit saracilor. Pentru aceasta a fost supusă la tot felul de chinuri de tatal său; a fost bagată în temnița, unde rămânând multă vreme fără mâncare, primea hrana îngerească și s-a tamaduit de durerile ranilor. După aceea a fost aruncată în mare, și de la Domnul a primit

dumnezeiescul Botez, fiind scoasă la uscat de un înger. Aflând că este vie, a fost închisă în temnița din porunca tatalui său, care în acea noapte a murit. Luând în locul lui domnia un oarecare Dion, a adus pe mucenita la întrebare, și ea, marturisind pe Hristos, a fost chinuită cumplit. Iar după Dion a luat domnia un oarecare Iulian, care de asemenea a chinuit-o îndelung. Și apoi fiind lovită de slujitori cu sulite, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Capiton, care de sabie s-a savârsit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Imeneu, care de sabie s-a savârsit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Ermoghen, caruia dezradacinându-i-se toți dinții, s-a savârsit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Teofil cel de la Zachint, care a suferit mucenicia în Hiu la anul 1635 și care de foc s-a savârsit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Atanasie cel de la Chios, care, suferind mucenicia în Constantinopol la anul 1670, de sabie s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

25 Iulie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea Adormirii Sfintei Ana, maica Preasfintei Nascatoarei de Dumnezeu Maria.

Sfânta Ana, care prin harul lui Dumnezeu deveni bunica după trup a

Domnului Nostru Iisus Hristos, se tragea din neamul lui Levi, ultima născută a marelui Preot Matan și a soției sale Maria, care mai aveau alte două fete: Maria și Sovi. Cea mai mare, Maria, s-a căsătorit la Betleem și a născut pe Salomi moasa. Sovi s-a căsătorit și ea la Betleem și a născut pe Elisabeta, mama Sfântului Ioan Botezătorul. Ana s-a cununat cu înțeleptul Ioachim din Galileia și a născut pe Maria Prea Sfânta Maica Domnului. Astfel Salomea, Elisabeta și Maica Domnului erau verisoare iar după descendență sa trupească Domnul Nostru era var de gradul doi al Sfântului Ioan Înaintemergătorul.

După ce a născut pe Maica Domnului, pe care Dumnezeu o rostuiase ca cea mai sfântă din neamul omenesc, singura atât de curată ca să primească în ea pe

Mântuitorul lumii, și după ce a încredințat copilul la Templu, la vârsta de trei ani, ca o ofrandă pură și neprihanită, Sfânta Ana și-a petrecut restul vieții sale în post, rugăciune și fapte de bine celor lipsiți, așteptând să se îndeplinească ceea ce promisese Dumnezeu. Și-a dat sufletul în pace în mâinile lui Dumnezeu la vârsta de 69 de ani. Sfântul Ioachim a murit la vârsta de 80 de ani; dar nu se știe care dintre cei doi a murit mai întâi. Singurul lucru pe care ni l-a transmis Tradiția Bisericii este că Prea Sfânta Maica Domnului își pierduse deja părinții la vârsta de 11 ani pe când era încă în Templu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților 165 de părinți, ce s-au strâns la al V-lea Sinod Ecumenic în Constantinopol, de au supus și au stricat dogmele lui Origen.

Convocat de piosul împărat Iustinian (cf. 14 noiembrie), care fixase drept scop al domniei sale reconcilierea Bisericilor divizate cu cruzime după Sinodul din Calcedon, al Cincilea Sfânt Sinod Ecumenic a reunit la Constantinopol între 5 mai și 2 iunie 553, 165 de Episcopi, prezidați de Patriarhul Sfântul Eutihie (cf. 6 aprilie). Principalul subiect al acestei adunări era să rezolve problema celor Trei-Capitole, adică Teodor din Mopsuestia (+428), prietenul sau, strălucitul Teodoret din Cir și discipolul lor Ibas din Edesa.

Cinstit si marit in Rasarit pentru comentariile sale despre Sfânta Scriptura, Teodor din Mopsuestia era capul scolii din Antiohia. Dar acordând in teologia sa o parte exagerata speculatiei rationale si axiomelor filozofiei lui Aristotel, ajunsese sa respinga posibilitatea unei uniri reale a ceea ce a fost creat si a ceea ce era necreat in Persoana lui Hristos. Pentru el Cuvântul (Logosul divin) nu "se facuse" om ci vointa omeneasca era unita in El cu vointa dumnezeiasca, mentinând diferenta intre cele doua naturi si deci a doua "persoane" ; de aceea el era considerat ca "tata al nestorianismului". Dupa condamnarea lui Nestorie de Sinodul din Efes (431), partizanii acestuia din urma se aplecasera asupra scrierilor lui Teodoret, mort in pacea Bisericii, pentru a interpreta dogma hristologica. Sfântul Chiril al Alexandriei, desi scrisese impotriva lui, intervenise totusi pe lângă Sfântul Proclu ca acesta sa nu impuna condamnarea acestor scrieri, in scopul de a mentine pacea Bisericii atât de dureros obtinuta (438). Dar Eutihie, respingând aceasta atitudine impaciuitoare, ajunsese, prin intrigile sale, sa obtina aprobarea monofizismului prin sinodul tâlharesc de la Efes (449), in cursul caruia au fost condamnati cei doi principali discipoli ai lui Teodor si reprezentanti ai tendintei sale teologice : Teodoret si Ibas.

La Sinodul din Calcedon (451) Teodoret si Ibas, dupa lungi tergiversari, au acceptat sa arunce anatema asupra lui Nestorie si au fost reprimiti in comuniunea Bisericii. Mai târziu, interpretarea si modul in care a fost primit cel de al Patrulea Sinod Ecumenic au dat nastere altor disensiuni cristalizate pe problema celor Trei-Capitole. Masurile politice luate de imparatul Zenon ("Hénotikon") si de Patriarhul Acachie pentru a-i face sa se impace pe cei ce se opuneau Sinodului au esuat lamentabil si au provocat chiar o schisma de 40 de ani (484-519) intre Rasarit si Occident care, printr-un puternic atasament la litera Sinodului, trecea drept aparatorul celor Trei-Capitole.

Dupa ce împaratul Iustin pus capat acestei schisme, Justinian - hotarât sa lupte impotriva tendintei nestorianizante in interpretarea dogmei din Calcedon - a editat un decret impotriva celor trei, care provoca din nou reactii violente in Occident (545). Convocat la Constantinopol, Papa Vigilius declara, imediat dupa intronarea sa, ca intentiona sa rupa comuniunea cu Patriarhul sfânt Mina (cf. [25 august](#)), care raspunse cu aceeasi sentinta. Dupa multe tratative, Vigilius accepta sa se impace cu Mina si edita un document (*Judicatum*) care condamna pe cei trei. Acest document a fost considerat de bisericile din Africa si Acvileea ca o tradare si ele provocara diviziunea neplacuta si de durata in sânul Bisericii Occidentale, iar Rasaritul, la rândul sau, il considera prea slab.

Cum se luase hotarârea de a intruni Sinodul Ecumenic pentru a pune capat acestei neintelegeri, Iustinian edita o *Marturie de Credinta*, in care asuma expresiile caracteristice ale teologiei Sfântului Chiril, pe care o combateau partizanii occidentali ai celor Trei-Capitole (551). Papa Vigilius respinse acest document si incepând de atunci nu inceta sa puna piedici intrunirii Sinodului. Deschiderea acestuia fusese in plus întârziata de moartea Sfântului Mina ; când Parintii incepura sesiunile sub presidentia succesului sau, Sfântul Eutihie, ei isi marturisira tristetea fata de opozitia Papei iar Vigilius declara ca el sustinea din plin ortodoxia lui Teodoret si Ibas. In cursul celei de a opta sesiuni, Sinodul ii condamna totusi pe cei trei si arunca anatema asupra tuturor celor care i-ar apara, dar fara sa il condamne nominal pe papa. In decembrie Vigilius se supuse deciziilor Sinodului dar abia aproape doi ani mai târziu el condamna la rândul sau pe cele Trei-capitole (555).

Cu ocazia unei conferințe precedând Sinodul, Părinții condamnă pe de altă parte doctrina lui Origen, Evagrie și Didim din Alexandria despre o pre-existență a sufletelor, caderea lor în trup și "restaurarea universală" (*apocatastaza*), ceea ce ar însemna negarea libertății umane.

Evitând deci schisma între Răsărit și Occident, Sfântul Sinod de la Constantinopol puse capăt curentului nestorianist prin condamnarea tuturor propunerilor eretice ale lui Teodor din Mopsuestia și marturisirea deplină a conformității a Sinodului din Calcedon cu credința marturisită de cel de al Treilea Sinod Ecumenic din Efes. Pe bună dreptate este considerat drept sinodul "eclésiastic prin excelență", căci respingând speculația filozofică în chestiunile de dogmă (fie sub formă rationalistă și aristotelică a lui Teodor din Mopsuestia fie sub cea a neoplatonismului spiritualizant al origenismului), el afirmă că Biserica are modul său propriu - apostolic - de interpretare a Tainelor lui Hristos, datorită căreia ea păstrează integritatea libertății umane și posibilitatea ei de a fi pe deplin unită cu Dumnezeu în persoana Mântuitorului.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Olimpiada diaconita din Constantinopol.

Fericita Olimpiada s-a născut la Constantinopol (între 361 și 368) într-o familie din marea aristocrație imperială. Tatăl său, contele Seleucos, și mama sa murind atunci când ea era încă copil, Olimpiada a fost dată spre a fi crescută de una din rudeniile sale, Procopiu (Procopie), guvernator de Constantinopol, care a însărcinat cu educația sfintei pe Teodosia, sora sfântului Amfilohie de Iconium (cf. [23 noiembrie](#)). Astfel, Olimpiada a avut relații prietenești și familiare cu sfântul Grigorie Teologul, sfântul Grigorie de Nyssa (care i-a și dedicat Comentariul sau la Cântarea Cântărilor) și cu alți bărbați de seamă ai Bisericii, pe care mai târziu i-a și ajutat, ori de câte ori au venit la Constantinopol, chiar dacă unii, ca Teofil al Alexandriei (385-412), s-au întors mai târziu împotriva ei.

Din tinerețe Olimpiada a strălucit nu doar prin frumusețea trupească, dar și prin înțelepciunea și credința ei. În anul 386 s-a căsătorit cu Nebridios, prefectul Constantinopolului, dar acesta a murit înainte ca ei să trăiască împreună. Acum Olimpiada a decis să își dăruiască viața ei Domnului, ca văduva și fecioara în același timp, și de a pune imensa ei bogăție în slujba Bisericii. Dar în momentul în care ea a refuzat o a doua căsătorie, cu Elpidios, ruda a împăratului Teodosie, Statul i-a confiscat toate bunurile și a fost împiedicată să frecventeze pe oamenii Bisericii până când avea să se supună dorinței împăratului. Dar, la întoarcerea din campania militară contra lui Maxim (388), împăratul, din admirație pentru zelul ei în asceză și virtute, i-a restituit toate bunurile. Imediat, sfânta Olimpiada a început să dea milostenie și să facă opere de binefacere cu imensele sale bogății. Și-a vândut proprietățile ce avea în Tracia, în Bitinia, în Galatia și în Capadocia, ca să somptuasele locuințe de la Constantinopol și a făcut peste tot case de primire pentru călători, spitale, biserici și o mănăstire, în spatele portului

meridional al Sfintei Sofia, care a juns sa adapostearca mai mult de 250 de vietuitoare: mai intai slujnicele sale si alte rudeni, la care s-au adaugat apoi multe femei din inalta societate a imperiului.

Pentru viata ei dedicata in intregime lui Hristos, Sfantul Patriarh Nectarie (381-397, praznuit la 11 octombrie) a numarat-o pe dansa in randul diaconitelor, slujire pe care a implinit cu cinstire si fara de cusur. Diaconitele, alese dintre fecioarele sau vaduvele de o vârsta inaintata (60 de ani in acea vreme, apoi 40 ani), erau hirotonite prin punerea mâinilor si puteau sa intre in altar, insa ele nu erau considerate ca facând parte din cler. Slujirea lor consta in principal in vizitarea si ajutorarea bolnavilor, asistarea preotului la botezul femeilor si alte câteva sarcini auxiliare. Ele nu puteau nici sa invete in public nici sa boteze (cf. Constitutiilor Apostolice 3, 6, 1-2). Slujirea diaconitelor ca cazut incet-incet

in desuetudine odata cu disparitia aproape completa a botezurilor de adulti, in secolul al XII-lea.

In anul 398, când Sfântul Ioan Gura de Aur (praznuit la 13 noiembrie) s-a urcat pe tronul patriarhal de la Constantinopol, Olimpiada a gasit in el nu doar pe parintele duhovnicesc pe care si-l dorea, autoritatea in materie de interpretare a Scripturii, pastorul care se îngrijea de turma sa mai mult decât de propriul sau trup, ci si un prieten, atât pentru zile bune, cât si pentru dificultatile ce le intampina adesea din cauza corectitudinii si verticalitatii ei. Olimpiada s-a pus deci in slujba sfântului patriarh cu ardoare, suportând toate cheltuielile lui materiale si facând din belsug milostenie, asa cum sfântul o sfatuia. De altfel, singura persoana masculina admisa in Manastirea ei era Sfântul Episcop, care venea adeseori si le intruia pe surori cu invataturile sale. Pe câteva din ucenitele sale din aceasta manastire le-a si hirotonit diaconite, de altfel.

Sfantul Ioan Gura de Aur a avut multa lauda pentru Sfanta Olimpiada, drept pentru care a aratat catre dansa mare bunavointa si dragoste duhovniceasca. Cand Sfantul Ierarh a fost pe nedrept trimis in surghiun (in Armenia, la anul 404), Sfanta Olimpiada si celelalte diaconite au primit aceasta cu mare tristete. Ultima oara cand a parasit biserica sfantul le-a chemat la sine pe diaconite: Olimpiada, Pentadia, Proklia and Salbina, le-a spus cum ca indarjitele acuze care i se aduc or sa ajunga la un sfarsit, dar de vazut nu o sa mai vada aproape de loc. Le-a rugat sa nu paraseasca acea biserica, ci sa slujeasca pe mai departe celui de ii va urma. Sfintele femei au cazut inaintea sfântului varsand lacrimi.

In ciuda sfaturilor sfântului, Olimpiada a refuzat sa-l recunoasca pe succesorul lui si chiar a purces la apararea cauzei Sfântului Ioan Gura de Aur. In aceasta vreme, un incendiu a izbucnit in catedrala Sfânta-Sofia si o parte din palatul imperial a fost distrusa de flacari. Atunci, toti sustinatorii Sfantului Ioan Hrisostom au cazut sub banuiala incendierii, si au fost adusi pentru cercetari in fata prefetului Optat. Au chemat-o si pe Sfanta Olimpiada la judecata supunand-o la o riguroasa cercetare. Au amendat-o la plata unei mari sume de bani pentru crima de incendiere, cu toata nevinovatia sa si lipsa de probe. Dupa aceasta sfanta a parasit Constantinopolul si s-a stabilit la Cizic (la marea Marmara). Dar nici aici persecutorii nu i-au dat pace, astfel ca, dupa inca un interogatoriu, in anul 405 sfânta a fost trimisa in exil la Nicomedia, unde sfanta a indurat multa suferinta si lipsuri. Sfantul Ioan i-a scris din surghiun 17 scrisori, mangaindu-o in durerea ei si indemnând-o la rabdare pentru Domnul. La 25 iulie 408 Sfanta Olimpiada a trecut la cele vesnice, incoronata impreuna cu masturisorii pentru credinta.

Sfanta Olimpiada a aparut in vis episcopului de Nicomedia si cerand ca trupul sa ii fie pus intr-un sicriu de lemn si aruncat in mare:"Acolo unde valurile vor purta cosciugul acolo lasa trupul meu sa fie ingropat".Cosciugul a fost adus de valuri intr-un loc numit Briktoi aproape de Constantinopole. Locuitorii acelor locuri, cunoscand ca acestea sunt de la Dumnezeu, au loat moastele si le-au asezat in biserica inchinata Sfantului Apostol Toma, unde au inceput a face multe minuni si vindecari. Dar in timpul unei invazii a persilor, biserica a fost arsa dar moastele s-au aflat intregi. Sub Patriarhul Serghie (610-638), moastele au fost mutate la Constantinopole si puse in manastirea de maici ctitorita de Sfanta Olimpiada, distrusa in timpul revoltei lui Niceta (anul 532), dar reconstruita de imparatul Iustinian.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuvioasei Maicii noastre Eupraxia din Tabena, care cu pace s-a savârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Sact, Matur, Atal și Blandina.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

26 Iulie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și sasea, pomenirea Sfântului Sfantitului Mucenic Ermolae, și cei împreună cu dânsul, Ermip și Ermocrat.

Acești sfinți erau preoti din clerul Bisericii Nicomidiei, ramasi dintre sfintii douăzeci de mii ce au fost arsi acolo de tiranul Maximian (284-305) în anul 303 (28 decembrie), fiind ascunsi într-o camera.

Dar fiind prins tânarul Pantoleon (nimeni altul decât Marele Mucenic Pantelimon, praznuit la 27 iulie) și nesciind să mintă, a spus că de preotul Ermolae era învățat în cele creștinești și a fost botezat.

Și îndată au trimis de l-au adus pe Ermolae la Maximian, și cu el au adus slujitorii și pe însoțitorii lui, Ermip și Ermocrat.

Stând sfinții la întrebare, și propovăduind cu îndrăzneala că Domnul Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat, li s-au tăiat capetele, în anul 305 de la Hristos.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Preacuvioasei Mucenite Parascheva din Roma.

Sfânta și Marea Mucenita Parascheva s-a născut într-un sat pe lângă Roma, în vremea domniei lui Hadrianus (117-138), din părinți creștini, Agaton și Politeia, care multă vreme îl imploraseră pe Domnul să le dea un prunc. Dumnezeu, care întotdeauna răspunde rugăciunilor celor care se tem de el, le dădu deci o fiică, pe care ei o numiră Parascheva, căci era născută într-o vineri (Paraskevi în grecește înseamnă "vineri") dar și din evlavie pentru Patima întăritoare a Domnului nostru Iisus Hristos.

Încă din frageda copilărie ea s-a consacrat cu totul celor dumnezeiești. Nefiind deloc atrasă de jocurile copilărești, își petrecea vremea fie în biserică pentru a participa la Slujbe fie acasă, pentru a medita cuvântul lui Dumnezeu sau rugăciunea. La moartea părinților săi, pe când era în vârstă de 12 ani ea împărți bogățiile lor celor lipsiți, apoi se retrase într-o Manastire unde primi mahrama, semn al închinării vieții ei lui Dumnezeu. După ce și-a petrecut o vreme în ascultare desăvârșită față de maica superioară, cu sufletul însetat de a împărtăși și celorlalți oameni comoara credinței, ea părăsi Manastirea

pentru a se duce sa propovaduiasca numele lui Hristos in orase si sate. Astfel aduse pe multi pagâni la dreapta credinta, suscitând nemulțumirea si ura iudeilor, care au denuntat-o regelui aceluia tinut in care ea se afla (dupa altii, noului imparat, Antonin cel Pios, catre 140). Suveranul dadu ordin pe data ca nobila crestina sa fie arestata si adusa inaintea lui. Când o vazu, ramase mai întâi surprins de frumusetea ei apoi incerca sa o atraga prin maguliri spunând : "Daca te lasi convinsa de cuvintele mele si accepti sa aduci sacrificii idolilor, vei primi multe bogatii, dar daca te incapatânezi, sa stii ca vei avea multe de suferit". Tânara fata, desi gingasa, ii raspunse cu barbatie : "Nu ma voi lepada niciodata de prea blândul meu Iisus Hristos si nici un chin nu va putea sa ma

desparta de dragostea Lui. Caci El a zis : Eu sint Lumina lumii ; cel ce Imi urmeaza Mie nu va umbla in intuneric, ci va avea lumina vietii (Ioan 8:12). Cât despre idolii vostri, care nu au facut nici cerul nici pamântul, ei vor disparea de pe pamânt si de sub cer (Ieremia 10:11)". Atunci mânia regelui se inflacara si dadu ordin soldatilor sa puna pe capul Sfintei o casca de fier inrosit in foc. Acoperita de roua, precum cei Trei Tineri din cuptor, Sfânta Parascheva nu simti nici o suferinta. Dupa ce i-au fost smulsi sânii, fu aruncata in inchisoare, cu o piatra grea pusa pe piept, dar fu vindecata de un Inger ce si-a facut aparitia dintr-un mare cutremur. Constatând minunea, 70 de soldati din garnizoana s-au convertit si au fost imediat executati din ordinul tiranului care o aduse din nou inaintea lui pe Parascheva. Repetându-si inflacarata marturie de credinta, Sfânta fu aruncata intr-un cazan de cupru si bronz umplut cu plumb incandescent. Dar si acolo, trupul sau - care primise prin asceza si feciorie arvuna cinstirii vietii viitoare - ramase neatins. Crezând ca amestecul nu era cu adevarat arzator, tiranul se apropie si fu orbit de vapaie. Sub efectul durerii isi dadu seama de greseala sa si incepu sa strige : "Fie-ti mila de mine, slujitoare a adevaratului Dumnezeu si redami lumina ochilor si voi crede in Dumnezeu pe care il propovaduiesti". La rugaciunea Sfintei el nu numai ca isi regasi vederea ci primi si lumina credintei si la cererea sa fu botezat in numele Sfintei Treimi, impreuna cu toti cei apropiati lui.

Eliberata, Sfânta Parascheva parasi tinutul pentru a-si continua misiunea. Pe când se afla intr-un oras condus de un oarecare Asclepios si propovaduia pe Hristos, fu arestata si adusa in fata tribunalului. La intrebarea lui Asclepios care ii ceru sa isi spuna numele, Sfânta se inchina cu semnul Sfintei Cruci si declara ca era slujitoarea lui Hristos Facatorul cerului si al pamântului, Care s-a dat crucii si mortii pentru Mântuirea noastra, si Care va reveni cu marire sa judece viii si mortii. Tiranul dadu ordin sa fie batuta cu vergile dar Sfânta continua sa il slaveasca pe Dumnezeu, cu privirea intoarsa spre cer, iar când Asclepios ii intrerupse pe calai pentru a-i cere sa aduca sacrificiu idolilor, ea il scuipa in fata cu dispret. Iesindu-si din fire el ceru sa fie biciuita pâna la os. Dar dupa o noapte petrecuta la inchisoare, soldatii o gasira a doua zi

nevatamata. Cum ea cerea regelui sa fie lasata sa se duca la Templul lui Apolo, toti pagânii se bucurara, crezând ca accepta sa aduca sacrificii idolilor. Când insa - dupa ce se rugase indelung - isi facu semnul Crucii, idolii se sfarâmara cu zgomot mare iar poporul striga : "Mare este Dumnezeu Crestinilor!". Preotii idolilor, cuprinsi de furie, au cerut regelui sa sfârseasca cu ea si fu aruncata in fosa unde prin rugaciune provoca moartea unui balaur si a reptilelor care se mai gaseau acolo. Constatând ca toate tentativele sale erau zadarnice, Asclepios o trimise in alta imparatie, condusa de crudul Tarasios⁶ . Dar cum prin chemarea Numelui lui Hristos ea ii vindeca pe toti bolnavii care erau adusi la ea, regelu ceru sa fie adusa inaintea lui si o acuza de vrajitorie, dând ordin sa fie aruncata intr-o fosa urât mirositoare, plina de animale veninoase. Prin semnul Crucii, aceasta cloaca deveni asemeni unei pajisti inmiresmate primavara, iar Sfânta, ocrotita de un Inger, ramase nevatamata la toate celelalte chinuri la care fu supusa. De aceea, nemaiputându-si conteni mânia, regele ordona calailor sai sa taie capul slujitoarei lui Dumnezeu. Cazând in genunchi, Parascheva se ruga cu lacrimi, incredintându-si sufletul viteaz Mirelui sau Hristos si ii ceru sa ierte pacatele celor care aveau sa-L cinsteasca. Atunci când capul ii cazu sub spada, se auzi un glas ceresc urându-i bun venit in Imparatia Cerurilor, a carei venire ea o vestise prin cuvântul sau si prin lucrarile sale. De atunci, parti din moastele sale, imprastiate in Sfintele Biserici, nu au incetat sa infaptuiasca nenumarate vindecari, in special pentru cei bolnavi de ochi.

Viata si patimirea sfintei Parascheva Romana a fost scrisa de Ioan de Eubeea in secolul al VIII-lea. Ea este uneori praznuita si in ziua de 9 noiembrie.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuvioasei Mucenita Oreozila.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Ignatie Stironitul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Apion, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Mucenite Ierusalima, care de sabie s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

27 Iulie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea Sfântului maritului, marelui Mucenic și tamaduator Pantelimon.

Sfântul și maritul Mucenic al lui Hristos, Pantelimon, s-a născut la Nicomidia din părinții Eustorgios, senator păgân, și Evula, o creștină; aceștia i-au dat numele de Pantoleon. Încercînd să-l ducă la educație la Eufrosin, medic de renume, el ajunsese după puțină vreme la o cunoaștere desăvîșită a artei medicale într-atît încît împăratul Maximian, care îi remarcase calitățile, intenționa să îl ia la palat ca medic particular. Cum tânărul trecea în fiecare zi în fața casei unde era ascuns Sfântul Ermolae (cf. [26 iulie](#)), Sfântul Părinte ghici după tinuta lui calitatea înaltă a sufletului său și îl invită într-o zi să intre și începu să îl învețe că știința medicală nu poate aduce decît slabă ușurare naturii noastre suferinde și sortită morții și că numai Hristos, singurul Doctor adevărat, a venit să ne aducă Mîntuirea, fără leacuri și fără plată.

Cu inima bătînd de bucurie la auzul acestor cuvinte, tânărul Pantoleon începu să îl viziteze regulat pe Sfântul Ermolae și fu inițiat de el în Tainele credinței. Într-o zi, pe cînd se întorcea de la Eufrosin, găsi pe drum un copil, mort după ce fusese mușcat de o napârca. Judecînd că momentul venise să probeze adevărul promisiunilor lui Ermolae, el chemă în ajutor Numele lui Hristos și pe data copilul se ridică iar napârca muri. Atunci el alergă la Ermolae și, plin de bucurie, ceru să primească fără întîrziere Sfântul Botez. Rămase apoi în preajma bătrînului Sfânt pentru a se bucura de învățăturile lui și nu mai reveni acasă decît în a opta zi. La întrebările tatălui său neliniștit el răspunse că rămăsese la palat, ținut de vindecarea unui om de pe lînga împărat. Pastrînd încă secretele convertirii lui, el arată în acealasi timp o adîncă preocupare pentru a-l convinge pe Eustorgios tatăl său de zădărnicierea închinării la idoli.

După o vreme fu adus la senator un orb care îl implora pe Pantoleon să îl vindece, căci își pierduse zădărnice toată averea pe la doctori. Încercînd în Hristos, care salaslăuia de-acum în el cu putere, tânărul confirmă în fața tatălui său uimit că avea să îl vindece prin harul Stăpînului său. Facu semnul Crucii pe ochii orbului, rugîndu-se lui Hristos și pe loc barbatul își recapătă vederea, nu numai a ochilor trupului ci și ai sufletului, căci el înțelese că Hristos îl vindecă. Fu botezat de Sfântul Ermolae împreună cu Eustorgios, care nu după multă vreme adormi în pace.

Pantoleon impartea atunci mostenirea sa saracilor, elibera sclavii si se dedica si mai vârtos ingrijirii bolnavilor carora nu le cerea in schimb decât sa creada in Hristos, cel venit pe pamânt pentru a ne vindeca de toate bolile noastre (de aceea este slavit printre Sfintii Doctori fara de arginti). Ceilalti doctori din Nicomidia incepuera sa fie invidiosi pe el si cum el ingrijise pe un Crestin care tocmai fusese chinuit din ordinul imparatului, ei profitara de ocazie pentru a-l denunta la Maximian. Dupa ce le-a ascultat cu tristete plângerea impotriva protejatului sau, imparatul il convoca pe cel care fusese mai inainte orb si ii puse intrebari despre ce mijloace folosisera Pantoleon ca sa ii redea vederea. Precum orbul din nastere din Evanghelie, omul raspunse cu simplitate ca Pantoleon il vindecase chemând Numele lui Hristos si ca aceasta minune ii adusese adevarata lumina, aceea a credintei. Furios, imparatul ceru sa i se taie capul pe data si trimise oameni sa il gaseasca pe Pantoleon. Când Sfântul se afla inaintea lui, ii reprosa ca ar fi tradat increderea pe care i-o acordase si il acuza ca il insulta pe Asclepios si pe ceilalti zei prin credinta sa in Hristos, un om mort crucificat. Sfântul ii raspunse ca atât credinta cât si mila fata de adevaratul Dumnezeu sunt superioare tuturor bogatiilor si onorurilor acestei lumi de desertaciune si pentru a-si intari argumentele ii ceru lui Maximian sa il puna la incercare. Fu deci adus un paralytic, asupra caruia preotii pagâni spusera incantatiile lor, salutate batjocoritor de catre Sfânt. Cum eforturile lor ramasera fara efect, Pantoleon isi inalta rugaciunea catre Dumnezeu si luând pe paralytic de mâna, il ridica in Numele lui Hristos. Numerosi pagâni, vazându-l pe om mergând plin de bucurie, crezura atunci in adevaratul Dumnezeu, in timp ce preotii pagâni insistau pe lângã imparat sa fie ucis acest rival periculos.

Cum Maximian ii amintea chinurile la care cu câtvã timp in urma fusese supus Sfântul Antim (cf. 3 septembrie), Pantoleon raspunse ca daca un batrân facuse dovada unui asemenea curaj, cu atât mai mult tinerii trebuiau sa se arate curajosi in incercari. Nici magulirile nici amenintarile neputând sa il faca pe Pantoleon sa isi schimbe atitudinea, tiranul il incredinta torturii. Legat de un stâlp, trupul ii fu sfâsiat cu gheare de fier apoi ranile ii fura arse cu faclii aprinse. Dar Hristos, aparut Sfântului Mucenic sub chipul parintelui sau spiritual, Sfântul Ermolae, ii spuse : "Nu te teme, copilul meu, caci sint cu tine si iti voi fi de ajutor in tot ceea ce vei suferi pentru mine". De indata tortele se stinsera iar ranile Sfântului fura vindecate. Apoi, fie scufundat in plumb topit, fie aruncat in mare legat de un pietroi, in toate incercarile Domnul il insotea si il pazea nevatamat. Dupa aceea fu aruncat fiarelor salbatice, dar si acolo Hristos il aparã iar animalele venira gudurându-se la picioarele lui asemeni unor animale domestice. Cit priveste imparatul, ramânând el mai salbatic decât niste animale fara ratiune, dadu ordin ca Sfântul sa fie legat de o roata cu lame ascutite ce urma sa fie lasata sa se rostogoleasca de pe o inaltime in fata intregului oras adunat. Din nou Domnul interveni in chip minunat. Il elibera pe slujitorul sau de legaturile lui iar roata strivi in rostogolirea ei un mare numar de necredinciosi.

Cum Maximian il intreba de unde avea o asemenea putere si cum ajunsese el la Credinta Crestina, Pantoleon ii arata unde se ascundea Ermolae, caci Dumnezeu ii facuse cunoscut ca venise vremea, pentru el si stapânul sau, sa-L marturiseasca si sa isi gaseasca in Mucenicie desavârsirea. Dupa moartea preamarita a Sfântului Ermolae si a celor impreuna cu el, tiranul il aduse din nou pe Pantoleon si pretinzând ca mucenicii se supusesera, incerca sa il convinga sa se inchine idolilor, dar preafericitul ceru sa ii vada. Suveranul raspunse ca ii trimisese in misiune intr-un alt oras iar Pantoleon ii replica : "Ai spus adevarul fara sa vrei, mincinosule, caci ei sint acum in Ierusalimul ceresc!". Constatând ca nu va putea sa il clinteasca din credinta sa, Maximian

dadu atunci ordin ca Pantoleon sa fie decapitat iar trupul sa ii fie aruncat in foc.

Sfântul ajunsese cu bucurie la locul executiei, in afara orasului, dar in momentul in care calaul isi agita spada, aceasta se topi precum ceara se topeste in foc. In fata acestei minuni, soldatii care erau de fata il marturisira pe Hristos. Pantoleon ii indemna insa sa isi indeplineasca datoria si mai spuse o ultima rugaciune. Un glas de sus ii raspunse : "Slujitor credincios, dorinta ta va fi acum indeplinita, portile cerului iti sint deschise, cununa ta e pregatita. Tu vei fi de-acum inainte adapost deznadajduitorilor, ajutor celor incercati, doctor bolnavilor si teroare demonilor, de aceea numele tau nu va mai fi Pantoleon ci Pantelimon" (care insemna "prea milostiv"). El isi intinse grumazul iar când capul ii cazu, curse lapte din gâtul lui, trupul sau deveni alb ca zapada iar maslinul uscat de care fusese legat inverzi din nou pe data si rodi cu fructe din belsug. Soldatii, carora li se daduse ordin sa arda trupul Sfântului, il incredintara credinciosilor care il ingropara cu piosenie pe proprietatea lui Arnantios Scolasticul si se dusera sa propovaduiasca Vestea cea Buna si in alte locuri.

De atunci, Moastele Sfântului Pantelimon nu au incetat sa savârseasca vindecare si sa aduca harul lui Hristos, singurul Doctor al sufletelor si trupurilor, al tuturor celor care se apropie de El cu evlavie.

Tot în aceasta zi, pomenirea senatorului orb care a fost tamaduit de Sfântul Pantelimon, si care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuvioasei Maicii noastre Antuza marturisitoarea, cea din sfânta manastire a lui Mantiniu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici o suta cincizeci si trei, care în Marea Traciei s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Manuel, care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Hristodul, care era din Casandra, si a marturisit în Tesalonic la anul 1777, si care prin sugrumare s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

28 Iulie

În aceasta luna în ziua a douazeci și opta, pomenirea Sfinților Apostoli și diaconi: Prohor, Nicanor, Timon și Parmena.

Sfinții Apostoli din cei 70 Prohor, Nicanor, Timon și Parmena au fost printre primii diaconi ai Bisericii lui Hristos.

În Faptele sfinților Apostoli (6, 1-6) se spune că sfinții doisprezece Apostoli au ales șapte bărbați plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune - Stefan, Filip, Prohor, Nicanor, Timon, Parmena și Nicolae - și i-au hotărât în slujba de diaconi.

Sfânta Biserică face pomenirea lor împreună în această zi de 28 iulie, chiar dacă ei au propovăduit cuvântul credinței și marturiseau pe

Domnul Iisus Hristos Fiul al lui Dumnezeu și om desăvârșit în locuri și timpuri diferite.

Sfântul Prohor l-a însoțit mai întâi pe sfântul Apostol Petru și a fost făcut de acesta episcop în cetatea Nicomidia. După Adormirea Preasfintei Nascătoare de Dumnezeu, Prohor a devenit însoțitor și împreună-lucrător al sfântului Apostol Ioan Teologul, și împreună cu acesta a fost sunghiunit în insula Patmos. Aici sfântul Prohor a scris cartea Apocalipsei după dictarea inspirată a sfântului Ioan, Apostolul cel Iubit. La întoarcere în Nicomidia sfântul Prohor a convertit multime multă de păgâni la Cristos, și din această pricină a primit cununa muceniei. (Alte imagini cu sfântul Prohor împreună cu sfântul Ioan Teologul.)

Sfântul Nicanor a primit mucenia în aceeași zi în care sfântul întâiul-mucenic și arhidiacon Stefan (praznuit la 27 decembrie) și mulți alți creștini au fost uciși cu pietre.

Sfântul Timon a fost asezat de Apostoli episcop al cetatii Bastoria in Arabia, si acolo a patimit multe de la evrei si pagâni pentru predica Evangheliei. A fost aruncat intr-un cuptor aprins, dar puterea lui Dumnezeu a facut sa iasa nevatamat. O traditie occidentala spune ca sfântul Timon a murit rastignit.

Sfantul Parmena a predica cu inflacarare pe Hristos in Macedonia. A murit de o boala care l-a lovit. Dar exista si o traditie conform careia sfântul Parmena a primit cununa muceniciei cândva pe la sfârșitul domniei împaratului Traian (98-117).

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Evstatie, cel din Ancira.

Acest sfânt era ostas si, fiind adus înaintea lui Corneliu guvernatorul Ancirei, a marturisit slobod si cu îndrazneala pe Hristos. Pentru aceasta a fost batut fara mila, si patrundându-i gleznele l-au târât de la cetatea Ancirei pâna la râul Sangarul, urmat si privit de guvernator. Si acolo, bagându-l într-o racla, l-au aruncat în râu. Iar din voia lui Dumnezeu un înger a scos la uscat racla în care se afla sfântul sanatos, cântând psalmul acesta: "Cel ce locuieste în ajutorul Celui Preaînalt..." Dupa aceea aflând aceasta guvernatorul si rusinându-se, scoase sabia si se omorî singur. Iar sfântul mucenic rugându-se si împartasindu-se cu dumnezeiestile Taine printr-un porumbel trimis din cer si multumind lui Dumnezeu, si-a dat sufletul în mâna îngerului cel care îl scapase din râu. Si au fost îngropate cinstitele lui moaste în cetatea Ancirei.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Acachie cel Nou.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Mucenite Drosis, care, în topitoare de aur fiind aruncata, s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuvioasei Maicii noastre Irina, care era din Capadocia si se afla în Manastirea lui Hrisovalant.

Sfânta Irina traia in Capadocia, in sânul unei familii instarite si de neam ales, in vremea de dupa moartea imparatului iconoclast Teofil (842). Teodora, asigurând regenta, cauta in intreaga Imparatie o sotie pentru fiul

sau, imparatul Mihail al III lea (842-867). Remarcata de trimisii Curtii pentru frumusetea sa si pentru nobletea deprinderilor sale, Irina fu trimisa la Constantinopol impreuna cu sora sa, care s-a casatorit mai târziu cu imparatul Bardas, fratele Teodorei. Fiind in trecere pe lângă Muntele Olimp din Bitinia, facu o vizita sfântului Ioanichie cel Mare (cf. 4 noiembrie) care o saluta prezicându-i ca avea sa devina Stareta a Manastirii lui Hrisovalant. Providenta impiedicase casatoria ei cu imparatul si cu inima usurata si plina de bucurie ea isi imparti averea si se retrase la manastirea lui Hrisovalant, ctitorita de patriciul Nicetas (Nicolae), in apropierea rezervorului de apa ce poarta numele lui Aspar, intr-un loc placut, departe de pietele publice si de locurile zgomotoase. Cu ocazia consacrarii in monahism, preafelicita taie, odata cu podoaba parului sau, orice legatura care o mai tinea legata de lume si se deda cu sârguinta lucrarii ascezei, stiind ca in masura in care trupul este slabit, omul interior se reînnoieste si se apropie de Dumnezeu. Invesmântata cu o singura tunica, pe care o schimba o data pe an, hranindu-se doar cu pâine si apa, se supunea de bunavoie, cu bucurie, la tot ce i se oferea, fara sa se împotriveasca sau sa cârteasca. Cainta ei neincetata ii umplea inima de bucurie si facea sa-i straluceasca fata ; asemeni unui pamânt fertil, ea rodea fructele imbelsugate ale sfintelor virtuti. Le privea pe toate maicutele ca pe niste regine si se considera slujitoarea lor, dedându-se celor mai grele munci pentru a le ajuta. Din gura sa nu ieseau decât cuvintele Evangheliei sau ale Sfintilor Parinti, la care medita neincetat. Pe când se afla de mai putin de un an in manastire, citind plina de admiratie viata Sfântului Arsenie cel Mare (cf. 8 mai) care se ruga de la apusul soarelui pâna a doua zi dimineata, ea se puse sa faca asemenea. Cu ajutorul harului lui Dumnezeu, ajunse incet-incet sa ramâna in picioare, cu mâinile intinse in rugaciune, toata ziua si toata noaptea. Lupta cu atâta iscusinta pentru a-si supune trupul la aplecarea ce o avea sufletul ei catre Dumnezeu, încât nici o uneltire diavoleasca nu putea sa o atinga. Când diavolul ii aducea in minte marirea si usurinta vietii pe care ea o lasase in urma, se ducea sa isi marturisescasca aceste gânduri Staretei sale indoindu-si efortul in asceza, si astfel era pe data izbavita.

La moartea Staretei, ea fu desemnata, impotriva vointei ei, sa ii urmeze si primi consacrarea de la Patriarhul Sfântul Metodie (cf. 14 iunie). Amintindu-si atunci de profetia Sfântului Ioanichie si considerând de datoria ei sa nu caute placerea ci sa "duca slabiciunile celor ce nu aveau forta ei" (Romani 15, 1), ea trai de-acum ca un inger pamântesc, prelungindu-si posturile, rugându-se toata noaptea si facând nenumarate metanii. Prin aceste mijloace ea isi atrase bunavointa lui Dumnezeu si primi atâta intelepciune încât fu in stare sa conduca nenumarate suflete pe calea Mântuirii. Ea cerea maicutelor sa nu o considere ca o stapâna, ci ca una dintre ele, care fusese pusa in slujba lor. Cu blândete si rabdare le incuraja sa se conduca in tot ceea ce infaptuiau dupa spiritul Evangheliei. Refuzând desertaciunea laudei si cinstei din partea oamenilor, pentru a nu fi renuntat la lume decât in aparenta, ele trebuiau sa se ingrijeasca sa-si pastreze nu doar curatia ci si blândetea, virtuti superioare celor ale naturii, pe care Hristos le da in dar celor care se roaga lui cu credinta. Orice reusita vor fi avut, ea le sfatuia sa o considere ca un dar al lui Dumnezeu si sa ramâna in cainta si rugaciuni de multumire neincetate. Ea le interzicea, dealtfel, sa se roage pentru sanatatea lor, caci nimic nu e mai folositor sufletului, spunea ea, decât boala acceptata cu recunostinta.

Primind de la un Înger darul de a fi vazatoare cu duhul, Sfânta era ca un Profet al lui Dumnezeu in Manastirea sa. Dupa ce se odihnea putin la terminarea slujbei de dimineata, ea le chema pe maicute una câte una si, cu multa arta si intelepciune, le ajuta sa se arate in fata lui Dumnezeu curate si

fara prefacatorie, scotându-le la iveala gândurile lor cele mai tainice. Ea deveni la scurt timp renumita in toata capitala pentru virtutile sale si pentru intelepciunea cu care isi conducea comunitatea, si toate felurile de oameni, bogati si saraci, simpli si nobili, veneau catre ea pentru a-i primi sfaturile si sa se marturiseasca in rugaciunile ei. Pe toti ii invata folosul pocaintei si a convertirii care, in orice clipa, pot sa ni-l aduca pe Dumnezeu in ajutor.

Sprizinita de harul dumnezeiesc, ea facea neincetate progrese in asceza si in rugaciunea curata. In timpul Postului Mare, pâna la Pasti, ea nu mânca pâine ci doar câteva legume, o data pe saptamâna. Privegherea in fiecare noapte ii devenise la fel de naturala ca somnul pentru ceilalti oameni si ea isi petrecea toate noptile, cu mâinile intinse spre cer, cufundata in sfinte contemplatii. Uneori ramânea in aceasta stare si doua zile la rând, ba chiar o saptamâna intrega, încât una din maicute trebuia sa o ajute sa isi lase in jos bratele amortite. Intr-o noapte o monahie privi in curte si o vazu pe Sfânta Irina in rugaciune, ridicata de la pamânt in chip minunat iar cei doi falnici chiparosi care se inaltau in curtea Manastirii isi aplecasera vârfulurile lor pâna la pamânt si nu le-au ridicat decât dupa ce Sfânta i-a insemnat cu semnul Crucii. Aceasta rugaciune din noapte era inspaimântoare pentru diavoli, care isi inmulteau asalturile in timpul noptii. O data unul dintre ei arunca pe ea fitilul aprins al unei candelule. Vesmintele Irinei incepura imediat sa arda. Dar ea ramase neclintita si ar fi fost arsa de vie daca o monahie, trezita de mirosul carnii si a hainelor calcinate, nu ar fi fortat usa sa intre in chilia ei. In mijlocul fumului des, ea o vazu cu surprindere pe Sfânta in flacari, in picioare si nemiscata in rugaciunea sa. Cum era deranjata de maicuta ce se straduia sa stinga flacarile, Irina isi lasa bratele in jos si ii spuse pe un ton de repros : "De ce m-ai lipsit de o asemenea bucurie prin venirea ta neasteptata ? Un Inger se tinea inaintea mea, impletindu-mi o cununa de flori nemuritoare, nemaivazute de ochiul omenesc si era gata sa ma ia când tu l-ai alungat". Iar cind maicuta smulse zdrente de haine lipite de carnea ei, o mireasma placuta cuprinse toata Manastirea.

Alta data, un calator pe mare venit din Patmos se prezenta la Manastire si dadu Sfintei trei mere delicioase, pe care Sfântul Apostol Ioan il insarcinase sa i le inmâneze. Primul mar ii ajunse sa o hraneasca 40 de zile, timp in care gura ei raspândi o mireasma nemaîntâlmita, pe cel de al doilea il impartii comunitatii in Joia Mare si il pastra pe al treilea ca pe un talisman de pret, zalog al bunurilor nepieritoare ale Raiului.

Cu simtul sau profetic, preafericita Irina implini un mare numar de alte minuni si prezise in mod special asasinarea lui Bardas, urmata la putina vreme de cea a lui Mihai al III-lea (867) precum si preluarea puterii de catre Vasile Macedoneanul. Ajutata de Sfântul Vasile cel Mare si de Sfânta Anastasia Farmacolitria ea vindeca pe posedati si salva pe una din rudele sale - pe care imparatul planuia sa o omoare acuzata de tradare - aparând in fata suveranului, stralucitoare si plina de marire. Imparatul Vasile isi recunoscuse greseala, ceru iertare, si apoi isi arata bunavointa in ajutorul Manastirii.

Sfânta Irina ajunse la vârsta de 103 ani, pastrându-si toata prospetimea si frumusetea trupezasca, semn al frumusetii sufletului sau. Ingerul sau pazitor o prevenise cu un an inainte de ziua exacta a mortii sale si când veni ziua aceea ea isi aduna maicutele, le numi Stareta pe care o alesese Dumnezeu si dupa ce le-a incurajat sa dispretuiasca tot ce este trecator pentru a nu trai decât pentru Mirele lor prea iubit, ea inchise linistit ochii si isi dadu sufletul in mâinile Domnului. Inhumata in biserica Sfântului Mucenic Teodor, mormântul sau raspândea in permanenta o aroma suava, aratând tuturor ca se facuse

bineplacuta lui Dumnezeu. Pâna in zilele noastre Sfânta Irina nu a incetat sa intervina in ajutorul celor care o cheama cu incredere.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Pavel, întemeietorul Manastirii Xiropotamu din Sfântul Munte Athos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

29 Iulie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și nouă, pomenirea Sfântului Mucenic Calinic, cel din Gangra.

Acest sfânt se tragea cu neamul din Cilicia și era om foarte bun, întărindu-se pe sine cu frica lui Dumnezeu. A fost dascăl de mântuire multora și învăța pe cei ce se închinau la idoli să se lase de cele desarte și să cunoască pe Atotfacătorul. Pentru aceasta a fost prins și adus la Sacerdon ighemonul, care a poruncit să fie încaltat cu încaltăminte de fier, care avea piroane ascutite, și a fost silit să meargă până la cetatea Gangrei, care era departe de 80 de stadii. Sosind la Gangra, a fost bagat într-un cuptor de foc și și-a dat sufletul la Dumnezeu. Și se face soborul lui aproape de podul lui Iustinian și aproape de locul ce se numește Petrian.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Mucenite Teodota,

împreună cu fiii săi.

Această sfântă a fost din cetatea Ciliciei, binecredincioasă, și se nevoia la poruncile lui Dumnezeu, învățându-și pruncii spre cunoștința dumnezeiască pe vremea când trăia și Sfânta Mucenita Anastasia. Stăpânitorul Lefcail îi făcea silă să și-o ia femeie, dar ea nu a vrut nicidecum. Pentru aceea a fost trimisă către Nichitie, stăpânitorul Bitiniei, care a poruncit să fie bagată, împreună cu câte trei pruncii săi, într-un cuptor de foc, unde și-a luat cununa muceniciei. Și se face soborul lor în locul muceniciei lor, ce este la Cambo.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Mamant, care în mare s-a savârsit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Vasilisc bătrânul, care de sabie s-a savârsit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Constantin Patriarhul Constantinopolului, care cu pace s-a savârsit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici, tatal și maica, împreună cu cei doi fii ai lor, care în foc s-au savârsit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ioan ostasul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Veniamin și Virie, cei aproape de palatele din Evdom.

Tot în aceasta zi, pomenirea binecredinciosului împărat Teodosie cel tânăr (cel Mic).

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului mucenic Eustatie din Mtskheta, în Georgia.

Sfântul Mucenic Eustatie din Mtskheta se tragea din Persi adoratori ai focului și înainte de a fi botezat se numea Bgrobandaves. Tatăl și frații săi, slujitori în cultul lui Zoroastru, încercară zadarnic să facă din el un preot păgân.

În timpul domniei împăratului georgian Guram Kuropalat (575-600), la vârsta de 30 de ani, el se muta din satul persan Arbuketi (de lângă orașul Gandrakili) în vechea capitală a Georgiei, cetatea Mtskheta. Își câștiga viața de zi cu zi lucrând sandale. Sfântul Eustatie începu să se duca la catedrala din Mtskheta unde slujbele creștine îi umpleau sufletul de bucurie. Arhidiaconul Samuel (viitorul Arhiepiscop Samuel IV, 582-591), remarcă înclinațiile spirituale ale păgânului pers și îi vorbi despre învățăturile creștine. Ajungând la

credința în Hristos, Bgrobandaves fu luat în calitate de catecumen pe lângă arhidiaconul Samuel. După un anumit timp, când Samuel deveni catolicos (patriarh, la armeni și la alți orientali creștini), primi Sfântul Botez cu numele Eustatie. Eustatie s-a căsătorit apoi cu o soție creștină și a dus o viață pioasă, rodnică în virtute.

Persii care mai trăiau la Mtskheta nu reușiră să îl readucă pe Sfântul Eustatie la cultul focului și de aceea l-au convins pe capul persilor din cetate să îl trimită la Tbilisi la tiranul Arvand-Gubnav, satrap (adică prim-demnitar) al saului persan Chosroes Nushirvanes. Trimisi la încercare sub ordinul tiranului erau și alți persi împreună cu Sfântul Eustatie care acceptaseră să fie creștinați : Gubnak, Bagdad, Panaguznas, Perozav, Zarmi și Stefan. Doi dintre ei însă, Bagdad și Panaguznas, se lepadară de Hristos când fură amenințați cu moartea.

Sfântul Eustatie și ceilalți marturisitori ai lui Hristos suferiră cu cinste șase luni de închisoare și prin mijlocirea catolicosului Samuel IV și a unui notabil georgian fură eliberați.

Noul satrap al Persiei, Bezhan-Buzmil (numit la Tbilisi trei ani mai târziu), instigat de foștii dușmani ai Sfântului Eustatie, dădu ordin să fie adus în fața lui și îi ceru să se lepede de Hristos și să se întoarcă la cultul lui Zoroastru. Sfântul Eustatie răspunse cu demnitate : "Poate cineva să îl parasească pe

Facatorul lumii si sa adore o simpla creatura a Lui ? Nu se va întâmpla niciodata! Nici soarele nici luna nici stelele nu sunt Dumnezei, ci Dumnezeu e cel care a facut soarele sa straluceasca ziua si luna cu stelele sa straluceasca in intunericul noptii. Focul nu este Dumnezeu, focul e facut de om si e stins de om".

Din ordinul satrapului, Sfântului Eustatie i se taie capul la 29 iulie 589. Inainte de a primi cununa muceniei, s-a rugat ca dupa moartea sa trupul sa îi fie înmormântat crestineste in cetatea Mtskheta. Patimitorul a auzul Glasul de sus : "Cu nimic nu vei fi mai prejos celor dintâi mucenici, nici in har nici in tamaduri. Nu-ti fa griji pentru trupul tau, va fi dupa cum iti doresti".

Trupul Sfântului Eustatie, aruncat noaptea peste un câmp, a fost adus de Crestini la Mtskheta si cu mare cinste asezat de catolicosul Samuel IV sub masa altarului din Svetitskhoveli. Catolicosul Samuel IV a rânduit Praznuirea lui la 29 iulie, ziua in care sfântul martir s-a savârsit cu marire.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

30 Iulie

În aceasta luna, în ziua a treizecea, pomenirea Sfinților Apostoli: Sila, Silvan, Criscent, Epenetos și Andronic.

Acești sfinți au făcut parte din cei 70 de apostoli.

Sila a mers la propovăduirea Evangheliei împreună cu Fericitul Pavel, și nu după multă vreme a fost făcut episcop al Corintului. Acolo, mult ostentându-se și pe toți întărindu-i în credința în Hristos, s-a mutat către Domnul.

Iar Silvan a fost făcut episcop al Tesalonicului; și acesta, bine nevoindu-se, către Domnul s-a mutat; iar ceilalți, propovăduind în Carhidonia și în Italia, și învățând de față în toată lumea cuvântul credinței în Hristos, și întorcând și

botezând pe mulți dintre păgâni, cu pace și-au dat sufletele lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenite Iulita (Iulia) cea din Cezareea.

Această sfântă a fost din Cezareea Capadociei, și pe ea a cinstit-o cu laude și Vasile cel Mare. Având ea judecată cu un om oarecum lacom și silnic, care împresurase cea mai mare parte a pământului ei, tarine și sate, dobitoace și robi, și tot lucrul și hrana vieții le trăsese la sine. Căci nu lua aminte de dreptate, nici de Dumnezeu, ci se rezema și nadăjduia numai în napastuiri și în marturii mincinoase și în mita ce da judecătorilor. Începând femeia a se plânge de nedreptatea și tirania omului, el numaidecât a pârât-o ca este creștină, și cum ca nu i se cade să aibă parte de cele de obște, căci nu cinsteste și nici nu slujeste zeilor împăraților. Iar ea, neuitându-se la cele lumesti și trecătoare, ci calcând toate, a zis: "Prapadească-se averea și mărirea lumii, dar eu nu mă voi lepăda de Facătorul și Ziditorul tuturor". Atunci nedreptul judecător a pus de au ars-o; iar cuptorul arzând trupul sfintei, l-a păzit întreg și a fost dat rudeniilor ei și la toți credincioșii.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

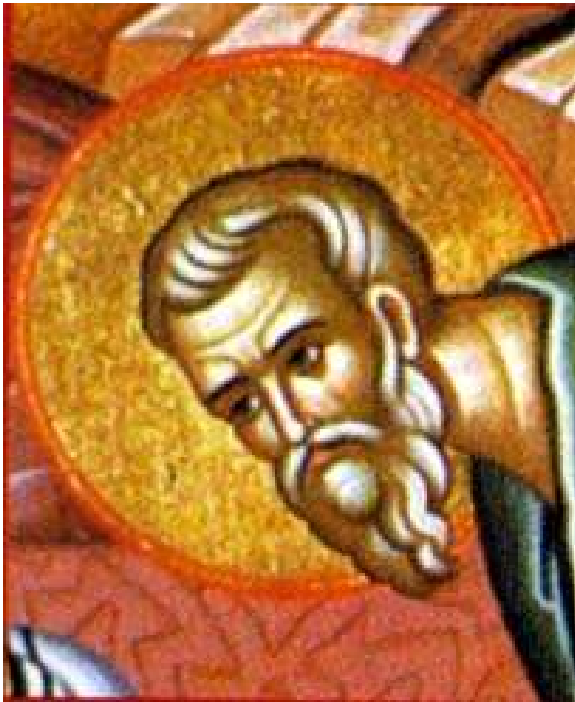
31 Iulie

În aceasta luna, în ziua a treizeci și una, pomenirea Sfântului și Dreptului Evdochim.

Acest fericit a trăit pe vremea împăratiei lui Teofil, cel ce ura pe Hristos și lupta împotriva icoanelor. Parinții sfântului duceau viața strălucită, pentru că erau patricieni și drept-credincioși. Fiind crescut bine de parinții săi, Vasile și Evdochia, a fost cinstit de împăratul Teofil cu dregătoria de candidat, și a fost pus serdar mare peste oști, întâi în Capadocia, după aceea în țara harsianilor. Fiind el cumpana dreaptă și dreptar, care păzea toată îndreptarea, făcea multe milostenii în toate zilele, și ajuta pe văduve și pe săraci. În scurte cuvinte, se purta și făcea tot felul de bunătăți. Dumnezeu este vițuind, și cazând într-o boală trupească, și-a dat sufletul la Dumnezeu, iar robii lui, plinindu-i voia, l-au îngropat cu hainele lui cu care era îmbrăcat, fiind marit de Dumnezeu cu multe minuni. Și s-a făcut mutarea moastelor sale la Bizanț, în șase zile ale lui iulie; iar sfânta sa adormire, în 31 de zile ale aceleiași luni.

Tot în această zi, pomenirea târnosirii cinstitei case a Preasfintei Stăpânei noastre Nascatoarei de Dumnezeu, din Vlaherne, unde se afla sfânta raclă; și înaintepraznuirea cinstitei și de viața făcătoarei Cruci, adică: scoaterea cinstitei Cruci de la palatul împăresc în cetate.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Iosif cel din Arimateea, care a îngropat preacuratul trup al Stăpânului Hristos, și care cu pace s-a savârsit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților doisprezece Mucenici romani, care de sabie s-au savârsit.

***Cu ale lor sfinte rugăciuni,
Doamne, miluiește-ne și ne
mântuiește pe noi. Amin.***

LUNA AUGUST SINAXAR

1 August

În aceasta luna, în ziua întâia, pomenirea scoaterii cinstului lemn al Cinstitei si de viata facatoarei Cruci.

Era obiceiul la Constantinopol în aceasta zi de a scoate Lemnul Sfânt al Cinstitei si de-viata-facatoarei Cruci din palatul imperial în procesiune pâna la catedrala Sfânta Sofia, la care participau multime de preoti si diaconi, care o tamâiau pe tot acest drum. Procesiunea se oprea pe parcurs la o fântâna cu un baptisteriu, unde se facea binecuvântarea apei, pestru ca apoi Sfânta Cruce sa fie pusa pe masa altarului Sfintei Sofia. Din Marea-Biserica se faceau apoi, in fiecare zi, pâna la sarbatoarea Adormirii Maicii Domnului, precesiuni in cartierele orasului, pentru a purifica aerul si a-i proteja pe locuitorii capitalei de epidemiile ce se puteau raspândi cu repeziciuni la acea epoca si mai evea pe caldurile din luna august. Astfel, dupa ce a folosit tuturor celor care au cinstit-o cu credinta, Sfanta Cruce era repusa în palatul împaratului.

Astazi începe Postul Adormirii Maicii Domnului, care dureaza doua saptamâni, pâna la 15 august, si este asemanator, ca rânduiala, cu cel al Postului Mare (Postul Pastilor).

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfantilor sapte Mucenici Macabei: Avim, Antonie, Gurie, Eleazar, Evsevona, Ahim si Marcel, a Maicii lor Solomonia si a dascalului lor Eleazar.

Acesti sfinti martiri au trait sub domnia regelui Siriei Antioh Epifaniu, din dinastia Seleucizilor (175-164 i.Hr.) care, dupa ce a adus in sclavie poporul evreu, a incercat sa constrânga pe fiii lui Israel sa isi renege obiceiurile mostenite de la Parintii lor, pentru a-i face sa adopte moravurile pagâne(*Rezumat al textului II Macabei 6-7, precum si istorisirea apocrifa intitulata a IV a Carte a Macabeilor care uneori este transmisa sub numele lui Flavius Iosif*). In acest scop, el decreta ca toti trebuiau sa manânce carne de porc, animal al necuratiei, interzis de

Lege (cf. Levitic 11 :7-8).

Mai intii au incercat sa il constrânga pe dascalul Eleazar (*Dupa unii, el era Preot*), deschizându-i-se gura cu forta. Dar batrânul Sfânt scuipa cu dispret imbucatura. Ramânând surd la indemnurile celor care il sfatuiau sa se prefaca a se supune pentru a-si salva viata, el le raspunse : "La vârsta noastra, nu se cuvine sa ne prefacem, de teama ca multi tineri, vazând pe Eleazar ca ar adopta moravurile strainilor la 90 de ani, sa nu se rataceasca si ei, din cauza mea si a prefacerii mele, si asta numai pentru un capat de viata. As atrage astfel asupra batrânetii mele pângarire si necinste, si chiar scapând in prezent de pedeapsa oamenilor, nu as evita, viu sau mort, mâinile AtotPuternicului." Vorbind astfel, se duse de-a dreptul sa se dea supliciuului rotii. In chinuri, arata bravura unui tânar luptator si stârnea admiratia calailor. Fiind pe punctul de a muri, el declara zâmbind : " Domnului, care detine Sfânta Stiinta, ii este evident ca, putând scapa de la moarte, indur sub bici dureri crude in trupul meu, dar ca în sufletul meu le sufăr cu bucurie din cauza fricii pe care El mi-o inspira ". Si isi dadu sufletul.

Sapte frati, care fusesera invatati de Eleazar in traditia poporului lor, fura arestati si se prezentara inaintea regelui, asemeni unui cor armonios, in mijlocul caruia se tinea mama lor. Un singur lucru conta pentru ei : ca acest cor, in numar de sapte, numar sacru, binecuvântat de Dumnezeu, sa nu fie distrus de caderea vreunuia dintre ei. Si se incurajau unul pe altul la marturisire, prin cuvinte ca acestea : "Daca nu murim acum, va trebui oricum sa murim intr-o zi. Sa facem din necesitatea naturii o ocazie de cinstire" (*Cf Sfântul Grigore Teologul, Elogiul Sfintilor Macabei, 7 , PG 35, 924*). Suveranul ceru sa fie instalate inaintea lor instrumentele de tortura si incerca sa ii convinga ; dar, triumfând in fata argumentelor sale printr-o filozofie de inspiratie divina, ei ii raspunsera prin glasul celui mai in vârsta : " Sântem gata mai degraba sa murim decât sa calcăm Legea Parintilor nostri ! ".

Antioh, iesindu-si din fire, dadu ordin sa i se taie limba acestui impertinent, apoi sa ii fie smulsa pielea si sa ii fie taiate extremitatile membrelor. Supus chinurilor rotii, apoi intins pe jaratec, el declara : " Taiati-mi miinile si picioarele, ardeti-mi carnea, rupeti-mi articulatiile ! Prin toate aceste chinuri, va voi demonstra ca fiii Evreilor sint de neinvins când este vorba de virtute ! ".

Transfigurat de foc, parea de nezdruncinat si isi duse la capat marturisirea fara sa scoata macar un geamat, in timp ce mama si fratii sai, incurajati de acest spectacol, se rugau lui Dumnezeu sa le acorde cinstea de a muri in mod destoinic, asemeni lui.

Apoi cel de-al doilea fu supus chinurilor. Cu unghii de fier ii fu taiata bucati carnea apoi fu intins pe o catapulta. Gata sa isi dea sufletul, striga, in limba ebraica : " Nebunule, ne scoti din viata aceasta, dar Regele lumii ne va invia pentru viata vesnica, pe noi care murim pentru legile lui ". Al treilea isi prezenta cu indrazneala miinile sale calaului declarând ca avea increderea ca isi va regasi membrele in viata viitoare. Muri in chinurile rotii.

Al patrulea ceru tiranului sa gaseasca cele mai groaznice chinuri, pentru a-i demonstra ca era gata sa rivalizeze in cutezanta cu fratii sai ; inainte de a-i fi smulsa limba, spuse : " Chiar daca ma lipsesti de organul care imi serveste vorbirii, Dumnezeu aude glasul celor tacuti. Cât de dulce e sa fii schilodit pentru Dumnezeu ! ".

In graba de a triumfa la rândul sau, al cincilea se prezenta el insusi tortionarilor. Urmatorul fu dat chinurilor rotii iar când fu strapuns striga : " Stiinta pe care o detinem noi din cucernicie este de neinvins ! ".

Acesti atleti de valoare isi sacrificara astfel vietile unul dupa altul, aratând ca ratiunea iluminata de credinta poate nu doar sa puna stapânire peste patimile sufletului, dar si ca ea triumfa in fata suferintelor si a mortii, caci procura siguranta vietii vesnice si neintinate.

Mama lor, Solomonia, asista la chinurile fiilor sai si, nelasându-se nici pe departe prada durerii, cerea fiecaruia dintre ei, in limba Parintilor sai, sa indure plini de curaj incercarea in Numele Domnului si in speranta reinvierii.

Ea le spunea : " Nu stiu cum ati ajuns in pintecele meu ; nu eu v-am dat viata si mintea ; nu eu am organizat elementele din care sinteti facuti fiecare dintre voi. De aceea, Facatorul lumii, care i-a plamadit pe oameni si care este izvorul fiecarui lucru, va va da, cu mila lui, si mintea si viata, pentru ca voi va dispretuiti voi insiva din cauza Legilor sale ". Cât cel mai tânar dintre cei sapte frati era inca in viata, tiranul ii facu tot felul de promisiuni si, chemind-o pe mama lui, ii ceru sa isi convinga fiul sa isi salveze viata. Trecând peste orice atasament trupesc, Solomonia se apleca asupra tânarului baiat si ii ceru dimpotriva sa sufere toate

durerile, pentru ca ea sa il poata regasi, cu fratii sai, in Imparatie.

Insufletit de un nou elan, fiul sau incepu atunci sa il blesteme pe tiran, prezicându-i ca avea in curând sa sufere dreapta pedeapsa pentru mândria sa. Si incheie rugându-se ca sacrificiul sau si al fratilor sai sa impace mânia cereasca dezlantuita impotriva poporului opresat. Antiohius, ranit in amorul propriu, se dezlantui impotriva Sfântului Mucenic cu si mai multa cruzime decit impotriva celorlalti. In fine, dupa ce acesta din urma isi dadu sufletul cu slava, Solomonia fu la rândul ei schingiuita si pleca sa isi regaseasca fiii in corul Sfintilor Mucenici (*Dupa IV Mac. 17:1 ,ea se arunca singura in foc, inainte de a fi apucata de calai. Pretioasele sale Moaste sint cinstite astazi in biserica Patriarhatului de la Constantinopol*). Caci desi au marturisit inainte de venirea lui Hristos, acesti Sfinti Mucenici nu sint cu nimic mai prejos celor care au urmat Domnului retraindu-i Patima revigoranta, caci credinta in Hristos, care salasluia deja in ei prin speranta reinvierii, e cea care ii facu sa depaseasca orice atasament la cele pamântesti (*Cf. Sf. Grigore Teologul, PG 35, 913*).

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor noua Mucenici care au marturisit în Perga Pamfiliei: Leontie, Attu, Alexandru, Chindeu, Mnisiteu, Chiriac, Mineu, Catun si Evcleu.

Acesti sfinti au trait în vremea împaratului Diocletian si a ighemonului Flavian, în Perga Pamfiliei, fiind crestini de la mosii lor. Mineu era teslar, iar ceilalti plugari. Având ei toti acelasi gând, si bun sfat sfatuindu-se, s-au dus la chinurile muceniei, socotind toate ale lumii desarte. Si sosind la capista Artemidei, într-o noapte au stricat toti idolii câti erau acolo. Pentru acest lucru au fost prinsi, si batuti rau si chinuiti în felurite chipuri. Iar fiind dati la fiare ca sa-i manânce, si acelea cu blândete venind la ei, s-au mirat toti de aceasta, si strigau: Mare este Dumnezeul crestinilor. Atunci la porunca ighemonului li s-au taiat capetele, si asa s-a plinit mucenicia lor.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Papa cel tânar, care în sac bagat si legat la gura si în mare aruncat s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Eleazar, care s-a savârsit ars cu foc.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Chiriac, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teodor, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Polieuct, care s-a savârsit fiind îngropat în gunoi.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfantilor Mucenici Mini, Mineu si ceilalti, de la Viglenie, aproape de poarta de Tetrapilu Halcu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

2 August

În aceasta luna, în ziua a doua, pomenirea aducerii moastelor Sfântului întâiului Mucenic si Arhidiacon Stefan.

Istorisirea acestei aduceri a moastelor Sfântului Arhidiacon Stefan este aceasta:

Trecând multa vreme după mucenicia ce a luat sfântul pentru Hristos, și fiind împărat întâiul între împărații creștinești, Sfântul Constantin, dacă s-a umplut toată lumea de liniște și de pace, s-a arătat comoara cea scumpă a moastelor întâiului mucenic. Căci un om oarecare din satul unde erau ascunse în pământ moastele întâiului mucenic, bătrân la vârstă și cu vrednicia preot, și cucernic cu viața, anume Luchian, a văzut vedenie, în care i se arată de trei ori întâiul mucenic. Deci preotul a descoperit vedenia episcopului Ioan, care, umplându-se de bucurie și mergând la locul acela cu clerul cetății, și șapând, au aflat racla în care erau sfintele

moaste. Și îndată s-a făcut cutremur și a ieșit buna mireasma, care a umplut pe cei ce erau acolo; iar glasuri de îngeri ziceau: "Slava întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace întru oameni bunavoire".

Îndată patriarhul Ierusalimului cu alți doi episcopi și cu clerul și cu tot poporul, închinându-se sfintelor moaste, le-au așezat în sfântul Sion, cu lumini și cu cântări și tamâieri, și cu cinstea ce se cadea. După aceea s-a zidit sfântului o biserică în aceeași cetate de un oarecare Alexandru, boier de sfat, care rugând foarte mult pe arhieru a luat moastele sfântului și le-a pus acolo cu toată cinstea. Dar încă nu trecuseră cinci ani după mutarea aceea, și îmbolnavindu-se boierul acela spre moarte, și-a făcut un sicriu de chiparos asemenea cu al sfântului, și punându-l lângă acela, când a răposat a fost pus în el.

După aceea, peste opt ani după moartea lui Alexandru, fiind împărat creștinilor sfântul și marele Constantin, și patriarh Constantinopolei Mitrofan, femeia lui Alexandru, cu numele Iuliana, fiind îndemnată de mulți ca să se marite iarăși, din pricina averii și frumusetii ei, ca să nu ajungă să facă una ca aceasta, s-a gândit să ia trupul barbatului ei și să se ducă în patria ei și la tatal sau la Constantinopol. Dar, fiind cuprinsă de oarecare pronie dumnezeiască a lăsat sicriul barbatului ei și, varsând multe lacrimi, a luat racla sfântului. Și punând racla cu sfintele moaste pe un pat și încarcându-l

pe un asin, si-a facut calea ei. Si toata noaptea se auzeau cântari dumnezeiesti de îngerii si locul acela se umplea de bun miros, ca si cum s-ar fi fost varsat mult mir, iar duhurile cele viclene plângând, strigau: "Vai noua, ca Stefan trece prin mijlocul nostru, chinuindu-ne".

De aceea, sosind la Ascalona, cetatea de lângă mare, si aflând corabie si tocmind-o cu 50 de galbeni de aur, au pornit la drum. Însa este cu neputinta a scrie si a povesti pe scurt câte minuni si semne s-au facut în acea calatorie.

Iar daca au sosit la cetatea împarateasca, si a auzit împaratul aceasta, si cele despre femeia lui Alexandru, au adus-o înaintea împaratului si a spus cu amanuntul toate. Atunci si iubitorul de Ortodoxie împarat, auzind acestea si umplându-se de bucurie si de veselie, a poruncit arhiereului sa iasa înainte cu tot clerul si cu poporul si sa aduca cu toata cinstea si evlavia pe sfântul la palatul împaratesc.

Din minunile ce s-au facut atunci vom spune una: Au tras catârii carul în care era racla cu sfintele moaste, pâna ce au sosit la locul ce se cheama Constandiane, unde s-au oprit. Iar unul dintre catâri grai cu glas omenesc: "Pentru ce ne bateti? Ca aici trebuie sa fie asezat sfântul". Aceste graiuri daca le-au auzit arhiereul, si toata adunarea poporului, au dat lauda lui Dumnezeu cu mare glas. Înca si binecredinciosul împarat auzind acestea, s-a minunat si îndata a zidit o sfânta biserică întâiului mucenic în locul acela, întru slava si lauda Domnului nostru Iisus Hristos si a Sfântului Sau Arhidiacon Stefan.

Tot în aceasta zi, pomenirea aflării moastelor Sfinților Mucenici Maxim, Dada si Chindilian de la Durostorul.

Acesti sfinti au trait pe vremea împaratului Maximian, în orasul Rodostol în latura a doua a Misiei. Deci stând ei înaintea ipatului Tarchinie, si nevrând sa jertfeasca idolilor, au fost batuti; si fiind adusi la locul ce se numeste Ozovia, li s-au taiat capetele, în ziua de 13 aprilie. Si multi ani fiind nestiuti, s-au descoperit prin înger cinstitele lor moaste, în ziua de 2 august. Iar acum moastele se afla în locasul Preasfintei Nascatoarei de Dumnezeu, la locul ce se zice al lui Viglentie.

Tot în aceasta zi, pomenirea târnosirii dumnezeiestii biserici a Sfântului Maritului Apostol si Evanghelist Ioan, cuvântatorul de Dumnezeu, aproape de sfânta biserică cea mare, la Constantinopol.

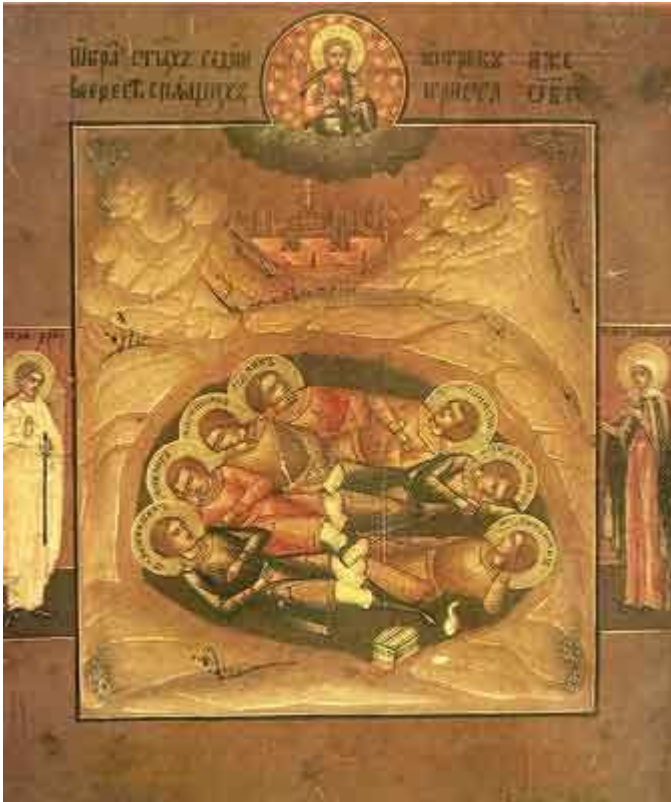
Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Foca.

Tot în aceasta zi, pomenirea binecredinciosului împarat Iustinian, în biserică Sfinții Apostoli din Constantinopol.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

4 August

În aceasta luna, în ziua a patra, pomenirea Sfinților șapte Tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamvliih, Martinian, Dionisie, Ioan și Constantin.

Imparatul Deciu (250), venit din Occident, odata ajuns la Efes, dadu ordin intregii populatii sa se adune in temple pentru a se inchina idolilor. In a treia zi a sarbatorilor organizate cu aceasta ocazie, imparatul ordona arestarea tuturor Crestinilor. Evreii si pagânii din oras ajutara cu sânghina pe soldati sa duca in piata publica pe toti credinciosii, pentru a-i obliga sa aduca sacrificii idolilor. Multi cedara in fata perspectivei torturilor, in timp ce aceia care refuzau sa se supuna erau omorâti fara mila. In fata acestor demonstratii de cruzime, Maximilian, fiul prefectului orasului, si alti șase tineri din familii bune, care serveau in armata [în

versiunile cele mai vechi ei apar ca tineri soldati, dar mai târziu fura prezentati ca niste copii, in special in traditia iconografica] se intristau si varsau multe lacrimi, nu atât pentru suferintele mucenicilor cât pentru pierderea sufletelor celor care se supuneau cedând imparatului. De câte ori era anuntata sarbatoarea unui sacrificiu, ei se retrageau in biserica pentru a se ruga ; dar aceasta atitudine nu scapa din vedere pagânilor, care se dusera sa îi denunte imparatului. Cu ochii inca plini de lacrimi si prinsi in tot felul de legaturi, fura târâti la palat. Maximilian vorbi in numele tuturor, pentru a raspunde imparatului, care le puse intrebari asupra motivului nesupunerii lor : "Noi avem, spuse acesta, un Dumnezeu, a carui slava umple cerul si pamântul, noi Îi dam in dar jertfa tainica a marturisirii credintei noastre si a neâncetatelor noastre rugaciuni !".

Deciu, plin de mânie, ordona sa le fie smulse centurile, semn al inaltei lor demnitati, si, prefacându-se a-i fi mila de ei, ceru sa fie eliberati de toate legaturile si le dadu câteva zile pentru a reflecta, in timp ce el avea sa lipseasca din oras.

Dupa ce s-au sfatuit intre ei, cei șapte hotarâra sa mearga sa se ascunda intr-o peștera mare situata in partea de rasarit a orasului, pentru a se pregati, in liniste si rugaciune, sa fie adusi din nou in fata tiranului. In timpul

zilelor astfel petrecute retrasi, Iamvliih, cel mai tânăr dintre ei, se ocupa de aprovizionare si cobora de aceea din când in când in oras.

Imediat dupa revenirea sa in Efes, Deciu dadu ordin sa fie adusi in fata lui prizonierii Crestini pentru a le propune sa aduca ofrande idolilor. Aflând vestea, cei sapte isi indesira rugaciunile. Facura atâtea nevoite încât la caderea serii se asezara pentru a lua pîinea adusa de Iamvliih si adormira, cuprinsi de somn. Prin Providenta cereasca isi dadura astfel sufletul, cu ragaciunea pe buze.

Furios ca nu ii mai gaseste pe tinerii Crestini, Deciu ceru sa fie cercetati parintii lor care divulgara locul ascunzatorii si imparatul trimise oameni dându-le ordin sa inchida intrarea in peștera, pentru ca Sfintii sa moara acolo asfixiati. Functionarii insarcinati cu aceasta misiune, Teodor si Barbos, care in ascuns erau si ei Crestini, executara ordinul fara tragere de inima, apoi ei gravara povestea Muceniei celor sapte tineri pe placi de plumb puse intr-o lada pe care o ascunsera in apropiere.

Dupa vreo doua sute de ani, sub domnia lui Teodosie cel Tânăr (prin 446), o erezie negând invierea mortilor separa Biserica. Fiind cauzata de Episcopul de Aigai, Teodor, aceasta credinta gresita duse la pierderea multor suflete, încât cucernicul imparat Teodosie implora pe Dumnezeu cu lacrimi sa arate adevarul. Atunci se întâmpla ca proprietarul terenului unde se afla peștera celor Sapte Martiri, un oarecare Adatiu, sa hotarasca sa construiasca un staul pentru turmele sale. Pe când scotea pietre, elibera intrarea in peștera si imediat cei sapte revenira la viata, de parca ar fi adormit in ajun, fara sa se fi schimbat nicicum si fara sa fi suferit de pe urma acestui somn lung.

Adusera imediat vorba de persecutare si de perspectiva inchinarii la idoli in public ordonata de Deciu. Maximilian lua cuvintul spunind : "Haideti fratilor, sa ne ia Deciu ! Sa ne tinem cu vitejie in fata celor ce ne persecuta si sa nu ne tradam credinta prin lasitate. Tu, Iamvliih, ia banii acestia si du-te in oras sa cumperi piine. Ia mai multa decât de obicei, ca ne este tare foame si cu aceasta ocazie vezi ce se mai aude cu imparatul care ne cauta". Ajuns la intrarea in oras, Iamvliih fu mai întâi surprins sa vada semnul Crucii la toate portile. Nemairecunoscând nici oamenii nici constructiile, se intreba daca viseaza sau daca nu cumva intrase in alt oras. Cumpara pâine in piata dar cind dadu banii brutarului acesta se uita cu atentie la el si il intreba daca nu cumva gasise vreo comoara veche deoarece monezile purtau efigia unui imparat din vechime.

La aceste cuvinte, Iamvliih incepu sa tremure de frica si gândindu-se ca urma sa fie dat in mâinile imparatului, vru sa o ia la fuga. Dar negustorii il tineau si il amenintara sa il ucidă daca nu avea sa imparta cu ei comoara ; legându-i o funie de gât, l-au târât in piata publica. Tocmai atunci multimea intilni pe proconsul care se ducea la Episcopul Stefan. Informat de pricina acestei agitatiei, inaltul magistrat intreba pe Iamvliih cum gasise comoara aceea si unde o ascundea. Tânărul ii raspunse ca nu gasise nimic ci ca avea banii aceia de la parintii sai. Cum i se puneau intrebari despre tara lui si despre neamurile sale, el raspunse : "De aici sint daca acest oras este Efes iar parintii mei sint cutare si cutare". Aceste nume fiindu-i necunoscute proconsulului si mai ales neobisnuite, acesta se mânie si il acuza pe Iamvliih ca vrea sa il insele in timp ce monezile, vechi de peste doua sute de ani, marturiseau ca gasise o comoara. Iamvliih cazu la picioarele sale si il implora sa ii arate unde se afla imparatul Deciu. Când i se raspunse ca acesta era mort de multa vreme, propuse proconsulului sa il urmeze pina la peștera, ca

sa-i arata ca plecase cu adevarat sa se refugieze cu cei care ii tineau companie pentru a scapa de persecutiile lui Deciu. Proconsulul impreuna cu Episcopul si o mare multime se dusera la peștera unde fura descoperite tablitele de plumb purtând numele acelor Sfinti tineri. Toti au recunoscut veridicitatea miracolului si au slavit pe Dumnezeu. Proconsulul si Episcopul scrisera apoi imparatului Teodosiu ca aparitia miraculoasa a celor sapte tineri morti de multa vreme era o dovada evidenta a reinvierii trupurilor. Imparatul se precipita la Efes, vizita pe Sfintii copii si le scaldă picioarele cu lacrimile sale. Dupa ce au vorbit indelung de povestea lor suveranului si Episcopilor prezenti, Maximilian si cei care il insoteau se lasara incetisor la pamint si admira pentru totdeauna de somnul mortii. Teodosiu dadu ordin sa fie facuta sapte sarcofage din aur si sa fie cinstiti tinerii cei Sfinti prin mari sarbatori la care invita pe toti locuitorii din Efes, atat bogati cit si saraci. Dar in noaptea urmatoare Sfintii ii aparura in vis cerându-i sa le lase trupurile de-a dreptul pe pamint in peștera lor in asteptarea invierii. Peștera celor Sapte Adormiti identificata de traditie cu aceea in care si-a dat sufletul Sfânta Maria Magdalena, deveni un renumit loc de pelerinaj. Cultul lor se intinse in intreaga lume Crestina si se regaseste chiar si in traditia islamului.

Iar cei sapte tineri, si-au dat sfintele lor suflete în mâinile lui Dumnezeu, în ziua a douazeci si doua a lunii octombrie.

Tot în aceasta zi, pomenirea aducerii moastelor Preacuvioasei Maicii noastre si Mucenitei Evdochia.

Aceasta Sfânta Mucenita Evdochia era romana crestina din partea rasaritului, din Anatolia si a trait in veacul al IV-lea dupa Hristos. Si a fost luata in robie de Sapor imparatul persilor împreuna cu 9000 de crestini, în urma unui razboi, si a fost dusa în Persia.

Acolo ea a cunoscut credinta crestina pe lângă ceilalti prizonieri si apoi s-a inteptit pe sine prin rugaciune si citirea dumnezeiestilor Scripturi, încât îi învăta si îndemna la rabdare si viata sfânta pe toti robii. Iar femeile persilor aflând de la robi despre ea, si ele o iubeau, si a întors pe multe la cunostinta lui Dumnezeu. Pentru aceea fiind pârâta, a fost în multe feluri si în multe rânduri groaznic chinuita. Iar cea din urma data, daca au vazut-o mai mult moarta si fara grai, i-au taiat capul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Tatuil, care spânzurat s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Sfintitului noul Mucenic si întocmai cu Apostolii Cosma (Etolianul), care a marturisit în Albania la anul 1778 si care prin sugrumare s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

5 August

În aceasta luna, în ziua a cincea, Înaintepraznuirea Schimbarii la Fata a Domnului.

În aceasta luna, în ziua a cincea, Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Evsignie.

Acest sfânt era cu neamul antiohian și a fost ostas pe vremea lui Constantin Clor, tatal Sfântului și Marelui Constantin, și și-a purtat slujba până în zilele lui Iulian Apostatul. Fiind de 110 ani, a fost adus înaintea lui Iulian la cercetare, să muștrându-l pe împărat că și-a calcat credința părintească, și a adus cinstire la idoli și aducându-i aminte de bunătățile Marelui Constantin, și cum că prin dumnezeiască aratăre a fost adus la credința în Hristos. Însă Iulian batându-și joc de el, a poruncit să i se taie capul, și așa a plinit mucenicia în Hristos.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfinților doi Mucenici Catidie și Catidian, care au fost ucisi cu pietre.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Nona, mama sfântului Grigorie cuvântătorul de Dumnezeu, care cu pace s-a savârșit.

Originară din Capadocia și crescută în credința ortodoxă, sfânta Nona s-a căsătorit cu Grigorie, magistrat din Nazianz și membru al unei secte din acea vreme. Prin răbdare și rugăciune ea a reușit să-l convertească pe barbatul ei la credința ortodoxă, după care acesta a devenit episcop al orașului, timp de 45 de ani. Din această căsătorie li s-au născut trei copii: sfânta Gorgonia (prăznuită la 23 februarie), sfântul Cezarie (prăznuit la 9 martie) și mai ales sfântul Grigorie Teologul (prăznuit la 25 ianuarie), care i-a fost daruit de Dumnezeu în răspuns la rugăciunile ei.

Sfântul Grigorie Teologul a vorbit adeseori în scrierile sale de

pietatea exemplara a mamei sale : într-un trup de femeie ea avea un suflet mai barbatesc decât al celor mai bravi barbati. Nu se ocupa de cele lumesti si materialicesti decât în masura în care acestea puteau sa fie spre înaltarea sufletului. Dezinteresându-se de farduri si toaieletele femeiesti, ea nu avea decât o singura grija: sa faca mai stralucitor chipul lui Dumnezeu în sufletul sau ; si nu socotea nici un fel de noblete lumeasca, decât numai aceea ca, prin credinta lucratoare prin fapte, omul cunoaste ca vine de la Dumnezeu si la Dumnezeu merge. Ostenindu-si trupul cu posturi si rugaciuni de noaptea, ea spunea mai târziu copiilor ei ca ar fi voit adeseori sa se vânda pe sine si pe copiii ei ca sa dea cele de trbuinta celor saraci.

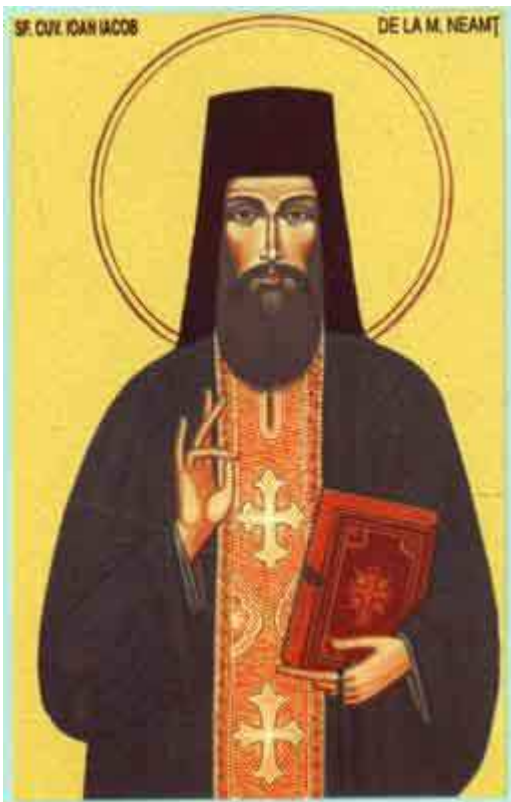
Dupa moarte sotului ei, în 374, sfânta Nona s-a îmbolnavit, dar a suferit aceasta ultima încercare dând slava lui Dumnezeu. Si-a dat sufletul ei în mâinile Domnului în timpul slujirii Sfintei Liturghii, sprijinita de Sfânta Masa a Jertfelnicului Ceresc; si moarta, ea parea sa fie adâncita în rugaciune.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Solev egipteanul, care s-a savârsit împroscat de sageti.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Favie, episcopul Romei, care de sabie s-a savârsit.

Tot întru aceasta luna, în ziua a cincea, se face pomenirea Preacuviosului Parintele nostru Ioan de la Neamt, Hozevitul.

Acest prea ales vas al lui Dumnezeu a vazut lumina zilei în pamântul binecuvântat al Moldovei la 23 August 1913, în satul Crainiceni, comuna Horodistea, judetul Dorohoi, din binecredinciosii parinti Maxim si Ecaterina, lucratori ai gliei strabune, plini de credinta, cu viata curata si tematori de Dumnezeu, primind la botez numele de Ilie.

Dupa moartea timpurie a mamei sale, petrecuta la numai sase luni de la nastere si apoi moartea tatalui sau, cazut erou pe front, în razboiul din 1917-1918 pentru întregirea neamului si pentru apararea patriei, pruncul a fost luat în grija bunicii sale.

Bunica lui, Maria, vaduva de mai multi ani, renunta la dorinta sa mai veche de a intra în rândul monahiilor si se dedica cresterii si educarii nepotului. Ea l-a deprins cu rugaciunea catre Dumnezeu. Tatal orfanilor, i-a imprimat adevarata evlavie crestina, i-a insuflat dragostea

de cele sfinte si respectul fata de oameni.

Pe când avea numai 11 ani, pierde si dragostea bunicii sale Maria, care trece la cele vesnice. Ea a ramas în memoria lui chip sfânt, pe care nu a uitat-o niciodata. Aceasta se vede în duioasa poezie "Dorul Bunicii", în care face

analogie cu pilda unor sfinte femei, precum: Antuza, Macrina sau Nona. În aceste versuri, se poate vedea rolul bunicii în formarea religioasă și morală a Sfântului. Cuviosul Ioan a urmat școala primară în satul natal, după care a absolvit gimnaziul "Mihail Kogalniceanu" din Lipcani (jud. Hotin) trecând bacalaureatul în 1932, cu rezultate foarte bune. În timpul școlii nu i-au lipsit cartea de capătăi Sfânta Scriptură, Vietile Sfinților și alte cărți de zidire sufletească.

La vârsta de 20 de ani, simțind chemarea dumnezeiască și ca urmare a formării sale duhovnicești își îndreaptă pașii spre mănăstirea Neamt, în ziua praznicului de la 15 august, închinat Adormirii Maicii Domnului. Dumnezeu a rânduit ca cererea sa de închinoviere în mănăstire să fie primită de staretul de atunci, viitorul Patriarh al României, Nicodim.

L-a atras spre această viață, cum singur mărturisește mai târziu, "frumusețea slujbelor, mai ales cele de noapte, blândetea călugărilor, iscusința duhovnicilor, liniștea muntelui și darul Sfântului Duh". Descopera acum scrierile Sfinților Părinți și alte scrieri sfinte pe care le citește cu multă stăruință. Aici, la Neamt, a primit chipul înțeles al călugăriei la data de 8 aprilie 1936, în miercuria Sfinților Patimi, fiind tuns în monahism de către staretul Vasile Moglan, viitor episcop.

Citirea Patericului trezește în el o dorință mai veche, de a ajunge la Locurile Sfinte. În anul 1936, după post și rugăciune, mărturisindu-se și împărtășindu-se, a plecat spre Țara Sfântă. Cu evlavie calcă pe urmele Mântuitorului, închinându-se la Sfintele Locuri din Ierusalim, Betleem, Hebron și altele, după care cuviosul Ioan vietuiește mai întâi într-o peșteră din pustia Iordanului.

După doi ani de pustnicie, se închinoviază la mănăstirea Sfântul Sava, străveche și vestită așezare monahală ortodoxă, unde se nevoiește opt ani. Având oarecare cunoștințe medicale, se îngrijește de bolnavi, fiind socotit "doctorul mănăstirii", îndeplinind și alte ascultări. Cerceta biblioteca mănăstirii, traducând în românește lucrări care i se pareau pagini folositoare și ziditoare de suflet. Iubea și se nevoia în privegheri de toată noaptea, fiind cunoscut și apreciat pentru viața sa aspră de post și rugăciune, de paza a gândurilor.

În anul 1945, este prohirisit schimnic de către Patriarhul Ierusalimului. Numit apoi egumen la Schitul românesc cu hramul Sfântul Ioan Botezătorul, din Valea Iordanului, a fost hirotonit preot în anul 1947, în Biserica Sfântului Mormânt. A stăruit cu multă evlavie, ca egumen, la acest schit, până în anul 1952, înzestrând așezământul cu multe chilii pentru vietătorii schitului și pentru pelerini. Mulți dreptcredincioși români sau de alt neam, poposind la schitul de la Iordan, se spovedeau și cautau cuvânt de alinare duhovnicească la Sfântul Cuvios Ioan de la Neamt-Hozevitul.

Lângă Iordan a rodit deplin talentul poetic al Sfântului, fiind inspirat de frumusețea firii înconjurătoare, poeziile sale fiind în același timp rugăciune și cântare duhovnicească.

Din dorința după o viață mai aspră și căutând calea desăvârșirii, se închinoviază în mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, situată pe râul Cherit, locuri unde se nevoiește și Sfântul Prooroc Ilie, în vremea prigonirii sale. Cuviosul Ioan a petrecut ultimii ani ai vieții sale în cea mai severă schimnicie, găsimându-și adăpost în peștera "Sfânta Ana", care se află nu

departe de mânăstire. Petrecea aici în post si rugaciune, rabdând frigul, foamea si setea, arsita si lipsurile de tot felul si multe ispite. Mânca o singura data pe zi si se multimea cu 3-4 ore de somn. Savârsea pravila calugareasca în paraclisul pesterii, iar în sarbatori slujea la biserica mânăstirii.

În scrierile sale, din acest timp, Sf. Ioan arata frumusetea tainica a locurilor si a pesterii, aureolate de maretia sfintilor sihastri, care, veacuri de-a rândul si-au dobândit aici desavârsirea. În sufletul sau vibra armonios întreaga creatie a lui Dumnezeu, se restaura pacea edenica între el si celelalte fapturi. Asa se explica Faptul ca la moartea sa multime de pasari s-au adunata în jurul pesterii, aratând prin aceasta legatura sfântului cu natura înconjuratoare.

Cu darul lui Dumnezeu si-a cunoscut mai dinainte sfârșitul vietii pamântesti, însemnând-o pe peretele pesterii în care își petrecea ultimele zile. Si-a dat sufletul în mâinile Domnului la 5 august 1960, cu seninatate si cu mâna dreapta binecuvântând. Trupul sau a fost prohodit dupa cuviinta si a fost asezat în pestera "mormintelor", în locul în care dinainte si-l pregatise, fiind regretat de toti cei ce-l

cunoscusera.

Plecarea lui, prea timpurie, a lasat adânci regrete si dureri sufletesti nemângâiate în rândul monahilor români din Tara Sfânta. Împlinise 47 de ani, dintre care 24 îi petrecuse în post si nevointa la Locurile Sfinte.

Dupa 20 de ani de la trecerea sa la Domnul, mormântul sau a fost deschis în vederea asezarii osemintelor în gropnita de obste. Spre uimirea celor prezenti s-a constatat ca trupul nu fusese atins de putreziciune si raspânda o buna mireasma. Staretul mânăstirii, Arhimandritul Amfilohie, spunea: "Parca l-am fi pus în mormânt de câteva ceasuri, ba nici ceasuri, ci chiar acum".

La cererea obstii, Patriarhul Benedict al Ierusalimului, a îngaduit stramutarea moastelor Cuviosului Ioan de la Neamt în biserica Sf. Gheorghe Hozevitul, fiind asezate într-o racla de abanos si sticla si depuse lângă moastele sfintilor Ioan Hozevitul si Gheorghe Hozevitul, organizatorii si conducatorii acelei lavre monahale.

Datorita vietii sale desavârsite, prin cuvânt si fapta, Sfântul Ioan este cinstit de multimea credinciosilor si de calugarii care vin si se ating cu evlavie de sfintele lui moaste, cerând ca el sa mijloceasca, prin rugaciunile sale, la Dumnezeu pentru a dobândi tamaduire sufleteasca si trupeasca. Pentru rugaciunile Sfântului Cuvios Ioan, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ne si ne mântuieste pe noi. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieste-ne și ne mântuieste pe noi. Amin.

6 August

În aceasta lună, în ziua a șasea, Schimbarea la Față a Domnului Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

La șase zile după ce a spus ucenicilor Săi : "Sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind întru putere" (Matei 16, 28 ; Marcu 9, 1), Iisus îi luă pe Apostolii Săi preferați : Petru, Iacov și Ioan ; ducându-i deoparte, urcă pe un munte înalt - muntele Taborului în Galileea - ca să se roage. Se cuvenea într-adevăr ca cei care aveau să asiste la suferința Sa la Ghetsimani și care aveau să fie martorii cei mai importanți ai Patimilor Sale, să fie pregătiți pentru această încercare prin priverileta slăvirii Sale: Petru, pentru că tocmai își mărturisise credința în

dumnezeirea Sa ; Iacov, căci a fost primul care a murit pentru Hristos ; și Ioan care mărturisi din experiența sa slava dumnezeiască, făcând să răsună ca "fiu al tunetului" teologia Cuvântului întrupat.

El îi urcă pe munte, ca simbol al înălțării spirituale care, din virtute în virtute, duce la dragoste, virtute supremă care deschide calea contemplării dumnezeiești. Această înălțare era de fapt esența întregii vieți a Domnului care, fiind îveșmântat cu slăbiciunea noastră, ne-a deschis drumul către Tatăl, învățându-ne că isihia (liniștirea) este mama rugăciunii, iar rugăciunea este cea care arată către noi slava lui Dumnezeu.

"Și pe când se ruga, deodată, fața Sa deveni o alta, Se schimba și sclipi ca soarele, în timp ce hainele sale deveniră strălucitoare, de un alb scânteietor, cum nu poate înălbi pe pământ înălbitorul" (Marcu 9, 3). Cuvântul lui Dumnezeu întrupat își arăta astfel strălucirea naturală a slavei dumnezeiești, pe care o avea în El însuși și pe care o păstrase după Întruparea Sa, dar care rămânea ascunsă sub acoperământul trupului. Încă de la zămislirea Sa în pântecul Fecioarei, într-adevăr, dumnezeirea S-a unit cu natura trupească iar slava divină a devenit, în mod ipostatic, slava trupului asumat. Ceea ce Hristos le arăta Apostolilor Săi în vârful muntelui nu era deci o priverileta nouă, ci manifestarea strălucită în El a îndumnezeirii naturii omenești - inclusiv trupul - și a unirii Sale cu splendoarea dumnezeiască.

Spre deosebire de fața lui Moise care strălucise de o slavă venită din afara după revelația din Muntele Sinai (cf. Exod 34, 29), fața lui Hristos apără pe muntele Taborului ca un izvor de lumină, izvor al vieții dumnezeiești făcută

accesibilă omului și care se răspândea și pe "veșmintele" Sale, adică asupra lumii din afară dar și pe lucrurile făcute de activitatea și civilizația omenească.

"El s-a schimbat la Față, ne confirmă Sfântul Ioan Damaschin, nu asumând ceea ce El nu era ci arătându-le Apostolilor Săi ceea ce El era, deschizându-le ochii și, din orbi cum erau, făcându-i văzători" (Sfântul Ioan Damaschin, Predică la Schimbarea la Față, 12 - PG 96, 564). Hristos deschise ochii Apostolilor Săi iar aceștia, cu o privire transfigurată de puterea Duhului Sfânt, văzură lumina dumnezeiască indisociabil unită cu trupul Sau. Fură deci ei înșiși schimbați la față și primiră prin rugăciune puterea de a vedea și cunoaste schimbarea survenită în natura noastră datorate unirii sale cu Cuvântul (Sf. Grigore Palama).

"Precum soarele pentru cele ale simțurilor, așa este Dumnezeu pentru cele ale sufletului" (Sf. Grigore Teologul), de aceea autorii Evangheliilor spun că fața Dumnezeului-Om, care este "lumina cea adevărată Care luminează pe tot omul care vine în lume" (Ioan 1, 9), sclipea ca soarele. Dar această lumină era în fapt incomparabil superioară oricărei lumini a simțurilor și, incapabili să îi mai suporte strălucirea inaccesibilă, Apostolii căzură la pământ.

Lumina nematerială, necreată și situată în afara timpului, aceasta era Împărăția lui Dumnezeu venit întru puterea Duhului Sfânt, după cum Domnul promisese Apostolilor Săi. Întrevăzută atunci pentru o clipă, această lumină va deveni moștenirea veșnică a aleșilor în Împărăție, când Hristos va veni din nou, strălucind în toata scânteierea slavei Sale. Va reveni învăluit în lumina, în această lumină care a strălucit în Tabor și care a țâșnit din mormânt în ziua Învierii Sale, și care, răspândindu-se asupra sufletului și trupului celor aleși, îi va face să strălucească și pe ei "precum soarele" (cf. Matei 13:43).

"Dumnezeu este lumină, iar vederea Sa este lumină" (Sfântul Simeon Noul Teolog, Discurs Etic V, 276). Asemeni Apostolilor în vârful Taborului, numeroși Sfinți au fost martorii acestei revelații a lui Dumnezeu în lumină. Totuși lumina nu este pentru ei doar un subiect de contemplație, ci și harul îndumnezeitor care le permite să "vadă" pe Dumnezeu, astfel încât să confirme cuvintele Psalmistului : "întru lumina Ta vom vedea lumină" (Psalmii 35:10).

În mijlocul acestei slăvite priveriști se arătară - alături de Domnul - Moise și Ilie, doi mari profeți din Vechiul Testament, reprezentând respectiv Legea și Proorociei, care îl mărturiseau ca stăpân al celor vii și al celor morți (Moise a murit înainte de a intra în Pământul Făgăduinței iar Ilie a fost dus într-un loc tainic fără să cunoască moartea). Și vorbeau cu El, în lumina, despre Exodul pe care avea să îl înfăptuiască la Ierusalim, adică Patimile Sale, căci prin Patimi și prin Cruce această slăvire trebuia să fie dată oamenilor.

Ieșiți afară din ei înșiși, răpiți în contemplarea luminii dumnezeiești, Apostolii erau copleșiți ca de un somn și "neștiind ce zice, Petru îi spuse lui Iisus : Stăpâne, ce bine ar fi să rămânem aici; dacă vrei vom face trei corturi : unul pentru tine, unul pentru Moise și unul pentru Ilie". Întorcându-și apostolul de la aceasta dorința prea omenească, ce consta în a se mulțumi de bucuria pământească a luminii, Domnul le arată atunci un "cort" mai bun și un lăcaș cu mult mai înalt pentru a sălășlui în el slava Sa. Un nor luminos veni să îi acopere cu umbra Sa, iar glasul Tatălui Se făcu auzit în mijlocul acestui nor, mărturisind pe Domnul : "Acesta este Fiul Meu prea-iubit, în care am bine-

plăcut; ascultați de El". Acest nor era harul Duhului înfierii și, la fel ca și la Botezul Său în Iordan, glasul Tatălui mărturisea pe Fiul și arăta că cele trei entități ale Sfintei Treimi, întotdeauna unite, participă la Mântuirea omului.

Lumina lui Dumnezeu, care permisesse mai întâi Apostolilor să îl "vadă" pe Hristos, îi ridică la o stare superioară viziunii și cunoștinței omenești când ea străluci mai puternic. Ieșiți în afară de tot ce este vizibil și chiar din ei înșiși, ei pătrunseră atunci în întunericul supra-luminos, în care Dumnezeu petrece (Psalmii 17:12) și "închizând ușa simțurilor lor", ei primiră revelația Tainei Treimii, care este mai presus de orice afirmație și de orice tăgăduire (Teologia mistică a Sfântului Dionisie Areopagitul a fost aplicată Tainei Schimbării la Față în principal de către Sf. Grigore Palama).

Încă insuficient pregătiți revelației unor asemenea taine, căci nu trecuseră încă prin încercarea Crucii, Apostolii se înpăimântară cumplit. Dar când își ridicară capetele, îl vazură pe Iisus, singur, redevenit ca mai înainte, Care se apropie de ei și îi liniști. Apoi, coborând din munte, El le ceru să nu vorbească nimănui de cele ce văzuseră, până când Fiul Omului nu se va scula din morți.

Sărbătoarea Schimbării la Față este deci prin excelență aceea a îndumnezeirii naturii noastre omenești și a participării trupului nostru trecător la bunurile veșnice, care sunt mai presus de fire. Înainte chiar de a îndeplini Mântuirea noastră prin Patimile Sale, Mântuitorul arată atunci căscopul venirii Sale în lume era tocmai să aducă pe tot omul la contemplația slavei Sale dumnezeiești. Din acest motiv sărbătoarea Schimbării la Față i-a atras în mod deosebit pe călugări, care și-au închinat întreaga viață căutării acestei lumini.

Numeroase Mănăstiri au fost închinete acestei Sărbători, mai ales după controversa isihastă din secolul XIV, despre natura luminii din Tabor și despre contemplație. De notat de asemenea că, după o tradiție care circula pe vremea iconoclasmului, prima Icoană, scrisă de înșiși Apostolii, a fost aceea a Schimbării la Față. E vorba desigur mai puțin de un fapt istoric cât de o interpretare simbolică, prezentând legătura intimă întreținută de tradiția Bisericii între arta Icoanei și această Sărbătoare a vederii lui Hristos întru slavă.

A Căruia este slava și puterea în veci. Amin.

7 August

În aceasta luna, în ziua a saptea, pomenirea Preacuviosului Mucenic Dometie persul împreuna si cu doi ucenici ai sai.

Acest sfânt a trait pe vremea împaratului Constantin si era pers de neam. Fiind învățat credința lui Hristos de un oarecare Agar, a parasit pagânătatea; si se duse la cetatea Nisibi, ce se afla la hotarele romanilor si ale persilor. Si intrând în mânăstire, a primit sfântul Botez si a îmbracat cinul calugaresc, aratând tot felul de sârguinta si nevointa. Dar fiindca din bântuirea vicelanului diavol a fost zavistuit de catre calugarii din mânăstire, a fugit de acolo si s-a dus la Mânăstirea Sfintilor Mucenici Serghie si Vach în cetatea numita a lui Teodosie. Acolo a urmat vietii si petrecerii arhimandritului Urvil, care l-a hirotonit diacon. Si vrând arhimandritul Urvil sa-l hirotoneasca si preot, Sfântul Dometie s-a dus de acolo, si suindu-se într-un munte, a suferit zaduful si frigul si patimile. Apoi intrând într-o peștera facuta cu mestesug si ramânând acolo putina vreme, primea pe cei ce veneau la el, si prin multele minuni facute în numele lui Hristos întorcea pe necredinciosii elini de la ratacirea idoleasca la credința în Hristos. Ajungând împarat Iulian Apostatul, a poruncit sa fie ucis sfântul cu pietre. Iar cei ce mersesera cu porunca, aflându-l cu doi ucenici ai lui, cântând lauda de la al treilea Ceas, au îngropat si pe fericitul Dometie si pe cei doi ucenici, acoperindu-i cu pietre.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Or din Tebaida (Egipt), care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosilor zece mii de pustnici Tabei (din Tebaida), care cu pace s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuvioasei Potamia, facatoarea de minuni, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Sfintitului Mucenic Narcis, patriarhul Ierusalimului, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Asterie Singliticul, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Sozont cel din Nicomidia, care în foc fiind bagat si sanatos iesind, cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Iperehie care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Teodosie, doctorul cel

nou, care a vietuit la anul 862 si care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Dometie, facatorul de minuni, care a sihastrit în hotarele Manastirii Filoteului si cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Nicanor, facatorul de minuni, care a stralucit în muntele lui Calistrat si care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta ziua facem si pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre TEODORA DE LA SIHLA, care a sihastrit multi ani, la sfârșitul secolului al XVII-lea, într-o peștera din preajma Schitului Sihla-Neamt.

Stihuri:

*În aceasta zi Sfânta Teodora s-a mutat
La cerescul împarat;
Astazi, Teodora Cuvioasa
Si-a mutat la ceruri casa.*

Aceasta floare duhovniceasca de mare pret si mireasa a lui Hristos, pe care a odraslit-o pamântul binecuvântat al Moldovei, s-a nascut pe la jumatatea secolului al XVII-lea, în satul Vântatori-Neamt, din binecredinciosi parinti si iubitori de Dumnezeu. Fericita Teodora, ajungând la vârsta rânduita, a fost casatorita de catre parinti împotriva vointei ei, cu un tânar evlavios din Ismail. Dar, neavând ei copii, iar sufletul Teodorei mereu arzând de dorinta unei vietii cu totul curate, închinata numai lui Dumnezeu, la aceasta îndemnând-o si duhovnicul ei, precum si firea ei singuratica, a îmbratisat cinul monahal la Schitul Varzaresti-Focsani, iar sotul ei s-a calugarit în Schitul Poiana Marului, sub numele de Eleodor. Asa a binevoit Dumnezeu sa-i povatuiasca pe amândoi pe calea sfinteniei si a mântuirii.

Si se nevoiau maicile cu mare râvna pentru Hristos, însa, Cuvioasa Teodora, întarita de harul Duhului Sfânt, întrecea pe toate celelalte surori în rugaciune, în smerenie si în sfânta nevointa duhovniceasca.

Navalind turcii în partile Buzaului, au dat foc Schitului Varzaresti. Cuvioasa Teodora s-a retras în munti, împreuna cu stareta ei, schimonahia Paisia, unde se nevoiau singure în asceza si bucurie de Dumnezeu, rabdând multe ispiti de la diavoli, foame, frig si tot felul de încercari. Dupa adormirea maicii sale duhovnicești, Cuvioasa Teodora având o descoperire dumnezeiasca, a parasit muntii Buzaului, întorcându-se în partile Neamtului, în padurile neumblate din jurul Schitului Sihastru, de unde, cu binecuvântarea duhovnicului ei Pavel, s-a retras în pustie, în partile Schitului Sihla.

Asa a ajuns fericita Teodora vietuitoare la Schitul Sihla, unde un sihastru milostiv i-a oferit chilia sa drept adapost, nu departe de schit si de peatera care îi poarta numele pâna astazi. Si s-a nevoit acolo Cuvioasa barbateste vreme de multi ani, în post si rugaciuni toata noaptea, în lacrimi si mii de metanii, uitata de lume, îndurând multe ispite si naluciri de la diavoli, foame, lipsa, gânduri si mai ales frigul aspru al iernii. Iar cuviosul Pavel din Sihastria, duhovnicul ei, o cerceta din când în când, o marturisea, o îmbarbata, o împartasea cu Sfintele Taine si îi ducea cele de trebuinta.

Dupa un timp a raposat duhovnicul Pavel iar Cuvioasa Teodora a ramas cu totul singura, caci nimeni nu stia locul si aspra ei nevointa. I se rupsesera si hainele, iar în loc de hrana mânca macris, fructe de padure si alune. În aceasta scoala a linistii si a rugaciunii a dobândit Cuvioasa darul rugaciunii de foc, care se lucreaza în inima, darul lacrimilor, al rabdarii si al negritei iubiri de Dumnezeu. Acum nu se mai chinuia de frig, nici de foame, nici diavoli nu o mai puteau birui, caci dobândise darul facerii de minuni si era ca un diamant stralucitor în muntii Sihlei, uitata de oameni, dar umbrita de darul Duhului Sfânt. Din timp în timp, pasarile cerului îi aduceau în ciocurile lor, prin voia Domnului, farâmituri de pâine de la trapeza Schitului Sihastria, iar apa bea din scobitura unei stânci din apropiere, asa cum se vede pâna astazi.

Ajungând sfânta Teodora aproape de sfârșitul vietii ei pamântesti, se ruga cu lacrimi lui Dumnezeu sai rânduiasca un preot ca s-o învredniceasca de Preasfintele Taine înainte de obstescul sfârșit. Cu rânduiala de sus, a observat egumenul Sihastriei cum duceau pasarile farâmituri în pustie si a trimis doi frati sa vada unde anume se duc. Calauziti de mâna lui Dumnezeu, fratii au ajuns noaptea aproape de peatera Sfintei Teodora si au vazut-o cum se ruga, înconjurata de vapaie de foc ceresc. Atunci, înfricosându-se, au strigat, iar Cuvioasa i-a chemat pe nume, le-a cerut o haina sa se acopere si le-a poruncit sa aduca un duhovnic, care sa o împartaseasca cu Cinstitul si Preasfântul Trup si Sânge al Domnului si Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Dimineata, fratii au adus la peatera pe ieromonahul Antonie si pe ierodiaconul Lavrentie, cu Sfintele Taine si dupa ce Fericita Teodora si-a facut cuvenita spovedanie, a primit Dumnezeiestile Taine si, multumind Parintelui Ceresc pentru toate, si-a încredintat sufletul în mâinile Domnului. A fost înmormântata în peatera în care a vietuit. Si a ramas trupul Sfintei Teodora tainuit acolo pâna dupa 1830, când Domnitorul moldovean Mihail Sturza, care a reînnoit Schitul Sihla, a asezat moastele ei în racla de pret si le-a depus în biserica schitului spre cinstire. Dupa ce Domnitorul a zidit biserica la mosia sa din satul Miclauseni (Iasi), a stramutat sfintele moaste în aceasta ctitorie.

În anul 1852 sfintele sale moaste au fost duse la mânăstirea Pecersca din Kiev si asezate în racla de mult pret, pe care scrie: "Sfânta Teodora din Carpati".

Viata Sfintei Cuvioase Teodora de la Sihla si faptele ei, prin care a bineplacut lui Dumnezeu, o asaza în ceata sfintilor din cer ca pe o aleasa nevoitoare, pe care a rodit-o Biserica si neamul nostru. Cu ale carei rugaciuni, Doamne Iisus Hristoase, miluieste-ne si ne mântuieste pe noi toti, tara si poporul cel binecredincios. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

8 August

În aceasta luna, în ziua a opta, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Emilian Marturisorul, episcopul Cizicului.

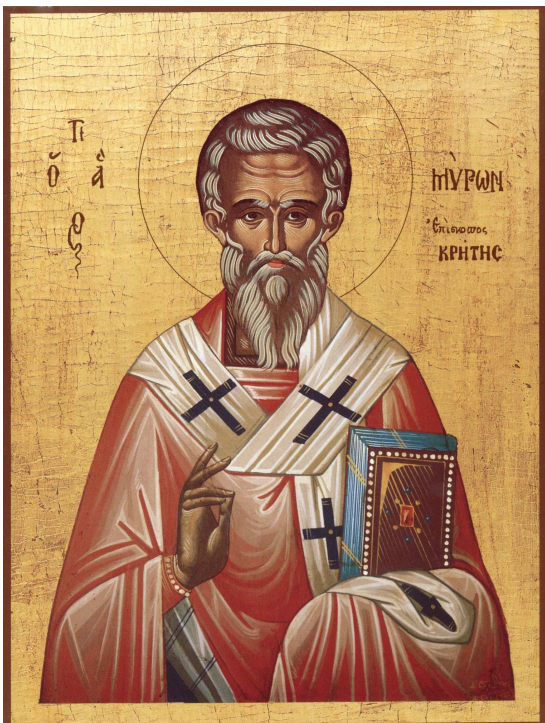

Cuviosul Nostru Parinte Emilian a fost mai întâi calugar la Manastirea ridicata de Sfântul Tarasie (cf. 25 februarie), unde se remarca prin virtutile sale. La un timp dupa prietenii si frati ai sai intru asceza, Sfântul Mihail Marturisorul, episcopul Sinadelor (cf. 23 mai), si Sfântul Teofilact Marturisorul, episcopul Nicomidiei (cf. 8 martie), el fu la rândul sau ridicat la rangul de episcop si succeda Mitropolitului Cizicului, Nicolae (dupa 788). Se arata drept un credincios econom al harului dumnezeiesc si se distinse atât prin milostenia sa cât si prin blândetea deprinderilor sale.

Cu ocazia conferintei despre inchinarea la Sfintele Icoane,

convocata la palat de catre imparatul Leon al V-lea Armeanul (813-820), in 815, Sfântul Emilian il interpela pe suveranul eretic si ii spuse ca daca problema dogmelor era de ordin stric ecleziastic, ea trebuia sa fie rezolvata la biserica si nu in fata autoritatilor civile. In urma acestei curajoase marturii de credinta, el fu exilat. Dupa vreo cinci ani de incercari, muri, se crede, asasinat de agentii imparatului si pleca la ceruri, la curtea Sfintilor Mucenici triumfatori (dupa Menologul lui Vasile al II lea, el ar fi murit in pace la locul sau de exil).

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Miron, facatorul de minuni, episcopul Cretei.

Acest sfânt a fost nascut în Avrachi, cetate din Creta, aproape de Cnoson, împodobindu-se cu dumnezeiasca si dreapta credinta. La începutul vietii lui, luându-si femeie, era plugar si ajuta pe saraci din roadele ce i se faceau; si cu cât da mai mult, cu atât mai mult i se înmulteau roadele. Iar milostenia la el era peste firea omeneasca; se spune ca a prins la aria lui 12 oameni, care își umplusera sacii cu grâu, si se chinuiau sa-i ridice pe umeri neîndurându-se sa deserte din saci. Iar el în loc sa le faca certare, se straduia cu dânsii ca sa-i ajute, ridicând cu mâna lui sacul fiecaruia si punându-i-l

pe umeri, le-a poruncit sa nu spuna nimanui nimic.

A fost hirotonit preot în sfânta lui Dumnezeu Biserica; iar dacă a încetat prigoana, a fost facut arhieru al Cretei, unde a facut multe minuni. Si savârsindu-si ramosita vietii cu cuviinta si cu placere dumnezeiasca, si praznuind luminat praznicele mucenicilor, la vârsta de 100 de ani catre Domnul s-a mutat, catre anul 350.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Teodor, egumenul de la Oronon.

Acest sfânt parinte din mica vârsta ridicând asupra sa Crucea Domnului, a salasluit prin pesteri si prin munti si prin vai. Drept aceea aducându-se catre Domnul ca un mir scump si ca o tamâie bine primita, cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici Elefterie si Leonid, si a Sfintilor prunci, care prin foc s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor zece pustnici din Egipt, care cu pace s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor doi Mucenici din Tir, care s-au savârsit fiind târâti pe pamânt.

Tot în acesta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Stirachie, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului nou Mucenic Anastasie bulgarul, care a marturisit în Tesalonic, la anul 1794 si, suferind chinurile, s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului nou Mucenic Triandafil Zagoreul, care a marturisit în Constantinopol la anul o 1680.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

9 August

În aceasta luna, în ziua a noua, pomenirea Sfântului Apostol Matia.

Acesta a fost unul din cei 70, care s-a numarat cu numarul celor 12 Sfinti Apostoli, în locul lui Iuda Iscarioteanul.

El a propovaduit Evanghelia în Etiopia cea din afara, si fiind chinuit acolo în diferite chipuri, si-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților zece Mucenici, care au marturisit pentru sfânta icoana a Mântuitorului si Dumnezeului nostru Iisus Hristos, cea din poarta de arama, si anume: Iulian, Marchian, Ioan, Iacov, Alexie, Dimitrie, Fotie, Petru, Leontie si Maria Patrichia.

Acesti sfinti au trait în zilele salbaticitului Leon, care nu suferea sfintele icoane si le ardea. Pentru aceea s-a apucat el sa pogoare si cinstita icoana a Domnului si Dumnezeului si Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care se afla la poarta de arama. Si au facut scari si au pus lemne lungi, si s-au suit pe scari, vrând sa o pogoare.

Atunci vitejii acestia apucând de scara si tragând-o la dânsii, au surpat cu capul în jos pe cel urcat pe ea de l-au dat mortii, si au anatematizat si au blestemat pe împarat. Împaratul daca a aflat de aceasta, s-a umplut de mânie si a poruncit sa se taie capetele tuturor celor ce s-au aflat de fata acolo, al caror numar numai Domnul îl stie, fiindca era multime multa de popor. Iar pe acesti noua Sfinti Mucenici batându-i cu toiege îi baga în temnita, poruncind sa le dea pe fiecare zi câte cincisute de lovituri. Si asa au rabdat cu barbatie fericirii opt luni. Si daca a vazut tiranul ca li se sfârsea viata, a poruncit sa fie mai întâi chinuiti si sa li se taie capetele lor si Sfintei Maria Patrichia, si sa fie aruncati în mare.

Tot în aceasta zi, pomenirea patimirii Sfântului Mucenic Antonin.

Acest sfânt era din Alexandria si, fiind prins de ighemon, a fost spânzurat si sfâsiat si apoi fiind aruncat în cuptor cu foc, si-a dat sufletul la Dumnezeu, împodobindu-se cu cununa muceniceasca.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Parintelui nostru Psoe, care, facând rugaciune, s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea aflarii icoanei celei nefacute de mâna de om si cinstite din Camoliane, a carei povestire s-a scris de cel între sfinti Parintele nostru Grigorie, episcopul Nisei.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

10 August

În aceasta luna, în ziua a zecea, pomenirea Sfinților Mucenici Lavrentie (Laurentiu) arhidiaconul, Xist (Sixt), papa Romei, și Ipolit.

Sfântul Sixt (sau Xist) era grec din naștere și studiasse filozofia la Atena

înainte de a veni să se instaleze la Roma sub domnia împăratului Valerian în vremea pontificatului Sfântului Ștefan I (253-257, praznuit la 3 august). Mai întâi favorabil creștinilor, împăratul - care căzuse sub influența magilor și ghicitorilor egipteni după o nefericită expediție în Orient - publică un edict interzicând practicarea în public a cultului creștin și cerea tuturor clericilor să se închine zeilor, amenințându-i cu exilul în caz contrar. Sfântul Ștefan fusese una dintre primele victime ale acestei persecuții iar Sixt fu consacrat pentru a-i succeda. Persecuția spori atunci și fu decretată executia Episcopilor, Preoților și Diaconilor în baza simplei constatări a identității lor, în timp ce laicii urmau să fie condamnați înjosirii și muncilor

fortate. Sfântul Sixt fu atunci arestat și condus, după un prim interogatoriu, la renumita închisoare Mamertine (n. tr. : unde au fost închiși și Sfinții Apostoli Petru și Pavel). Pe drum, Arhidiaconul sau Lavrentie îl întâlnește și îi spune în lacrimi : "Unde te duci, Părinte, fără fiul tău ? Ce jertfă te pregătești să aduci fără Diaconul tău ? M-ai găsit cumva nedemn de aceasta ? Vei refuza tu să-ți fie alături pentru a-și varsa sângele pe cel pe care l-ai primit întru Sfintele Taine ?". Episcopul îi răspunde : "Nu fiule, nu te părăsesc, dar lupte încă și mai mari te așteaptă. Noi, ca bătrânii, ne-am angajat într-o luptă ușoară. Dar pe tine, tânăr viguros, te așteaptă o victorie și mai plină de glorie asupra tiranului. Nu mai plânge. Peste trei zile Diaconul îi va urma Preotului". Și înainte de a-i da sărutul păcii, îi încredințează administrarea în numele său a bunurilor Bisericii. Lavrentie își îndeplinește pe dată sarcina după voia lui Dumnezeu, împărțind bogățiile Bisericii la clerici și la săraci. Pe muntele Coelius întâlnește o văduvă, ce se numea Domnita, care ascundea pe mulți creștini. Profită de întunericul nopții pentru a le aduce bani și haine și trecea apoi din casa în casa, vindecând pe bolnavi și spălând picioarele credincioșilor, asemenea Domnului.

Cum Papa fusese condamnat să-și taie capul pe Via Appia, Sfântul Lavrentie îi iese în cale și îi strigă : "Nu mă lăsa, Părinte Sfânt, pentru că am împărțit deja comorile pe care mi le-ai încredințat". Auzind vorbindu-se de comori, soldații îl prinseseră imediat și pe Lavrentie și îl dușeseră în fața

tribunului Partenius care îl înștiința pe împărat. Aruncat în închisoare și dat în paza tribunului Ipolit, Sfântul Lavrentie vindeca prin rugăciunea sa și aduse la credință pe un orb numit Lucillus. Auzind vestea, alți numeroși orbi alergară la el și fură cu toții vindecați de către sfânt, care în plus îl boteza pe Ipolit împreună cu celelalte nouăsprezece persoane ce se aflau în casa lui.

Convocat de către Valerian, care îl soma să îi dea comorile, Lavrentie ceru să i se aducă trei zile mai târziu un mare număr de care. Între timp el convocă în casa lui Ipolit orbi, schiopi, bolnavi și nenorociți de tot soiul, apoi, punându-i în care, veni să îi prezinte la palat anunțând : "Iată comorile vesnice ale Bisericii, care nu se imputinează și sporesc mereu, care sunt răspândite în fiecare și se regăsesc în toți". Cuprins de furie, Valerian striga : "Inchina-te idolilor și uita arta magică în care te marturisești". Sfântul Lavrentie îi răspunse că nimic nu putea să îl facă să accepte cultul demonilor în locul Facătorului tuturor lucrurilor. Atunci fu supus chinurilor și aruncat în închisoare. După un al doilea interogatoriu la palatul lui Tiberiu pe colina Palatino, i se pusă pe trup lame de fier înrosite în foc și fu bătut cu bice plumbuite și lanțuri cu cârlige la ambele capete. În fața rezistenței sale supranaturale, un soldat, pe nume Roman, marturisi pe Hristos și fu pe loc executat.

Un al treilea interogatoriu avu loc la Termele situate lângă palatul Salluste. Împăratul ceru să fie sfârâmțate cu pietre maxilarele Sfântului apoi dădu ordin să fie dezbrăcat de hainele sale și să fie întins pe un gratar așezat pe carbuni aprinși. Somat pentru ultima dată să se închine idolilor, Lavrentie răspunse : "Eu mă dau ca jertfă plăcut mirositoare singurului Dumnezeu adevărat, pentru că jertfă ce se cuvine lui Dumnezeu este o inimă înfrântă și smerită" (Psalmii 50 :18). Pe când calaii atâtau focul, el spuse tiranului : "Învăta, nenorocitul, că acest jăratec mă răcorește dar pe tine te va chină vesnic. Acum că sunt ars pe o parte, întoarce-mă pe partea cealaltă !". Când fu întors mă spuse o ultimă rugăciune : "Multumesc Ție, Iisuse Hristoase, pentru că m-ai învrednicit să intru pe porțile Împăratiei Tale". Apoi își dădu duhul.

Ipolit merse să îl îngroape în secret pe proprietatea vadevei Domnita alături de Preotul Iustin (La vreo 50 de ani mai târziu, Sfântul Constantin construi o biserică lângă catacomba unde fusese îngropat Sfântul Lavrentie, situată pe Via Tiburtina, la est de Roma. Iar în secolul al VI-lea cripta fu transformată într-o mare biserică dar mormântul rămase tot în același loc.). Dar Ipolit fu denunțat și în curând arestat, însă un Inger veni să îl elibereze și îl duse în casa lui unde își lua cu dragoste ramaș bun de la părinții săi și de la slugile casei și le oferă la toți o masă sârbătorească. Erau cu toții la masă când soldatii se iviră și îl luară din nou pe Ipolit pentru a-l conduce în fața împăratului. Sperând să îi învingă hotărârea, suveranul ceru ca el să fie acoperit de distincții militare și îi promise onoruri încă și mai mari. Dar Sfântul rămase neclintit și declară că nu mai voia decât o singură cinstire : aceea de a sluji în armata lui Hristos. Butut cu lanțuri cu cârlige la ambele capete, fu apoi legat de cai salbatici care îl târâră pe curajosul Mucenic pe o distanță mare. Astfel câștiga el palma victoriei, precedat de doica sa, Concordia, și de oamenii din casa lui pe care îi adusesese la credință. Se povesteste că la șapte zile după martiriul său, Sfântul Ipolit i s-a arătat împăratului și fiului său care se duceau la amfiteatru și că i-a bătut cu lanțuri de foc nevăzute.

Martiriul sau e consemnat la 13 august de cea mai veche Viata a sa, data ce corespunde pomenirii in traditia latina. Dar poate ca ar trebui sa il indentificam cu Sfântul Ipolit poment la 30 ianuarie (nascut catre 235).

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Iron filosoful, care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor sase Mucenici cei în Vizie, care s-au sa-vârsit unii zdrobindu-li-se oasele, iar altii strujindu-li-se trupurile.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

11 August

În aceasta luna, în ziua a unsprezecea, pomenirea Cuviosului si de Dumnezeu purtatorului Parintele nostru Nifon, arhiepiscopul Constantinopolului, care a pustnicit în sfânta Manastire Dionisiu din sfântul Munte Athos, în anii de la Hristos 1460.

Acest Sfânt Nifon s-a nascut în Tesalonic din parinti binecredinciosi si de bun neam: mama lui, Maria, era din aceasta cetate, iar tatal sau, Daniel, se

tragea din Dalmatia. Asezati în Tesalonic, parintii sfântului au avut trei copii: Dimitrie, Nicolae si Maria. Dupa moartea tatalui, fiul cel mare, Dimitrie, a fost luat la curtea domnitorului Tesalonicului, iar cel de al II-lea, Nicolae, a fost dat la învatatura cartilor sfinte, dovedind multa silinta, încât la vârsta de 12 ani stia toata rânduiala slujbelor bisericesci, se îndeletnicea cu citirea sfintelor carti si dorea sa-si adânceasca cunostintele. Pentru aceasta, curând, fara stirea dascalului si a maicii sale, a urmat pe un monah învatat, numit Iosif, cu care a ajuns la Epidar, unde a ramas alaturi de vestitul pustnic Antonie, care nu dupa multa vreme l-a tuns în calugarie, dându-i numele Nifon.

Dupa moartea pustnicului Antonie, calugarul Nifon, plin fiind de râvna învataturii si auzind ca în cetatea Iarda este un dascal foarte învatat, numit Zaharia, a ajuns ucenic al acestuia. Iar când, dupa luarea Constantinopolului de catre turci la 1453, dascalul Zaharia a fost hirotonit episcop, calugarul Nifon s-a dus la Sfântul Munte Athos, asezându-se la început în Mânastirea Pantelimon. Însa dupa o vreme s-a mutat în peștera Krughi, unde a pustnicit, desavârsindu-se în învataturile sfinte.

De acolo a fost chemat de întâistatorului Lavrei celei mari a Sf. Atanasie ca dascal. Dupa multa vreme, cunoscând ca în Mânastirea Dionisiu, cu hramul Sfântului înaintemergator si Botezator Ioan, se afla multi îmbunatatiti monahi, s-a mutat acolo, unde a îmbracat îngerescul chip al schimniciei si a fost hirotesit, dupa canoane, citet si ipodiacon, iar apoi hirotonit ierodiacon si ieromonah. Nevoindu-se mai mult cu cele duhovnicesti, cu privegherile, cu rugaciunea si cu dragostea fata de toti, Sf. Nifon a ajuns curând a fi în adevar lumnator nu numai al Mânastirii Dionisiu ci si al întregului Sfânt Munte Athos, încât puterea întelepçiunii lui ajunsese vestita si în cetatea Tesalonicului.

De aceea, după moartea mitropolitului Partenie al Tesalonicului, soborul episcopilor și al clericilor aleseră ca mitropolit al Tesalonicului pe Sfântul Nifon, care cu toată împotrivirea lui a trebuit să primească. Aici Sfântul Nifon a propovăduit prin alese cuvinte dogmele Bisericii și îndemna pe cei bogăți să ajute pe cei neputincioși și pe cei bolnavi, de care sfântul purta deosebită grijă, chiar dacă erau de alta lege, Vestea despre puterea cuvântului și despre faptele Sfântului Nifon s-a răspândit atât de repezede și de departe, încât când, după doi ani, a murit patriarhul Constantinopolului, Sfântul Nifon a fost făcut patriarh al Constantinopolului și a toată lumea. Însă nu după multă vreme, la uneltirile unor clerici, Sfântul Nifon a fost izgonit de puterea împărătească din Patriarhie la Mănăstirea Sozopoli. Dar după doi ani a fost din nou urcat în scaunul de patriarh al Constantinopolului; însă după scurtă vreme, la uneltirile unora, împăratul a surghiunit pe Sfântul Nifon în cetatea Adrianopol, unde petrecea pazit de ostasi.

Vestea despre Sfântul Nifon s-a răspândit până departe, încât, auzind cele despre sfântul, domnitorul Tarii Românești, Radu cel Mare (1496-1508) dorind să-l vada, a capatat, aflându-se la Constantinopol pentru plata tributului, învoirea înaltei Porti să viziteze pe Sfântul Nifon la Adrianopol. Fiind în fața sfântului, domnitorul Radu cel Mare grai: "Eu, Stăpâne Sfintite, doream foarte mult să mă învrednicesc a vedea fericita ta față. Slava lui Dumnezeu că m-am învrednicit a dobândi aceasta astăzi; sunt mâhnit însă de ispitirile ce patimesti". Sfântul Nifon îi răspunse: "Preastralucite Domn, prin multe neazuri ni se cade nouă să intrăm în împărăția cerurilor, căci zice Domnul că se cade să suferim primejdiile acestei vieți cu bucurie". Acestea și altele asemenea auzind domnitorul Radu cel Mare zise: "Ma rog Arhieriei tale să vii în Tara Românească să ne înveți pe noi, căci cu totul suntem lipsiți de duhovnicească învățatura și de pastor învățator; acolo te vei odihni și totuși te vor primi cu bucurie. Da-mi cuvântul și voi mijloci la Poarta a ti se da voie". Și, sfântul învoindu-se, l-a luat domnitorul Radu cel Mare cu sine și l-a dus în Tara Românească, la anul 1504, unde totuși l-au primit că pe un Apostol al lui Dumnezeu. Atunci domnitorul Radu i-a zis:

"Te avem pe tine povățuitor și pastor al nostru, că să ne povățuiești pe noi pe calea mântuirii, și să ai stăpânire asupra lucrurilor bisericesti, și orice vei porunci, se va face". "Ma rog, răspunse Sf. Nifon, că orice vei face spre îndreptare să primiți cu bucurie; iar însuți de vei gresi, să primești duhovnicească mea sfătuire, pentru că dacă poporul va vedea că domnul țării primește îndreptare de pocăință, și el cu înlesnire se va îndrepta; și, dimpotriva, dacă domnul țării va calca legile și va defaima sfintele canoane, atunci se va face tuturor mare cadere". Apoi preaînțeleptul Nifon a poruncit să se adune în sobor totuși preoții, egumenii mănăstirilor și boierii divanului domnesc, carora le-a vorbit îndemnându-i la faptele cele bune. Iar puterea cuvântului sau și înțelepciunea sa cea mare atât au miscat inimile celor de față încât totuși au primit învățatura cu bucurie și au hotărât a-si îndrepta naravurile. După aceea Sfântul Nifon a hirotonit episcopi, carora le-a dat toate rânduielile treptei lor de episcopi, sfătuindu-i să se îngrijească de turma lui Hristos.

În vremea aceea un boier din Moldova, rău narăvit și făcând multe rele, a fugit din țara Moldovei în Tara Românească cu femeia și cu copiii săi. Aici, împrietenindu-se cu domnitorul Radu cel Mare, a voit să-si ia alta soție, pe sora domnitorului Radu cel Mare, care, cu toate că stia că acela este însurat, s-a învoit la aceasta, nesocotind legile părinților săi și canoanele Bisericii. Aflând una că aceasta, din plângerea femeii dintâi a aceluia, Sfântul Nifon a chemat pe boierul moldovean și cu blândete l-a sfătuit să lase femeia cea

luata fara lege si sa se întoarca la sotia sa cea dupa lege. Boierul moldovean a mers si s-a plâns domnitorului Radu cel Mare, cautând sa-l întarâte a izgoni pe Sfântul din Tara Româneasca. Atunci Sfântul Nifon, netemându-se de amenintari, s-a dus la domnitor si, aratându-i scrisoarea femeii celei dupa lege a boierului moldovean, i-a deschis Legea dumnezeiasca si i-a aratat ca nu se cade sa defaime cele rânduite de dumnezeiestile canoane. Dar domnitorul Radu cel Mare, lasând la o parte evlavia ce aratase mai înainte, s-a pornit cu salbaticie împotriva Sfântului Nifon, învinuindu-l ca a calcat predaniile si rânduielile tarii si poruncindu-i sa plece din Tara Româneasca.

Atunci Sfântul Nifon a mers la biserica, unde a poruncit sa se strânga tot poporul, pe care învatându-l îndestul, s-a îmbracat în vesmintele arhieresti si a afurisit atât pe boierul moldovean cel fara de lege cât si pe cei ce îl ajutasera la savârsirea acelei faradelegi. Apoi a proorocit câte aveau sa se întâmple Tarii Românesti si cum au sa moara de moartea cea rea si domnitorul Radu cel Mare si boierul moldovean, sfârsindu-se în faradelegea lor. Dupa aceea asezând vesmintele arhieresti pe sfânta masa a iesit din biserica.

Auzind acestea domnitorul Radu cel Mare a dat porunca în tot orasul ca nimeni sa nu socoteasca pe Sfântul Nifon ca arhieriu si nici sa-i dea cinste si cautare; caci cel care-i va da pâine sau altceva, ori îl va primi în casa sa își va pierde viata, iar averea lui va trece pe seama domniei. Iar Sf. Nifon s-a dus la marginea unui sat, într-o cascioara mica, unde un fiu duhovnicesc al sau, Neagoe, din familia Basarabestilor, îl hranea pe ascuns. Atunci voievodul Radu cel Mare, mustrat de cuget si temându-se a nu veni asupra lui vreun rau pentru aceasta fapta, a mijlocit sa fie adus Sfântul Nifon din nou la palatul domnesc, unde domnitorul si-a cerut iertare prin fagaduinti de multe daruri. Sfântul însa cunoscând viclesugul domnitorului nu i-a dat iertare si a plecat de la el repetând aceeasi proorocie ce rostise în biserica.

Plecând din Tara Româneasca, Sfântul Nifon s-a dus împreuna cu doi ucenici ai sai, Macarie si Ioasaf, mai întâi în Macedonia, apoi în Pelotonia, si de acolo în Sfântul Munte Athos, la Mânastirea Vatoped, unde a fost primit cu multa evlavie. Iar din Mânastirea Vatoped, Sfântul Nifon a trecut ca un necunoscut în Mânastirea Dionisiu, unde s-a supus la cele mai de rând ascultari, nefiind cunoscut de fratii din mânăstire decât târziu prin aratare îngereasca. Si facând multe minuni Sfântul Nifon si-a dat obstescul sfârsit în Mânastirea Dionisiu, la 11 august 1508.

Ajungând domnitor, Neagoe Basarab, care fusese fiu de spovedanie al Sfântului Nifon, a trimis la Sfântul Munte Athos o delegatie ca sa aduca în Tara Româneasca moastele Sfântului Nifon "ca sa curateasca greseala Radului si a altora, care facuse rau sfintiei sale". Dezgropând trupul Sfântului Nifon si asezându-l în cosciug de lemn, delegatia trimisa de Neagoe Basarab, împreuna cu câtiva calugari din Mânastirea Dionisiu si cu mitropolitul Neofit de Anchialos, l-au adus în Tara Româneasca, unde l-au dus cu alai mare la Mânastirea Dealului si l-au asezat deasupra mormântului lui Radu cel Mare. În tot timpul noptii în Mânastirea Dealului s-au facut rugaciuni pentru iertarea pacatelor domnitorului Radu cel Mare; iar în revarsatul zorilor Neagoe Voda, care era partas la rugaciune a vazut în atipeala iertarea lui Radu Voda.

Dupa ce au fost tinute mai multe zile pentru închinarea poporului, moastele Sf. Nifon au fost asezate în sicriu de argint poleit cu aur si înfrumusetat cu pietre scumpe si cu smalt si înapoiate la Mânastirea Dionisiu din Sf. Munte

Athos. Calugarii de la Mănastirea Dionisiu au daruit cu bucurie lui Neagoe Basarab capul si o mână din moastele Sfântului Nifon, care au fost asezate în Mănastirea zidita de Neagoe Basarab la Curtea de Arges.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mare Mucenic Evplu diaconul.

Acest sfânt a trait în zilele împaratului Diocletian si era de neam din cetatea Catania, din Eparhia Siciliei. Fiind el pârât la guvernatorul Calvisian ca este crestin, si nevoind a se lepada de Hristos a fost supus la nesfârsite si grele chinuri, dupa care, taindu-i-se capul si-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea târnosirii cinstitei si înfrumusetatei case si dumnezeiesti biserici a Preasfintei Stapânei noastre Nascatoarei de Dumnezeu, numita Eleusa.

Tot în aceasta zi, pomenirea Icoanei celei nefacuta de mâna a Domnului Dumnezeu si Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

În zilele binecredinciosului împarat Tiberie, la anii 576, s-a facut minune mare. O femeie, anume Maria, iubitoare de Hristos si patriciana cu vrednicia, fiind vaduva, a cazut într-o boala grea si fara de leac; si deznadajduindu-se de tot ajutorul omenesc, se lasa în nadejdea Domnului si Dumnezeului nostru Iisus Hristos. Deci punând întru sine bun gând, a trimis catre preotii cei ce slujeau sfintei Icoane împaratesti si nefacuta de mâna a Domnului, rugându-i sa mearga la dânsa. Si venind ei, ea cazu la picioarele lor, zicând: "Va rog sfintiti parinti, de vreme ce Dumnezeu pentru pacatele mele a vrut sa ma chinuiesc de aceasta boala grea de moarte, voiesc si doresc eu, ticaloasa si nevrednica, ca prin rugaciunile voastre sa primesc sfânta Icoana a Domnului nostru în saraca mea casuta 40 de zile, ca doara printr-însa va face Domnul mila cu mine". Si

preotii, stiindu-i viata si duhovniceasca ei asezare, i-au adus Sf. Icoana. Si deschizând ei cutia în care se afla Icoana, îndata a cazut si s-a închinat femeia si a sarutat-o; si luând o pânza de bumbac pe masura Sf. icoane, a pus-o deasupra Icoanei; si bagând-o într-un scrin curat, a închis-o; si asezând-o în paraclisul casei sale, îi facea stralucita lumina de faclii aprinse, slujind liturghie pâna la 40

de zile. Si daca se plinira acele 40 de zile, au început a se întari durerile

femeii, de erau de nesuferit, încât nici din pat nu putea sa se ridice, si strigând pe o slujnica pe care o stia ca este mai curata, îi zise: "Adu cutia sfintei Icoane ca sa ma închin, doara voi gasi putina odihna de durerile acestea mari".

Si aceea mergând în paraclis, vazu minune mare si înfricosatoare si preamarita: o vapaie de foc mare iese din acea cutie, de se suia pâna în podul casei, si cuprinzând tot jertfelnicul, se pogora pâna la fata pamântului, nesticând cu nimic jertfelnicul. Slujnica îngrozindu-se, a cazut jos; si alergând alta, spuse stapânei sale, iar aceasta înfricosându-se foarte s-a pogorât din pat si mergând cu mare greutate în paraclis si vazând vapaia cea de foc, a strigat: "Doamne miluieste". Dupa aceea a trimis si a adus degrab pe slujitorii sfintei Icoane, cu care a venit si popor mult, si vazând toti minunea se minunara, caci se suia si se pogora vapaia ca o vetreala de corabie ce se umfla de vânt tare, si au strigat toti multa vreme: "Doamne miluieste". Si facându-se rugaciune de catre preoti s-a potolit vapaia, si deschizând cutia au aflat sfânta Icoana împarateasca si nefacuta de mâini, neatinsa de foc.

Luând si pâna cea de bumbac pe care o pusese patriciana deasupra Icoanei, au aflat pe ea alt chip nefacut de mâna, asemenea chipului celui dintâi. Si slavind toti pe Dumnezeu si sarutându-L îl pusera deasupra durerilor femeii si îndata o lasara durerile si boala si s-a tamaduit femeia si facându-se sanatoasa desavârsit s-a sculat si a slavit pe Dumnezeu cu toti câti venisera acolo cu preotii.

Dupa câtiva ani acea cinstita femeie, de vreme ce mai înainte își cunoscuse mutarea ei din viata aceasta, ca ceea ce era vas ales, a purtat grija ca sa daruiasca acel preasfânt chip la o mânăstire de calugarite ce se afla la Melitina, în Armenia, cu hramul înaltarea Domnului. Si iata, ca si cum s-ar fi dat veste, a sosit acolo la Constantinopol Dometian, arhiepiscopul Melitinei, varul împaratului Mauriciu, împreuna cu cei mai de cinste ai acelei cetati; deci, aflând patriciana a dat sfântul chip în mâna arhiepiscopului spunându-i gândul ei de a-L trimite la Melitina.

Însa nu se cade sa trecem sub tacere si a doua minune ce s-a facut. În timpul navalirii persilor, în zilele împaratului Iraclie, temându-se calugaritele mânăstirii ca nu cumva sa le robeasca si pe ele, s-au dus la Constantinopol. Si fiindca erau de bun neam au cerut o mânăstire de la Serghie patriarhul, care aflând despre aceasta sfânta si nefacuta de mâna Icoana, a luat-o fara voia calugaritelor. Însa în acele zile, i-au venit multe scârbe asupra-i, necazuri si mânie de la împarati asupra lui, si tulburari multe în Biserica. Si stând la multa mirare pentru acestea, a vazut noaptea în vis pe un om înfricosator ce sta deasupra lui si-i zicea: "Întoarce înapoi cât mai degrab mânăstirii ceea ce ai luat fara dreptate". Iar daca s-a trezit sta de gândea, si chemând pe cei ce erau ai lui i-a întrebat: "Ce sunt aceste necazuri si pentru care pricina le patimesc? Mai ales ca si asta noapte am vazut un om înfricosator care-mi zicea: "Întoarce cât mai curând mânăstirii ceea ce ai luat fara dreptate; iar eu nu stiu de am luat cuiva ceva". Iar ei zisera: "Nu baga în seama unele ca acestea, stapâne, ca n-ai napastuit niciodata pe nimeni; iar necazurile si nalucirile acestea sunt din lucrarea diavoleasca". Dar când s-a facut noapte iarasi i s-a aratat omul acela si îi zise rastit: "Întoarce cât mai curând ceea ce ai luat calugaritelor de la Mânăstirea Înaltarii; oare, nu stii ca sunt straine si fara de mângâiere caci au venit din alta parte?" Dupa aceea trezindu-se, zise catre eclesiarhul lui: "Frate, când ai luat chipul împaratesc de la calugarite, cum le-a parut?" Iar acela zise: "Foarte greu, parinte; si de

ar fi putut ne-ar fi facut certare". Atunci a priceput patriarhul si s-a dosadit pe sine si degrab cu multa cinste a trimis sfântul chip la mânăstirea calugaritelor în 29 ale lui decembrie. Si s-au potolit bântuielile si necazurile patriarhului si s-au bucurat calugaritele daca au primit acel sfânt chip al Domnului.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici: Neofit, Zinon, Gaie, Marcu, Macarie si Gaian, care s-au savârsit prin foc.

Se face soborul lor la locasul sfintilor si maritilor doctori fara de arginti Cosma si Damian.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

12 August

În aceasta luna, în ziua a douăsprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici Fotie și Anichit.

Acești sfinți au trăit și patimit în zilele împăratului Dioclețian (304). Sfântul Fotie era nepot al Sfântului Anichit. Și făcând Dioclețian în Nicomidia cuvinte împotriva creștinilor, fiind de față tot sfatul, și punând la mijloc multime de unelte de chinuri, se lauda că va chinui pe cei ce vor chema numele lui Hristos, și că va izgoni pe creștini din tot locul, și hulea foarte împotriva slavei Unuia-Născut Fiului lui Dumnezeu. Fiind de față și Sfântul mucenic al lui Hristos Anichit, nu s-a spaimântat de înfricosăria tiranului, ci s-a marturisit cu îndrăzneală că este creștin, ocarând ratacirea idolilor, și zicând că sunt surzi și nesimțitori, cei ce se închină lor și-i cinstesc. Pentru aceste cuvinte a fost bătut cu vine de bou, până când i

s-a rupt carnea și i se vedeau oasele. După aceea au dat drumul asupra lui unui leu, de care sfântul s-a spaimântat. Dar leul apropiindu-se de dânsul, se arăta mai blând de cum ar fi fost o oaie, și ca și cum i-ar fi fost mila de sfântul, stergea ca și cu un burete cu piciorul sau cel drept, sudoarea ce curgea pe obrazul sfântului de frică. Atunci, mucenicul multumind lui Dumnezeu, la sfârșitul rugăciunii sale, s-a făcut cutremur și de cutremur a căzut idolul lui Iraclie și s-a făcut ca praful; și a căzut și o parte a cetății Nicomidiei, omorând pe mulți din elini. Pentru aceasta a fost mult chinuit, dar rămânând nevatamat, nepotul său Fotie, a alergat la sfântul, îl îmbrățișa, tata și unchi numindu-l. Iar împăratul a poruncit că amândoi să fie chinuți în toate chipurile până ce vor muri. Și după multe chinuri, cei doi sfinți au fost bagați într-un cuptor cu foc și acolo își primăra sfârșitul chinurilor și cununile biruinței, însă se spune că, atunci când au fost scoși afara din cuptor, erau întregi, nefiind arși de foc nici la par.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Pamfil și Capiton.

Sfinților mucenici Pamfil și Capiton li s-au tăiat capetele cu sabia în Oliurea, lângă Constantinopole.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosilor Serghie si Stefan, care cu pace s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Palamon, care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor doisprezece Mucenici cei din ostasii criteni, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Castor, care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor treizeci si trei de Mucenici cei din Palestina, care prin foc s-au savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

13 August

În aceasta luna, în ziua a treisprezecea, pomenirea mutarii moastelor Preacuviosului Parintelui nostru Maxim Marturisorul.

Sfântul Maxim a trait pe vremea raucredinciosului împarat Consta, nepotul lui Iraclie, si era filozof desavârsit. Împodobindu-se cu înțelepciunea, toate avutiile sale lasându-le fratelui sau, s-a facut monah. Iar vazând cum crestea eresul monotelitilor (adica al celor ce marturisesc o singura voie în Domnul nostru Iisus Hristos), s-a aprins de dumnezeiasca râvna, si s-a dus la Roma, unde a înduplecat pe Sfântul Martin, papa, ca sa adune un Sinod local, si sa-i anatematizeze pe cei care cugetau acel eres, împreuna si pe începatorul lui. Si a alcatuit Sfântul Martin si carti împotriva aceluia eres. Iar împaratul fiind înstiintat de aceasta, a trimis ca sa-l aduca în cetatea Constantinopolului, si l-a înfatisat înaintea judecatii sale. Iar sfântul pe ereticii ce se adunaseră acolo i-a rusinat

cu cuvântul adevarului pe toti biruindu-i. Dupa aceasta a fost izgonit în Tracia, taindu-i-se mâna dreapta si limba. De acolo, împreuna cu doi ucenici ai sai a fost trimis în partile Laziei, însa si acolo cu Duhul lui Dumnezeu marturisea si scria; fiindca se spune ca dupa taierea limbii i s-a facut cu minune dumnezeiasca limba la loc si a vorbit curat cât a trait. Apoi, la adâncea batrâneti, s-a dus catre Domnul. Iar pomenirea lui se face în ziua de 21 ianuarie.

Tot în aceasta zi, pomenirea celei de-a pururea si a tot fericitei împaratese Irina, ctitora a cinstitei Manastiri a Pantocratorului Mântuitorului Hristos, care primind sfântul si îngerescul chip s-a numit Xenii monahia.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Dositei ascultatorul.

Acesta a sihastrit în chinovia Avei Serida, ce era sub povatuirea Sfântului Dorotei, si care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului si purtatorului de Dumnezeu Parintele nostru Dorotei de Gaza.

Acesta mai înainte a sihastrit în chinovia Avei Serida, aproape de Gaza; iar mai în urma si-a întemeiat manastirea sa, dupa savârsirea lui Ava Ioan,

caruia îi ziceau "proorocul", și a isprăvit tacerea cea desăvârșită a marelui Varsanufie, și care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Evdochia împărăteasa, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Parintelui nostru Serida, egumenul Mănăstirii din Gaza care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Coronat, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Tihon de Zadonsk, episcop de Voronej.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

14 August

În aceasta luna, în ziua a paisprezecea, înainte-praznuirea Adormirii Maicii Domnului.

În aceasta luna, în ziua a paisprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Miheia (Miheea).

Acest prooroc era feciorul lui Ioram, nascut în locul ce se zice Morati, din neamul lui Efrem, si a proorocit 84 de ani, înainte de venirea lui Hristos cu 660 ani. El a mustrat pe Ahav, împaratul Samariei, pentru multele si deosebitele lui pacate, si pentru aceasta era urât de catre acela. Stiind aceasta proorocul, s-a departat si petrecea mai mult în munti. Dupa ce a murit Ahav, Proorocul Miheia a fost omorât de Ioram, feciorul lui Ahav, prin spânzurare, caci îl mustra pentru pagânatatile lui si ale parintilor lui. Si, murind, a fost îngropat în pamântul lui Morati, lângă movila lui Enachim.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Sfintitului Mucenic Marcel, episcopul Apamiei.

Acest Sfânt Marcel a trait pe vremea împaratiei lui Teodosie cel Mare (379-395) si era din Cipru, unde i s-a încredintat dregatorie lumeasca. Prin ocârmuirea lui, a minunat pe toti cu buna cinstire, si cu amanuntimea la lucru.

Iar dupa ce a fost asezat episcop Apamiei celei din Siria, chibzuia cu dreptate si cu cuviosie. Apoi a ajuns fierbinte râvnitor al credintei celei întru Hristos, întemeind biserici spre slava lui Dumnezeu si capistile idolesti surpând. Pentru aceasta a fost prins de închinatorii la idoli, si aruncat fiind în foc, a primit cununa muceniciei.

Tot în aceasta zi, pomenirea aducerii cinstitei Cruci în palat.

În aceasta zi Cinstitul Lemn al Sfintei si de-viata-facatoarei Cruci revenea la palatul imperial, dupa doua saptamâni de pelerinaje prin capitala imperiului bizantin, Constantinopolul (cf. 1 august).

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Ursichie.

Acest Sfânt Mucenic Ursichie a trait pe vremea împaratului Maximian. El era din cetatea Severinului, a Iliriei celei de sus, ostas cu rânduiala, si ridicat la cinul de tribun. Fiind pârât la împaratul Maximian, acesta l-a dat spre cercetare eparhului Aristid. Din porunca acestuia, Sfântul Ursichie a fost în felurite chipuri chinuit. Iar la urma s-a dat hotarârea ca Sfântului Ursichie sa i se taie capul, de catre Valent ce-l pârâse. Acela a scos sabia si de trei ori a lovit pe Sfântul în grumaji; si asa a luat Fericitul cununa muceniei.

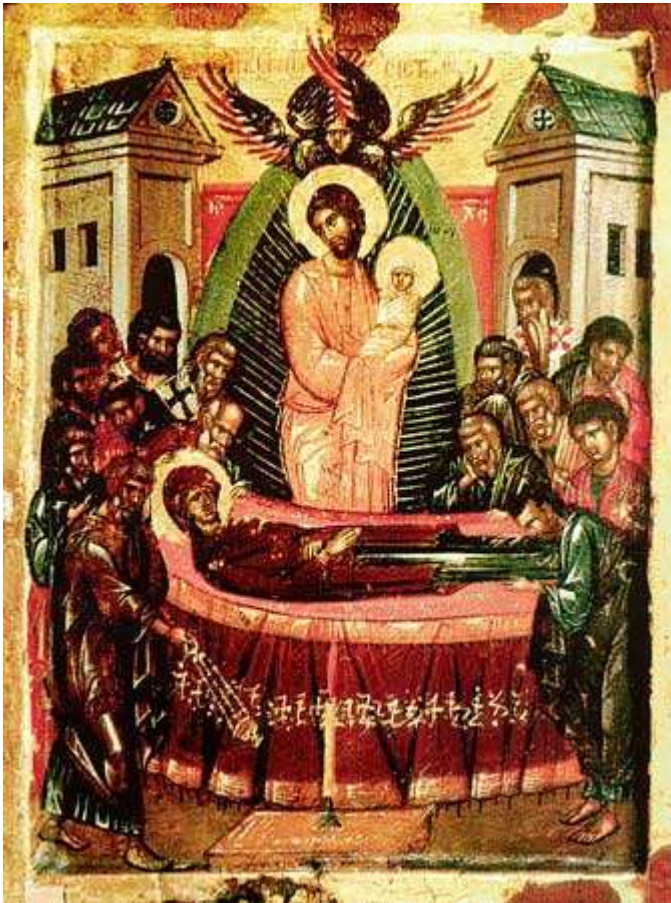
Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Luchie ostasul, care prin foc s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Simeon Trapezunteanul, care a marturisit în Constantinopol, la anul 1653 si prin sugrumare s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

15 August

În aceasta luna, în ziua a cincisprezecea, cinstita Adormire a Preamaritei Stapânei noastre Nascatoarei de Dumnezeu si pururea Fecioarei Maria.

Când a binevoit Hristos Dumnezeu nostru ca sa ia pe Maica Sa la Sine, atunci cu trei zile mai înainte a facut-o sa cunoasca, prin mijlocirea îngerului, mutarea sa cea de pe pamânt. Caci Arhanghelul Gavriil, venind la dânsa, a zis: "Acestea zice Fiul tau: Vremea este a muta pe Maica Mea la Mine. Nu te teme de aceasta, ci primește cuvântul cu bucurie, de vreme ce vii la viata cea nemuritoare". Nascatoarea de Dumnezeu s-a bucurat cu bucurie mare, si cu dorul ce avea ca sa se mute la Fiul sau, s-a suit degrab în Muntele Maslinilor ca sa se roage, caci avea obicei de se suia adesea acolo de se ruga. Si s-a întâmplat atunci un lucru minunat. Când s-a suit acolo Nascatoarea de Dumnezeu, atunci de la sine s-au plecat pomii ce erau pe

munte, si au dat cinstea si închinaciunea ce se cadea catre Stapâna, ca si cum ar fi fost niste slugi însufletite.

Dupa rugaciune s-a întors acasa, si îndata s-a cutremurat casa cu totul, iar ea, aprinzând multe lumânari si multumind lui Dumnezeu si chemând rudeniile si vecinii, si-a grijit toata casa, si-a gatit patul si toate cele ce se cadea de îngroparea ei. Si a spus cele ce i-a zis îngerul, despre a sa mutare la cer. Iar spre încredintarea celor zise, a aratat si darul ce i se daduse: o stâlpăre de finic. Iar femeile chemate, daca au auzit acestea, au plâns cu tânguire si cu lacrimi si au suspinat cu jale. Deci potolindu-se ele din tânguire, s-au rugat sa nu ramâna sarace de dânsa. Iar Preacurata le-a adevărit, ca mutându-se la ceruri, nu numai pe dânsa, ci si pe toata lumea o va cerceta si o va umbri. Si asa alina întristarea cea mare cu cuvinte mângâietoare. Apoi a aratat despre cele doua vesminte ale sale ca sa le ia doua vaduve sarace, fiecare din ele câte unul, care-i erau ei prietene si cunoscute si de la dânsa le era hrana.

Si vorbind ea acestea si învățând, s-a facut fara de veste sunet de grabnic tunet, si aratare de multi nori, care aduceau de la marginile lumii, pe toti

ucenicii lui Hristos la casa Maicii lui Dumnezeu. Între care erau si de Dumnezeu înțeleptii ierarhi: Dionisie Areopagitul, Ierotei si Timotei. Acestia, daca au aflat pricina venirii lor, asa adunati fiind, au zis aceste cuvinte catre dânsa: "Noi, o, Stapâna, stiindu-te în lume, ca si cu singur Stapânul nostru si Dascalul ne mângâiam; dar acum cum vom putea sa suferim greul acesta? Însa de vreme ce cu voia Fiului si Dumnezeului tau te muti spre cele ce sunt mai presus de lume, pentru aceasta plângem, precum vezi si lacrimam, cu toate ca într-alt chip ne bucuram despre cele ce sunt asupra ta rânduite". Acestea au zis si varsau lacrimi, iar ea a zis catre dânsii: "Prietenii mei si ucenicii Fiului si Dumnezeului meu, nu faceti bucuria mea plângere, ci-mi îngrijiti trupul, precum eu îl voi închipui pe pat".

Când s-au savârsit cuvintele acestea, iata a sosit si minunatul Pavel, vasul cel ales, care cazând la picioarele Maicii lui Dumnezeu, s-a închinat si deschizându-si gura a laudat-o cu multe cuvinte, zicând: "Bucura-te Maica Vietii, împlinirea si încheierea propovaduirii mele; ca macar ca pe Hristos Fiul tau trupeste pe pamânt nu L-am vazut, însa pe tine vazându-te, mi se parea ca pe Dânsul Îl vad".

Dupa aceasta, luând Fecioara iertaciune cu toti, s-a culcat pe pat si si-a închipuit precuratul sau trup precum a vrut; si a facut rugaciune pentru întarirea lumii si pasnica ei petrecere, si i-a umplut si pe dânsii de binecuvântarea ei. Si asa în mâinile Fiului si Dumnezeului sau si-a dat sufletul.

Si îndata ochii orbilor s-au luminat si auzul surzilor s-a deschis, ologii s-au îndreptat si tot felul de patima si de boala lesne se tamadua. Dupa aceea a început Petru cântarea cea de iesire si ceilalti Apostoli; unii au ridicat patul, altii mergeau înainte cu facii si cu cântari, petrecând spre mormânt trupul cel primitor de Dumnezeu. Atunci s-au auzit si îngerii cântând si vazduhul era plin de glasurile cetelor celor mai presus de firea omeneasca.

Pentru aceste lucruri, mai-marii iudeilor, invitând pe unii din popor, i-au plecat sa se ispiteasca a surpa jos patul în care zacea trupul cel de viata începator, si a-l lepada pe dânsul. Dar dreptatea lui Dumnezeu ajungând pe îndraznetii si obraznicii aceia; le-a facut pedeapsa tuturor prin orbirea ochilor. Iar pe unul dintr-însii, care mai nebuneste se pornise de apucase acel

sfânt pat, l-a lipsit si de amândoua mâinile, care au ramas spânzurate de pat, taiate de dreapta judecata a lui Dumnezeu. Iar acela, crezând din tot sufletul, a aflat tamaduire, si s-a facut sanatos ca si mai-nainte. În acelasi chip si cei ce orbisera, crezând si punând asupra lor o parte din poala patului, au dobândit vindecare.

Iar Apostolii, sosind la satul Ghetsimani, au asezat acel de viata începator trup în mormânt, si au stat trei zile lângă dânsul, auzind neîncetat glasuri îngeresti.

Si de vreme ce, dupa dumnezeiasca rânduiala, a lipsit unul din Apostoli, adica Toma, care nu s-a aflat la preamarita îngropare, ci sosind cu trei zile mai pe urma, era mâhnit foarte si întristat, ca nu se învrednicise sa vada si el ca si ceilalti Apostoli trupul; si au deschis cu socoteala mormântul pentru dânsul ca sa se închine si el acelui preasfânt si preacurat locas, adica trupului Nascatoarei de Dumnezeu. Si daca a vazut s-a minunat ca a aflat mormântul fara de sfântul trup, si era numai giulgiul, care ramasese mângâiere Apostolilor si tuturor credinciosilor, si marturie nemincinoasa a mutarii Nascatoarei de Dumnezeu. Ca si pâna astazi mormântul cel cioplit în, piatra, asa se vede desert de trup si este cinstit ca închinaciune, întru marirea si cinstea preabinecuvântatei maritei stapânei noastre, de Dumnezeu Nascatoarei si pururea Fecioarei Maria.

Tot în aceasta zi, praznuim pomenirea preamariei si nespusei iubiri de oameni ce a aratat Dumnezeu catre noi, întorcând cu rusine pe necredinciosii agareni prin mijlocirea Preasfintei Stapânei noastre de Dumnezeu Nascatoarei si pururea Fecioarei Maria.

Cu ale ei sfinte rugăciuni, Doamne, miluieste-ne si ne mântuieste pe noi. Amin.

16 August

În aceasta luna, în ziua a saisprezecea, pomenirea aducerii Icoanei celei nefacute de mâna a Domnului Dumnezeu si Mântuitorului nostru Iisus Hristos, din cetatea Edesei, în pazita de Dumnezeu împarateasa cetatilor a Constantinopolului.

Facând multe minuni Domnul si marele Dumnezeu si Mântuitorul nostru Iisus

Hristos, pentru a Sa bunatate, precum este scris în Sfintele Evanghelii, si ducându-se pretutindeni aceasta veste, a auzit si Avgar, domnitorul Edesei. Si dorea sa vada pe Iisus Hristos aieva si nu putea, pentru ca era cazut în boala fara leac, caci avea lepra neagra care îi cuprinsese tot trupul, de-l topea si-l mânca; si pe lângă aceea avea si boala veche cu dureri pe la încheieturi. Lepra însa îl înspaimânta si îl umilea, iar cealalta boala îi da dureri iuti si grele; pentru aceea nu ieseafara, si nu-l vedea nimeni din cei supusi ai lui. Iar în zilele

Sfintelor Patimi ale Domnului Dumnezeului si Mântuitorului nostru Iisus Hristos, scriind el o epistola a trimis-o cu un oarecare Anania, învatându-l sa zugraveasca statul, parul si fata si tot chipul trupesc, cu toata nevointa, si sa-i aduca Chipul acela al lui Hristos, de vreme ce Anania era foarte iscusit la mestesugul zugraviei.

Iar epistola avea aceste cuvinte: "Avgar, domnul cetatii Edesei, lui Iisus Mântuitorului Bunului Doctor, ce petrece în Ierusalim, sa se bucure. Auzit-am de Tine si de tamaduirile ce se fac de Tine, fara ierburi. Ca precum auzim, faci pe orbi sa vada si pe ologi sa umble, pe leprosi curatesti, duhurile necurate si demonii gonesti si pe cei ce se afla cu boli îndelungate îi lecuiesti si pe morti înviezi. Si auzind acestea toate despre Tine, am gândit una dintr-acestea doua: Ca au Fiul lui Dumnezeu esti facând acestea, au Dumnezeu. Drept aceea dar, scriind, Te-am rugat sa iei osteneala si sa vii pâna la mine, ca sa-mi tamaduiesti si boala ce am, si sa Te afli aicea cu mine. Ca am înteles ca si iudeii cârtesc asupra Ta si vor sa-Ti faca rau; eu am o cetate mica, însa de cinste, care ne va fi din destul amândurora, a petrece cu pace".

Deci Anania mergând la Ierusalim si dând Domnului epistola, îi lua aminte de-L semuia cu multa chibzuinta. Dar neputând sa se apropie din pricina

multimii ce se adunase, s-a suit pe o piatra ce era mai înalta putintel de la pamânt, si îndata îsi puse ochii asupra Lui, si-si întari mâna pe hârtie scriind asemanarile cele ce vedea. Însa nu putea nicicum sa-i însemneze chipul, pentru ca se arata cu alta fata si cu schimbata înfatisare. Iar Domnul, ca un cunoscator al celor ascunse si cercetator al inimilor, cunoscând gândul aceluia, a vadit ceea ce se facea pe ascuns. Caci cerând apa sa se spele, i s-a dat si o mahrama în patru colturi; si dupa ce s-a spalat a sters cu ea preacurata si dumnezeiasca Sa fata. Si, o, minune: s-a întiparit pe acea mahrama dumnezeiescul Sau chip si fata; si El a dat-o lui Anania, zicându-i: "Mergi de o da celui ce te-a trimis, si du-i si epistola aceasta: Fericit esti, Avgare, de vreme ce nu M-ai vazut si ai crezut în Mine. Ca scris este pentru Mine, ca cei ce M-au vazut sa nu creada în Mine, iar cei ce nu M-au vazut, aceia sa creada si sa fie vii. Iar despre cele ce Mi-ai scris ca sa vin catre tine, sa stii ca Eu trebuie sa plinesc toate cele pentru care sunt trimis; iar dupa ce le voi plini Ma voi sui catre Tatal, Cel ce M-a trimis. Si când Ma voi sui, îți voi trimite pe unul din ucenicii Mei, anume Tadeu, care si boala îți va tamadui si viata vesnica îți va da si pace, si tie si celor ce sunt cu tine. Si cetatea îți va întari, ca sa nu poata nimeni din vrajmasi împotriva ei". Punând la sfârșitul epistolei si sapte peceti, însemnate cu slove evreiesti care talmacindu-se, arata: Teu Tea, Tion Tavma, adica: A lui Dumnezeu fata, dumnezeiasca minune.

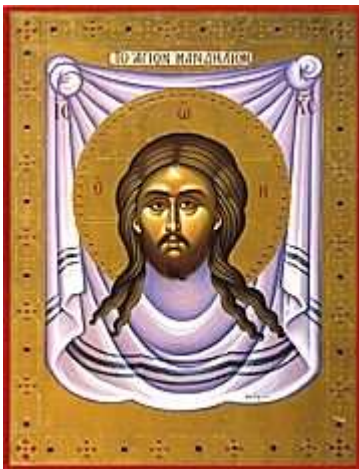
Deci Avgar primind pe Anania cu bucurie si cazând si închinându-i-se sfintei si preacuratei Icoane a Domnului, cu credinta si multa osârdie, îndata s-a tamaduit de boala, ramânând putina lepra numai pe fruntea lui. Iar dupa mântuitoarea patima a lui Hristos si dupa suirea Lui la cer, mergând Sfântul Apostol Tadeu la Edesa, a pus pe Avgar în scaldatoarea Botezului. Si botezându-l si pe el si pe toti câti erau sub ascultarea lui, în numele Tatalui si al Fiului si al Sfântului Duh, a iesit Avgar din apa curatit si de acea putina ramasita de lepra.

De atunci cinstind în tot chipul, închinându-se acelei dumnezeiesti asemanari a Chipului Domnului, si vrând ca sa fie cinstita de catre toti, pe lângă celelalte ale lui bunatati, a adaugat si aceasta: Ca pogorând chipul unui zeu, ridicat deasupra portii celei de obste a cetatii si sfârâmându-l, a pus în locul lui acea nefacuta de mâna Icoana a Mântuitorului nostru si Dumnezeu, înfrumusetând-o, si scriind aceste cuvinte: "Hristoase Dumnezeule, cel ce nadajduieste întru Tine, nu este trecut cu vederea niciodata". Si a dat porunca ca oricine va intra pe acea poarta sa dea cinstea si închinaciunea ce se cuvine cinstitei si de minuni facatoarei Icoanei lui Hristos, si apoi sa intre în cetate. Aceasta porunca pioasa a barbatului aceluia, a fost tinuta cât a trait el si fiul sau în viata aceasta. Iar dupa ce nepotul lui a ajuns domnitor, a dat cu piciorul dreptei credinte si însusi s-a întors la slujirea idolilor, si a vrut sa ridice deasupra portii Edesei un idol si sa pogoare Icoana lui Hristos. Cunoscând aceasta din dumnezeiasca aratare episcopul cetatii, a pus

nevointa mare, si de vreme ce locul unde sta Icoana era rotund, a aprins înaintea dumnezeiestii Icoane o candela, si a pus o caramida dinainte, si zidind-o pe din afara cu var, a tocmit zidul de nu se vedea. Nemaivazând, Icoana Domnului, pagânul a renuntat la lucrul ce începuse a face.

Si a trecut multa vreme, încât iesise din mintea oamenilor unde era ascunsă dumnezeiasca Icoana. Iar când Osroe, împăratul persilor, pradând cetatile si orasele Asiei, a ajuns si la Edesa, si a pornit asupra ei toata mestesugirea de lupta, a dat mare frica oamenilor cetatii. Acestia scapând numai la Dumnezeu si rugându-L cu lacrimi, aflara grabnica mântuire; caci într-o noapte s-a aratat o femeie preaslavita episcopului Eulalie, zicându-i: "De veti lua dumnezeiescul chip al Mântuitorului cel nefacut de mâna care este ascuns deasupra acestei porti, arătându-i si locul, toate le va face bune". Deci episcopul mergând si sapând în locul acela a aflat dumnezeiasca Icoana nestrucata, si candela aprinsa de atâta ani, înca si în caramida ce era pusa în preajma candelii. Si arătând Icoana tuturor s-au umplut de nespusa bucurie si veselie.

Luând episcopul aceasta Icoana si făcând Litanie si multumind a mers la locul unde spargeau persii cetatea. Si daca s-au apropiat, a picurat untdelemn din candela în focul cel gatit ce avea sa arda cetatea, si a ars pe toti de i-a prapadit. Iar daca s-a apropiat episcopul cu dumnezeiescul chip de padure unde era focul mare de multime de copaci, îndata s-a pornit vânt mare, si a întors para focului asupra celor ce-l facusera si i-au izgonit. Si asa cetatea Edesa s-a izbavit de vrajmasii sai, prin milostivirea lui Hristos Dumnezeuul nostru, si prin aratarea preasfântului Chip cel nefacut de mâna.

Dupa multi ani împăratul Romano, cel ce se chema Lacapenos, pe care si Porfiroghenit îl numesc, cel ce a împăratit cu ginerile sau Constantin, fiul împăratului Leon cel înțelept, a fost adusa acea sfânta mahrama, care avea pe ea Chipul cel nefacut de mâna al dumnezeiestii fete a lui Hristos, în Constantinopol din Edesa care era stapânita de saracini împreuna cu toata Siria. Si s-a facut aducerea aceea în acest chip: Romano cel batrân care stapânea atunci, si-a pus în gând sa îmbogateasca cetatea împarateasca si cu aceasta icoana. Pentru aceea în multe vremi a trimis la Edesa, si a cerut acea dumnezeiasca omeneasca închipuire a Domnului, de la Amira cel ce se afla

acolo, făgaduind ca va plati si bani si va slobozi pe prinsii de razboi, dar si ca nu se va mai porni cu vrajmasie ostile crestinilor împotriva acelor hotare. Si au cazut la învoiala.

Si de vreme ce a dat voie Amira si a lasat a fi asa, luând episcopii Samosatelor, Edesei si altii cu frica lui Dumnezeu acea Sf. Icoana si epistola scrisa de Hristos, au purces în cale spre Constantinopol; iar pe cale se faceau nespuse minuni. Si daca au sosit la locul Optimatelor si la biserica Nascatoarei de Dumnezeu ce se numeste a lui Eusebiu, apropiindu-se multi bolnavi cu credinta, s-au tamaduit de multe feluri de boli. Iar un îndracit zicând: "Ia-ti Constantinopole slava, cinstea si bucuria, si tu Porfirogenitule împăratia ta", îndata s-a tamaduit.

Iar în cincisprezece zile ale lui August, în anul de la Hristos noua sute cincizeci si noua, pe vremea împăratiei lui Romano, au sosit arhieriei ce

duceau Sfânta Icoana la Constantinopol la biserica Nascatoarei de Dumnezeu, cea din Vlaherne, unde a fost primita cu închinaciune, cu cinste si cu bucurie atât de împarat cât si de domnul si de întregul popor. Iar a doua zi, adica în saispzezece, dupa sarutare si închinaciune, ridicând Icoana lui Hristos pe umere patriarhul Teofilact si împaratii cei tineri, pentru ca cel batrân lipsea din pricina slabiciunii, si toti cei mai de cinste si toata plinirea bisericii au petrecut-o cu cinste, pâna la poarta cea de aur. Apoi ridicând-o de acolo cu cântari si cu laude, si cu faclii aprinse, au sosit la vestita si marea biserica a înțelepciunii lui Dumnezeu. Si facând si acolo cinstirea ce se cadea, s-au suit la palatele împaratesti, si intrând în biserica Nascatoarei de Dumnezeu, zisa a Farului, au pus acolo cinstitul si sfântul Chip al Domnului Dumnezeuului si Mântuitorului nostru Iisus Hristos. A Caruia este slava în veci. Amin.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Diomid.

Acest sfânt era din Tarsul Ciliciei, din neam mare si bun. Dar facându-se mai

bun după voința, se deprinsese cu mesugul de doctor, lecuind pe toti cei ce mergeau la el: sufletele cu dumnezeiasca credință, iar trupurile cu mesugul. În zilele împaratului Diocletian a plecat din Tars si a mers la Niceea, în Bitinia. Si fiind folositor si acolo în tot chipul celor ce mergeau la dânsul si cu credința dumnezeiasca si cu mesugul, a fost pârât la împarat. Însa când au venit ca sa-l prinda, aflându-l mutat către Domnul, i-au taiat capul si l-au dus la împaratul. Dar pentru nemilostivirea ce au aratat cei ce au taiat capul sfântului, îndata au orbit. Iar împaratul a poruncit iarasi sa-l duca sa-l aseze la trup. Si daca l-au asezat la trup, se spune ca a revenit vederea celor ce orbisera, când au taiat capul sfântului.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Herimon (Heremon), care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea desertarii si a izvorârii din nou a fântânii de agheasma, cea din biserica.

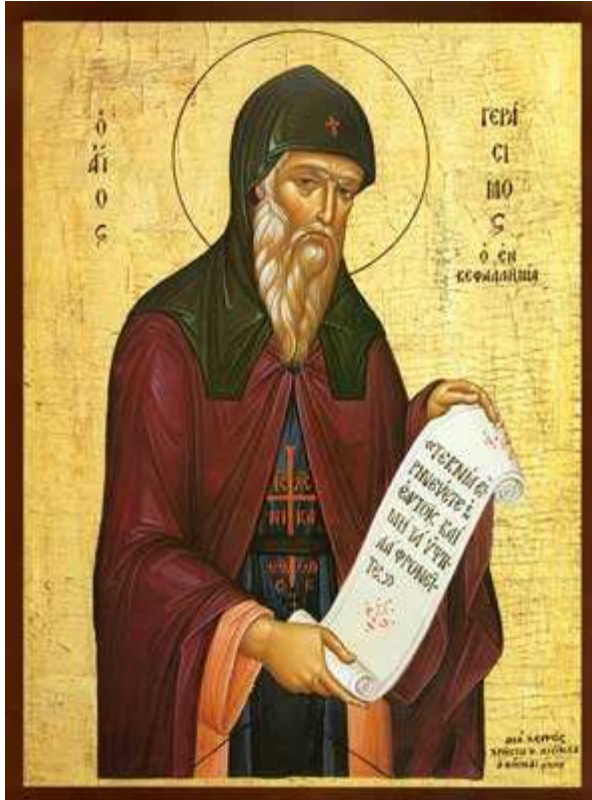
Tot în aceasta zi, pomenirea înfricosatoarei spaima a cutremurului care venise asupra noastră în vremile acelea si de care, fara de nadejde ne-a mântuit Iubitorul de oameni Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Alcibiad, care prin foc s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului noul Cuvios Mucenic Nicodim cel de la Meteora, care pentru buna cinstire a marturisit la anul 1551.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Gherasim cel Nou din Cefalonia, care cu pace s-a savârsit.

Sfintul Gherasim Noul Ascet din Cefalonia s-a nascut in satul Trikkala in Peloponez si a devenit de tânar calugar in insula Zacinto. Mai târziu a devenit shimnic la Sfintul Munte si a ucenicit pe lângă ascetii Muntelui Athos. Fiind binecuvintat de mai marii sai, calugarul s-a dus la Ierusalim pentru a venera Mormintul Purtator de Viata al Mintuitorului. Dupa ce a vizitat mai multe locuri sfinte in Ierusalim, Muntele Sinai, Antiohia, Damasc, Alexandria si Egipt, s-a intors la Ierusalim unde a devenit aprinzator al candelor de la Mormântul Domnului.

Calugarul a fost hirotonit diacon si apoi preot de catre Patriarhul Ierusalimului, Gherman (1534-1579). Sfintul Gherasim si-a mentinut disciplina de ascet. Pentru singuratate s-a retras in Iordania, unde a petrecut patruzeci de zile

fara odihna. Primind binecuvintarea Patriarhului pentru viata in pustie, Cuviosul Gherasim s-a retras la Zacinto in sihastrie, mâncând doar vegetale.

Dupa cinci ani i s-a aratat sa mearga in insula Cefalonia, unde a trait intr-o pestera. A restaurat o biserica la Omala si a pus bazele unei manastiri de maici unde a trait in neincetata suferinta si priveghere timp de treizeci de ani. Se ruga in genunchi, plecat la pamint. Pentru viata sa in exaltare a primit un dar minunat : darul de a vindeca bolnavii si de a alunga duhurile necurate. La virsta de 71 de ani, venerabilul Gherasim a stiut dinainte ca avea sa moara in curind. A dat maicilor binecuvintarea sa si in pace a adormit intru Domnul in ziua de 15 august 1579. Doi ani mai tirziu mormintul sau a fost deschis, iar sfintele sale moaste au fost gasite placut mirositoare si intacte, inzestrate cu putere de vindecare.

Cum Sarbatoarea Adormirii Maicii Domnului cade in ziua de 15 august, Cuviosul Gherasim e praznuit pe 16 august. Sarbatoarea de azi celebreaza dezvaluirea sfintelor sale moaste in 1581.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Stamatie cel din Vot, care a marturisit în Constantinopol, la anul 1680 si de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Martiri Bincredinciosului Voievod Constantin Brâncoveanu, împreuna cu fiii sai

Constantin, Stefan, Radu, Matei si sfetnicul Ianache, care au patimit pentru Hristos la anul 1714.

Acest binecredincios si de Hristos iubitor Voievod al Tarii Românești s-a

nascut la anul 1654 din parinti de bun neam, dupa tata fiind coborâtor din voievodul Matei Basarab, iar dupa mama, nepot al voievodului Serban Cantacuzino, în timpul caruia la anul 1688 s-a tiparit pentru întâia data în întregime Sfânta Scriptura în limba româna.

Ramas orfan de tata înca din pruncie, tânarul Constantin a fost crescut de catre unchiul sau, stolnicul Constantin Cantacuzino, cel mai învatat boier al vremii sale. Acesta s-a

îngrijit sa-i puna dascali înțelepti spre a primi învatatura aleasa. Pentru iscusinta si înțelepciunea sa Constantin a primit înalte dregatorii, bucurându-se de multa cinstire înca din tinerete.

Dupa moartea voievodului Serban Cantacuzino la anul 1688, luna octombrie în 29 de zile, la staruintele tuturor boierilor si dregatorilor tarii, vrednicul Constantin Brâncoveanu primi scaunul de domn al Tarii Românești, fiind uns de catre mitropolitul Teodosie. Împodobit de Dumnezeu cu daruri alese, el a cârmuit tara cu adânca pricepere si înalta priveghere, cu blândete si rabdare crestineasca.

Luând în ajutor pe Hristos, împaratul veacurilor si având pilda pe vrednicii sai înaintasi, Constantin voievod, își începu slavita domnie punând temelia celei mai mari mânăstiri ctitorite de el, cea de la Hurezi, unde si-a pregatit si loc de vesnica odihna. Nenumarate sunt însa bisericile si mânăstirile ridicate sau înzestrate de milostivul si evlaviosul domnitor pe tot cuprinsul Tarii Românești.

Darnicia si purtarea de grija a evlaviosului Voievod Constantin Brâncoveanu nu se vor opri însa la hotarele Tarii Românești, ci se vor întinde si la fratii români din Moldova si din Transilvania, fiind vrednice de pomenit si multele ajutoare trimise dreptcredinciosilor crestini aflati în suferinta pe meleagurile siriene, caucasiene si arabe, precum si la toate locurile sfinte ale Rasaritului.

Se întâmpla deci ca în Saptamâna Patimilor, în anul de la Hristos 1714 a trimis sultanul turcilor, Ahmed al III-lea, multime de ostasi de l-au luat pe Constantin Voda cu fiii si ginerii sai si în jalea tuturor locuitorilor orasului Bucuresti l-au dus la înalta Poarta. Aici crestinel Voievod si fiul sau cel mare au fost chinuiti cumplit de catre necredinciosi vreme de patru luni, fiind supusi la amarnice suferinte".

Dupa aproape 25 de ani de stralucita domnie i-a fost dat marelui Voievod Constantin Brâncoveanu, din iconomia lui Dumnezeu, sa-si încununeze fruntea, el si cei patru fii ai sai Constantin, Stefan, Radu si Matei, precum si sfetnicul sau Ianache, cu coroana sfânta a muceniei pentru credinta

ortodoxa, pe care au marturisit-o si nu au parasit-o nici în fata calaului pagân.

În ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului, la 15 august, când

Dreptcredinciosul Voievod Constantin Brâncoveanu împlinea 60 de ani, primi sfârșitul mucenicesc prin sabie împreuna cu fiii sai: Constantin, Stefan, Radu si Matei si cu sfetnicul sau Ianache, în cetatea Sfântului Constantin cel Mare, la Constantinopol, în anul 1714. Trupurile martirizate au fost apoi aruncate de necredinciosi în mare, de unde au fost culese de crestini milostivi, care le-au îngropat în taina si cu evlavie nu departe de Constantinopol, în insula Halchi, în biserica mănastirii Maicii Domnului.

Osemintele Sfântului Voievod Martir au fost aduse în tara la anul 1720 de catre doamna Marica, sotia sa si înmormântate în biserica Sfântul Gheorghe Nou din Bucuresti, ctitoria sa, unde de atunci si pâna în zilele noastre vegheaza lumina candelii care

aminteste locul de odihna al Voievodului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

17 August

În aceasta luna, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea Sfântului Sfantitului Mucenic Miron.

a taiat capul, și așa și-a primit cununa muceniei.

Acest sfânt a trait în zilele împaratului Deciu (249-251) și ale lui Antipatru domnul Ahaiei. El era cu vrednicia preot bisericii, cu buna înțelegere, bogat și de neam cinstit, iubit fiind și de Dumnezeu și de oameni. În ziua Nasterii lui Hristos intrând Antipatru în biserica, să prinda pe creștini ca să-i chiniască, Sfântul Miron umplându-se de râvna dumnezeiască, l-a înfruntat. Drept aceea a fost mult chinuit și silit ca să aducă jertfa la idoli. Dar el a refuzat; atunci i-au scos fâșii de piele de la umeri până la picioare, dintre care el luând una, a azvârlit-o în obrazul lui Antipatru. După aceasta a fost supus sfântul la felurite chinuri. Iar apoi a fost dus de acolo la Cizic, și acolo, prin sabie, i s-

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Straton, Filip, Evtihian și Ciprian.

Acești sfinți mucenici aflându-se în Nicomidia, întrădins se duceau la priverliste, de învățau poporul ce se strângea acolo și-i scoteau din închinarea la idoli, și-i aduceau la credința lui Hristos. Odată, văzând domnitorul priverlistea fără de oameni, și aflând că sfinții mucenici învățau poporul să parasească viața de veselie și să trăiesc alta viață nouă, calcând obiceiurile lor cele părintești, a poruncit de au adus pe sfinți înaintea lui cu grabă. Aceștia stând de față și marturisind că ei tin credința în Hristos, și că nu vor înceta a învăța pe alții, au fost aduși la priverliste și dați la fiare salbatice. Și fiind păziți nevatamați de ele au fost chinuți în alte multe feluri. În cele din urmă bagându-i în foc, au luptat lupta cea bună pentru Hristos, și biruind au luat cununa.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Tirs, Levchie, Coronat și cu soțiile lor.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preasfintei Stăpânei noastre Nascatoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria în Armata.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

18 August

În aceasta luna, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici Flor și Lavru.

Acești sfinți au fost după trup frați gemeni, și aveau meseria de tăietori în piatră, pe care-l învățaseră de la Sfinții Proclu și Maxim care mărturisiseră pentru Hristos. După ce au mărturisit dascălii lor pentru Hristos, ei s-au dus la Iliric, în țara Dardaniei, în cetatea Ulpianilor, unde cercând pietre de metaluri, își savârșeau meseria pe lângă Licon ighemonul. Apoi au fost trimiși de acesta către Liciniu feciorul Elpidiei împărăteasa. Liciniu dându-le bani, le-a poruncit să zidească o capistă idolească, dându-le și planul acesteia. Dar sfinții luând banii, i-au împartit la saraci; și noaptea se rugau către Dumnezeu, iar ziua lucrau tare și înfrumusețau locul; și peste puține zile l-au și isprăvit, fiind sfinții ajutați și întăriți de îngeri. Atunci îndată Merentie popa

cel idolesc a crezut în Hristos, crezând mai înainte și fiul său Atanasie, căci îi tamaduiseră sfinții ochiul cel orb al lui. Și strângând mucenicii lui Hristos saracii, cărora le dăduseră banii, au legat idolii cu streanguri de grumaji, și i-au tras jos.

După aceea, aprinzând lumânări multe, au închinat biserica lui Dumnezeu și o sfințiră lui Hristos, zicând: "Slava Tie, Hristoase Dumnezeule, lauda Apostolilor și bucuria mucenicilor", înainte-mergând cinstita Cruce.

Iar dacă a aflat Liciniu de aceasta, a poruncit să se aprindă un cuptor și să bage în el pe saracii care luaseră banii și sfărâmaseră idolii; în care aceia și-au dat sufletele.

Iar Sfinții Flor și Lavru, fiind legați la roata unui car, au fost batuți, apoi au fost trimiși la ighemonul Licon, care i-a bagat într-un put adânc, unde se rugau lui Dumnezeu și pentru cei ce aveau să le facă pomenirea, și pentru bunăstarea lumii, pentru încetarea prigoanei; și așa și-au dat sufletele. Peste câțiva ani au fost scoase cinstitele lor moaste din put, și așezate cu cinste în racle, care izvorau miruri și izvoare de tamaduirii celor ce se apropiau de ele.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei gloate de saraci, care a zdrobit idolii, și în foc s-a savârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Ermi, Serapion și Polien.

Acesti sfinti erau din Roma, si fiind pârâti de cei necredinciosi ca cred în Hristos si nu se închina la idoli, au fost dusi înaintea eparhului Romei. Si marturisind cu îndrazneala credinta în Hristos, întâi au fost bagati la închisoare într-o temnita întunecoasa si plina de necuratii. Dupa aceea fiind scosi de acolo, si neprimind a jertfi la idoli, au fost chinuiti în multe feluri. Si asa si-au dat sufletele la Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Mucenite Iuliani (Iuliana), cea aproape de Strovil.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Leon, care a patimit lângă mare, aproape de Mira Lichiei.

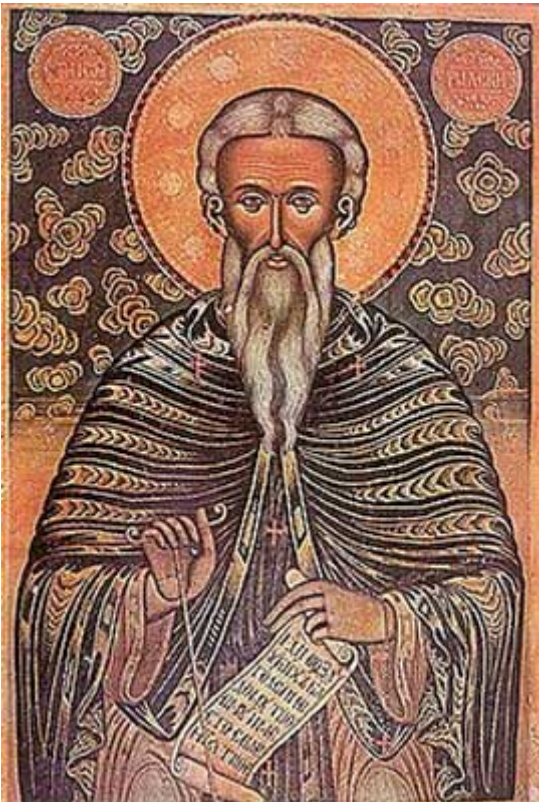
Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor patru sihastri, care în pustiu cu pace s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea celor dintre sfinti parintilor nostri Patriarhii Constantinopolului: Ioan si Gheorghe.

Sfântul Ioan al V-lea a fost patriarh de Constantinopol între 669-674, iar sfântul Gheorghe I între 678-683. Amândoi au trait sub domnia împaratului Constantin Pogonatul (668-685).

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosilor Parintilor nostri: Varnava, Sofronie si Hristofor, care s-au mântuit la anul patru sute doisprezece.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Ioan, staretul manastirii de la Rila, în Bulgaria.

Sfântul Ioan de la Rila, marele ascet spiritual al Bisericii Ortodoxe Bulgare si din-Rai-pazitor al poporului bulgar, s-a nascut in anul 876 in satul Skрино in tinutul Sredets (astazi Sofia).

Dupa ce si-a pierdut parintii, baiatul a devenit vacar pentru a se tine departe de lume. Odata stapinul l-a batut pentru ca ii pierduse o vaca cu vitelul ei. Baiatul a plins indelung si s-a rugat, ca Dumnezeu sa-l ajute. Cind a gasit vaca si cu vitelul si a vrut sa se intoarca acasa cu ele, apa curgea mare si cu putere in riul Struma, pe care trebuia sa-l treaca. Tinarul vacar s-a rugat, si-a pus camasa lui zdrentuita pe apa, facu deasupra ei semnul crucii, lua vitelul in brate si merse cu el, precum ar fi mers pe uscat, pina pe celalalt mal al riului unde se afla vaca.

Stapinul, ascuns in padure, se inspaiminta cind vazu aceasta minune. Recompensa cu generozitate pe tinar,

apoi il alunga de la casa lui. Impartind de pomana lucrurile sale, baiatul isi parasi satul. Nu se stie cind, nici unde, sfintul a fost tuns monah.

La inceput si-a continuat asceza pe un deal inalt si arid, mincind doar plante salbatice. Adapostul ii era un tufaris. Dupa putina vreme tilharii au venit peste el noaptea, l-au batut si l-au scos afara de acolo. Si-a gasit apoi o pestera adinca si s-a instalat in ea. Peste putina vreme, nepotul sau, Sfintul Luca, s-a instalat si el acolo.

Locul era lipsit de lume, astfel incit Sfintul Ioan a crezut la inceput aparitia lui Luca drept o inselaciune diavoleasca, dar aflind ca tinarul isi cauta mintuirea sufletului sau, l-a acceptat cu dragoste. Nu pentru multa vreme insa au vietuit ei impreuna. Fratele sfintului Ioan i-a gasit pe asceti si cu forta si-a luat inapoi fiul. In drum spre casa tinarul a murit din cauza unei muscaturi de sarpe. Fratele s-a cait si a cerut iertare calugarului. Pribeagul mergea apoi adesea la mormintul tinarului cel drept ; acolo era locul sau de odihna preferat.

Sfintul Ioan a petrecut doisprezece ani in pestera pustie, apoi s-a dus in salbaticia Rilei si s-a instalat in scorbura unui copac. Postea si se ruga mult, plingea neincetat si minca doar iarba. Vazind o asemenea nevointa, Dumnezeu a facut sa creasca fasole, din care sfintul a mincat multa vreme. Fasolea si faptele sale bune l-au facut cunoscut oamenilor.

Odata o turma de oi speriate alerga de-a lungul potecilor abrupte si prapastioase, si nu s-a oprit pina la locul in care vietuia calugarul. Ciobanii, urmarindu-si turma, l-au descoperit cu uimire pe sihastru, care i-a intimpinat prieteneste : "Voi veniti aici infometati. Luati niste fasole de la mine si mincati". Toti mincara si s-au indestulat. Unul dintre ei a luat mai multa fasole ca sa aiba provizii. In drum spre casa le-a oferit tovarasilor sai, dar nu era nici o boaba in pastaile sterpelite. Ciobanii se intoarsera cu cainta iar batrinul statea drept, spunindu-le zimbind : "Vedeti, copiilor, aceste fructe sint lasate de la Dumnezeu ca hrana in salbaticie".

De-atunci ei incepura sa aduca la calugar pe bolnavi si pe cei tulburati de duhuri necurate, pe care el ii vindeca prin rugaciune. Ca sa nu cada prada faimei printre oameni, calugarul parasi scorbura lui draga si se instala pe un pisc inalt si stincos dificil de acces, unde a salasluit timp de sapte ani sub cerul liber. Vestea despre marele ascet a ajuns pina la regele bulgar Petru (927-969), care voia sa il intilneasca. Sfintul Ioan ii scrise o scrisoare, refuzind o astfel de intilnire lipsita de smerenie.

Mai tirziu Sfintul Ioan accepta sub calauzirea lui calugari, care construira o manastire cu o biserica in pestera in care Sfinful Ioan traise mai inainte. Cu chibzuinta isi indruma turma si muri la 18 august 946, la virsta de 70 de ani.

Cu cinci ani inainte de a-si da sfirsitul a scris cu mina sa: "Un Testament pentru Discipoli", una din cele mai rafinate creatii ale literaturi bulgare vechi. Viata sfinta a ascetului si extraordinarele binecuvintari de la Dumnezeu prin rugaciunile sale fura o frumoasa predica a Credintei Crestine pe pamintul nou crestinat al Bulgariei. In vremurile grele de lupta ale Bulgariei cu Bizantul, sub regele bulgar din vest Samuel (976-1014), Sfintul Ioan se arata discipolilor sai, ordonandu-le sa ii transfere moastele la Sredets (Sofia), unde Patriarhul bulgar Damian (927-972) se ascundea. Se banuieste ca transferul moastelor a avut loc in anul 980.

Putin mai tirziu, mina dreapta a Sfintului Ioan de la Rila a fost dusa in Rusia (probabil in orasul Rila, unde o biserica a fost construita in numele Sfintului Ioan de la Rila, cu o capela dedicata martirilor Florus si Laurus, in ziua praznuirii lor, 18 august, in care el a murit).

Numele Sfintului Ioan a fost cunoscut si iubit de poporul rus inca din vechime. Date despre moartea sfintului s-au pastrat mai ales in surse rusesti (Menaion pentru luna august in secolul XII, in Cronica Mazurinsk).

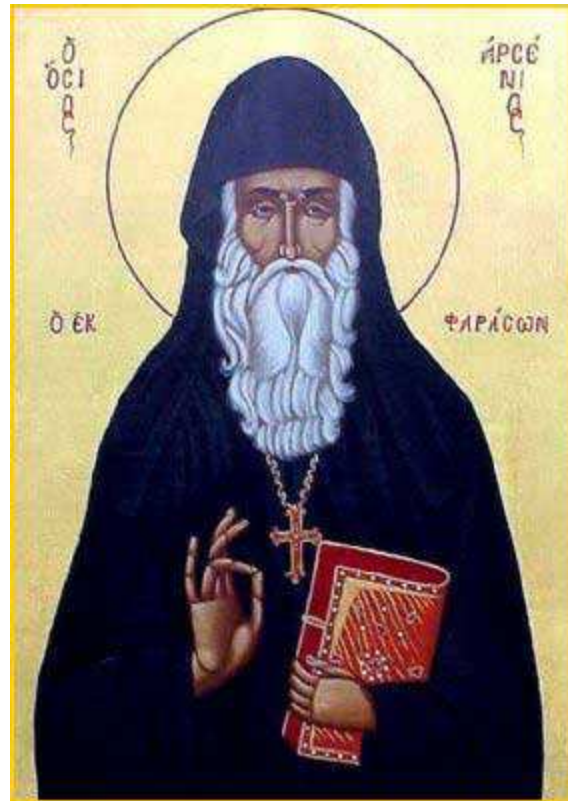
In anul 1183, regele maghiar Bela II (1174-1196), in timpul unei campanii impotriva grecilor, a pus stapinire pe racla cu moastele sfintului Ioan, impreuna cu alte lucruri de prada, si le-a dus in orasul Esztergom.

In anul 1187, dupa ce a impodobit racla, a trimis inapoi sfintele moaste cu mari onoruri. La 19 octombrie 1238 moastele Sfintului Ioan au fost transferate in mod solemn in noua capitala, Trnovo, si depuse intr-o biserica consacrata sfintului. La 1 iulie 1469 sfintele moaste ale Sfintului Ioan de la Rila au revenit in manastirea de la Rila, unde se odihnesc si astazi, aducind ajutor plin de har ceresc tuturor credinciosilor.

Tot în aceasta zi, pomenirea Arsenie cel Nou, din Paros.

Nascut la Ioanina, din parinti piosi, in anul 1800, Sfintul Arsenie a ramas orfan la virsta de noua ani si a fost luat in grija de Ieromonahul Grigorie, directorul scolii din Kydonia, in Asia Mica. In cursul ultimului an de studii, al cincilea, a fost prezentat Parintelui Daniel de Zagora, unul din cei mai renumiti parinti spirituali ai epocii, si se atasa de el.

Cum Daniel hotarise sa se retraga la Muntele Athos, tinarul sau discipol il ruga sa il ia cu el, in ciuda regulamentului care interzicea intrarea adolescentilor la Sfintul Munte. Inaintind grabnic in virtutile nevointei, smereniei si ascultarii, i se dadu Mantia ingereasca sub numele de Arsenie. Dupa sase ani, cei doi oameni ai lui Dumnezeu au fost constrinsi sa paraseasca Sfintul Munte, din cauza tulburarilor si disensiunilor cauzate de controversa

privind colivele si deasa impartasanie (cf . notelor Sfintilor Macarie din Corint (17 aprilie) si Nicodim Hagioritul (14 iulie). De notat ca Atanasie din Paros, unul din principalii protagonisti ai partidului < Colivadelor > este preacinstit pe plan local la Paros.). Aceasta persecutie impotriva aparatorilor traditiilor apostolice se intoarse in favoarea lor, deoarece, exilati in diferite regiuni din Grecia, mai ales in insule, Colivazii au suscitad trezirea populatiei la viata spirituala, si ea a ramas sensibilizata pina in zilele noastre.

Cei doi Sfinti se instalara mai intai in Manastirea Pendeli in Atica. Dar Revolutia fiind pe punctul de a izbucni si Daniel avind premonitia ca

manastirea avea sa fie distrusa de catre turci, cei doi gasira refugiu in arhipelagul Cicladelor. La Paros ei fura intimpinati frateste de Igumenul Manastirii din Longovarda, Filotei, care ii trimise la renumitul predicator Chiril Papadopulos, ce isi avea resedinta in Manastirea Sfintul Antonie impreuna cu alti calugari atoniti din partida Colivazilor. La cererea locuitorilor insulei Folegandros, care doreau sa primeasca instruirea de care nu se puteau lipsi, Arsenie fu ordonat Diacon si numit institutor. Sarcinile ce-i reveneau nu se limitau la predarea limbii grecesti ci el facea mai ales efortul de a inspira elevilor sai respectul fata de poruncile lui Dumnezeu si dragostea pentru virtute. Daniel spovedea pe adulti iar Arsenie ii invata pe copii, moravurile populatiei se schimbara astfel repede si atinsera un inalt nivel de calitate morala. Cind la o vreme Daniel isi simti sfirsitul aproape, el isi sfatui discipolul sa ii poarte trupul la Sfintul Munte si sa isi petreaca restul zilelor in pace si contemplatie divina, pentru a se pregati revederii lor in Ierusalimul celest.

Din nou orfan, dar increzator in ocrotirea lui Dumnezeu, Arsenie se desparti de credinciosii sai cuprinsi de plins si se imbarca plecind spre Muntele Athos. Facu o halta la Paros, pentru a saluta pe Parintele Filotei si a preacinsti mormintul Parintelui Chiril, de curind decedat in micuta Manastire a Sfintului Gheorghe. Dar acolo, fu nevoit sa cedeze insistențelor discipolilor defunctului si hotari sa ramina in aceasta manastire. Ducea o viata demna de marele Arsenie : mincind doar cit sa se mentina in viata, nedormind decit trei ore pe noapte si raminind in rugaciune tot restul timpului. Progresele pe care le facea in arta ascezei suscitara admiratia generala si, contrar vointei lui, fu ordonat Preot si Duhovnic de catre Mitropolitul Cicladelor. Chemat de Providenta spre a instrui poporul, el prefera intotdeauna ca faptele sale sa-i devanseze vorbele si se arata drept un model viu al desavirsirii evanghelice. Cind se tinea in Altar, semana cu un Inger radiind iar lacrimile sale ii aduceau la pocainta pe toti cei prezenti. Asemenea virtuti atrageau catre el, pentru a se spovedi, nu doar crestinii din Paros ci si pe cei din alte insule si din diferite orase ale Greciei, precum si calugari din Muntele Athos si din alte manastiri. El ii primea pe toti cu dragoste si dadea dovada de un fin simt de discernamint pentru a le procura remediul care convenea suferintelor lor spirituale. La moartea Igumenului, calugarii il alesera in unanimitate pentru a-i succeda. Dar Sfintul constata la scurt timp ca aceasta sarcina il impiedica sa isi indeplineasca asa cum se cuvine datoria de pastor, de aceea demisiona si se dedica in exclusivitate rugaciunii si spovedaniei. El era parintele spiritual al Manastirilor din Longovarda, Sfintul Gheorghe si al Schimbării la Fata ; iar cind se ducea de la una la alta, pe spinarea unui catir, isi ascundea fata cu un < koukoulion > (voal care acopera capul calugarilor si care simbolizeaza consacrarea lor intru Dumnezeu), pentru a nu se lasa distras din rugaciunea sa neincetata.

In afara suferintelor voluntare ale ascezei, Sfintul Arsenie mai suferi si necazuri din partea unor notabili ai insulei si chiar din partea Mitropolitului, care il suspenda provizoriu din functiunile sale sacerdotale. El se bucura totusi, asemeni Sfintului Pavel (II Corinteni 7 :4), in aceste framintari si se ruga pentru vrajmasii sai. Suferi astfel din cauza tulburarilor si dezbinarilor survenite intre maicutele de la Manastirea Schimbării la Fata, intr-atit incit, mustrarile sale raminind fara ecou, se hotari sa le lase in reavointa lor. Dar pe drum, el intilni pe Marele Mucenic Gheorghe care il implora sa mai suporte pacatele si patimile fiilor sai spirituali, asa cum Hristos suporta pacatele tuturor oamenilor, iar Arsenie se intoarse in manastire. Pentru insula Paros el reprezenta cu adevarat prezenta lui Dumnezeu, punind capat secetei prin rugaciunea sa si ocrotind pe locuitori de atacurile demonilor. Dupa ce a

indeplinit astfel numeroase miracole, dintre care cel mai mare fu convertirea a numerosi pacatosi, el adormi in pace la 31 ianuarie 1877.

Cultul sau s-a dezvoltat spontan in rindul populatiei si fu recunoscut de Patriarhatul Constantinopolului in 1967, datorita eforturilor Parintelui Filotei Zervakos (trecut in lumea celor adormiti in 1979), Igumen al Longovardei si demn succesor al Sfintilor Colivadelor.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

19 August

În aceasta luna, în ziua a nouasprezecea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Andrei Stratilat si a celor ce s-au savârsit împreuna cu dânsul doua mii cinci sute nouazeci si trei de ostasi.

Acest sfânt a trait în zilele împaratului Maximian. Ostindu-se spre partile Rasaritului, împotriva puterii persilor, care intrase în hotarele romanilor, si chemând pe Hristos în ajutor, si înduplecând si pe ceilalti ostasi ca sa-i fie în ajutor, înfrânsa pe persi si astfel biruind pe vrajmasi, a întors pe însotitorii lui la credinta în Hristos. Fiind însa pârât el cu ai lui a fost adus înaintea voievodului Antioh ca un vinovat si întins pe un pat de fier încins cu foc, iar ostasilor ce erau cu dânsul, li s-au bagat mâinile în catusi. Dupa aceea rândui Antioh alti o mie de ostasi sa-i scoata din hotarele tarii; dar si pe acestia, învatându-i sfântul, îi întoarse la credinta în Hristos. Antioh a poruncit sa li se taie capetele cu sabia.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfantilor Mucenici Timotei, Agapie si Tecla.

Slavitul Mucenic Timotei era cu neamul din Palestina, si fiind desavârsit si la viata si la cuvânt, a fost facut învatator al dreptei credinte. Deci fiind prins, si stând de fata la Gaza înaintea lui Urban, a spus ca este din partea crestiniilor. Atunci a fost batut rau si chinuit în tot felul si nicidecum întorcându-se, a fost bagat în foc, unde si-a primit sfârșitul. Si în aceeasi cetate, Agapie si Tecla Vizianca tinându-se de credinta lui Hristos, au fost dati la fiare, si si-au luat prin ele cununa muceniciei.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfantilor Mucenici Evtihian ostasul si a lui Stratighie, care prin foc s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Teofan cel nou si facatorul de minuni, care a sihastrit în Muntele Nausei, din Macedonia, ale carui moaste acum se afla în acelasi Munte Nausa, si care cu pace s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

20 August

În aceasta luna, în ziua a douăzecea, pomenirea Sfântului și Maritului Prooroc Samuel.

Acest sfânt a fost din muntele lui Efreim din neamul lui Levi, feciorul lui Elcana și al Anei proorocita. Însa Elcana avea două femei: pe una o chema Ana, iar pe alta Fenana; și Fenana avea copii, iar Ana nici unul. Și s-a suit Elcana la Silom cu Ana, ca să se închine lui Dumnezeu; și era atunci acolo Eli, și cei doi feciori ai lui, Ofni și Finees, preoti lui Dumnezeu. Iar Domnul încuiase mitrasul Anei, și o mână Fenana cea împotriva râvnitoare a ei, și ea s-a rugat Domnului, și și-a adus Dumnezeu aminte de dânsa, și a născut fiu pe Samuel, și l-a dat lui Dumnezeu. Și crescând cu vârsta, slujea Domnului, și s-a făcut prooroc mare. Iar Eli și feciorii lui fiind zdrobiți de urgia și mânia Domnului, s-au stins pentru că mâniau pe Dumnezeu.

Și a judecat Samuel toate zilele vieții lui, și nu a luat mită. Acesta a uns pe Saul a fi împărat, asemenea și pe Proorocul David. Și ajungând la adânci bătrâneți, a luat sfârșit, și a apucat înaintea întrupării lui Hristos cu 1035 de ani, și a proorocit patruzeci de ani.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților treizeci și șapte de Mucenici, care au marturisit în Vizia Traciei.

Dintre aceștia unii erau din Vizantia și alții din Filipopoli. Deci fiind prinși în Vizia Traciei de osânditul Apelian, care era guvernator acolo atunci, au fost chinuți în multe feluri căci marturiseau pe Hristos cu îndrăzneală. În cele din urmă au făcut în pământ foc mare, și taindu-li-se tuturor mâinile și picioarele, au fost aruncați în el.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților Mucenici Sever și Memnon Chendirionul.

Fericitul Sever, mucenicul lui Hristos, era din Sidia Pamfiliei, feciorul unui oarecare Petronie trac, și maica sa Migdonia. Deci aflând în Filipopoli pe cei treizeci și șapte de mucenici nevoindu-se pentru Hristos, a marturisit pe fața dreaptă credința. Pentru aceasta l-au chinuit cumplit și după aceea i s-a tăiat capul. Și rămânând Memnon care și Chendirion se numeste, l-au întins între doi stâlpi, și i-au scos trei fâșii din cap până la picioare. Apoi taindu-i

picioarele si bagându-l în foc, si-a dat sufletul la Dumnezeu, luând cununa muceniciei.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Luchie sfetnicul.

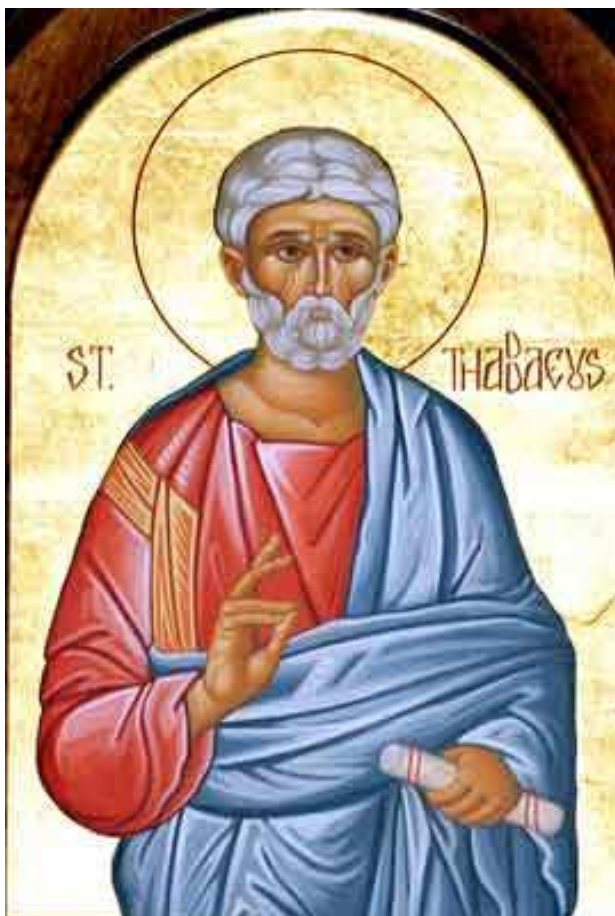
Acest sfânt era din Chirini cea din Livia, mai mare sfatului cetatii, întrecând pe cei ce erau cu dânsul la marimea si taria trupului. Acesta mai înainte era dat la slujirea si ratacirea idolilor. Iar dupa chinuirea sfintitului Mucenic Teodor, episcopul aceleiasi cetati, atunci Luchie umplându-se si el din darul lui Hristos, a primit dumnezeiescul Botez si a plecat si pe guvernatorul Dignian sa creada în Hristos, pe care luându-l s-au dus în Cipru. Deci vazând acolo unde erau chinuiti crestinii si omorâti, pe ascuns de Dignian, s-a dat la chinuitori si dând cu piciorul jertfelnicul idolilor, si rasturnând cele ce erau deasupra lui, a poruncit tiranul de i s-a taiat capul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici, Iliodor si Soda.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

21 August

În aceasta luna, în ziua a douazeci și una, pomenirea Sfântului Apostol Tadeu, numit și Levi.

Acest Sfânt Apostol Tadeu, numit și Levi, era din cetatea Edesei, evreu de neam, foarte iscusit și învățat în dumnezeiestile Scripturi.

Deci suindu-se la Ierusalim ca să se închine, în zilele lui Ioan Botezatorul, și auzind propovăduirea lui, minunându-se foarte de viața lui îngerească, s-a pocăit de pacatele sale și s-a botezat de la dânsul.

După aceasta văzând pe Hristos și minunile ce se faceau de către Dânsul și auzind învățătura Lui, a urmat după Dânsul până la mântuirea patimă.

Iar după Înălțarea Domnului, s-a întors în patria sa, Edesa, și, după făgăduința Mântuitorului față de regele Abgar (vezi [16 august](#)), l-a tămăduit pe acesta de lepra lui și l-a botezat.

Și învățând și luminând pe alții mulți, și făcând biserici, umbla și cerceta cetățile Siriei. Și mergând la Berit, cetatea din Fenicia, și învățând și acolo pe mulți și botezând, s-a mutat cu pace către Domnul.

Iar moastele Sfântului Apostol Tadeu au fost aduse la Constantinopol - dimpreună cu cele ale Apostolului Andrei - de către Sfântul marele mucenic Artemie (preznuit la [20 octombrie](#)), în anul 377.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenite Vasa, împreună cu copiii ei: Teognie, Agapie și Pistos.

Această mucenită a trăit în zilele împăratului Maximian Galerius (305-311), și era din cetatea Edesa. Și însoțindu-se cu un popa idolesc, anume Valerie, a născut trei copii cu dânsul: Teognie, Agapie și Pistos, pe care i-a crescut în dreaptă credință, pentru că ea era credincioasă și creștină de la strămoșii ei.

Fiind pârâta de însuși barbatul său, a stat de față cu copilasii ei înaintea Antipatului Vicarie, și marturisindu-se că este creștină, pe dânsa și cu cei doi copii mai mici au închis-o în temniță, iar pe Teognie, fiul ei cel mai mare, l-au spânzurat. Apoi au adus pe Agapie, al doilea fiu al ei, și l-au batut cumplit; iar maica-sa îl îmbarbata și-l îndemna la răbdare; după aceea i-au despuiat

pielea capului pâna la piept. Iar în vremea când îl despuiau, zicea nevoitorul lui Hristos zicerea aceasta vrednica de pomenire: "Nu este lucru mai dulce decât a patimi cineva pentru Hristos". După aceasta au adus și pe al treilea fiu ce-l chema Pistos; și marturisind credința în Hristos, și fiind supus la tot felul de chinuri li s-au taiat la toți trei frații capetele.

Iar maica lor Vasa, atunci se afla în temnița fără mâncare, primind însă hrana din mâna îngerului. Apoi scotând-o din temnița, i s-a poruncit ca să urmeze după Vicarie, care mergea în Macedonia. Și acolo silind-o ca să jertfească și nevrând să asculte, a fost supusă la nenumărate chinuri, ca să fie silită să aducă jertfe. Apoi a fost trimisă la consularul Cizicului, care văzând că nu se supune să aducă jertfe la idoli, a poruncit să i se zdrobească madularele, și așa, tăindu-i-se capul, și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Teoclita, facătoarea de minuni.

Această sfință a trăit pe vremea împăratului Teofil, urătorul de Hristos, și era de neam din latura optimatilor; părinții ei erau Constantin și Anastasia. Crescută fiind din pruncie cu plăcerea de Dumnezeu, a fost însoțită cu barbat al cărui nume era Zaharia, fără să se smintească ea cât de puțin de însoțirea cu el. Căci de atunci multe și nenumărate milostenii făcea, dându-se pe sine la îndeletnicirea dumnezeiestilor cuvinte, și tot lucrul bun cu lesnire îl făcea, împlinind poruncile Scripturilor. Lucra încă toată ziua și slujea la trebuințele saracilor ce veneau la casa sa și la toți cei din casa. Iar când a venit vremea mutării sale, chemându-și toate rudeniile și cunoscuții, le-a spus și ziua mutării sale și cele ce erau să se lucreze în urmă. Iar minunile ce au urmat după adormirea sa, cu neputința este nouă a le scrie, prescurtând întrebându-se.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

22 August

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și două, pomenirea Sfântului Mucenic Agatonic și a celor împreună cu dânsul: Zotic, Zinon, Teoprepie,

Achindin și Severian.

Mucenicul lui Hristos Agatonic a trait în zilele împaratului Maximian (284-305), și era dintr-o familie buna și cunoscuta, cea a Hypasienilor.

Un oarecare comis, anume Evtolmie, a fost trimis în Nicomidia de împaratul, ca să omoare pe creștini. Și mergând cu o corabie, a sosit la limanul Carpin, și acolo aflând pe Sfântul Zotic cu ucenicii lui, care marturiseau pe

Hristos, i-a osândit la moarte prin cruce.

Dupa aceea întorcându-se la Nicomidia, și aflând ca cel ce era principe a crezut printr-un oarecare Agatonic, care întorcea pe pagâni de la închinarea la idoli, și-i aducea la Hristos, a trimis și i-a prins pe amândoi. Pe Sfântul Agatonic l-a batut rau, iar pe principe l-a adus în Tracia unde se afla împaratul, ca să dea seama la dânsul. Și ajungând la satul Patamo, a omorât pe Sfântul Zinon, pe Teoprepie și pe Achindin (icoana sfântului Achindin), cu cumplite chinuri, căci nu puteau să mai umble din pricina ranilor.

Dupa aceea apropiindu-se la Calcedon, a omorât cu sabia și pe Sfântul Severian care propovaduia cu îndrazneala pe Hristos.

Iar la Bizant, stând înaintea lui, Agatonic cu cei ce erau împreună cu dânsul legati și cu printul, și scotându-l afara din cetate, l-a chinuit rau. Sosind la Silivria (Selimbria) la locul ce-l zis Amus, unde era Maximian, li s-au taiat capetele lui Agatonic împreună și printului și celorlalti creștini, câți adusesese comitul din Nicomidia. Și așa au luat cununa muceniciei.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Mucenite Antusa și a Sfintitului Mucenic Atanasie episcopul care a botezat-o pe dânsa, și pe Mucenicii Harisim și Neofit, slugile ei.

Sfântul sfintitul mucenic Atanasie, episcop al orasului Tars din Cilicia, care a botezat-o pe monahia Antusa, s-a savârsit prin sabie sub împaratul Aurelian (270-275).

Iar aceasta mucenita Antusa a trait în zilele împaratului Valerian din cetatea Seleucia, si era fiica lui Antonie si Mariei, care erau foarte bogati si slujeau idolilor. Deci crezând ea în taina si dorind sa ia botezul lui Hristos, si sa vada pe episcopul Atanasie care propovaduia Cuvântul lui Dumnezeu în Tarsul Ciliciei, a convins pe maica-sa de i-a dat o pereche de catâri, zicând ca se duce la doica ei; si luând cu sine doi fameni robi, pe Harisim si pe Neofit, s-a dus. În vremea când mergea ea pe cale s-a facut o minune înfricosatoare. Caci atunci episcopul Atanasie fiind ridicat de îngeri a stat de fata înaintea ei si daca l-a vazut si a aflat cine este, l-a rugat, cazându-i la picioare, ca sa o savârseasca cu dumnezeiescul Botez. Dar nefiind apa, a facut episcopul rugaciune, si îndata a iesit de jos o fântâna, si s-au aratat doi îngeri în chip de slujitori, dând doua vesminte albe sfintei; deci se boteza ea si cele doua slugi ce erau cu dânsa, si dându-si haina ei cea scumpa si grea de aur tesuta episcopului, l-a rugat sa o dea la saraci. Iar ea, îmbracându-se cu haina mai smerita si mai proasta, s-a dus la doica ei, care nu a primit-o, înfruntând-o pentru hainele cele proaste cu care era îmbracata si pentru credinta în Hristos.

Deci întorcându-se la maica-sa si aflând-o mâhnita ca fiica ei se botezase în Hristos, iesind pe ascuns, s-a dus la episcopul Atanasie, si a luat cinul calugaresc si se îmbraca în haine de par, si asa ridicând Crucea Domnului, s-a dus în pustie. Si locuind douazeci si trei de ani cu fiarele, si luând hrana de la ele prin dumnezeiasca pronie, si suferind multe bântuieli de la demoni, si-a dat sufletul cu pace la Dumnezeu, pe piatra unde era obisnuita a dormi.

Iar pe episcopul Atanasie prinzându-l închinătorii la idoli, l-au dus la Valerian împaratul si dându-i strânsoare cu multe chinuri i s-a taiat capul. Asemenea si ceilalti doi sfinti fameni mai sus zisi, Harisim si Neofit, fiind oameni mai de cinste ai fercitei Antusei, si fiind botezati împreuna cu dânsa de episcopul Atanasie, despartindu-se stapâna-sa de ei si savârsindu-se si episcopul ca mucenic, ei s-au dus la Valerian, si numindu-se ca sunt crestini, au fost trimisi în fiare la ducele Apelian. Si marturisind înaintea lui pe Hristos Dumnezeu adevarat, au fost chinuiti si apoi li s-au taiat capetele.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici Irineu, Or si Oropsis.

Fericitul Irineu era diacon al Bisericii si propovaduia în priveliste pe Hristos ca este Dumnezeu adevarat. Pentru care fiind prins de elini si dus la domnitor, îndata cu Or împreuna si cu Oropsie, au fost aruncati în foc; si ploaie îndata pogorându-se au iesit din foc nevatamati, apoi au fost dati la fiare si spânzurându-i de un lemn, i-au strujit cumplit; si din toate acestea ramânând nevatamati li s-au taiat capetele cu sabia.

Tot în aceasta zi, pomenirea si praznuirea Preasfintei Stapânei noastre Nascatoarei de Dumnezeu la Pirso, din Elada.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

23 August

În aceasta luna, în ziua a douazeci și treia, pomenirea Sfântului Mucenic Lup.

Sfântul mucenic Lup (Lupus) a trait la sfârșitul veacului al treilea și începutul celui de-al patrulea, și a fost un servitor credincios al Sfântului marelui mucenic Dimitrie (Dumitru) din Tesalonic (praznuit la 26 octombrie). Fiind de fatza la moartea stăpânului său, sfântul Lup și-a muiat hainele în sângele lui și a luat inelul din mâna sfântului. Cu acestea, sfântul Lup a făcut multe vindecări și minuni în Tesalonic, invocând numele marelui mucenic Dimitrie. A distrus și mulți idoli păgânești, așa încât a început să fie urmărit și persecutat de păgâni, dar puterea lui Hristos l-a pazit nevatamat.

Sfântul Lup s-a predat pe sine însuși în mâinile chinuitorilor săi și, din porunca împăratului Maximian Galerius, i s-a tăiat capul cu sabia.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Sfintitului Mucenic Irineu, episcopul Sirmiului.

Acest sfânt a trait pe vremea împăratiei lui Diocletian, fiind episcop al Sirmiului. Fiind prins în Sirmiu a fost adus la Peonia, și a stat înaintea guvernatorului Prov, marturisind și propovăduind credința în Hristos, Adevăratul Dumnezeu nostru. Deci a fost închis în temniță, apoi scotându-l a fost bătut, și după hotărârea de pierzare, taindu-i-se capul a fost aruncat în râul Saon. Și așa și-a savârșit mucenicia.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Sfintitului Mucenic Irineu, episcopul Lugdunului (Lyon).

Sfântul nostru Parinte Teofor Irineu, ce a primit providential numele păcii pentru a se face solul Sfântului Duh, s-a născut în Asia Mică în jurul anului 140. În prima parte a tinereții sale, urmăse la Smirna învățătura bătrânului episcop Sfântul Policarp (cf. 23 februarie), care continua tradiția sfântului apostol Ioan. Astfel el a

învăţat să rămână credincios tradiţiei apostolice, transmise de Biserică. "În Biserică - învăţa el - Dumnezeu şi-a instalat Apostolii, Profetii şi Ierarhii, şi toată lucrarea Duhului Sfânt. Din acest Duh se exclud deci toţi cei care, refuzând să alerge către Biserică, se lipsesc ei înşisi de viaţa prin falsele lor doctrine şi acţiunile lor depravate. Căci acolo unde e Biserică se găseşte şi Duhul lui Dumnezeu ; şi acolo unde se găseşte Duhul lui Dumnezeu, acolo se află Biserică şi tot harul. Iar Duhul este însuşi Adevărul" (Impotriva Ereziilor III, 24).

După un sejur la Roma, Irineu deveni Preot al Bisericii de la Lyon în Galia (Franta), în perioada persecuţiilor lui Marcus Aurelius (în jurul lui 177). În calitate de prezbiter (acest termen corespundea pe atunci funcţiei de Preot şi a celei de Episcop, de aceea unii presupun că Irineu era în vremea aceea deja episcop de Vienne, şi că apoi a primit însărcinarea cu Biserică din Lyon) al acestei Biserici el fu însărcinat să ducă Papei Eleutherius (Elefterie) la Roma admirabila scrisoare pe care Sfinţii Mucenici din Lyon o adresau Crestinilor din Asia şi din Frigia, descriind marile lor lupte pentru a respinge secta eretică a lui Montan (cf. Praznuirea sfinţilor Sanctus, Blandine şi tovaraşii lor, la 25 iulie - aceasta scrisoare a fost transmisă de Eusebiu din Cezareea, *Istoria ecleziastică*, V, Isv., care e şi principala noastră sursă despre viaţa Sfântului Irineu; a fost emisă ipoteza că Sfântul nostru ar fi fost autorul acestui document). Într-adevăr, prin forţa Duhului Sfânt Mucenicii puteau triumfa în faţa slăbiciunii trupului şi să dispretuiască moartea. Mucenicia este într-adevăr marturia cea mai înaltă a adevărului, semnul victoriei Duhului asupra trupului şi gajul nădejzii noastre în Reînviere.

Revenit la Lyon, Irineu a succedat Sfântului Pothin (care tocmai fusese ucis în chinuri) în fruntea Bisericii din Lyon şi Vienne (oras în Franta, la 30 km sud de Lyon). Episcop, primind din tradiţia apostolică "carisma sigură a adevărului" pentru a proclama şi interpreta Evanghelia, el îşi consacră de-acum viaţa marturiei acestui adevăr, asemenea Mucenicilor. "Trebuie să iubeşti cu un zel extrem ceea ce aparţine Bisericii şi să te agăţi cu putere de tradiţia adevărului", predica el (*Impotriva Ereziilor* III, 14, 4). Demonstra o energie fără margini pentru a aduce la credinţa populaţiile barbare, dar solitudinea să se rasfrângea de asemenea asupra întregii Biserici. Astfel, el scria Papei Victor (189-198), în numele Episcopilor de Galia al caror prim reprezentant era, pentru a-l convinge să nu rupă comuniunea cu Bisericile din Asia, care sărbătoreau Pastele a paisprezece zi a lunii Nissan. "Pentru că acest obicei din vechime a fost transmis de înaintaşii noştri, care mentineau pacea unii faţă de alţii, nimic nu cere să se impună uniformitatea", susţinea el, căci : "Diferenţa în ale postului confirmă uniunea în credinţă" (citată în Eusebiu, *idem*, V, 24, 13).

Irineu strălucea în special în lupta împotriva ereziilor, printre care împotriva "gnozei cu nume-mincinos" care, din Asia Mică, se răspândise în toate marile orase ale Imperiului şi atrăgea pe mulţi oameni prin doctrinele sale esoterice. Principala sa lucrare, care nu a fost pastrată în întregime decât în traduceri în latină şi armeană, se intitulează : *Punere în lumina şi refuz a gnozei cu nume-mincinos*. Este mai cunoscută sub titlul : *Impotriva Ereziilor* (SC 152-153, 210-21, 263-264, 293-294). Lupta împotriva gnosticilor permise Sfântului Episcop să contureze un tablou magistral al Doctrinei Crestine. El arată mai întâi că aceasta "gnoza", pe care o cautau zadarnic ereticii în fabulaţiile mitice şi construcţiile complicate ale inteligenţei lor pervertite, este darul preainalt al milei, pe care Duhul Sfânt îl acordă Crestinului în trupul viu al Bisericii. Numai în aceasta din urmă ne putem potoli setea cu apa limpede care curge de partea strapunsa a lui Hristos, pentru a primi în

ea viața veșnică. Toate celelalte doctrine nu sunt decât "cisterne sparte" (cf. Ieremia 2 :13). Iar adevărații "gnostici" nu sunt cei care resping și disprețuiesc trupul pentru a adora un Dumnezeu necunoscut și pe creatorul sau, ci oamenii "spirituali" care au primit din partea Duhului Sfânt arvuna învierii trupului și cinstei. Rupând cu tradiția dualității elenistice între trup și suflet, Sfântul Irineu dezvoltă doctrina Sfântului Ioan a "Cuvântului întrupat", pentru a interpreta sensul vocației ființei umane. Primul Adam a fost plamadit din lut de către cele două Mâini ale lui Dumnezeu : Cuvântul și Duhul, ca imagine a lui Dumnezeu, după modelul trupului slavit al lui Hristos ; și o suflare de viață i-a fost dată pentru că, din imagine, să avanseze spre asemanarea cu Dumnezeu. Înselat de către diavolul gelos de prerogativele ce îi fuseseră date, și căzut în moarte, nu a fost totuși abandonat de Dumnezeu, care avea din toată veșnicia intenția de a-l face partas la slava sa. Revelațiile și profetiile Vechiului Testament, și mai ales Întruparea Cuvântului, moartea Sa, Învierea Sa și slavita Înaltare, constituie etapele necesare acestei "Economii" a Istoriei Mântuirii. Având mereu în vedere acest scop final pentru care El crează pe om, Cuvântul s-a întrupat, "recapitulând" în el însuși pe primul Adam. La fel cum primul om, născut dintr-un pământ virgin, prin neascultarea virginei Eva, a căzut în păcat prin intermediul lemnului, tot astfel Hristos a venit în lume din ascultarea Fecioarei Maria și a fost atârnat pe lemnul Crucii. Această doctrină a "recapitulării" (cf. Efeseni 1:10), fundamentală la sf. Irineu, se află expusă mai ales în lucrarea sa *Impotriva Ereziilor III*, 22: "Și-a dat sufletul Sau pentru sufletul nostru și trupul Sau pentru trupul nostru, și El a răspândit Duhul Tatălui pentru lucrarea uniunii și comuniunii lui Dumnezeu cu oamenii, făcându-l pe Dumnezeu să coboare în oameni prin Duh și făcându-l pe om să urce până la Dumnezeu prin Învierea Sa" (Idem V, 1, 1).

Cuvântul lui Dumnezeu care crează lumea ordonând-o în mod nevăzut în forma de cruce, s-a făcut cunoscut, la vremea convenită, pe Cruce, pentru a aduna în Trupul sau toate ființele ratacite și să le aducă la cunoașterea de Dumnezeu (Idem IV, 18 și *Demonstratie a Predicării apostolice* 33). Aparând, nu în marea sa de nedescris ci ca om, El a arătat în El însuși imaginea lui Dumnezeu repusă la locul sau și din nou îndreptată spre asemanare. Și El ne-a hrănit "la sânul trupului Sau", pentru că, învățați să mâncăm și să bem Cuvântul lui Dumnezeu, și întăriți prin "pâinea nemuririi", să ne apropiem de viziunea lui Dumnezeu care aduce cinstirea (Idem IV, 38, 3). "Nu se poate trăi fără Viață, și nu există viața decât prin comuniunea cu Dumnezeu, iar această participare întru Dumnezeu constă în a-L vedea pe Dumnezeu și a se bucura de blândețea Sa.... Căci slava lui Dumnezeu este omul viu iar viața omului este viziunea lui Dumnezeu" (Idem IV, 20, 5-7).

Pentru Irineu, discipol al celor care îi cunoscuseră pe Apostoli, cunoașterea este deci dragoste și îndumnezeire a omului în Persoana Mântuitorului Hristos. Mult mai mult decât un simplu refuz al "falsei gnose", doctrina sa, admirabilă în simplitate și profunzime, conține în germene tot ceea ce Părinții care au urmat vor dezvolta în scrierile lor de inspirație divină. Deși majoritatea scrierilor sale nu au fost păstrate în grecește, unele din ideile majore ale Sf. Irineu se regăsesc la Sfintii Grigorie Teologul, Grigorie de Nisa, Maxim Marturisitorul, Ioan Damaschin etc. Poate fi deci considerat pe bună dreptate ca unul din Teologii cei mai importanți ai perioadei ce a precedat Sinodul de la Niceea.

În Occident, sfântul Irineu de Lyon este prăznuit pe 28 iunie. Moaștele sale au fost dispersate de Protestanți în 1562.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Calinic, patriarhul Constantinopolului.

Acest sfânt Calinic, Patriarh de Constantinopol (693-705), a fost mai întâi preot al bisericii Preasfintei de Dumnezeu Nascatoarei, din Vlaherne. Iar pentru bunatatile cele dumnezeiesti ce avea, a fost hirotonit arhiepiscop al Constantinopolului în anul 693, la moartea patriarhului Pavel (686-693), în zilele crudului împarat Iustinian cel tânar (685-695), nepotul lui Iraclie, care cugetând multe scârbe împotriva lui, i-a poruncit o data sa dea binecuvântare ca sa fie surpata biserica Nascatoarei de Dumnezeu cea care se numea a Mitropoliilor. Dar Sfântul i-a raspuns ca nu este rugaciune de stricaciune, ci mai vârtos de zidire; ca Dumnezeu a facut lumea spre întarire, nu spre stricaciune. Deci grabindu-l cei ce erau trimisi, si suparându-l si silindu-l, zise fericitul: "Slava Tie, Hristoase, Celui ce pururea îngaduiesti", si îndata biserica s-a surpat.

Deci fiind scos împaratul din împaratie, pentru multele lui fapte rele, si taindu-i-se nasul a fost izgonit la Cherson. Si de acolo scapând, a luat ajutor de osti de la bulgari, si mergând la zidurile Constantinopolului, a plecat cu viclesug pe patriarhul si pe tot sfatul de au iesit si l-au primit. Apoi si-a calcat juramântul ce-l facuse pe cinstita Cruce si pe Sfânta Evanghelie si pe cinstitul Trup si Sânge. Si cum a intrat în cetate, îndata a umplut cetatea de omor. Si a fost rapit fericitul Calinic de ostasii lui si izgonit la Roma, aratându-i Iustinian nasul cel taiat, si chinuindu-l. Dupa aceea ducându-l la Roma, a fost pus la o temelie de zid, si l-au zidit pe din afara, ca asa poruncise tiranul. Si peste patruzeci de zile spargând zidul, a fost aflat înca viu cu suflet, si mai traind înca patru zile dupa aceea, catre Domnul s-a mutat, si a fost îngropat în biserica Sfintilor Apostoli Petru si Pavel, precum poruncisera trimisii papei ce era atunci la Roma.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor 38 de Mucenici din Tracia, care de sabie s-au savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

24 August

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea Sfântului Sfantitului Mucenic Eutihie, ucenicul Sfântului Ioan cuvântătorul de Dumnezeu, și al Sfântului Apostol Pavel.

Acest sfânt umplându-se de darul lui Dumnezeu, și urmând Sfântului Apostol Pavel, a mers cu mare îndrazneala la propovăduire, și surpând capistile idolești, a răbdat legături și batai, și a patimit rau multă vreme în temnița, unde primea pâine din cer. Și a fost bagat în foc și dat fiarelor salbatice. Și toate acestea biruindu-le, s-a dus în patria sa, la Sevasti; unde, ajungându-l vreme de batrânete, a raposat în Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Tation (sau Tatian).

Sfântul mucenic Tation (Tatian) a trait în Bitinia și a suferit mucenia sub împăratul Diocletian (284-305). El era din locul ce se numea Mantineu, ce este mai jos de Mitropolia cetății lui Clădie, din Eparhia Onoriadei. Deci fiind prins pentru că credea în Hristos, a stat de față în Claudiopole înaintea guvernatorului Urban. Și marturisind că este creștin a fost bagat în temnița, și iarăși a fost scos la întrebare și stând cu puterea lui Hristos în credință, a fost bătut cu toiogă și sfâșiat cu unghii de fier. Deci sosind la poarta cetății, și făcându-și semnul Crucii, și auzind glas de sus care îi binevestea bunătățile ce-l așteptau, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru și Marturisorul Gheorghe Limniotul (din Limnos sau Lemnos).

Acest fericit cuvios din tânără vârstă și-a petrecut viața pustnică în Muntele Olimpului. În zilele lui Leon Isaurul (716-741) care sfărâma icoanele și ardea moaștele sfinților, a propovăduit cu îndrazneala Ortodoxia, și a muștrat păgânătatea și necredința. Și a propovăduit adevărata credință, la adânci batrâneti ajungând, că, precum se spune, a fost de 95 de ani, răbdând mult și multe feluri de chinuri. Și tăindu-și nasul și arzându-și capul, multumind și rugându-se, și-a dat sufletul la Dumnezeu în anul Domnului 718.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

25 August

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea aezării moastelor Sfântului maritului Apostol Bartolomeu.

Sfântul Apostol Bartolomeu a fost ales, pentru zelul sau, pentru răspândirea

creștinismului printre neamuri, carora propovăduindu-le numele Domnului, a fost rastignit în Armenia cea mare a Rasaritului. Iar sfintele lui moaste, creștinii ce se aflau acolo, punându-le într-o racla de piatră, le-au mutat în Urbanopoli, unde izvorau tamaduri și mântuiau neamurile de bolile ce le bântuiau. Slugile diavolului văzând acestea, au luat racla aceea cu sfântul trup al Apostolului și au aruncat-o în mare, împreună cu alte patru racle care aveau în sine moastele a patru sfinți mucenici: Papia, Luchian, Grigorie și Acachie. Plutind însă Apostolul pe deasupra mării și trecând adâncurile cele strănte ale Egeului, a sosit în Marea Egee; de acolo la Marea Adriatică și lasând în stânga ostrovul Siciliei având împreună următor și pe bunii biruitori mucenici ce se aflau în celelalte racle, a sosit la

ostrovul Lipariei. De aici, bunii biruitori mucenici, lasând pe marele Apostol să odihnească în locul ce și-a ales, ei s-au întors iarăși unde dumnezeiasca porneală vrut să odihnească pe fiecare dintr-înșii. Și anume: Papia în Amila, cetatea Siciliei, Luchian în Mesina, Grigorie în Colimna din Calabria și Acachie în cetatea Ascalus.

După aceea s-a arătat dumnezeiescul Apostol lui Agaton, episcopul Lipariei, care pogorându-se la malul mării și văzând acel mare și minunat lucru, zise: "De unde ti-a venit Liparia aceasta multă bogăție? Iar tu, Apostolul Domnului, bine ai venit". În urma fericitului Agaton voind să așeze racla la locul cinstit, și văzând că nu o poate mișca cu nevoitele multimei, din dumnezeiască descoperire a adus o pereche de junice; și legându-le cu o funie, au tras acea mare raclă cu ușurință acolo, unde era voia Apostolului. Aici a făcut episcopul și biserica înfrumusețată Apostolului, și a pus într-înșă fericitele și cinstitele lui moaste cu racla, ca pe un odor scump, și acolo în toate zilele se făceau minuni.

Deci trecând mulți ani, în zilele împăratului Teofil, pentru multimea pacatelor noastre, luând Agarenii cetățile în care se afla Sfântul Apostol și rămânând tot ostrovul Lipariei nelocuit de oameni, stăpânul cetății Venendului, înțelegând apostolestele minuni, s-a îndreptat cu înfierbântată credință către sfântul; și a chemat din cetatea Amalfinilor niște oameni corabieri și dându-le o sumă de bani, au adus acel odor scump. Deci stăpânul cetății aflându-se departe de mare, a pornit pe episcopul locului și pe mulți

clerici si popor se duse sa întâmpine pe Apostol. Ale carui sfinte moaste aducându-le în cetatea Venendei, le-a pus în loc cinstit. Acolo facea marele Apostol tamaduri la toti câti se aflau acolo, întru slava preabunului Dumnezeuului nostru.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Apostol Tit, episcopul Gortinei din Creta, ucenicul Sfântului Apostol Pavel.

Fericitul Tit se tragea din neamul lui Min, împaratul Cretei, precum graieste

legiuitorul Zinas, care a scris viata lui, si de care pomeneste fericitul Apostol Pavel. Acest fericit Tit, înca din copilarie, a aratat multa nevointa spre învatatura cea laudata a elinilor. Fiind el de 20 de ani, a auzit un glas ce-i venea de sus, care zicea: "Tit, trebuie sa iesi din cele de aici, sa-ti mântuiesi sufletul, ca nu-ti va folosi învatatura aceasta". Dupa un an de la aceasta aratare i s-a poruncit prin vedenie, ca sa citeasca cartile evreilor. Si luând cartea proorocului Isaia a citit acestea: "Înnoiti-va catre mine ostroave multe; Israel se mântuieste de la Domnul cu mântuire vesnica".

Între timp antipatul Cretei, care era unchi al Sfântului Tit,

auzind de mântuitoarea Nastere a Domnului Hristos si de minunile ce a facut în Ierusalim si într-alte locuri, a trimis pe Tit la Ierusalim, caci era iscusit a auzi si a spune si a povesti cele ce auzea. Deci mergând el acolo, si vazând si închinându-se Stapânului Hristos, a ramas în Ierusalim unde a vazut minunile lui Hristos, dar a vazut si mântuitoarele Lui Patimi, îngroparea si Învierea si dumnezeiasca Sa înaltare; apoi Pogorârea Preasfântului Duh asupra Sfintilor Apostoli. Si crezând el s-a numarat cu cei 120 si cu cei 3000 ce au crezut în Domnul prin învatatura Apostolului Petru.

Dupa aceea a fost hirotonit si trimis cu Pavel sa învete si sa hirotoneasca pe cei ce i-ar socoti Pavel a fi iscusiti. Si s-a dus cu dânsul la Antiohia si la Seleucia, la Cipru, la Salamina si la Pafos si de acolo la Perga Pamfiliei si la Antiohia Pisidiei si la Iconia, la casa lui Onisifor; apoi la Listra si la Derbe, propovaduind pretutindeni cuvântul lui Dumnezeu cu Apostolul Pavel. Deci întâmplându-se a fi stapân în Creta doi ani Rustil, cumnatul lui Tit, dupa sora, au mers acolo Pavel si Tit, unde si biserica au zidit. Dupa aceea iesind din Creta s-au dus în Asia si de acolo cu Pavel la Roma, unde a ramas Tit pâna ce Pavel a fost omorât de Neron, si de unde s-a întors în Creta. Aici hirotonind episcopi si preoti si stralucind apostoleste, a raposat în Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Parintilor nostri: Mina, Epifanie, Ghenadie si Ioan arhiepiscopul Constantinopolului.

Fericitul Mina a trait în vremea împaratului Iustinian, si era preot al sfintei Biserici din Constantinopol. Si Agapet, papa Romei, venind la Constantinopol, a caterisit pe ereticul Antim, ce se mutase de catre eretici de la Trapezunta la Constantinopol, si a hirotonit pe fericitul Mina în locul aceluia. Deci acesta bine ocârmuind Biserica si sporindu-si turma sa, s-a mutat catre Domnul. Si se praznuiesc împreuna si aratatii mai sus sfinti parinti în preasfânta biserica cea mare.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

26 August

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și sasea, pomenirea Sfinților Mucenici Adrian și Natalia, și cei împreună cu dânsii.

Mucenicul Adrian și soția lui Natalia au trăit în cetatea Nicomidiei, pe vremea împăratiei lui Maximian. Iar la a doua înconjurare ce a făcut Maximian prin împăratia sa, prigonind pe creștini, a prins 23 de bărbați creștini care erau ascunși prin peșteri, și au fost dați la multe chinuri. Pe aceștia, mai înainte de a mărturisi, i-a întrebat Adrian: "Pentru ce, fraților, răbdați aceste nesuferite și grele chinuri?" Și, răspunzând, ei ziseră: "Pentru că să dobândim bunătățile cele ce sunt gatite de la Dumnezeu, celor ce patimesc pentru Dânsul, pe care nici auzul nu poate să le aude nici cuvântul să le povestească". Aceștia auzindu-le fericitul Adrian, umilindu-se din dumnezeiescul

Dar, a zis scriitorilor să-i scrie și numele lui cu creștinii, ca bucuros moare și el cu dânsii. Deci scriindu-l aceia și pe dânsul, îl bagară în fiare și la închisoare. Acest lucru aflându-l Natalia, femeia lui, și gândind cum ca poate a fost prins pentru altceva, și îngrijindu-se foarte suspina și plângea. Dar fiind înștiințată că pentru Hristos l-au pus în legături și în temniță, îndată îmbracându-se în haine luminoase a alergat la temniță. Și intrând înăuntru îl învăța să stea neclintit la chinuri, și ruga pe sfinții cei ce erau împreună legați cu dânsul să se roage pentru el. Atunci prin sfatul mucenicului Adrian se întoarse Natalia la casa ei.

Deci fiind adus sfântul la împăratul și mărturisind pe Hristos ca este Dumnezeu adevărat, îl puseră cu fața în jos și-l batura cu toiogă. Apoi, întorcându-l cu fața în sus, a fost bătut și peste pânțele, încât i se vedeau și maruntaiele. Mucenicul când patimea acestea era de 28 de ani.

Dupa aceea lui si celorlalti sfinti li s-au taiat mâinile si picioarele. Apoi dându-si sfintii sfârșitul, si urmând a li se mistui trupurile lor în foc, Natalia a bagat mâna Sfântului Adrian în sânul ei si urma mergând dupa sfintele moaste si strângea sângele ce pica de la dânsii si se ungea cu el. Apoi fiind stins focul de o ploaie mare si grea, un om credincios, anume Eusebie, luând moastele sfintilor si punându-le într-un caic mic, le-a dus la Arghiropoli si le-a asezat aproape de Bizant. Acolo mergând mai pe urma Natalia, si-a dat sufletul la Dumnezeu si a fost îngropata lângă moastele cele mucenicesci.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor douazeci si trei de Mucenici, care au fost chinuti împreuna cu Sfântul Adrian, si de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici Atic si Sisenie.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Ivistion.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfântului Mucenic Adrian printul.

Acest sfânt a trait în zilele împaratului Liciniu în Bizant, si se tragea de la Roma, fecior fiind lui Prov, împaratul Romei, împreuna cu un frate al sau, Dometie cu numele, ce ajunsese episcop în Bizant, dupa Tit. Deci fericitul Adrian dorind a patimi pentru Hristos, s-a dus la Nicomidia si a mustrat pe Liciniu, caci stricase în desert si fara socoteala ostile romane, cu pricina prigoanei asupra crestinilor. Drept aceea fiind supus la multe chinuri, i s-a taiat capul; iar fratele sau Dometie episcopul luându-i sfintele moaste le-a pus în Arghiropoli, unde erau si moastele Mucenicului Adrian, ale Nataliei si ale Apostolului Stahie, cel ce a fost întâiul episcop al Bizantului, dupa Sfântul Apostol Andrei cel întâi chemat.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Ioasaf, fiul lui Avenir, împaratul Indiei.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Titoe, care cu pace s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

27 August

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Pimen cel Mare.

Sfântul Pimen era de origine din Egipt. La vârsta de cincisprezece ani se duse să-i regăsească pe cei șase frați ai săi, asceți în pustiu în Sketis (adică "al Schitului"): Avva Anuv era cel mai mare (cf. [6 iunie](#)) iar Paisie cel mai mic (izvoarele nu ne permit să spunem cu siguranță că acest Paisie e sfântul prăznuit la [19 iunie](#)). Pe când era încă tânăr, Pimen se duse să îl cerceteze pe un bătrân (avvă, stareț) despre trei gânduri, dar în timpul discuției uită de unul din ele. Întors la el în chilie și amintindu-și-l, plecă pe dată, parcurgând lungul drum ce îl separa de bătrân pentru a-i spune gândul său. Admirându-i grija de a-și păstra sufletul curat în fața lui Dumnezeu, Bătrânul îi prezise : "Pimen, numele tău va fi rostit în tot Egiptul iar tu vei deveni cu adevărat 'pastor' [Pimen în

grecește înseamnă 'pastor'] al unei turme mari". Când centrul monastic de la Sketis a fost devastat de către barbarii maziți (407), cei șapte frați au reușit să scape masacrului și, luând-o pe drumul exploatărilor de nitru din zonă, se instalară la Terenuthis, în partea superioară a Egiptului, pe malurile Nilului. Pimen deveni aici foarte renumit încât oamenii pioși îi părăseau pe bătrânii la care se duceau să ceară sfaturi, pentru a veni la el. Când venea cineva la Avva Anuv, el îl trimitea la Pimen, recunoscând că primise harul învățării celorlalți, dar Pimen nu lua niciodată cuvântul în prezenta fratelui său mai mare și refuza să vorbească după un alt bătrân, chiar dacă îi întrecea pe toți.

Aflând unde se retrăseseră cei șapte frați, mama lor încercă să îi întâlnească dar ei refuzară, de aceea se duse în fața bisericii și aștepta ca asceții să vină acolo pentru adunarea lor de fiecare săptămână, sâmbăta (când privegheau împreună până duminică). Văzând-o, fiii ei își întoarseră fața imediat. Ea alergă după ei și, găsind ușa încuiată, plângea gemând. Pimen îi zise atunci din interior : "Voiești să ne vezi aici sau pe lumea cealaltă ?". Ea îi răspunse : "Dar nu sunt eu mama voastră ? Nu eu v-am crescut la sân ? Acum când părul mi-a albit, nu pot deci să vă văd ?". El relua : "Dacă tu îți stăpânești dorința de a ne vedea pe lumea aceasta, ai să ne vezi veșnic în lumea cealaltă". Și mama cea evlavioasă plecă atunci plină de bucurie, zicând : "Dacă vă văd cu siguranță acolo, atunci nu mai doresc să vă văd aici pe pământ".

În primii ani Pimen postea mult, petrecând adesea două sau trei zile la rând fără să mănânce și își supunea trupul la un regim de mare austeritate. Dar cu

timpul, câștigă o mare experiență în știința spirituală și, devenit medic, călăuză și luminător pentru locuitorii pustiului, el învăța să mănânce moderat în fiecare zi pentru a nu cădea nici în mândrie nici în lăcomie și să urmeze astfel calea împărătească cea ușoară și fără griji. Când într-o zi un frate îl surprinse spălându-se pe picioare și a fost smintit, el îi răspunse : "Noi nu am învățat să ne ucidem trupul, ci patimile". El mai spunea adesea : "Tot ceea ce depășește măsura, de la diavolul vine".

Cumpătat în asceză, era totuși foarte strict în ceea ce privea relațiile cu oamenii și își considera chilia ca mormânt al său, în care călugărul, ca un mort, trebuie să rămână străin oricărei legături cu cele pământești. Într-o zi, guvernatorul ținutului, dorind să îl vadă, îl arestă pe băiatul surorii sale, pentru ca Bătrânul să vină să mijlocească în favoarea lui. Dar Pimen rămase insensibil implorărilor surorii sale, spunând : "Pimen nu a născut copil". Și trimise vorbă guvernatorului să fie judecat după lege dacă făcuse vreo greșală. Desigur, Bătrânul nu a acționat ca un fără-de-inimă, ci cu înțelepciunea și discernământul său a înțeles că guvernatorul se va lăsa păgubaș.

Când un vizitator voia să discute cu el despre lucruri înalte, Bătrânul rămânea tăcut ; dar dacă era întrebat despre patimi și despre modul de a vindeca sufletul, atunci răspundea cu bucurie. Dădea interlocutorilor săi răspunsuri în funcție de capacitatea lor de înțelegere și de posibilitățile lor, pentru a-i încuraja să progreseze în virtute. Înainte de toate el îi sfătuia să nu lase loc gândurilor pătimase complăcându-se în ele sau încercând să le răspundă ; și asigura că ele vor dispărea astfel de la sine : "Noi nu le putem împiedica să vină să ne tulbure, dar e în puterea noastră să le rezistăm". El învăța că a se arunca în pe sine fața lui Dumnezeu, a nu se măsura pe sine și a lăsa în urma sa toată voia proprie sunt instrumentele curățirii sufletului; dar mai ales prin osândirea de sine și prin trezvie sufletul va putea să se zidească și să progreseze spre desăvârșire. Când fu întrebat într-o zi dacă se cuvenea să fie atenționați frații ce erau văzuți în vreo greșală, Pimen răspunse : "În chiar clipa în care noi acoperim greșeala fratelui nostru, Dumnezeu o acoperă pe a noastră, iar când noi scoatem la iveală greșeala fratelui nostru, Dumnezeu o vedește pe a noastră". Iar când vedea câte un frate adormind la biserica, departe de a-l muștra, Bătrânul Sfânt prefera să îi ia capul și să îl pună în poala sa, lăsându-l să se odihnească. Cât despre trezvia proprie, veghea la ea cu strictețe în orice clipă, știind că începutul tuturor viciilor este împrăștierea ; iar când trebuia să iasă din chilia sa, se așeza mai înainte câte o oră, punând rânduială în gândurile sale.

El mai spunea că "omul are nevoie de smerenie ca de suflarea ce iese din nările sale" și că prin osândirea de sine, care ne face să îl considerăm pe fratele nostru mai sus decât noi, putem ajunge la aceasta smerenie care ne aduce odihna în orice împrejurare. El însuși adusese la o asemenea măsură disprețuirea de sine încât mărturisea cu sinceritate : "În locul în care Satan e aruncat, eu mă arunc și mă așez sub ființele iraționale, căci ele sunt ireproșabile". Când era întrebat cum de era posibil să se considere mai prejos de orice ființă creată de Dumnezeu și chiar de un ucigaș, Bătrânul răspundea : "El nu a făcut decât greșeala aceasta, eu însă păcătuiesc în fiecare zi".

Văzând într-o zi pe o femeie jelindu-se pe mormântul soțului și al fiului său, Avva Pimen spuse fratelui sau Anuv că nu poate deveni călugăr cel care nu a atins încă o asemenea măsură în plângere sufletului și o mortificare neîncetată a trupului. Altă dată căzu în extaz în fața unuia din cei apropiați lui, care îl întrebă apoi unde fusese dus. El răspunse : "Gândul meu era acolo

unde se găsea Sfânta Maică a Domnului, care plângea pe Crucea Mântuitorului și așa vrea în toată vremea să plâng și eu astfel".

Într-o zi vizitatori cunoscuți veniră din Siria pentru a-i pune întrebări despre curăția sufletului, dar Bătrânul nu știa grecește și nu avea interpret. Remarcând jena musafirilor săi, Pimen începu dintr-odată să vorbească grecește și le spuse: "Firea apei este moale, cea a pietrei este dură ; dar un burduf din piele agățat deasupra unei pietre și care lasă apa să curgă picătură cu picătură, pătrunde piatra. Așa și cuvântul lui Dumnezeu este blând iar inima noastră e dură, dar omul care îl aude adesea își deschide inima către frica de Dumnezeu".

După ce a strălucit mulți ani ca un luceafăr în pustiu, învățând prin propria experiență și făcându-se un model viu al tuturor virtuților, Avva Pimen a adormit în pace, la câțva timp după Sfântul Arsenie cel Mare (după 449), dar fără să fi revăzut pustiiul Schitului.

Cu peste 200 de apoftegme, admirabile prin profunzimea și înțelepciunea lor, Sfântul Pimen ocupă locul de frunte în diferitele colecții de Apoftegme ale Părinților din Pustiu. Cum el relua adesea cele spuse de Părinții de mai înainte, se estimează că Sfântului Pimen sau celor ucenicilor lui apropiați li se datorează primele culegeri de Apoftegme.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei Mucenite Eutalia.

Aceasta sfânta era din Sicilia, având mama elina, cu curgeri de sânge, care și ea se numea Eutalia, pe care au tamaduit-o Sfintii Mucenici Alfion, Filadelf și Chiprin; căci s-au aratat acești trei sfinti mucenici în somn Eutaliei și i-au zis: "De crezi în Hristos și de te vei boteza, cu adevărat te vei vindeca și te vei mântui; iar de nu crezi, fugi departe de la noi". Iar Eutalia desteptându-se, s-a plecat cuvintelor Sfintilor Mucenici. Pentru aceasta crezând s-a botezat cu Eutalia fiica sa cea de un nume; avea însă și un fecior anume Sermilian, care a prins-o și o sugrume, pentru că crezuse în Hristos. Iar slujnica ei a scapat-o din mâinile lui. Pentru aceasta Eutalia fiica ei a muștrat foarte pe vrajmasul acela, fratele ei, căci a vrut să omoare pe mama-sa; dar el zise: "Au doară și tu ești creștină?" Iar sfânta a zis: "Adevărat și cu osârdie doresc a muri pentru Hristos". Deci necuratul acela dezbracându-o a batut-o cumplit, apoi a dat-o uneia din slugi ca să o rusineze; iar ea făcând rugăciune a orbit sluga. Atunci fratele ei văzând un lucru ca acesta, i-a tăiat capul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru și Marturisorului Liverie (Liberiu), papa Romei.

Acest sfânt a trait pe vremea împăratiei lui Constantie (337-361), și a fost într-ajutor marelui Atanasie și lui Pavel Marturisorul ca să-și ia scaunele lor. Drept aceea împăratul Constantie, după moartea fratelui său a trimis de la Roma, și încercând să-l plece ca să se ferească de împărtășire cu Atanasie, și ca să fie la un gând pentru caterisirea lui. Dar neputând să-l plece, l-a izgonit în Tracia. După aceea mergând împăratul la Roma și fiind silit de mulți, a poruncit să-și ia fericitul Liverie iarăși scaunul, la care și mergând a răposat în Domnul.

Tot în aceasta zi, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Osie, episcopul Cordovei (Cordoba, Spania).

Fericitul acesta, stralucind mai înainte în sihastrie și fiind împodobit cu tot felul de fapte bune, a fost făcut episcop al scaunului Cordobei din Spania. Apoi având râvna pentru credința ortodoxă, a mers și la marele și întâiul Sobor, de la Niceea, muștrând și lepadând tulburarea cea arienească. Acesta a strâns și Soborul ce s-a făcut la Sardica și exarh a fost, între cei ce se adunaseră atunci acolo, pentru că nu iscalise caterisirea împotriva marelui Atanasie și a altor mulți episcopi goniti din scaunele lor de către Constantie, sau mai bine, pentru că nu era la o unire cu raul eres al lui Arie, a fost izgonit, și suferind multe scârbe și patimi, a luat sfârșitul într-acel surghiun.

Tot în această zi, pomenirea botezului famenului etiopian, de către Sfântul Filip.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Antusa cea nouă, care cu sac de par fiind îmbrăcată și cu piatra legată de grumaji și în put aruncată, s-a savârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Fanurie.

În timpul lucrărilor pentru scoaterea la iveală a zidurilor fortăreței din Rodos

(Rhodos), muncitorii au descoperit ruinele unei frumoase biserici de altădată, sub dalele căreia au găsit numeroase icoane. Printre ele, singura care era intactă era o icoană reprezentând un tânăr militar, care ținea în mână sa dreaptă o cruce, deasupra căreia se găsea o lumânare aprinsă, iar de jur-împrejurul icoanei erau reprezentate doisprezece scene étaiant représentées douze scènes ale muceniei sale. Episcopul locului, Nil (1355-1369), a putut descifra inscripția: "Sfântul Phanourios" (Fanurie), nume care nu se găsea în vechiile martirologii și sinaxare. Cum guvernatorul insulei refuza să-i acorde permisiunea de a restaura biserica, piosul Episcop s-a dus la Constantinopol,

obținând de la împărat dreptul de a o face. De atunci, Sfântul Fanurie a savârșit multe minuni, îndeosebi pentru găsirea obiectelor și animalelor dispărute.

După o tradiție populară răspândită în Creta, mama sfântului ar fi fost o mare pacatoasă și, în ciuda tuturor eforturilor sale, sfântul nu a reușit să o convertească. El nu a încetat totuși nici o clipă să se roage pentru mântuirea ei; iar când păgânii au venit să-l ucidă cu pietre, sfântul ar fi exclamat: "Pentru aceste osteneli, Doamne, ajută-le tuturor celor care se vor ruga pentru mântuirea mamei lui Fanurie". De aceea, până astăzi când credincioșii din Creta pierd vreun obiect, ei au obiceiul să facă prajituri pe care le dau celor saraci pentru iertarea mamei sfântului Fanurie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

28 August

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea Preacuviosului Parintelui nostru Moise Arapul ("cel din tâlhari"), Etiopianul.

Acest fericit era de neam etiopian și la fata peste tot negru, fiind sluga unui

oarecare ce se afla la lucruri politicești. Pentru firea lui cea rea și pentru viața tâlharească l-a gonit domnul său. Pizmuind el pe un pastor care îl zaticnise de la un lucru rău, s-a hotărât să-l ucidă; și aflând că acela este de cealaltă parte de apă Nilului și fiind apă mare, își lua sabia în gura, și-si puse cămașa în cap, și trecu înot. Dar pastorul prinzând de veste a fugit; atunci el a junghiat patru berbeci aleși, și însiruindu-i pe o funie, a trecut iarasi Nilul înot.

Și mâncând carniurile, și vânzând pieile pe vin, s-a dus la soția lui. Acestea le-am povestit ca să vedeți, că este cu puțință ca cei ce vor, pot să se mântuiască prin pocăință. Acesta în cele din urmă venind într-o umilintă, din oarecare primejdie, s-a dus la o mănăstire,

și atât s-a pocăit încât a tras și pe soția lui către Hristos prin pocăință. Iar oarecând sezând în chiliea sa, nimerira la dânsul niște tâlhari, neștiind că el este Moise, pe care fericitul legându-i cu un streang, îi puse pe umeri ca pe un sac cu paie, și-i duse la obște. Și zise către frați: "De vreme ce mie nu mi se cade să fac nedreptate, am aflat pe aceștia ce venira să-mi facă rău. Ce porunciți pentru ei?" Iar aceia dacă-l cunoscuseră că el este Moise, vataful de tâlhari cel vestit și nebiruit, se marturisira lui Dumnezeu, și se lepadară de lume și se făcură calugari foarte iscusiti. De aceea trăind sfântul cu plăcere dumnezeiască și luptându-se cu demonul neastâmpării, a murit fiind bătrân de 75 de ani, făcându-se și preot, și lasând 70 de ucenici.

Despre acesta vorbește Patericul egiptean sub numele de Moise "cel din tâlhari" sau Moise Arapul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Diomid și Lavrentie, care, fiind legați de plop și săgetați, s-au savârșit.

Tot în această zi, pomenirea Dreptului Iezechia regele, care cu pace s-a savârșit.

Dreptul Iezechia (721-691 î.Hr.) era fiul regelui necredincios Ahaz. Viața Dreptului Iezechia e descrisă în Vechiul Testament, 4 Regi 18-20. A devenit

rege al regatului Iuda la virsta de douazeci si cinci de ani si a domnit la Ierusalim timp de 29 de ani. Inflacarat adorator al Adevaratului Dumnezeu, Iezechia a redeschis Templul lui Solomon. In vremea sarbatoririi Pastelui evreiesc, la care a invitat pe toti supusii regatului lui Israel, Iezechia dadu ordin sa se distruga idolii din tot regatul, reamintind oamenilor cum fusesera pedepsiti stramosii care se lepadasera de Dumnezeuul Cel Adevarat. Dupa aceasta, idolatria a incetat nu numai in regatul lui Iuda, ci in multe locuri din regatul lui Israel.

Pentru aceasta, Dumnezeu l-a scapat de dusmani si i-a indeplinit rugaciunile. Astfel, in al patrusprezecelea an al domniei lui Iezechia, regele asirian Senaherib fiu al lui Salmanasar cucerind Israelul, si-a adunat fortele pentru a incepe razboi impotriva lui Iezechia. Regele asirian cuceri fortareata Lachis si trimise o armata spre Ierusalim, cerind ca regele iudeu sa se predea. Iezechia s-a intors catre Dumnezeu in rugaciune si un inger al Domnului dobori 185 000 de soldati de partea asiriana. La putin timp dupa retragerea lui Senaherib, Iezechia se imbolnavi. Profetul Isaia veni la el prin voia lui Dumnezeu si ii spuse sa isi puna ordine in ale sale, pentru ca va muri in curind. Dar puterea rugaciunii lui Iezechia fu atit de mare incit Dumnezeu ii prelungi viata cu inca cincisprezece ani.

Rugaciunea sa era inflacarata cind implora ajutorul lui Dumnezeu. Dar si mai fierbinti erau rugaciunile sale de multumire. Iezechia a murit la virsta de 54 de ani si a fost ingropat cu inalte onoruri la Ierusalim. Amintirea Dreptului Iezechia se praznuieste si in Duminica Iertarii (a lasatului sec de brânza).

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintei proorocite Ana, fiica lui Fanuel, care l-a primit pe Domnul în Templu.

Dreapta proorocita Ana se tragea din neamul Aserilor si era fiica lui Fanuel. Ea a trait cu sotul sau timp de sapte ani pina la moartea acestuia. Dupa moartea lui, Dreapta Ana a dus o viata stricta si pioasa, "neparasind Templul si slujindu-l pe Dumnezeu zi si noapte in post si rugaciune" (Luca 2, 37). Cind Dreapta Ana avea 84 de ani, l-a vazut pe pruncul Iisus la Templul din Ierusalim. Fusesse adus pentru a fi inchinat lui Dumnezeu drept copil prim-nascut conform legii mozaice.

Dreapta Ana a auzit si cuvintele de profetie ale Sfintului Simeon de-Dumnezeu-Primitorul spuse Prea Sfintei Nascatoarei de Dumnezei. Proorocita Ana impreuna cu Sfintul Simeon au adus marire lui Dumnezeu si au spus tuturor ca Mesia a venit in lume (Luca 2, 38).

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților treizeci si trei de Mucenici din Iraclia, care prin foc s-au savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

29 August

În aceasta luna în ziua a douăzeci și nouă, pomenirea taierii cinstitului cap al cinstitului slavitudinii Prooroc înainte-mergător și Botezător Ioan.

Sfântul Ioan, Inaintemergatorul și Botezătorul Domnului a primit de la însuși Domnul Hristos marturia că el era cel mai mare dintre toți oamenii născuți din femeie și cel dintâi între Profeti. Pe când încă se afla în pântecul mamei sale, el a tresărit de bucurie în preajma lui Mesia pe care îl purta în ea Prea Sfânta Maică a Domnului. La maturitate, el, "de care lumea nu era vrednică" (cf Evrei 11:38), se retrase în pustiu, acoperit cu o haină din păr de cămilă și încins cu o curea de piele, aceasta semnificând stăpânirea tuturor pornirilor trupești. Regăsind, ca un nou Adam, starea de armonie a firii noastre create pentru a se dedica numai lui Dumnezeu, el se hrănea cu coșci și cu miere sălbatică, și își ținea în contemplare mintea netulburată de grijile acestei lumi.

În anul 15 al domniei lui Tiberiu Cezar (anul 29), Ioan, când a auzit Cuvântul lui Dumnezeu în pustie, se duse în regiunea Iordanului, pentru a predica pocăința către multimea care venea la el, atrase de viața sa îngerească. El îi boteza în apele Iordanului în semn de curățire de păcatele lor, și pentru a-i pregăti să îl primească pe Mântuitorul el îi îndruma să facă mai curând roade vrednice de pocăința, decît să se laude că sînt fiii lui Avraam. Reluînd cuvintele profetului Isaia, el le spunea: "Glasul celui care strigă în pustiu. Pregătiți calea Domnului, drepte faceți în loc neumblat carările Dumnezeului nostru. Toată valea să se umple și tot muntele și dealul să se plece; și să fie cele strambe, drepte, și cele colturoase, căi netede. Și se va arăta slava Domnului și tot trupul o va vedea căci gura Domnului a grai". (Is. 40:3-5). Pentru că poporul se întreba dacă nu era el Mântuitorul așteptat de atîtea generații, Ioan le spuse: "Eu vă botez cu apă, dar vine altul mai mare decît mine, El va boteza cu foc și cu Duh Sfânt". Curățenia și dragostea pentru feciorie erau într-atît de mari încît fu considerat vrednic nu doar de a-l vedea pe Mântuitor, al cărui Inaintemergător fusese pus, ci chiar să îl boteze în Iordan și să fie martorul descoperirii Sfintei Treimi.

Sfântul Ioan medita fără încetare la Cuvîntul lui Dumnezeu și îl considera pe toate ale acestei lumi ca ne semnificative în fața respectării Legii dumnezeiești, a cărei desăvîrșită întrupare era viața sa. De aceea nu se temea să adreseze reproșuri aspre lui Irod Antipa, tetrarhul Galileii, om lipsit de rușine și dezmatat care, contrar Legii, se căsătorise cu Irodiada, soția fratelui său Filip pe cînd acesta din urmă era încă în viață și avusese cu ea o

fata, Salomeea. Facindu-se mijlocitorul constiintei inveterate a pescarului, Profetul ii vorbea in numele lui Dumnezeu : "Nu iti este ingaduit sa ai ca sotie pe femeia fratelui tau". De aceea Irodiana nutrea in ea o ranchiuna puternica impotriva lui Ioan si voia sa il omoare ; era insa impiedicata de Irod care il proteja, ca barbat drept si sfânt, dar mai ales pentru ca se temea de poporul pe care il cinstea ca pe un trimis al lui Dumnezeu. In cele din urma Irodiada cea perfida isi atinse scopul si facu astfel incit Profetul sa fie dus la inchisoare in fortareata din Macheronte. Cind fu aniversarea zilei de nastere a regelui, in apropierea Pastilor, acesta invita pe notabilii regatului sau la un mare ospat, in timpul caruia toti se dedara imbuibarii si betiei. Salomeea dansa cu voluptate in fata mesenilor acestui banchet al slavei desarte, si ea placu privirii desfrânate a tatalui sau care ii jura sa ii dea ca recompensa orice i-ar cere, chiar de-ar fi jumătate din regatul sau. La sfatul mamei sale, tânara ceru sa ii fie adus imediat pe un platou capul lui Ioan Botezatorul. Regele se simti incurcat, dar din cauza juramântului sau, si pentru a nu-si pierde onoarea in fata invitatilor, se decise sa il omoare pe Cel Drept. Sentita fu pe loc executata, un soldat ii taie capul Sfintului Ioan in inchisoare si il aduse imediat, inca sângerând, pe un platou, in sala de ospat care adresa in tacere reprosul sau fata de slabiciunea criminala a regelui. Salomeea prezenta mamei sale trofeul, cu aerul de a spune : "Manâncă, o, mama, trupul celui care a trait ca unul fara trup, si bea sângele lui. Aceasta limba care nu inceta sa ne faca reprosurile va tacea de-acum pentru totdeauna".

Ucenicii Sfântului venira sa ii ia trupul si mersera sa il ingroape in Sevastia apoi se dusera sa il instiinteze pe Iisus. Abia mult mai târziu Moastele Sfântului Inaintemergator fura regasite in mod miracular, pentru a raspândi harul asupra credinciosilor care li se inchina.

Acest act sângeros pare sa fi fost ingaduit de Dumnezeu pentru ca dupa ce a fost Inaintemergatorul lui Hristos pe pamânt, Sfântul Ioan Botezatorul sa fie de asemenea in imparatia mortilor si sa mearga sa instiinteze pe mortii cei drepti de speranta in Mântuire, venirea apropiata a lui Mesia care trebuia sa sparga prin Cruce portile si inchizitiunile Iadului.

Prin viata precum si prin moartea sa, Inaintemergatorul ramâne de asemenea pentru toti Crestinii un Profet si un stapânitor al vietii spirituale. Prin comportamentul sau ireprosabil, el ii invata sa lupte pâna la moarte impotriva pacatului, nu numai pentru respectul dreptatii si ascultarea Legii lui Dumnezeu dar si pentru a inainta in virtute si curatia inimii. Orice constiinta cizelata prin meditarea asupra Legii lui Dumnezeu se aseamana deci cu Inaintemergatorul si croieste "caile Domnului" in sufletul care se caieste, pentru a-i da cunoasterea Mântuirii (cf. Luca 1:76).

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuvioasei Teodora, cea din Tesalonic, care era cu neamul din Egina.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

30 August

În aceasta luna, în ziua a treizecea, pomenirea celor între sfinți Parintii nostri Alexandru, Ioan și Pavel cel Nou, patriarhii Constantinopolului.

Sfântul Alexandru, arhiepiscopul Constantinopolului

De origine modesta și lipsit de știința cărților, dar prin virtuțile și harismele sale apostolice, sfântul Alexandru s-a aflat demn să-l slujească pe sfântul Mitrofan (cf. [4 iunie](#)), Arhiepiscop al Bizantului, în calitate de preot al episcopului, iar mai târziu (314) ca episcop ajutor. După victoria sfântului Constantin asupra lui Licinius, împăratul a organizat o întâlnire oratorică între Alexandru și ritorii păgâni din Bizant, care s-au văzut înfrânți nu de discursul sfântului, ci de o minune ce a săvârșit-o. Cum sfântul arhiepiscop Mitrofan era prea bolnav și prea bătrân ca să mai poată participa la primul Sinod Ecumenic de la Niceea (anul 325), l-a trimis pe Alexandru să prezideze în locul lui. După închiderea lucrărilor Sinodului, împăratul Constantin a cerut la toți

Purtătorii-de-Dumnezeu Parinti ce au strălucit în timpul lucrărilor să vină la Constantinopol (oras pe care tocmai și l-a ales drept cetate imperială) ca să-l binecuvinteze. Un înger al Domnului i-a apărut în acele zile Sfântului Mitrofan, descoperindu-i că avea să-și încredințeze Domnului sufletul său în zece zile, și că să-l lase pe fericitul Alexandru arhiepiscop în locul lui. Parintii episcopi care se aflau la Constantinopol în acele zile s-au bucurat de această veste și, după ce au slujit slujba de înmormântare a Sfântului Mitrofan l-au înșăunat în mod solemn pe sfântul Alexandru ca prim Episcop al noii capitale a Imperiului. În urma Sinodului de la Niceea, Sfântul Alexandru, care avea deja aproape 70 de ani, a continuat să apere Credința Ortodoxă în fața intrigilor lui Arie și a acoliților săi. Unii au spus chiar că sfântul Alexandru ar fi făcut mai multe călătorii apostolice în Tracia, Macedonia, Tesalia și în insulele grecești pentru a predica credința Sinodului ortodox de la Niceea.

Convocat la Nicomidia pentru că să-și explice credința, Arie (Arius) a reușit să-l înșele pe împărat semnând o mărturisire de credință în care se multimea să spună că Fiul lui Dumnezeu este născut înainte de toți vecii. Profitând deci de această mărturisire de credință, Arie a cerut atunci reintegrarea sa în Biserică. Sub presiunea lui Eusebiu de Nicomidia, împăratul a primit favorabil cererea sa și a cerut Episcopilor reuniți la sinodul din Tir să o examineze (335). Acest sinod, compus în principal din partizani de-ai lui Arie, s-a întors cu răutate împotriva Sfântului Atanasie cel Mare (prăznuit la

18 ianuarie împreună cu Sfântul Chiril, amândoi arhiepiscopi ai Alexandriei, și la 2 mai - aducerea moastelor), pe care l-au tratat de vrajitor, de bruta și de semanator de discordie. Luând cunoștința de toate acestea, sfântul Atanasie s-a îmbarcat în secret pe o corabie cu destinația Constantinopol, unde a încercat în zadar să vorbească cu împăratul, în timp ce sinodul de la Tir îl condamnă la exil în Treves (orasul german Trier de azi). Arius a încercat să revină la Alexandria, însă la această veste o razmeriță a izbucnit în osar contra lui, astfel încât împăratul l-a chemat la Constantinopol ca să se împartășească cu sfântul Alexandru. Eusebiu de Nicomidia și ai săi au făcut tot felul de presiuni asupra sfântului arhiepiscop ca să slujească o Sfânta Liturghie în care să se împartășească cu Arie ereticul. Atunci sfântul Alexandru s-a retras în biserica Sfânta-Irina și, îngenunchiind în fața sfântului jertfelnic, s-a rugat zi și noapte cu aceste cuvinte: "Doamne, dacă Arie trebuie să fie împacat cu Biserica, atunci slobozește pe robul tău cu pace. Dar dacă ai mila de Biserica Ta și nu vrei ca mostenirea Ta să se facă de rusine, atunci ia-l pe Arie, pentru că oamenii să nu ia erezia drept Adevărata Credință". Sâmbătă, cu o zi înainte de duminică în care ar fi trebuit să se petreacă această slujbă, pe când se gasea în piața lângă coloana de porfiră ridicată de Constantin, Arie a fost brusc chemat de nevoile firești, și pe când era la closet, matele au crapat în el, și acolo a și murit, în locul în care-și făcuseră oamenii nevoile firii, lipsindu-se astfel și de împartășanie și de viață. Când a aflat această veste, Sfântul Alexandru a dat slava lui Dumnezeu, nu pentru moartea aceluia, ci pentru că Domnul și-a arătat încă o dată puterea Sa peste dorința mai-marilor lumii aceleia. Totuși, cu această tulburare nu au luat sfârșit, și sfântul Alexandru a trebuit să continue să lupte pentru Ortodoxie. A adormit în pace câteva luni după moartea Sfântului Constantin (337), la vârsta de 98 de ani, lăsând în scaunul de la Constantinopol pe Sfântul Pavel (praznuit la 6 noiembrie).

Sfântul Ioan, patriarhul Constantinopolului

Deși nu mai stim azi pe care din sfinții patriarhi de Constantinopol cu numele de Ioan praznuim în această zi, se pare că este vorba de Ioan al VIII-lea Xiphilinos, care a păstorit între anii 1064 și 1075, când a murit, în vârstă de 65. Originar din Trebizonda, el și-a făcut studiile la Constantinopol, unde a fost prieten cu Mihail Pselos (Psellos), dar fără să împartășească cu el pasiunea pentru filosofia neoplatonică ce l-a și condus la erezie. Cum Ioan era foarte învățat în științele juridice, și s-a încredințat catedra de drept a Universității imperiale pe care Pselos se străduia să o ridice la înălțimea de altădată. Dar în urma unor intrigi de la curte, Ioan este nevoit să părăsească capitala și, după ce a luat harna monahală, a trăit zece ani într-o mănăstire din Muntele Olimp al Bitiniei. La moartea Patriarhului Constantin Lichoudes, Ioan a fost chemat de împăratul Constantin Doukas (Duca) și sfântit Patriarh Ecumenic, împotriva retinerilor sale. În acele vremuri tulburi, când expansiunea turcilor selucizi devenea din ce în ce mai amenințătoare, patriarhul Ioan, om al păcii și al împacării, s-a străduit să refacă legăturile cu Biserica armeană. A trăit toată viața într-o mare sărăcie și într-o desăvârșită curăție. Dădea milostenie tot ce avea, făcea distribuții publice de cele necesare vieții și ajuta la întreținerea și refacerea bisericilor. Slujea zilnic Sfânta Liturghie, în ciuda criticilor unor alți episcopi, mai lumesti, și era strălucitor în interpretarea dogmelor și canoanelor Bisericii.

Sfântul Pavel, patriarhul Constantinopolului

Sfântul Patriarh Pavel al IV-lea zis cel Tânăr era originar din Cipru. El a fost mai întâi citet, și, strălucind cu cuvintele și faptele sale virtuozose, a fost ales

Patriarh, împotriva vointei sale, în cea de-a doua Duminică a Postului Mare din anul 780, după o lungă perioadă în care tronul de patriarh a fost neocupat, din cauza tulburărilor ereziei iconoclaste. Sub presiunea împăratului persecutor Leon al IV-lea Kazarul, Pavel a trebuit să semneze un document în care declara că nu va accepta cultul icoanelor. Dar împăratul a murit la puțină vreme după hirotonirea lui, așa încât a putut să retracteze cele semnate cu forța. Totuși, erezia continua să se răspândească, iar el, bătrân și bolnav, se vedea neputincios să-i facă față, așa încât a preferat să renunțe la slujirea de Patriarh și să se retragă la Mănăstirea lui Flor, fără să o prevină însă pe împărăteasa regentă, Sfânta Irina (cf. 7 august). Decum au aflat, împărăteasa și fiul ei Constant al VI-lea s-au dus la sfântul episcop și l-au întrebat de ce a plecat. Fericitul Pavel, în lacrimi, le-a răspuns: "Nu ar fi trebuit să accept să fiu în fruntea unei Biserici care se separă de împărtășirea cu celelalte scaune patriarhale". Plini de înfrustrare și de amaraciune, suveranii au trimis o ambasadă de patricieni și membrii ai Senatului, ca să încerce să-l convingă să revină. Dar el le-a răspuns cu hotărâre: "Dacă nu adunați un Sinod Ecumenic care să corecteze eroarea care este în mijlocul nostru, atunci nu este nicidecum mântuire pentru voi". Și cum ei îl întrebau de ce a acceptat să semneze cu împăratul eretic, Pavel le-a răspuns: "Tocmai din această cauză plâng și mă tânguiesc acum și m-am hotărât să mă pocăiesc, rugându-l pe Dumnezeu să mă pedepsească pentru că nu am predicat adevărul de frică nebuniei voastre". A adormit cu pace două sau trei luni după aceasta (784), aducând mare doliu la palat și printre ortodocși, căci toți îl admirau pentru virtutea și credința sa. Iar datorită acestei hotărâri și muștrării a lui, împărăteasa și patriarhul ce i-a urmat, Sfântu Tarasie (cf. 25 februarie), au început pregătirea celui de-al VII-lea Sinod Ecumenic, care a restabilit cultul icoanelor în anul 787.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Fantin, facatorul de minuni.

Acest sfânt Fantin era cu neamul din latura Calabriei, fiul lui Gheorghe și Vrieniei. El din scutece, fiind sfintit lui Dumnezeu, a fost dus la o mănăstire, unde lucra toată fapta bună, și făcându-se iscusit lucrător poruncilor lui Dumnezeu, s-a învrednicit cu dumnezeiești descoperiri, iubind a petrece în pustietăți și în munți și câte 20 de zile postind. Încă și gol patru ani a răbdat a fi și cu nenumărate întâmplări s-a luptat în vremea navalirii celor de altă credință, pe care saizeci de ani le-a răbdat. Atunci și-a luat pe ucenicii săi: Vitalie și Nichifor, s-a dus la Pelopones, și zăbovind și la Corint multă vreme, pentru mulți s-a făcut pricina de mântuire. Mai în urma mergând și la Atena și închinându-se sfântului locas al Nascatoarei de Dumnezeu, s-a întors la Larisa, unde multă vreme zăbovind lângă mormântul Sfântului Achilie, în urma a venit la Tesalonic, unde din destul desfatându-se de multe minuni ale Marelui Mucenic Dimitrie, și tinându-și canonul obisnuit al înfrânarilor întregi opt ani, într-o bună bătrânețe, a parasit viața.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților șase Mucenici cei din Meletina.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Sarmata, din desertul Egiptului.

Tot în această zi, pomenirea Preacuvioasei Vriena.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfinților saisprezece Mucenici Tivei.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Ierarh Evlavie, care cu pace s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Felix, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Furtinian, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Septimin, care de sabie s-a savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Ianuarie, care de sabie s-a savârsit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

31 August

În aceasta luna, în ziua a treizeci și una, pomenirea punerii în sfânta racla a Cinstului brâu al Preasfintei de Dumnezeu Nascatoarei, în cinstita ei casa, care este în Halcopratia, unde a fost adus de la episcopia Zilas, în zilele împaratului Iustinian; și minunea ce s-a făcut prin punerea Cinstului brâu deasupra împaratesei Zoe, sotia împaratului Leon cel înțelept.

Împaratul Arcadie, feciorul lui Teodosie cel Mare, scotând cinstul brâu al

Preasfintei de Dumnezeu Nascatoarei din Ierusalim, căci acolo era pastrat cu cinstita ei haina până în acea vreme de o femeie fecioara, l-a adus în Constantinopol, și l-a pus într-un sicriu luminat, pe care l-a numit și sfânta racla. Deci trecând 410 ani, a deschis acea sfânta racla împaratul Leon cel înțelept, pentru femeia sa Zoe, care era chinuita de duh necurat, și care vazuse și dumnezeiasca vedenie; ca de s-ar pune peste dânsa cinstul brâu, s-ar lecu. Și s-a aflat cinstul

brâu stralucind ca și cum ar fi fost tesut atunci nou, având o pecete tiparita în aur; și hârtie Codicel lipita, care arata cu numarul, vremea, indictionul și ziua în care fusese adus sfântul brâu în Constantinopol și cum a fost pus de mâinile împaratului Arcadie în racla, pecetluita fiind de dânsul. Acest brâu sarutându-l împaratul, și întinzându-l peste împarateasa cu mâna patriarhului ce era atunci, o, minune, îndata s-a mântuit de boala împarateasa, și toti slavind pe Mântuitorul Hristos și dând laude de multumire Preacuratei Maicii Lui, l-au pus iarasi în acea racla unde era mai înainte.

Tot în aceasta zi, pomenirea înnoirii bisericii Preasfintei de Dumnezeu Nascatoarei, de la Neoria.

Pe vremea împaratiei binecredinciosilor împarati Mihail si Teodora un oarecare patriciu cu numele Antonie, avea în Constantinopol o casa cinstita în curtea careia era si o biserica a Preasfintei de Dumnezeu Nascatoarei. Din aceasta biserica fusese luata podoaba de împaratii cei mai dinainte luptatori împotriva icoanelor, scotând sfintele icoane si însemnându-se numai cruci în locul lor. Deci patriciul acesta iarasi facând icoanele bisericii acestia cum se cuvenea, a facut si o baie foarte mica dedesubtul bisericii pentru trupeasca sa odihna; iar deasupra acelei bai se facea pururea slujba lui Dumnezeu. Pentru aceasta a umbrit întru dânsul darul Preasfântului Duh, prin Preacurata Maica Domnului nostru Iisus Hristos, si au început a se face multe tamaduiiri de multe feluri de boli. Înca oarecare iubitori de Dumnezeu se strânsesera si au cerut de la patriciul, sa faca o data pe saptamâna baie pentru fratii cei în Hristos si mai ales bolnavi. Si luând voie faceau aceasta cu credinta si se vindecau.

Dupa aceea, apropiindu-se sa moara patriciul, a lasat baia aceea si biserica pe seama celor ce s-au aflat atunci oameni iubitori de Dumnezeu, pentru a lui sufleteasca mântuire. Însa aceia fiind saraci si neavând nici apa de ajuns, nici alt venit, încet, încet, au parasit grija lucrului si baia a ramas neîngrijita. Si jefuind-o unii si altii de uneltele si podoabele ce avea într-însa, a ramas la stingere desavârsit. Iar sfânta biserica, caci era înalta si vindecatoare celor bolnavi, au lasat-o, facând slujba într-însa, un preot, care din dumnezeiescul dar ce era într-însa, avea din destul cele ce erau spre trebuinta hranei.

Deci fericitul împarat Roman facându-si palate împaratesti si trebuindu-i mult material de lucru, si fiind înstiintat de aceasta casa a Nascatoarei de Dumnezeu ca are mult material, a pus gând ca sa o strice. Iar Nascatoarea de Dumnezeu ce locuia într-însa n-a îngaduit cele ce gândea împaratul. Caci în noaptea aceea s-a aratat celui ce era ispravnic peste lucru si unui tânar ce era ruda cu ispravnicul si le-a zis cu groaza, sa nu cuteze nicidecum a-i strica biserica aceea. Si daca s-a facut ziua, spunând tânarul visul catre maica ispravnicului a înteles si împaratul, care îndata cum auzi, zise cuvântul acesta: "Nu voi sa am judecata cu Preasfânta Nascatoare de Dumnezeu, ci înca voi înnoi casa aceea cu cele ce-i vor trebui". Pentru aceasta, în loc sa strice oamenii cei ce au fost trimisi, au curatit baia cu toata nevointa si au înalbit-o. Dupa aceea gatindu-se toate si facându-se baie mai mare, de avea si scaldatoare si înfierbântând-o, se scaldara împaratii: Roman, Constantin si Hristofor, si bucurându-se întarira baia si cu hrisov de mila sa aiba a lua pe fiecare an si a daruit-o la mânăstirea cea numita a ispravnicului pentru ca sa poarte grija de baie si de biserica Nascatoarei de Dumnezeu, monahii mânăstirii aceleia. Si câte minuni adica s-au facut mai înainte în mai sus zisa biserica a Nascatoarei de Dumnezeu, le vom lasa, dar aici vom povesti una numai ce s-a facut în vremea noastra.

O femeie oarecare vestita a cazut în boala grea si s-a umflat, si chinuindu-se cu nesuferite dureri, si-a cheltuit toata averea sa la doctori si nimic nu se folosi de la ei. Auzind de minunile ce se faceau la biserica Preasfintei Nascatoarei de Dumnezeu, s-a dus si ea acolo; si ramânând acolo câteva zile si nimic folosindu-se, ci bântuita foarte rau de boala, a iesit si s-a dus la biserica Nascatoarei de Dumnezeu cea din Vlaherne si cazând la pamânt se ruga zicând: "Miluieste-ma, Maica lui Dumnezeu, ca fiind lipsita de tot ajutorul omenesc, am nazuit la tine". Deci ramânând acolo noua zile, i s-a aratat în ziua cea de pe urma o femeie de cinste zicându-i: "O, femeie, ce strigi catre mine de ma superi neîncetat?" Iar ea a zis catre dânsa: "O, stapâna, stiu ca pentru pacatele mele ma chinuiesc; dar stiind ca pentru noi pacatosii Fiul tau si Dumnezeul nostru S-a pogorât din ceruri, si nascându-Se

din pânțelele tau S-a facut om; drept aceea am nazuit la tine, ca sa aflu mila, eu ticaloasa". Iar Nascatoarea de Dumnezeu zise iarasi catre dânsa: "Du-te la locasul meu cel mic de la Neorie si acolo îți vei afla vindecarea". Daca s-a trezit femeia a multumit lui Dumnezeu, si s-a dus degrab la Neorie si cazând cu rugaciune la Maica lui Dumnezeu, zicea:

"Miluieste-ma, Stapâna, si plineste milosârdia ta într-o mânie". Si dupa ce a zis acestea a adormit; si a vazut iarasi pe Nascatoarea de Dumnezeu ce i se aratase împreuna cu un barbat frumos, care a zis catre acela: "Iata femeia cea bolnava; spinteca-i pânțelele"; si acela îndata lovind-o peste pânțele cu varga ce tinea în mâna, se facu nevazut, împreuna cu Nascatoarea de Dumnezeu ce se aratase cu dânsul. Deci trezindu-se femeia simti ca iese dintr-însa miros greu si nesuferit, si îndata dezbracându-se de îmbracamintele ce purta, intra în baie, si spalându-se a iesit cu femeile ce erau cu dânsa, sanatoasa si vindecata. Si închinându-se acelui sfânt loc, tamâia cu mirodenii, multumind Preasfintei Stapânei de Dumnezeu Nascatoarei, într-o slava Celui ce S-a nascut dintr-însa, Hristos Dumnezeul nostru.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Fileort.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Diadoh.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintelor sapte fecioare din Gaza, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor Mucenici: Mina, Faust, Andrei si Iraclie.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor patru Mucenici din Perga Pamfiliei, care siliti fiind a alerga pe asternut de carbuni aprinsi, s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfintilor trei sute saizeci si sase de Mucenici din Nicomidia, care de sabie s-au savârsit.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului Aidan episcopul, întemeietorul manastirii din Lindesfarne.

Tropar (Glas 5)

O, sfinte Episcop Aidan, Apostol al Nordului si lumina a Bisericii Celte, maret in smerenie, nobil in nevoie, rivnitor calugar si iubitor misionar, mijloceste pentru noi nevrednicii pentru ca Hristos Dumnezeul nostru sa miluiasca sufletele noastre.

Sfintul Aidan s-a nascut in Irlanda in ultima parte a secolului al VI-lea. A fost tuns calugar la Iona (in Scotia) in comunitatea creata mai devreme de Sf. Columba ca un ostrov sfint si pamint neintinat pentru evanghelizarea Britaniei.

Sfintul Aidan a fost ales sa evanghelizeze Northumbria datorita felului sau daruit si blind de a invata pe altii. A fost hirotonit episcop si trimis in Northumbria. A sosit la Lindesfarne in anul 635, facind din locul acesta un al doilea ostrov sfint pe coasta opusa a Britaniei, care deveni resedinta sa

episcopala. A crestinat pe paginii locului. Uneori intilnea ganguri rivale de tineri gata sa se ia la bataie. Le propovaduia Evanghelia intru Pace si ei isi lasau jos armele, erau botezati si se faceau manastiresti.

Sfintul Aidan tinea la traditiile rasaritene, care erau regula in Irlanda. El invata si practica cele mai stricte rinduieli ale postului, data Pastelui rasaritean si natura colegiala a regulii bisericesti, preferind episcopilor pe stareti.

De multe ori, Regele Oswald avea sa il insoteasca pe Sf. Aidan in peregrinările sale de evanghelizare a tinuturilor rurale, servindu-i ca interpret. Sfintul Aidan invata, predica si incuraja in permanenta, dar conducea prin exemplu. Era cunoscut pentru asceza si pentru milostenia sa. Regele Oswin ii dadu un cal frumos pentru a-i fi de ajutor. Aidan il dadu cu toata splendoarea harnasamentului sau, unui milog care cerea de pomana. A folosit o parte din ce primea pentru a elibera sclavi din sclavie. Unii dintre acestia devenira discipolii sai.

Sf. Aidan trimise propovaduitori peste tot prin Anglia si pina in Olanda, ridicind manastiri. El a tuns si primul calugar in Northumbria, Hieu. De asemenea a convins-o pe Hilda sa ramina in Anglia si a sprijinit-o in munca ei de ridicare a manastirilor de maici peste tot prin Anglia.

Acest episcop cu frica lui Dumnezeu a infaptuit toate acestea si inca multe altele in numai saispzezece ani. A trecut la odihna intru Domnul in ziua de 31 august 651. A fost imediat salutat ca "Apostolul Northumbriei". A fost inmormintat la Lindesfarne.

In 664, cind manastirea Lindesfarne a cazut sub presiunea Romei si a acceptat Sinodul de la Whitby, Sf. Colman a luat moastele Sf. Aidan si s-a retras la Iona, care a ramas un bastion al Crestinatatiei Celte.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.